Bachs Fest-Gebete

D04706743V
Duke University Libraries

Meinem lieben Adamme

in inniger Zuneigung

gewidmet.

Neujahr 1924.

מחזור ליום ראשון של ראש השנה.

Festgebete

für den ersten Tag des Neujahr-Festes.

Erster Teil.

מחזור לכל מועדי השנה

מונה מחדש ומדויק היטב איז מחסור כל דבר

מתורגם אשכנזית מפורש ושום שכל

על ידי

יחיאל מיכל זקש.

חלק ראשון

כולל

מחזור ליום ראשון של ראש השנה

נמנהג

פולין בעהמען מעהרען ואונגארן.

ברעסלויא

בהוצאת יעקב בן בראנדיים

Festgebete der Israeliten

mit

vollständigem, sorgfältig durchgesehenem Texte.

Neu übersetzt und erläutert

von

Dr. Michael Sachs.

Ungekürzte und neurevidirte Ausgabe.

Erster Teil:

Rosch-ha-Schanah. Erster Tag.

Breslau

Verlag von Jakob B. Brandeis.

Inhalt des ersten Bandes.

Gebete für den ersten Tag des Neujahrsfestes.

I. Der Vorabend des Neujahrsfestes.

Seite

תפלת מנחה Das Minchahgebet am Vorabend 1

ערוב תבשילין 12

קבלת שבת Gebete beim Eingange des Sabbath (wenn der erste Tag des Neujahrsfestes auf einen Sabbath trifft). . . . 13

תפלת מעריב Das allgemeine Abendgebet 24

II. Der erste Tag des Neujahrsfestes.

ברכות השחר ופסוקי דזמרה Das allgemeine Morgengebet . 1

קריאת שמע עם ברכותיה Das Morgengebet mit den für diesen Tag eingeschalteten Feststücken. 84

תפלת שחרית Die Tefillah für diesen Morgen 90

חזרת התפלה לשליח צבור Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter mit eingeschalteten Feststücken 100

סדר קדושה Die Keduschah 135

אבינו מלכנו Abinu Malkenu (fällt am Sabbath aus) 142

סדר הוצאת ספר התורה Gebete beim Herausnehmen der Thora . . 148

קריאת התורה Vorlesung aus der Thorah 153

הפטרה Haftarah 159

Gebet für das Wohl des Reiches 172

סדר תקיעת שופר Das Schofarblasen (fällt am Sabbath aus) 177

תפלת מוסף Die Mußaf-Tefillah 181

חזרת התפלה לשליח צבור Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter mit eingeschalteten Feststücken 203

וְנִתַּנֶּה תֹּקֶף 217

סדר קדושה Die Keduschah im Mußafgebet 222

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ 237

סדר דוכן Der Priestersegen 280

מזמורים של יום 290

תפלת מנחה Das Minchah-Gebet 292

סדר תשליך (fällt am Sabbath aus) 301

שירי היחוד 302

שיר הכבוד 311

Druck von Th. Schatzky G. m. b. H., Breslau.

תפלה לשליח צבור.

לפומדא נכוונה ונכונה ונמרדא קודם כל תפלה ותפלה.

אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן שַׁדַּי מֶלֶךְ עֶלְיוֹן רַכֵּבֵל שַׁוְעָתִי בְּרָצוֹן וּבְאִמּוּץ הַלֵּב. כוזיו בטוכסיז בוזיו אֶחָד אֵל חַי דַּיָּן אֱמֶת שׁוֹפֵט צֶדֶק רַחוּם וְחַנּוּן. רַחֵם עָלַי וּשְׁמַע תְּפִלָּתִי הַיּוֹם אֲשֶׁר אֶתְפַּלֵּל בַּעֲדִי וּבְעַד בֵּיתִי וּבְעַד עֲדָתִי הַמַּסְבִּימִים עִמִּי בִּתְפִלָּתִי וְתִכְלוֹל תְּפִלָּתִי עִם־תְּפִלּוֹת הַיְשָׁרוֹת וְהַנְּקִיּוֹת אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ יִשְׂרָאֵל. וְתַחְתּוֹר תַּחַת כְּפֵא כְבוֹדֶךָ כְּמוֹ שֶׁהָתָרָתָ לְתִפְלַת מֹשֶׁה (י״ח מְנַשֶּׁה). וְאַל־יֵבוֹשׁוּ בִּי שׁוֹלְחַי וְלֹא אֲנִי בָּהֶם: יִהְיוּ לָרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי. אָמֵן סֶלָה: יִהְיוּ רָצוֹן לְפָנֶיךָ אָיוֹם שֶׁתִּתֵּן לִי קוֹל נָעִים וְעָרֵב הַיּוֹם וְאַל־יִפְסוֹק קוֹלִי וְאַל־יִחַר גְּרוֹנִי וְיִהְיֶה קוֹלִי נָעִים וְחָזָק כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר נִיהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק, אמן סלה:

תפלה אחרת לש״ץ.

הָגֵּנִי הָעֲנִי מִמַּעַשׂ וְנִרְעַשׁ וְנִפְחָד מִפַּחַד יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל בָּאתִי לַעֲמוֹד וּלְחַנֵּן לְפָנֶיךָ עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שָׁלָחוּנִי וַאֲנִי עַל פִּי שֶׁאֵינִי כְּדַי וְהָגוּן לְכָךְ. עַל־כֵּן אֲבַקֶּשְׁךָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. יְיָ | יְיָ, אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֱלֹהִים. שַׁדַּי אָיוֹם וְנוֹרָא. הֱיֵה־נָא מַצְלִיחַ דַּרְכִּי אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ לַעֲמֹד לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עָלַי וְעַל שׁוֹלְחָי. וְנָא אַל־תַּפְשִׁיעֵם בְּחַטֹּאתַי וְאַל־תַּחֲיֵבֵם בַּעֲוֹנוֹתַי כִּי חוֹטֵא וּפוֹשֵׁעַ אָנִי. וְאַל־יִכָּלְמוּ בִּי

בְּפִשְׁעֵי וְאַל־יְבוֹשׁוּ בִּי וְאַל־אֲבוֹשָׁה בָּהֶם וְקַבֵּל תְּפִלָּתִי
כְּתִפְלַּת זָקֵן וְרָגִיל וּפְרֹק נָאָה וְזַקְנוֹ מְגַדֵּל וְקוֹלוֹ נָעִים
וּמְעָרֵב בְּדַעַת עִם־הַבְּרִיּוֹת, וְתִגְעַר בְּשָׂטָן לְבַל־יַשְׂטִינֵנוּ
וִיהִי נָא דָּגְלֵנוּ עָלֶיךָ אַהֲבָה, לְכָל־פְּשָׁעִים תְּכַסֶּה
בְּאַהֲבָה, וְכָל צוֹמוֹתֵינוּ וְעִנּוּיֵנוּ הֲפָךְ־לָנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל
לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם הָאֱמֶת וְהַשָּׁלוֹם אֱהָבוּ
וְאַל־יְהִי שׁוּם מִכְשׁוֹל בִּתְפִלָּתִי:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי
יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן אֶהְיֶה אֲשֶׁר
אֶהְיֶה שֶׁכָּל הַמַּלְאָכִים שֶׁהֵם בַּעֲלֵי תְּפִלּוֹת יָבִיאוּ תְּפִלָּתִי
לְפָנֶיךָ־כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ וְיָפִיצוּ אוֹתָהּ לְפָנֶיךָ בַּעֲבוּר כָּל־
הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים הַתְּמִימִים וְהַיְשָׁרִים וּבַעֲבוּר כְּבוֹד
שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת
עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים ברוך שומע תפלה:

קנלה מרי"ם ז"ל סיומר הס"ץ ד' פסוקים אלו אחר התפלה סכ"ל:

יָדַעְתִּי יְיָ כִּי צֶדֶק מִשְׁפָּטֶיךָ וֶאֱמוּנָה עִנִּיתָנִי:
הַקְשִׁיבָה לִי וַעֲנֵנִי אָרִיד בְּשִׂיחִי וְאֶהֱמֶה:
וְנַפְשִׁי תָּגֵל בַּיְיָ תָּשִׂישׂ בִּישׁוּעָתוֹ:
הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים הַפּוֹצֶה אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה:

Gebet beim Eintritte in das Gotteshaus.

מה Wie lieblich sind deine Zelte, Jaakob! deine Wohnungen, Jisrael! Durch Deiner Gnaden Fülle darf ich betreten Dein Haus, bücke mich in Deinem heiligen Tempel in Ehrfurcht vor Dir. O Gott! ich liebe Deine Wohnstatt, den Ort, wo Deine Herrlichkeit thront. Ich bücke und beuge mich und senke das Knie vor dem Herrn, meinem Schöpfer. O möge mein Gebet vor Dich, Ewiger, kommen zur Gnadenzeit, o Gott! in der Fülle Deiner Huld; erhöre mich in der Treue Deines Heils.

מַה־טֹּבוּ אֹהָלֶיךָ
יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ
יִשְׂרָאֵל: וַאֲנִי בְּרֹב
חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל
קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ: יְיָ
אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ
וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ:
וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה
וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה
לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי: וַאֲנִי
תְפִלָּתִי־לְךָ | יְיָ עֵת
רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־
חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת
יִשְׁעֶךָ:

אֲנִי קָרֵאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל. הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: אֲנִי בְּצַדֶּק אֶחֱזֶה פָּנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ: וַאֲנִי | עָלֶיךָ בָּטַחְתִּי יְיָ. אָמַרְתִּי אֵלַי אָתָּה: שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנַי בְּשׁוּעִי אַלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ: יְיָ אֱלֹהַי שִׁוַּעְתִּי אַלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: אַלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֶל־אֲדֹנַי אֶתְחַנָּן: הָאִירָה פָנֶיךָ עַל־עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי

יְיָ אֶקְרָא וְאֶל־יְיָ אֶתְחַנָּן: הָאִירָה פָנֶיךָ עַל־עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְחַסְדֶּךָ: כִּי־לְךָ יְיָ הוֹחָלְתִּי אַתָּה תַעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי: שִׁמְעָה תְפִלָּתִי | יְיָ וְשַׁוְּעָתִי | הַאֲזִינָה אֶל־דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ: שִׁמְעֵי־יְיָ וְחָנֵנִי יְיָ הֱיֵה | עוֹזֵר לִי:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד: שָׂמַחְתִּי בְּאוֹמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ: שָׁשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי־אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל: יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי בֹּקֶר אֶעֱרֹךְ־לְךָ וְאֶצְפֶּה: אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: רַגְּלִי עָמְדָה בְּמִישׁוֹר בְּמַקְהֲלִים אֲבָרֵךְ יְיָ:

מִי אָנֹכִי שֶׁיִּצְיֶה לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא. וְאָנֹכִי אִישׁ הוֹטֵא וְהִכְעַסְתִּי שְׁמוֹ הַגָּדוֹל בְּמַעֲשַׂי הָרָעִים. וַאֲנִי בָּשָׂר וָדָם עָפָר וָאֵפֶר. וְאֵינִי כְדַי וְרָאוּי לְהַזְכִּיר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל בַּפֶּה פְּעָמִים. אוֹי לִי אֵיךְ אֶשָּׂא פָנַי לְעָמֹד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עֹלַת כָּל־הָעוֹלוֹת וְסִבַּת כָּל־הַסִּבּוֹת. אֶלָּא מִפְּנֵי רַחֲמָיו וַחֲסָדָיו הַגְּדוֹלִים שֶׁהוּא מְרַחֵם עַל־בְּרִיּוֹתָיו. וְרוֹצֶה בִּתְפִלָּה וְתַחֲנוּנִים שֶׁל־עֲבָדָיו. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שִׁמְעָה תְפִלָּה עֲדֵיךְ כָּל־בָּשָׂר יָבֹאוּ:

Minchah-Gebet.

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד
יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד

אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ
וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם
וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ
וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם
וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד
וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃ דּוֹר
לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ
וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר
כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי
נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז
נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ
אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ
יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן

אשרי Heil denen, die weilen in Deinem Hause! immerdar preisen sie Dich, Selah! Heil dem Volke, dem also geschieht! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist!

תהלה (Psalm 145) Loblied von David, — Ich will Dich erheben, mein Gott, o König! und preisen Deinen Namen ewig und immer. An jeglichem Tage will ich Dich preisen, und rühmen Deinen Namen ewig und immer. Groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und seine Größe unergründlich. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und Deine Machtthaten verkünden sie. Den herrlichen Glanz Deiner Majestät und Deine Wunderthaten will ich dichten. Und die Macht Deiner furchtbaren Thaten sollen sie melden, und Deine Größe will ich erzählen. Die Erinnerung

רַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדַל־
חָסֶד: טוֹב־יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו
עַל־כָּל מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ:
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם
גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר
מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת
כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ
בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ
לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־
הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ
יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם
אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי
רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב
יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת: רְצוֹן־
יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם
יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ
אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־
הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת
יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־

an Deine große Güte strömen sie aus, und ob Deiner Gerechtigkeit jubeln sie. Gnädig und barmherzig ist der Ewige, langmüthig und groß an Huld, Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen ist über all seine Werke. Es preisen Dich, Ewiger, all Deine Werke, und Deine Frommen benedeien Dich. Die Herrlichkeit Deines Reiches sprechen sie aus, und von Deiner Stärke reden sie, — kund zu machen den Menschenkindern seine Stärke und die Herrlichkeit der Majestät seines Reiches. Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Es stützet der Ewige alle Sinkenden und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen schauen empor zu Dir, und Du giebst ihnen ihre Nahrung zur rechten Zeit. Du öffnest Deine Hand und sättigst alles Lebendige seines Verlangens. Gerecht ist der Ewige in allen seinen Wegen und liebevoll in allen seinen Werken. Nahe ist der Ewige allen, die ihn rufen, Allen, die ihn anrufen mit Wahrheit. Er thut den Willen derer, die ihn fürchten, und ihr Flehen hört Er und rettet sie. Es hütet der Ewige Alle, die ihn lieben, und alle Frevler vertilgt er. Des ewigen Ruhm

בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם
וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

מני קדיש.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד
תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב
הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים
טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר
חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל
לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ
בְּאַהֲבָה. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ
וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן
אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי
מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב
לְהוֹשִׁיעַ:

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד
מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא
חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים

soll ausſprechen mein Mund, und es preiſe alles Fleiſch ſeinen heiligen Namen immer und ewig. — Wir aber preiſen Jah von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

אדני O Herr! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, unſer Gott und Gott unſerer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger, Großer, Gewaltiger und Erhabener, höchſter Gott, der in Güte Gnade erweiſet und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter und den Erlöſer bringen wird ihren ſpäteſten Abkömmlingen, um ſeines Namens willen in Liebe. König, Beiſtand und Retter und Schirm! Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, Schirm des Abraham!

אתה Du biſt mächtig in Ewigkeit, o Herr! Du belebeſt die Todten, ſtark, um ſtets zu helfen.

מכלכל Der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden ſtützt und die Kranken heilt, die Gefeſſelten

וּמְחַיֶּה מֵתִים אַתָּה כָּבִיד לְהוֹשִׁיעַ: מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם: מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֶּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

*) אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם

löst und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten? und wer ist Dir ähnlich, König, der tödtet und wieder belebt und sprossen lässet das Heil? Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

*) אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen

---

Keduschah bei Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter.

*) נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם. כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ, וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:

ק״ח קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

ח׳ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

ק״ח בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ח׳ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר:

ק״ח יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ח׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

(*נקדש (Vorb.) Wir wollen Deinem Namen die Heiligung bringen in dieser Welt, wie ihm die Heiligung wird in den Himmeln droben, wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer rief dem Andern zu und sprach:

(Gem.) Heilig, heilig, heilig ist der Ewige der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit.

(Vorb.) Die ihnen gegenüber Geschaarten sprechen:

(Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von seiner Stätte aus.

(Vorb.) Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also:

(Gem.) Der Ewige wird herrschen in alle Zeiten, dein Gott, Zion, in alle Geschlechter. Hallelujah!

(Vorb.) In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und Dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und König bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

יְהַלְלוּךָ סֶּלָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה. חָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה וְהַשְׂכֵּל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן הַדָּעַת:

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה:

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

רְאֵה בְעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי גּוֹאֵל חָזָק אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל־מַכּוֹתֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ

Dich ewiglich. Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger Gott!

אתה Du verleihest gnädig dem Menschen die Erkenntnis und lehrst den Sterblichen Einsicht. Verleihe Du uns von Dir aus Erkenntnis, Einsicht und Verständnis. Gelobt seist Du, Ewiger, der verleiht die Erkenntnis.

השיבנו Führ' uns zurück, Du unser Vater! zu Deiner Lehre, und bring' uns nahe, Du unser König! Deinem Dienste, und laß uns zurückkehren mit voller Bekehrung vor Dir. Gelobt seist Du, Ewiger, der Wohlgefallen hat an reuiger Rückkehr.

סלה Verzeih' uns, unser Vater! denn wir haben uns versündigt; vergib uns, unser König! denn wir haben uns vergangen: denn Du bist es, der verzeiht und vergibt. Gelobt seist Du, Ewiger, Gnädiger, der in Fülle Vergebung gewährt.

ראה Sieh auf unser Elend und führe unsern Streit und erlöse uns bald um Deines Namens willen; denn ein mächtiger Erlöser bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, Erlöser Israels!

רפאנו Sende uns Deine Heilung, o Ewiger! und wir werden genesen; hilf Du uns, dann wird uns geholfen sein: denn

רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אֶת־הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת־
כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה
וְתֵן בְּרָכָה עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה
וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וּבָרֵךְ
שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ
הַשָּׁנִים:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל
לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ
גָּלֻיּוֹתֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ יַחַד
מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ
כְּבָרִאשׁוֹנָה וְיוֹעֲצֵינוּ
כְּבַתְּחִלָּה וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן
וַאֲנָחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה
יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים
וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה
וּמִשְׁפָּט:

Du bist unser Ruhm. Und lasse vollständige Genesung für alle unsere Wunden herankommen. Denn Gott und Herr, ein verläßlicher und barmherziger Heilbringer bist Du. Gelobt seist Du, Ewiger, der heilt die Kranken seines Volkes Jisrael.

ברך Segne für uns, Ewiger, unser Gott! dieses Jahr und alle Arten seines Ertrages zum Heil und gieb Segen auf die Oberfläche des Erdenreiches und sättige uns von Deinem Gute, und segne dieses unser Jahr, wie die besten Jahre. Gelobt seist Du, Ewiger, der segnet die Jahre.

תקע Laß erschallen die große Posaune zu unserer Befreiung, und erhebe das Panier, zu sammeln unsere Vertriebenen, und bringe uns zusammen von den vier Enden der Erde. Gelobt seist Du, Ewiger, der sammelt die Verstoßenen seines Volkes Jisrael.

השיבה Setze wieder ein die über uns walten, wie in früherer Zeit, und die für uns sorgen, wie ehedem, und nimm von uns ab Kummer und Wehklagen und herrsche über uns Du, o Ewiger, allein in Gnade und Erbarmen und sprich uns rein im Gericht. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der liebt Recht und Gerechtigkeit.

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל־תְּהִי תִקְוָה וְכָל־עֹשֵׁי רִשְׁעָה כְּרֶגַע יאבֵדוּ וְכֻלָּם מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ וְהַזֵּדִים מְהֵרָה תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים:

Denen aber, die uns verleumden, gieb keinen Erfolg, und all die Frevel Uebenden laß im Fluge dahinschwinden, und sie Alle mögen schnell dahin sein, und die im Uebermute Dir Trotzenden mögest Du eilend vernichten bald in unseren Tagen. Gelobt seist Du, Ewiger, der bricht des Feindes Macht und die frechen Uebermüthigen beugt.

עַל־הַצַּדִּיקִים וְעַל־הַחֲסִידִים וְעַל־זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל־פְּלֵטַת סוֹפְרֵיהֶם וְעַל־גֵּרֵי הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכֹל הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם לְעוֹלָם וְלֹא נֵבוֹשׁ כִּי בְךָ בָּטָחְנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

Über die Frommen und Gottgeweihten und die Alten Deines Volkes, des Hauses Jisrael, und über den Rest ihrer Gesetzeslehrer und über die Fremdlinge, die aus Frömmigkeit zu Dir sich bekehrt, und über uns möge Dein Erbarmen rege werden, Ewiger, unser Gott! und gieb heilvollen Lohn allen denen, die Vertrauen auf Deinen Namen in Wahrheit, und laß unser Theil mit dem ihren vereint sein ewiglich, und laß uns nicht zu Schanden werden; denn auf Dich haben wir vertraut. Gelobt seist Du, Ewiger, Stütze und Zuversicht der Frommen!

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב וְתִשְׁכֹּן בְּתוֹכָהּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ בִּנְיַן עוֹלָם וְכִסֵּא דָוִד

Nach Jeruschlajim, Deiner Stadt kehre in Barmherzigkeit zurück und nimm Deinen Wohnsitz in ihr, wie Du verheißen, und baue sie bald

in unseren Tagen, einen ewigen Bau, und den Thron Davids wolle bald in ihr aufrichten. Gelobt seist Du, Ewiger, der bauet Jeruschalajim.

את Den Sproß Davids, Deines Knechtes, lasse bald hervorsprießen, und seine Macht hebe sich durch Deine Hilfe! denn auf Deine Hilfe hoffen wir den ganzen Tag. Gelobt seist Du, Ewiger, der da sprossen lässet des Heiles Macht.

שמע Höre unsere Stimme, Ewiger, unser Gott! sei mild und barmherzig gegen uns und nimm in Barmherzigkeit und Huld unser Gebet an; denn Du, o Gott, höreſt Gebet und Flehen. Und so laß uns denn, o König nicht leer zurückkehren aus Deinem Angesicht! Denn Du erhörst das Gebet Deines Volkes Jisrael in Erbarmen. Gelobt seist Du, Ewiger, der hört das Gebet.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תָּכִין. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָם:
אֶת־צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ
מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקַרְנוֹ
תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ כִּי
לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל־הַיּוֹם.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַצְמִיחַ קֶרֶן
יְשׁוּעָה:
שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל
בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־
תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ
תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה
וּמִלְפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ רֵיקָם אַל
תְּשִׁיבֵנוּ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ
תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:
רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ
וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם
בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן
וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת
יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

ותחזינה Und ſchauen mögen unſre Augen, wenn Du zurückkehrſt nach Zion in Barmherzigkeit. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, der zurückbringen wird ſeine Herrlichkeit nach Zion.

Während der Vorbeter dieſes מודים laut betet, wird von der Gemeinde das untenſtehende leiſe gebetet *)

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du biſt der Ewige, unſer Gott und unſerer Väter Gott, auf immer und ewig. Hort unſers Lebens, Schild unſers Heils biſt Du durch alle Geſchlechter. Wir danken Dir und verkünden Dein Lob für unſer Leben, das gegeben iſt in Deine Hand, wegen unſerer Seelen, die Dir ſind anvertraut, und wegen Deiner Wunder die an jedem Tage uns geleiten, und wegen D iner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Aller-

*) ק׳ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּינוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

barmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König! beständig, auf immer und ewig.

וכל Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich! — Gelobt seist Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntnis abzulegen.

שלום Laß Fülle des Friedens für immer kommen über Jisrael, Dein Volk; denn Du, o König, bist Herr alles Friedens! Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden. Gelobt seist Du, Ewiger, der segnet sein Volk Jisrael mit Frieden.

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und

לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ

aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Israel. Darauf sprechet: Amen!

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! das erbauet werde das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדֹּף נַפְשִׁי.
וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה
מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל
מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן
שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ
עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה
לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה
יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ
יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם
בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם
עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל
וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן
חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ
בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים
קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת
יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם
וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

ערוב תבשילין.

אם חל ע"ש ביום ד' לוקחין פת שלם וכזית תבשיל דבר הראוי ללפת בו את הפת כגון בשר דגים או ביצה צלויה ומניחין אותו על הפת ואומרין

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל־מִצְוַת עֵרוּב׃

בְּדֵין עֵרוּבָא יְהֵא שְׁרֵא לָנָא לְמֵפֵא וּלְבַשָּׁלָא וּלְאַטְמָנָא וּלְאַדְלָקָא שְׁרָגָא וּלְמֶעְבַּד כָּל־צְרָכָנָא מִיּוֹמָא טָבָא לְשַׁבְּתָא לָנוּ וּלְכָל־הַדָּרִים בָּעִיר הַזֹּאת׃

Gebet beim Eingang des Sabbath.

Am Freitag werden hier die folgenden Stücke (in manchen Gemeinden nur von מזמור שיר ליום השבת an, S. 22, an) eingeschaltet.

(צה) לְכוּ נְרַנְּנָה לַיְיָ
נָרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ׃
נְקַדְּמָה פָנָיו בְּתוֹדָה
בִּזְמִרוֹת נָרִיעַ לוֹ׃ כִּי
אֵל גָּדוֹל יְיָ וּמֶלֶךְ
גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃
אֲשֶׁר בְּיָדוֹ מֶחְקְרֵי־
אֶרֶץ וְתוֹעֲפוֹת הָרִים
לוֹ׃ אֲשֶׁר־לוֹ הַיָּם
וְהוּא עָשָׂהוּ וְיַבֶּשֶׁת
יָדָיו יָצָרוּ׃ בֹּאוּ
נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרָעָה
נִבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ
עֹשֵׂנוּ׃ כִּי הוּא אֱלֹהֵינוּ
וַאֲנַחְנוּ עַם מַרְעִיתוֹ
וְצֹאן יָדוֹ הַיּוֹם אִם־
בְּקֹלוֹ תִשְׁמָעוּ׃ אַל־
תַּקְשׁוּ לְבַבְכֶם
כִּמְרִיבָה כְּיוֹם מַסָּה

(Psalm 95) Auf! lasset uns jauchzen dem Ewigen, jubeln dem Hort unseres Heils. Lasset uns begrüßen sein Antlitz mit Danklied, mit Gesängen ihm jubeln. Denn ein großer Gott ist der Ewige und ein König, groß über alle Götter, in dessen Hand die Gründe der Erde, und deß sind die Höhen der Berge; dem das Meer gehört, das Er gemacht, und das Trockene haben seine Hände gebildet. Kommet, daß wir uns bücken und niederbeugen, hinknien vor dem Ewigen, unserem Schöpfer. Denn Er ist unser Gott, und wir das Volk seiner Weide und die Heerde seiner Hand noch heute, so ihr seiner Stimme gehorchet. Härtet nicht euer Herz wie zu Meribah, wie am Tage von Massah in der Wüste, da mich versuchten

בַּמִּדְבָּר: אֲשֶׁר נִסּוּנִי
אֲבוֹתֵיכֶם בְּחָנוּנִי גַּם
רָאוּ פָּעֳלִי: אַרְבָּעִים
שָׁנָה אָקוּט בְּדוֹר
וָאֹמַר עַם תֹּעֵי לֵבָב
הֵם וְהֵם לֹא־יָדְעוּ
דְרָכָי: אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי
בְאַפִּי אִם־יְבֹאוּן אֶל־
מְנוּחָתִי:

(צו) שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ
שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ: שִׁירוּ
לַיְיָ בָּרְכוּ שְׁמוֹ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־
לְיוֹם יְשׁוּעָתוֹ: סַפְּרוּ בַגּוֹיִם
כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים
נִפְלְאוֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְיָ
וּמְהֻלָּל מְאֹד נוֹרָא הוּא עַל־
כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָּל־אֱלֹהֵי
הָעַמִּים אֱלִילִים וַיְיָ שָׁמַיִם
עָשָׂה: הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו עֹז
וְתִפְאֶרֶת בְּמִקְדָּשׁוֹ: הָבוּ
לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ לַיְיָ
כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד
שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה וּבֹאוּ

eure Väter mich prüften, obschon sie sahen mein Werk. Vierzig Jahre war ich überdrüssig des Geschlechts, und ich sprach: Ein Volk irren Herzens sind sie, und sie erkannten nicht meine Wege; daß Ich geschworen in meinem Zorne: Nimmer sollen sie gelangen zu meiner Ruhe!

שירו (Psalm 96.) Singet dem Ewigen ein neues Lied, singet dem Ewigen, alle Lande! Singet dem Ewigen, preiset seinen Namen, verkündet von Tag zu Tag seine Hilfe. Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder. Denn groß ist der Ewige und sehr gepriesen, furchtbar ist er über alle Götter. Denn all die Götter der Völker sind Nichtiges; aber der Ewige hat den Himmel gemacht. Glanz und Majestät ist vor ihm, Triumph und Schmuck in seinem Heiligthume. Spendet dem Ewigen, Völkergeschlechter! Spendet dem Ewigen Ehre und Triumph. Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, bringet

לְחַצְרוֹתָיו: הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ
בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ חִילוּ מִפָּנָיו
כָּל־הָאָרֶץ: אִמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ
מָלָךְ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־
תִּמּוֹט יָדִין עַמִּים בְּמֵישָׁרִים:
יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ
יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ: יַעֲלֹז
שָׂדַי וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ אָז יְרַנְּנוּ
כָּל־עֲצֵי־יָעַר: לִפְנֵי יְיָ כִּי
בָא כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ
יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים
בֶּאֱמוּנָתוֹ:

(צז) יְיָ מָלָךְ תָּגֵל
הָאָרֶץ יִשְׂמְחוּ אִיִּים
רַבִּים: עָנָן וַעֲרָפֶל
סְבִיבָיו צֶדֶק וּמִשְׁפָּט
מְכוֹן כִּסְאוֹ: אֵשׁ
לְפָנָיו תֵּלֵךְ וּתְלַהֵט
סָבִיב צָרָיו: הֵאִירוּ
בְרָקָיו תֵּבֵל רָאֲתָה
וַתָּחֶל הָאָרֶץ: הָרִים
כַּדּוֹנַג נָמַסּוּ מִלִּפְנֵי
יְיָ מִלִּפְנֵי אֲדוֹן כָּל־

Geschenke und gehet ein in seine Höfe. Bücket euch vor dem Ewigen im heiligen Schmucke; erzittert vor ihm, alle Lande! Sprechet unter den Völkern: Der Ewige ist König! Und fest ist das Erdenrund, wanket nicht; Völker richtet Er mit Redlichkeit. Frohlocke der Himmel und juble die Erde, dröhne das Meer und seine Fülle; fröhlich sei die Flur und Alles, was darin! Dann müssen jauchzen alle Bäume des Waldes — vor dem Ewigen; denn Er ist gekommen, ist gekommen, die Erde zu richten. Richten wird Er das Erdenrund mit Gerechtigkeit und die Völker mit seiner Treue.

„ (Psalm 97.) Der Ewige ist König! Es juble die Erde, frohlocken die vielen Eilande. Gewölk und Wetterdunkel rings um ihn, Recht und Gebühr Stütze seines Thrones. Feuer geht einher vor ihm und brennt ringsum seine Feinde. Es erhellen seine Blitze das Erdenrund. Es schaut und zittert die Erde; Berge zerschmelzen wie

הָאָרֶץ׃ הוֹדוּ
הַשָּׁמַיִם צִדְקוֹ וְרָאוּ
כָל־הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ׃
יֵבֹשׁוּ כָּל־עֹבְדֵי פֶסֶל
הַמִּתְהַלְלִים
בָּאֱלִילִים הִשְׁתַּחֲווּ־
לוֹ כָּל־אֱלֹהִים׃
שָׁמְעָה וַתִּשְׂמַח צִיּוֹן
וַתָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה
לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ יְיָ׃
כִּי־אַתָּה יְיָ עֶלְיוֹן עַל־
כָּל־הָאָרֶץ מְאֹד
נַעֲלֵיתָ עַל־כָּל־
אֱלֹהִים׃ אֹהֲבֵי יְיָ
שִׂנְאוּ רָע שֹׁמֵר
נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו מִיַּד
רְשָׁעִים יַצִּילֵם׃ אוֹר
זָרֻעַ לַצַּדִּיק וּלְיִשְׁרֵי־
לֵב שִׂמְחָה׃ שִׂמְחוּ
צַדִּיקִים בַּיְיָ וְהוֹדוּ
לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ׃

Wachs vor dem Ewigen, vor dem Herrn der ganzen Erde. Es verkünden die Himmel sein Recht, und alle Völker schauen seine Herrlichkeit. Zu Schanden werden all die Bildanbeter, die sich rühmen der Götzen; vor ihm werfen sich nieder alle Götter. Es hört und freut sich Zion, und es jubeln die TöchterJehudahs, wegen deiner Gerichte, Ewiger! Denn Du, Ewiger, bist erhaben über die ganze Erde, sehr hoch über alle Götter. Die ihr den Ewigen liebt, hasset das Böse! Er hütet die Seelen seiner Frommen; aus der Hand der Frevler rettet Er sie. Licht ist ausgesäet dem Gerechten, und denen, die redlichen Herzens sind, Freude. Freuet euch, Gerechte, in dem Ewigen, und danket seinem heiligen Andenken.

(צח) מִזְמוֹר שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ כִּי־נִפְלָאוֹת עָשָׂה הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ: הוֹדִיעַ יְיָ יְשׁוּעָתוֹ לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גִּלָּה צִדְקָתוֹ: זָכַר חַסְדּוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לְבֵית יִשְׂרָאֵל רָאוּ כָל־אַפְסֵי־אָרֶץ אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ: הָרִיעוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ פִּצְחוּ וְרַנְּנוּ וְזַמֵּרוּ: זַמְּרוּ לַיְיָ בְּכִנּוֹר בְּכִנּוֹר וְקוֹל זִמְרָה: בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלוֹאוֹ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: נְהָרוֹת יִמְחֲאוּ־כָף יַחַד הָרִים יְרַנֵּנוּ: לִפְנֵי יְיָ כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים:

(צט) יְיָ מָלָךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים יוֹשֵׁב כְּרוּבִים תָּנוּט הָאָרֶץ יְיָ בְּצִיּוֹן גָּדוֹל וְרָם הוּא עַל־כָּל־הָעַמִּים: יוֹדוּ

מזמור (Psalm 98.) Psalm. Singet dem Ewigen ein neues Lied, denn Er hat Wunder gethan; ihm half seine Rechte und sein heiliger Arm. Kund gemacht hat der Ewige seine Hilfe, vor den Augen der Völker sein Heil offenbart. Er gedachte seiner Huld und seiner Treue dem Hause Jisrael; es schauten alle Grenzen der Erde die Hilfe unseres Gottes. Jubelt dem Ewigen, alle Lande! brechet aus und jauchzet und spielet. Spielet dem Ewigen mit der Zither, mit Zither und Stimme des Jubels; mit Trompeten und Posaunenschall jubelt vor dem Könige, dem Ewigen. Dröhne das Meer und seine Fülle, das Erdenrund und seine Bewohner. Ströme müssen zumal die Berge jubeln — vor dem Ewigen; denn Er ist gekommen die Erde zu richten. Er wird richten das Erdenrund mit Gerechtigkeit und die Völker mit Redlichkeit.

" (Psalm 99.) Der Ewige ist König! Es zittern die Völker; Er thronet über Cherubim, — es wankt die Erde. Der Ewige in Zion ist groß, und erhaben ist Er über alle Völker. Sie preisen Deinen Namen — groß

und furchtbar, heilig ist er — und den Triumph des Königs, der das Recht liebt. Du hast festgestellt die Redlichkeit; Gebühr und Recht in Jaakob hast Du geschafft. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seiner Füße Schemel! Heilig ist er. Moscheh und Aharon waren unter seinen Priestern und Schemuel unter den Anrufern seines Namens; sie riefen zum Ewigen, und Er erhörte sie. In der Wolkensäule redete Er zu ihnen; sie wahrten seine Zeugnisse und die Satzung, die Er ihnen gegeben. Ewiger, unser Gott! Du erhörtest sie; ein verzeihender Gott warst Du ihnen und auch Rächer ihrer Unthaten. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem

שִׁמְךָ גָּדוֹל וְנוֹרָא
קָדוֹשׁ הוּא: וְעֹז מֶלֶךְ
מִשְׁפָּט אָהֵב אַתָּה
כּוֹנַנְתָּ מֵישָׁרִים
מִשְׁפָּט וּצְדָקָה
בְּיַעֲקֹב אַתָּה עָשִׂיתָ:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם
רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא:
מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנָיו
וּשְׁמוּאֵל בְּקֹרְאֵי שְׁמוֹ
קֹרְאִים אֶל־יְיָ וְהוּא
יַעֲנֵם: בְּעַמּוּד עָנָן
יְדַבֵּר אֲלֵיהֶם שָׁמְרוּ
עֵדֹתָיו וְחֹק נָתַן־
לָמוֹ: יְיָ אֱלֹהֵינוּ אַתָּה
עָנִיתָם אֵל נֹשֵׂא
הָיִיתָ לָהֶם וְנֹקֵם עַל־
עֲלִילוֹתָם: רוֹמְמוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ

לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ׃

(כט) מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיְיָ
בְּנֵי אֵלִים הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד
וָעֹז׃ הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ
הִשְׁתַּחֲוּוּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ׃
קוֹל יְיָ עַל־הַמָּיִם אֵל־הַכָּבוֹד
הִרְעִים יְיָ עַל־מַיִם רַבִּים׃
קוֹל־יְיָ בַּכֹּחַ קוֹל יְיָ בֶּהָדָר׃
קוֹל יְיָ שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יְיָ
אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן׃ וַיַּרְקִידֵם
כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ
בֶן־רְאֵמִים׃ קוֹל־יְיָ חֹצֵב
לַהֲבוֹת אֵשׁ׃ קוֹל יְיָ יָחִיל
מִדְבָּר יָחִיל יְיָ מִדְבַּר קָדֵשׁ׃
קוֹל יְיָ יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף
יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר
כָּבוֹד׃ יְיָ לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב
יְיָ מֶלֶךְ לְעוֹלָם׃ יְיָ עֹז לְעַמּוֹ
יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ
בַּשָּׁלוֹם׃

heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott.

מזמור (Psalm 29.) Psalm von David. Spendet dem Ewigen, Söhne der Götter! spendet dem Ewigen Ehre und Triumph. Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, bücket euch vor dem Ewigen in heiligem Schmucke. Die Stimme des Ewigen erschallt über den Wassern; der Gott der Ehre donnert, der Ewige über mächtigen Wassern. Die Stimme des Ewigen erschallt mit Macht, die Stimme des Ewigen mit Majestät. Die Stimme des Ewigen zertrümmert Cedern, und es zertrümmert der Ewige die Cedern des Lebanon, und läßt sie hüpfen wie Kälber, Lebanon und Sirjon wie junge Reëmim. Die Stimme des Ewigen wirft zuckende Feuerflammen. Die Stimme des Ewigen macht erbeben die Wüste, erbeben macht der Ewige die Wüste Kadesch. Die Stimme des Ewigen macht zittern die Eichen und entblättert die Wälder, und in seinem Palaste spricht alles: Ehre! Der Ewige thronte bei der Fluth, und es thronet der Ewige als König immerdar. Der Ewige gibt Macht seinem Volke, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden.

ראשי החרוזים שלמה הלוי.

לְכָה דוֹדִי לִקְרַאת כַּלָּה, פְּנֵי שַׁבָּת נְקַבְּלָה: לכה

שָׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדִבּוּר אֶחָד, הִשְׁמִיעָנוּ אֵל הַמְיֻחָד, יי אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד, לְשֵׁם וּלְתִפְאֶרֶת וְלִתְהִלָּה: לכה

לִקְרַאת שַׁבָּת לְכוּ וְנֵלְכָה, כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה, מֵרֹאשׁ מִקֶּדֶם נְסוּכָה, סוֹף מַעֲשֶׂה בְּמַחֲשָׁבָה תְּחִלָּה: לכה

מִקְדַּשׁ מֶלֶךְ עִיר מְלוּכָה, קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהֲפֵכָה, רַב לָךְ שֶׁבֶת בְּעֵמֶק הַבָּכָא, וְהוּא יַחְמֹל עָלַיִךְ חֶמְלָה: לכה

1) Der Braut entgegen, Freund, wohlan! Laßt froh den Sabbath uns empfahn!

שמור „Hüt' und gedenk'!"[2]) in einem Laut Hat uns des Einz'gen Mund vertraut, Der einzig ist, der Einz'ge heißt: So Weih' und Ruhm von jeder Lipp' ihn preist.

לקראת Dem Sabbath eilet froh entgegen, Dem Quell, aus dem uns strömt der Segen, Der eingesetzet ist von Anbeginn, Des Werkes Schluß, das Erst' in Will' und Sinn.[3])

מקדש O Stadt des Herrn, o Prachtpalast, Steh' auf aus Trümmern du nach langer Rast! Zu lang schon weiltest du im Thal der Zähren; Dein Gott wird neu dir seine Huld gewähren.

---

1) Verfasser ist R. Salomo Alkabez.

2) Das Gebot, den Sabbath zu heiligen, ist in den zehn Geboten im zweiten Buche der Thorah mit dem Worte „Gedenke" und im fünften Buche mit der Mahnung „Hüte" (wache darüber) eingeleitet. Beide sind nach dem Midrasch, „wie es der Mund nicht sprechen und das Ohr nicht fassen kann," in einem Laute bei der Offenbarung Gottes vernommen worden.

3) Der Sabbath als die Krone des vollbrachten Schöpfungswerkes war in dem Plane des Weltenbaues das frühere. Das Ziel ist im Gedanken das Erste. Dieser Satz des Aristoteles kehrt bei jüdischen Philosophen häufig wieder, und ist so geläufig, daß er auch in diesem Sabbathgruße seine Stelle gefunden.

הִתְנַעֲרִי מֵעָפָר קוּמִי.
לִבְשִׁי בִּגְדֵי תִפְאַרְתֵּךְ
עַמִּי. עַל־יַד בֶּן־יִשַׁי בֵּית
הַלַּחְמִי. קָרְבָה אֶל־נַפְשִׁי
גְּאָלָהּ: לכה

O schüttle ab den Staub und Wust,
Mein Volk! zieh' an das Kleid der Lust.
Der Sproß von Isai, dem edlen Ahn
Aus Bethlehem, erlösend wird er nah'n.

הִתְעוֹרְרִי הִתְעוֹרְרִי. כִּי
בָא אוֹרֵךְ קוּמִי אוֹרִי.
עוּרִי עוּרִי שִׁיר דַּבֵּרִי.
כְּבוֹד יְיָ עָלַיִךְ נִגְלָה: לכה

O raff' dich auf in frischem Muth!
Es naht dein Licht; leucht' hell in Gluth!
Steh' auf und stimm' ein Loblied an!
Sieh, Gottes Glanz verklärend zieht heran.

לֹא תֵבֹשִׁי וְלֹא תִכָּלְמִי. מַה
תִּשְׁתּוֹחֲחִי וּמַה־תֶּהֱמִי.
בָּךְ יֶחֱסוּ עֲנִיֵּי עַמִּי.
וְנִבְנְתָה עִיר עַל־תִּלָּהּ:
לכה

Nicht beugt dich Schmach, nicht hüllt dich Scham;
Nicht seufze noch, betrübt von Gram.
Schutz meines Volkes Arme bei dir finden,
Und neu ersteht die Stadt auf ihren Gründen.

וְהָיוּ לִמְשִׁסָּה שֹאסָיִךְ.
וְרָחֲקוּ כָּל־מְבַלְּעָיִךְ.
יָשִׂישׂ עָלַיִךְ אֱלֹהָיִךְ.
כִּמְשׂוֹשׂ חָתָן עַל־כַּלָּה:
לכה

והיו Die dich beraubt, sie sind zur Beute;
Es schwindet deiner Dränger Meute.
Dein Gott in froher Lust dich schaut.
Wie sich der Bräut'gam freut der Braut.

יָמִין וּשְׂמֹאל תִּפְרֹצִי. וְאֶת־
יְיָ תַּעֲרִיצִי. עַל־יַד אִישׁ
בֶּן־פַּרְצִי. וְנִשְׂמְחָה
וְנָגִילָה: לכה

ימין Du dehnst dich aus nach allen Seiten,
Wirst deines Gottes Ruhm verbreiten,
Durch ihn, der ab von Perez stammt.[1])
Froh jubeln wir und jauchzen insgesammt.

[1]) Der Erlöser.

בּוֹאִי בְשָׁלוֹם עֲטֶרֶת
בַּעְלָהּ, גַּם בְּשִׂמְחָה
וּבְצָהֳלָה, תּוֹךְ אֱמוּנֵי עַם
סְגֻלָּה, בּוֹאִי כַלָּה, בּוֹאִי
כַלָּה: לכה

Zieh' ein in Frieden du, des Gatten Lust,[1])
Gegrüßt mit Wonne und aus froher Brust!
Im Kreis der frommen Treuen lieb und traut,
Willkommen, Braut! willkommen, Braut!

(צג) מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם
הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיְיָ
וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן:
לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ
וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי־
עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נֵבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן
בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ
בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן:
מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד
עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ
בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־
יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ
רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ
כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם
עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם
לְעֹלָם יְיָ: כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ
יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ
יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן:

מזמור (Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath-Tag. — Schön ist's, dem Ewigen zu danken und zu spielen Deinem Namen Höchster! — zu verkünden am Morgen Deine Huld und Deine Treue in den Nächten, auf dem Zehnsait und auf dem Psalter, mit dem Getön der Cither. Denn erfreuet, Ewiger, hast Du mich durch Deine That; ob den Werken Deiner Hände juble ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie sehr tief Deine Gedanken! Der Dumme erkennet nicht und der Thor sieht solches nicht ein: wenn aufblüh'n die Frevler wie Gras und sprossen alle Uebelthäter. — daß sie getilgt werden auf ewig, Du aber bist ewiglich erhaben, Ewiger! Denn siehe, Deine Feinde, Ewiger! denn siehe, Deine Feinde gehen unter, es zerstreuen sich alle Uebelthäter. Und Du erhöhest, wie des Reëm,

[1]) Das Bild des innigen Vereins zwischen Gott und Israel ist oft das des ehelichen Bundes. Der Sabbath, als der Gott geweihte Tag, heißt insofern „des Gatten Lust".

וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי
בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט עֵינִי
בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים
תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק
כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן
יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ
בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ:
עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־
יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־
עַוְלָתָה בּוֹ:

(צג) יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ
לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־
תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט:
נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם
אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ
נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ
נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת
מַיִם רַבִּים אַדִּירִים
מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם
יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד
לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְיָ
לְאֹרֶךְ יָמִים: קדיש יתום.

mein Horn; ich bin getränkt mit frischem Oele. Und es schauet mein Auge auf meine Laurer; von den Bösewichtern, die wider mich aufstehen, hört mein Ohr. Der Gerechte, Palmen gleich blühet er; wie die Ceder auf Lebanon schießt er empor. Gepflanzt im Hause des Ewigen, in den Höfen unseres Gottes blühen sie. Noch im Greisenalter sprossen sie, sind markig und belaubt; zu verkünden, daß redlich ist der Ewige, mein Hort, und kein Tadel ist an ihm.

" (Psalm 93.) Der Ewige ist König! Hoheit hat angelegt, angelegt der Ewige, Macht umgürtet; und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Fest ist Dein Thron von je; von Ewigkeit bist Du. Es erheben Ströme, Ewiger! erheben Ströme ihre Stimme; Ströme erheben ihr Gebrause. Vor dem Rauschen großer Gewässer, den gewaltigen Brandungen des Meeres, ist gewaltig in der Höhe der Ewige. Deine Zeugnisse sind sehr bewährt, Dein Haus zieret Heiligkeit, Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

Gebet für den ersten Abend Rosch ha-Schanah.

Während der Vorbeter בָּרְכוּ sagt, sagt die Gemeinde das untenstehend (*יתברך

חזן בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ׃
ק׳׳ח בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב
עֲרָבִים, בְּחָכְמָה
פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים
וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה
עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת־
הַזְּמַנִּים וּמְסַדֵּר
אֶת־הַכּוֹכָבִים
בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם

(Vorb.) Preiset den ברכו Ewigen, den Hochgepriesenen!

(Gem.) Gepriesen sei der ברוך Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

(Gem.) Gelobt seist Du, ברוך Ewiger, unser Gott, König der Welt, auf dessen Geheiß die Abende dämmern, der mit Weisheit aufthut die Himmelspforten und mit Einsicht wandelt die Zeiten, der wechseln läßt die Zeitläufte und reihet die Sterne auf ihren Wachtposten am Firmamente nach seinem Willen. Er schaffet Tag

*) ק יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מַלְכֵּי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים. סְלוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

und Nacht, rollet weg das Licht vor der Finsternis und die Finsternis vor dem Lichte, läßt entschwinden den Tag und führet herauf die Nacht und hat gesondert Tag und Nacht. Ewiger der Schaaren ist sein Name. Gott der Allmächtige, lebendig und ewig dauernd, — Er wird über uns walten in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt.

אהבת Mit ewiger Liebe hast Du Dein Volk, das Haus Israel, geliebt, Lehr' und Gebot, Satzungen und Vorschriften uns gelehrt Darum, Ewiger, unser Gott! wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Gesetzen und freuen uns der Worte Deiner Gotteslehre und Deiner Gebote

בָּרְקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ.
בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה
גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ
וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר.
וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא
לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין
יוֹם וּבֵין לָיְלָה. יְיָ
צְבָאוֹת שְׁמוֹ. אֵל חַי
וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלֹךְ
עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים׃
אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית
יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ.
תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים
וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ
לִמַּדְתָּ. עַל כֵּן יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ
וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ
בְּחֻקֶּיךָ וְנִשְׂמַח
בְּדִבְרֵי תוֹרָתֶךָ

immer und ewig. Denn sie sind unser Leben und sie geben unseren Tagen die Dauer, und in ihnen sinnen wir Tag und Nacht. Du aber — Deine Liebe entzieh' uns nicht in alle Ewigkeiten. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebt sein Volk Jisrael.

וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

שמע Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

Wer nicht mit מְנִין betet, sagt dieses:

(אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן׃)

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה | אֶחָד׃

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig.

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ

בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃
וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ
וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ׃
וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ
וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ
אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה
אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ
בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־
נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־
אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ
וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי
עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ
וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ
לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם
וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים
אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם׃ וְחָרָה אַף־יְהוָה
בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם
וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה
לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ

du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote, die ich euch heute gebiete, den Ewigen, euren Gott, zu lieben und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde Ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und Ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde und ihr abweichet und fremden Göttern dienet und euch vor ihnen bücket, und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß Er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht

gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie eure Kinder, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore! Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben, — wie die Dauer des Himmels über der Erde.

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter, und sollen an die Schaufäden des Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert alle Gebote des Ewigen und sie thuet, und nicht

וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר יְהוָה
נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־
דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם
אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם:
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם
לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם
עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי
בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ
עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל
תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־

כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם
אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי
לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם
אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם:
לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־
כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים
לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי
אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל־זֹאת
וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ
אֱלֹהֵינוּ וְאֵין זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ
יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד
מְלָכִים מַלְכֵּנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ
מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים: הָאֵל
הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־
אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ: הָעֹשֶׂה
גְּדֹלוֹת עַד־אֵין חֵקֶר
וְנִפְלָאוֹת עַד־אֵין מִסְפָּר:
הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא־
נָתַן לַמּוֹט רַגְלֵנוּ:

umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige, euer Gott.

אמת Wahr ist es und zuverlässige Gewißheit dies Alles und für uns bindend. Denn Er ist der Ewige, unser Gott, und Keiner außer ihm, und wir sind Jisrael, sein Volk. Er ist es, der uns befreiet aus der Hand der Gewaltherren, unser König, der uns löset aus der Hand aller Tyrannen; der Allmächtige, der es unsertwegen heimkommen lässet unseren Widersachern und der Lohn zahlt all den Feinden unseres Lebens; der Gewaltiges vollbringt, nicht zu ergründen, und Wunder unzählbar; der uns erhält am Leben und nicht wanken lässet unsern Fuß; der uns treten läßt auf die Höhen

unserer Feinde und aufrichtet unsere Kraft über all unsere Hasser; der für uns Wunder und rächende Vergeltung geübt an Pharaoh, Zeichen und augenfällige Werke am Boden der Söhne Chams; der schlug in seinem Grimme alle Erstgebornen Mizrajims und hinausführte sein Volk Jisrael aus ihrer Mitte zu ewiger Freiheit; der hindurchleitete seine Kinder durch das gespaltene Schilfmeer, ihre Verfolger und ihre Feinde in die Tiefen versenkte Er. Und es sahen seine Kinder seine Stärke, gaben Lob und sangen Preis seinem Namen, und seine Herrschaft mit willigem Herzen nahmen sie auf sich. Moscheh und die Kinder Jisraels stimmten Dir an ein Lied mit großer Freude, und sie alle sprachen:

מִי „Wer ist wie Du unter den Gewaltigen, Ewiger! wer, wie Du, verherrlicht in Heiligkeit, erhaben in ruhmvollen Werken, Wunder schaffend?“—

מלכותך Dein Walten sahen Deine Kinder, Du, der das

הַמַּדְרִיכָנוּ עַל־בָּמוֹת אֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל־כָּל־שׂנְאֵינוּ: הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וּנְקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתֹת וּמוֹפְתִים בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם: הַמַּכֶּה בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם וַיּוֹצֵא אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בִּתְהוֹמוֹת טִבַּע: וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ: וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם. מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא:

מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ

Meer gespalten vor Moscheh. „Dies ist mein Gott!“ huben sie an, und sprachen:

„Der Ewige wird regieren immer und ewig!“

ונאמר Und es heißt: Denn befreiet hat der Ewige Jaakob und ihn erlöset aus der Hand des Stärkeren. Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat.

השכיבנו Gib, daß wir uns hinlegen, Ewiger, unser Gott! zum Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König! zum Leben, und breite über uns Deines Friedens Zelt und leite uns im Rechten mit gutem Rathe von Dir, und hilf uns um Deines Namens willen und schirme uns, und wende von uns Feind und böse Krankheit, Schwert und Noth und Sorge, und entferne jeden Hinderer aus unserem Antlitze und unserem Rücken, und im Schatten Deiner Fittige birg uns! Denn Du, o Gott, unser Hüter und unser Retter bist Du; denn ein Gott, der gnädig und barmherzig waltet, bist Du. Und wahre unsern Ausgang und unsern Eintritt zum Leben und zum Frieden von nun an bis in Ewigkeit. Und breite

יִם לִפְנֵי מֹשֶׁה זֶה אֵלִי עָנוּ וְאָמְרוּ׃

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל׃

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ

סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָם׃

über uns Deines Friedens Zelt! Gelobt seist Du, Ewiger, der das Zelt des Friedens breitet über uns und über sein ganzes Volk Jisrael und über Jeruschalajim.

(Am Sabbath:)

(וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם׃ בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִיא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְיָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ׃)

(Und es sollen hüten die Kinder Jisrael den Sabbath, daß sie feiern den Sabbath in all ihren Geschlechtern, als ein ewig Bündnis. Zwischen mir und den Kindern Jisrael ist er ein Zeichen für ewig, daß in sechs Tagen Gott geschaffen Himmel und Erde und am siebenten Tage gefeiert und gerastet.)

תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶא לְיוֹם חַגֵּנוּ׃ כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב׃

תקעו Blaset am Neumond den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unseres Festes; denn eine Satzung für Jisrael ist es, eine Gebühr für den Gott Jaakobs.

חצי קדיש.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

אדני O Herr! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger,

יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל
וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא
גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן
שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים, מֶלֶךְ
חָפֵץ בַּחַיִּים, וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים,
לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן,
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי
מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב
לְהוֹשִׁיעַ, מְכַלְכֵּל חַיִּים
בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא
חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי
כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי
דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית
וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מִי כָמוֹךָ אַב

Großer, Gewaltiger und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens willen, in Liebe.

זכרנו Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender

מלך König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham!

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr! Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen —

מכלכל der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt und die Kranken heilt, die Gefesselten löst und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der tödtet und wieder belebt und sprossen lässet das Heil?

מי Wer ist wie Du, Vater

הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ

des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben in Erbarmen?

ונאמן Und Du bist zuverläßig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

ובכן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe und vor Dir sich bücken alle Wesen und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand und die Kraft in

וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־
מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ
לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה
לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה
לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן
פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ.
שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ.
וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ.
וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד
עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר
לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ.
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ
וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים
יַעֲלוּזוּ. וַחֲסִידִים
בְּרִנָּה יָגִילוּ. וְעוֹלָתָה
תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־
הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן
תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר

Deiner Rechten und Dein Name erhaben über Alles, was du geschaffen.

וּבְכֵן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke, den Ruhm den Dich Fürchtenden und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David und das Licht leuchten des Sohnes Fischais, Deines Gesalbten, bald in unseren Tagen.

וּבְכֵן Dann werden die Gerechten es schauen und sich freuen und die Redlichen jubeln und die Frommen in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden,

מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־
הָאָרֶץ׃
וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ
לְבַדְּךָ עַל כָּל־
מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן
מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ.
וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב
בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ
יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ
צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר
הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא
שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ
מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב
וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת
בַּמִּשְׁפָּט. וְהָאֵל
הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ
בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־

wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde.

ותמלוך Und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!“

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit.“ Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren

aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen und uns geheiliget durch Deine Gebote und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe (diesen Sabbathtag und) diesen Tag des Gedächtnisses, den (Erinnerungs-) Tag des Posaunenschalls, eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor dich kommen, zu Dir gelangen und dir vors Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jeruschalajims, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage des Gedächtnisses. Gedenk' unser, Ewiger unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge

הָעַמִּים. אֲהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה) וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ

über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott und Herr, erbarmungs- und huldreich bist Du.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahren jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Jisraels, ist König, und sein Reich waltet über Alles. (Am Sabbath: Unser Gott und Gott unserer Väter, laß Dir wohlgefallen unsre Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe, (und gönne uns, Ewiger unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt,) und läutre unser

בּוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם | אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה:

(am Sabbath אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ) רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ

Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Israel und den Tag des Gedächtnisses.

בֶּאֱמֶת, כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Israel und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Israels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Israels, Deines Volkes.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם, וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ, וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott und unserer Väter Gott auf immer und ewig. Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken dir und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ

שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־
נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ
שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר
וְצָהֳרָיִם, הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־
תַמּוּ חֲסָדֶיךָ, מֵעוֹלָם קִוִּינוּ
לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם
וָעֶד׃

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים
כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה
וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת,
הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ
סֶלָה, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב
שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל
עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה
הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־
הַשָּׁלוֹם, וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ
לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה
בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig.

וכתוב O verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes!

וכל Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שלום Laß Fülle des Friedens für immer kommen über Fisrael, Dein Volk; denn Du, o König, bist Herr alles Friedens! Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Fisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

בספר Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, sowie Dein ganzes Volk, das Haus Israels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם׃ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ׃ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי׃ עֹשֶׂה שָׁלוֹם

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und Deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! Der Frieden stiftet in

בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und ganz Israel. Darauf sprechet: Amen!

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃ וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃ וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

Mög' es Dir wolgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

(Am Sabbath werden die folgenden Stücke eingeschaltet.)

וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם׃ וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה׃ וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת׃

ויכלו Und es waren vollendet Himmel und Erde und ihr ganzes Heer. Vollendet hatte Gott am siebenten Tage sein Werk, das Er gemacht, und feierte am siebenten Tage von seinem ganzen Werke, das Er gemacht. Und Gott segnete den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an ihm feierte Er von seinem ganzen Werke, das Gott geschaffen, um es zu fertigen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ

ברוך (Vorb.) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, Gott Ab-

אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק
וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל
הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן
קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃

Gem. מָגֵן אָבוֹת בִּדְבָרוֹ מְחַיֵּה
מֵתִים בְּמַאֲמָרוֹ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ
שֶׁאֵין כָּמֹהוּ הַמֵּנִיחַ לְעַמּוֹ בְּיוֹם
שַׁבַּת קָדְשׁוֹ כִּי בָם רָצָה לְהָנִיחַ
לָהֶם. לְפָנָיו נַעֲבוֹד בְּיִרְאָה
וָפַחַד וְנוֹדֶה לִשְׁמוֹ בְּכָל־יוֹם
תָּמִיד מַעַיִן הַבְּרָכוֹת. אֵל
הַהוֹדָאוֹת אָדוֹן הַשָּׁלוֹם מְקַדֵּשׁ
הַשַּׁבָּת וּמְבָרֵךְ שְׁבִיעִי וּמֵנִיחַ
בְּקְדֻשָּׁה לְעַם מְדֻשְּׁנֵי עֹנֶג זֵכֶר
לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית׃

Vorb. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ
קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ
וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהֵר
לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת
וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה
וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ
בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת׃

קדיש שלם.

rahams, Fizchaks und Jaakobs, großer, gewaltiger und erhabener Gott, Du höchster Gott, Schöpfer des Himmels und der Erden. —

מגן (Gem.) Schirm der Ahnen durch seine Verheißung, der die Todten belebt durch seinen Ausspruch, der heilige König, dem Keiner gleicht, der Ruhe bereitet seinem Volke an seinem heiligen Sabbathtage; denn an ihnen (den Kindern Fisrael) hat Er Wohlgefallen, daß Er Ruhe ihnen bereitet. Vor ihm wollen wir im Dienste stehen in Ehrfurcht und Scheu und seinem Namen dankend Bekenntniß ablegen an jedem Tage beständig, die ihm geweiheten Segenssprüche wiederholend. Gott, dem der Dank gebührt, Herr des Friedens, der den Sabbath geweihet und den siebenten Tag gesegnet und in Heiligkeit Ruhe bereitet dem Volke, das durch Sabbathlust getränkt ist, zum Gedächtniß an das Schöpfungswerk!

אלהינו (Vorb.) Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß Dir unsere Ruhe wohlgefallen. Heilige uns durch Deine Gebote und laß Deine Lehre unser Theil sein, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe. Und läutre unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen, und gönne uns, Ewiger, unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Fisrael, das Deinen Namen heiligt. Gelobt seist Du, Ewiger, der heiligt den Sabbath!

In einigen Gemeinden folgt Nachstehendes, wenn der Festtag auf Sabbath fällt.

(שבת פ״ב.) בַּמֶּה מַדְלִיקִין וּבַמֶּה אֵין מַדְלִיקִין. אֵין מַדְלִיקִין לֹא בְּלָכֶשׁ וְלֹא בְּחֹסֶן וְלֹא בְּכַלְךְ. וְלֹא בִּפְתִילַת הָאִידָן וְלֹא בִּפְתִילַת הַמִּדְבָּר. וְלֹא בִּירוֹקָה שֶׁעַל־פְּנֵי הַמַּיִם. וְלֹא בְּזֶפֶת וְלֹא בְּשַׁעֲוָה. וְלֹא בְּפִשְׁתָּן קִיק וְלֹא בְּפִשְׁתָּן שְׂרָפָה. וְלֹא בְּאַלְיָה וְלֹא בְּחֵלֶב. נָהוּם הַמָּדִי אוֹמֵר מַדְלִיקִין בְּחֵלֶב מְבֻשָּׁל. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים אֶחָד מְבֻשָּׁל וְאֶחָד שֶׁאֵינוֹ מְבֻשָּׁל אֵין מַדְלִיקִין בּוֹ: (ב) אֵין מַדְלִיקִין בְּפִשְׁתָּן שְׂרָפָה בְּיוֹם טוֹב. רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר אֵין מַדְלִיקִין בְּעִטָּרָן מִפְּנֵי כְּבוֹד הַשַּׁבָּת. וַחֲכָמִים מַתִּירִין בְּכָל־הַשְּׁמָנִים בְּשֶׁמֶן שְׁמִשְׁמִין בְּשֶׁמֶן אֱגוֹזִים בְּשֶׁמֶן דָּגִים בְּשֶׁמֶן פִּקְעוֹת בְּעִטָּרָן וּבְנַפְטָ. רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר אֵין מַדְלִיקִין אֶלָּא בְּשֶׁמֶן זַיִת בִּלְבָד: (ג) כָּל־הַיּוֹצֵא מִן־הָעֵץ אֵין מַדְלִיקִין בּוֹ אֶלָּא פִּשְׁתָּן. וְכָל־הַיּוֹצֵא מִן־הָעֵץ אֵינוֹ מִטַּמֵּא טֻמְאַת אֹהָלִים אֶלָּא פִּשְׁתָּן: פְּתִילַת הַבֶּגֶד שֶׁקִּפְּלָהּ וְלֹא הִבְרִיכָהּ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר טְמֵאָה הִיא וְאֵין מַדְלִיקִין בָּהּ. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר טְהוֹרָה הִיא וּמַדְלִיקִין בָּהּ: (ד) לֹא יִקּוֹב אָדָם שְׁפוֹפֶרֶת שֶׁל־בֵּיצָה וְיַמְלְאֶנָּה שֶׁמֶן וְיִתְּנֶנָּה עַל־פִּי הַנֵּר בִּשְׁבִיל שֶׁתְּהֵא מְנַטֶּפֶת וַאֲפִילוּ הִיא שֶׁל־חֶרֶס. וְרַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר. אֲבָל אִם חִבְּרָהּ הַיּוֹצֵר מִתְּחִלָּה מֻתָּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּלִי אֶחָד: לֹא יְמַלֵּא אָדָם קְעָרָה שֶׁמֶן וְיִתְּנֶנָּה בְּצַד הַנֵּר וְיִתֵּן רֹאשׁ הַפְּתִילָה בְּתוֹכָהּ בִּשְׁבִיל שֶׁתְּהֵא שׁוֹאֶבֶת. וְרַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר: (ה) הַמְכַבֶּה אֶת־הַנֵּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתְיָרֵא מִפְּנֵי גּוֹיִם מִפְּנֵי לִסְטִים מִפְּנֵי רוּחַ רָעָה אוֹ בִּשְׁבִיל הַחוֹלֶה שֶׁיִּישַׁן פָּטוּר. כָּחֹם עַל־הַנֵּר כָּחֹם עַל־הַשֶּׁמֶן כָּחֹם עַל־הַפְּתִילָה חַיָּב. רַבִּי יוֹסֵי פּוֹטֵר בְּכֻלָּן חוּץ מִן הַפְּתִילָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה פֶּחָם: (ו) עַל־שָׁלֹשׁ עֲבֵרוֹת נָשִׁים מֵתוֹת בְּשָׁעַת לֵדָתָן. עַל שֶׁאֵינָן זְהִירוֹת בְּנִדָּה בְּחַלָּה וּבְהַדְלָקַת הַנֵּר: (ז) שְׁלֹשָׁה דְבָרִים צָרִיךְ אָדָם לוֹמַר בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ עֶרֶב שַׁבָּת עִם חֲשֵׁכָה עִשְּׂרוּ עַרְבוּ הַדְלִיקוּ אֶת־הַנֵּר. סָפֵק חֲשֵׁכָה סָפֵק אֵינָהּ חֲשֵׁכָה אֵין מְעַשְּׂרִין אֶת־הַוַּדַּאי

וְאֵין מַטְבִּילִין אֶת־הַכֵּלִים וְאֵין מַדְלִיקִין אֶת־הַנֵּרוֹת. אֲבָל מְעַשְּׂרִין אֶת־הַדָּמַי וּמְעָרְבִין וְטוֹמְנִין אֶת־הַחַמִּין:

תניא אמר ר' חנניה חייב אדם למשמש בבגדיו ערב שבת עם חשכה שמא ישכח ויצא, אמר רב יוסף הלכתא רבתא לשבתא:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם: שֶׁנֶּאֱמַר. וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל־תִּקְרָא בָּנַיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם:

סדר קדוש.

Bei häuslicher Andacht.

Am Sabbath wird hier angefangen:

(וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי: וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:)

Bei öffentlicher Andacht ohne Unterschied.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי הַגָּפֶן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־

קָדֵשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרַיִם. כִּי־בָנוּ בָחַרְתָּ
וְאוֹתָנוּ קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־הָעַמִּים. וּדְבָרְךָ אֱמֶת
וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת ו) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל
לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.
שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת
וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת
הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ
כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם:
וַאֲנַחְנוּ כֹּרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים
וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי
הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא.
שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד
אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם
מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי
מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין
עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס
זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ.

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz ist im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du

וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־
לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ
מִתָּחַת. אֵין עוֹד׃

sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה
בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר
גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ, וְהָאֱלִילִים
כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן, לְתַקֵּן עוֹלָם
בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי
בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת
אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ
וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי
לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע
כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ, וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ
יְקָר יִתֵּנוּ, וְיקַבְּלוּ כֻּלָּם אֶת־
עֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלֹךְ
עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד׃
כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא
וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלֹךְ
בְּכָבוֹד, כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ,
יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃ וְנֶאֱמַר,
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־

Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott! bald zu schauen den Glanz Deiner Allmacht, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde und all die eitlen Wahngebilde gänzlich tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen, und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde, daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknien und hinsinken und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Und es heißt: Und der Ewige wird König sein über die

ganze Erde: an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

וְהָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

קדיש יתום.

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. יְהֵי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Üblicher Gruß an:

die einzelne Mannsperson:	mehrere Mannspersonen:
לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתֵב׃	לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתְבוּ׃
die einzelne weibliche Person:	**mehrere weibliche Personen:**
לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתְבִי׃	לְשָׁנָה טוֹבָה תִּכָּתְבְנָה׃

Zu Hause folgt auf den Festabendsegen (קידוש) Benedeiung über die Festfrucht, nach deren Theilgenuß eine süße, in Zucker oder Honig getunkte Apfelfrucht gereicht zu werden pflegt, die Beracha בורא פרי העץ gesprochen und mit erfolgtem Genusse Nachstehendes gebetet wird:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּחַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה וּמְתוּקָה׃

תפלת שחרית.

שיר תהלה.

מן ב׳ תטעות ויחד ובי׳ תטעות ויחד ובי׳ תטעות
בדלת וכן בסוגר, ובתוכו רצוף י״ב העקרים.

יְגַדַּל אֱלֹהִים חַי
וְיִשְׁתַּבַּח. נִמְצָא וְאֵין
עֵת אָל־מְצִיאוּתוֹ׃
אֶחָד וְאֵין יָחִיד
כְּיִחוּדוֹ. נֶעְלָם וְגַם
אֵין סוֹף לְאַחְדוּתוֹ׃
אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוּף
וְאֵינוֹ גוּף. לֹא נֶעֱרַךְ
אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ׃ קַדְמוֹן
לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר
נִבְרָא. רִאשׁוֹן וְאֵין
רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ׃
הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם לְכָל־
נוֹצָר. יוֹרֶה גְּדֻלָּתוֹ
וּמַלְכוּתוֹ׃ שֶׁפַע
נְבוּאָתוֹ נָתַן אֶל־
אֲנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ
וְתִפְאַרְתּוֹ׃ לֹא קָם

Lobgesang,

in welchem die 13 Glaubensartikel enthalten sind.

יגדל Gelobt sei der lebend'ge Gott, sein Preis soll hoch erglänzen,
Der ist und dauert: keine Zeit setzt seinem Dasein Grenzen;
Der einzig ist, wie einzig sonst Nichts in der Welt zu finden,
Und seiner Einheit Wesen nicht zu fassen, zu ergründen.
Er, der nicht Körper und Gestalt, nicht faßt ihn Bild und Zeichen;
An seine Heiligkeit nicht kann der Menschen Sinnen reichen.
Beginn und Grund, und früher Er als alles Sein und Leben,
Der Urbeginn, ohn' Anbeginn Er selbst in seinem Weben.
Er ist der Herr der Welt, — bezeugt in Allem, was Er schafft,
Die Fülle seiner Herrlichkeit und seiner Größe Kraft.
Aus seinem Gottesgeist den Strom wollt' Er in Gnaden teil'n,
Auf die Erkornen, seinem Ruhm und seinem Dienst Geweihten.

Und Keiner mehr in Israel als wie Moscheh erstand,
Er, ein Prophet, der Gott geschaut und wie im Bild erkannt.
Und seinem Volk hat Gott verlieh'n die Lehre, ewig wahr,
Durch seinen Herold, der bewährt in seinem Hause war.
Und Gottes Lehre wandellos besteht in Ewigkeit,
Wird nicht um Anderes vertauscht, sie gilt in alle Zeit.
Sein Auge schaut, was unser Sinn tief im Geheimniß hegt;
Er sieht der Dinge Ziel und End', eh' ihr Beginn sich regt.
Dem Frommen giebt er nach Verdienst den Lohn für seine That;
Vergeltung wird dem Frevler, wie die Schuld erwirkt sie hat.
Er sendet den Gesalbten einst, wann erst die Zeit gekommen,
Zu lösen, die geharrt des Heils, die treu bewährten Frommen.
Die Todten wird beleben Gott durch seine Liebe Macht.
Drum seinem Namen für und für sei Ruhm und Preis gebracht!
ארץ O Herr der Welt, der Du geschaltet,
Eh' noch ein Wesen ward gestaltet!

בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד.
נָבִיא וּמַבִּיט אֶת־
תְּמוּנָתוֹ: תּוֹרַת
אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל.
עַל־יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן
בֵּיתוֹ: לֹא יַחֲלִיף
הָאֵל וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ.
לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ:
צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵינוּ.
מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר
בְּקַדְמוּתוֹ: גּוֹמֵל
לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ.
יִתֵּן לָרָשָׁע רָע
כְּרִשְׁעָתוֹ: יִשְׁלַח
לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ.
לִפְדּוֹת מְחַכֵּי קֵץ
יְשׁוּעָתוֹ: מֵתִים יְחַיֶּה
אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ. בָּרוּךְ
עֲדֵי־עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ:
אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר
מָלַךְ. בְּטֶרֶם כָּל־

יְצִיר נִבְרָא: לְעֵת
נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל.
אֲזַי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא:
וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל.
לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא:
וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה.
וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה:
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי.
לְהַמְשִׁיל לוֹ
לְהַחְבִּירָה: בְּלִי
רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית.
וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה:
וְהוּא אֵלִי וְחַי גּוֹאֲלִי.
וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת
צָרָה: וְהוּא נִסִּי
וּמָנוֹס לִי. מְנָת כּוֹסִי
בְּיוֹם אֶקְרָא: בְּיָדוֹ
אַפְקִיד רוּחִי. בְּעֵת
אִישַׁן וְאָעִירָה: וְעִם־
רוּחִי גְוִיָּתִי. יְיָ לִי וְלֹא
אִירָא:

Da auf Dein Wort das All erstand,
Da wards zum Kön'ge Du ernannt.
Und wenn zerfällt das Weltenganze,
Du herrschest dann allein im Glanze.
Du warst und bist seit Ewigkeit
Und Du wirst sein in Herrlichkeit.
Du Einig-Einz'ger ohne Zweiten,
Dir stellet Keiner sich zur Seiten.
Ohn' End' und Anfang in der Zeit,
Dein ist die Macht, die Herrlichkeit.
Der ewig lebt, mein Gott, mein Heil,
In Drang und Noth mein Hort, mein Theil!
Du meine Zuflucht, mein Panier,
Mein Kelch, mein Theil, — ruf' ich zu Dir.
In Deine Hand ich stets befehle,
Schlaf' ich und wach' ich, — meine Seele,
Und meinen Leib vertrau' ich Dir.
Ich bange nicht, Gott ist mit mir!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל
נְטִילַת יָדָיִם׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר יָצַר אֶת־הָאָדָם
בְּחָכְמָה וּבָרָא בוֹ
נְקָבִים נְקָבִים
חֲלוּלִים חֲלוּלִים גָּלוּי
וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא
כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ
אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסָּתֵם
אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשָׁר
לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד
לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר
וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiliget durch seine Gebote und uns das Waschen der Hände geboten.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der gebildet den Menschen mit weiser Kunst, der in ihm erschaffen Oeffnungen und Höhlungen. Vor dem Throne Deiner Herrlichkeit ist es kund und offen, daß, so eine von ihnen sich öffnet oder schließt, es nicht möglich ist, vor Dir zu dauern und zu leben. Gelobt seist Du, Ewiger, der alles Fleisch heilet und Wunderbares vollbringt.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiligt durch

קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו | וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה׃

וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ וְצֶאֱצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלָּנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתְךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה׃

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ׃

seine Gebote und uns geboten, uns mit den Worten der Gotteslehre (Thora) zu beschäftigen.

והערב Laß, o Ewiger, unser Gott! süß und lieblich sein Deiner Lehre Worte in unserem Munde und in dem Munde Deines Volkes Jisrael, auf daß wir und unsere Sprößlinge und die Sprößlinge Deines Volkes, des Hauses Jisrael, wir Alle Deinen Namen erkennen und uns befleißen Deiner Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat seinem Volke Jisrael.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns erkoren aus allen Völkern und uns ertheilt hat seine Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat.

יברך Es segne dich der Ewige und behüte dich. Es

יָאֵר יְיָ | פָּנָיו אֵלֶיךָ
וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ | פָּנָיו
אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם
שִׁיעוּר. הַפֵּאָה וְהַבִּכּוּרִים
וְהָרָאָיוֹן וּגְמִילוּת חֲסָדִים
וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אֵלּוּ דְבָרִים
שֶׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת
לָעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלּוּ הֵן
כִּבּוּד אָב וָאֵם וּגְמִילוּת
חֲסָדִים וְהַשְׁכָּמַת בֵּית
הַמִּדְרָשׁ שַׁחֲרִית וְעַרְבִית
וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים וּבִקּוּר
חוֹלִים וְהַכְנָסַת כַּלָּה וְהַלְוָיַת
הַמֵּת וְעִיּוּן תְּפִלָּה וַהֲבָאַת
שָׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵירוֹ
וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כֻּלָּם:

אֱלֹהַי. נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ
בִּי טְהוֹרָה הִיא אַתָּה
בְּרָאתָהּ אַתָּה
יְצַרְתָּהּ אַתָּה
נְפַחְתָּהּ בִּי וְאַתָּה

laſſe dir leuchten der Ewige ſein Antlitz und begnadige dich. Es wende der Ewige dir ſein Antlitz zu und gebe dir Frieden.

אלו Dies ſind die Dinge, für die es (nach geſetzlicher Beſtimmung) kein beſtimmtes Maß gibt: die Ecke des Feldes (die beim Abmähen für den Armen ſtehen bleiben muß), die Erſtlingsfrüchte, das Opfer beim Erſcheinen im Tempel, die Uebung von Liebeswerken und die Beſchäftigung mit der Gotteslehre. Folgendes ſind die Dinge, von welchen der Menſch den Zinsgenuß hat in dieſer Welt und der Grundſtock bleibt für die künftige Welt. Dies ſind ſie: die Ehrfurcht gegen Vater und Mutter, die Uebung von Liebeswerken, der Beſuch des Lehrhauſes Morgens und Abends, die Gaſtlichkeit gegen Fremde, Krankenbeſuch, Ausſtattung von Bräuten, das den Todten gegebene Geleit, die Andacht beim Gebete und Friedensſtiftung zwiſchen den Menſchen. Die Erlernung des göttlichen Wortes aber wiegt das Alles auf.

אלהי Mein Gott! die Seele, die Du mir gegeben, iſt rein. Du haſt ſie erſchaffen, Du ſie gebildet und mir eingehaucht, und Du bewahreſt ſie

in mir, und Du wirst sie einst von mir nehmen und mir wiedergeben in der späten Zukunft. So lange die Seele in mir ist, lege ich Dank vor Dich nieder, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, Meister aller Geschöpfe, Herr aller Seelen. Gelobt seist Du, Ewiger, der wiedergiebt die Seelen den todten Leibern.

מְשַׁמֶּרֶת בְּקִרְבִּי
וְאַתָּה עָתִיד לִטְלָהּ
מִמֶּנִּי וּלְהַחֲזִירָהּ בִּי
לֶעָתִיד לָבֹא: כָּל־
זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקִרְבִּי
מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ
אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי
רִבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים
אֲדוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר
נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים
מֵתִים:

בָּרוּךְ Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der dem Hahn verlieh die Einsicht, zwischen Tag und Nacht zu unterscheiden.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לַשֶּׂכְוִי
בִּינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין
לָיְלָה:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Nichtisraeliten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי נָכְרִי:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Knechte.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עָבֶד:

(Männer sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Weibe.

(Männer sagen):
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי אִשָּׁה:

(Frauen sagen:)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ׃

(Frauen sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich geschaffen nach seinem Willen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עִוְרִים׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der sehend macht die Blinden.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der bekleidet die Nackten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרִים׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der löset die Gefesselten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der aufrichtet die Gebeugten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott Herr der Welt, der ausgespannt hat die Erde über die Wasserfluthen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה לִי כָּל־צָרְכִּי׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mir all meinen Bedarf bereitet.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר הֵכִין מִצְעֲדֵי־גָבֶר׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der lenket die Tritte des Mannes.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בִּגְבוּרָה׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael gürtet mit Stärke.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתִפְאָרָה׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael krönet mit Ruhm.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der verleihet dem Matten Kraft.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der schwinden lässet den Schlaf aus meinen Augen uud den Schlummer von meinen Augenlidern.

ויהי Möge es Dein Wille sein, unser Gott, und unserer Väter Gott, daß Du uns anleitest in Deiner Lehre. Verleihe uns Anhänglichkeit an Deine Gebote, und laß uns nicht gerathen in Sünde, Vergehung und Schuld, nicht in Versuchung und Verunehrung, und gieb dem sündigen Triebe keine Gewalt über uns, und halte uns fern von bösem Menschen und bösem Genossen, und laß uns fest anhangen dem Triebe zum Guten und guten Thaten, und zwinge unsern Sinn, sich Dir zu unterwerfen, und laß uns am heutigen wie an jeglichem Tage Gunst,

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שֵׁנָה מֵעֵינַי
וּתְנוּמָה מֵעַפְעַפָּי.
וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְגִּילֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבְּקֵנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאַל־
תְּבִיאֵנוּ לֹא לִידֵי
חֵטְא וְלֹא לִידֵי עֲבֵרָה
וְעָוֹן וְלֹא לִידֵי נִסָּיוֹן
וְלֹא לִידֵי בִזָּיוֹן וְאַל־
תַּשְׁלֵט־בָּנוּ יֵצֶר הָרָע
וְהַרְחִיקֵנוּ מֵאָדָם רָע.
וּמֵחָבֵר רָע. וְדַבְּקֵנוּ
בְּיֵצֶר טוֹב וּבְמַעֲשִׂים
טוֹבִים וְכוֹף אֶת־
יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֵּד־
לָךְ וּתְנֵנוּ הַיּוֹם וּבְכָל־
יוֹם לְחֵן וּלְחֶסֶד

וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵנוּ וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים טוֹבִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם | מֵעַזֵּי פָנִים וּמֵעַזּוּת פָּנִים. מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר רָע. וּמִשָּׁכֵן רָע וּמִפֶּגַע רָע וּמִשָּׂטָן הַמַּשְׁחִית מִדִּין קָשֶׁה וּמִבַּעַל דִּין קָשֶׁה בֵּין שֶׁהוּא בֶּן־בְּרִית וּבֵין שֶׁאֵינוֹ בֶּן־בְּרִית:

לְעוֹלָם יְהֵא אָדָם יָרֵא שָׁמַיִם בְּסֵתֶר וּמוֹדֶה עַל־הָאֱמֶת וְדוֹבֵר אֱמֶת בִּלְבָבוֹ וְיַשְׁכֵּם וְיֹאמַר:

Wohlgefallen und Liebe finden in Deinen Augen, wie in den Augen Aller die uns sehen, und liebevoll erweise uns Gnadenzeichen. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebevoll Gnade erweist seinem Volke Jisrael.

יְהִי Möge es Dein Wille sein, mein Gott und meiner Väter Gott, daß Du mich am heutigen wie an jeglichem Tage bewahrest vor Menschen von frechem Sinn und vor Frechheit des Sinnes, vor bösem Menschen und bösem Genossen, vor bösem Nachbar, vor bösem Begegnisse und vor jedem feindseligen verderblichen Anstoße, vor jedem harten Rechtshandel und einem harten Gegner im Gerichte, mög' er zu Deinem Bunde gehören oder nicht gehören.

לעולם Immer sei der Mensch gottesfürchtig in der Stille, bekenne die Wahrheit und spreche Wahrheit in seinem Herzen, stehe früh auf und spreche Folgendes:

רִבּוֹן כָּל־הָעוֹלָמִים, לֹא עַל־צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל־רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. מָה אֲנַחְנוּ, מֶה חַיֵּינוּ, מֶה חַסְדֵּנוּ, מַה־צִּדְקוֹתֵינוּ, מַה־יְשׁוּעָתֵנוּ, מַה־כֹּחֵנוּ, מַה־גְּבוּרָתֵנוּ. מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ, וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל, כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ, וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל׃

אֲבָל אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בְּנֵי בְרִיתֶךָ, בְּנֵי אַבְרָהָם אֹהַבְךָ שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לּוֹ בְּהַר הַמֹּרִיָּה, זֶרַע יִצְחָק יְחִידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד עַל גַּב־הַמִּזְבֵּחַ, עֲדַת יַעֲקֹב בְּנְךָ בְכֹרֶךָ, שֶׁמֵּאַהֲבָתְךָ שֶׁאָהַבְתָּ אֹתוֹ וּמִשִּׂמְחָתְךָ

Herr aller Welten! Nicht im Vertrauen auf unsere Verdienste legen wir unser Gebet vor Dich nieder, sondern Deiner großen Barmherzigkeit wegen. Was sind wir? was unser Leben? was unsere Liebe und Milde? was unsere Verdienste? was ist unsere Hülfe? was unsere Kraft und Stärke? Was sollen wir vor Dir sprechen, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! Sind nicht alle Helden wie Nichts vor Dir, und die Männer des Ruhmes, als wären sie nicht gewesen, und die Weisen, als wären sie der Erkenntniß baar, und die Verständigen wie ohne Einsicht? Denn die Menge ihrer Thaten ist ein Nichts und ihre Lebenstage ein flüchtiger Hauch vor Dir, und des Menschen Vorzug vor dem Thiere nichtig, denn alles ist vergänglich.

Aber wir, Dein Volk, Genossen Deines Bundes, die Söhne Abrahams, Deines Freundes, dem Du geschworen auf dem Berge Morijah, der Same Jizchaks, seines Einzigen, der gebunden ward auf dem Altare, die Gemeinde Jaakobs, Deines Sohnes, Deines Erstgebornen, dem Du um Deiner Liebe willen, mit der Du ihn geliebt, und um der Freude willen, mit der

שֶׁשִּׂמַּחְתָּ בּוֹ קָרָאתָ אֶת־
שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וְיִשְׁרוּן:

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיָּבִים
לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשַׁבֵּחֲךָ
וּלְפָאֶרְךָ וּלְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ
וְלָתֵת־שֶׁבַח וְהוֹדָיָה לְשִׁמְךָ:
אַשְׁרֵינוּ מַה־טּוֹב חֶלְקֵנוּ
וּמַה־נָּעִים גּוֹרָלֵנוּ וּמַה־יָּפָה
יְרֻשָּׁתֵנוּ. אַשְׁרֵינוּ שֶׁאֲנַחְנוּ
מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים עֶרֶב
וָבֹקֶר וְאוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּכָל־
יוֹם.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יְיָ | אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם
וָעֶד:

אַתָּה הוּא עַד שֶׁלֹּא
נִבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה
הוּא מִשֶּׁנִּבְרָא
הָעוֹלָם. אַתָּה הוּא
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאַתָּה
הוּא לָעוֹלָם הַבָּא.
קַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל־

Du an ihm Dich freueteſt, den Namen Iſrael gegeben und Jeſchurun.

לפיכך Deshalb ſind wir verpflichtet, Dich dankend zu bekennen, Dich zu rühmen und zu preiſen, zu ſegnen und zu heiligen, Preis und Dank abzuſtatten Deinem Namen. Heil uns! wie gut iſt unſer Theil und wie lieblich unſer Loos und wie ſchön unſer Erbe! Heil uns, die wir früh und ſpät, Morgens und Abends, ausſprechen, zweimal an jeglichem Tage:

שמע „Höre, Iſrael! der Ewige, unſer Gott, iſt ein einiges ewiges Weſen.“

ברוך Gelobt ſei der Name der Herrlichkeit ſeines Reiches immer und ewig.

אתה Du warſt Derſelbige, ehe die Welt erſchaffen worden; Du biſt Derſelbige, ſeit die Welt erſchaffen worden, Du Derſelbige in dieſer Welt und Du Derſelbige in der künftigen Welt. Heilige Deinen Namen

מַקְדִּישֵׁי שִׁמְךָ וְקַדֵּשׁ
אֶת־שִׁמְךָ בְּעוֹלָמְךָ.
וּבִישׁוּעָתְךָ תָּרוּם
וְתַגְבִּיהַּ קַרְנֵנוּ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ
אֶת־שִׁמְךָ בָּרַבִּים׃

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ, וּבְשָׁמֵי
הַשָּׁמַיִם הָעֶלְיוֹנִים. אֱמֶת
אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה
הוּא אַחֲרוֹן, וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין
אֱלֹהִים. קַבֵּץ קְוֵיךָ מֵאַרְבַּע
כַּנְפוֹת הָאָרֶץ, יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ
כָּל־בָּאֵי עוֹלָם, כִּי אַתָּה
הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדְּךָ לְכָל
מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. אַתָּה
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ, אֶת־הַיָּם וְאֶת כָּל־
אֲשֶׁר בָּם, וּמִי בְּכָל־מַעֲשֵׂה
יָדֶיךָ בָּעֶלְיוֹנִים אוֹ
בַּתַּחְתוֹנִים שֶׁיֹּאמַר לְךָ מַה־
תַּעֲשֶׂה. אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם
עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בַּעֲבוּר
שִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ.

an denen, die Deinen Namen zu heiligen berufen sind, und heilige Deinen Namen in Deiner Welt, und durch Dein Heil bringe empor und erhöhe unsere Macht. Gelobt seist Du, o Ewiger, der Du heiligest Deinen Namen in zahlreicher Gemeinde.

אתה Du bist der Ewige, unser Gott, im Himmel und auf Erden und in den höchsten Himmeln droben. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du der Letzte, und außer Dir kein Gott! Sammle die auf Dich Hoffenden von den vier Enden der Erde. Mögen erkennen und einsehen alle die Weltbewohner, daß Du allein Gott bist über alle Reiche der Erde. Du hast gebildet den Himmel und die Erde, das Meer sammt allem, was darin ist. Und wer ist unter allen Werken Deiner Hand, unter denen in der obern wie in der untern Welt, der zu Dir sagen könnte: Was thust Du? — Unser Vater im Himmel, o erweise uns Gnade um Deines großen Namens willen, der über uns genannt ist, und laß an uns

וְנִקַּיִם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַהֵר שֶׁבָּתוּב. בָּעֵת הַהִיא אָבִיא אֶתְכֶם וּבָעֵת לְקַבְּצִי אֶתְכֶם כִּי־אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוּבִי אֶת־שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְיָ׃

sich bewähren, was geschrieben steht: In derselbigen Zeit werde Ich euch heimbringen und in der Zeit euch sammeln; denn Ich mache euch zum Namen und zum Ruhme unter allen Völkern der Erde, wenn Ich zurückkehre zu euren Vertriebenen vor euren Augen, spricht der Ewige.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכַנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרָחְצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה מָיִם׃ וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם׃ בְּבֹאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מַיִם וְלֹא יָמֻתוּ אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהַקְטִיר אִשֶּׁה לַיהוָה׃ וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חָק־עוֹלָם לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם׃

וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי־בַד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ׃ וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל־מָקוֹם טָהוֹר׃

וְשָׁלְמָה פָּרִים שָׁפַתֵינוּ בִּמְקוֹם קָרְבָּן תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר (לפנה״ץ בין הערבים):

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ׃

וידבר Der Ewige redete mit Moscheh und sprach: Gebiete den Kindern Jisrael's und sage ihnen: Mein Opfer, nämlich meine Speise, welche mein Feuer verzehrt mir zum angenehmen Geruch, müßt ihr sorgfältig jedes zu seiner Zeit dar-

וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה
אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לַיהוָה
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם
שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָּמִיד׃
אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה
בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם׃
וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת
לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כָּתִית
רְבִיעִת הַהִין׃ עֹלַת תָּמִיד
הָעֲשָׂיָה בְּהַר סִינַי לְרֵיחַ
נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה׃ וְנִסְכּוֹ
רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר
לַיהוָה׃ וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת
הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה
רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה׃

וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ
הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יְהוָה
וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים
אֶת דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃

bringen. Sage ihnen also: Dieses ist das Feueropfer, das ihr dem Ewigen zu Ehren darbringen sollt: Jährige Lämmer ohne Leibesfehler, zwei jeden Tag, als fortbestehendes Brandopfer. Das eine Lamm bringst du des Morgens, und das andere zwischen beiden Abenden: dazu ein Zehntheil eines Epha[1]) feines Mehl zum Mehlopfer, eingerührt mit einem Viertheil eines Hin[2]) gestoßenen Oels; das tägliche Opfer, wie es bereits am Berge Sinai gebracht, und dem Ewigen zu Ehren zum angenehmen Geruch vom Feuer verzehrt ward. Zu jedem Lamme gehört ein Viertheil Hin zum Trankopfer; auf das Heilige soll der unvermischte Opferwein dem Ewigen zu Ehren ausgegossen werden. Das andere Lamm bringst du zwischen beiden Abenden mit eben dem Mehlopfer und Trankopfer wie des Morgens, dem Feuer bestimmt, ein angenehmer Geruch dem Ewigen zu Ehren.

ושחט Man soll es auf der mitternächtlichen Seite des Altars vor dem Ewigen schlachten, und die Söhne Ahron's, die Priester, sollen das Blut um den Altar sprengen.

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת
הַסַּמִּים, בְּזֶמַן שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם. כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה נְבִיאֶךָ כַּדָּבָר הַכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ׃ וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ

[1]) Epha bedeutet ein Getreidemaß. [2]) Hin bedeutet ein Maß für flüssige Körper.

סַמִּים נָטָף | וּשְׁחֵלֶת וְהֶלְבְּנָה סַמִּים וּלְבֹנָה זַכָּה בַּד בְּבַד יִהְיֶה׃ וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת רֹקַח מַעֲשֵׂה רוֹקֵחַ מְמֻלָּח טָהוֹר קֹדֶשׁ׃ וְשָׁחַקְתָּ מִמֶּנָּה הָדֵק וְנָתַתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר אִוָּעֵד לְךָ שָׁמָּה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם׃ וְנֶאֱמַר. וְהִקְטִיר עָלָיו אַהֲרֹן קְטֹרֶת | סַמִּים בַּבֹּקֶר בְּבַקֵּר בְּהֵיטִיבוֹ אֶת־הַנֵּרֹת יַקְטִירֶנָּה׃ וּבְהַעֲלֹת אַהֲרֹן אֶת־הַנֵּרֹת בֵּין הָעַרְבַּיִם יַקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְיָ לְדֹרֹתֵיכֶם׃

תָּנוּ רַבָּנָן פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת כַּיצַד. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וּשְׁמֹנָה מָנִים הָיוּ בָהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וַחֲמִשָּׁה כְּמִנְיַן יְמוֹת הַחַמָּה. וּשְׁלֹשָׁה מָנִים יְתֵרִים שֶׁמִּהֶם | מַכְנִיס כֹּהֵן גָּדוֹל מְלֹא חָפְנָיו בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים. וּמַחֲזִירָם לְמַכְתֶּשֶׁת בְּעֶרֶב יוֹם הַכִּפּוּרִים. כְּדֵי לְקַיֵּם | מִצְוַת דַּקָּה מִן־הַדַּקָּה׃ וְאַחַד עָשָׂר סַמָּנִין הָיוּ בָהּ. וְאֵלּוּ הֵן. הַצֳּרִי וְהַצִּפֹּרֶן. הַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים | מָנֶה. כּוֹר וּקְצִיעָה. שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם. מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר. שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. הַקִּשְׁטְ שְׁנַיִם עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלֹשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יַיִן קַפְרִיסִין סָאִין תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ יַיִן קַפְרִיסִין. מֵבִיא חֲמַר חִוָּרִין עַתִּיק. מֶלַח סְדוֹמִית רֹבַע הַקָּב. מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שֶׁהוּא׃ רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן כָּל־שֶׁהוּא׃ וְאִם־נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. אִם־חִסַּר אַחַת מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה׃ רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן־גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הַצֳּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרַף הַנּוֹטָף מֵעֲצֵי הַקְּטָפָה׃ בּוֹרִית כַּרְשִׁינָה לָמָּה הִיא בָאָה. כְּדֵי לְיַפּוֹת בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה. יַיִן קַפְרִיסִין לָמָּה הוּא בָא. כְּדֵי לְשָׁרוֹת בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה. וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ. אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בַּמִּקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכָּבוֹד׃

תָּנְיָא רַבִּי נָתָן אוֹמֵר כְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק. אוֹמֵר הָדֵק הֵיטֵב. הֵיטֵב הָדֵק. מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל יָפֶה לַבְּשָׂמִים׃ פִּטְמָהּ לַחֲצָאִין כְּשֵׁרָה. לִשְׁלִישׁ וְלִרְבִיעַ לֹא שְׁמָעְנוּ׃ אָמַר | רַבִּי יְהוּדָה. זֶה הַכְּלָל. אִם כְּמַדָּתָהּ כְּשֵׁרָה לַחֲצָאִין. וְאִם חִסַּר אַחַת מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה׃ תָּנֵי

בַּר קַפָּרָא אַחַת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה. הָיְתָה בָּאָה שֶׁל־
שַׁיָּרִים לַחֲצָאִין: וְעוֹד תָּנֵי בַּר קַפָּרָא. אִלּוּ הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קוֹרְטוֹב
שֶׁל־דְּבַשׁ. אֵין אָדָם יָכוֹל ו לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רֵיחָהּ. וְלָמָּה אֵין מְעָרְבִין
בָּהּ דְּבַשׁ. מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה כִּי כָל־שְׂאוֹר וְכָל־דְּבַשׁ לֹא־
תַקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשֶּׁה לַיְיָ: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: אַתָּה סֵתֶר לִי מִצַּר תִּצְּרֵנִי רָנֵי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי
סלה: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים
קַדְמוֹנִיּוֹת:

אָנָּא בְּכֹחַ גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה
קַבֵּל רִנַּת עַמְּךָ שַׂגְּבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא
נָא גִבּוֹר הַדְרֵשֵׁי יִחוּדֶךָ כְּבָבַת שָׁמְרֵם
בָּרְכֵם טַהֲרֵם רַחֲמֵם צִדְקָתְךָ תָּמִיד גְּמְלֵם
חָסִין קָדוֹשׁ בְּרוֹב טוּבְךָ נַהֵל עֲדָתֶךָ
יָחִיד גַּאֵה לְעַמְּךָ פְּנֵה זוֹכְרֵי קְדֻשָּׁתֶךָ
שַׁוְּעָתֵנוּ קַבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלֻמוֹת
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

Am Sabbath wird dieses gebetet.

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים
בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים
סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן
וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־
עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

Und am Sabbathtage zwei Lämmer, jährige, ohne Fehl, und zwei Zehntel feines Mehl als Opfergabe mit Oel eingerührt, und das dazu gehörige Trankopfer. Das ist das Sabbathopfer eines jeglichen Sabbaths, außer dem täglichen Opfer und seinem Trankopfer.

*) אֵיזֶהוּ מְקוֹמָן שֶׁל־זְבָחִים קָדְשֵׁי קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָן
בַּצָּפוֹן פָּר וְשָׂעִיר שֶׁל־יוֹם הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן

* Der 5. Abschnitt aus der Mischna Sebachim handelt von den Vorschriften und Gebräuchen bei den Opferungen, und wird zum Andenken an den Opferdienst gelesen.

וְכִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־בֵּין הַבַּדִּים וְעַל הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁל־הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא־עִכֵּב: פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וּשְׂעִירִים הַנִּשְׂרָפִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁל־הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב. אֵלּוּ וְאֵלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדֶּשֶׁן: חַטֹּאת הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד. אֵיזוּ הֵן חַטֹּאת הַצִּבּוּר שְׂעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשֶׁל־מוֹעֲדוֹת שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן אַרְבַּע מַתָּנוֹת עַל־אַרְבַּע קְרָנוֹת. כֵּיצַד עָלָה בַכֶּבֶשׁ וּפָנָה לַסּוֹבֵב וּבָא־לוֹ לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מַעֲרָבִית. מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד | דְּרוֹמִי. וְנֶאֱכָלִין לְפָנִים | מִן־הַקְּלָעִים לִזְכָרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל | לְיוֹם וָלַיְלָה עַד־חֲצוֹת: חַטַּאת הָעוֹלָה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָהּ בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָהּ בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָהּ טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וּטְעוּנָה הַפְשָׁט וְנִתּוּחַ וְכָלִיל | לָאִשִּׁים: זִבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת. אֵלּוּ הֵן אֲשָׁמוֹת אָשָׁם גְּזֵלוֹת. אָשָׁם | מְעִילוֹת. אָשָׁם שִׁפְחָה חֲרוּפָה. אָשָׁם נָזִיר. אָשָׁם | מְצוֹרָע. אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין לְפָנִים | מִן־הַקְּלָעִים לִזְכָרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת:

הַתּוֹרָה וְאֵיל נָזִיר דָּרְשִׁים קַלִּים שֶׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם
בְּעַזָּרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין
בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל | לְיוֹם וָלַיְלָה עַד
חֲצוֹת: הַמּוּרָם | מֵהֶם בַּיּוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל |
לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: שְׁלָמִים קָדָשִׁים
קַלִּים שֶׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בְּעַזָּרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי
מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־
מַאֲכָל | לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַמּוּרָם | מֵהֶם בַּיּוֹצֵא
בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם
וּלְעַבְדֵיהֶם: הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח קָדָשִׁים קַלִּים
שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעַזָּרָה וְדָמָן טָעוּן מַתָּנָה אֶחָת.
וּבִלְבַד שֶׁיִּתֵּן כְּנֶגֶד הַיְסוֹד: שְׁנָה בַּאֲכִילָתָן. הַבְּכוֹר
נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים וְהַמַּעֲשֵׂר לְכָל־אָדָם וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר
בְּכָל־מַאֲכָל | לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַפֶּסַח אֵינוֹ נֶאֱכָל
אֶלָּא בַלַּיְלָה וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא עַד־חֲצוֹת וְאֵינוֹ נֶאֱכָל
אֶלָּא לִמְנוּיָו וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא צָלִי:

*) רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה
נִדְרֶשֶׁת: מִקַּל וָחֹמֶר. וּמִגְּזֵרָה שָׁוָה. מִבִּנְיַן אָב מִכָּתוּב
אֶחָד. וּמִבִּנְיַן אָב מִשְּׁנֵי כְתוּבִים. מִכְּלָל וּפְרָט וּמִפְּרָט
וּכְלָל. כְּלָל וּפְרָט וּכְלָל אִי אַתָּה דָן אֶלָּא כְּעֵין הַפְּרָט.
מִכְּלָל שֶׁהוּא צָרִיךְ לִפְרָט וּמִפְּרָט שֶׁהוּא צָרִיךְ לִכְלָל.
כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא מִן־הַכְּלָל | לְלַמֵּד לֹא לְלַמֵּד

*) Das I. Kapitel aus Siphra enthält die logischen Regeln zur Auslegung der Tora. Die tägliche Lesung dieses und des vorangehenden Stückes ist gleichsam der Ersatz statt der Verpflichtung sich täglich mit der Tora und ihrer Auslegung zu befassen.

עַל־עֶצְמוֹ יָצָא אֶלָּא לְלַמֵּד עַל־הַכְּלָל כֻּלּוֹ יָצָא. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִטְעוֹן טוֹעַן אֶחָד שֶׁהוּא כְּעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וְלֹא לְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִטְעוֹן טוֹעַן אַחֵר שֶׁלֹּא כְּעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וּלְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לְהוֹן בְּדָבָר חָדָשׁ אִי אַתָּה יָכוֹל | לְהַחֲזִירוֹ לִכְלָלוֹ עַד שֶׁיַּחֲזִירֶנּוּ הַכָּתוּב לִכְלָלוֹ בְּפֵרוּשׁ. דָּבָר הַלָּמֵד מֵעִנְיָנוֹ וְדָבָר הַלָּמֵד מִסּוֹפוֹ. וְכֵן שְׁנֵי כְתוּבִים הַמַּכְחִישִׁים זֶה אֶת־זֶה עַד־שֶׁיָּבֹא הַכָּתוּב הַשְּׁלִישִׁי וְיַכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Beim Anlegen des Tallith.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בַּצִּיצִת:

Gebenedeiet seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt! der uns durch seine Gesetze geheiligt und uns verordnet hat die Umhüllung mit den Schaufäden

מַה־יָּקָר חַסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יֶחֱסָיוּן: יִרְוְיוּן מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תַשְׁקֵם: כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה־אוֹר: מְשׁוֹךְ חַסְדְּךָ לְיוֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׁרֵי־לֵב:

In manchen Gemeinden wird vor ברוך שאמר dieser Psalm gesagt.

ל מִזְמוֹר שִׁיר־חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: אֲרוֹמִמְךָ יְיָ כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא־שִׂמַּחְתָּ אֹיְבַי לִי: יְיָ אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: יְיָ הֶעֱלִיתָ מִן־שְׁאוֹל נַפְשִׁי חִיִּיתָנִי מִיָּרְדִי־בוֹר: זַמְּרוּ לַיְיָ חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ: כִּי רֶגַע | בְּאַפּוֹ חַיִּים בִּרְצוֹנוֹ בָּעֶרֶב יָלִין בֶּכִי וְלַבֹּקֶר | רִנָּה: וַאֲנִי אָמַרְתִּי בְשַׁלְוִי בַּל־אֶמּוֹט לְעוֹלָם: יְיָ בִּרְצוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּ לְהָרְרִי עֹז הִסְתַּרְתָּ פָנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל: אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֶל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן: מַה־בֶּצַע בְּדָמִי בְּרִדְתִּי אֶל־שָׁחַת הֲיוֹדְךָ עָפָר הֲיַגִּיד אֲמִתֶּךָ: שְׁמַע־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה־עֹזֵר לִי: הָפַכְתָּ מִסְפְּדִי לְמָחוֹל | לִי פִּתַּחְתָּ שַׂקִּי וַתְּאַזְּרֵנִי שִׂמְחָה: לְמַעַן | יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ:

מזמור (Ps. 30.) Psalm, Lied bei der Tempelweihe, von David. Ich erhebe Dich, Ewiger, weil Du mich heraufgezogen und nicht meinen Feinden Freude an mir gegeben. Ewiger, mein Gott, zu Dir habe ich geschrieen, und Du heiltest mich. Ewiger, Du hast heraufgezogen aus der Unterwelt meine Seele, hast mich belebt, daß ich nicht in die Grube sank. Saitenspielet dem Ewigen, ihr seine Frommen, und preiset sein heiliges Andenken. Denn Schrecken ist bei seinem Zorn, Leben bei seiner Gnade. Am Abend kehret Weinen ein, am Morgen Jubel. Und ich sprach in meinem Frieden: Nicht werde ich wanken ewiglich. Ewiger, in Deiner Gnade hattest Du festgestellt als mein Gebirge Macht; — Du bargst Dein Antlitz, da war ich erschrocken. Zu Dir, Ewiger, will ich rufen und zum Herrn flehen. Welcher Gewinn ist an meinem Blute, wenn ich sinke in die Grube? Wird der Staub Dich preisen, wird er verkünden Deine Treue? Höre, Ewiger, und sei mir gnädig! Ewiger, sei mir ein Beistand. Da wandtest Du meine Klage in Reigentanz, lösetest meinen Sack und gürtetest mich mit Freude. Darum soll Dir saitenspielen Lobpreis und nicht verstummen; Ewiger, mein Gott, ewig will ich Dich preisen.

בתשבחות bis ברוך שאמר wird stehend gebetet.

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה
הָעוֹלָם בָּרוּךְ הוּא
בָּרוּךְ עֹשֶׂה בְרֵאשִׁית.
בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה.
בָּרוּךְ גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם.
בָּרוּךְ מְרַחֵם | עַל־
הָאָרֶץ. בָּרוּךְ מְרַחֵם
עַל־הַבְּרִיּוֹת. בָּרוּךְ
מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב
לִירֵאָיו. בָּרוּךְ | חַי
לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח.
בָּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל
בָּרוּךְ שְׁמוֹ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם. הָאֵל הָאָב
הָרַחֲמָן הַמְהֻלָּל בְּפִי
עַמּוֹ. מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר
בִּלְשׁוֹן חֲסִידָיו
וַעֲבָדָיו. וּבְשִׁירֵי דָוִד
עַבְדֶּךָ. נְהַלֶּלְךָ יְיָ

Gelobt sei, auf dessen Wort die Welt entstand. Gelobt sei Er! gelobt er, der Urheber des Schöpfungswerkes, gelobt der spricht und vollbringt, gelobt der beschließt und vollführt, gelobt der sich erbarmt der Erde, gelobt der sich erbarmt der Geschöpfe, gelobt der segensvollen Lohn ertheilt den ihn Fürchtenden, gelobt der ewig lebt und dauert beständig, gelobt der Befreier und Retter, gelobt sei sein Name. Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Allmächtiger, barmherziger Vater, der gerühmt wird durch den Mund seines Volkes, verherrlicht und gepriesen durch die Zunge seiner Frommen und Knechte. Und mit den Lobgesängen Davids, Deines Knechtes, wollen wir rühmen Dich,

אֱלֹהֵינוּ בְּשִׁבְחוֹת
וּבְזִמִּירוֹת נְגַדֶּלְךָ
וְנְשַׁבֵּחֲךָ וְנְפָאֶרְךָ
וְנַזְכִּיר שִׁמְךָ וְנַמְלִיכְךָ
מַלְכֵּנוּ אֱלֹהֵינוּ יָחִיד
חֵי הָעוֹלָמִים. מֶלֶךְ
מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר עֲדֵי־
עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ
מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת׃

הוֹדוּ לַיְיָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ
הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילוֹתָיו׃
שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ שִׂיחוּ
בְּכָל־נִפְלְאוֹתָיו׃ הִתְהַלְלוּ
בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב
מְבַקְשֵׁי יְיָ׃ דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ
בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד׃ זִכְרוּ
נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה
מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיהוּ׃
זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ בְּנֵי
יַעֲקֹב בְּחִירָיו׃ הוּא יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו׃
זִכְרוּ לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר

Ewiger, unser Gott, durch Loblieder und Psalmen dich erheben, preisen und verherrlichen und anrufen Deinen Namen und dir die Herrschaft geben, Du unser König, unser Gott, Einziger, Ewiglebender, Herr! gepriesen und verherrlicht sei für und für sein großer Name. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der gerühmt wird durch Loblieder.

הודו Danket dem Ewigen, rufet an seinen Namen, machet kund unter den Völkern seine Thaten. Singet ihm, spielet ihm, redet von all seinen Wundern. Rühmet euch seines heiligen Namens; es freue sich das Herz derer, die den Ewigen suchen. Verlanget nach dem Ewigen und seiner Hoheit, suchet sein Antlitz beständig. Gedenket seiner Wunder, die Er gethan, seiner Zeichen und der Aussprüche seines Mundes. Same Israels, seines Knechtes, Söhne Jaakobs, ihr seine Erkornen! Er ist der Ewige, unser Gott; über die ganze Erde ergehen seine Gerichte. Gedenket ewiglich seines Bundes, des Wortes, das Er ge-

boten, ins tausendste Geschlecht, das Er geschlossen mit Abraham, und seines Schwures an Jizchak. Und Er stellte es auf für Jaakob zur Satzung, für Jisrael zum ewigen Bunde, da Er sprach: Dir geb' Ich das Land Kenaan als Loos eures Besitzes; da ihr waret ein zähliges Häuflein, da eurer wenig und ihr darin weiltet. Und sie zogen von Volk zu Volk, von Königreich zu fremder Nation. Er ließ keinen Mann sie bedrücken und strafte um sie Könige. „Rühret nicht meine Gesalbten an und meinen Propheten füget kein Leid zu!" Singet dem Ewigen, alle Lande, verkündet von Tag zu Tag seine Hülfe. Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder. Denn groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und furchtbar ist Er über alle Götter. Denn all die Götter der Völker sind Nichtiges; aber der Ewige hat den Himmel gemacht. Glanz und Majestät ist vor ihm, Triumph und Freude an seiner Stätte. Spendet dem Ewigen, Völkergeschlechter, spendet dem Ewigen Ehre und Triumph! Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, nehmet Geschenke und

צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת
אֶת־אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ
לְיִצְחָק: וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב
לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ כְּנָעַן
חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם: בִּהְיוֹתְכֶם
מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים
בָּהּ: וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי אֶל־
גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר:
לֹא־הִנִּיחַ לְאִישׁ לְעָשְׁקָם
וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים: אַל־
תִּגְּעוּ בִּמְשִׁיחָי וּבִנְבִיאַי
אַל־תָּרֵעוּ: שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־
הָאָרֶץ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־אֶל־יוֹם
יְשׁוּעָתוֹ: סַפְּרוּ בַגּוֹיִם אֶת־
כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים
נִפְלְאוֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְיָ
וּמְהֻלָּל מְאֹד וְנוֹרָא הוּא עַל־
כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָל־אֱלֹהֵי
הָעַמִּים אֱלִילִים. וַיְיָ
שָׁמַיִם עָשָׂה: הוֹד וְהָדָר
לְפָנָיו עֹז וְחֶדְוָה בִּמְקוֹמוֹ:
הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים
הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ
לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה

kommet vor sein Antlitz, bücket euch vor dem Ewigen im heiligen Schmucke. Erzittert vor ihm alle Lande! und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Frohlocke der Himmel und juble die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige ist König! Dröhne das Meer und seine Fülle, fröhlich sei die Flur und alles, was darin. Dann müssen jauchzen die Bäume des Waldes vor dem Ewigen; denn Er ist gekommen, die Erde zu richten. Danket dem Ewigen, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld! Und sprechet: Hilf uns, Gott unserer Hülfe, und sammle uns und rette uns von den Völkern, daß wir danken Deinem heiligen Namen, daß wir uns rühmen Deiner Herrlichkeit. — Gepriesen sei der Ewige, der Gott Israels, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Und alles Volk sprach: Amen und Lobpreis dem Ewigen! — Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seiner Füße Schemel! Heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott. Er aber, barmherzig, vergiebt die Missethat und verderbt nicht und wandte oft

בֹּאוּ לְפָנָיו הִשְׁתַּחֲוּוּ לַיְיָ
בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ: חִילוּ מִלְּפָנָיו
כָּל־הָאָרֶץ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל
בַּל־תִּמּוֹט: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם
וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם
יְיָ מָלָךְ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ
יַעֲלֹץ הַשָּׂדֶה וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ:
אָז יְרַנְּנוּ עֲצֵי הַיָּעַר מִלִּפְנֵי
יְיָ כִּי־בָא לִשְׁפּוֹט אֶת־
הָאָרֶץ: הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: וְאִמְרוּ
הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ
וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם
לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ
לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ: בָּרוּךְ
יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם
וְעַד־הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָל־
הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַיְיָ: רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַהֲדֹם
רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְהַר
קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:
וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ

seinen Zorn ab und weckt nicht all seinen Grimm. — Du, Ewiger wirst nicht zurückhalten Deine Liebe von mir; Deine Huld und Deine Treue werden stets mich bewahren. Gedenke Deiner Liebe, Ewiger, und Deiner Huld; denn von Ewigkeit sind sie. Gebet Gott Triumph! über Jisrael ist sein Ruhm und seine Macht in den Wolken. Furchtbar bist Du, Gott, aus Deinem Heiligthume, Gott Jisraels! Er giebt Macht und Stärke dem Volke. Gepriesen sei Gott! — Gott der Vergeltung, Ewiger, Gott der Vergeltung, erscheine! Erhebe Dich, Richter der Erde, vergilt Lohn den Hochmüthigen. — Beim Ewigen ist der Sieg: über Dein Volk komme Dein Segen, Selah! Der Gott der Heerschaaren ist mit uns, eine Veste ist uns der Gott Jaakobs, Selah! — Gott der Heerschaaren! Heil dem Menschen, der auf Dich vertraut. Ewiger hilf! Der König erhöre uns am Tage unseres Rufens! — Hilf Deinem Volke und segne Dein Erbe, und weide und trage sie bis in Ewigkeit. Unsere Seele wartet des Ewigen: unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz; denn seinem

וְלֹא־יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: אַתָּה
יְיָ לֹא־תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי
חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי
מֵעוֹלָם הֵמָּה: תְּנוּ עֹז
לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ
וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים |
מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא
נוֹתֵן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם
בָּרוּךְ אֱלֹהִים: אֵל־נְקָמוֹת
יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא
שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל
עַל־גֵּאִים: לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל־
עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת
אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־
קָרְאֵנוּ: הוֹשִׁיעָה | אֶת־עַמֶּךָ
וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ וּרְעֵם
וְנַשְּׂאֵם עַד־הָעוֹלָם: נַפְשֵׁנוּ
חִכְּתָה לַיְיָ עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ
הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ

heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt. Laß uns schauen, Ewiger, Deine Huld, und Dein Heil gieb uns. Auf, uns zum Beistand! und erlöse uns um Deiner Gnade willen. — Ich bin der Ewige, dein Gott, der Dich heraufgeführt aus dem Lande Mizrajim. Thue weit auf deinen Mund, daß Ich ihn fülle! — Heil dem Volke, dem also geschieht; Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist. Ich aber vertraue Deiner Huld; es frohlockt mein Herz ob Deiner Hülfe. Ich will dem Ewigen singen, denn Er hat mir wohlgethan.

כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ׃ יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ׃ הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ׃ קוּמָה עֶזְרָתָה לָּנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חַסְדֶּךָ׃ אָנֹכִי | יְיָ אֱלֹהֶיךָ הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם. הַרְחֶב פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ׃ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ. אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃ וַאֲנִי | בְּחַסְדְּךָ בָטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי בִּישׁוּעָתֶךָ. אָשִׁירָה לַיְיָ כִּי גָמַל עָלָי׃

(Psalm 19.) למנצח Dem Sangmeister; Psalm von David. — Die Himmel erzählen die Herrlichkeit Gottes, und seiner Hände Werk thut die Wölbung kund. Ein Tag läßt dem andern zuströmen das Wort, und eine Nacht spricht zur andern die Kunde. Nicht sind es Worte und nicht Reden, deren Stimme nicht gehört wird, sondern über die ganze Erde geht aus

יט לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד׃ הַשָּׁמַיִם | מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל. וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד הָרָקִיעַ׃ יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ אֹמֶר. וְלַיְלָה לְלַיְלָה יְחַוֶּה־דָּעַת׃ אֵין אֹמֶר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם׃ בְּכָל־הָאָרֶץ יָצָא

ihre Schnur und an das Ende des Erdenrundes ihre Worte. Dem Sonnenball hat Er ein Zelt an ihnen gesetzt. Und der, wie ein Bräutigam hervorgehend aus seiner Kammer, frohlocket wie ein Held, die Bahn zu durchlaufen. Am Ende der Himmel ist sein Aufgang, und sein Kreislauf über ihre Grenzen, und Nichts ist verhüllt vor seiner Gluth. Die Lehre des Ewigen ist untadelig, seelenerquickend, des Ewigen Zeugniß bewährt, macht Thoren weise. Die Befehle des Ewigen sind recht, herzenerfreuend; des Ewigen Gebot ist lauter, erleuchtet die Augen. Die Furcht des Ewigen ist rein, besteht ewig; des Ewigen Aussprüche sind wahr, sind gerecht allzumal. Sie, die köstlicher sind denn Gold und feines Gold in

קַוָּם. וּבְקָצֵה תֵּבֵל מִלֵּיהֶם. לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם | אֹהֶל בָּהֶם: וְהוּא כְּחָתָן יֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ. יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ אֹרַח: מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם | מוֹצָאוֹ. וּתְקוּפָתוֹ עַל־קְצוֹתָם. וְאֵין | נִסְתָּר מֵחַמָּתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ. עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים | מְשַׂמְּחֵי־לֵב. מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינַיִם: יִרְאַת יְיָ | טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לָעַד. מִשְׁפְּטֵי־יְיָ אֱמֶת צָדְקוּ יַחְדָּו: הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב

Menge, und süßer denn Honig und Honigseim. Auch Dein Knecht wird durch sie belehrt; in ihrer Bewahrung ist großer Lohn. Verirrungen, wer merket sie? — Von verborgenen Sünden reinige mich! Aber auch von Übermüthigen halte Deinen Knecht fern, daß sie mich nicht beherrschen. Dann bin ich ohne Tadel und rein von schwerem Vergehen. Seien wohlgefällig meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

לדוד (Psalm 34.) Von David, da er verstellte seinen Verstand vor Abimelech, der ihn forttrieb, und er ging. — Ich will den Ewigen preisen zu jeglicher Zeit; stets sei sein Lob in meinem Munde. Des Ewigen rühme sich meine Seele; hören sollen es die Gebeugten und sich freuen. Verherrlicht den Ewigen mit mir, und lasset uns

וּמְפָז רָב. וּמְתוּקִים
מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים׃
גַּם־עַבְדְּךָ נִזְהָר
בָּהֶם. בְּשָׁמְרָם עֵקֶב
רָב׃ שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין
מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי׃ גַּם
מִזֵּדִים חֲשׂךְ עַבְדֶּךָ
אַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז
אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע
רָב׃ יִהְיוּ־לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי. וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי׃
לד לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ
אֶת־טַעְמוֹ לִפְנֵי
אֲבִימֶלֶךְ. וַיְגָרְשֵׁהוּ
וַיֵּלַךְ׃ אֲבָרְכָה אֶת־
יְיָ בְּכָל־עֵת. תָּמִיד
תְּהִלָּתוֹ בְּפִי׃ בַּיְיָ
תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ
עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ׃ גַּדְּלוּ
לַיְיָ אִתִּי וּנְרוֹמְמָה

*) Nach d. Masora וּמִפָּז

שְׁמוּ יַחְדָּו׃ דָּרַשְׁתִּי
אֶת־יְיָ וְעָנָנִי. וּמִכָּל־
מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי׃
הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ
וּפְנֵיהֶם אַל־יֶחְפָּרוּ׃
זֶה עָנִי קָרָא וַיְיָ שָׁמֵעַ
וּמִכָּל־צָרוֹתָיו
הוֹשִׁיעוֹ׃חֹנֶה מַלְאַךְ־
יְיָ סָבִיב לִירֵאָיו
וַיְחַלְּצֵם׃ טַעֲמוּ וּרְאוּ
כִּי־טוֹב יְיָ. אַשְׁרֵי
הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ׃
יְרָאוּ אֶת־יְיָ קְדוֹשָׁיו.
כִּי־אֵין מַחְסוֹר
לִירֵאָיו׃ כְּפִירִים
רָשׁוּ וְרָעֵבוּ וְדֹרְשֵׁי
יְיָ לֹא־יַחְסְרוּ כָל־
טוֹב׃ לְכוּ־בָנִים
שִׁמְעוּ־לִי. יִרְאַת יְיָ
אֲלַמֶּדְכֶם׃ מִי־הָאִישׁ
הֶחָפֵץ חַיִּים. אֹהֵב

seinen Namen erheben zumal! Ich suchte den Ewigen, und Er hat mich erhört, und aus all meinen Schrecknissen hat Er mich gerettet. Sie blickten zu ihm auf und leuchteten, und ihr Gesicht erröthete nicht. Dieser Arme rief und der Ewige hörte, und von all seinen Leiden rettete Er ihn. Es lagert der Engel des Ewigen um die, so ihn fürchten, und befreiet sie. Kostet und sehet, daß gütig der Ewige ist; Heil dem Manne, der bei ihm sich birgt. Fürchtet den Ewigen, ihr seine Heiligen! denn Nichts mangelt denen, so ihn fürchten. Junge Leuen darben und hungern; aber die den Ewigen suchen, entbehren kein Gut. — Kommt her, Kinder, höret auf mich: die Furcht des Ewigen lehr' ich euch. Wo ist der Mann, der Leben begehrt, der Tage

wünscht, Gutes zu schauen? — Wahre deine Zunge vor Bösem und deine Lippen, daß sie nicht Trug reden. Weiche vom Bösen und thue Gutes, suche den Frieden und jage ihm nach. Des Ewigen Augen sind auf die Frommen gerichtet und seine Ohren auf ihr Schreien. Des Ewigen Zornblick ist wider die, so böses thun, zu tilgen von der Erde ihr Gedächtniß. Sie schreien und der Ewige hört, und aus allen ihren Leiden rettet Er sie. Nahe ist der Ewige denen, die gebrochenen Herzens sind, und denen, die niedergeschlagenen Gemüthes, hilft Er. Viel sind die Leiden des Gerechten, und aus allen rettet ihn der Ewige. Er behütet all seine Gebeine; nicht eines von ihnen wird zerbrochen. Es tödtet den Frevler das Unheil, und des Gerechten Hasser büßen. Der

יָמִים לִרְאוֹת טוֹב׃
נְצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרָע.
וּשְׂפָתֶיךָ מִדַּבֵּר
מִרְמָה׃ סוּר מֵרָע
וַעֲשֵׂה־טוֹב. בַּקֵּשׁ
שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ׃ עֵינֵי
יְיָ אֶל־צַדִּיקִים. וְאָזְנָיו
אֶל־שַׁוְעָתָם׃ פְּנֵי יְיָ
בְּעֹשֵׂי רָע. לְהַכְרִית
מֵאֶרֶץ זִכְרָם׃ צָעֲקוּ
וַיְיָ שָׁמֵעַ. וּמִכָּל־
צָרוֹתָם הִצִּילָם׃
קָרוֹב יְיָ לְנִשְׁבְּרֵי־
לֵב. וְאֶת־דַּכְּאֵי־רוּחַ
יוֹשִׁיעַ׃ רַבּוֹת רָעוֹת
צַדִּיק. וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ
יְיָ׃ שֹׁמֵר כָּל־
עַצְמוֹתָיו. אַחַת
מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה׃
תְּמוֹתֵת רָשָׁע רָעָה
וְשׂנְאֵי צַדִּיק יֶאְשָׁמוּ׃

פְּדֵה יְיָ נֶפֶשׁ עֲבָדָיו.
וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־
הַחֹסִים בּוֹ׃

צ תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה
אִישׁ־הָאֱלֹהִים. אֲדֹנָי
מָעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָנוּ
בְּדֹר וָדֹר׃ בְּטֶרֶם |
הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל
אֶרֶץ וְתֵבֵל. וּמֵעוֹלָם
עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל׃
תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־דַּכָּא.
וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־
אָדָם׃ כִּי אֶלֶף שָׁנִים
בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל
כִּי יַעֲבֹר. וְאַשְׁמוּרָה
בַלָּיְלָה׃ זְרַמְתָּם
שֵׁנָה יִהְיוּ. בַּבֹּקֶר
כֶּחָצִיר יַחֲלֹף׃ בַּבֹּקֶר
יָצִיץ וְחָלָף. לָעֶרֶב
יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ׃ כִּי־
כָלִינוּ בְאַפֶּךָ.

Ewige erlöst die Seele seiner Diener, und nicht büßen Alle, die sich bergen bei ihm.

תפלה (Psalm 90.) Gebet von Moscheh, dem Manne Gottes — Herr, Zuflucht bist Du uns gewesen in allen Geschlechtern. Ehe denn die Berge geboren wurden und Erde und Weltall kreiste, und von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Du führst den Sterblichen bis zur Zerknirschung und sprichst: Kehret zurück, Menschenkinder! Denn tausend Jahre sind in Deinen Augen wie der gestrige Tag, wenn er entschwunden, und eine Wache in der Nacht. Du strömst sie hin, im Schlaf werden sie; am Morgen sprosset er wie Gras. Am Morgen blühet er und sprosset, am Abend ist er abgemähet und verdorrt. Denn wir vergehen in Deinem Zorne, und

in Deinem Grimme sind wir angstverwirrt. Du stellst unsere Vergehungen vor Dich hin, unser heimlich Thun vor das Licht Deines Antlitzes. Denn all unsere Tage verstreichen in Deinem Grimme; wir verbringen unsere Jahre wie Geschwätz. Unsere Lebensjahre — das sind siebzig und, wenn es hoch geht, achtzig Jahre, und darin drängt sich Elend und Unheil; denn schnell enteilt's, und wir müssen davon. Wer kennt die Macht Deines Zornes und, wie er ihn fürchten sollte, Deinen Grimm? — Unsere Tage zählen lehr' uns denn, daß wir gewinnen ein weises Herz. Kehr' um, o Ewiger! — wie lange noch? — und erbarme Dich Deiner Knechte. Sättige uns am Morgen mit Deiner Huld, daß wir jauchzen und uns freuen all unsere Tage. Er-

וּבַחֲמָתְךָ נִבְהָלְנוּ׃
שַׁתָּ עֲוֹנֹתֵינוּ
לְנֶגְדֶּךָ. עֲלָמֵנוּ
לִמְאוֹר פָּנֶיךָ׃כִּי כָל־
יְמֵינוּ פָּנוּ בְעֶבְרָתֶךָ.
כִּלִּינוּ שָׁנֵינוּ כְמוֹ־
הֶגֶה׃ יְמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ
בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה.
וְאִם בִּגְבוּרֹת
שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָּם
עָמָל וָאָוֶן. כִּי גָז חִישׁ
וַנָּעֻפָה׃ מִי־יוֹדֵעַ עֹז
אַפֶּךָ. וּכְיִרְאָתְךָ
עֶבְרָתֶךָ׃ לִמְנוֹת
יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַע.
וְנָבִא לְבַב חָכְמָה׃
שׁוּבָה יְיָ עַד־מָתָי.
וְהִנָּחֵם עַל־עֲבָדֶיךָ׃
שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר
חַסְדֶּךָ. וְנָרַנְּנָה
וְנִשְׂמְחָה בְּכָל־יָמֵינוּ׃

שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת
עִנִּיתָנוּ. שְׁנוֹת רָאִינוּ
רָעָה: יֵרָאֶה אֶל־
עֲבָדֶיךָ פָּעֳלֶךָ.
וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם:
וִיהִי נֹעַם | אֲדֹנָי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:

צא יֹשֵׁב בְּסֵתֶר
עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי
יִתְלוֹנָן: אֹמַר לַיְיָ
מַחְסִי וּמְצוּדָתִי. אֱלֹהַי
אֶבְטַח־בּוֹ: כִּי הוּא
יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ.
מִדֶּבֶר הַוּוֹת:
בְּאֶבְרָתוֹ | יָסֶךְ לָךְ
וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה.
צִנָּה וְסֹחֵרָה אֲמִתּוֹ:
לֹא תִירָא מִפַּחַד
לָיְלָה. מֵחֵץ יָעוּף

freue uns, gleich den Tagen, da Du uns gebeugt, den Jahren, da wir Unglück geschauet.

ויהי Sichtbar werde vor Deinen Knechten Dein Werk und Dein Glanz über ihren Söhnen. Und es sei die Huld des Herrn, unseres Gottes, über uns! Und das Werk unserer Hände fördere bei uns, und das Werk unserer Hände — fördere es!

יושב (Psalm 91) Wer in dem Schutze des Höchsten sitzet, der ruhet im Schatten des Allmächtigen. Ich spreche zum Ewigen: Meine Zuflucht und meine Burg, mein Gott, dem ich vertraue! Denn Er wird dich retten von der Schlinge des Vogelstellers, von der Pest des Verderbens. Mit seinem Gefieder deckt Er dich, und unter seinen Fittigen bist du geborgen; Schild und Panzer ist seine Treue. Nicht fürchtest du vor dem Schrecken der Nacht, vor dem Pfeile, der fliegt bei

Tage, vor der Peſt, die im Dunkeln ſchleicht, vor der Seuche, die wüthet am Mittage. Es fallen dir zur Seite Tauſend, und Zehntauſend dir zur Rechten, — dir nahet ſie nicht. Nur mit deinen Augen ſchaueſt du, und die Vergeltung der Frevler ſiehſt du an. Denn Du, Ewiger, biſt meine Zuverſicht! Den Höchſten machſt du zu deiner Zuflucht. Nicht wird Unglück dir widerfahren, und eine Plage nahet nicht deinem Zelte. Denn ſeine Engel entbietet Er für dich, dich zu behüten auf all deinen Wegen. Auf Händen tragen ſie dich, daß nicht an dem Steine dein Fuß ſich ſtoße. Auf Löw' und Otter trittſt du, zertrittſt junge Leuen und Drachen. Denn nach mir begehrt er, ſo befrei' Ich ihn; Ich ſtelle ihn hoch, weil

יוֹמָם׃ מֵדֶבֶר בָּאֹפֶל
יַהֲלֹךְ. מִקֶּטֶב יָשׁוּד
צָהֳרָיִם׃ יִפֹּל מִצִּדֶּךָ |
אֶלֶף וּרְבָבָה מִימִינֶךָ
אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ׃ רַק
בְּעֵינֶיךָ תַּבִּיט.
וְשִׁלֻּמַת רְשָׁעִים
תִּרְאֶה׃ כִּי־אַתָּה יְיָ
מַחְסִי. עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ
מְעוֹנֶךָ׃ לֹא־תְאֻנֶּה
אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־
יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ׃ כִּי
מַלְאָכָיו יְצַוֶּה־לָּךְ.
לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־
דְּרָכֶיךָ׃ עַל־כַּפַּיִם
יִשָּׂאוּנְךָ. פֶּן־תִּגּוֹף
בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ׃ עַל־
שַׁחַל וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ.
תִּרְמֹס כְּפִיר וְתַנִּין׃
כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ
אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע

שְׁמִי׃ יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ
עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה
אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ׃
אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ
וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי׃

ארך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי׃

קלה הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְיָ. הַלְלוּ
עַבְדֵי יְיָ׃ שֶׁעֹמְדִים
בְּבֵית יְיָ׃ בְּחַצְרוֹת
בֵּית אֱלֹהֵינוּ׃ הַלְלוּ־
יָהּ כִּי־טוֹב יְיָ. זַמְּרוּ
לְשְׁמוֹ כִּי נָעִים׃ כִּי־
יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ.
יִשְׂרָאֵל | לִסְגֻלָּתוֹ׃
כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי־
גָדוֹל יְיָ. וַאֲדֹנֵינוּ
מִכָּל־אֱלֹהִים׃ כֹּל
אֲשֶׁר־חָפֵץ יְיָ עָשָׂה
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
בַּיַּמִּים וְכָל־תְּהֹמוֹת׃

er meinen Namen kennt. Er ruft mich an, und Ich erhöre ihn; mit ihm bin Ich in der Noth, Ich erette ihn und schaffe ihm Ehren. Mit langem Leben sättige Ich ihn, und lasse ihn meine Hilfe schauen.

הללויה (Psalm 135.) Hallelujah! Lobet den Namen des Ewigen! Lobet ihn, Knechte des Ewigen, die im Hause des Ewigen stehen, in den Höfen des Hauses unseres Gottes! Hallelujah! denn gütig ist der Ewige; saitenspielet seinem Namen, denn er ist lieblich. Denn Jaakob hat sich Gott erkoren, Israel zu seinem Eigenthume. Denn ich weiß, daß groß ist der Ewige, und unser Herr über alle Götter. Alles, was der Ewige will, hat er gemacht im Himmel und auf Erden, in den Meeren und

מַעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה
הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר
עֹשֶׂה מוֹצֵא רוּחַ
מֵאוֹצְרֹתָיו: שֶׁהִכָּה
בְּכֹרֵי מִצְרַיִם מֵאָדָם
עַד־בְּהֵמָה: שָׁלַח
אֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּתוֹכֵכִי מִצְרָיִם.
בְּפַרְעֹה וּבְכָל־
עֲבָדָיו: שֶׁהִכָּה גּוֹיִם
רַבִּים. וְהָרַג מְלָכִים
עֲצוּמִים: לְסִיחוֹן
מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וּלְעוֹג
מֶלֶךְ הַבָּשָׁן וּלְכֹל
מַמְלְכוֹת כְּנָעַן: וְנָתַן
אַרְצָם נַחֲלָה. נַחֲלָה
לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יְיָ שִׁמְךָ
לְעוֹלָם. יְיָ זִכְרְךָ
לְדֹר־וָדֹר: כִּי־יָדִין יְיָ
עַמּוֹ. וְעַל־עֲבָדָיו
יִתְנֶחָם: עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם

allen Tiefen. Herauf bringt Er Wolken vom Rande der Erde, Blitze zum Regen erschafft Er, Er führt hervor den Wind aus seinen Schatzkammern. Der geschlagen hat die Erstgebornen Mizrajims, von Menschen bis Vieh, Er sandte Zeichen und Wunder in deine Mitte, Mizrajim, an Pharaoh und an all seinen Knechten; der geschlagen zahlreiche Völker und getödtet mächtige Könige, den Sichon, König des Emori, nnd den Og, König von Baschan, und all die Königreiche Kenaans. Und Er gab ihr Land zum Besitze, zum Besitze Jisrael, seinem Volke. Ewiger, Dein Name ist für ewig, Ewiger, Dein Angedenken für alle Geschlechter! Denn Recht schafft der Ewige seinem Volke, und über seine Knechte erbarmt Er sich. Die Götzen

כֶּסֶף וְזָהָב. מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: פֶּה־לָהֶם
וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם
לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:
אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא
יַאֲזִינוּ. אַף אֵין־יֶשׁ־
רוּחַ בְּפִיהֶם: כְּמוֹהֶם
יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־
בֹּטֵחַ בָּהֶם: בֵּית
יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֶת־
יְיָ. בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ
אֶת־יְיָ: בֵּית הַלֵּוִי
בָּרְכוּ אֶת־יְיָ. יִרְאֵי
יְיָ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ: בָּרוּךְ
יְיָ | מִצִּיּוֹן. שֹׁכֵן
יְרוּשָׁלָיִם הַלְלוּיָהּ:

קלו הודו לַיְיָ כִּי־טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הודו לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הודו לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

der Völker sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Einen Mund haben sie und reden nicht, Augen und sehen nicht, Ohren und hören nicht; auch ist kein Odem in ihrem Munde. Ihnen gleich werden ihre Verfertiger, Jeglicher, der ihnen vertrauet. Haus Jisrael, preiset den Ewigen! Haus Aharon, preiset den Ewigen! Haus des Levi, preiset den Ewigen! Die ihr den Ewigen fürchtet, preiset den Ewigen! Gepriesen sei der Ewige von Zijon aus, der thronet in Jeruschalajim. Hallelujah!

הודו (Psalm 136.) Danket dem Herrn, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Gotte der Götter, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Herrn der Herren, denn ewiglich währt seine Huld.

Der große Wunder thut allein, denn ewiglich währt seine Huld.

לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת
לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְרֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת
בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים
לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְגֹזֵר יַם־סוּף לִגְזָרִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְיַם־סוּף
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Der den Himmel geschaffen mit Weisheit, denn ewiglich währt seine Huld.

Der ausspannte die Erde über den Wassern, denn ewiglich währt seine Huld.

Der die großen Lichter geschaffen, denn ewiglich währt seine Huld.

Die Sonne zur Herrschaft am Tage, denn ewiglich währt seine Huld.

Den Mond und die Sterne zur Herrschaft bei Nacht, denn ewiglich währt seine Huld.

Der Mizrajim schlug an seinen Erstgebornen, denn ewiglich währt seine Huld.

Und herausführte Jisrael aus seiner Mitte, denn ewiglich währt seine Huld.

Mit starker Hand und ausgestrecktem Arme, denn ewiglich währt seine Huld.

Der das Schilfmeer in Stücke zerriß, denn ewiglich währt seine Huld.

Und ließ Jisrael ziehen mitten hindurch, denn ewiglich währt seine Huld.

Und sprengte Pharaoh und sein Heer ins Schilfmeer, denn ewiglich währt seine Huld.

לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר־לָנוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לֵ רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃

Der sein Volk führte durch die Wüste, denn ewiglich währt seine Huld.

Der große Könige schlug, denn ewiglich währt seine Huld.

Und tödtete mächtige Könige, denn ewiglich währt seine Huld.

Den Sichon, König des Emori, denn ewiglich währt seine Huld.

Und den Og, König von Baschan, denn ewiglich währt seine Huld.

Und gab ihr Land zum Besitz, denn ewiglich währt seine Huld.

Zum Besitze Jisrael, seinem Volke, denn ewiglich währt seine Huld.

Der in unserer Erniedrigung unser gedachte, denn ewiglich währt seine Huld.

Und uns erlöste von unseren Feinden, denn ewiglich währt seine Huld.

Der Brot giebt allem Fleische, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Gotte des Himmels, denn ewiglich währt seine Huld.

רננו (Psalm 33.) Jauchzet, Gerechte, in dem Ewigen! den Redlichen geziemet Lob-

gesang. Danket dem Ewigen mit der Cither, mit zehnsaitigem Psalter spielet ihm. Singet ihm ein neues Lied, spielet schön mit Jubelklang! Denn redlich ist des Ewigen Wort, und all sein thun mit Treue. Er liebt Recht und Gebühr; von des Ewigen Huld ist voll die Erde. Auf des Ewigen Wort sind die Himmel geworden, und auf seines Mundes Hauch ihr ganzes Heer. Er sammelt zu Haufen des Meeres Gewässer, Er legt in Vorrathskammern Meerestiefen. Es fürchte sich vor dem Ewigen das Erdenall, vor ihm müssen bangen alle Bewohner des Erdenrundes. Denn Er sprach und es ward; Er gebot und es bestand. Der Ewige stört den Rathschluß der Völker, vereitelt die Gedanken der Nationen. Des Ewigen Rathschluß wird

הוֹדוּ לַיְיָ בְּכִנּוֹר
בְּנֵבֶל עָשׂוֹר זַמְּרוּ־
לוֹ׃ שִׁירוּ־לוֹ שִׁיר
חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן
בִּתְרוּעָה׃ כִּי־יָשָׁר
דְּבַר־יְיָ וְכָל־מַעֲשֵׂהוּ
בֶּאֱמוּנָה׃ אֹהֵב
צְדָקָה וּמִשְׁפָּט. חֶסֶד
יְיָ מָלְאָה הָאָרֶץ׃
בִּדְבַר יְיָ שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ
וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־
צְבָאָם׃ כֹּנֵס כַּנֵּד
מֵי הַיָּם. נֹתֵן
בְּאוֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת׃
יִירְאוּ מֵיְיָ כָּל־הָאָרֶץ
מִמֶּנּוּ יָגוּרוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי
תֵבֵל׃ כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי. הוּא־צִוָּה וַיַּעֲמֹד׃
יְיָ הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם.
הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת
עַמִּים׃ עֲצַת יְיָ

ewiglich bestehen, seines Herzens Gedanken für alle Geschlechter. Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist, — der Nation, die Er sich zum Eigenthum erkoren! Vom Himmel blickt der Ewige, sieht alle Menschenkinder; aus der Stätte seines Sitzes schauet Er auf all die Bewohner der Erde; der insgesammt ihr Herz gebildet, der merket auf all ihre Thaten. Nicht ist der König siegreich durch des Heeres Menge, ein Held wird nicht gerettet durch Fülle der Kraft. Eitel ist das Roß zum Siege, und durch die Fülle seiner Stärke führt es nicht von dannen. Siehe, des Ewigen Auge ist auf die, so ihn fürchten, auf die, welche harren seiner Huld, zu retten vom Tode ihr Leben und sie

לְעוֹלָם תַּעֲמוֹד. מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְיָ אֱלֹהָיו. הָעָם בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְיָ רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם: מִמְּכוֹן־שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ. אֶל כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר יַחַד לִבָּם. הַמֵּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרֹב־חָיִל. גִּבּוֹר לֹא־יִנָּצֵל בְּרֹב־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס לִתְשׁוּעָה. וּבְרֹב חֵילוֹ לֹא יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְיָ אֶל־יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: לְהַצִּיל מִמָּוֶת נַפְשָׁם.

וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב׃
נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיְיָ
עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא׃
כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ.
כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ
בָּטָחְנוּ׃ יְהִי־חַסְדְּךָ
יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר
יִחַלְנוּ לָךְ׃

zu erhalten bei Hungersnoth. Unsere Seele wartet des Ewigen; unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz, denn seinem heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt.

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם
הַשַּׁבָּת׃ טוֹב לְהֹדוֹת לַיְיָ.
וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן׃ לְהַגִּיד
בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ. וֶאֱמוּנָתְךָ
בַּלֵּילוֹת׃ עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־
נָבֶל. עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר׃
כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ.
בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן׃ מַה־
גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ. מְאֹד עָמְקוּ
מַחְשְׁבֹתֶיךָ׃ אִישׁ־בַּעַר לֹא
יֵדָע וּכְסִיל | לֹא־יָבִין אֶת־
זֹאת׃ בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים | כְּמוֹ־
עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן
לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד׃ וְאַתָּה
מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ׃ כִּי הִנֵּה

מזמור (Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath-Tag. — Schön ist's dem Ewigen zu danken und zu spielen Deinem Namen, Höchster! — zu verkünden am Morgen Deine Huld und Deine Treue in den Nächten, auf dem Zehnsait und auf dem Psalter, mit dem Getön der Cither. Denn erfreuet, Ewiger, hast Du mich durch Deine That; ob den Werken Deiner Hände juble ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie sehr tief Deine Gedanken! Der Dumme erkennet nicht und der Thor sieht solches nicht ein: wenn aufblüh'n die Frevler wie Gras und sprossen alle Uebelthäter, — daß sie getilgt werden auf ewig. Du aber bist ewiglich erhaben,

אֹיְבֶיךָ | יְיָ. כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ
יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי
אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי.
בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט
עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי
מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי:
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח. כְּאֶרֶז
בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים
בְּבֵית יְיָ. בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ
יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה
דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ:
לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־
עַוְלָתָה בּוֹ:

צג יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ.
לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר. אַף־
תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן
כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה:
נָשְׂאוּ נְהָרוֹת | יְיָ. נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת קוֹלָם. יִשְׂאוּ נְהָרוֹת
דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת | מַיִם רַבִּים.
אַדִּירִים | מִשְׁבְּרֵי־יָם. אַדִּיר
בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ
מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ.
יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

Ewiger! Denn siehe, Deine Feinde, Ewiger! denn siehe, Deine Feinde gehen unter, es zerstreuen sich alle Uebelthäter. Und Du erhöhest, wie des Reëm, mein Horn; ich bin getränkt mit frischem Oele. Und es schauet mein Auge auf meine Laurer; von den Bösewichtern, die wider mich aufstehen, hört mein Ohr. Der Gerechte, Palmen gleich blühet er; wie die Ceder auf Lebanon schießt er empor. Gepflanzt im Hause des Ewigen, in den Höfen unseres Gottes blühen sie. Noch im Greisenalter sprossen sie, sind markig und belaubt; zu verkünden, daß redlich ist der Ewige, mein Hort, und kein Tadel ist an ihm.

" (Psalm 93.) Der Ewige ist König! Hoheit hat angelegt, angelegt der Ewige, Macht umgürtet; und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Fest ist Dein Thron von je; von Ewigkeit bist Du. Es erheben Ströme, Ewiger! erheben Ströme ihre Stimme; Ströme erheben ihr Gebrause. Vor dem Rauschen großer Gewässer, den gewaltigen Brandungen des Meeres, ist gewaltig in der Höhe der Ewige. Deine Zeugnisse sind sehr bewährt, Dein Haus zieret Heiligkeit, Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם
יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו׃
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃
מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־
מְבוֹאוֹ. מְהֻלָּל שֵׁם
יְיָ׃ רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם |
יְיָ. עַל הַשָּׁמַיִם
כְּבוֹדוֹ׃ יְיָ שִׁמְךָ
לְעוֹלָם. יְיָ זִכְרְךָ לְדֹר־
וָדֹר׃ יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין
כִּסְאוֹ. וּמַלְכוּתוֹ
בַכֹּל מָשָׁלָה׃ יִשְׂמְחוּ
הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ
וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ
מָלָךְ׃ יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ
יְיָ | יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃
יְיָ מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד
אָבְדוּ גוֹיִם | מֵאַרְצוֹ׃
יְיָ הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם
הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת

Verherrlichung werde dem Ewigen in alle Zeit; möge sich freuen der Ewige an seinen Werken. Es sei der Name des Ewigen gepriesen von nun an bis in Ewigkeit. Vom Aufgang der Sonne bis zu ihrem Niedergange werde gerühmt der Name des Ewigen. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Ewiger! Dein Name bleibt in alle Zeit, Dein Gedenken in alle Geschlechter. Der Ewige hat in den Himmeln aufgerichtet seinen Thron, und seine Herrschaft waltet über Alles. Es freuen sich die Himmel und es frohlocke die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige herrschet. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, Der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Der Ewige ist Herrscher immerdar; geschwunden sind die Heiden aus seinem Lande. Der Ewige hat zerstört den Rathschluß der

עַמִּים: רַבּוֹת
מַחְשָׁבוֹת בְּלֵב־אִישׁ
וַעֲצַת יְיָ הִיא תָקוּם:
עֲצַת יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד
מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר
וָדֹר: כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי. הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד:
כִּי־בָחַר יְיָ בְּצִיּוֹן אִוָּה
לְמוֹשָׁב לוֹ: כִּי־יַעֲקֹב
בָּחַר לוֹ יָהּ. יִשְׂרָאֵל
לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי לֹא־יִטֹּשׁ
יְיָ עַמּוֹ. וְנַחֲלָתוֹ לֹא
יַעֲזוֹב: וְהוּא רַחוּם
יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית. וְהִרְבָּה
לְהָשִׁיב אַפּוֹ. וְלֹא
יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: יוּ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ
עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

Heiden, vereitelt das Sinnen der Nationen. Vielfach ist das Sinnen im Herzen des Menschen, und der Rathschluß des Ewigen — er bestehet. Der Rathschluß des Ewigen wird für immer dauern, seines Herzens Sinnen in alle Geschlechter. Denn Er spricht, und es geschieht; Er gebeut, und es hat Bestand. Denn erwählt hat der Ewige Zijon, es sich ersehen zum Sitze. Denn Jaakob hat sich erkoren Jah, Jisrael zu seinem Eigenthume. Denn nicht lassen wird der Ewige sein Volk und sein Erbe nicht aufgeben. Und Er ist barmherzig, verzeiht die Schuld, übt nicht Verderben und nimmt gar oft seinen Zorn zurück und läßt nicht entbrennen seine ganze Gluth. — Ewiger, hilf! Der König erhöre uns am Tage, da wir rufen.

אשרי Heil denen, die weilen in deinem Hause! immerdar preisen sie Dich, Selah! — Heil dem Volke, dem also

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה
לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ
אֱלֹהָיו׃

(קמח) תְּהִלָּה לְדָוִד
אֲרוֹמִמְךָ אֱלֹהַי
הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃
בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ
וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל
יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד
וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח
מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ
יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי
נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃
וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃
זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ
וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן

geschieht! Heil dem Volke dessen Gott der Ewige ist!

תהלה (Psalm 145.) Loblied von David — Ich will Dich erheben, mein Gott, o König! und preisen Deinen Namen ewig und immer. An jeglichem Tage will ich Dich preisen, nnd rühmen Deinen Namen ewig und immer. Groß ist der Ewige und sehr gepriesen und seine Größe unergründlich. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und Deine Machtthaten verkünden sie. Den herrlichen Glanz Deiner Majestät und Deine Wunderthaten will ich dichten. Und die Macht Deiner furchtbaren Thaten sollen sie melden, und Deine Größe will ich erzählen. Die Erinnerung an Deine große Güte strömen sie aus, und ob Deiner Gerechtigkeit jubeln sie. Gnädig und barm-

*וגדלותך כתיב

herzig ist der Ewige, lang-
müthig und groß an Huld.
Gütig ist der Ewige gegen
Alle, und sein Erbarmen ist
über all seine Werke. Es
preisen Dich, Ewiger, all
Deine Werke, und Deine
Frommen benedeien Dich. Die
Herrlichkeit Deines Reiches
sprechen sie aus, und von
Deiner Stärke reden sie, —
kund zu machen den Menschen-
kindern seine Stärke und die
Herrlichkeit der Majestät sei-
nes Reiches. Dein Reich ist ein
Reich aller Ewigkeiten, und
Deine Herrschaft geht durch
alle Geschlechter. Es stützet
der Ewige alle Sinkenden
und richtet auf alle Gebeug-
ten. Aller Augen schauen
empor zu Dir, und Du giebst
ihnen ihre Nahrung zur rech-
ten Zeit. Du öffnest Deine

וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם
וּגְדַל־חָסֶד׃ טוֹב־יְיָ
לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־
כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ
יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ
יְדַבֵּרוּ׃ לְהוֹדִיעַ
לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו
וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת
כָּל־עֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־
דּוֹר וָדֹר׃ סוֹמֵךְ יְיָ
לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף
לְכָל־הַכְּפוּפִים׃
עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ
וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם
אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃
פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ

*ונדול יתיר ו׳

וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־
דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־ מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ
לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת
רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֶת
כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי
וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃
וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם
הַלְלוּיָהּ׃

קמו הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ׃ אֲהַלְלָה
יְיָ בְּחַיָּי. אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי׃ אַל־

Hand und sättigest alles Lebendige seines Verlangens. Gerecht ist der Ewige in allen seinen Wegen und liebevoll in allen seinen Werken. Nahe ist der Ewige Allen, die ihn rufen, Allen, die ihn anrufen mit Wahrheit. Er thut den Willen derer, die ihn fürchten, und ihr Flehen hört Er und rettet sie. Es hütet der Ewige Alle, die ihn lieben, und alle Frevler vertilgt Er. Des Ewigen Ruhm soll aussprechen mein Mund, und es preise alles Fleisch seinen heiligen Namen immer und ewig. — Wir aber preisen Jah von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

הללויה (Psalm 146.) Hallelujah! Rühme, meine Seele, den Ewigen! Ich will rühmen den Ewigen bei meinem Leben, saitenspielen meinem Gott in meinem Dasein. Ver-

תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים
בְּבֶן־אָדָם שֶׁאֵין לוֹ
תְּשׁוּעָה: תֵּצֵא רוּחוֹ
יָשֹׁב לְאַדְמָתוֹ. בַּיּוֹם
הַהוּא אָבְדוּ
עָשְׁתֹנוֹתָיו: אַשְׁרֵי
שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ.
שִׂבְרוֹ עַל־יְיָ אֱלֹהָיו:
עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ.
אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־
אֲשֶׁר־בָּם. הַשֹּׁמֵר
אֱמֶת לְעוֹלָם: עֹשֶׂה
מִשְׁפָּט לָעֲשׁוּקִים
נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים
יְיָ מַתִּיר אֲסוּרִים: יְיָ
פֹּקֵחַ עִוְרִים. יְיָ זֹקֵף
כְּפוּפִים. יְיָ אֹהֵב
צַדִּיקִים: יְיָ שֹׁמֵר
אֶת־גֵּרִים. יָתוֹם
וְאַלְמָנָה יְעוֹדֵד
וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת:

trauet nicht auf Fürsten, auf den Menschensohn, bei dem nicht Hülfe ist. Ausgeht sein Odem, er kehrt zurück in seine Erde; an selbigem Tage sind hin seine Rathschläge. Heil dem, zu dessen Beistand ist Jaakobs Gott, deß Hoffnung ist auf den Ewigen, seinen Gott! Der geschaffen Himmel und Erde, das Meer und Alles, was darin; der Treue ewiglich bewahrt, der Recht schafft den Gedrückten, Brot giebt den Hungrigen. Der Ewige löst die Gefesselten, der Ewige macht sehen die Blinden, der Ewige richtet auf die Gebeugten, der Ewige liebt die Gerechten. Der Ewige schützt die Fremdlinge; Waisen und Wittwen erhält Er, aber den Weg der Frev-

ler krümmt Er. Der Ewige wird ewig regieren, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

הללויה (Psalm 147.) Hallelujah! Denn schön ist's; unserm Gotte saitenspielen, denn lieblich ist's; ihm geziemet Lobgesang. Es bauet Jeruschalajim der Ewige; die Verstoßenen Jisraels sammelt Er. Er heilet die mit gebrochenem Herzen und verbindet ihre Schäden. Er zählet die Zahl den Sternen zu, sie alle nennt Er beim Namen. Groß ist unser Herr und reich an Kraft, seine Weisheit unaussprechlich. Es erhält die Gebeugten der Ewige, erniedrigt die Frevler bis zur Erde. Stimmet an dem Ewigen mit Danklied, saitenspielet unserem Gotte mit der Cither. Der den Himmel be-

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם,
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קמז הַלְלוּיָהּ | כִּי־
טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ
כִּי־נָעִים נָאוָה תְּהִלָּה׃
בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְיָ,
נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס׃
הָרוֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב,
וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם׃
מוֹנֶה מִסְפָּר
לַכּוֹכָבִים, לְכֻלָּם
שֵׁמוֹת יִקְרָא׃ גָּדוֹל
אֲדוֹנֵינוּ וְרַב כֹּחַ,
לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר׃
מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְיָ,
מַשְׁפִּיל רְשָׁעִים עָדֵי־
אָרֶץ׃ עֱנוּ לַיְיָ
בְּתוֹדָה, זַמְּרוּ
לֵאלֹהֵינוּ בְכִנּוֹר׃
הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם |

deckt mit Wolken, der Erde Regen bereitet, der die Berge Gras sprossen macht. Er giebt dem Vieh seine Nahrung, den jungen Raben, die da rufen. Nicht an des Rosses Stärke hat Er gefallen, nicht an des Mannes Schenkeln Lust. Gefallen hat der Ewige an denen, so ihn fürchten und seiner Gnade harren. Preise, Jeruschalajim, den Ewigen; rühme deinen Gott, Zijon! Denn Er hat festgemacht die Riegel deiner Thore, gesegnet deine Kinder in deiner Mitte. Der zu deiner Grenze den Frieden gesetzt, mit dem Fett des Weizens dich sättigt, Er sendet sein Wort zur Erde, — flugs läuft sein Ausspruch; — der Schnee giebt wie Wolle, Reif wie Asche ausstreuet; der seinen Frost in

בְּעָבִים הַמֵּכִין לָאָרֶץ
מָטָר. הַמַּצְמִיחַ הָרִים
חָצִיר: נוֹתֵן לִבְהֵמָה
לַחְמָהּ. לִבְנֵי עֹרֵב
אֲשֶׁר יִקְרָאוּ: לֹא
בִגְבוּרַת הַסּוּס
יֶחְפָּץ. לֹא־בְשׁוֹקֵי
הָאִישׁ יִרְצֶה: רוֹצֶה
יְיָ אֶת־יְרֵאָיו. אֶת־
הַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ:
שַׁבְּחִי יְרוּשָׁלַיִם אֶת־
יְיָ. הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן:
כִּי־חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ
בֵּרַךְ בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ:
הַשָּׂם גְּבוּלֵךְ שָׁלוֹם
חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ:
הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ.
עַד־מְהֵרָה יָרוּץ
דְּבָרוֹ: הַנּוֹתֵן שֶׁלֶג
כַּצָּמֶר. כְּפוֹר כָּאֵפֶר
יְפַזֵּר: מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ

כְּפִתִּים לִפְנֵי קָרָתוֹ
מִי יַעֲמֹד׃ יִשְׁלַח
דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב
רוּחוֹ יִזְלוּ־מָיִם׃
מַגִּיד | דְּבָרוֹ לְיַעֲקֹב׃
חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו
לְיִשְׂרָאֵל׃ לֹא עָשָׂה
כֵן | לְכָל־גּוֹי
וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם
הַלְלוּיָהּ׃

קמח הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ
אֶת־יְיָ מִן־הַשָּׁמַיִם
הַלְלוּהוּ בַּמְּרוֹמִים׃
הַלְלוּהוּ כָּל־מַלְאָכָיו
הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָו׃
הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ׃
הַלְלוּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי
אוֹר׃ הַלְלוּהוּ שְׁמֵי
הַשָּׁמַיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר |
מֵעַל הַשָּׁמָיִם׃ יְהַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְיָ׃ כִּי הוּא

*דבריו קרי *צבאיו קרי

Stücken schleudert: vor seiner Kälte — wer kann bestehen? Er sendet sein Wort und läßt sie schmelzen, läßt wehen seinen Wind, sie zerrinnen zu Wasser. — Er verkündet Jaakob seine Worte, seine Satzungen und Rechte Jisrael. Nicht also that Er an irgend einem Volke, und die Rechte kennen sie nicht. Hallelujah!

הללויה (Psalm 148.) Hallelujah! Lobet den Ewigen aus dem Himmel, lobet ihn in den Höhen. Lobet ihn, ihr all seine Engel; lobet ihn, ihr all seine Schaaren! Lobet ihn, Sonne und Mond; lobet ihn, all ihr Sterne des Lichts! Lobet ihn, Himmel der Himmel, und die Wasser, die über den Himmeln! Sie sollen loben des Ewigen Namen; denn Er gebot, und

צִוָּה וְנִבְרָאוּ׃
וַיַּעֲמִידֵם לָעַד
לְעוֹלָם. חָק־נָתַן וְלֹא
יַעֲבוֹר׃ הַלְלוּ אֶת־
יְיָ מִן־הָאָרֶץ. תַּנִּינִים
וְכָל־תְּהֹמוֹת. אֵשׁ
וּבָרָד שֶׁלֶג וְקִיטוֹר.
רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה
דְבָרוֹ׃ הֶהָרִים וְכָל־
גְּבָעוֹת. עֵץ פְּרִי וְכָל־
אֲרָזִים׃ הַחַיָּה וְכָל־
בְּהֵמָה. רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר
כָּנָף׃ מַלְכֵי־אֶרֶץ
וְכָל־לְאֻמִּים. שָׂרִים
וְכָל־שֹׁפְטֵי אָרֶץ׃
בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת
זְקֵנִים עִם־נְעָרִים׃
יְהַלְלוּ | אֶת־שֵׁם יְיָ.
כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ.
הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ
וְשָׁמָיִם׃ וַיָּרֶם קֶרֶן

sie wurden geschaffen. Und Er stellte sie hin für beständig, ewiglich; ein Gesetz gab Er, und es wandelt sich nicht. — Lobet den Ewigen von der Erde, ihr Ungethiere und alle Tiefen! Feuer und Hagel, Schnee und Nebel, Sturmwind, der sein Wort vollstreckt! Berge und alle Hügel, Fruchtbäume und alle Cedern! Gewild und alles Vieh, Gewürm und jeder beschwingte Vogel! Erdenkönige und alle Nationen, Fürsten und alle Erdenrichter! Jünglinge sammt Jungfrauen, Greise sammt Jungen! Sie sollen loben des Ewigen Namen, denn erhaben ist sein Name allein; seine Majestät ist über Himmel und Erde. Und Er erhöht

לְעַמּוֹ. תְּהִלָּה לְכָל־
חֲסִידָיו. לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
עַם קְרֹבוֹ. הַלְלוּיָהּ׃

קמט הַלְלוּיָהּ | שִׁירוּ
לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ.
תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל
חֲסִידִים׃ יִשְׂמַח
יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו. בְּנֵי־
צִיּוֹן יָגִילוּ בְמַלְכָּם׃
יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְמָחוֹל
בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־
לוֹ׃ כִּי־רוֹצֶה יְיָ
בְּעַמּוֹ. יְפָאֵר עֲנָוִים
בִּישׁוּעָה׃ יַעְלְזוּ
חֲסִידִים בְּכָבוֹד
יְרַנְּנוּ עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם׃
רוֹמְמוֹת אֵל בִּגְרוֹנָם.
וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם׃
לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם
תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים׃
לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם

הללויה (Psalm 149.) Hallelujah! Singet dem Ewigen ein neues Lied, seinen Ruhm in den Versammlungen der Frommen. Jisrael freue sich seines Schöpfers, Zijons Kinder sollen jubeln ihres Königs, loben seinen Namen in Reigen, mit Pauken und Cither ihm saitenspielen. Denn gnädig ist der Ewige seinem Volk. Er schmückt die Gebeugten mit Sieg. Es jauchzen die Frommen in Herrlichkeit, jubeln auf ihren Lagern. Gottes Erhebung ist in ihrer Kehle, und zweischneidiges Schwert in ihrer Hand, — Vergeltung zu üben an den Völkern, Züchtigung an den Nationen, zu fesseln ihre

בְּזִקִּים. וְנִכְבְּדֵיהֶם
בְּכַבְלֵי בַרְזֶל:
לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט
כָּתוּב. הָדָר הוּא
לְכָל־חֲסִידָיו
הַלְלוּיָהּ:

קנ הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ־
אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ
הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ
בִּגְבוּרֹתָיו. הַלְלוּהוּ
כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ
בְּתֵקַע שׁוֹפָר.
הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר:
הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל.
הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים
וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ
בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע.
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה
תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ:
כל הנשמה תהלל יה הללויה:

Königе mit Banden und ihre Edlen in eiserne Ketten, an ihnen zu üben das vorgeschriebene Recht. Ein Schmuck ist Er all seinen Frommen. Hallelujah!

(Psalm 150.) Halleluja! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn in seiner mächtigen Wölbung. Lobet ihn wegen seiner Machtthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit Posaunenschalle, lobet ihn mit Psalter und Cither. Lobet ihn mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspiel und Flöte. Lobet ihn mit helltönenden Cimbeln, lobet ihn mit schmetternden Cimbeln. Alles, was Odem hat, lobe Jah! Hallelujah!

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם
אָמֵן | וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ
מִצִּיּוֹן, שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָם
הַלְלוּיָהּ: בָּרוּךְ | יְיָ
אֱלֹהִים | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,
עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ:
וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ
לְעוֹלָם, וְיִמָּלֵא
כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־
הָאָרֶץ אָמֵן | וְאָמֵן:

Gelobt sei der Ewige in alle Zeit! Amen, Amen! — Gelobt sei der Ewige von Zijon aus, der in Jeruschalajim thront! Halleluja! Gelobt sei der Ewige, Gott, der Gott Jisraels, der allein Wunder thut! Und gelobt sein herrlicher Name ewiglich, und voll werde seiner Herrlichkeit die ganze Erde. Amen! Amen!

וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ
לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל,
וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אֲבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־
עוֹלָם: לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה
וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת
וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ, לְךָ
יְיָ הַמַּמְלָכָה
וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל |

Und David pries den Ewigen vor den Augen der ganzen Versammlung, und David sprach: Gelobt seist Du, Ewiger, Gott Jisraels, unseres Vaters, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Dein, Ewiger, ist die Größe und die Macht und der Ruhm und der Sieg und die Majestät, ja Alles im Himmel und auf Erden; Dein Ewiger, ist die Herrschaft, und Du bist das über

לְרֹאשׁ: וְהָעֹשֶׁר
וְהַכָּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ
וְאַתָּה מוֹשֵׁל בַּכֹּל
וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה.
וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק
לַכֹּל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ
מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ.
וּמְהַלְלִים לְשֵׁם
תִּפְאַרְתֶּךָ: אַתָּה
הוּא יְיָ לְבַדֶּךָ. אַתָּ
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם
שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־
צְבָאָם. הָאָרֶץ וְכָל־
אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיַּמִּים
וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם.
וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־
כֻּלָּם. וּצְבָא הַשָּׁמַיִם
לְךָ מִשְׁתַּחֲוִים: אַתָּה
הוּא יְיָ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
בָּחַרְתָּ בְּאַבְרָם

*אתה קרי

Alles erhabene Haupt. Und der Reichthum und die Ehre kommen von Dir, und Du herrschest über Alles und in Deiner Hand ist Kraft und Macht, und in Deiner Hand steht es, Alles groß und stark zu machen. Und nun, unser Gott, danken wir Dir und lobpreisen dem Namen Deines Ruhmes. Du bist der Ewige allein, Du hast gemacht den Himmel, die Himmel der Himmel, und all ihr Heer, die Erde und Alles, was darauf ist, die Meere und Alles, was darin ist, und Du giebst ihnen Allen Leben, und das Heer des Himmels beugt sich vor Dir. Du bist der Ewige, Gott, der Du Abram erkoren

וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים. וְשַׂמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ.

וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַיְבוּסִי וְהַגִּרְגָּשִׁי לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק אָתָּה: וַתֵּרֶא | אֶת־עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם. וְאֶת־זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ עַל־יַם־סוּף: וַתִּתֵּן אֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו וּבְכָל־עַם אַרְצוֹ. כִּי יָדַעְתָּ כִּי הֵזִידוּ עֲלֵיהֶם. וַתַּעַשׂ־

and ihn herausgeführt haſt aus Ur-Kasdim und haſt ihm den Namen Abraham gegeben. Und da Du, ſein Herz Dir getreu gefunden, ſchloſſeſt Du mit ihm den Bund, zu geben das Land des Kenaan, Chitti, Emori und Periſi und Jebuſi und Girgaſchi, es zu geben ſeinem Samen, und haſt Dein Wort gehalten, denn Du biſt gerecht. Und Du ſaheſt das Elend unſerer Väter in Mizrajim, und ihren Klageruf am Schilfmeer haſt Du vernommen. Und thateſt Zeichen und Wunder an Pharaoh und an all ſeinen Knechten und an all dem Volke ſeines Landes, weil Du wußteſt, daß ſie frevelten gegen ſie, und Du

לְךָ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה׃
וְהַיָּם בָּקַעְתָּ לִפְנֵיהֶם
וַיַּעַבְרוּ בְּתוֹךְ־הַיָּם
בַּיַּבָּשָׁה. וְאֶת־
רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ
בִּמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אֶבֶן
בְּמַיִם עַזִּים׃
וַיּוֹשַׁע יְיָ בַּיּוֹם הַהוּא
אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד
מִצְרַיִם וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל
אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־
שְׂפַת הַיָּם׃ וַיַּרְא
יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד
הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
יְיָ בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ
הָעָם אֶת־יְיָ וַיַּאֲמִינוּ
בַּיְיָ וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ׃
אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־
הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיְיָ
וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר

haſt Dir einen Namen gemacht wie dieſen Tag geſchieht. Und das Meer haſt Du geſpalten vor ihnen, daß ſie durch das Meer zogen im Trocknen, und ihre Verfolger ſtürzteſt Du in die Tiefen, gleichwie einen Stein in mächtige Fluthen.

ויושע Und ſo rettete der Ewige an dieſem Tage Jisrael aus der Hand Mizrajims, und Jisrael ſah Mizrajim todt am Ufer des Meeres. Und Jisrael ſah die gewaltige Hand, welche der Ewige bethätigt an Mizrajim, und das Volk fürchtete den Ewigen, und ſie glaubten an den Ewigen und an Moſcheh, ſeinen Diener.

אז Damals ſang Moſcheh und die Kinder Jisrael dieſes Lied dem Ewigen und ſprachen alſo: Singen will ich dem Ewi-

אָשִׁירָה לַיהוָה כִּי־גָאֹה
גָּאָה סוּס וְרֹכְבוֹ
רָמָה בַיָּם׃ עָזִּי וְזִמְרָת
יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה
זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי
אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ׃ יְיָ
אִישׁ מִלְחָמָה יְיָ שְׁמוֹ׃
מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה
וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם
וּמִבְחַר שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ
בְיַם־סוּף׃ תְּהֹמֹת
יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ
בְמִצֹלֹת כְּמוֹ־אָבֶן׃
יְמִינְךָ יְיָ נֶאְדָּרִי בַכֹּחַ
יְמִינְךָ יְיָ תִּרְעַץ אוֹיֵב׃
וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס
קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח חֲרֹנְךָ
יְאֻכְלֵמוֹ כַּקַּשׁ׃
וּבְרוּחַ אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ
מַיִם נִצְּבוּ כְמוֹ־נֵד
נֹזְלִים קָפְאוּ תְהֹמֹת

gen, denn mit Hoheit hat Er sich erhoben, Roß und Reiter hat Er geschleudert ins Meer. Mein Sieg und Sang ist Jah, Er war meine Rettung! Der ist meine Macht, und ich will seine Schöne preisen, — der Gott meines Vaters, und ich will ihn erheben. Der Ewige ist ein Mann des Krieges, der Ewige — das ist sein Name. Wagen Pharaohs und seine Macht hat Er geschleudert ins Meer, und der Ausbund seiner Wagenkämpfer wurde versenkt ins Schilfmeer. Fluthen bedeckten sie; sie fuhren hinunter in die Tiefen, gleichwie ein Stein. Deine Rechte, Ewiger, prangend in Kraft, Deine Rechte, Ewiger, zerschmettert den Feind. Und in der Größe Deiner Hoheit rissest Du nieder Deine Gegner; Du ließest loß Deine Zornluth, sie verzehrte sie wie Stoppeln. Und durch den Hauch Deiner Nase thürmten sich Gewässer, stand wie ein Damm Fließendes, geranen die Fluthen im Herzen

בְּלֵב־יָם׃ אָמַר אוֹיֵב
אֶרְדֹּף אַשִּׂיג אֲחַלֵּק
שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ נַפְשִׁי
אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ
יָדִי׃ נָשַׁפְתָּ בְרוּחֲךָ
כִּסָּמוֹ יָם צָלְלוּ
כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם
אַדִּירִים׃ מִי־כָמֹכָה
בָּאֵלִם יְיָ מִי כָמֹכָה
נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא
תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא׃
נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ
אָרֶץ׃ נָחִיתָ בְחַסְדְּךָ
עַם־זוּ גָּאָלְתָּ נֵהַלְתָּ
בְעֻזְּךָ אֶל־נְוֵה קָדְשֶׁךָ׃
שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן
חִיל אָחַז יֹשְׁבֵי
פְלֶשֶׁת׃ אָז נִבְהֲלוּ
אַלּוּפֵי אֱדוֹם אֵילֵי
מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד
נָמֹגוּ כָּל יֹשְׁבֵי כְנָעַן׃

des Meeres. Der Feind sprach: Ich jage nach, erreiche, theile Beute: an ihnen ersatten soll meine Gier; zücken will ich mein Schwert, vertilgen soll sie meine Hand. Du hauchtest mit Deinem Odem, da bedeckte sie das Meer; sie rollten wie Blei in die gewaltigen Wasser. Wer ist gleich Dir unter den Mächten, Ewiger! wer gleich Dir prangend an Heiligkeit, furchtbar an Ruhm, Wunderthäter? Du strecktest Deine Rechte, die Erde verschlang sie. Du führst mit Deiner Gnade das Volk, so Du erlöset; Du leitest es mit Deiner Macht zur Wohnung Deines Heiligthums. Es hören's die Völker, sie beben; Zittern ergreift die Bewohner von Peleschet. Da erschrecken die Stammfürsten Edoms; die Mächtigen Moabs, sie ergreift Beben; vor Angst aufgelöst sind alle Bewohner Kenaans.

תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה
וָפַחַד בִּגְדֻל זְרוֹעֲךָ
יִדְמְּמוּ כָּאָבֶן עַד־יַעֲבֹר
עַמְּךָ יְיָ עַד־יַעֲבֹר
עַם־זוּ קָנִיתָ׃ תְּבִיאֵמוֹ
וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר
נַחֲלָתְךָ מָכוֹן
לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְיָ
מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ
יָדֶיךָ׃ יְיָ | יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד׃ יְיָ | יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד׃ כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה
וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם׃ וְעָלוּ
מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן
לִשְׁפּוֹט אֶת־הַר עֵשָׂו
וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה׃
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־
כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם
הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד׃
וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד׃

Es falle über sie Schrecken und Angst; an der Größe Deines Armes erstarren sie wie Stein, — bis hinübergezogen Dein Volk, Ewiger! bis hinübergezogen das Volk, so Du geeignet; bis Du sie gebracht und eingepflanzt auf den Berg Deines Eigenthums, die Stätte, die zu Deinem Sitze Du gemacht, Ewiger! das Heiligthum, Herr, das Deine Hände eingerichtet. Der Ewige wird König sein immer und ewig! — Denn des Ewigen ist das Königthum, und Er ist Herrscher der Völker. Und es ziehen hinauf die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Esaws, und des Ewigen wird sein das Königthum. Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an selbigem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig. (Und in Deiner Lehre steht geschrieben also: Höre Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.)

נִשְׁמַת כָּל־חַי תְּבָרֵךְ אֶת־שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ כָּל־בָּשָׂר תְּפָאֵר וּתְרוֹמֵם זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד. מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אַתָּה אֵל. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ. פּוֹדֶה וּמַצִּיל וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם בְּכָל־עֵת צָרָה וְצוּקָה. אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי הָרִאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים אֱלוֹהַּ כָּל־בְּרִיוֹת. אֲדוֹן כָּל־תּוֹלָדוֹת. הַמְהֻלָּל בְּרֹב הַתִּשְׁבָּחוֹת. הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד. וּבְרִיוֹתָיו

נשמת Der Odem alles Lebendigen segne Deinen Namen, Ewiger, unser Gott! und der Hauch alles Fleisches preise und erhebe ewiglich Dein Andenken, Du, unser König! Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Und außer Dir haben wir keinen König, keinen Erlöser und Retter, der befreit und schützt, erhält und sich erbarmt zu jeglicher Zeit der Noth und des Drangsals; — wir haben keinen König außer Dir! Gott der frühesten und der spätesten Geschlechter, Gott aller Geschöpfe, Herr aller Wesen, der gepriesen wird in so vielen Lobliedern, der leitet seine Welt in Gnade und seine Geschöpfe mit Erbarmen!

Und der Ewige schläft und schlummert nicht, Er, der ins Leben erwecket Schlafende und aufwachen läßt Entschlummerte und reden macht Stumme und löset Gefesselte und stützet Fallende und aufrichtet Gebeugte. Dir allein bringen wir Dank. Wenn auch unser Mund voll wäre des Gesanges wie das Meer, und unsere Zunge des Jubels wie das Brausen seiner Wellen, und unsere Lippen voll Preis wie die Ausdehnung des Firmaments, und unsere Augen leuchtend wie Sonn' und Mond, und unsere Hände ausgebreitet wie die Adler am Himmel, und unsere Füße schnell wie die Rehe, — wir würden nicht ausreichen Dir zu danken, Ewiger, unser Gott und Gott

בְּרַחֲמִים: וַיְיָ לֹא־
יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן,
הַמְּעוֹרֵר יְשֵׁנִים,
וְהַמֵּקִיץ נִרְדָּמִים,
וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים,
וְהַמַּתִּיר אֲסוּרִים,
וְהַסּוֹמֵךְ נוֹפְלִים,
וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים. לְךָ
לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים.
אִלּוּ פִינוּ מָלֵא שִׁירָה
כַּיָּם, וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה
כַּהֲמוֹן גַּלָּיו,
וְשִׂפְתוֹתֵינוּ שֶׁבַח
כְּמֶרְחֲבֵי רָקִיעַ,
וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת
כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ, וְיָדֵינוּ
פְרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי
שָׁמַיִם, וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת
כָּאַיָּלוֹת, אֵין אֲנַחְנוּ
מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת
לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי

אֲבוֹתֵינוּ וּלְבָרֵךְ אֶת־
שְׁמֶךָ. עַל אַחַת מֵאֶלֶף
אֶלֶף אַלְפֵי אֲלָפִים
וְרִבֵּי רְבָבוֹת פְּעָמִים
הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם־
אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ:
מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ.
בְּרָעָב זַנְתָּנוּ.
וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ.
מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ.
וּמִדֶּבֶר מִלַּטְתָּנוּ.
וּמֵחֳלָיִם רָעִים
וְנֶאֱמָנִים דְּלִיתָנוּ:
עַד־הֵנָּה עֲזָרוּנוּ
רַחֲמֶיךָ. וְלֹא עֲזָבוּנוּ
חֲסָדֶיךָ. וְאַל־תִּטְּשֵׁנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ לָנֶצַח:
עַל־כֵּן אֵבָרִים
שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ. וְרוּחַ

unserer Väter! und zu segnen Deinen Namen für eine der tausend- und abertausend-, ja myriadenfachen Wohlthaten, die du gethan an unseren Vätern und an uns. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger unser Gott! und aus dem Sklavenhause uns befreit, in Hungersnoth uns gespeist und zur Fülle uns verpflegt; vom Schwerte hast Du uns gerettet, und der Seuche uns entrinnen und von bösen und dauernden Krankheiten uns geheilt hervorgehen lassen. Bis hierher hat uns beigestanden Dein Erbarmen und haben uns nicht verlassen Deine Gnadenbezeigungen, und so wirst Du uns nicht im Stiche lassen, Ewiger, unser Gott! auf ewig. Darum, die Glieder, die Du gesondert in uns, und Hauch und Odem, die

וּנְשָׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ בְּאַפֵּינוּ. וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר־שַׂמְתָּ בְּפִינוּ. הֵן הֵם יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ וִיפָאֲרוּ. וְיָרוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת־שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ: כִּי כָל־פֶּה לְךָ יוֹדֶה. וְכָל־לָשׁוֹן לְךָ תִשָּׁבַע. וְכָל־בֶּרֶךְ לְךָ תִכְרַע. וְכָל־קוֹמָה לְפָנֶיךָ תִשְׁתַּחֲוֶה. וְכָל־לְבָבוֹת יִירָאוּךָ. וְכָל־קֶרֶב וּכְלָיוֹת יְזַמְּרוּ לִשְׁמֶךָ כַּדָּבָר שֶׁכָּתוּב. כָּל־עַצְמוֹתַי תֹּאמַרְנָה יְיָ מִי כָמוֹךָ. מַצִּיל עָנִי מֵחָזָק מִמֶּנּוּ. וְעָנִי וְאֶבְיוֹן מִגֹּזְלוֹ: מִי

Du gehaucht in unsere Nase, und die Zunge, die Du gelegt in unsern Mund, ja sie sollen danken und segnen, lobsingen und preisen, erheben und verherrlichen, die Weihe und Herrschaft geben Deinem Namen, unser König! Denn jeder Mund muß Dir danken und jede Zunge Dir schwören und jedes Knie sich Dir beugen und jede Höhe vor Dir sich bücken, und alle Herzen müssen Dich fürchten, und jedes Innere und jede Niere lobsingen Deinem Namen nach dem Worte, das geschrieben steht: „All meine Gebeine sollen sprechen: Ewiger wer ist wie Du, der rettet den Armen vor dem, der stärker ist als er, und den Armen und Dürftigen vor seinem Räuber?“ — Wer ist Dir

ähnlich und wer Dir gleich, und wer darf sich Dir gegenüberstellen, Du Gott, groß, stark und furchtbar, höchster Gott, Eigner des Himmels und der Erde! Wir wollen Dich rühmen und preisen, Dich verherrlichen und Deinen heiligen Namen loben, wie es heißt: „Von David. Preise, meine Seele, den Ewigen, und ihr, all meine Eingeweide, seinen heiligen Namen!“

האל Gott in den gewaltigen Zeichen Deiner Allmacht, groß in der Herrlichkeit Deines Namens, Du mächtig für ewig und furchtbar in Deinen furchterregenden Thaten!

יְדָמֶה־לָּךְ. וּמִי יִשְׁוֶה־
לָּךְ. וּמִי יַעֲרָךְ־לָךְ.
הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן
קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
נְהַלֶּלְךָ וּנְשַׁבֵּחֲךָ
וּנְפָאֶרְךָ וּנְבָרֵךְ אֶת־
שֵׁם קָדְשֶׁךָ. כָּאָמוּר.
לְדָוִד | בָּרְכִי נַפְשִׁי
אֶת־יְיָ וְכָל־קְרָבַי
אֶת־שֵׁם קָדְשׁוֹ: הָאֵל
בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ.
הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ
הַגִּבּוֹר לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא
בְּנוֹרָאוֹתֶיךָ:

הַמֶּלֶךְ

יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם
וְנִשָּׂא׃

שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקָדוֹשׁ
שְׁמוֹ׃ וְכָתוּב, רַנְּנוּ צַדִּיקִים
בַּיְיָ לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃

בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְרוֹמָם׃
וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ׃
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְקַדָּשׁ׃
וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְהַלָּל׃

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר
וָדוֹר, שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־
הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת
לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם
לְהַדֵּר לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס
עַל כָּל־דִּבְרֵי שִׁירוֹת
וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן־יִשַׁי
עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ׃

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד
מַלְכֵּנוּ, הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל

O König, sitzend auf hocherhabenem und majestätischem Throne, der ewig thront, Erhabener und Heiliger ist sein Name! Und es heißt in der Schrift: „Jubelt, ihr Frommen, in dem Ewigen! den Redlichen steht zu das Loblied.“ Durch den Mund der Gerechten wirst Du erhoben und durch die Worte der Frommen gesegnet und durch die Zunge Dir Ergebener geheiligt und in der Mitte der Heiligen verherrlicht.

Und in den Versammlungen der Mengen Deines Volkes, des Hauses Israel, wird im Jubel gepriesen Dein Name, Du unser König! in jeglichem Geschlechte. Denn so ist es ja Pflicht all der Geschöpfe vor Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! zu danken und zu rühmen, zu preisen und zu loben, zu erheben und zu verherrlichen, zu segnen, hoch zu erheben und zu lobsingen hinaus über alle Worte der Lieder und Lobgesänge Davids, — des Sohnes Jischais, — Deines Knechtes, Deines Gesalbten.

Gepriesen sei Dein Name für immer, Du unser König, Gott, Herrscher, groß

וְהַקָּדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ,
כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל
וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח
גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה
וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת
בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה
וְעַד עוֹלָם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל
מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל
הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת.
הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה. מֶלֶךְ
אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

und heilig im Himmel und auf Erden! Denn Dir geziemet, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! Lied und Preis, Lobesspruch und Gesang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Stärke, Ruhm Verherrlichung, Weihe und Herrlichkeit, Segenssprüche und Dankesverkündigungen von nun an bis in Ewigkeit. Gelobt sei, Ewiger, Allmächtiger, Herr, Du für das Loblied das Höchste, Gott, dem Dankeslieder gebühren, Herr der Wunder, der Wohlgefallen hat an den Lobgesängen, König, Gott, ewig Lebender!

Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ.
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:

Vorb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא
וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das untenstehende (*יתברך

Vorb. בָּרְכוּ אֶת־יְיָ
הַמְבֹרָךְ:

ברכו (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

ברוך (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

(*) יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der gebildet das Licht und erschaffen die Finsterniß, der Frieden stiftet und das All erschaffen.

אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֹפֶל אָמַר וַיְהִי׃

אור Das Licht der Urwelt ist im Schatze ewigen Lebens geborgen. Leuchten hieß Er aus der Finsterniß aufstrahlen, und es geschah[1]).

עיוסד ע״פ א״ב אחרי תיבת מלך.

יוצר.

מֶלֶךְ אָזוּר גְּבוּרָה. גָּדוֹל שִׁמְךָ בִּגְבוּרָה. לְךָ זְרוֹעַ עִם־גְּבוּרָה׃ מֶלֶךְ בִּגְדֵי נָקָם. לָבֵשׁ בְּיוֹם נָקָם. לְצָרָיו יָשִׁיב אֶל־חֵיקָם׃ מֶלֶךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ. יָמִים מְיַבֵּשׁ. וְנָאוֹת אֲפִיקִים מְכַבֵּשׁ׃

מֶלֶךְ בַּעֲשָׂרָה

König, umgürtet mit Macht!
Groß ist Dein Name in Macht;
Dein ist der Arm, bewehrt mit Macht.
König, der im Gewande des strafenden Rechtes
Erscheint am Tage des strengen Rechtes!
Seinen Feinden vergilt Er strafend ihr Schlechtes.
König, gehüllt in majestätische Pracht,
Der die Meere zur Trockniß macht
Und niederbeuget der Trotzigen Macht!

מלך בעשרה O Herr, der in

וּמַבְּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים׃ סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל־כָּל־בְּרָכָה וְתִהִלָּה׃ בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃

1) Das Urlicht war nach dem Midrasch ein zu reines, um der sündigen Welt zu leuchten. Es ward für die Frommen im Paradiese aufgespart, und die Himmelslichter wurden an der Stelle jenes erschaffen.

לְבוּשִׁים. הִתְאַזָּר
בִּקְדוּשִׁים. אֵל נַעֲרָץ
בְּסוֹד־קְדוֹשִׁים.
קָדוֹשׁ׃

מֶלֶךְ דָּר בְּגַהוֹרָא. עֻטֶּה
כַּשַּׂלְמָה אוֹרָה. מְשַׁפְּטֵנוּ
יוֹצִיא כָּאוֹרָה׃ מֶלֶךְ הִתְאַזַּר
עֹז. יְמִינוֹ תָּעֹז. וְאֱנוֹשׁ אַל־
יָעֹז׃ מֶלֶךְ וַיִּלְבַּשׁ צְדָקָה.
וְנִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. לְךָ אֲדֹנָי
הַצְּדָקָה׃ מֶלֶךְ זֶה הָדוּר
בִּלְבוּשׁוֹ. וְכוֹבַע יְשׁוּעָה
בְּרֹאשׁוֹ. אֱלֹהִים יָשַׁב עַל־
כִּסֵּא קָדְשׁוֹ׃ מֶלֶךְ חֲמוּץ
בְּגָדִים. בְּדָרְכוֹ בוֹגְדִים.
יִבְצַר רוּחַ נְגִידִים׃ מֶלֶךְ
טַלִּיתוֹ כַּשֶּׂלֶג מְצַחְצָחָה. צַח
וּבְצַחְצָחוֹת יְצַחֵצַח.
מְצַחְצְחִים פָּעֳלָם לְנַצֵּחַ׃

mannigfachen Gewändern ward geschaut,
Da Er seinen Heiligen sein Wort vertraut[1]),
O Gott, verherrlicht im Rathe der Heiligen laut, o Heiliger!

מלך דר König, thronend im Licht,
Der wie ein Gewand umhüllet das Licht,
Unser Recht laß hervorgehn wie Sonnenlicht!

König, umgürtet mit Macht!
Deinem Arm eignet die Macht,
Und nicht überhebe sich der Sterbliche in seiner Macht.
König, deß Gewand ist die Gerechtigkeit,
Der heilig sich erhebt in Gerechtigkeit,
Dein, o Herr, ist die Gerechtigkeit!
מלך זה König, erstrahlend im Gewande der Pracht!
Der Siegeshelm auf dem Haupte kündet seine Macht,
Auf heiligem Throne strahlt Er in Macht.
König, vom Purpurmantel umwallt,
Wenn die Abtrünigen Er niedertritt mit Gewalt,
Tyrannen beugt und ihren stolzen gebietet Halt.
König, in lichtem Gewande, wie Schnee so rein!
Er klärt und läutert zu lichthellem Schein,
Die ihren Wandel läuternd neu sich ihm weih'n.

1) In den Schilderungen der den Propheten gewordenen göttlichen Erscheinungen so wie in einigen Psalmenstellen, wird das Bild des „Gewandes", in dem Gott sich offenbarte, gebraucht. An diese Stellen und die in ihnen hervortretenden Züge und Bezeichnungen knüpft der Festdichter an. Er hebt zehn solcher bildlichen Ausdrücke hervor.

מֶלֶךְ יָעַט קִנְאָה. קָנֵא קִנֵּא
נָאָה נָאָה. כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת
יָעִיר קִנְאָה: מֶלֶךְ כָּל־
אַפְסֵי־אָרֶץ. יִשְׁתַּחֲווּ לְמֶלֶךְ
עַל־כָּל־הָאָרֶץ. כִּי־בָא
לְהַשְׁפּוֹט אֶת־הָאָרֶץ: מֶלֶךְ
לְיוֹם קוּמוֹ לָעַד. כָּל־יָצוּר
לְפָנָיו יִרְעַד. רָם וְנִשָּׂא שֹׁכֵן
עַד: מֶלֶךְ מֹשֵׁל עוֹלָם
בִּגְבוּרָתוֹ. יִרְעֲשׁוּ הָרִים
בְּגַאֲוָתוֹ. וְכֹאֲלִים יִרְקְדוּ
מִגַּעֲרָתוֹ: מֶלֶךְ נוֹרָא
לְמַלְכֵי־אָרֶץ. חוֹל תָּחוֹל
הָאָרֶץ. מוֹשֵׁב כְּרוּבִים
תָּנוּט הָאָרֶץ: מֶלֶךְ שְׁאֵתוֹ
מִי יֵעָצֵר־כֹּחַ. וְהוּא נוֹשֵׂא
כָל בַּכֹּחַ. נֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:
מֶלֶךְ עָמְדוֹ לָדִין. בְּיוֹם
הַדִּין. שְׁפוֹט גֵּאִים בַּדִּין:
מֶלֶךְ פֹּלֵשׂ סוֹד הַמַּעֲמִיקִים.
לַסְתִּיר עֵצָה בְּמַעֲמַקִּים.
יֶחֱשַׁךְ וְיִנָּלֶה עֲמוּקִים: מֶלֶךְ
*צִוָּה לְכָל־רוּחַ. עָרִיצֵי גַּסֵּי

König, umhüllet von Eifersgluth,
Strafend und rächend Er, deß die Hoheit, der Muth,
Wie ein Krieger, der erglüht in Kampfeswuth.
König aller Enden der Erde!
Sie bücken sich vor dem König der ganzen Erde,
Wenn Er kommt zu richten die Erde.
König, wenn Er zum Gericht sich erhebt,
Jede Creatur vor ihm erbebt,
Dem Hocherhabnen, der ewig lebt.
König, der die Welten beherrscht in seiner Macht ohne Schranken!
Berge, wenn Er sich erhebt, erbeben und schwanken;
Vor seines Dräuens Stimme sie erzittern und wanken.
König, furchtbar den Königen der Erde!
Erschüttert bebt die Erde,
Vor dem Bewohner der Cherubim erzittert die Erde.
König, wer hat Deine Erhebung zu tragen die Kraft?
Der Du alles trägst mit Kraft,
Dem Ohnmächtigen verleihest Kraft!
König, der sich stellet zu halten Gericht
Am Tag des Gerichts,
Uebermüthige zu richten im Gericht.
König, der aufdeckt das Geheimniß derer, die sich verhüllen,
Ihr Sinnen zu verbergen im geheimen Stillen,
Der Verborgenes weiß zu enthüllen.
König der läßt von allen Seiten heran

* נ״ג צִוָּה

דָּרוּחַ. לְאַפְּקָם בְּשִׁטָּה רוּחַ:
מֶלֶךְ קָהָל מַלְכֵי אַדְמָה.
בְּסַעֲרוֹ מַשָּׂא דוּמָה. יִפְקֹד
עַל־צְבָא רוּמָה: מֶלֶךְ רָם
וְגִבּוֹהַּ בַּמִּשְׁפָּט. וְעוֹ מֶלֶךְ
אָהֵב מִשְׁפָּט. מְכוֹן כִּסְאוֹ
צֶדֶק וּמִשְׁפָּט: מֶלֶךְ שׁוֹפֵט
צֶדֶק. לְפָנָיו יְהַלֵּךְ צֶדֶק.
לְהָלִיץ בְּעַד רוֹדְפֵי צֶדֶק:
מֶלֶךְ תַּקִּיף בְּמִמְשָׁלָה.
וְכִסְאוֹ תָּלָד לְמַעְלָה.
וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה:
מֶלֶךְ תַּחַת הָלַךְ Vorb.
מַהֲבִימוֹ. מַרְעִיד יְסוֹד
בְּהַבִּימוֹ. בַּכֹּל מְשׁוֹטֵט
מַבָּטוֹ: מֶלֶךְ הָר בְּכָל־
פַּעַל. בַּכֹּל מַה־יִּפְעָל.
בְּמַטָּה וּבְמַעַל:

מֶלֶךְ אֱלֹהֵי עוֹלָם.
הַמְלִיכוּהוּ עַם עוֹלָם.
יְיָ | יִמְלֹךְ לְעֹלָם.
קָדוֹשׁ:

Ueber die, so trotzig sich heben im Wahn,
Brausend zur Vernichtung seine Stürme nah'n.
מלך קהל König, der versammelt die Herrscher der Welt,
Wenn über das Sündenreich Gericht Er hält,
Die Fürsten der Höhe vor seinen Richterstuhl stellt.
König erhaben durch Recht!
Des Königs Allmacht liebet das Recht;
Seines Thrones Veste ist Wahrheit und Recht.
König, der richtet nach Gerechtigkeit!
Vor ihm einher schreitet die Gerechtigkeit
Für die, so streben nach Gerechtigkeit.
מלך תקיף König, der Herrschaft Zügel mächtig haltend,
Auf seinem Thron in der Höhe schaltend,
Ueber alles in Allmacht waltend.
König der erschüttert die Erde mit seinem Blicke!
Die Grundvesten der Erde erzittern bei seinem Blicke;
Ueberall hin schweifen seine Blicke.
König, der prüfend jede Creatur durchdringt,
Was sie im All vollbringt,
Der in die Höhen und Tiefen dringt.

מלך אלהי König, Gott seit Ewigkeit!
Als seinen Herrn erkennt ihn das Volk der Ewigkeit,
Der Herr wird regieren in Ewigkeit! der Heilige!

(Am Sabbath wird das untenstehende הכל יודוך gebetet.)

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה־רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ כֻּלָּם בְּחָכְמָה

המאיר Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjüngt Er an jedem Tage stets das Schöpfungswerk. Wie zahlreich sind deine Werke, Ewiger! Sie alle

(Am Sabbath :)

הַכֹּל יוֹדוּךָ וְהַכֹּל יְשַׁבְּחוּךָ וְהַכֹּל יֹאמְרוּ אֵין קָדוֹשׁ כַּיְיָ: הַכֹּל יְרוֹמְמוּךְ סֶלָה, יוֹצֵר הַכֹּל, הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל־יוֹם דַּלְתוֹת שַׁעֲרֵי מִזְרָח, וּבוֹקֵעַ חַלּוֹנֵי רָקִיעַ, מוֹצִיא חַמָּה מִמְּקוֹמָהּ, וְלְבָנָה מִמְּכוֹן שְׁבָתָהּ, וּמֵאִיר לָעוֹלָם כֻּלּוֹ וְלִיוֹשְׁבָיו שֶׁבָּרָא בְּמִדַּת רַחֲמִים: הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים, וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז, הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן

הכל Alles preiset Dich und Alles verherrlicht Dich und Alles spricht: Keiner ist heilig wie Gott. Alles erhöhet Dich für und für, Bildner des Alls, Gott, der an jedem Tage öffnet die Pforten des Ostens und aufthut die Lichträume des Firmaments, hervorgehen lässet die Sonne aus ihrem Orte und den Mond aus der Stätte seines Weilens. Und Er leuchtet der ganzen Welt und ihren Bewohnern, die Er erschaffen in dem Walten seiner Barmherzigkeit. Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjüngt Er an jedem Tage stets das Schöpfungswerk. O König, Du allein Erhabener von jeher, gepriesen und verherrlicht und in Allmacht hehr seit den Tagen der Urwelt! Herr der Welt, in Deinem großen Erbarmen erbarme Dich unser, Herr

עָשִׂיתָ מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ:
הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז
הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר
וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם:
אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ
הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן

haſt Du mit Weisheit gebildet; voll iſt die Erde Deiner Beſitzthümer. O König, Du allein Erhabener von jeher, geprieſen und verherrlicht und in Allmacht hehr ſeit den Tagen der Urwelt! Herr der Welt, in Deinem großen Erbarmen erbarme Dich unſer, Herr unſrer Macht, Hort unſrer

(Am Sabbath.)

עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן
יִשְׁעֵנוּ. מְשֻׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵין
כָּעֲרֶכְךָ וְאֵין זוּלָתֶךָ. אֶפֶס
בִּלְתֶּךָ וּמִי דּוֹמֶה־לָּךְ: אֵין
כְּעֲרֶכְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בָּעוֹלָם
הַזֶּה וְאֵין זוּלָתְךָ מַלְכֵּנוּ לְחַיֵּי
הָעוֹלָם הַבָּא. אֶפֶס בִּלְתֶּךָ
גּוֹאֲלֵנוּ לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ. וְאֵין
דּוֹמֶה־לְּךָ מוֹשִׁיעֵנוּ לִתְחִיַּת
הַמֵּתִים:

אַל אָדוֹן עַל כָּל־הַמַּעֲשִׂים
בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ בְּפִי כָּל־
נְשָׁמָה: גָּדְלוֹ וְטוּבוֹ מָלֵא
עוֹלָם דַּעַת וּתְבוּנָה סוֹבְבִים
אוֹתוֹ: הַמִּתְנָאֶה עַל־חַיּוֹת
הַקֹּדֶשׁ. וְנֶהְדָּר בְּכָבוֹד עַל־
הַמֶּרְכָּבָה: זְכוּת וּמִישׁוֹר
לְפָנֵי כִסְאוֹ. חֶסֶד וְרַחֲמִים

unſrer Macht, Hort unſrer Stärke, Schild unſres Heils, Schutzwehr um uns! Nichts ſteht Dir gleich, und Nichts außer Dir! Es giebt neben Dir nichts, und was wäre Dir ähnlich? Nichts ſteht Dir gleich, Herr, unſer Gott, in dieſer Welt, und nichts außer Dir, Du unſer König, im Leben der künftigen Welt; es giebt neben Dir Nichts, unſer Erlöſer, in den Zeiten des Meſſias, und Nichts iſt Dir ähnlich, Du unſer Retter, wenn Du belebeſt die Todten.

אל Gott, Herr aller Geſchöpfe, geſegnet und gelobt im Munde aller Lebenden! Seiner Größe und Güte iſt voll die Welt, Weisheit und Vernunft umgeben ihn rings. Der in Pracht ſich erhebt über den heiligen Thieren und im Glanze der Herrlichkeit ſtrahlt auf ſeinem Wagenthron. Fürſprechende Milde und Geradheit ſtehen vor ſeinem Thronſitze, Gnad' und Erbarmen

עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה. הֵכִין וּפָעַל זְהָרֵי חַמָּה. טוֹב יָצַר כָּבוֹד לְשִׁמוֹ. מְאוֹרוֹת נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ. פְּנוֹת צְבָאָיו

Stärke, Schild unsres Heils, Schutzwehr um uns! O Herr, gepriesen sei Du, groß an Weisheit, der bereitet und geschaffen die Strahlen der Sonne! Der Allgütige bildete herrliches Zeugniß für seinen Namen; die Leuchten stellet Er rings um seine Majestät. Die Führer seiner

(Am Sabbath.)

לִפְנֵי כְבוֹדוֹ: טוֹבִים | מְאוֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ. יְצָרָם בְּדַעַת בִּינָה וּבְהַשְׂכֵּל: כֹּחַ וּגְבוּרָה נָתַן בָּהֶם. לְהִוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תֵּבֵל: מְלֵאִים זִיו וּמְפִיקִים נְגַהּ. נָאֶה זִיָּם בְּכָל־הָעוֹלָם: שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם וְשָׂשִׂים בְּבוֹאָם. עֹשִׂים בְּאֵימָה רְצוֹן קוֹנָם: פְּאֵר וְכָבוֹד נוֹתְנִים לִשְׁמוֹ. צְהָלָה וְרִנָּה לְזֵכֶר מַלְכוּתוֹ: קָרָא לַשֶּׁמֶשׁ וַיִּזְרַח אוֹר. רָאָה וְהִתְקִין צוּרַת הַלְּבָנָה: שֶׁבַח נוֹתְנִים־לוֹ כָּל־צְבָא מָרוֹם. תִּפְאֶרֶת וּגְדֻלָּה. שְׂרָפִים וְאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ: לָאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מִכָּל־

vor seinem Glanze. Wohlthuend sind die Leuchten die erschaffen unser Gott; Er hat sie gebildet mit Weisheit, Vernunft und überlegender Kunst. Kraft und Stärke hat Er in sie gelegt, daß sie walten inmitten des Erdenballes. Glanzerfüllt und Helle strahlend, herrlich ist ihr Glanz durch die ganze Welt; fröhlich in ihrem Aufgange und heiter in ihrem Niedergange, erfüllend in Ehrfurcht ihres Schöpfers Willen. Preis und Verherrlichung geben sie seinem Namen, Jubel und Jauchzen dem Gedächtniß seiner Herrschaft. Er rief die Sonne und Licht gieng auf, Er sah und formte des Mondes Gebild. Preis ihm giebt das ganze Heer der Höhe, Ruhm und Größe, Serafim und Ofannim und die heiligen Thiergestalten, —

לאל dem Gotte, der feierte von

קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי תָּמִיד
מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל וְקָדְשָׁתוֹ׃
תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל
שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְעַל
מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ
יְפָאֲרוּךָ סֶלָה׃

Himmelsschaaren sind heilige Wesen, die verherrlichen den Allmächtigen; unablässig verkünden sie die Herrlichkeit Gottes und seine Heiligkeit. Gesegnet sei, Ewiger, unser Gott! ob der Trefflichkeit der Werke Deiner Hand, und ob der hellen Leuchten, die Du gebildet, preisen sie Dich immerdar.

(Am Sabbath)

הַמַּעֲשִׂים. בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
הִתְעַלָּה וַיֵּשֶׁב עַל־כִּסֵּא
כְּבוֹדוֹ׃ תִּפְאֶרֶת עָטָה לְיוֹם
הַמְנוּחָה. עִנֵּג קָרָא לְיוֹם
הַשַּׁבָּת׃ זֶה שֶׁבַח (שֶׁל)
יוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבּוֹ שָׁבַת
אֵל מִכָּל־מַלַאכְתּוֹ׃ וְיוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְשַׁבֵּחַ וְאוֹמֵר.
מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת
טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ׃ לְפִיכָךְ
יְפָאֲרוּ וִיבָרְכוּ לָאֵל כָּל־
יְצוּרָיו. שֶׁבַח יְקָר וּגְדֻלָּה
יִתְּנוּ לָאֵל מֶלֶךְ יוֹצֵר כֹּל.
הַמַּנְחִיל מְנוּחָה לְעַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ. בְּיוֹם
שַׁבַּת קֹדֶשׁ׃ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יִתְקַדַּשׁ. וְזִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ
יִתְפָּאַר. בַּשָּׁמַיִם | מִמַּעַל.

all seinen Werken, am siebenten Tage erhob Er sich in Majestät und setzte sich auf seinen Ehrenthron. Mit Herrlichkeit umgab Er den Ruhetag, Seelenlust nannte Er den Sabbathtag. Das ist der Preis des siebenten Tages, daß an ihm Gott feierte von seinem ganzen Wirken. Und der siebente Tag preiset und spricht das Lied vom Sabbath: „Schön ist's, dem Herrn zu danken!" Darob preisen und segnen Gott all seine Geschöpfe; Ruhm, Ehr' und Verherrlichung bringen sie dem Gotte und Herrn, der Alles gebildet, der gegönnet Ruhe seinem Volke Jisrael in seiner Weihe am geweihten Sabbathtage. Dein Name, Ewiger, unser Gott! sei geheiligt, und Dein Gedächtniß, unser König! verherrlicht im Himmel droben und auf

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ. יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים וְכֻלָּם עוֹשִׂים בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנָם. וְכֻלָּם פּוֹתְחִים אֶת־פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים.

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא: וְכֻלָּם | מְקַבְּלִים

Sei gesegnet, Du unser Hort, unser König und Erlöser, der erschaffen die heiligen Wesen! gepriesen Dein Name für immer, unser König, der gebildet die Dienstengel, dessen Diener alle stehen in den Weltenhöhen und erklingen lassen in Ehrfurcht, einmüthig mit lauter Stimme die Worte des lebendigen Gottes, des Königs der Welt. Sie Alle in Liebe gehegt, lauter im Glanze, Alle voll Kraft und Alle vollbringen in Bangen und Ehrfurcht den Willen ihres Meisters, und Alle thun sie auf den Mund in heiliger Weihe und Reinheit, mit Sang und Lied, und preisen und lobsingen und rühmen und verherrlichen und ertheilen die Weihe und die Herrschaft dem Namen Gottes, des großen, gewaltigen und furchtbaren Königs, heilig ist Er. Und Alle nehmen sie auf

(Am Sabbath.)

וְעַל־הָאָרֶץ מִתַּחַת: תִּתְבָּרַךְ מוֹשִׁיעֵנוּ עַל־שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ, וְעַל מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ פֶּלָה:

תתברך

Erden hienieden. Gesegnet sei, Du unser Retter! ob der Trefflichkeit der Werke Deiner Hand, und ob der hellen Leuchten, die Du gebildet, preisen sie Dich immerdar.

sich das Joch der himmlischen Herrschaft Einer vom Andern, und ertheilen die Erlaubniß Einer dem Andern, das Weihelied zu singen ihrem Schöpfer in andächtigem Gemüthe, mit lauterer Lippe und in heiliger Melodie; sie Alle einmüthig heben an und sprechen in Ehrfurcht:

קדוש Heilig, heilig, heilig ist der Herr der Heerschaaren; so weit die Erde reicht, geht seine Herrlichkeit.

כבודו Seine Herrlichkeit hat heut wie ein Zelt in Gnaden ausgespannt der Weltenkönig. — Die Gedanken prüft von Groß und Klein der König, mit Glanz und Macht umgürtet sich der König, Himmel und Erde erzittern in Angst vor dem König.

היצר Der ihr Herz insgesammt gebildet, möge begnadigen, der König, und der auf all ihr Thun merket, sie rechtfertigen, der König! Ein Gedächtniß ist's, ein Tag

עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מְזַה וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה לָזֶה. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְרוּרָה וּבִנְעִימָה. קְדֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים. וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה:

קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

אופן, מיוסד ע"פ א"ב.

כְּבוֹדוֹ, אָהֵל כְּהַיּוֹם בְּרַחֲמִים מֶלֶךְ. Vorb. בּוֹחֵן כָּל־ עֲשְׂתּוֹנוֹת צָעִיר וָרַב מֶלֶךְ. גֵּאוּת וָעֹז הִתְאַזַּר מֶלֶךְ. דִּין וְחֶלְדִּי יֶחֱרְדוּן מַאֵימַת מֶלֶךְ:

הַיּוֹצֵר יַחַד לִבָּם יָחֹן מֶלֶךְ. וּמֵבִין אֶל־ כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם יַצְדִּיק מֶלֶךְ. זִכָּרוֹן הוּא (יוֹם)

תְּרוּעַת מֶלֶךְ. Vorb. חָק לְיִשְׂרָאֵל הוּא לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. מֶלֶךְ. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו מַמְלִיךְ כָּל־ מֶלֶךְ. יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ בְּזִכְרוֹן טוֹב מֶלֶךְ׃

des Posaunenschalls, ihn verkündend als König, festgesetzt für Jisrael, das sie reinspreche der König. Zum Heil verlieh ihn seinen Getreuen, der waltet über Könige als König! O daß Er ewig seines Bundes gedächte, zu heilvollem Gedenken, der König!

כְּלָה אַל־תַּעַשׂ לִשְׁאֵרִית בְּנֵי מֶלֶךְ. לָכֵן אָתָאנוּ לְךָ מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ. מֵאֶתְמוֹל קִדַּמְנוּךָ לְחַלּוֹתֶךָ מֶלֶךְ. Vorb. נָא נְצוֹר חֶסֶד לְנִינֵי שִׁלְּחוּ לוֹ שִׁלְשֶׁת אֵילֵי מֶלֶךְ. סְכוֹת בָּאֵי בְתַחַן לְמַר בָּכוּ אֶרְאֶלִי מֶלֶךְ. עֲנוֹתָם בַּל־ תְּבֻז לְלֶן בַּמָּקוֹם עָלוּ וְיָרְדוּ בּוֹ מַלְאֲכֵי מֶלֶךְ׃

Laß nicht Verderben nahen dem Reste der Söhne des Königs. Darum ja kommen wir vor Dich, Du unser König! Schon gestern standen wir früh vor Dir, Dich anzuflehen, o König! O wahre Huld den Sprößlingen deß, dem als Boten erschienen drei Engel des Königs[1]). Erhöre, die bittend Dir nahen, um jenen, für den bitterlich weinten die Himmelsheere des Königs[2]). Verwirf ihr Flehen nicht um den, der übernachtete dort, wo auf- und niedersteigen die Schaaren des Königs[3]).

1) Abraham. 2) Itzchak. 3) Jaakob.

פְּדֵם הַיּוֹם מִדִּין
גָּמוּר מִלְּחַיְבָם מֶלֶךְ.
צַדְּקֵם בְּרַחֲמִים Vorb.
וּפְקְדֵם לְטוֹבָה מֶלֶךְ.
קְשׁוֹב קוֹל תְּקִיעָה
מִתּוֹקְעֵי (Am Sabbath קְשׁוֹב
זִכְרוֹן תְּקִיעָה מִזּוֹכְרֵי) לָךְ
הַיּוֹם מֶלֶךְ. רַחֲמִים
תְּעוֹרֵר לְמַחֲכֶיךָ
מֶלֶךְ:
שְׁעֵה שַׁוְעַת Gem. u. Vorb.
עַם מְשַׁחֲרֶיךָ מֶלֶךְ.
תֶּפֶן בְּתוֹמְכֵי בָרוּךְ
וּנְבָרְכְךָ אֱלֹהִים חַיִּים
וָמֶלֶךְ:

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרְרוּ וּכְרוּבִים
יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יָרֹנּוּ
וְאֶרְאֵלִים יְבָרְכוּ פְּנֵי כָל־
חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לְעֻמַּת
שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים
וְאוֹמְרִים.
בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

פדם O löse sie vom Gerichte, dem strengen; nicht sprich sie schuldig, o König! Rechtfertige sie in Gnaden und denke ihrer zum Heil, o König! Horch auf den hallenden Ton, der heut Dir erklingt, o König! Laß Dein Erbarmen walten den auf Dich Hoffenden, o König!

שעה Wende Dich zum Flehensruf derer, die Dich suchen, o König! Blick' auf die, die Benedeiung Dir weihen, und wir wollen Dich benedeien, lebendiger Gott, Du unser König!

והחיות Die Chajoth erheben Gesang und die Cherubim Preis und die Serafim Jubel und die Himmelsschaaren Benedeiung, das Antlitz eines jeglichen hingewandt zu den Serafim; ihnen entgegen lobpreisend sprechen sie:

ברוך Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes! — ein jeglicher von seiner Stätte.

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ
לַמֶּלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם זְמִירוֹת
יַאֲמִירוּ וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ.
כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת
עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בַּעַל
מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת
מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא
רְפוּאוֹת נוֹרָא תְהִלּוֹת אֲדוֹן
הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה
בְרֵאשִׁית: כָּאָמוּר. לְעֹשֵׂה
אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן
תָּאִיר וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה
לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר
הַמְּאוֹרוֹת:

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וְיִתֵּרָה
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ
בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ
וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן
תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ
הָאָב הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם
עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין

לאל Dem Herrn, dem Gebenedeieten, lassen sie liebliche Weisen erklingen; dem Könige, dem ewig lebenden und dauernden Gott stimmen sie Gesänge an und lassen sie Loblieder ertönen. Denn Er allein ist es, der Gewaltiges wirkt, Neues schafft, Herr ist der Kämpfe, der Heil säet, Rettung keimen läßt, Heilung schafft, furchtbar ist in seinen Ruhmeswerken, Herr der Wunder, der verjünget in seiner Güte an jedem Tage beständig das Schöpfungswerk, wie es heißt: Dem Schöpfer der großen Lichter sei Lob, denn ewiglich währt seine Huld. — Ein neues Licht laß über Zijon erstrahlen, daß wir Alle bald seines Lichtes genießen. Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelslichter!

אהבה Mit großer Liebe hast Du uns geliebt, Ewiger, unser Gott! mit großer und überschwänglicher Barmherzigkeit Dich unser erbarmt. Unser Vater und König! um unserer Väter willen, die auf Dich vertraut und denen Du die Lehren des Lebens ertheilt, sei auch uns gnädig und belehre uns. Unser Vater, Barmherziger, Gnadenreicher! erbarme Dich über uns, und gieb uns in das Herz, zu verstehen und

וּלְהַשְׁכִּיל לִשְׁמֹעַ לִלְמֹד
וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת
וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה׃
וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק
לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ
לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־
נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד׃ כִּי בְשֵׁם
קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא
בָּטָחְנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה
בִּישׁוּעָתֶךָ׃ וְהָבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם
מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ
וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ׃
כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה
וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן
וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
סֶלָה בֶּאֱמֶת, לְהוֹדוֹת לְךָ
וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה׃ בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּאַהֲבָה׃

zu erkennen, zu hören, zu lernen und zu lehren, zu bewahren und auszuüben und zu bewähren all die Worte der Belehrung aus Deiner Lehre, in Liebe. Und erleuchte unsere Augen in Deiner Lehre, und laß festhalten unser Herz an deinen Geboten, und einige unser Herz, zu lieben und zu fürchten Deinen Namen, und laß uns nicht zu Schanden werden auf immer und ewig. Denn auf Deinen heiligen Namen, den großen und erhabenen, vertrauen wir; frohlocken wollen wir und jubeln in Deinem Heile. Und laß uns in Frieden heimkehren von den vier Ecken der Erde, und führe uns aufrecht in unser Land. Denn ein Gott, der Heil schafft, bist Du, und uns hast Du erkoren aus allen Völkern und Zungen, und uns nahe gebracht Deinem großen Namen für ewig in Wahrheit, Dir zu danken und Dich als den Einigen zu bezeugen in Liebe, — Gelobt seist Du, o Ewiger! der erwählt hat sein Volk Jisrael in Liebe.

Wer nicht mit מִנְיָן betet, sagt dieses:

(אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן׃)

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ יְהוָה | אֶחָד׃

שמע Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ
וּבְכָל־מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ
הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּם
לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּקְשַׁרְתָּם
לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת
בֵּין עֵינֶיךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ
אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה
אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ
בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־
נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־
אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ
וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ
וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ
וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־
יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig.

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit Deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in Deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote, die Ich euch heute gebiete, den Ewigen, euren Gott zu lieben und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde Ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde und ihr abweichet

und fremden Göttern dienet und euch vor ihnen bücket, und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie euren Kindern, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore. Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben, — wie die Dauer des Himmels über der Erde.

וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה
אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר
וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־
יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה
מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
יְהוָה נֹתֵן לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם
אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם
לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם׃
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת
לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־
הָאָרֶץ׃

Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם

machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter und sollen an die Schaufeden des Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und daß sei euch zu Schaufäden, daß, wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige euer Gott.

אמת Wahr und gültig ist das Wort, festgegründet und ewigbleibend, gerade, treubewährt, lieblich und theuer, voll Anmuth und holdselig, erhaben und gewaltig, wohlgeordnet und wohlgefällig, gut und schön für uns auf immer und ewig. Wahr ist der Weltengott, unser König, der Hort Jaakobs, unseres Heiles Schild. Für alle Geschlechter dauert Er, und sein Name dauert, und sein Thron ist festgegründet und sein Reich und seine Treue

צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד

besteht für ewig. Und seine Worte sind lebendig und ewigbestehend, treubewährt und stets begehrt, für immer und in alle Zeit und Ewigkeit, so für unsere Väter wie für uns, für unsere Kinder und all unsere Nachkommen und die Nachkommen des Stammns Israels, Deine Knechte; für die früheren Geschlechter wie für die spätesten ein Wort, gut und gültig, auf immer und ewig, Wahrheit und Wahrhaftigkeit, ein Gesetz, das nie sich wandelt. Wahr ist es, daß Du derselbige bist und bleibst, Ewiger, unser Gott, und unserer Väter Gott, unser König, König unserer Väter, unser Erlöser, Erlöser unserer Väter, unser Schöpfer, Hort unseres Heils, unser Befreier und Retter von jeher Dein Name. Kein Gott außer Dir.

עזרת Beistand unserer Väter warst Du von ewig her, Schild und Helfer ihren Kindern nach ihnen in jeglichem Geschlechte. In der Weltenhöhe ist Dein Sitz, und Deines Rechtes Walten und Deine Milde reicht bis an die Enden der Erde. Glücklich der Mann, der horcht auf Deine Gebote, und Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt. Es ist wahr,

קַיָּמֶת: וּדְבָרָיו חַיִּים וְקַיָּמִים
נֶאֱמָנִים וְנֶחֱמָדִים לָעַד
וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל־
אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל־בָּנֵינוּ
וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־
דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:
עַל הָרִאשׁוֹנִים וְעַל
הָאַחֲרוֹנִים דָּבָר טוֹב וְקַיָּם
לָעוֹלָם וָעֶד. אֱמֶת וֶאֱמוּנָה
חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר: אֱמֶת
שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ
אֲבוֹתֵינוּ גּוֹאֲלֵנוּ גּוֹאֵל
אֲבוֹתֵינוּ יוֹצְרֵנוּ צוּר
יְשׁוּעָתֵנוּ פּוֹדֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ
מֵעוֹלָם שְׁמֶךָ. אֵין אֱלֹהִים
זוּלָתֶךָ:

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא
מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ
לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דֹּר
וָדֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ
וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ עַד־
אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ
שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתְךָ
וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ:

אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ
וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם:
אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן
וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן,
וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ
גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ, כָּל־
בְּכוֹרֵיהֶם הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ
נָאָלְתָּ, וְיַם־סוּף בָּקַעְתָּ
וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים
הֶעֱבַרְתָּ, וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם
אֶחָד מֵהֶם לֹא־נוֹתָר: עַל־
זֹאת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ
אֵל, וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת
שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת לַמֶּלֶךְ אֵל חַי
וְקַיָּם רָם וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא
מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ
שְׁפָלִים מוֹצִיא אֲסִירִים
וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים
וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם
אֵלָיו, תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן
בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ: מֹשֶׁה

Du bist ein Herr Deines Volkes und ein König, mächtig, ihren Streit zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du bist der Letzte, und außer Dir haben wir keinen König, der erlöst und errettet. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger unser Gott, und aus dem Sclavenhause uns befreit; alle ihre Erstgebornen hast Du erschlagen und Deinen Erstgebornen hast Du erlöst und das Schilfmeer gespalten, und die Uebermüthigen hast Du versenkt und Deine Lieblinge hindurchgeführt, daß die Wasser ihre Feinde deckten, nicht einer von ihnen blieb übrig. Darob priesen Dich die von Dir Geliebten und erhoben den Allmächtigen, und Deine Lieblinge spendeten Gesänge, Lieder und Lobpreisungen, Segnungen und Dankesworte dem Könige, dem Gotte, der ewig lebt und dauert, hoch und erhaben, groß und mächtig ist, der die Trotzigen beugt und erhebt die Gebeugten, frei hinausführt die Gefesselten und löset die Bedrückten und beisteht den Verkümmerten und sein Volk erhört, sobald es zu ihm ruft; sie spendeten Lob dem höchsten Gotte, gelobt sei Er und gepriesen! — Moscheh

und die Kinder Fisrael stimmten Dir ein Loblied an in voller Freude, und sie alle sprachen:

מי „Wer ist wie Du, Herr, unter den Göttern, wer wie Du verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar in seinen ruhmwürdigen Thaten, Wunderthäter!“

שירה Ein neues Lied sangen die Erlösten zu Deines Namens Preis am Meeresstrande; einmüthig Alle dankten sie und huldigten Dir und sprachen:

יי „Der Ewige wird regieren immer und ewig.“

צור Hort Fisraels! steh' auf zum Beistande Fisraels, und befreie nach Deiner Verheißung Jehudah und Fisrael, Du unser Erlöser, — Ewiger der Heerschaaren ist sein Name, — Heiliger Fisraels! Gelobt seist Du, o Ewiger, der Fisrael erlöset hat.

אדני O Herr! öffne meine Lippen und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrasams, Fizchaks und Jaakobs, Allmächtiger,

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם׃

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם
יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר
בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת
עֹשֵׂה פֶלֶא׃

שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ
גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת
הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ
וְאָמְרוּ׃

יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד׃

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת
יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ
יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ
צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל׃

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד
תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי
אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי

Großer, Gewaltiger und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens willen, in Liebe.

יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל
וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא
גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן
שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זכרנו Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewiglebender

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ
חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים.
לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מלך König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham!

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr! Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen —

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי
מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב
לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים
בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא
חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי
כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי
דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית
וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מי Wer ist wie Du, Vater

מִי כָמוֹךָ אַב

des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben in Erbarmen?

ונאמן Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

וככן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe und vor Dir sich bücken alle Wesen und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand und die Kraft in

הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ

וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־
מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ
לְעַמֶּךָ, תְּהִלָּה
לִירֵאֶיךָ, וְתִקְוָה
לְדוֹרְשֶׁיךָ, וּפִתְחוֹן
פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ,
שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ,
וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ,
וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד
עַבְדֶּךָ, וַעֲרִיכַת נֵר
לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ,
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ
וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים
יַעֲלוֹזוּ, וַחֲסִידִים
בְּרִנָּה יָגִילוּ, וְעוֹלָתָה
תִּקְפָּץ־פִּיהָ, וְכָל־
הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן
תִּכְלֶה, כִּי תַעֲבִיר

Deiner Rechten und Dein Name erhaben über Alles, was du geschaffen.

וּבְכֵן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke, den Ruhm den Dich Fürchtenden und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem Lande und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David und das Licht leuchten des Sohnes Fischais, Deines Gesalbten, bald in unseren Tagen.

וּבְכֵן Dann werden die Gerechten es schauen und sich freuen und die Redlichen jubeln und die Frommen in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden,

מָמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ עַל כָּל־ מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט. וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־

wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde.

ותמלוך Und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte: „Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!“

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit.“ Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה Du hast uns erkoren

aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen und uns geheiliget durch Deine Gebote und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe (diesen Sabbathtag und) diesen Tag des Gedächtnisses, den (Erinnerungs-) Tag des Posaunenschalls, eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor dich kommen, zu Dir gelangen und dir vors Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jeruschalajims, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses Jisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage des Gedächtnisses. Gedenk' unser, Ewiger unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge

הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה׃ זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ

בוֹ לְבָרְכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (am Sabbath אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ

über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott und Herr, erbarmungs- und huldreich bist Du.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahren jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Jisraels, ist König, und sein Reich waltet über Alles. (Am Sabbath: Unser Gott und Gott unserer Väter, laß Dir wohlgefallen unsre Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe (und gönne uns, Ewiger unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt,) und läutere unser

בֶּאֱמֶת, כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם, וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ, וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד, צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר, נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתְךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ

Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Jisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Jisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Jisraels, Deines Volkes.

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott und unserer Väter Gott auf immer und ewig. Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken dir und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die

שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־
נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ
שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר
וְצָהֳרַיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־
תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ
לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם
וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים
כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה
וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת.
הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ
סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב
שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה
חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ
אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר
פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ
לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים
וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה

an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig.

וכתוב O verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes!

וכל Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שים Laß Frieden, Heil und Segen, Gunst, Gnad' und Erbarmen kommen über uns und über ganz Israel, Dein Volk. Segne uns Alle, unser Vater, insgesammt mit dem Lichte Deines Antlitzes! Denn in dem Lichte Deines Angesichtes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens und die Liebe zur Milde und Menschlichkeit, und Gerechtigkeit und Segen und Er-

barmen und Leben und Frieden. Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden.

וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

בספר Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, so wie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! Der Frieden stiftet in

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה

שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Jisrael Darauf sprechet: Amen!

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Möge es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß erbauet werde das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

חזרת התפלה לשליח צבור.

Oeffnen der Bundeslade. — פותחין הארון.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת. וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מְסוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים. וּמִלֶּמֶד הַעֵרֶת מְבִינִים. אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה וּבְתַחֲנוּנִים. לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן פְּנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים:

מסוד (Vorb.) Was Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung von denen, die enthüllet Wissenskunde,
Geh' als Gebet und Flehen aus meinem Munde
Zu ihm, dem König der Könige und Herrn der Herren!

In Frankfurt a. M. und einigen Gemeinden wird hier את חיל angefangen. רשות לש"ץ. ושחה"מ בראשי החרוזים יקותיאל בר משה חזק ואמץ יח'.

יִרְאַתִי בְּפִצוֹתִי (1יראתי Wie fühl' ich

1) Einleitungsgebet für den Vorbeter: Verf.: R. Jekuthiel b. Moscheh aus Speier um 1835.

angstvoll mir das Herz erheben,
Soll ich vor Dir, o Herr, die Stimm' erheben!
Arm an Verdienst, scheu zieh' ich mich zurück;
An Einsicht leer, wie senk' ich meinen Blick!
Gieb Licht dem Geist, daß ich belehrend spreche;
Gieb Kraft und Muth, bewahre mich vor Schwäche.
לחשי Nimm mein Gebet wie Gab' aus Priesterhänden;
Süß sei der Rede Wort, wie holde Spenden,
Rein, ungeschminkt, mit laut'rem wahrem Sinnen.
Laß die mich senden Sühn' und Heil gewinnen!
Nimm meiner Stimme Ruf in Gnaden an;
Erhöre mild die Dir beklommen nah'n.
Wie dem du sprachst, der in der Höhle stand[5]),

שִׂיחַ לְהַשְׁחִיל[1]. קוֹמִי
לְחַלּוֹת פְּנֵי נוֹרָא
וָדָחִיל. וְקַטְנָתִי מַעֲשׂ
לָכֵן אַזְחִיל. תְּבוּנָה
חָסַרְתִּי וְאֵיךְ אוֹחִיל:
יוֹצְרִי הֲבִינֵנִי מוֹרָשָׁה
לְהַנְחִיל. אֵילֵנִי
וְאַמְצֵנִי מֵרְפִּיוֹן וְחִיל.
לַחֲשִׁי רָצָה בְּמַנְטִיף
וּמַשְׁחִיל[2]. בְּטוּיִי
יִמְתַּק כְּצוּף נָחִיל.
רָצוּי בְּיֹשֶׁר וְלֹא
כְּמַכְחִיל. מְשֻׁלְחַי
לְהַמְצִיא כֹּפֶר
וּמְחִיל. שַׁאֲגִי יֶעֱרַב
וְלֹא כְּמַשְׁחִיל[3].
הֶעָתֵר לְנִגְשִׁים
וְנֶחְשָׁבִים כְּזָחִיל[4]:
חָנוּן כְּהַבְטִיחָךְ
לְבִנְקָרַת מְחִיל.

1) Ziehen, vollbringen. 2) שחלת = Seenagel. 3) brüllen. 4) kriechen. 5) Moscheh, da sich ihm Gott in seiner Milde und Barmherzigkeit offenbarte. 2. Mos. 33, 22.

זַעֲקִי קָשׁוּב בְּעֵת אַתְחִיל. קִרְבִּי יֶחֱמָרוּ בְּחָקְרֵךְ חֲלוּחִיל[1]. וּמֵאֵימַת הַדִּין נַפְשִׁי תַּבְחִיל: אִם כְּגֻמּוּל הַלֵּב יָחִיל. מְקוֹרֵי עַפְעַפַּי אַזִּיל כְּמַזְחִיל[2]. צְדָקָה אֲקַוֶּה מִמְּךָ וְאוֹחִיל. יִשַּׂר הוֹרַי זָכְרָה לְהַאֲחִיל[3]: חֲם לִבִּי בַּהֲגִיגִי יַנְחִיל. יִסְתָּעֵר בְּקִרְבִּי בְּעֵת אַתְחִיל:

Sei meinem Wort jetzt huldreich zugewandt.
קרבי Prüfst Du mein Innres, wie bin ich erschüttert!
Aus Furcht vor dem Gericht das Herz erzittert.
Willst nach Verdienst Du mir das Urtheil sprechen,
In Strömen mir des Auges Quellen brechen.
Drum hoff' ich Gnade, Deiner Milde Wort;
Der Väter fromm Verdienst steh' ein als Hort.
Es glüht das Herz, es brennt in Angst mein Sinn,
Es wogt und stürmt in mir bei meines Worts Beginn.

Schließen der Bundeslade.

סדר קרובות זה רובו מיסוד ר׳ אלעזר ברבי קליר.

ע״פ א״ב.

אֶת חִיל יוֹם פְּקֻדָּה. בְּאֵימָיו כָּל־לְחֶם לְשָׁקְדָה. גְּשִׁים בּוֹ בְּרֶךְ לְקוֹדָה. הֲעֵם לְיַשֵּׁר כְּעַל מוֹקְדָה: הַיּוֹצֵר יַחַד

את חיל[4] (Gem.) Es naht der Prüfung Tag mit seinem Schrecken,
Aus seinem Schlummer jedes Sein zu wecken.
Sie nahen Dir, zu Dir den Sinn gerichtet,
Wie Opferbrand auf dem Altar geschichtet.
Der Alle schuf, prüft was die Seele regt,

1) Thorheit. 2) Traufe. 3) verzeihen. 4) Verf. dieses und der meisten folgenden Stücke: R. El'asar b. Kalir aus Babel um 4700.

כְּסֶל נִשְׁפָּט. וְשׁוּעַ
וָדַל בְּפִלּוּם יִשְׁפָּט.
זֵכֶר לֹא יַעֲשֶׂה
מִשְׁפָּט. חִין עֶרְכּוֹ
יִזְכֹּר בַּמִּשְׁפָּט: טֶרֶם
כָּל־מִפְעָל חָצַב. יָזַם
בְּמַחְשֶׁבֶת צוּר חָצַב.
כְּאָחוֹר וָקֶדֶם בַּתָּוֶךְ
נֶחְצַב. לִיהֵב עָלָיו
כָּל־הַמַּחְצָב: מְנָתוֹ
כְּהַיּוֹם כֹּחַ דְּשָׁנָה.
נֵצֶר לְהַחֲנִיט
לְתִשְׁעִים שָׁנָה.
סִימָה אוֹת הֱיוֹת
לְשׁוֹשַׁנָּה. עֲבוּר
לְפָנָיו בְּזֶה רֹאשׁ
הַשָּׁנָה: פְּלִצוּ פִּרְחֵיהָ
בְּזֶה יוֹם. צִינָּתָם פְּנֵי

Und Arm und Reich Er auf der Schale wägt.

Des milden Worts, das einst um Gnade bat,[1])

Gedenke, wenn Du richtest Missethat.

טרם Des Volkes Grund, das ew'ge Urgestein,[2])

Gelegt ward, eh' ein Wesen trat ins Sein.

Wie eine Säule stand er mächtig ragend,

Der Zeiten und Geschlechter Bürde tragend.

Noch spät erblühete sein Eh'genoß;[3])

Sie trägt in hohem Alter einen Sproß.

Ein Vorbild war's, für alle Zeit ein Zeichen:

Gewährung stets wird er den Seinen reichen.

פלצו Der Edlen Sprossen beten heut beklommen,

Erwartend vor des Höchsten Thron sie kommen.

---

1) Abrahams, der für das sündige Sedom das göttliche Erbarmen anrief. 1. Mos. 18, 23 ff.

2) Eben dieser Patriarch ist als erster Verkünder Gottes der Grund und Boden höheren Wissens und Lebens und war — nach dem Midrasch — noch vor der Weltschöpfung in dem göttlichen Plane vorherbestimmt.

3) Sarah.

כֻּלָּם אָיוֹם. קוֹל
הֲבוּבָם יַרְחִישׁוּ
כְּהַיּוֹם. לְגִשִׁים
לְהָרִיעַ לְמִצוֹא
פְּדִיוֹם: שְׁעוּנִים
עָלֶיהָ בָּהּ לְהַפְקְדָהּ.
שְׁאֲגִים בְּלַהַק
הִלָּתוֹת לְשָׁקְדָהּ.
Vorb. תְּמוּכִים בְּדֶשֶׁן
שֵׁה עֲקֵדָה. תֵּשֶׁר
אֲשֶׁר בּוֹ נִפְקְדָהּ:
נַעֲלָה בַּדִּין עֲלוֹת
בְּתִרוּעָה. נֵיא עִם
דְּרִיכָה לְרוֹעֲעָה[1]:
Vorb. בַּשּׁוֹפָר (am Sabbath)
בְּזִכְרוֹן שׁוֹפָר) אֲפַתְּנוּ[2]
וּבְבָרֵךְ כְּרִיעָה.
בְּמַגֵּנַת רֵעִים בְּנַגּוּ
אָתְרוֹעֲעָה:[3])

O hör' in Huld die betend vor Dir stehn;
Den Ruf vernimm, wenn sie um Sühnung flehn.
Gestützt auf edler Ahnen fromm Gedenken,
Geschaart den Schritt zu Deiner Thür sie lenken.
Das Opfer, Dir geweiht[4]), ist Hoffens Pfand,
Des Theuern, den dem Ahn Du spät gesandt.
נעלה Bei lautem Hall in Majestät Er sich erhebt;
Das Erdenrund mit der Bewohner Schaar erbebt.
Mög' Schofars Hall mir seine Huld gewinnen,
Zu Ihm gewandt demüthig frommes Sinnen,
Daß jubelnd ihm aus den geweihten Hallen
In frommer Schaar neu meine Lieder schallen.

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ

[1]) Erschüttern. [2]) ב״א ארצנו. [3]) gesellen. [4]) Jizchak.

בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי. מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

עַ״פ תשר״ק.

תַּאֲלַת זוּ כְּחֻפַּיִן
לְהַתְעִיל[1]. שׁוּעַ עֲרוּךְ
לְמִדָּם לְהוֹעִיל. רִנַּן
הַרְרֵי־קֶדֶם הַמּוֹעִיל.
קְרוֹא בְּגָרוֹן מוּקָשׁ
לְהַגְעִיל[2]: צִדְקָם
לְהַקְפוֹת[3] בְּנִיב
שָׂוְעָה. פְּעָלָם בְּקֶרֶב
שָׁנִים לְשָׁמְעָה. עֵת
רָצוֹן וְיוֹם יְשׁוּעָה.
סְבִיכַת קֶרֶן וּבְרִית
שְׁבוּעָה: נוֹבְבִים
בְּגִישַׁת חֻתָּמוֹת

תאלת Der Sünde Fluch den Seinen abzuwenden,
Lehrt Er sie, Flehens Ruf zu ihm zu senden;
Wie jener Weltensäulen[4]) frommes Beten
Soll ihr Gebet der Schuld entgegentreten.
Der Väter Wandel und ihr frommes Walten
Stets im Gedächtniß sollen treu sie halten,
Der Gnade Zeit, die segensreiche Stunde,
Des Widders[5]) Horn, den Schwur vom ew'gen Bunde.
נובבים Neunfach vernimmst Du Benedeiungsschluß,

[1]) Heilen. [2]) verabscheuen. [3]) erheben, fördern. [4]) Der Erzväter. [5]) Der an Jizchaks Stelle geopfert ward, nachdem er mit dem Horn im Waldedicht war festgehalten worden.

תִּשְׁעָה. מִסַּפֵּר שְׁתוֹת
וְחוֹתְמֵיהֶן תִּשְׁעָה.
לְמִנְיַן פְּלוּל שְׁמוֹת
תִּשְׁעָה. כְּחִנָּה
עֲקָרָה יָלְדָה שִׁבְעָה:
יַאֲמִירוּ עֹז מַלְכִיּוֹת
עֶשֶׂר. טְבוּעוֹת לְשֵׁם
בַּחַן בְּעֶשֶׂר. חֻקַּ־
זְכִרוֹנוֹת וְקוֹלוֹת
עֶשֶׂר. זֵכֶר מְבָרֵךְ
גְּבִיר בְּעֶשֶׂר: וְיִפֶּן
בַּאֲהוּב אֲתוּ נַהֲרַיִם.
הֶעָקוּד בְּהַר מוֹר
אֲחוֹרַיִם. הִשְׁנוּ יֵרָא
לָחֶן שֵׁירַיִם. נָשִׂים
עָדָיו בֶּכֶר וְצָהֳרַיִם:
בְּזֶה פָּרַק חִנָּעַתִּירָה.
בְּעַד אֲסוּרָה עַד

Neunfach ertönt Dir heut Gebetserguß;
Denn neunfach rief im brünstigen Gebete
Die Fromme Dich, die ihren Sproß erflehte [1])
Zehnfach verkünden sie Dein ewig Reich,
Den zehn Versuchungen des Ahnes gleich[2]);
Zehnfacher Segen ward Jaakob geschenkt.
So mahnt Dein Wort an Dich, der alles denkt.

וּיפֶן Zum Liebling deß, der ließ sein Vaterland,
Dich wende, den sein Vater willig band[3]).
O, seine Asche schau' zum Heil der Seinen,
Die früh und spät sich in Gebeten einen!
Um diese Zeit hat er zu Dir gefleht,
Bis für sein Weib[4]) Du hörtest sein Gebet.

[1]) Neun Segenssprüche enthält das Mußafgebet, entsprechend den Anrufungen im Gebete der Channah. (1. Sam 2. 1 ff.)
[2]) Die Zahl der Bibelverse für Malchujot, Sichronot und Schofarot. Die zehn Versuchungen Abrahams werden in einem Piut des zweiten Tages aufgezählt II. 140 ff.
[3]) Jizchak, Sproß des aus dem fernen „Strömeland" gekommenen Abraham. [4]) Ribkah.

הֲתָרָה׃ Vorb. אֲנַקַּת אָסִיר אָז כְּהַכְתָּרָה׃ אֵלַי לְהֵעָתֵר כְּמוֹ נֶעְתָּרָה׃

Wie Du das Flehn des Armen haſt gekrönt,
So wende Dich zu mir huldvoll, verſöhnt.

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן וְנוֹרָא׃ מִשְׁפָּטֵנוּ יוֹצִיא כָּאוֹרָה׃ Vorb. אַיַּחֲלֵנוּ כֶּתֶר לְעַטָּרָה׃ בְּטַלְלֵי תָּחִי בְּחַסְדּוֹ אֶתְפָּאֵרָה׃

O König, erhaben und hehr im Gericht,
Aufſtrahlen laß unſer Recht wie Sonnenlicht!
Dir die Krone zu weihen iſt mein Verlangen.
Belebt von Deinem Thau laß in Deiner Huld mich prangen!

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים׃ זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

מיוסר ע״פ א״ת ב״ש.

אֶבֶן חוֹגֵג מְצוֹק נְשִׁיָּה׃ תְּהוֹם רַבָּה צוּל שְׁאִיָּה׃ בְּפִנַּת רֹאשׁ יְסוֹד שֶׁלִּישִׁיָּה׃ שֻׁתְּתוּ שְׁעוֹן בָּהּ לִשְׁעִיָּה׃ גִּבְעַת שֹׁרֶשׁ מְאוּסַת בּוֹנִים׃ רְבִיעָה הַיּוֹם מֵאַרְבַּע אֲבָנִים׃ דְּמָעוֹת מְבַכָּה עַל בָּנִים׃ קָשְׁבָה מִנְעִי אֵם הַבָּנִים׃ הָאַדְמוֹן כְּבֶט שֶׁלֹּא חָלָה׃ צָבָה לְקַחְתָּהּ לוֹ וְנִתְבַּהֲלָה׃ וּפְלֻלָּה רַבִּים בְּעַד הַתּוֹחֲלָה׃ פְּרוֹתָהּ מְזֹר וְלֹא חָלָלָה׃ זָכַר לָהּ יֹשֶׁר אֲחֵרוֹת׃ עֻבָּר לְהָמִיר בְּבֶטֶן אָחוֹת׃ חֻשְׁבָה כְּהַיּוֹם זִכְרָהּ לְהֶאָחוֹת׃ סְלוּף דִּינָהּ בִּיהוֹסֵף לְהַנָּחוֹת׃ טֶבַע כְּכְלִי יוֹצֵר הֶעָבִיר׃ נִפֵּי חֲיָלִים לְהַעֲצִים וּלְהַגְבִּיר׃

יָהּ בְּסָבַת אֱנַקַת גְּבִיר. מַטּוֹת שְׁנַיִם מָנָה הִסְבִּיר:
כַּעֲרֶכֶת בַּיִת בְּתָחֵל גָּבָרָה. בְּבִכּוּר רֵאשִׁית בְּתֶכֶל בָּרָה.
Vorb. לְבַדֵּיהָ תַּעֲמוֹד בְּיוֹם זְכִירָה. לְהַזְכִּיר לָמוֹ כְּמוֹ נִזְכָּרָה:

יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב
תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל. אֵל
נָא:

ימלך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in Ewigkeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

ואתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels! O Gott!

(In Frankfurt a. M. wird hier תעיר ותריע, und am Sabbath שמו מפארים gebetet.)

מיוסד ע״פ א״ב. Oeffnen der Bundeslade.

אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ.
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ:
גְּבוּר וְנַעֲרָץ.
דָּגוּל מֵרְבָבָה:
הוּא שָׁח וַיֶּהִי.
וְצִוָּה וְנִבְרָאוּ:
זְכָרוֹ לָנֶצַח.
חַי עוֹלָמִים:
טָהוֹר עֵינַיִם.
יוֹשֵׁב סֵתֶר:
כְּתָרוֹ יְשׁוּעָה.
לְבוּשׁוֹ צְדָקָה:

אתה Ja, Du bist unser Gott
Im Himmel und auf Erden,
Gewaltig, mächtig,
Glänzest hervor aus Deiner Wesen Schaar! —
Er sprach, und es ward;
Er gebot, und die Geschöpfe entstanden.
Sein Name ewig dauernd,
Er, der in allen Ewigkeiten lebt!
טהור Rein und ungetrübt sein Auge,
Der im Verborgenen thront!
Seine Krone Heil,
Sein Gewand Gerechtigkeit,

מַעֲטֵהוּ קִנְאָה.
נָאַפֶּד נְקָמָה:
סְתָרוֹ יֹשֶׁר.
עֲצָתוֹ אֱמוּנָה:
פְּעָלָתוֹ אֱמֶת.
צַדִּיק וְיָשָׁר:
קָרוֹב לִקוֹרָאָיו בֶּאֱמֶת.
רָם וּמְתְנַשֵּׂא:
שׁוֹכֵן שְׁחָקִים.
תּוֹלֶה אֶרֶץ עַל־בְּלִימָה:

Seine Hülle Eifersgluth,
Umgürtet mit rächender Vergeltung!
סתרו Sein Zelt die Redlichkeit,
Sein Rath Wahrheit,
Sein Werk Recht und Treue,
Er der Gerechte und Wahre.
Nahe denen, die ihn rufen in Wahrheit,
Der Erhabne, Majestätsvolle,
Der in den Wolken thronet,
Die Erde hält über dem Nichts.

חַי וְקַיָּם נוֹרָא וּמָרוֹם
וְקָדוֹשׁ: Schließen der Bundeslade.

חי Der Ewiglebende,
Dauernde, Allmächtige, Erhabene und Heilige!

(Am Sabbath werden die unten befindlichen Stücke gebetet.)

תָּעִיר וְתָרִיעַ. Vorb. u. Gem.
לְהַכְרִית כָּל מֵרִיעַ.
וְתַקְדִּישׁ בִּידִיעַי
לְהָרִיעַ. קָדוֹשׁ:

תעיר (Vorb. u. Gem.) Laß Schofars Hall erklingen und wehen,
Um jeden Feind und Ankläger[1]) niederzumähen,
Und werde Du geheiligt von denen, die Deinen Ruf verstehen!
Heiliger!

(Am Sabbath.)

וּבְכֵן וַיְיָ פָּקַד אֶת־שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמַר:
וַתַּאַתֵּיהָ כֵּן פָּקֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

ע״פ א״כ.

*אִם אֲשֶׁר בְּצֶדֶק נִתַּיְשָׁנָה. בְּמוֹ נִתְיָאֲשָׁה בְּתֶכֶל

[1]) Die Sünde, welche zeihend und klagend, als vor Gott stehend, in häufiger Personifikation gedacht wird.
*) Uebersetzung S. 114.

שם הטחבר בראשי החרוזים אלעזר בירבי קילירי.

אַדֶּרֶת מַמְלָכָה. Gem.
עַל־מָה הֻשְׁלְכָה.
וְעוֹד לֹא מָלְכָה׃
לַבֶּל הֻמְלִיכָה.
וְאַחֲרָיו הָלְכָה. שֶׁלֹּא
כַּהֲלָכָה׃ עָלֶיהָ
הָמְלְכָה. גְּבֶרֶת
מַמְלָכָה. עַד תּוּפִיעַ
מְלוּכָה׃ זְבוּלִי
חָרְכָה. מַתְמִימַי

Gem. (אדרת) „Ach, daß der Herrschaft Purpurgewand
Meiner Schulter so rasch sich entwand,
Das Reich und Krone mir entschwand!“ —
Weil sie erkoren den Götzentand,
Sie wandelte nicht an Seiner Hand,
Hat Seiner Führung sich abgewandt.
Drum ward über sie zur Herrin ernannt
Die Feindeswacht[1]); doch ihr Bestand
Geht einst zu Ende, wenn Gott wird erkannt!
זבולי Mein Heiligthum hat sie zu Grunde gerichtet,

(Am Sabbath.)

דְּשָׁנָה. גּוֹחָה פְּקֻדָּה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה׃ דִּבְּרָה הַיּוֹם אֲנִי
נְרוֹנָה. הֵנִיעָ עֲנוּמָה כְּכֻלּוֹת עֶדְנָה. וַתָּחֹתֶם בְּצֶדֶק לְכָל
חַיּוֹת עֲנוּנָה׃ זֹאת כְּהַתְבַּשְּׂרָה הַשְׁקֻדָּה. חֲלוֹת פְּנֵי צַח
שְׁקֻדָּה. טֶרֶם קָרְאָה מֵיָד נִפְקֻדָּה׃ יְצַחֵק כָּל־שֹׁמֵעַ זֹאת

[1]) Die Macht der Römer, die überhaupt die das Judenthum bedrängenden Mächte und Reiche darstellt. In Folge seiner Sündigkeit — ist der Gedanke des Einganges — hat Jisrael seine Selbstständigkeit verloren; doch wird mit der erweiterten Erkenntniß des wahren Gottes die Herrschaft des Druckes und der Gewalt mehr und mehr sinken. Sowohl Jisrael als die ihm feindliche Macht ist unter weiblicher Bezeichnung aufgeführt; daher „sie“, nach biblischer, namentlich prophetischer Sprachweise, aus welcher die Bezeichnungen überhaupt im Wesentlichen entliehen sind, und deren Anschauungen hier, wie anderweitig, nur weiter ausgeführt hervortreten.

פְּרָכָה. וְנִתַּן־לָהּ
אַרְכָּה: רָחֲבָה
וְאָרְכָה. וְקֶשֶׁת
דָּרְכָה. וְעֹל
הָאֵרִיכָה: בְּעֶתָּה
בְּרַכָּה. וְהִנֵּה דְרוֹכָה.
וְעַד עַתָּה מוּלְכָה:
יְסֹדוֹת עֶרְמָה. עֶרָה
וְהֶחֱרִימָה. וְעַד יְסוֹד
עֶרְמָה: רֹאשׁ הֶרִימָה.
וְסוֹד הֶעֱרִימָה. וְיָדֶיהָ

Die Treuen und Frommen zertreten, vernichtet;
Noch ist sie nicht ob ihres Frevels gerichtet.
Ausdehnt sie sich so weit und breit,
Den Bogen gespannt, zum Treffen bereit;
Ihr Joch — es dauert so lange Zeit.
Der Armen, Gebeugten[1]) ihre Schrecken droh'n:
Sie tritt sie zu Boden mit Spott und Hohn,
Und noch bestehet ihr Herrscherthron.
יסודות Den Tempel — sie hat ihn verwüstet, zerstört,
Bis auf den Grund zerwühlet, gekehrt,
Seine Vesten mit wüthendem Haß verheert.

(Am Sabbath.)

שָׂמֵחָה. כִּי נַלְמוּדָה לְלֹא־עֵת צָמֵחָה. לָהּ כֹּל שִׁמְעוּ[2]
אֵם הַבָּנִים שְׂמֵחָה: מָצְאָה הַשְׁקֵט אַחֲרֵי בְלוּתָהּ.
נִתְחַדְּשָׁה כַּנֶּשֶׁר בְּנֻעָרֶיהָ. שָׁשׂוּ שָׂרוֹת לְלַוּתָהּ: עָלְזִי
וְשִׂישִׂי עֲבוּרָהּ נִקְרָא. פְּצוּ עֲדֵיהָ רָנִי עֲקָרָה. צָמְקוּ
שְׁדֵיהֶן וְעוֹד בָּם יָקָרָה: קָשַׁת רוּחַ אֲשֶׁר הָעֲקָרָה. רָפְאָה
לָקֵץ תִּשְׁעִים בְּנִתְבַּקָּרָה. שִׁלְחָה פְּארוֹת וְלֹא שִׁקָּרָה.
Vorb. תֵּפֶן בַּנְּצָרִים אֲשֶׁר חוֹלְלוּ בְּהַיּוֹם. וְשָׁלֹשׁ עֲקָרוֹת
שָׁהָפְקְדוּ בְּזֶה יוֹם. תַּצְדִּיק בְּצִדְקָתָם מְיַחֲלֶיךָ אָיוֹם:
צָאֲצָאֶיהָ בֵּן פְּקֹד לְטוֹב הַיּוֹם. קָדוֹשׁ:

[1]) Jisrael. [2]) versammeln.

רָמָה׃ בְּעָרָה
מֵעָרְמָה. וְעַד שַׁחַק
רוֹמָה. וְתֶאְפּוֹד
מְלוּכָה׃ וְרִיעוֹתַי
גְּדָדָה. אָהֲלִי שְׁדָדָה.
וְחָרְשָׁה וְשִׁדְדָה׃
קְצִינוּת רָפְדָה.
וּמַלְכוּת אָפְדָה.
וְזֹאת הַקְּפִידָה׃
יָזְמָה וּמָרְדָה. עֲבוֹד
לַוָּר חָרְדָה. וְחִלְלָה

Hoch trägt sie das Haupt, stolz erhoben,
Hat immer neue Arglist gewoben;
Ihre Hand ist ausgestrecket nach oben.
בערה Von Trug und Tücke glühend entbrannt,
Zum Himmel trotzig emporgewandt,
Trägt sie das stolze Königsgewand.
Sie zerriß meiner Teppiche edle Pracht,
Das Gotteszelt hat sie zur Wüste gemacht,
Den Pflug an die heilige Stätte gebracht.
Das Gewand der Macht ihre Schulter trägt,
Das Königskleid hat sie umgelegt,
Und Kummer und Gram mir stets sie erregt.

(Am Sabbath.)

שְׁמוֹ מְפָאֲרִים Vorb. u. Gem.
עֲדַת חָבְלוֹ. וְנַעֲרָץ
בְּאֲרָאֶלֵי־קֹדֶשׁ הֲלוּלוֹ.
וּבְהֵיכָלוֹ כָּבוֹד אֹמֵר בָּלוֹ.
קָדוֹשׁ׃

שׁמו[1] (Verb. u. Gem.) Seines Namens Preis und Ruhm ihm Geweihte mehren,
Herrlich klingt ihm Gesang in der Engel Chören;
Alles läßt im Heiligthum laut sein Loblied hören. Heiliger!

שֹׁמְרֵי מִצְוֹתָיו עוֹד Vorb. u. Gem.
יְשׁוּבוּן לְבְצָרוֹן. נִדָּבָרִים
יְרֵאָיו בְּהַכְשֵׁר וְיִתָּרוֹן.

שמרי Treue Pfleger seines Worts werden heim einst kehren.
Die mit treuem Sinn darin treulich stets verkehren,

[1]) Verfasser: R. Schim'on b. Jizchak.

מְלוּכָה: לָחֲצָה בְנֵי
מֶלֶךְ. וּפָצָה לְעֵין
מֶלֶךְ. מֵי־לִי בְרַק
מֶלֶךְ: יְהָרָה בְּכֻם
מֶלֶךְ. זוֹלָתִי אֵין
מֶלֶךְ. אֲנִי וְאַפְסִי
מֶלֶךְ: רָם Vorb. עַל
כָּל־מֶלֶךְ. תַּגְעִילֶנָּה
מִמֶּלֶךְ. וּלְךָ תָּשִׁיב
מְלוּכָה:

יזמה Frech gegen den Himmel
ist sie verschworen,
Dem Fremden zu dienen
hat sie erkoren;
Das Gottesreich hat sie —
entweihend — verloren.
Sie bedränget feindlich die
Söhne des Herrn,
Spricht vor dem Auge des
ewigen Herrn:
„Wen noch hab' ich im
Himmel zum Herrn?"
Auflehnt sie sich gegen des
Ewigen Thron:
„Nur mir ist verliehen die
Königskron'!
„Wer außer mir herrschet?"
— spricht sie mit Hohn.
רם Du, mächtiger als alle
Erdenmacht,
Verwirf sie, nimm ihr die
Königspracht,
Daß Dir sei die Herrschaft
zurückgebracht!

תָּעִיר וְתָרִיעַ. לְהַכְרִית כָּל־מַרִיעַ. וְתִקְדַּשׁ בִּיוֹדְעֵי לְהָרִיעַ. קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath.)

וַיִּקְשֹׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב
סֵפֶר זִכָּרוֹן. קָדוֹשׁ:
שַׁפְּרוּ Vorb. u. Gem. מַעֲשֵׂיכֶם
וּבְרִית לֹא תוּפָר. נַאֲתַכְתֶּם
יַאֲזִין שַׁחֲקִים שַׁפֵּר. וְתִיטַב
לַיְיָ מִשׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:
שִׁבְטֵי Vorb. u. Gem. מִקְרָאֵי עֲלֵה

Und der Frommen Zwiesprach'
wird Gott der Herr erhören,
Und Er zeichnet ihren Spruch ein
in das Gedächtnißbuch. Der Heilige!
שפרו Euren Wandel schmücket
neu, — treu des Bundes denn
Er wacht;
Hören wird das Flehen Er, der
den Himmel schmückt mit Pracht,
Und es wird ihm theurer sein,
als ein Opfer dargebracht, — dem
Heiligen!
שבטי Bring' empor der Treuen

In Frankfurt a. M. u. dem größten Theile Deutschlands folgt hier unmittelbar מלך ממלם S. 118.

וּבְכֵן נְיָ פְּקַד אֶת־שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמָר׃
צֶאֱצָאֶיהָ כֵּן פְּקֹד לְטוֹב הַיּוֹם, קָדוֹשׁ׃

עפ א"ב.

אִם אֲשֶׁר בְּצֶדֶק נִתְיַשָּׁנָה,
בְּמוֹ נִתְיָאֲשָׁה בְּתֶכֶל
דְּשָׁנָה, גּוֹחָה פְּקֻדָּה בְּרֹאשׁ
הַשָּׁנָה׃ הִבְּהָה הַיּוֹם אֲנִי
נְדוֹנָה, הֲנֵנִי עֲגוּמָה בְּכִלּוֹת
עֲרָנָה, וַתָּחְתֵּם בְּצֶדֶק לְבַל
הֵיוֹת עֲגוּנָה׃ זֹאת

אם (Gem.) Die Ahnin[1]), die in Gottesfurcht ergraute,
Als längst sie nicht mehr auf Gewährung baute,
Am Jahrsbeginn des Sehnens Ziel erschaute.
Sie sprach: Heut wird der Richterspruch ergehen,
Ob ich vereinsamt soll im Leben stehen! —
Sie war zum Heil, zum Segen ausersehen.

(Am Sabbath.)

וְהַמְשֵׁל, נְטִישׁוֹת צָרִים
בְּהַתִּיזְךָ לְנַשֵּׁל, כִּי לַיְיָ
הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל, קָדוֹשׁ׃
שְׁבוּתֵנוּ מִמֶּרְחָק Vorb. u. Gem.
עֲלוֹת לְהַר קָדְשׁוֹ, וּנְפָאֲרֵנוּ
תָּמִיד בְּדִבְיר מִקְדָּשׁוֹ, כִּי
זְכַר אֶת־דְּבַר קָדְשׁוֹ, קָדוֹשׁ׃
כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל Vorb. u. Gem.
וְשׁוֹכְנֵי אָרֶץ, יֹאמְרוּ תָּמִיד
הַגְּדִיל יְיָ לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ,
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ, קָדוֹשׁ׃

Stamm Macht den Dir Geweihten gieb!
Uepp'ge Ranken mähe weg, die der Schoß des Feindes trieb!
Denn die Herrschaft ist bei Dir, und die Macht Dir stets verblieb, Heiliger!
שבותנו Führ' hinauf zum heil'gen Berge der Vertriebenen Schaar!
Preis und Lob im Heiligthume bringen wir dann dar.
Denn Er denkt des heil'gen Wortes, das so wahr und klar, — der Heilige.

כל Allesammt die Weltbewohner und was weilt im Erdenrunde,
„Groß ist Gott in seinem Wirken!" jubeln sie aus einem Munde.
„Und der Herr ist Weltenkönig!" schallet dann die frohe Kunde. — O Heiliger!

[1]) Sarah.

כְּהִתְבַּשְּׂרָה הָשְׁקָדָה, חֲלוֹת
פְּנֵי צַח שָׁקְדָה, טֶרֶם קָרְאָה
מִיָּד נִפְקָדָה: יִצְחַק כָּל־
שִׁמַּע זֹאת שָׂמְחָה, כִּי
גַלְמוּדָה לְלֹא־עֵת צָמְחָה,
לָהּ כֹּל שָׁמְעוּ אֵם הַבָּנִים
שְׂמֵחָה: מָצְאָה הִשְׁקִט

Wie grüßte froh sie dieser Botschaft Kunde!
Gebet zum Ew'gen strömt' aus ihrem Munde.
Noch eh' sie rief, erhört' Er sie zur Stunde.
יצחק In frohem Mitgefühl sich Alle regen,
Daß die Verwaiste blüht in reichem Segen.
„Frohlocke, Mutter!" ruft es ihr entgegen.

(Am Sabbath.)

Nach dem Alpha-Beth ohne Resch = ר, das vielleicht in der Strophe קרית ersetzt scheint. Im zweiten Verse jeder Strophe zeigen die Anfänge den Namen des Verfassers Schimon b. Jizchak . . . (genannt R. Simon d. Große aus Mainz um 4800 = 1040. Rabbinats-College des R. Gerschom M. Hg.) (Für Sabbath sind diese Verse Ajin = ע bis Zadi = צ weggelassen. Jeder Vers schließt mit einem Satze aus der h. Schrift.

Vorb. אֶדֶר וָהוֹד אֶתֵּן
בְּצִבְיוֹן, שֵׁעַ אֶעֱרֹךְ בְּגִיב
וְהָגְיוֹן,
Gem. אֶקְרָא לֵאלֹהִים
עֶלְיוֹן:
Vorb. בְּיוֹם הַנִּבְחַר מִשְׁמֵי־
עֶרֶץ, מֵישָׁרִים לִשְׁפוֹט
קְדֻשָּׁתוֹ לְהַעֲרִיץ,
Gem. וְיִ מָלָךְ תָּגֵל
הָאָרֶץ:
Vorb. גַּאֲוָתוֹ גָּדְלָה עוֹלָם
מֵהָכִיל, עִוְּזוֹ לְסַפֵּר כֹּחַ
מִי יָכִיל.

אדר Lob und Preis lass' ich erschallen aus der Seele tiefem Drang,
Flehensruf, in dem sich einigt Herzenstrieb und Wortes Klang.
Meinem Gotte soll ertönen Loblied heut und Jubelsang, —
An dem Tag, den in den Himmeln Gott erkoren und geweiht,
Daß Er im Gerichte waltend strahl' in hehrer Heiligkeit.
Jauchze froh und freudig, Erde! Gottes ist die Herrlichkeit!
גאותו Groß ist Gottes Macht! Die Welt kann nicht ihre Größe tragen.
Seine Herrlichkeit zu künden, welche Kraft darf kühn es wagen?

אַחֲרֵי בְלוֹתָהּ. נִתְחַדְּשָׁה
כַּנֶּשֶׁר בְּנְעוּרֶיהָ. שָׁשׂוּ שָׂרוֹת
לְרַוּוֹתָהּ: עִלְּזִי וְשִׂישִׂי
עֲבוּרָהּ נִקְרָא. פְּצוּ עֲדֵיהָ
רָנִי עֲקָרָה. צְמְקוּ שְׁדֵיהֶן
וְעוֹד בָּם יָקְרָה: קְשַׁת רוּחַ
אֲשֶׁר הָעֲקָרָה. רְפָאָה לְקֵץ

Sie fühlet Fried' und Freud' in hohen Jahren
Verjünget sich in Frische, gleich den Aaren.
Fürstinnen sich um die Beglückte schaaren.
O juble laut, in froher Mutterlust —
So ruft's ihr zu — Dir neuen Heils bewußt,
Der frisches Leben quillet in der Brust!
רשת Die schweres Leid so lange hat umringt,

(Am Sabbath.)

מֶלֶךְ (עַל) כָּל־ Gem.
הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ
מַשְׂכִּיל:

Weltenherr ist Gott! O eilet, laut in Lied es auszusagen!

שְׁמוֹ מְפֹאָרִים עֲדַת חָבְלוֹ. וְנֵעָרֵץ בְּאֶרֶץ־קֹדֶשׁ הִלּוּלוֹ. וּבְהֵיכָלוֹ כָּבוֹד אֹמֵר כְּלוֹ. קָדוֹשׁ:

דֵּעַ יְשִׁימוּ כָּל־ Vorb.
בְּרִיּוֹתָיו. וְיֵדְעוּ כִּי־גָדְלוּ
גְבוּרוֹתָיו.
זֵכֶר עָשָׂה Gem.
לְנִפְלְאוֹתָיו:
הְצִיב וְיָרָה אֶבֶן Vorb.
פִּנָּתוֹ. נַחֲלִיאֵל עֲבוּר
לְשַׁעֲשֵׁעַ בְּאֶמְתּוֹ.
זָכַר לְעוֹלָם Gem.
בְּרִיתוֹ:

O daß aller Wesen Schaaren ihren Sinn auf ihn nur lenken!
Vor der Größe seiner Werke werden ihren Geist sie senken,
Der gegründet hat auf Erden seinen Wundern ein Gedenken.
חציב Feststellt' Er der Erde Pfeiler, legte fest den Weltengrund;
Seinem Volke seine Lehre gab zum Erbbesitz sein Mund,
Und Er wird ihn ewig halten, seinen heil'gen Gottesbund.

תִּשְׁעִים כִּנְתִבְקָרָה, שְׁלֹחָה פְּארוֹת וְלֹא שְׁקֵרָה: Vorb. תֶּפֶן בַּנְּצָרִים אֲשֶׁר חוֹלְלוּ כְּהַיּוֹם, וְשָׁלֹשׁ עֲקָרוֹת שֶׁהָפְקְדוּ בְּזֶה יוֹם, תַּצְדִּיק בְּצִדְקָתָם מְיַחֲלֶיךָ אָיוֹם:

Das späte Leben ihr Gewährung bringt;
Ein frischer Trieb aus ihrem Stamme dringt. —
O wende Dich zu jener Edlen Sprossen;
Der Mütter[1]) denke, die Dein Heil genossen.
Um sie sei Deinen Treuen Huld erschlossen, — o Erhabener!
O verfüge über ihre Sprößlinge heut zum Segen, Heiliger!

צֶאֱצָאֶיהָ כֵּן פְּקֹד לְטוֹב הַיּוֹם, קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath,)

וְרָשַׁם בְּחֹק דַּת Vorb. הֱיוֹתָנִי, בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה לְזָכוֹר זִכְרוֹנִי, לְזִכָּרוֹן בְּהֵיכַל Gem. וי׳:

Er verzeichnet das Gesetz in der Forschung ew'gen Horte:
Mein Gedächtniß Jahr für Jahr sei erneut nach seinem Worte,
Daß zum Heil es vor ihn komme an dem ihm geweihten Orte.[2])

שִׁמְרֵי מִצְוֹתָיו עוֹד יְשׁוּבוּן לְבִצָּרוֹן, נִדְבָּרִים יֵרָאֶיו בְּהַכָּשֵׁר וְיִתָּרוֹן, וַיַּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמַע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן, קָדוֹשׁ:

זֶבַח קֹדֶשׁ כְּהַכְשֵׁר Vorb. אָז בְּעֵינָיו, רֶגֶל תְּמוּרָתוֹ אַיִל לְהַקְרִיב דְּפָנָיו, אַחַר נֶאֱחַז Gem. בַּסְּבַךְ בְּקַרְנָיו:

זבח Gnadenvoll sah Er das Opfer, das ihm willig ward geweiht,
Und den Widder zum Ersatze hielt erbarmend Er bereit,
Der im Waldgezweig verflochten hing zur guten rechten Zeit.

---

1) Die Urmütter alle sind am Neujahrstage, nach der Ueberlieferung, mit der Verheißung des Kindersegens bedacht worden.

2) Die biblische Bezeichnung des Festes „זכרון תרועה" Gedächtniß des Posaunenschalles" wird, mit Bezug auf 4. M. 10, 10 „Und es sei euch zum Gedächtniß vor eurem Gotte," in dem Sinne genommen, daß der Schofarhall ein Gnadenmittel zur Erinnerung an Jisrael ist.

Vorb. u. Gem. מֶלֶךְ מְמַלֵּט מֵרָעָה.
לְיוֹדְעֵי תְרוּעָה. הָאֵל קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. מֶלֶךְ זוֹכֵר אַחוּז
בֶּרֶן. לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם
בְּקֶרֶן. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

ע״פ א״ב כפול.

אַאֲפִיד נֵזֶר אָיוֹם.
בְּשִׁבּוּשׁ קֶרֶשׁ קָדְשָׁה
בְּיוֹם: גְּבוּרֵי כֹחַ

König der rettet vom Leid
Die ihm des Schofars Hall geweiht, Gott, Heiliger!
König, der Du gedenkest des Opferbereiten
Ihnen, die den Hall des Hornes Dir weihten,
Erhabener und Heiliger!
(Gem.) Ein Diadem will ich dem Mächt'gen bringen,
Das Dreimalheilig lass' ich ihm erklingen.
Ihr Mächtige in heil'ger Himmelskraft,

(Am Sabbath.)

Vorb. חֻכַּם חֲנִיטָיו לְתָקוֹעַ
בְּזֶה חֹדֶשׁ. יוֹם זֶה אִם יִקָּרֶה
בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ.

Gem. זִכְרוֹן תְּרוּעָה
מִקְרָא־קֹדֶשׁ:

Vorb. טָבְעוֹ אִם בְּחֹל
יְבוֹאֲכֶם. צַוּוּ לְתָקוֹעַ בְּכָל־
גְּבוּלְכֶם.

Gem. יוֹם תְּרוּעָה
יִהְיֶה לָכֶם:

Seine Sprossen lehrt' Er mild: Lasset Schofar hallen
An dem Mondbeginn! Doch wird der auf Sabbath fallen,
Dann nur der Erinnerung Wort[1]) lasset vor mir schallen!
טבעו Wird an einem Werkeltag seine Feier kommen,
Aller Orten Schofars Hall werde dann vernommen!
Tag des Blasens[2]) soll es sein für die Gläub'gen, Frommen! —

1) u. 2) Die doppelte Fassung זכרון תרועה und יום תרועה (4. M. 29, 1. und 3. M. 23, 24.) „Tag des Schofarhalles" und „Gedächtniß des Schofarhalles" wird so erklärt, daß ersteres das wirkliche Blasen an dem auf einen Wochentag, das andere die bloße Erwähnung im Gebete an dem auf einen Sabbath fallenden Feste andeute.

גְּדֻלָּה. דַּהֲרוּהוּ בְּבֵית
דְּגִילָה: הוֹדוּ הֲגָה
הַמְּדָה. וַתְּקוּהוּ
בְּהַכֵּל וּמִקְוָה: זֹכֵר
לָעַד זְכִיוֹת. חַדְּשׁוּהוּ
זְמֵר חֲיוֹת: טוֹב עִמֵּם
טֶרֶם. יַחֲרוּהוּ בְּחִדּוּשׁ
יָרֵחַ: כְּבֵשׁ כָּל־

Im Gotteshaus ihm Benedeiung schafft!
Die ihr errauscht in mächt'gen Halles Dröhnen,
Laßt ihm des Jubelliedes Worte tönen!
זכר Der ewig denkt der Frommen edles Thun,
Ihm singet, Chajoth[1])! Lieder ohne Ruh'n.
Der Sünd' erläßt mit mildem Sinne,
Bezeugt als Ein'gen ihn am Mondbeginne[2]),

(Am Sabbath.)

שִׁפְרוּ מַעֲשֵׂיכֶם וּבְרִית לֹא תוּפָר. נַאֲקַתְכֶם יַאֲזִין שָׁחָקִים שִׁפֵּר.
וְתִיטַב לַיָי מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:

Vorb. רוֹם צוּר יְשָׁעִי בְּפִי
כָּל־אֻמִּים. חֲשׁוֹף זְרוֹעֲךָ
לְהוֹשִׁיעַ מְמִתְקוֹמְמִים.
Gem. מַלְכוּתְךָ
מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים:
Vorb. בְּהִגָּלוֹתְךָ לְעֵין כָּל
שָׁכְנֶךָ לְהִוָּעֵד. קְהִלּוֹת
וּרְבָבוֹת בְּפִימוֹ לְהָעֵד.
Gem. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד:

Lob sei Dir, o Hort des Heils, dargebracht von Volksschaar!
Uns vom Feinde zu befrei'n, werd' in Allmacht offenbar!
Tritt es an, das Weltenreich, Du, der waltet immerdar!
כהגלותך Wenn Du in des Tempels Glanz Allen Dich wirst zeigen,
Wenn die Dir geweihte Schaar laut wird für Dich zeugen,
Dann ist für die Ewigkeit Dir die Herrschaft eigen.

[1]) Höhere Wesen, die als Träger des göttlichen Thrones beim Propheten Jecheskel (Cap. 1) erscheinen.
[2]) Dem Neujahrsfeste.

כְּעֻסִים. לְבַל אַף לְהָשִׁים: מְשָׁרְתַי בְּחִיל מוֹרָא. נִכְחָם

Der Zornesgluthen dämpft, Der dräu'nde Strafen niederkämpft.
משרתי Ihr seine Diener, in der Ehrfurcht Beben.

(Am Sabbath)

Vorb. לְךָ יֵאָתֶה כָּבוֹד וָעֹז בַּגּוֹיִם. חֻלַּד וְכָל־שׁוֹכְנֶיהָ וְכָל־הָאִיִּים.

Gem. מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם:

שִׁבְטֵי מִקְרָאֶךָ עֲלֵה וְהַמְשֵׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים בְּהַתִּיזְךָ לְנַשֵּׁל. בֵּי לַיְ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל. קָדוֹשׁ:

Dir gebühret Ehr' und Macht, in der Welt verkündet.
Eiland' alle, Erdenrund! seid zum Preis verbündet!
Wer ist's, der vorm Weltenherrn Bangen nicht empfindet?

Vorb. מוֹטוֹת צָרִים שַׁבֵּר וְהַכְחִידֵם. זְרוֹעֲךָ בָּצֵץ וְחָנָם תִּפְדֵּם.

Gem. זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶדֶם:

Vorb. נְדִיבֵי עַמִּים יְנֻחֲמוּ בְּכִפְלַיִם. קָמֵיהֶם עַל־פָּנֵימוֹ גַּלֵּה שׁוֹלָיִם.

Gem. זְכֹר וְיוֹ לִבְנֵי אֱדוֹם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלָיִם:

Brich des Feindes מוטות stolze Macht, sei sein Joch zerschellt!
Sammle die Zerstreuten ein, löse ohn' Entgelt;
Denk' der Schaar, die Dir geweiht seit Beginn der Welt!
Reichen Trostes Fülle laß Deine Edlen tränken,
Daß beschämt die Feinde stehn, so die Deinen kränken.
An Edom[1]) auch jenen Tag, den von Salem, wolle denken!

1) Die römische Weltmacht; die Worte aus Ps. 137, 7.

הַלְלוּ נוֹרָא. שַׁרְפֵי סְבִיב סְעָרָה. עֲנוּ לְמַעְבִּיר עֶבְרָה: פְּלִיאִים פְּצָחוּ פֶּה.

Sollt dem Allmächt'gen Lobgesang erheben.
Ihr Serafim, vom Sturm umringt,
Preist den, der mild den Zorn bezwingt!
Geheimnißreiche, thuet auf den Mund!

(Am Sabbath.)

Vorb. סְלוּל מְסִלָּתֵנוּ יַשֵּׁר לְצַעֲדֵנוּ. וּבֶן יַקִּירְךָ בַּרְסֵל לֹא יִמְעָד.

Gem. כְּנַמְתָּ זָכַר אֶזְכְּרֵנוּ עוֹד:

Ebne unsres Ganges Pfad, unsere Schritte gnädig lenke;
Kräft'ge Deines Kindes Schritt, daß nicht wanke sein Gelenke,
Wie Du sprachst: Ja, liebend stets Ich des Theuren denke.[1])

שְׁבוּתֵנוּ מִמֶּרְחָק עֲלוֹת לְהַר קָדְשֶׁךָ. וְנִפְאֲרֵנוּ תָּמִיד בְּדָבִיר מִקְדָּשֶׁךָ. כִּי זָכַר אֶת־דָּבָר קָדְשׁוֹ. קָדוֹשׁ:

Vorb. קְרִיַת מָשׁוֹשׁ הֵיכָל וְאוּלָם. מְזַבֵּחַ יָשִׁיב וּכְלֵי שֶׁרֶת כֻּלָּם.

Gem. וְיָ וִימְלֹךְ לְעוֹלָם:

Vorb. שָׁמַיִם וָאָרֶץ יְרַנְּנוּ לִשְׁמוֹ. יְעָרוֹת יִמְחֲאוּ־כָף לְהַגְעִימוֹ.

Gem. כִּי־פָקַד וְיָ אֶת־עַמּוֹ:

Deine Stadt, der Erde Lust, und des Tempels Weihgepränge,
Stelle her und den Altar und des Dienstgeräthes Menge.
„Gott regiert in Ewigkeit!" rufen laut dann Jubelklänge.
שמים Himmelshöhen, Erdentiefen preisen seines Namens Macht;
Wälder schlagen in die Hände, melden jubelnd seine Pracht:
Denn es hat der Herr in Gnaden seines Volkes neu gedacht.

[1]) Jerem 31, 20: „Ist mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkosung, daß, so oft Ich von ihm rede, Ich seiner immerwährend denke?"

צִלְצְלוּ הַכֹּל צְפָה׃ קְהִלּוֹת עַם קְדוֹשִׁים.
רוֹמְמוּהוּ רִבְבוֹת רַעֲשִׁים׃ שֵׁמַע קוֹל שׁוֹפָר. תַּאֲזִין וְאַשְׁמָה

O jubelt ihm, dem das Geheimſte kund!
קהלות O ihr des heil'gen Volkes Mengen,
Sollt ihn erhebend euch in Schaaren drängen. —
Des Schofars Hall vernimm in Huld,

(Am Sabbath.)

תְּקָף אֲרָאֶלִים וְכוֹכְבֵי צָפָר. תְּהִלּוֹת יְתַנּוּ שֶׁבַח לְהַשְׁפִּיר. Vorb.
הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר׃ Gem.

Engelſchaaren und die Sterne, die am Morgenhimmel glüh'n,
Melden ſeinen Preis, im Liede laſſen ſeinen Ruhm ſie blüh'n.
Und bei Schofars lautem Halle ruft's: O lobt, o preiſet ihn!

כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁוֹכְנֵי אֶרֶץ. יֹאמְרוּ תָּמִיד הַגְּדִיל יְיָ לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. קָדוֹשׁ׃

ישפט (Vorb. u. Gem.) Er richtet den Erdball in Gerechtigkeit, die Nationen in Redlichkeit! Gott, der Heilige!

יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל Vorb. u. Gem.
בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים. הָאֵל קָדוֹשׁ׃

והוא (Vorb. u. Gem.) Er iſt einzig! Wer wird ihm wehren? Was ſein Sinn beſchloß, Er vollbringt's! der Erhabene, Heilige!

וְהוּא בְאֶחָד וּמִי יְשִׁיבֶנּוּ וְנַפְשׁוֹ אִוְּתָה וַיַּעַשׂ. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ׃ Vorb. u. Gem.

Nach dem Alpha-Beth. Der Schluſs zeigt in Initialen den Namen des Verfaſſers Simon b. Jizchak. Siehe S. 115.

אֶתֵּן לְפַעֲלִי צֶדֶק. בַּיּוֹם הַנִּבְחָר מַעַשׂ לְהָבְדִּיל׃ נַאֲוָתוֹ מְאֹד נֶהְדָּר. הָדָר

אתן (Gem.) Laut will ich meines Meiſters Recht verkünden
Am Tag, beſtimmt zu prüfen, zu ergründen.
Erhaben Er, in Majeſtät ſo groß!

תּוֹפֶר׃ Gem. u. Erb. תְּשַׁלֵּשׁ
שׁוֹפָרוֹת בְּהַר
הַקֹּדֶשׁ. וַאֲשַׁלֵּשׁ
קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ׃

Daß Missethat entflieh' und Schuld.
Laß auf dem heil'gen Berg dreimal den Schofar hallen,
Dreifach laß Dir das Weihelied erschallen!

מֶלֶךְ זוֹכֵר אֲחִיזַת קֶרֶן. לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם בְּקֶרֶן. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ׃

(Am Sabbath.)

עֲנָוָתוֹ לְפִי הַגְּדֻלָּה׃ הוּא
אֲדוֹן הָעוֹלָם. וּמִי־הַכָּשָׁה
אֵלָיו וַיִּשְׁלָם׃ זוֹכֵר הוֹלֵךְ
בַּתֹּם. חוֹנֵן וְעֹשֶׂה דִּין יָתוֹם׃
טָהוֹר מָרוֹם וְנִשְׂא. יָפֶה
בְּעִתּוֹ הַכֹּל עָשָׂה׃ כַּבִּיר
לֹא יִמְאַס. לְנִבְזֶה בְּעֵינָיו
נִמְאָס׃ מְפֹאָר רוֹכֵב עֲרָבוֹת.
נַהּ נָגְהוֹ וְאֵשׁ לָהָבוֹת׃
סוֹעֵף בַּחֲרָבוֹת שְׁנוּנוֹת.
עֲבוּר יְתוֹמִים וְאַלְמָנוֹת׃
פֹּעֵל אָדָם יְשַׁלֵּם. צָר פֶּה
וּמַשִּׂים אֹלֶם׃ קֹנֵה הַכֹּל
בְּרַחֲמִים. רָם וּמַשְׁפִּיל
רָמִים׃ שׂוֹטֵט יְצוּרָיו בַּחֲנִינָה.

Wie sie ist seine Milde grenzenlos.
Er ist der Herr, der waltet in der Welt;
Der ihm sich sträubt, wie wird der Trotz zerschellt!
Auf den schlicht Wandelnden den Sinn Er lenkt;
Er wacht, wo der Verwaiste wird gekränkt
טהור Der Laut're, thronend in Erhabenheit,
Er bildet Alles gut für seine Zeit.
Allmächtig Er, der jenen nie verachtet,
So demuthvoll nicht auf sich selber achtet
Ruhmvoll zieht durch den Aether Er einher;
Glanz ist vor ihm, um ihn ein Flammenmeer.
Es blinkt geschärfet seines Schwertes Klinge,
Daß Er's für Wittwen und für Waisen schwinge.
פעל Der für der Menschen Thun Vergeltung übt,
Er schließt den Mund, das freie Wort Er giebt.
Das All — ihm ist's durch sein Erbarmen eigen,
Der Hohe, der die Hohen weiß zu beugen,

Oeffnen der Bundeslade.

יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ Vorb. u. Gem.
יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃

עי״פ א״ב משולש.

אַדִּירִי אַדִּירֵנוּ

" (Vorb. u. Gem.) Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit![1])

אדירי Die Edlen im Volke,

(Am Sabbath.)

תְּמִים פֹּעַל אֵל אֱמוּנָה׃
שְׁפָטֵי אֶרֶץ בַּתְּהוֹ מְפַחֲדוֹ
יְבֻהֲלוּ וְיִתְמָהוּ׃ עוֹשֶׂה
מִשְׁפָּט עַמּוֹ וּתְחִלָּה
מְכַבְּדָם מְפַנֵּי זַעֲמוֹ נִדְיָבִים
בְּדִבְקוּם יָחִילוּ בַּאֲשֶׁר
מִשְׁפָּטוֹ פָּעָלוּ׃ רוֹאֶה כָּל־
תַּעֲלוּמוֹת יוֹשֵׁב בְּגַבְהֵי
מְרוֹמוֹת׃ צוֹפֶה כָּל־נוֹלָדוֹת
חוֹפֵשׂ כָּל־הֶעָתִידוֹת׃ קֹרֵא
הַדּוֹרוֹת מֵרֹאשׁ חֹקֵרִי־לֵב
לָתוּר וְלִדְרוֹשׁ׃ Gem. u. Vorb. זוֹכֵר
בְּרִית רִאשׁוֹנִים קַיֵּם
שְׁבוּעָה לָאַחֲרוֹנִים׃

In Milde stets ob seinen Wesen waltend,
Untadlig Er und ewig Treue haltend.
Die Erdenrichter sind vor ihm ein Nichts,
Sie harren angstvoll selber des Gerichts.
עושה Wenn Er die Seinen stellet ins Gericht, —
Eh' noch der Zorn erglüht, das Recht Er spricht.
Die Edelsten vor scharfer Prüfung beben,
Ob nach dem Werk Er wird Vergeltung geben.
Das tief Verborgne seine Augen sehen,
Ob er auch thronet in des Himmels Höhen.
Er siehet was der Zeiten Schoß verhüllt;
Was in der Zukunft ruht, ihm ist's enthüllt.
קרא Er ruft die Zeiten seit der Welt Beginn,
Erforscht und späht was tief verbirgt der Sinn.
Der mit den Ahnen Du den Bund geschlossen,
O halte treu den Schwur den spräten Sprossen!

יִשְׁפַּט־תַּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים. הָאֵל קָדוֹשׁ׃

[1]) Die Worte „Gott ist der Herr" u. s. w. werden als Wechselgesang zwischen den himmlischen Wesen und Israel vertheilt.

יַאְדִּירוּ בְקוֹל,
יְיָ מֶלֶךְ;
בְּרוּאֵי בָרָק יְבָרְכוּ
בְקוֹל, יְיָ מֶלֶךְ;
גִּבּוֹרֵי גֹבַהּ יַגְבִּירוּ
בְקוֹל, יְיָ יִמְלֹךְ;
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלַךְ יְיָ יִמְלֹךְ
לְעוֹלָם וָעֶד;
הוֹדֵרֵי דוֹלְקִים
יְדוֹבְבוּ בְקוֹל,
יְיָ מֶלֶךְ;
הֲמוֹנֵי הֲמָכָה
יְהַלְלוּ בְקוֹל,
יְיָ מֶלֶךְ;
וַחֲיָלִים וְחַיּוֹת יְוַעֲדוּ
בְקוֹל, יְיָ יִמְלֹךְ;
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלַךְ יְיָ יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד;
זִכְרֵי זְמִירוֹת יְזַמְּרוּ
בְקוֹל, יְיָ מֶלֶךְ;
חֲכְמֵי חִידוֹת
יְחַפְּנוּ בְקוֹל, יְיָ מָלָךְ;

das Dir erbebt, ein jeglicher laut die Stimm' erhebt, und sprich: Gott ist der Herr!

Die gebildet sind aus des Blitzes Flammen, in Segen brechen sie aus zusammen, und sprechen: Gott war der Herr!

Die in den Höhen mächtig ragen, mit Macht zu Deinem Lob sie sagen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

דוהרי Die in Flammen Sprühenden, in Eil' Vorüberziehenden, künden laut: Gott ist der Herr!

Die Schaaren von Tausenden, die im mächt'gen Rauschen Erbrausenden, sie loben und sprechen: Gott war der Herr!

Und in den himmlischen Schaaren und Chören läßt die Kunde laut sich hören: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

זכרי Die Liedesklänge singen, im Lied den Preis Dir bringen: Gott ist der Herr!

Tiefdenkende Weise bekennen zu Deinem Preise mit mächtigem Rufe: Gott war der Herr!

טַפְסְרֵי טְפוּחִים
יְשַׁבְּחוּ בְקוֹל.
יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

Die Fürsten im Firmament — in zierlichen Weisen ihr Wort bekennt: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יוֹרְשֵׁי יְקָרָה
יְיַשְּׁרוּ בְקוֹל.
יְיָ מָלָךְ׃
כַּבִּירֵי כֹחַ יַכְתִּירוּ
בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ׃
לְבוּשֵׁי לְהָבוֹת
יְלַבְּבוּ בְקוֹל.
יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

Die Erben ewiger Lehren laut rufend Dich verehren: Gott ist der Herr!

Die Gewaltigen an Macht künden zu Deiner Pracht: Gott war der Herr!

Die von Flammen Umhüllten bezeugen aus dem Herzen, dem tief erfüllten: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

מְנַעֲמֵי מֶלֶל
יְמַלְּלוּ בְקוֹל.
יְיָ מָלָךְ׃
נִצְצֵי נֹגַהּ יְנַצְּחוּ
בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ׃
שְׂרָפִים סוֹבְבִים

Lieblicher Rede kundiger Mund ruft und machet laut es kund: Gott ist der Herr!

Die hell leuchten im Strahlenkranze rufen mit Jubel zu Deinem Glanze: Gott war der Herr!

Serafim, die Deinen Thron

יְסַלְסְלוּ בְקוֹל.
יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
עֶרְכִּי עֹז יַעֲנוּ
בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ׃
פְּחוּדֵי פְלֵאיךָ
יְפַצְחוּ בְקוֹל.
יְיָ מָלָךְ׃
צְבָאוֹת צַאנְךָ
יְצַלְצְלוּ בְקוֹל.
יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
קְהִלוֹת קְדֹשׁ
יַקְדִּישׁוּ בְקוֹל.
יְיָ מָלָךְ׃
רִבְבוֹת רְבָבָה
יְרַנְּנוּ בְקוֹל. יְיָ מָלָךְ׃
שְׁבִיבֵי שַׁלְהֶבוֹת
יְשַׁנְּנוּ בְקוֹל. יְיָ | יִמְלֹךְ׃

umstehen, lassen holdselig den Ruf ergehen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

״ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

ערכי Die seine Allmacht preisen und loben, haben zum Ruf die Stimm' erhoben: Gott ist der Herr!

Die ob Deinen Wundern staunend erbeben, Alle sie laut die Kunde geben: Gott war der Herr!

Die von Dir geführte Schaar ruft in klingendem Laute hell und klar: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

״ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

קהלות Die Gemeinden der Frommen lassen den Weihruf an Dich kommen: Gott ist der Herr!

Zahllose Myriaden und Heere jubeln und jauchzen zu Deiner Ehre: Gott war der Herr!

Die leuchten im Feuerschein in klingendem Schalle den Ruf Dir weihn: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי מֶלֶךְ יי מָלָךְ יי | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

תּוֹמְכֵי תְהִלּוֹת
יַתְמִידוּ בְקוֹל.
יי מֶלֶךְ׃

תּוֹמכי Die Dein Loblied festhalten und fassen, ewig den Ruf erklingen lassen: Gott ist der Herr!

תּוֹקְפֵי תִפְאַרְתְּךָ
יַתְמִימוּ בְקוֹל.
יי מָלָךְ׃

Die Deinen Ruhm verkünden mit Macht, unablässig melden sie Deine Pracht: Gott war der Herr!

תְּמִימֵי תְעוּדָה
יִתְּנוּ בְקוֹל. יי | יִמְלֹךְ׃
יי מֶלֶךְ יי מָלָךְ יי | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

Die Deinem Zeugnisse treu ergeben, mächtig zu Dir die Stimme sie heben: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

וּבְכֵן לְךָ הַכֹּל יַכְתִּירוּ׃
ע״פ א״ב.
לְאֵל עוֹרֵךְ דִּין׃
לְבוֹחֵן לִבָּבוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְגוֹלֵה עֲמוּקוֹת בַּדִּין׃
לְדוֹבֵר מֵישָׁרִים בְּיוֹם דִּין׃
לְהוֹגֶה דֵּעוֹת בַּדִּין׃
לְוָתִיק וְעֹשֶׂה חֶסֶד בְּיוֹם דִּין׃
לְזוֹכֵר בְּרִיתוֹ בַּדִּין׃

וּבכן (Vorb.) Und so möge Dir Alles die Krone reichen!

לאל Dem Allmächtigen, der anordnet Gericht,

Die Herzen prüfet am Tage des Gerichts;

Der aufdeckt die Tiefen im Gericht,

In Wahrheit das Urtheil fällt am Tage des Gerichts;

להוגה Der die Gedanken durchforschet im Gericht,

Dem Ewigtreuen und Gnadenvollen am Tage des Gerichts;

Der seines Bundes denket im Gericht,

לְחַמֵּל מַעֲשָׂיו בְּיוֹם דִּין׃
לְטַהֵר חוֹסָיו בַּדִּין׃
לְיוֹדֵעַ מַחֲשָׁבוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְכֹבֵשׁ כַּעְסוֹ בַּדִּין׃
לְלַבֵּשׁ צְדָקוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְמוֹחֵל עֲוֹנוֹת בַּדִּין׃
לְנוֹרָא תְהִלּוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְסוֹלֵחַ לַעֲמוּסָיו בַּדִּין׃
לְעוֹנֶה לְקוֹרְאָיו בְּיוֹם דִּין׃
לְפוֹעֵל רַחֲמָיו בַּדִּין׃
לְצוֹפֶה נִסְתָּרוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְקוֹנֵה עֲבָדָיו בַּדִּין׃
לְרַחֵם עַמּוֹ בְּיוֹם דִּין׃ Gem. u. Vorb.
לְשׁוֹמֵר אוֹהֲבָיו בַּדִּין׃
לְתָמֵךְ תְּמִימָיו בְּיוֹם דִּין׃

Seiner Wesen sich erbarmt am Tage des Gerichts;
לטהר Der rein spricht die ihm Vertrauenden im Gericht,
Der Verborgenes Sinnen erkennet am Tage des Gerichts;
Der seinen Zorn zurückhält im Gericht,
Mit Gnade sich umhüllet am Tage des Gerichts;
למחל Der die Sünden vergiebt im Gericht,
Der erhaben in seinen Wunderthaten am Tage des Gerichts;
Der verzeiht seinen Schutzbefohlenen im Gericht,
Der erhört die ihn Rufenden am Tage des Gerichts;
לפעל Der sein Erbarmen läßt walten im Gericht,
Der das Geheimste durchspähet am Tage des Gerichts;
Der sich zueignet seine getreuen Knechte im Gericht,
לרחם Der seines Volkes sich erbarmt am Tage des Gerichts;
Der schützet die ihn Liebenden im Gericht,
Der stützet seine Frommen am Tage des Gerichts!

Schließen der Bundeslade.

סליק וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה קְדֻשָּׁה, כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ׃

מֶלֶךְ בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד אָרֶץ, עֲלִיזִין עַל־כָּל־הָאָרֶץ,

וּבכן (Vorb.) Und so möge Dir der Weiheruf emporsteigen, denn Du, unser Gott, bist König!

מלך (Gem.) Der Weltherr ruft ins Gericht die Erde, der Höchste, Er, der Herr der

יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־הָאָרֶץ,
כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁוֹכְנֵי אָרֶץ,
מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד־קְצֵה
הָאָרֶץ, כִּי הוּא בּוֹרֵא קְצוֹת
כָּל־הָאָרֶץ, עֹשֶׂה מִשְׁפָּט
וּצְדָקָה בָּאָרֶץ, בְּקוּמוֹ
לַמִּשְׁפָּט יַשְׁקִיט הָאָרֶץ,
לְהוֹשִׁיעַ כָּל־עַנְוֵי־אָרֶץ,
לַעֲשׂוֹת בַּתְּרוּ שִׁפְטֵי
הָאָרֶץ, לֶאֱחוֹז בְּכַנְפוֹת
הָאָרֶץ, לְנַעֵר כָּל־רִשְׁעֵי־
אָרֶץ, וְקוֹל יַשְׁמִיעוּ בַּשָּׁמַיִם
וּבָאָרֶץ, מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ
בְּכָל־הָאָרֶץ, וּבְמָלְכוֹ עַל
כָּל־הָאָרֶץ, יָרִיעוּ תַּחְתִּיוֹת
אָרֶץ, יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל
הָאָרֶץ, וַאֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם
מִמַּעַל לָאָרֶץ, וַאֲשֶׁר בַּמַּיִם
מִתַּחַת לָאָרֶץ, וְאָז יִפְצְחוּ
רָנֵן בְּעֶרֶץ, כְּבוֹדוֹ מְלֹא
כָל־הָאָרֶץ, יְיָ מָלָךְ תָּגֵל
הָאָרֶץ, וּבְכֵן יְשַׁלֵּשׁ שׁוֹפְרוֹת
עָרֶץ, וַיַּפְחִיד חוֹרֵי יוֹשְׁבֵי
הָאָרֶץ, וַיַּהֲפוֹךְ כִּסֵּא
מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ, וְיֹאמְרוּ

Erde, auf daß erkenne die ganze Erde, der Länder Bewohner, die Völker der Erde, von einem bis zum andern Ende der Erde, daß Er ist Schöpfer und Herr der Enden der Erde, — Er, der des Rechtes waltet und der Gerechtigkeit auf Erden. Erhebt Er sich, Gericht zu halten, schweigt bangend der Erde, wenn Er sich annimmt der Bedrängten der Erde, in Nichts wandelt die Mächt'gen der Erde. Er ergreift mit Macht die Säume der Erde, und schüttelt sie ab, die Bösen der Erde. Es erschallt eine Stimme im Himmel und auf der Erde: Wie mächtig, o Gott, ist Dein Name auf der ganzen Erde! Wenn sein Reich sich erheben wird über die Erde, jauchzen werden die Tiefen der Erde, frohlocken die Himmel und jubeln die Erde, und was hoch im Himmel ist über der Erde, und tief in den Fluthen unter der Erde, ausbricht's in Jubelklang, rufend: Seiner Herrlichkeit voll ist die Erde! Der Herr regiert! o freue dich, Erde! — Dreifacher Hall erdröhnet in mächtigem Schall: es erbeben die Fürsten, die Herren der Erde, umstürzt Er den Thron der Reiche der Erde, und Alles, was Odem

כֹּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאַפּוֹ
בָּאָרֶץ, Vorb. מָה־אַדִּיר
שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ, וְיכוֹנַן
מִשּׁוּשׁ כָּל־הָאָרֶץ, וְיעוֹרֵר
כָּל־יִשֵּׁנֵי־אָרֶץ, וַיַּעֲלוּ
זְמִירוֹת מִכְּנַף הָאָרֶץ, שִׁירוּ
לַיי כָּל־הָאָרֶץ׃

אֶרֶץ וְדָרֶיהָ יִצְפּוּ לַדִּין,
וְיֶחַתּוּ וְיֶחֶרְדוּ מֵאֵימַת הַדִּין,
כִּי גָדוֹל יוֹם הַדִּין, וּמִי
יְכִילֶנּוּ לְהִצְטַדֵּק בַּדִּין,
וְכָל־יוֹשְׁבֵי עַל־מְדִין, וְכָל־
יְדֵעֵי דָּת וָדִין, וְכָל־שֶׁנַּעֲשֶׂה
בּוֹ דִּין, אוֹלַי יֵחָנֵן בְּשָׁעַת
הַדִּין, כִּי אֵין רַחֲמִים בַּדִּין,
וְלֹא יִשָּׂא פָּנִים בַּדִּין, וְהוּא
עֵד וּבַעַל דִּין, לָרַעַת בָּאָרֶץ
מַעֲשֵׂהוּ בַּדִּין, וּבְיַד־כָּל־
אָדָם יַחְתּוֹם דִּין, וּלְפִי
מִשְׁמָרוֹ יַעֲשֶׂה־לּוֹ דִּין,
וּכְפָעֳלוֹ יִפְעַל לוֹ דִּין,
וּמַעֲשָׂיו יוֹכִיחוּ אוֹתוֹ בַּדִּין,

hat, ruft von der Erde: Herr, verherrlicht bist Du auf der ganzen Erde! Aufrichtet Er in Pracht die Wonne der Erde, aufwecket Er die schlafen im Schoße der Erde, und Jubelgesang erschallt von den Säumen der Erde: „Singet dem Herrn, alle Lande der Erde!“

ארץ Die Erde und ihre Bewohner harren entgegen dem Gericht, erbebend und bangend in Angst vor dem Gericht. Denn groß ist der Tag des Weltengerichts: wer kann ihn fassen und ertragen, daß er besteh' im Gericht? Allen, die sitzen zu halten Gericht, und Allen, kundig des Gesetzes, die walten des Gerichts, und allen denen, die gerufen werden ins Gericht, wie bangt ihnen, ob sie Gnade finden im Gericht! Denn nicht Erbarmen waltet im strengen Gericht, nicht Ansehen wird geschonet im großen Gericht. Ein jeglicher selbst ist Zeuge, sitzt über sich selbst zu Gericht, sein eigen Thun und Wirken erkennet Er im Gericht, mit eigner Hand besiegelt er sein Gericht, nach seinem Zeugnisse und Spruch wird ihm gethan im Gericht, und nach seinem Schaffen erwirkt er sich Lohn im Gericht. Seine Werke zeugen gegen ihn im Gericht,

וְאֶבֶן מִקִּיר תְּזַעֵק בַּדִּין,
וְכָפִיס מֵעֵץ יַעֲנֶה בַּדִּין,
הַכֹּל בֶּאֱמֶת וְהַכֹּל בְּדִין,
בְּמִדַּת רַחֲמִים וּבְמִדַּת
הַדִּין, וְהַיּוֹם הוּכַן עַמִּים בּוֹ
לָדִין, לַעֲשׂוֹת אוֹת לְיוֹם
הַדִּין, וְכָל־נְפָשׁוֹת בּוֹ יָדִין:
וְהוּא עָשׂוּי חק זָכָרוֹן, לְיוֹם
רִאשׁוֹן וְלְיוֹם אַחֲרוֹן, לְהַזְכִּר
בּוֹ יְשֵׁנֵי חֶבְרוֹן, בְּצִלָּם
לְהֶחָבְאוֹת חֲבַצֶּלֶת הַשָּׁרוֹן,
בָּהֶם לְהַצְדִּיק שָׂבִים
לְבִצָּרוֹן, תִּקְעִי בַשּׁוֹפָר
וְקוֹרְאִי בְּגָרוֹן, לְמִצְוֹא
בְּצִדְקָם מַעֲשֵׂה כִשָּׁרוֹן,
בָּם לְהִנָּצֵל מֵאַף וְחָרוֹן:
וּכְשָׁמַר אָב הֶרֶךְ מִשְׁפָּט
וּצְדָקָה, יַעֲשֶׂה לְנִינָיו
בְּמִשְׁפָּט חֶסֶד וּצְדָקָה,

[1]) Die Erzväter und Mütter des Volkes.

[2]) Aus dem Hohenliede (2, 1.) entlehnte symbolische Benennung Israels.

und der Stein aus der Mauer zeihet im Gericht, und der Sparren aus dem Getäfel giebt eine Antwort im Gericht, — Alles nach Wahrheit, nach strengem Gericht, — ob er Gnade verdiene, ob die Strenge des Gerichts. Der heutige Tag ist bestellt, die Völker zu führen ins Gericht, Zeichen und Urbild von je als Tag des Gerichts; die Seelen treten an ihm vors Gericht. Zum Gedächtniß er, der von Gott gesetzte, an den ersten Weltbeginn und ans Gericht, das letzte, — an die, so in Chebrons Höhle ruh'n[1]), daß in ihrem frommen edlen Thun Schutz und Schirm des Scharons Lilie[2]) finde, sie zu befreien von Schuld und Sünde, die nach des Heiligthums Gründung verlangen, wenn bei des Schofars Hall brünst'ge Gebete sich ihnen entrangen, daß Jener Thaten und Werke, die frommen, den späten Sprossen zu Gute kommen, daß dem Gericht und der Strafe sie seien entnommen. Und wie der Urahn wahrte des Rechtes, der Milde, so erweise seinen Sprossen im Gericht Gnad' und Milde;

וּכְיוֹנַת אֵלֶם זָרַע לִצְדָקָה,
יַקְצִירוּ נִינָיו אֱמֶת וּצְדָקָה,
וּכְנַתֵּן לַתָּם בֶּאֱמֶת צְדָקָה,
יִתֵּן לְנִינָיו אֱמֶת וּצְדָקָה,
וְכִפֵּא כָבוֹד מְתָקָן בִּצְדָקָה,
לְפָנָיו יַעֲמוֹד מֵלִיץ וְיַלְמֵד
צְדָקָה, וְכַעֲלוֹת שׁוֹפָר
מְדַלֵּי צְדָקָה, יְחַנְנוּ
וְיַפְגִּיעוּ אֲבוֹת הַצְּדָקָה,
וְיֹאמְרוּ לְפָנֶיךָ אוֹהֵב צְדָקָה,
חָלִילָה לְךָ מְדַבֵּר בִּצְדָקָה,
מַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט בְּלֹא צְדָקָה,
וּבִמְקוֹם מִשְׁפָּט אֵין צְדָקָה,
וּבְאֵין מִשְׁפָּט יֵשׁ צְדָקָה,
וְאַתָּה בַּמִּשְׁפָּט תַּעֲשֶׂה
צְדָקָה, לִשְׁפוֹט תֵּבֵל
בְּמַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה, וּמְכוֹן
כִּסְאֲךָ מִשְׁפָּט וּצְדָקָה,
וּבְחַפְּשְׂךָ מַעֲשִׂים מִבְּלִי
צְדָקָה, הָזְכֹּר לְטוֹב מְעַט
בִּצְדָקָה, וּבְמַתַּנַת חִנָּם
תַּעֲשֶׂה צְדָקָה, לְפָתוֹחַ לָמוֹ
אוֹצְרוֹת הַצְּדָקָה, וְאִם

und wie jener zum Opfer bereite Dulder gesäet fromme Milde, laß ernten seine Nachkommen der Gnaden Milde; und wie dem Untadligen Du gewährtest ob seiner Treue Deine Lieb' und Milde, so gewähre seinen Kindern Lieb' und Milde. Und wenn Deiner Allmacht Thron steht aufgerichtet in Milde, laß auftreten den Anwalt zum Spruch der Milde. Und schallet des Schofars Ton von denen, die baar sind der Werke der Frommen, o laß zu Dir das Flehen der Väter kommen; mögen sie vor Dir, der Du liebest den Sinn, den frommen, sprechen: O laß im Rechte die Gnade walten, und nicht in Strenge wolle Gericht Du halten, und statt des Rechtes laß die Gnade schalten! O nach Mild' und Erbarmen richte die Welt, auf Gnad' und Huld sei Dein Thron gestellt! — Und prüfst Du die Werke und findest Du uns arm, an Verdiensten baar, o nimm des wenigen Guten in Gnaden wahr! Und als Geschenk Deiner Gnade sei uns Dein Heil beschieden; aufthu' uns die Pforten zum Segen und Frieden!

יָצְאָה גְּזֵרָה דְּחוּקָה. לְחַבֵּל יִשְׁבֵי אַרְקָא. בְּבוּקָה וּמְבוּקָה
וּמְבֻלָּקָה. הִסְתַּבֵּל בַּתַּבְנִית אֲשֶׁר בַּכִּפָּא חֲקוּקָה. וּבַתֵּבָה
אֲשֶׁר תַּחְתָּיו פְּקוּקָה. וְנַפְשׁוֹת צוּרִים בְּתוֹכָהּ נְקוּקָה.
וּבְעֻטָּרָה אֲשֶׁר בְּרֹאשָׁךְ זְקוּקָה. וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל בְּכִנּוּי
מְחֻקָּקָה. וּבְרִמּוֹת שְׁבָטִים מְעֻקָּה. וּבֵין כְּתֵפָיו שָׁכֵן
בְּחָזְקָה. וּבָם אֶשְׁעֲנָה וּבָם אֶתְחַזְּקָה: כִּי בְּשִׁבְתּוֹ בַּכִּפֵּא
לְשָׁפְטִי. יַעַמְדוּ כֻלָּם לְפָנַי שׁוֹפְטִי. לְהַדְּמִים בַּשּׁוֹפָר
בַּעַל מִשְׁפָּטִי. לְהָלִיץ בַּעֲדִי וְלִזְכוּת יִשְׁפְּטִי. וּכְמִשְׁפְּטֵי
הַגּוֹיִם בְּלִי לְשָׁפְטִי. כִּי לָאוֹר יוֹצִיא מִשְׁפָּטִי. וְנֹגַהּ בָּאוֹר
תִּהְיֶה בְּהִשָּׁפְטִי: רֹאשׁוֹ כֶּתֶם פָּז לְצַדְּקִי. לְבוּשֵׁהּ כְּתָלֵג
חָוֵר לְנַקִּי. וּשְׂעַר רֵאשֵׁהּ כַּעֲמַר נָקִי. בְּנַקֵּה לֹא יְנַקֶּה
לְנַקִּי. בְּאָמֶר יְמַלֵּט אִי־נָקִי. וְהוּא רוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת[1] מַבְהִילִי.
וְיוֹשֵׁב בְּחַדְרֵי תֵּימָן כְּבָקִי. בִּגְבוּל בִּנְיָמִן[2] בְּצֶלְצַח לְנַקִּי:
וְרַגְלֵי הַחַיּוֹת אֲשֶׁר בְּמִישׁוֹר עֲרָבוֹת. וְעַד לְמַעְלָה
לְמַעְלָה רָבוֹת. וְסִלְסוּל לָבָרוּד מְמֻקוֹמוֹ מַרְבּוֹת. וּפוֹרְדוֹת
וּמַשִּׁיקוֹת סְלִיחָה לְהַרְבּוֹת. לְהַצְדִּיק בְּמִשְׁפָּט אַלְפֵי
רְבָבוֹת. כְּמַרְאֵה בָּזָק רָצוֹת וְשָׁבוֹת. וּמְרֵאוֹת תְּמוּנַת
דְּמְיוֹן מִתְחַבְּאוֹת. וּמַטִּיפוֹת כְּנֹפֶת רִשְׁפֵּי שַׁלְהֶבוֹת.
לְהֵעָשׂוֹת נָהָר דִּינוּר אֵשׁ לֶהָבוֹת: וְעַל־רָאשֵׁיהֶם נָטוּי
בְּמוֹרָא. דְּמוּת רָקִיעַ כְּקֶרַח הַנּוֹרָא. וּשְׁמֵי מְעָנָה מָקוֹם
מַה־נּוֹרָא. וְשָׁם אֹתוֹ שְׂרָא נְהוֹרָא. וּמִמַּעַל לָרָקִיעַ כְּאֶבֶן
יָקָרָה. כְּמַרְאֵה אֶבֶן סַפִּיר כֵּס תִּפְאָרָה. וּבוֹ יֹשֵׁב עָטֶה
אוֹרָה. חֹצֵב מִפִּיו תַּלְמוּד תּוֹרָה. וּמִשָּׁם שׁוֹמֵעַ שַׁוְעַת
עֲתִירָה. וּמִימִינוֹ אֵשׁ דָּת כְּתוֹרָה: וְשָׁם בְּיָמִין יֵשׁ
חֲלוֹנוֹת. בְּצַד רָאשֵׁי הַכְּרוּבִים בְּמָעוֹנוֹת. כִּי דֶּרֶךְ אוֹתָן

1) bestrahlen. — 2) Ortsname beim Heiligthum.

הַחַלּוֹנוֹת. יַאֲזִין תְּפִלּוֹת וַיַּקְשִׁיב תְּחִנּוֹת. פְּעָמִים פְּתוּחוֹת וּפְעָמִים צְפוּנוֹת. בְּכֵן עִתִּים הֵם לְהִתְעַנּוֹת. בְּעֵת רָצוֹן לְהִפָּתֵחַ וּלְהֵעָנוֹת. וּכְשֶׁחִפּוּץ רַחוּם לִשְׁעוֹת וְלַעֲנוֹת. יְגַוֵּר וְיִפְתְּחוּ אוֹתָן הַחַלּוֹנוֹת. וְיֵצְאוּ בָּם אֶלֶף וּשְׁמֹנָה מֵאוֹת. הַמְּלִיצִים יֹשֶׁר מִשְׁפָּט לְנָאוֹת. וַיַּקְבְּלוּ תְּפִלּוֹת מְלֵבוֹת בָּאוֹת. וְיִתְנוּם בְּרֹאשׁ אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת. בְּכֶתֶר וָנֵזֶר בְּרֹאשׁוֹ לְהֵרָאוֹת. עֲשׂוֹת בָּמוֹ לְטוֹבָה אוֹת. בְּיוֹם תְּרוּעָה מוּפֶת לְהֵרָאוֹת: וְאָז אֱלֹהִים יְשַׁלְּשׁוּ קְדֻשּׁוֹת. שְׁתַּיִם לְעֻמַּת קָדוֹשׁ מְתֻפָּרְשׁוֹת. וְאַחַת בְּרֹאשׁ קָדוֹשׁ מַקְדִּישׁוֹת. וְקָדוֹשׁ בְּכָל־מִינֵי קְדֻשּׁוֹת. מְיַדּוֹ נָתַן שְׁתֵּי קְדֻשּׁוֹת. וְיַקְדֵּשׁ בְּאַחַת מִשָּׁלֹשׁ קְדֻשּׁוֹת. וְיֵעָרֵב־לוֹ מִלְמַטָּה שָׁלֹשׁ תְּקִיעוֹת כְּמוֹ מִלְמַעְלָה שָׁלֹשׁ קְדֻשּׁוֹת:

Vorb. כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:

Gem. u. Vorb. קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

Gem. אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

Vorb. (Vorb.) Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer ruft dem Andern zu und spricht:

Gem. u. Vorb. קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig ist Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit.

Gem. אז Und mit gewaltigem, mächtig erbrausendem Halle lassen sie die Stimme vernehmen, sich erhebend den Serafim entgegen, die ihnen zurufen:

Der Name d. Verfassers in 2-fachen Akrostichon: Binjamin b. Schemuel (Amanu) um 4820 = 1060.

וְחַיּוֹת, בּוֹעֲרוֹת מַרְאֵיהֶן כְּנַחֲלֵי־אֵשׁ: בְּזַחַל סוֹבְלוֹת כַּם אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: נִסְתָּמוֹת גְּוִיּוֹתֵיהֶן כִּרְשָׁפֵי לַבַּת אֵשׁ: נָאֶם הַדָּבוּר מְשַׁמְּעוֹ הַנִּתָּן בָּאֵשׁ: יְסִבְּלוּ סַבָּל נוֹזָלִים עַל רָאשֵׁיהֶם אֵשׁ: יָעִיר לָז לָלָן וְלֹא נִשְׁקְעַת הָאֵשׁ: מְשֻׁלָּחִים יָד שְׂרָפִים תַּהַת כְּנָפֵי־אֵשׁ: מֻשְׁלָכִים בְּכִנְפֵיהֶם נַחֲלֵי לַהֲבוֹת אֵשׁ: נִפְזָרוֹת לִמְקוֹם רְשָׁעִים לְהַכְנִיעָם בָּאֵשׁ: נֶאֱלָחִים בָּם כַּדּוֹנֵג מִפְּנֵי הָאֵשׁ: בַּיִת לְחַשְׁמַלָּה מַרְאֵיהֶ כְּמַרְאִית אֵשׁ: בְּנִנַּהּ סָבִיב בַּקְּשֶׁת בַּעֲנַן אֵשׁ: רָצוֹא וְשׁוֹב הַחַיּוֹת דָּאוֹת בַּאֲנַפֵּי אֵשׁ: רוֹחֲשׁוֹת בָּרוּךְ כְּבוֹדוֹ בְּלַהַק יְקוֹדֵי אֵשׁ: שְׁעוּנוֹת בְּמַאֲמַצֵּי רָם שְׁכִינָתוֹ בָאֵשׁ: שׁוֹאֲגוֹת כַּאֲרִי קוֹל בְּלַהַב אֵשׁ: מָאָחַד כֶּתֶר בְּפֶלֶל בֵּית־יַעֲקֹב אֵשׁ: מַשְׁפִּיעוֹ שֶׁרֶף לַהַט שָׁבִיב אֵשׁ: וּמְזַדְּעָזְעִים חֵילֵי מָרוֹם מְשֻׁלְהֲבֵי אֵשׁ: וּמְרַעֲשׁ מִתְנַלְגְּלִים גַּלְגַּלֵּי כֵּם אֵשׁ: אַף רְקִיעִים אֲחָזָתָם חֲרָדַת אֵשׁ: אָז יְשֻׁלְּשׁוּ בַקֹּדֶשׁ לַנְּשָׁפָּט בָּאֵשׁ: לִשְׁמֹאל וּלְיָמִין שְׁנֵי שִׂרְפֵי־אֵשׁ: לוֹאֲטִים הֶרֶכֶל מְלַהֲזִכִּיר עֶגֶל אֵשׁ: אָנָא עֻזּוּ וְגִבּוֹר נַעֲרָץ בְּכָתֵי אֵשׁ: אֵלֶיךָ הַעַל שָׁוַע לוֹקְחֵי דַּת אֵשׁ: מִכְפָּעַל הַר מוֹר נֶעֱקַד עֲלֵי עֲצֵים וָאֵשׁ: מְצוּקָה נִנְצַח מְמֻדּוֹרַת עֲצִים וָאֵשׁ: נָא אֵם חֻטָּאָה נִמְשָׁכָה וּבָעֲרָה כָאֵשׁ: נִחוּמֶיךָ יְגֹלּוּ בְּשִׂבְחֲךָ עַל כִּסֵּא אֵשׁ: וְהַכְפֵּא יַפְגִּיעַ לָרוֹכֵב בְּמֶרְכָּבָת אֵשׁ: וַיִּשָּׂר יְלִיצוּ בַעֲדֵינוּ חַיּוֹת אֵשׁ:

Vorb. אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים יַעֲמָתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

Gem. u. Vorb. בָּרוּךְ כְּבוֹד־ יי מִמְּקוֹמוֹ:

Gem. מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תּוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי

ברוך (Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומך Aus Deiner Stätte, Du unser König! glänz' hervor und walte über uns, denn wir harren auf Dich, wenn Du wieder herrschen

תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב
בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד
תִּשָּׁכוֹן: תִּתְנַדַּל
וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ
יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדֹר
וָדֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים:
וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה
מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר
הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ
עַל־יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ
צִדְקֶךָ:

wirst in Zijon, bald in unseren Tagen für alle Zeit und Ewigkeit thronend. O werde erhoben und geheiliget in Deiner Stadt Jeruschalajim für alle Geschlechter und in alle Dauer der Zeiten! Und unsere Augen mögen schauen Dein Reich, wie das in den Sängen in Deiner Verherrlichung gesprochene Wort lautet, durch David, Deinen frommen Gesalbten:

וְאֶחָד קָדוֹשׁ אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: בּוֹעֲרוֹת טוֹעֲנוֹת בְּפִאֲךָ מַרְאֵיהֶן
כְּנַחֲלֵי־אֵשׁ: גַּאֲוָתְךָ רַעַשׁ וְאַחַר הָרַעַשׁ אֵשׁ: הוּנְמֵת
שִׁבְחֲךָ כְּעֵין הַשְׁמֵל מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: הֲלֹא כְּהַרְאוֹתְךָ נַחַת זְרוֹעֲךָ
בָּאֵשׁ: וְיַחְתּוּ וְיִמַּסּוּ מִשְׁנָאֶיךָ כַּהוֹנֵג מִפְּנֵי הָאֵשׁ: זָעוּ מִיּוֹם תַּקַּע
חֲרָדֵי דְבָרְךָ בָּאֵשׁ: חָלִים וְרוֹעֲדִים מְדִינָךְ נִשְׁפַּט בָּאֵשׁ: טַעֲמָם
יִפּוֹן כְּקִטֶּרֶת נָתוּן עַל־הָאֵשׁ: יָחְשַׁב מְעוּט חֶלְבָּם וְדָמָם כְּנִיחוֹחַ
מִן־הָאֵשׁ: כְּשֵׁר מַעֲשׂ אֵיתָן מְצֻיָּל מֵאֵשׁ: לְיוֹם צָרָה יֵעָמֵד לְבַאֲי
בַּמַּיִם וּבָאֵשׁ: מַעֲרֶכֶת עֶרֶךְ וּבְיָדוֹ מַאֲכֶלֶת וָאֵשׁ: נִינְיוֹ בָּהּ יִנָּצְלוּ
מִמְּדוּרַת עֲצִים וָאֵשׁ: סָעוּ אַחֲרֶיךָ בַּמִּדְבָּר בְּגָחֲלֵת עָמוּד אֵשׁ:
עָזָּה אַהֲבָתָם תְּזֻכּוֹר רְשָׁפֶיהָ רִשְׁפֵּי אֵשׁ: פְּלָאֶיךָ יֵדַע תִּשְׁבִּי יְחֻדָּךְ
בַּעֲנֵנִית אֵשׁ: צוֹעֲקֶיךָ גַּם הַיּוֹם תַּעֲנֶה הוֹנֵי דַת אֵשׁ: קַנָּא לְעִירְךָ
אֲשֶׁר הָיְתָה לִשְׂרֵפַת אֵשׁ: רַצְּפֵי שִׁבְנְךָ בְּתוֹכָהּ לְכָבוֹד סְבִיבָהּ
חוֹמַת אֵשׁ: שְׁעֵה שַׁוְעַת עַמְּךָ בֵּית־יַעֲקֹב אֵשׁ: תְּשַׁכְלֵל הַיכַל
קָדְשֶׁךָ וְאַל תְּתַיֵּאשׁ: תְּמִימֶיךָ יְמַלִּיכוּךָ כְּטַלְאֲבֵי רוּחַ מְשָׁרְתֵי אֵשׁ:

Vorb. מְקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתֶךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל־יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

Gem. u. Vorb. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

יִמְלֹךְ (Gem.) Der Ewige wird herrschen in alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

Vorb. לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

לדור (Vorb.) In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und König bist Du.

(*וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשָּׁלְטָן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת

*) Ueberſetzung ſiehe Seite 92.

קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי
מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃
וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָהּ תִּקְפָּץ־פִּיהָ
וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר
מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃
וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ
לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃
קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ
מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת
בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים, אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ, וְרָצִיתָ בָּנוּ,
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת, וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ, וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃
וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (am Sabbath) הַשַּׁבָּת
הַזֶּה וְאֶת־יוֹם (am Sabbath) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה, יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה)
מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה
וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן

אֲבוֹתֵינוּ. וְזָכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכָּרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכָּרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ. וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יְצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (am ◎ abbath) אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

Ⓒcm. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שְׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל־שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּינוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל־שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה. וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ | פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ | פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

Bottom. שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת

חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

(Am Sabbath fällt אבינו מלכנו aus).

Oeffnen der Bundeslade.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ׃

אבינו Unser Vater, unser König! Wir haben gesündigt vor Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה׃

Unser Vater, unser König! Wir haben keinen König außer Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue mit uns um Deines Namens willen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה׃

Unser Vater, unser König! Lasse für uns anheben ein neues beglücktes Jahr!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת׃

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab alle bösen Verhängnisse!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂוֹנְאֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab die Anschläge unserer Feinde!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָפֵר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Zerstöre den Rathschluß unserer Widersacher!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה כָּל־צָר וּמַשְׂטִין מֵעָלֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Wehre ab von uns jeden Feind und Hinderer!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְתוֹם פִּי מַשְׂטִינֵינוּ וּמְקַטְרְגֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Schließe den Mund derer, die uns hindern und uns anklagen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וְפֶשַׁע מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Wehre ab Seuche, Schwert, Hungersnoth, Gefangenschaft und Verderben von den Kindern Deines Bundes!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Halte böse Krankheit fern Deinem Erbe!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח וּמְחַל לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Verzeih' und vergieb uns alle unsere Sünden!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Lösche ab und lasse schwinden unsere Vergehungen und Versündigungen aus Deinem Auge!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ
הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה
שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח
רְפוּאָה שְׁלֵמָה
לְחוֹלֵי עַמֶּךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קְרַע
רוֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ
בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר גְּאֻלָּה
וִישׁוּעָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר פַּרְנָסָה
וְכַלְכָּלָה׃

Unser Vater, unser König! Lösche ab in Deinem großen Erbarmen alle Zeugnisse unserer Schuld!

Unser Vater, unser König! Laß uns zurückkehren in vollkommener Reue vor Dein Antlitz!

Unser Vater, unser König! Sende vollkommene Heilung den Kranken Deines Volkes!

Unser Vater, unser König! Zerreiße den über uns verhängten bösen Beschluß!

Unser Vater, unser König! Denke unser zu heilvollem Gedächtnisse vor Dir!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch glücklichen Lebens!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Erlösung und des Heils!

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verpflegung und Ernährung!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר זְכִיּוֹת׃

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch frommer Verdienste!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר סְלִיחָה וּמְחִילָה׃

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verzeihung und Vergebung!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַצְמַח־לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב׃

Unser Vater, unser König! Laß uns aufsprießen das Heil in naher Zeit!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Jisraels, Deines Volkes!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Deines Gesalbten.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא יָדֵינוּ מִבִּרְכוֹתֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Hände von Deinen Segnungen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא אֲסָמֵינוּ שָׂבָע׃

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Vorrathskammern mit Ueberfluß.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Höre unsere Stimme, sei schonend und erbarme Dich unser!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Nimm an in Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen unser Gebet!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ פְּתַח שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם לִתְפִלָּתֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Oeffne die Pforten des Himmels unserem Gebete!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכוֹר כִּי־עָפָר אֲנָחְנוּ׃

Unser Vater, unser König! Gedenke, daß wir Staub sind!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! O laß uns nicht leer zurückkehren aus Deinem Angesichte!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ תְּהִי הַשָּׁעָה הַזֹּאת שְׁעַת רַחֲמִים וְעֵת רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Möge diese Stunde sein eine Stunde des Erbarmens und der Gnade vor Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חֲמוֹל עָלֵינוּ וְעַל־עוֹלָלֵינוּ וְטַפֵּנוּ׃

Unser Vater, unser König! O walte gnädig an uns und an unseren Sprößlingen und unseren Angehörigen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל־שֵׁם קָדְשֶׁךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingewürgt wurden um Deinen heiligen Namen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל־יִחוּדֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingeschlachtet wurden um Deine Einheit!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ וּבַמַּיִם עַל־קִדּוּשׁ שְׁמֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die ins Feuer und Wasser gingen, um Deinen Namen zu heiligen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נְקוֹם (לְעֵינֵינוּ) נִקְמַת דַּם־עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ׃

Unser Vater, unser König! Nimm vor unseren Augen Vergeltung für das Blut Deiner Knechte, das vergossene!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם־לֹא לְמַעֲנֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Thue um Deinetwillen, nicht um unsertwillen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Thue es um Deinetwillen und hilf uns!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים׃

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines großen Erbarmens willen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines Namens willen, des großen, mächtigen und erhabenen, der über uns genannt ist!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ

Unser Vater, unser König! Sei uns gnädig und erhöre uns; denn wir haben kein

צְדָקָה וָחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃

Verdienſt. Ueb' an uns Mild' und Gnade, und hilf uns!

קדיש שלם. – Schließen der Bundeslade.

סדר הוצאת ספר התורה.

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים | אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ׃ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃ יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃ יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם׃

Keiner iſt wie Du unter den Göttern, o Herr! und Nichts wie Deine Werke! Dein Reich iſt ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrſchaft geht durch alle Geſchlechter. Der Ewige iſt Herrſcher, der Ewige war Herrſcher, der Ewige wird herrſchen in alle Zeit und Ewigkeit. Der Ewige wird Macht verleihen ſeinem Volke; der Ewige ſegne ſein Volk mit Frieden!

אַב הָרַחֲמִים, הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת־צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם׃ כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אָדוֹן עוֹלָמִים׃

Vater des Erbarmens! Erweiſe Zijon Güte in Deiner Huld, baue die Mauern Jeruſchalajims. Denn auf Dich allein vertrauen wir, König, Gott, hoch und erhaben, Herr der Ewigkeiten!

(Beim Herausnehmen der Thorah ſagt man dieſes:)

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה | יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ׃ כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָם׃

וידי Und es geſchah, wenn aufbrach die Bundeslade, da ſprach Moſcheh: Erhebe Dich, Ewiger, daß ſich zerſtreuen Deine Feinde, und flüchten, die Dich haſſen, vor Deinem Angeſichte. Denn von Zijon geht aus die Lehre und das Wort des Ewigen von Jeruſchalajim.

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ׃

Gelobt sei, der ertheilt hat die Lehre seinem Volke Jisrael in seiner Heiligkeit.

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת׃ נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה׃ Dreimal.

„Ewiger! Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Huld bis ins tausendste Geschlecht, der verzeihet Sünde, Missethat und Vergehen.

רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנֵנוּ וְתֵן־לָנוּ שְׁאֵלָתֵנוּ, וּמְחַל עַל־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ וְעַל־כָּל־עֲוֹנוֹת אַנְשֵׁי בָתֵּינוּ מְחִילָה בְּחֶסֶד מְחִילָה בְּרַחֲמִים, וְטַהֲרֵנוּ מֵחַטָּאֵינוּ וּמֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וּמִפְּשָׁעֵינוּ, וְזָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, וְזָכְרֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים וּלְשָׁלוֹם לְפַרְנָסָה וְכַלְכָּלָה, וְתֵן־לָנוּ לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לְלְבֹּשׁ וְעֹשֶׁר וְכָבוֹד וְאֹרֶךְ יָמִים לַהֲגוֹת בְּתוֹרָתֶךָ וּלְקַיֵּם

Herr der Welten! Erfülle unsre Bitten zum Segen und gewähre unsern Wunsch. Gieb uns was wir erbitten, und verzeihe uns all unsere Sünden und all die Sünden der Leute unsres Hauses; gewähre uns Verzeihung in Liebe und Vergebung in Barmherzigkeit; reinige uns von unseren Sünden, Vergehungen und Missethaten. Denke unser in segensreichem Gedächtnisse vor Dir, und verhänge über uns Heil und Erbarmen; denke unser zu glücklichem, langem Leben und zum Frieden, zur Ernährung und Erhaltung; gieb uns Brot zum Essen und Gewand zur Bekleidung, Reichthum und Ehre und Lebensdauer, uns zu befleißigen Deiner Lehre und zu erfüllen

מְצִוֹתֶיהָ וְשֵׂכֶל וּבִינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל עֻמְקֵי סוֹדוֹתֶיהָ, וּשְׁלַח רְפוּאָה לְכָל־מַכְאוֹבֵינוּ וּתְבָרֵךְ אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ, וְתָגֵן עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנֶחָמוֹת וּתְבַטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת, וְתַטֶּה לֵב הַמְּלוּכוּת וְיוֹעֲצֶיהָ וְשָׂרֶיהָ עָלֵינוּ לְטוֹבָה, אָמֵן וְכֵן יְהִי רָצוֹן:

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

וַאֲנִי תְּפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: Dreimal.

בָּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרָא עָלְמָא. בָּרִיךְ כְּתָרֶךָ וְאַתְרֶךָ. יְהֵא רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפְרָקַן יְמִינָךְ אַחֲזִי לְעַמָּךְ בְּבֵית מִקְדָּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵא לָנָא מְטוּב נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין: יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פִּקְדָּא בְּנוֹ צַדִּיקַיָּא. לְמִרְחַם עֲלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי

ihre Gebote; gieb uns Einsicht und Verstand, um zu verstehen und einzusehen die Tiefen des in ihr verborgenen Geistes. Sende Heilung all unseren Schmerzen, und segne jegliches Werk unserer Hand. Fasse über uns segensvolle Beschlüsse zu Heil und Trost, und vereitle jeden über uns gefaßten bösen Beschluß, und lenke das Herz der Regierenden und ihrer Räthe und Angesehenen auf uns zum Heile. Amen! Und so sei es Dir wohlgefällig!

יהיו Mögen Dir wohlgefällig sein die Worte meines Mundes und das Sinnen meines Herzens, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

ואני Und mein Gebet an Dich, o Ewiger, komme zur Gnadenzeit! O Gott, in der Fülle Deiner Gnade erhöre mich durch die treue Zuversicht Deines Heiles!

בריך Gelobt sei der Name des Weltenherrn, gelobt seiner Allmacht Krone und Stätte! Möge Deine Gnade sein mit Deinem Volke Jisrael in Ewigkeit, und die siegreiche Macht Deiner Rechten laß schauen Dein Volk in Deinem Heiligthume! Laß uns zuströmen den Segen Deiner Erleuchtung und nimm unser Gebet an in Liebe! Möge es Dein Wille sein, daß Du uns in Gnaden das Leben verlängerst, und laß mich meine Stelle haben in der Mitte der Frommen, daß Du Dich mein erbarmest, mich schützest und all die Meinigen und

וְדִי לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אַתָּה הוּא זָן לַכֹּל וּמְפַרְנֵס לַכֹּל. אַתָּה הוּא שַׁלִּיט עַל־כֹּל. אַתָּה הוּא שַׁלִּיט עַל מַלְכֵי וּמַלְכוּתָא דִּי־לָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָנְדָּנָא קָמֵה וּמִקָּמָא דְּיַקִּיר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל אֱנָשׁ רְחֵצְנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא. אֶלָּא בֶּאֱלָהָא דִּשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט. וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טָבָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא רָחֵץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אָמַר תֻּשְׁבְּחָן: יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלֵם מִשְׁאֲלִין דִּלְבִּי וְלִבָּא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

die Deinem Volke Jisrael angehören. Du ja speisest Alle und verpflegest Alle, Du der Herrscher über Alles, Du der herrschet über Könige, und die Herrschaft ist Dein. Ich stehe hier als Knecht des Heiligen, Hochgelobten. Vor ihm beuge ich mich und vor der Würde seiner Lehre zu jeglicher Zeit. Auf keinen Sterblichen verlasse ich mich, und auf Keinen, der Göttlichkeit sich zuspricht, lehne ich mich, — nur auf den Gott des Himmels, der da ist ein Gott in Wahrheit und dessen Propheten sind Wahrheit und der in reicher Fülle übt Thaten der Liebe und Wahrheit; auf ihn vertraue ich, und seinem Namen, dem heiligen und weihevollen, spende ich Loblieder. Möge es Dein Wille sein, daß Du öffnest mein Herz für die Lehre und erfüllest die Wünsche meines Herzens und des Herzens Deines ganzen Volkes Jisrael zum Guten, zum Leben und zum Frieden!

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד׃ Vorb. u. Gem.

שמע (Vorb. u. Gem.) Höre, Jisrael! der Ewige unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ קָדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ׃ Vorb. u. Gem.

אחד (Vorb. u. Gem.) Einzig ist unser Gott, groß unser Herr, Heiliger, Erhabener sein Name!

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו׃ Vorb.

גדלו (Vorb.) Erhebet den Ewigen mit mir! und seinen Namen wollen wir vereint verherrlichen.

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה Gem.

לך (Gem.) Dein, o Ewiger, ist die Größe und die Stärke und die

וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ, לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל | לְרֹאשׁ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Herrlichkeit, die Macht und der Glanz, ja Dein Alles im Himmel und auf Erden, Dein, o Ewiger, ist die Herrschaft, und Du bist es, der sich erhebet über Alles als Haupt. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor dem Schemel seiner Füße! heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott.

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: בָּעוֹלְמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא: כִּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיוֹת אֱלוֹהַ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת: הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם: קָדְשָׁתוֹ עַל־הַחַיּוֹת וּקְדֻשָּׁתוֹ עַל־כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָל־חָי: וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֵהוּ עַיִן בְּעַיִן בְּשׁוּבוֹ אֶל־נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן: וְנֶאֱמַר. וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֵּר:

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, des von ihm geschützten, und gedenke des Bundes mit den urgewaltigen Ahnen und rette unsere Seelen vor bösen Stunden, und wende ab jede sündige Regung den von ihm Beschirmten, und begnadige uns zu steter Erhaltung, und erfülle unsere Wünsche in reichem Maße, in Heil und Erbarmen.

אָב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אֵיתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן־הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר בְּיֵצֶר הָרַע מִן־הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵיטַת עוֹלָמִים וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

בהגיע הש״ץ על הבימה מניח ספרית על השלחן ופותח ואומר:

וַיַּעֲזֹר וְיָגֵן וְיוֹשִׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ. וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֹּל הָבוּ

גָּדֵל לֵאלֹהֵינוּ וְתֵנוּ כָּבוֹד לַתּוֹרָה. כֹּהֵן קָרֵב. יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן) בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינַיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ:

Gem. וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

(Der zur Thorah Gerufene spricht:)

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:
בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!
ברוך יי (Gem) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!
ברוך אתה Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns erkoren aus allen Völkern und uns ertheilt hat seine Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat!

(Nach der Vorlesung.)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן־לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns ertheilt hat die Lehre der Wahrheit und das ewige Leben gepflanzt in unsere Mitte. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat.

Vorlesung aus der Thorah.—קורין בתורה בפ׳ וירא (בראשית כ״א).

(1. B. M. Cap. 21.)

וַיהוָה פָּקַד אֶת־שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמָר וַיַּעַשׂ יְהוָה לְשָׂרָה כַּאֲשֶׁר דִּבֵּר: וַתַּהַר וַתֵּלֶד שָׂרָה לְאַבְרָהָם בֵּן

יי Und der Ewiger bedachte Sarah, wie Er gesprochen, und der Ewige that der Sarah, wie Er geredet. Und Sarah ward schwanger

לִזְקֻנָיו לַמּוֹעֵד אֲשֶׁר־דִּבֶּר
אֹתוֹ אֱלֹהִים: וַיִּקְרָא אַבְרָהָם
אֶת־שֵׁם־בְּנוֹ הַנּוֹלַד־לוֹ
אֲשֶׁר־יָלְדָה־לּוֹ שָׂרָה יִצְחָק:
וַיָּמָל אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק
בְּנוֹ בֶּן־שְׁמֹנַת יָמִים כַּאֲשֶׁר
צִוָּה אֹתוֹ אֱלֹהִים:
לוי וְאַבְרָהָם בֶּן־מְאַת שָׁנָה
בְּהִוָּלֶד לוֹ אֶת יִצְחָק בְּנוֹ:
וַתֹּאמֶר שָׂרָה צְחֹק עָשָׂה
לִי אֱלֹהִים כָּל־הַשֹּׁמֵעַ יִצְחַק־
לִי: וַתֹּאמֶר מִי מִלֵּל
לְאַבְרָהָם הֵינִיקָה בָנִים
שָׂרָה כִּי־יָלַדְתִּי בֵן לְזִקְנָיו:
וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וַיִּגָּמַל וַיַּעַשׂ
אַבְרָהָם מִשְׁתֶּה גָּדוֹל בְּיוֹם
הִגָּמֵל אֶת־יִצְחָק: (בשבת ג)
וַתֵּרֶא שָׂרָה אֶת־בֶּן־הָגָר
הַמִּצְרִית אֲשֶׁר־יָלְדָה
לְאַבְרָהָם מְצַחֵק: וַתֹּאמֶר
לְאַבְרָהָם גָּרֵשׁ הָאָמָה הַזֹּאת
וְאֶת־בְּנָהּ כִּי לֹא יִירַשׁ בֶּן־
הָאָמָה הַזֹּאת עִם־בְּנִי עִם־
יִצְחָק: וַיֵּרַע הַדָּבָר מְאֹד
בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל אוֹדֹת

und gebar dem Abraham einen Sohn auf sein Alter um die Frist, die Gott verheißen hatte. Und Abraham nannte den Namen seines Sohnes, der ihm geboren worden, den ihm Sarah gebar, Jizchak. Und Abraham beschnitt seinen Sohn Jizchak zu acht Tagen, wie ihm Gott geboten hatte.

ואברהם Und Abraham war hundert Jahre alt, als ihm geboren wurde sein Sohn Jizchak. Da sprach Sarah: Ein Lachen hat mir Gott gemacht; wer es hört, wird über mich lachen. Und sprach weiter: Wer hätt' es dem Abraham gesagt: Sarah säugt Kinder! Doch habe ich einen Sohn geboren auf sein Alter.

Und der Knabe wuchs und ward entwöhnt, und Abraham machte ein großes Gastmahl am Tage der Entwöhnung des Jizchak. — Da sah Sarah den Sohn Hagars, der Mizrischen, den sie dem Abraham geboren hatte, spotten. Und sie sprach zu Abraham: Treib' aus diese Magd und ihren Sohn; denn nicht erben soll der Sohn dieser Magd mit meinem Sohne, mit Jizchak. Und die Sache war sehr leid in den Augen Abrahams um seines

Sohnes willen. Aber Gott sprach zu Abraham: Nicht lasse dir es leid sein wegen deiner Magd! In allem, was Sarah dir sagt, höre auf ihre Stimme; denn in Jizchak wird dir ein Same genannt werden.

וגם Doch auch den Sohn der Magd werde ich zu einem Volke machen, weil er dein Same ist. Da machte sich Abraham auf am Morgen und nahm Brot und einen Schlauch Wasser und gab der Hagar, legte es auf ihre Schulter sammt dem Kinde und entließ sie. Und sie gieng und verirrte sich in der Wüste Beer-Scheba. Und das Wasser war ausgegangen im Schlauche, und sie warf das Kind unter einen der Bäume. Und sie ging und setzte sich fernab um einen Bogenschuß; denn, sagte sie, ich mag nicht zusehen dem Sterben des Kindes. So saß sie fernab und erhob ihre Stimme und weinte. Und Gott hörte die Stimme des Knaben. Da rief ein Engel Gottes vom Himmel der Hagar zu und sprach: Was ist dir, Hagar? Fürchte dich nicht; denn Gott hat ge-

בְּנֹו׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־
אַבְרָהָם אַל־יֵרַע בְּעֵינֶיךָ
עַל־הַנַּעַר וְעַל־אֲמָתֶךָ כֹּל
אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלֶיךָ שָׂרָה
שְׁמַע בְּקֹלָהּ כִּי בְיִצְחָק
יִקָּרֵא לְךָ זָרַע׃ ישראל
(ובשבת ד) וְגַם אֶת־בֶּן־הָאָמָה
לְגֹוי אֲשִׂימֶנּוּ כִּי זַרְעֲךָ
הֽוּא׃ וַיַּשְׁכֵּם אַבְרָהָם |
בַּבֹּקֶר וַיִּקַּח־לֶחֶם וְחֵמַת
מַיִם וַיִּתֵּן אֶל־הָגָר שָׂם עַל־
שִׁכְמָהּ וְאֶת־הַיֶּלֶד וַיְשַׁלְּחֶהָ
וַתֵּלֶךְ וַתֵּתַע בְּמִדְבַּר בְּאֵר
שָׁבַע׃ וַיִּכְלוּ הַמַּיִם מִן־
הַחֵמֶת וַתַּשְׁלֵךְ אֶת־הַיֶּלֶד
תַּחַת אַחַד הַשִּׂיחִם׃ וַתֵּלֶךְ
וַתֵּשֶׁב לָהּ מִנֶּגֶד הַרְחֵק
כִּמְטַחֲוֵי קֶשֶׁת כִּי אָמְרָה
אַל־אֶרְאֶה בְּמוֹת הַיֶּלֶד
וַתֵּשֶׁב מִנֶּגֶד וַתִּשָּׂא אֶת־
קֹלָהּ וַתֵּבְךְּ׃ וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים
אֶת־קֹול הַנַּעַר וַיִּקְרָא מַלְאַךְ
אֱלֹהִים | אֶל־הָגָר מִן־
הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר לָהּ מַה־
לָּךְ הָגָר אַל־תִּירְאִי כִּי־

שְׁמַע אֱלֹהִים אֶל־קוֹל
הַנַּעַר בַּאֲשֶׁר הוּא־שָׁם:
(נשבת ה) קוּמִי שְׂאִי אֶת־
הַנַּעַר וְהַחֲזִיקִי אֶת־יָדֵךְ בּוֹ
כִּי־לְגוֹי גָּדוֹל אֲשִׂימֶנּוּ:
וַיִּפְקַח אֱלֹהִים אֶת־עֵינֶיהָ
וַתֵּרֶא בְּאֵר מָיִם וַתֵּלֶךְ
וַתְּמַלֵּא אֶת־הַחֵמֶת מַיִם
וַתַּשְׁקְ אֶת־הַנָּעַר: וַיְהִי
אֱלֹהִים אֶת־הַנַּעַר וַיִּגְדָּל
וַיֵּשֶׁב בַּמִּדְבָּר וַיְהִי רֹבֶה
קַשָּׁת: וַיֵּשֶׁב בְּמִדְבַּר פָּארָן
וַתִּקַּח־לוֹ אִמּוֹ אִשָּׁה מֵאֶרֶץ
מִצְרָיִם: פ רביעי (נשבת ו)

וַיְהִי בָּעֵת הַהִוא וַיֹּאמֶר
אֲבִימֶלֶךְ וּפִיכֹל שַׂר־צְבָאוֹ
אֶל־אַבְרָהָם לֵאמֹר אֱלֹהִים
עִמְּךָ בְּכֹל אֲשֶׁר־אַתָּה
עֹשֶׂה: וְעַתָּה הִשָּׁבְעָה לִי
בֵאלֹהִים הֵנָּה אִם־תִּשְׁקֹר
לִי וּלְנִינִי וּלְנֶכְדִּי כַּחֶסֶד
אֲשֶׁר־עָשִׂיתִי עִמְּךָ תַּעֲשֶׂה
עִמָּדִי וְעִם־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־
גַּרְתָּה בָּהּ: וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם
אָנֹכִי אִשָּׁבֵעַ: וְהוֹכַח

hört auf die Stimme des Knaben dort, wo er ist. — Stehe auf, nimm den Knaben, fasse ihn mit deiner Hand! denn zu einem großen Volke werde Ich ihn machen. Und Gott öffnete ihre Augen, und sie sah einen Wasserborn und ging hin und füllte den Schlauch mit Wasser und gab dem Knaben zu trinken. Und Gott war mit dem Knaben, daß er aufwuchs, und er wohnte in der Wüste und ward ein Bogenschütze. Und er wohnte in der Wüste Paran, und seine Mutter nahm ihm ein Weib aus dem Lande Mizrajim.

ויהי Und es geschah um diese Zeit, da sprach Abimelech und Pichol, sein Heerführer, zu Abraham also: Gott ist mit dir in Allem, was du thust. Und nun schwöre mir bei Gott zur Stelle, daß du nicht trüglich handelst gegen mich, mein Kind und meinen Enkel. Dieselbe Liebe, die ich dir erwiesen, sollst du auch mir erweisen und dem Lande, in welchem du geweilt hast. Und es sprach Abraham: Ich will schwören. Und Abraham

אַבְרָהָם אֶת־אֲבִימֶלֶךְ עַל־
אֹדוֹת בְּאֵר הַמַּיִם אֲשֶׁר
גָּזְלוּ עַבְדֵי אֲבִימֶלֶךְ׃
וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ לֹא יָדַעְתִּי
מִי עָשָׂה אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה
וְגַם־אַתָּה לֹא־הִגַּדְתָּ לִי וְגַם
אָנֹכִי לֹא שָׁמַעְתִּי בִלְתִּי
הַיּוֹם׃ וַיִּקַּח אַבְרָהָם צֹאן
וּבָקָר וַיִּתֵּן לַאֲבִימֶלֶךְ
וַיִּכְרְתוּ שְׁנֵיהֶם בְּרִית׃
חמישי (ובשבת ז) וַיַּצֵּב
אַבְרָהָם אֶת־שֶׁבַע כִּבְשֹׂת
הַצֹּאן לְבַדְּהֶן׃ וַיֹּאמֶר
אֲבִימֶלֶךְ אֶל־אַבְרָהָם מָה
הֵנָּה שֶׁבַע כְּבָשֹׂת הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר הִצַּבְתָּ לְבַדְּנָה׃ וַיֹּאמֶר
כִּי אֶת־שֶׁבַע כְּבָשֹׂת תִּקַּח
מִיָּדִי בַּעֲבוּר תִּהְיֶה־לִּי
לְעֵדָה כִּי חָפַרְתִּי אֶת־
הַבְּאֵר הַזֹּאת׃ עַל־כֵּן
קָרָא לַמָּקוֹם הַהוּא בְּאֵר
שָׁבַע כִּי שָׁם נִשְׁבְּעוּ
שְׁנֵיהֶם׃ וַיִּכְרְתוּ בְרִית
בִּבְאֵר שָׁבַע וַיָּקָם אֲבִימֶלֶךְ
וּפִיכֹל שַׂר־צְבָאוֹ וַיָּשֻׁבוּ

stellte den Abimelech zur Rede wegen des Wasserborns, den die Knechte Abimelechs geraubt hatten. Und Abimelech sprach: Ich weiß nicht, wer das gethan hat; denn weder du hast es mir gesagt, noch habe ich es gehört, außer heute. Und Abraham nahm Schafe und Rinder und gab dem Abimelech, und sie schlossen beide einen Bund.

ויצב Und Abraham stellte die sieben Lämmer abgesondert. Da sprach Abimelech zu Abraham: Was ist es mit diesen sieben Lämmern, die du abgesondert hingestellt hast? Und er sprach: Weil du sieben Lämmer nehmen sollst aus meiner Hand, damit es mir zum Zeugniß diene, daß ich gegraben diesen Born. Daher nannte man diesen Ort Beer-Scheba, weil sie dort beide geschworen. Und sie schlossen einen Bund in Beer-Scheba. Dann machte sich auf Abimelech und sein Heerführer Pichol und kehrten zurück in das

אֶל־אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים: וַיִּטַּע אֶשֶׁל בִּבְאֵר שָׁבַע וַיִּקְרָא־שָׁם בְּשֵׁם יְהוָה אֵל עוֹלָם: וַיָּגָר אַבְרָהָם בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים יָמִים רַבִּים: פ

Land Pelischtim. Und er pflanzte eine Tamariske in Beer-Scheba und rief dort an den Namen des Ewigen, des Gottes der Ewigkeit. Und Abraham weilte im Lande der Pelischtim. viele Tage.

מניחין ס״ת שני אצל הראשון ואומרים חצי קדיש על שניהם ומגביהין וגוללין ס״ת שקראו בו ופותחין ס״ת ב׳ וקורין למפטיר בפ׳ פינחס (במדבר כ״ט א׳—ו׳.)

(4. Mos 29, 1—6.)

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל: וְעִשָּׂרוֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לִשְׁבַעַת הַכְּבָשִׂים: וּשְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: מִלְבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה:

וּבַחֹדֶשׁ Und im siebenten Monate, am Ersten des Monats, sollt ihr heilige Berufung haben; keine Arbeitsverrichtung sollt ihr thun: ein Tag des Posaunenblasens sei er euch. Und opfert als Ganzopfer zum Wohlgeruch dem Ewigen einen jungen Farren, einen Widder, sieben einjährige Schafe ohne Fehl. Und ihr Speiseopfer: Kernmehl, eingerührt mit Öl, drei Zehntel zum Farren, zwei Zehntel zum Widder und ein Zehntel zu jedem Schafe von den sieben Schafen. Und einen Ziegenbock als Sühnopfer, euch zu sühnen. Außer dem Ganzopfer des Neumondes und seinem Speiseopfer und dem beständigen Ganzopfer und seinem Speiseopfer und den Spenden dazu nach Vorschrift, zum Wohlgeruch eine Feuergabe dem Ewigen.

(Wenn die Thorah erhoben wird, spricht die Gemeinde:)

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד־מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאולָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

וזאת Und das ist die Lehre, die Moscheh vorgelegt den Kindern Jisrael auf den Befehl des Ewigen durch Moscheh. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth und all ihre Bahnen Frieden. Dauer der Tage in ihrer Rechten, in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige hat es gewollt um seiner Gerechtigkeit willen; Er erhebt die Lehre und verherrlicht sie.

(Segensspruch vor der Haftarah).

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְּדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת: בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וְהַצֶּדֶק:

בוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der erwählt hat die wahren Propheten und Wohlgefallen gefunden an ihren Worten, den in Wahrhaftigkeit gesprochenen. Gelobt seist Du, o Ewiger, der erkoren die Thorah und Moscheh, seinen Knecht, und Jisrael, sein Volk, und die Propheten der Treue und Wahrheit. —

Haftarah.

(1. Samuel 1, 1—2, 10.)

הפטרת יום א׳ של ראש השנה
(שמואל א׳ א׳—ב׳ י׳).

וַיְהִי׀ אִישׁ אֶחָד מִן־הָרָמָתַיִם צוֹפִים

ויהי Und es war ein Mann von Ramathajim Zofim vom Gebirge Efrajim, und sein

מֵהַר אֶפְרַיִם וּשְׁמוֹ
אֶלְקָנָה בֶּן־יְרֹחָם
בֶּן־אֱלִיהוּא בֶּן־תֹּחוּ
בֶּן־צוּף אֶפְרָתִי׃
וְלוֹ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם
אַחַת חַנָּה וְשֵׁם
הַשֵּׁנִית פְּנִנָּה וַיְהִי
לִפְנִנָּה יְלָדִים וּלְחַנָּה
אֵין יְלָדִים׃ וְעָלָה
הָאִישׁ הַהוּא מֵעִירוֹ
מִימֵים יָמִימָה
לְהִשְׁתַּחֲוֹת וְלִזְבֹּחַ
לַיהוָה צְבָאוֹת
בְּשִׁלֹה וְשָׁם שְׁנֵי
בְנֵי־עֵלִי חָפְנִי וּפִנְחָס
כֹּהֲנִים לַיהוָה׃ וַיְהִי
הַיּוֹם וַיִּזְבַּח אֶלְקָנָה
וְנָתַן לִפְנִנָּה אִשְׁתּוֹ
וּלְכָל־בָּנֶיהָ וּבְנוֹתֶיהָ
מָנוֹת׃ וּלְחַנָּה יִתֵּן
מָנָה אַחַת אַפַּיִם כִּי

Name war Elkanah, Sohn Jerocham, Sohnes Elihu, Sohnes Tochu, Sohnes Zuf, ein Efrathi. Und er hatte zwei Weiber; der Name der einen war Channah, und der Name der andern Peninnah. Es hatte aber Peninnah Kinder, und Channah hatte keine Kinder. Und derselbige Mann gieng hinauf in seiner Stadt von Jahr zu Jahr, sich zu bücken und zu opfern vor dem Ewigen der Heerschaaren in Schiloh; und daselbst waren die beiden Söhne des Eli, Chofni und Pinchas, Priester dem Ewigen. War nun der Tag, da Elkanah opferte, so gab er der Peninnah, seinem Weibe, und all ihren Söhnen und Töchtern Theile. Aber der Channah gab er ein Theil für zwei; denn die Channah

liebte er sehr, obschon der Ewige ihren Mutterschoß verschlossen hatte. Und es kränkte sie ihre Nebenbuhlerin, Kränkung über Kränkung, um sie einzuschüchtern; denn verschlossen hatte der Ewige ihren Mutterschoß. Und wie Er also that Jahr für Jahr, so oft sie hinaufging in das Haus des Ewigen, so kränkte sie sie, daß sie weinte und nicht aß. Da sprach zu ihr Elkanah, ihr Mann: Channah, warum weinest du und warum issest du nicht und warum ist deinem Herzen weh? Bin ich Dir nicht lieber denn zehn Söhne? Und Channah stand auf, nachdem sie gegessen zu Schiloh und nachdem sie getrunken. Und Eli der Priester saß auf dem Stuhle an der Pfoste des Tempels des Ewigen. Sie

אֶת־חַנָּה אָהֵב וַיהוָה
סָגַר רַחְמָהּ׃ וְכַעַסַּתָּה
צָרָתָהּ גַּם־כַּעַס
בַּעֲבוּר הַרְּעִמָהּ כִּי־
סָגַר יְהוָה בְּעַד
רַחְמָהּ׃ וְכֵן יַעֲשֶׂה
שָׁנָה בְשָׁנָה מִדֵּי
עֲלֹתָהּ בְּבֵית יְהוָה
כֵּן תַּכְעִסֶנָּה וַתִּבְכֶּה
וְלֹא תֹאכַל׃ וַיֹּאמֶר
לָהּ אֶלְקָנָה אִישָׁהּ
חַנָּה לָמָּה תִבְכִּי
וְלָמָּה לֹא תֹאכְלִי
וְלָמָּה יֵרַע לִבֵּךְ
הֲלוֹא אָנֹכִי טוֹב לָךְ
מֵעֲשָׂרָה בָנִים׃
וַתָּקָם חַנָּה אַחֲרֵי
אָכְלָה בְשִׁלֹה וְאַחֲרֵי
שָׁתָה וְעֵלִי הַכֹּהֵן
יֹשֵׁב עַל הַכִּסֵּא עַל־
מְזוּזַת הֵיכַל יְהוָה׃

וְהִיא מָרַת נָפֶשׁ
וַתִּתְפַּלֵּל עַל־יְהוָה
וּבָכֹה תִּבְכֶּה׃ וַתִּדֹּר
נֶדֶר וַתֹּאמַר יְהוָה
צְבָאוֹת אִם־רָאֹה
תִּרְאֶה | בָּעֳנִי אֲמָתֶךָ
וּזְכַרְתַּנִי וְלֹא־תִשְׁכַּח
אֶת־אֲמָתֶךָ וְנָתַתָּה
לַאֲמָתְךָ זֶרַע אֲנָשִׁים
וּנְתַתִּיו לַיהוָה כָּל־
יְמֵי חַיָּיו וּמוֹרָה לֹא־
יַעֲלֶה עַל־רֹאשׁוֹ׃
וְהָיָה כִּי הִרְבְּתָה
לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי יְהוָה
וְעֵלִי שֹׁמֵר אֶת־פִּיהָ׃
וְחַנָּה הִיא מְדַבֶּרֶת
עַל־לִבָּהּ רַק שְׂפָתֶיהָ
נָעוֹת וְקוֹלָהּ לֹא
יִשָּׁמֵעַ וַיַּחְשְׁבֶהָ עֵלִי
לְשִׁכֹּרָה׃ וַיֹּאמֶר
אֵלֶיהָ עַלִי עַד־מָתַי

aber war betrübten Gemüthes und betete zum Ewigen und weinte heftig und that ein Gelübde und sprach: Ewiger der Heerschaaren, wenn Du siehest auf das Elend Deiner Magd und mein gedenkest und nicht vergissest Deiner Magd und gewährest Deiner Magd männlichen Samen, so will ich ihn schenken dem Ewigen für all seine Lebenstage, und ein Scheermesser komme nicht auf sein Haupt. Und es geschah, als sie viel betete vor dem Ewigen, so beachtete Eli ihren Mund. Da nun Channah zu ihrem Herzen sprach, nur ihre Lippen sich bewegten, aber ihre Stimme nicht gehört wurde, so hielt sie Eli für eine Betrunkene. Und Eli sprach zu ihr: Bis wann willst du wie-

תְּשַׁתֵּךְ הַסִּירִי
אֶת־יֵינֵךְ מֵעָלַיִךְ׃
וַתַּעַן חַנָּה וַתֹּאמֶר
לֹא אֲדֹנִי אִשָּׁה קְשַׁת־
רוּחַ אָנֹכִי וְיַיִן וְשֵׁכָר
לֹא שָׁתִיתִי וָאֶשְׁפֹּךְ
אֶת־נַפְשִׁי לִפְנֵי יְהוָה׃
אַל־תִּתֵּן אֶת־אֲמָתְךָ
לִפְנֵי בַּת־בְּלִיָּעַל כִּי
מֵרֹב שִׂיחִי וְכַעְסִי
דִּבַּרְתִּי עַד־הֵנָּה׃
וַיַּעַן עֵלִי וַיֹּאמֶר לְכִי
לְשָׁלוֹם וֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
יִתֶּן אֶת־שֵׁלָתֵךְ אֲשֶׁר
שָׁאַלְתְּ מֵעִמּוֹ׃
וַתֹּאמֶר תִּמְצָא
שִׁפְחָתְךָ חֵן בְּעֵינֶיךָ
וַתֵּלֶךְ הָאִשָּׁה לְדַרְכָּהּ
וַתֹּאכַל וּפָנֶיהָ לֹא־
הָיוּ־לָהּ עוֹד׃ וַיַּשְׁכִּימוּ
בַבֹּקֶר וַיִּשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵי

eine Betrunkene thun? Lege ab deinen Weinrausch von dir! Da antwortete Channah und sprach: Nicht so, mein Herr! ein Weib schweren Gemüthes bin ich, und Wein und Berauschendes habe ich nicht getrunken, und so schüttete ich aus meine Seele vor dem Ewigen. Setze nicht deine Magd einer Tochter der Ruchlosigkeit gleich, denn aus der Fülle meines Kummers und meiner Kränkung habe ich bisher geredet. Und Eli antwortete und sprach: Gehe in Frieden, und der Gott Jisraels gewähre dein Begehr, das du von ihm begehret. Und sie sprach: Möge Gunst finden deine Magd in deinen Augen! — Und das Weib ging ihres Weges und aß, und ihr Angesicht war nicht mehr wie sonst. Und sie machten sich Morgens früh auf und bückten sich vor

יְהוָה וַיָּשֻׁבוּ וַיָּבֹאוּ
אֶל־בֵּיתָם הָרָמָתָה
וַיֵּדַע אֶלְקָנָה אֶת־
חַנָּה אִשְׁתּוֹ וַיִּזְכְּרֶהָ
יְהוָה׃ וַיְהִי לִתְקֻפוֹת
הַיָּמִים וַתַּהַר חַנָּה
וַתֵּלֶד בֵּן וַתִּקְרָא
אֶת־שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל כִּי
מֵיְהוָה שְׁאִלְתִּיו׃
וַיַּעַל הָאִישׁ אֶלְקָנָה
וְכָל־בֵּיתוֹ לִזְבַּח
לַיהוָה אֶת־זֶבַח
הַיָּמִים וְאֶת־נִדְרוֹ׃
וְחַנָּה לֹא עָלְתָה כִּי־
אָמְרָה לְאִישָׁהּ עַד־
יִגָּמֵל הַנַּעַר וַהֲבִיאֹתִיו
וְנִרְאָה אֶת־פְּנֵי יְהוָה
וְיָשַׁב שָׁם עַד־עוֹלָם׃
וַיֹּאמֶר לָהּ אֶלְקָנָה
אִישָׁהּ עֲשִׂי הַטּוֹב
בְּעֵינַיִךְ שְׁבִי עַד־

dem Ewigen und kehrten zurück und kamen in ihr Haus nach Ramah, und Elkanah erkannte Channah, sein Weib, und der Ewige gedachte ihrer. Und es geschah nach dem Umlauf der Zeit, da ward Channah schwanger und gebar einen Sohn und nannte seinen Namen Schemuel (Samuel), denn „vom Ewigen habe ich ihn begehrt“. Und hinauf ging der Mann Elkanah und sein ganzes Haus, dem Ewigen das jährliche Opfer zu bringen und sein Gelübde. Aber Channah ging nicht hinauf, denn sie sprach zu ihrem Manne: Bis entwöhnt der Knabe ist, dann will ich ihn bringen, daß er erscheine vor dem Antlitz des Ewigen, daß er dort beständig bleibe. Und Elkanah, ihr Mann, sprach zu ihr: Thue was gut ist in Deinen Augen; bleibe daheim, bis du ihn

entwöhnt. Möge nur der Ewige sein Wort bestätigen! Und das Weib blieb daheim und säugte ihren Sohn, bis sie ihn entwöhnt. Und sie brachte ihn hinauf mit sich, nachdem sie ihn entwöhnt, mit drei Farren und einem Efah Mehl und einem Schlauch Wein und brachte ihn in das Haus des Ewigen nach Schiloh, und der Knabe war noch jung. Und sie schlachteten den Farren und brachten den Knaben zu Eli. Und sie sprach: Bitte, mein Herr! So wahr wie deine Seele lebt, mein Herr, bin ich das Weib, das bei dir hier gestanden, zum Ewigen zu beten. Um diesen Knaben habe ich gebetet, und der Ewige hat mir gewährt mein Begehr, das ich von ihm begehrt. Aber auch ich habe ihn geliehen dem Ewigen;

וְגָמַלְךָ אֹתוֹ אַךְ יָקֵם
יְהוָה אֶת־דְּבָרוֹ
וַתֵּשֶׁב הָאִשָּׁה וַתֵּינֶק
אֶת־בְּנָהּ עַד־גָּמְלָהּ
אֹתוֹ׃ וַתַּעֲלֵהוּ עִמָּהּ
כַּאֲשֶׁר גְּמַלַתּוּ בְּפָרִים
שְׁלֹשָׁה וְאֵיפָה אַחַת
קֶמַח וְנֵבֶל יָיִן
וַתְּבִיאֵהוּ בֵּית־יְהוָה
שִׁלוֹ וְהַנַּעַר נָעַר׃
וַיִּשְׁחֲטוּ אֶת־הַפָּר
וַיָּבִאוּ אֶת־הַנַּעַר אֶל־
עֵלִי׃ וַתֹּאמֶר בִּי
אֲדֹנִי חֵי נַפְשְׁךָ אֲדֹנִי
אֲנִי הָאִשָּׁה הַנִּצֶּבֶת
עִמָּכָה בָּזֶה לְהִתְפַּלֵּל
אֶל־יְהוָה׃ אֶל־הַנַּעַר
הַזֶּה הִתְפַּלָּלְתִּי וַיִּתֵּן
יְהוָה לִי אֶת־שְׁאֵלָתִי
אֲשֶׁר שָׁאַלְתִּי מֵעִמּוֹ׃
וְגַם אֲנִכִי הִשְׁאִלְתִּיהוּ

לַיהוָה כָּל־הַיָּמִים
אֲשֶׁר הָיָה הוּא שָׁאוּל
לַיהוָה וַיִּשְׁתַּחוּ שָׁם
לַיהוָה׃ וַתִּתְפַּלֵּל
חַנָּה וַתֹּאמַר עָלַץ
לִבִּי בַּיהוָה רָמָה
קַרְנִי בַּיהוָה רָחַב
פִּי עַל־אוֹיְבַי כִּי
שָׂמַחְתִּי בִּישׁוּעָתֶךָ׃
אֵין־קָדוֹשׁ כַּיהוָה
כִּי־אֵין בִּלְתֶּךָ וְאֵין
צוּר כֵּאלֹהֵינוּ׃ אַל־
תַּרְבּוּ תְדַבְּרוּ גְבֹהָה
גְבֹהָה יֵצֵא עָתָק
מִפִּיכֶם כִּי אֵל דֵּעוֹת
יְהוָה וְלוֹ נִתְכְּנוּ
עֲלִלוֹת׃ קֶשֶׁת גִּבֹּרִים
חַתִּים וְנִכְשָׁלִים אָזְרוּ
חָיִל׃ שְׂבֵעִים בַּלֶּחֶם
נִשְׂכָּרוּ וּרְעֵבִים
חָדֵלוּ עַד־עֲקָרָה

*ולו ק׳

all die Tage, die er lebt, ist er dem Ewigen geliehen. Und er bückte sich daselbst vor dem Ewigen. — Und Channah betete und sprach: Es jubelt mein Herz in dem Ewigen; erhöht ist mein Horn durch den Ewigen. Weit geöffnet ist mein Mund über meine Feinde; denn ich freue mich Deiner Hülfe. Keiner ist heilig wie der Ewige; denn niemand ist außer Dir, nnd es giebt keinen Hort wie unsern Gott. Häufet nicht Reden des Hochmuths, nicht gehe Trotz aus eurem Munde. Denn ein Gott der Gesinnungen ist der Ewige, und von ihm erwogen werden die Handlungen. Der Bogen der Helden bricht, und die Wankenden gürten Macht um. Satte vermiethen sich um Brot, und Hungrige feiern. Während die Unfruchtbare sieben gebiert,

יֹלֶדֶת שִׁבְעָה וְרַבַּת
בָּנִים אֻמְלָלָה: יְהוָה
מֵמִית וּמְחַיֶּה מוֹרִיד
שְׁאוֹל וַיָּעַל: יְהוָה
מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׁיר
מַשְׁפִּיל אַף־מְרוֹמֵם:
מֵקִים מֵעָפָר דָּל
מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן
לְהוֹשִׁיב עִם־נְדִיבִים
וְכִסֵּא כָבוֹד יַנְחִלֵם
כִּי לַיהוָה מְצֻקֵי אֶרֶץ
וַיָּשֶׁת עֲלֵיהֶם תֵּבֵל:
רַגְלֵי חֲסִידָו יִשְׁמֹר
וּרְשָׁעִים בַּחֹשֶׁךְ יִדָּמוּ
כִּי־לֹא בְכֹחַ יִגְבַּר־
אִישׁ: יְהוָה יֵחַתּוּ
מְרִיבָו עָלָו בַּשָּׁמַיִם
יַרְעֵם יְהוָה יָדִין
אַפְסֵי־אָרֶץ וְיִתֵּן־
עֹז לְמַלְכּוֹ וְיָרֵם קֶרֶן
מְשִׁיחוֹ:

*חֲסִידָיו ק׳ °מְרִיבָיו ק׳ *עָלָיו ק׳

welkt hin die Kinderreiche. Der Ewige tödtet und macht lebendig, senkt in die Gruft und hebt empor. Der Ewige macht arm und macht reich, erniedrigt, doch erhöht Er auch, richtet empor aus dem Staube den Armen, aus dem Kothe erhöht Er den Dürftigen, daß Er ihn setze neben die Edlen, und den Thron der Ehre theilt Er ihnen zu. Denn des Ewigen sind die Pfeiler der Erde, auf die Er den Erdball gestellt. Die Tritte seiner Frommen wahret Er; aber die Frevler — in Finsterniß verstummen sie. Denn nicht durch Kraft obsiegt der Mann. Der Ewige, — zerschmettert sind seine Haderer, über ihnen in den Himmeln donnert Er. Der Ewige richtet die Enden der Erde und verleihet Macht seinem Könige und erhöht das Horn seines Gesalbten. —

(Segenssprüche nach der Haftarah.)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים, צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת, הָאֵל הַנֶּאֱמָן, הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה, הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם, שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Hort aller Ewigkeiten, gerecht in allen Zeiten, Du treuer Gott! der spricht und vollbringt, verheißt und erfüllt, daß jegliches Wort ist Wahrheit und Gerechtigkeit.

נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ, וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ, וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ (אָחוֹר) לֹא־יָשׁוּב רֵיקָם, כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן (וְרַחֲמָן) אָתָּה, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו׃

Bewährt bist Du, Ewiger, unser Gott! bewährt Dein Wort, und nicht einer Deiner Aussprüche kehrt unerfüllt zurück; denn Du, o Gott und König, bist bewährt und barmherzig. Gelobt seist Du, Ewiger, o Gott, bewährt in all seinen Aussprüchen.

רַחֵם עַל־צִיּוֹן, כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ, וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ׃

Erbarme Dich über Zijon, das ist ja die Stätte unseres Lebens, und der Seelenbetrübten hilf auf bald in unseren Tagen! Gelobt seist Du, o Ewiger, der erfreut Zijon durch seine Kinder!

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ, וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ, בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ, עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשֵׁב זָר, וְלֹא־יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ, כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ

Erfreue uns, Ewiger, unser Gott, durch Elijahu, den Propheten, Deinen Knecht, und durch das Reich des Hauses Davids, Deines Gesalbten! Möge er bald herbeikommen, und frohlocken unser Herz. Auf seinem Thron dann sitzet kein Fremder, und nicht werden fürder Andere in seine Herrlichkeit sich theilen. Denn bei Deinem heiligen Namen hast Du ihm geschworen, daß nicht

לוֹ שֶׁלֹּא־יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:

עַל־הַתּוֹרָה וְעַל־הָעֲבוֹדָה וְעַל־הַנְּבִיאִים וְעַל־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְיוֹם) am Sabbath הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (לִקְדֻשָּׁה וְלִמְנוּחָה) לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת. עַל־הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ. יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ. מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

verlöschen soll sein Licht in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, o Ewiger, Schild des David!

על Für die Gotteslehre, den Gottesdienst und das Prophetenwort (und für diesen Sabbathtag) und für diesen Tag des Gedächtnisses, den Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott, (zur Weihe und Ruhe,) zur Ehre und Verherrlichung, — für alles das, Ewiger, unser Gott, danken wir Dir und segnen Dich. Gebenedeiet sei Dein Name in dem Munde alles Lebenden beständig und in alle Zeit und Ewigkeit! Dein Wort ja ist Wahrheit und für ewig bestehend. Gelobt seist Du, Ewiger, König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

(Am Sabbath werden die folgenden drei Stücke gebetet.)

יְקוּם פּוּרְקָן מִן־שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִשְׁמַיָּא. וּבְרִיוּת גּוּפָא. וְנְהוֹרָא מַעֲלָיָא: זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִי לָא־יִפְסַק וְדִי לָא־יִבְטֵל מִפִּתְגָמֵי אוֹרַיְתָא. לְמָרָנָן וְרַבָּנָן חַכּוּרְתָא קַדִּישְׁתָא. דִּי בְאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל. וְדִי בְּבָבֶל. לְרֵישֵׁי כַלֵּי. וּלְרֵישֵׁי נַלְוָתָא. וּלְרֵישֵׁי מְתִיבְתָא. וּלְדַיָּנֵי דִּי־בָבָא. לְכָל־תַּלְמִידֵיהוֹן. וּלְכָל־תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן. וּלְכָל־מָן דְּעָסְקִין

כַּלֵּי = דרשנים; כלה = דְּרָשָׁה.

בְּאוֹרַיְתָא. מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְהוֹן. יְפֵישׁ חַיֵּיהוֹן. וְיַשְׂגֵּא יוֹמֵיהוֹן. וְיִתֵּן אַרְכָה לְשָׁנֵיהוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּיזְבוּן מִן־כָּל־עָקָא. וּמִן־כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין. מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא. יְהָא בְסַעְדְּהוֹן כָּל־זְמַן וְעִדָּן וְנאמַר אָמֵן:

המתפלל ביחידות אינו אומר יקום פורקן זה ולא מי שברך.

יְקוּם פּוּרְקָן מִן־שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִשְׁמַיָּא. וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מַעֲלְיָא. זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִי לָא־יִפְסַק. וְדִי לָא־יִבְטֵל מִפִּתְגָמֵי אוֹרַיְתָא. לְכָל־קָהָלָא קַדִּישָׁא הָדֵן. רַבְרְבַיָּא עִם זְעִרְיָא. טַפְלָא וּנְשַׁיָּא: מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְכוֹן. יְפֵישׁ חַיֵּיכוֹן. וְיַשְׂגֵּא יוֹמֵיכוֹן. וְיִתֵּן אַרְכָה לְשָׁנֵיכוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּיזְבוּן מִן־כָּל־עָקָא. וּמִן־כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין: מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהָא בְסַעְדְּכוֹן כָּל־זְמַן וְעִדָּן. וְנאמַר אָמֵן:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרֵךְ אֶת־כָּל־הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה. עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ. הֵם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם. וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם. וּמִי שֶׁמִּיַּחֲדִים בָּתֵּי כְנֵסִיּוֹת לְתְפִלָּה. וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה. וּפַת לְאוֹרְחִים. וּצְדָקָה לָעֲנִיִּים. וְכָל־מִי שֶׁעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר בֶּאֱמוּנָה. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם. וְיָסִיר מֵהֶם כָּל־מַחֲלָה. וְיִרְפָּא לְכָל־גּוּפָם. וְיִסְלַח לְכָל־עֲוֹנָם. וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל־מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם. עִם כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם. וְנאמַר אָמֵן:

תְּפִלָּה בַּעַד שְׁלוֹם הָאָרֶץ

אֲדוֹן עוֹלָם וַאב הָרַחֲמִים. הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ וּלְאֵין אוֹנִים
עָצְמָה יַרְבֶּה. הַנּוֹתֵן חָכְמָה לַנְּבוֹנִים עַד וְהוֹד לַמּוֹשְׁלִים
הָרַק נָא אֶת שֶׁפַע בִּרְכוֹתֶיךָ עַל

אֶרֶץ מוֹלַדְתֵּנוּ הָאֲהוּבָה

רַפֵּא אֶת שִׁבְרָהּ. הָקֵם אוֹתָהּ מִשְׁפְּלוּתָהּ וְהָרֵם
קַרְנָהּ בִּכְבוֹד. שְׁלַח אוֹרְךָ וַאֲמִתְּךָ לְכָל הַשָּׂרִים וְהַפְּקִידִים
הַנִּבְחָרִים. הַהוֹגִים לְטוֹבַת הָעָם וְהַמְּדִינָה. חַזֵּק וְעָזֵר
לָשִׂים מִשְׁטָר בָּאָרֶץ וּלְהַשְׁכִּין שָׁלוֹם וְאַחֲוָה בֵּין כָּל
יוֹשְׁבֶיהָ. בָּרֵךְ אֶת מַעֲשֵׂיהֶם וּפְעַל יְדֵיהֶם תִּרְצֶה. אָנָּא שָׂא
גֵּם לְכָל עַמֵּי הַתֵּבֵל וְרוּחַ נָכוֹן חַדֵּשׁ בְּקִרְבָּם וְיַעֲשׂוּ כֻלָּם
אֲגֻדָּה אַחַת לְהַכְרִית חֶרֶב מִן הָאָרֶץ וּתְרוּעַת מִלְחָמָה לֹא
תִשָּׁמַע עוֹד. בִּימֵינוּ תִּוָּשַׁע יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֹּן לָבֶטַח
וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְכֵן יְהִי רָצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

Gebet um das Wohl des Reiches

Allgütiger, der Du Kraft und Heil verleihest den Menschenkindern, Weisheit, Macht und Würde der Obrigkeit, spende die Fülle Deines Segens

unserem geliebten Vaterlande,

sowie den gesetzlichen Behörden, denen die Fürsorge für des Reiches und Landes Wohl und Ordnung obliegt. Lasse, o Herr, den Geist des Friedens und der Eintracht, der Liebe und Gerechtigkeit überall herrschen, auf daß sich das Vaterland entwickle zu hoher Blüte und zu einem neuen Aufschwung in allen Werken des Guten und Edlen. Amen!

(Am Sabbath wird das Folgende überschlagen und hier sogleich אשרי יושבי ביתך S. 179 angefangen.)

Vom Schofar.

Der von uns als Neujahrstag begangene Erste des siebenten Monats wird in der heiligen Schrift nur als „Tag des Halles" (יום תרועה) und „Gedächtniß des Halles" (זכרון תרועה) bezeichnet, ohne nähere Angabe, was es mit diesem „Halle" oder „Jubeln" für eine Bewandtniß habe. Daß der Ton des Schofar gemeint sei, der an diesem Feste vernommen werden solle, wie an dem Versöhnungsfeste des Jubeljahres, stellt die Ueberlieferung fest, die einen eben so großen Reichthum in der Darlegung von Beziehung und Bedeutung des Schofartones entfaltet, als gerade hier das Bibelwort spärlich und fast räthselhaft nur andeutet. Das Instrument selbst, das Widderhorn, tritt in Verbindung mit der Opferung Isaaks, und wird durch den Widder, der für den schon zum Tode bereiten Erzvater eingetreten, die Beziehung auf jenen großen Akt der Gottergebung Abrahams, der das Theuerste willig zu opfern bereit war, so wie auf die segensvolle Verheißung Gottes nach jener schweren Prüfung nahe gelegt. In den biblischen Erzählungen, namentlich in den prophetischen Reden, tritt gerade der Schofar als das national-religiöse Instrument durchweg auf. Er erscheint als Begleiter der Offenbarung Gottes und ist zu den gewaltigen Naturstimmen, die in diesem erhabenen Vorgange erschütternd und erweckend vernommen wurden, gleichsam der eigens der religiösen Seite desselben entsprechende Ton. „Die Stimme des Schofars ertönte immer mächtiger. Moscheh redete und Gott antwortete ihm laut" (2 M. 19, 19). Dies giebt ihm die eigene Weihe, er wird eine Art himmlischer Stimme, fehlt darum auch nirgends, wo eine erhabene Zukunft der Erlösung und Wiederbelebung, der Wiederherstellung und Erneuung Israels und der ganzen Welt, so wie eines Weltgerichtes, in prophetischer Schau verkündet wird, und mit Anspielung auf Ps. 81, 4—5 wird er das bedeutsame Zeichen des Gerichtstages, den Gott alljährlich in dem Jahresbeginne eingesetzt. (Jes. 18 3): „All ihr Weltbewohner und auf Erden Weilende! wenn das Panier auf den

Bergen ragt, sehet hin, und wenn der Schofar erhallet, horchet!" (Sechar. 9, 14): „Und der Ewige, Gott, wird den Schofar erhallen lassen und einherziehen in den Wettern Themans." (Jes. 27, 13): „An demselbigen Tage wird in den großen Schofar gestoßen, und es kommen die Verlorenen im Lande Aschur und die im Lande Mizrajim Verirrten, und bücken sich vor Gott auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim." So greift der Schofarton in die wunderbare Vergangenheit Jisraels zurück und in seine ideale Zukunft voraus, und er wird gleichzeitig ein Ruf der Erinnerung und Hoffnung. — Aber auch bei festlichen Vorgängen, bei der Einsetzung und Huldigung der Könige in Jisrael ward der Schofar vernommen (1 Kön. 1, 39). Daher der Ausdruck תרועת מלך „Königsjubel" (4 Mos. 23, 21). So erscheint er denn auch am Jahresbeginne gleichsam als Huldigungston für den als Herrn der Welt und der Geschicke der Menschen, als den, der die Lebensloose jedem Einzelnen zumißt und theilt, den in seinem Weltkönigthum anerkannten Gott Jisraels, wie denn im Tempel mit dem schmetternden Drommetenklange, dem Zeichen festlicher Erhebung, vereint sein Hall gehört wurde. „Es erhebt sich Gott beim schmetternden Klange, der Ewige beim Schofartone" (Ps. 47, 6). „Mit Drommeten- und Schofarklange jubelt vor dem Könige, dem Herrn" (Ps. 98, 6). So ist er der hörbare Ausdruck des Gedankens, welcher in der in den Malchujoth[1]) aus den geläufigen prophetischen Verkündigungen von dem Gottesreiche auf Erden, von der einmüthigen Anerkennung der göttlichen Herrschaft und Herrlichkeit in dem gläubig und willig zu seinem Dienste vereinten Jisrael so erhaben gefaßten Anschauung hervortritt, wie die Erinnerung an das Opfer Abrahams und die Offenbarung am Sinai in den Sichronoth und Schofaroth[2]) in ihm und durch ihn ihren Ausdruck finden. — Aber auch der Ton selbst, der „angstvoll sich brechende" und „stöhnende", aufschmetternde und lang aushallende, hat

[1]) Malchujoth ist der Name der ersten Abtheilung im Mußafgebete (S. 187—191).

[2]) Sichronoth heißt die zweite (S. 192—195); Schofaroth die dritte Abtheilung (S. 197—199) im Mußafgebete.

seine Symbolik gefunden. Er ist ein Werk- und Mahnruf an das in sündigem Weltwesen eingeschlafene Gewissen zur Reue und Ermunterung, zu neuem dem Dienste Gottes und der Erfüllung seiner Lehre und Gebote geweiheten Leben. — „Wiewohl das Blasen auf dem Schofar am Jahresbeginne ein biblisches Gebot ist, so enthält es doch die Andeutung: Ihr Schlafende, wachet auf aus eurem Schlafe, und ihr Betäubte, raffet euch auf aus eurer Betäubung! Prüfet eure Lebenswerke und kehret reuig zurück und gedenket eures Schöpfers, ihr, die ihr die Wahrheit vergesset um weltlichen Tand und eure Lebenszeit hingehen lasset in Eitlem und Nichtigem, das nicht frommt und nicht rettet! Blicket nach euren Seelen und bessert euren Wandel und eure Werke! Verlasse Jeder von euch seinen sündigen Weg und seine unfrommen Gedanken!“ (Maimonides von der Teschubah.) Es mahnet der Ton zur Rüste und Vorbereitung auf den Tag der Sühne und Vergebung, und wird gleichsam die Anwendung des Prophetenwortes, das in bestimmten und engem Sinne zunächst gesprochen worden: „Wird wohl der Schofar in der Stadt geblasen, ohne daß das Volk aufschreckte?“ — (Amos 3, 6) — in dem allgemeineren und weiteren, daß mit dem Erklingen dieses Tones ernstere Sammlung und tiefere heiligere Stimmung eintreten solle und müsse. Es war der Schofar Signal, daß die Zerstreueten sich sammelten: (Neh. 4, 14): „Wo ihr die Stimme des Schofars vernehmet, dort sammelt euch zu uns! Unser Gott wird für uns streiten!“ — (Joel 2, 1): „Blaset den Schofar in Zijon!“ — um bei der nahenden Gefahr und Strafe zur Andacht und Buße zu mahnen und zu vereinigen, wie in den Zeiten des Zuges durch die Wüste unter Moscheh die Drommeten zur Versammlung und zum Aufbruche riefen. Ward sein Ton vernommen, so zeigte sich eine drohende Gefahr, eine drängende Noth in Aussicht. Daher der Prophet von sich selber sagt: „Mein Inneres, mein Inneres! ich zittere: die Wände meines Herzens dröhnen! . . . Denn die Stimme des Schofar hast du vernommen, meine Seele! den Kriegeslärm!“ (Jerem. 4, 19.) — Nahe genug legte sich daher die Erinnerung an die Schauer und den Graus bei der Zerstörung des Tempels und der Gottesstadt, und mit

dem „Kriege und Kampfe" trat in leichte Verbindung die Anschauung von dem Ringen und Kämpfen mit dem Sündigen im Menschen und mit den Ereignissen des verhüllten und räthselvollen Lebens und seiner Schickungen. Geschichte und Leben, Vergangenes und Zukünftiges, Nationales und Religiöses, Erhebendes und Niederbeugendes, die Hinweisung auf die Erhabenheit Gottes, wie auf die Sündigkeit des Menschen, — alle diese verschiedenen Seiten und Gegensätze traten in dem Schofartone den Weisen des Midrasch, den Auslegern und Deutern des göttlichen Gesetzes heraus und sind von Sängern und Dichtern in den mannigfaltigsten Wendungen benutzt und ausgesprochen worden; der ganze Kreis von Vorstellungen beherrscht die Feier des Jahresbeginnes und hat das biblische Gebot mit einer Fülle erwecklicher und ergreifender Bilder und Gedanken umschlungen. Ernst und Weihe ist durch diese Betrachtungs- und Empfindungsweise dem Feste selbst, wie der ihm zum charakteristischen Zeichen dienenden Einsetzung aufgedrückt worden, und für den empfänglichen, einer religiösen Anregung noch zugänglichen Sinn wird der ernst mahnende Ton den Beginn eines neuen Lebensabschnittes zu würdiger Erhebung und tieferem Sinnen einleiten. Es darf auch jetzt die uralte Stimme zur Erinnerung, d. h. zur Einkehr ins Innere, zur Verjüngung und Erneuung geistigen Lebens und religiöser Innigkeit, zur Mahnung an die ewigen Pflichten gegen einen heiligen Bund, an eine hohe Vergangenheit und eine hehre Zukunft dienen. Der an das Ohr dringende und zunächst nur an dies sich wendende Hall soll in dem Innersten des Hörenden wiederhallen und darin bleiben, und in dem erregten Verlangen nach dem Ewigen und Heiligen seine eigentliche Wirkung und Frucht, so wie in der Erweckung zu neuem gottgefälligem Sinnen und Thun seine Erfüllung und Bewährung finden.

סדר תקיעת שופר.

(בשבת אין תוקעין).

בקצת קהלות אומרים מזמור זה ז' פעמים.

(מז) לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר: כָּל־הָעַמִּים תִּקְעוּ־כָף הָרִיעוּ לֵאלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה: כִּי־יְיָ עֶלְיוֹן נוֹרָא מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־הָאָרֶץ: יַדֶּבֶר עַמִּים תַּחְתֵּינוּ וּלְאֻמִּים תַּחַת רַגְלֵינוּ: יִבְחַר־לָנוּ אֶת־נַחֲלָתֵנוּ אֶת־גְּאוֹן יַעֲקֹב אֲשֶׁר־אָהַב סֶלָה: עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: זַמְּרוּ אֱלֹהִים זַמְּרוּ זַמְּרוּ לְמַלְכֵּנוּ זַמְּרוּ: כִּי מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל: מָלַךְ אֱלֹהִים עַל־גּוֹיִם אֱלֹהִים יָשַׁב | עַל־כִּסֵּא קָדְשׁוֹ: נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עַם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם כִּי לֵאלֹהִים מָגִנֵּי־אָרֶץ מְאֹד נַעֲלָה:

תחנה לתוקע קודם התקיעות.

רבון העולמים אתה צויתנו בתורתך הקדושה לתקוע בשופר לפניך ביום הזכרון הזה ככתוב וכחדש השביעי באחד לחדש מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם. ובדברי קדשך כתוב לאמר תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב. ונאמר אשרי העם ידעי תרועה יי באור פניך יהלכון. בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו. כי תפארת עזמו אתה וברצונך תרום קרננו: ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שתהא השעה הזאת שעת רחמים ועת רצון מלפניך ויעלה זכרוננו לפניך לרחמים ולרצון ככתוב בתורתך והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם. ונאמר ונזכרתם לפני יי אלהיכם ונושעתם מאיביכם. כלה כל צר ומשטין מעלינו וסתום פי אויבינו ומקטרגינו. וזכרנו לחיים טובים ולשלום ביום הזכרון הזה. הרם קרן ישראל עמך ומלוך אתה עלינו ברחמים. ותשב על כסא רחמים. ובמקום דין תעשה רחמים. ברוך אתה בעל הרחמים:

קוֹלִי שָׁמַעְתָּ אַל תַּעְלֵם אָזְנְךָ לְרַוָּחָתִי לְשַׁוְּעָתִי: (איכה ג' נ"ו)

רֹאשׁ־דְּבָרְךָ אֱמֶת וּלְעוֹלָם כָּל־מִשְׁפַּט צִדְקֶךָ: (תהלים קי"ט ק"ס)

עֲרֹב עַבְדְּךָ לְטוֹב אַל־יַעַשְׁקֻנִי זֵדִים: (תהלים קי"ט קכ"ב)

שָׂשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: (תהלים קי"ט קס"ב)

טוּב טַעַם וָדַעַת לַמְּדֵנִי כִּי בְמִצְוֹתֶיךָ הֶאֱמָנְתִּי: (תהלים קי"ט ס"ו)

נְדָבוֹת פִּי רְצֵה־נָא יְיָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ לַמְּדֵנִי: (תהלים קי"ט ק"ח)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִשְׁמוֹעַ קוֹל שׁוֹפָר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:
תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:
תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

שב

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּקִיעוֹת קִישׁ״ק שֶׁאֲנַחְנוּ תּוֹקְעִים הַיּוֹם תַּעֲשֶׂה מְמָנָּה עֲטָרָה עַל יַד הַמְּמוּנָה שרשי״ה לִהְיוֹת עוֹלָה וְלֵישֵׁב בְּרֹאשׁ אֱלֹהַי וְיַעֲשֶׂה עִמָּנוּ אוֹת לְטוֹבָה וְיִמָּלֵא עָלֵינוּ רַחֲמִים. בָּרוּךְ בַּעַל הָרַחֲמִים:

תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:

שב

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּקִיעוֹת קִישׁ״ק שֶׁאֲנַחְנוּ תּוֹקְעִים הַיּוֹם תְּהֵא מְרוֹמָמַת עַל הַיְרִיעָה עַל יַד אַלְיָהוּ זָכוּר לַטּוֹב וישו״ע שַׂר הַפָּנִים וְשַׂר מטטרו״ן וְהִמָּלֵא עָלֵינוּ בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה בַּעַל הָרַחֲמִים:

תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה גדולה:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיַּעֲלוּ אֵלּוּ הַמַּלְאָכִים הַיּוֹצְאִים מִן הַשּׁוֹפָר וּמִן הַתְּקִיעָה וּמִן הַשְּׁבָרִים וּמִן

הַתְּרוּעָה וּמִן ק״ש״ק וּמִן ק״ש״ק וּמִן ק״ר״ק לְפָנַי כִּפֵּא כְּבוֹדֶךָ
וַיְמַלִּיצוּ טוֹב בַּעֲדֵינוּ לְכַפֵּר עַל כָּל חַטֹּאתֵינוּ:

Am Sabbath wird אשרי העם nicht gesagt.

Vorb. u. Gemeinde **אַשְׁרֵי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה יְיָ בְּאוֹר־פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן:**

(* אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:
(קטה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לָעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ:
חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ לַכֹּל
וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ:
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר:
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל
אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרָאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים

*ונדלותך כתיב. יונדול כתיב.

*) Ueberſetzung ſiehe S. 46.

יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(Der Vorbeter beim Zurücktragen der Thorah.)

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ.

יהללו Sie sollen loben des Ewigen Namen; denn erhaben iſt ſein Name allein.

Gem. הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

הודו (Gem.) Seine Majeſtät iſt über Himmel und Erde. Und Er erhöht das Horn ſeines Volkes, Ruhm all ſeinen Frommen, den Kindern Jisrael, den ihm nahen Volke. Hallelujah!

(An Wochentagen.)

(כד) לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנָהָ: מִי יַעֲלֶה בְּהַר יְיָ וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁיו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: *נפשי ק'.

(Am Sabbath.)

(כט) מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיְיָ בְּנֵי אֵלִים הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ. קוֹל יְיָ עַל־הַמָּיִם אֵל־הַכָּבוֹד הִרְעִים יְיָ עַל־מַיִם רַבִּים: קוֹל־יְיָ בַּכֹּחַ קוֹל יְיָ בֶּהָדָר: קוֹל יְיָ שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יְיָ אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים: קוֹל יְיָ חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל יְיָ יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְיָ מִדְבַּר קָדֵשׁ: קוֹל יְיָ | יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר כָּבוֹד: יְיָ לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב יְיָ מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ | יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

(Bei dem Zurückstellen der Thorah.)

*וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃ קוּמָה יְהוָה לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ׃ כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ׃ בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ׃ כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ׃ עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם׃ הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃

Und wenn sie sich niederließ, sprach er: Kehre ein, Ewiger, bei den Myriaden der Haufen Israels! — Erhebe Dich, Ewiger, zu Deiner Ruhestätte, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit! Deine Priester legen Heil an und Deine Frommen jubeln. Um Davids, Deines Knechtes, willen, weise nicht ab das Angesicht Deines Gesalbten. — Denn gute Lehre gebe ich euch; meine Unterweisung verlasset nicht. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth und all ihre Bahnen Frieden. Führe uns zurück, Ewiger, zu Dir, und wir wollen zurückkehren. Verjünge unsere Tage, wie vormals!

* וּבְנֻחֹה קי׳

תפלת מוסף

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃ זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ! שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ, וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃

Vorb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

(* אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן, גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים, וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים, מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים, וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים, לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים, סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים, וּמַתִּיר אֲסוּרִים, וּמְקַיֵּם | אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ, מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים, זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשָּׁלְטָן

*) Ueberſetzung ſiehe Seite 32.

לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ
נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ
וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים
לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת
קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי
מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ
וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר
מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ
לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ
מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת
בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ

מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:
וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־
יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־
קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ
מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ
מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין
אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת
חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית
בְּחִירָתְךָ בַּבַּיִת
הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו
מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה
בְּמִקְדָּשֶׁךָ:
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן
שׁוּב תְּשׁוּב וּתְרַחֵם
עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה

ומפני Und um unserer Sünden willen sind wir verbannt aus unserem Lande und entfernt von unserem Boden, und wir können nicht ausüben unsere gottesdienstlichen Pflichten in Deinem erwählten Hause, dem erhabenen heiligen Hause, darüber Dein Name genannt ist, wegen der Gewalt, die gegen Deinen Tempel feindlich sich gewandt. Laß es Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott, und unserer Väter Gott, barmherziger König, daß Du Dich wieder erbarmest über uns und über Dein Heiligthum mit Deiner großen Barmherzigkeit und es bald erbauest und seine Herr-

lichkeit erhöheſt. Unſer Vater, unſer König! Laß bald offenbar werden die Majeſtät Deines Waltens über uns, zeige Dich in Deinem Glanze und erhebe Dich über uns vor den Augen alles Lebenden, bringe heim unſere Zerſtreuten aus der Mitte der Völker, und unſere Verſtürmten ſammle von den Enden der Erde! Und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Jubel und nach Jeruſchalajim, der Stätte Deines Heiligthums, in ewiger Freude! Und dort wollen wir Dir darbringen unſere ſchuldigen Opfer, die täglichen nach ihrer Ordnung und die Mußafopfer dieſes (Sabbath- und) Gedächtniß-tages wollen wir Dir zurüſten und darbringen in Liebe nach dem Gebote Deines Willens, wie Du

וּתְגַדְּלֵנוּ לִכְבוֹדוֹ׃ אָבִינוּ
מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד
מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ
מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא
עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי
וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין
הַגּוֹיִם וְנִפּוּצוֹתֵינוּ
כַּנֵּס מִיַּרְכְתֵי אָרֶץ׃
וְהָבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם
בֵּית מִקְדָּשְׁךָ
בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־
קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ
תְּמִידִים כְּסִדְרָם
וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם.
וְאֶת־מוּסַפֵּי יוֹם
(am Sabbath הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְיוֹם)
הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה
וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ
בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת

רְצוֹנֶךָ. כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

(Am Sabbath:)

(וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:)

(Am Sabbath:)

וביום (Am Sabbathtage zwei Lämmer, jährige, ohne Fehl, und zwei Zehntel feines Mehl als Opfergabe, mit Oel eingerührt, und das dazu gehörige Trankopfer. Das ist das Sabbathopfer eines jeglichen Sabbaths, außer dem täglichen Opfer und seinem Trankopfer.)

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

בחדש Und im siebenten Monate, am Ersten des Monats, soll euch heilige Verkündigung sein. Jede Arbeitsverrichtung sollt ihr unterlassen. Ein Tag des Posaunenschalles soll er euch sein. Und ihr sollt darbringen ein Ganzopfer zum Wohldufte dem Ewigen, einen Farren, ein junges Rind, jährige Schafe sieben, ohne Fehl.

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים

ומנחתם Und ihr Speis- und Trankopfer, wie bestimmt ist: drei Zehntel für den

Farren, zwei Zehntel für den Widder und ein Zehntel für das Schaf und Wein, wie für sein Trankopfer sich gehört, und zwei Ziegenböcke zur Versöhnung und die beiden täglichen Opfer nach ihrer Vorschrift, außer dem Ganzopfer des Neumondes und seinem Speisopfer und dem täglichen Opfer und seinem Speisopfer und ihren Trankopfern nach ihrer Vorschrift, zum Wohldufte ein Feueropfer dem Ewigen.

(Am Sabbath:)

ישמחו (Freuen mögen sich Deines Reiches die den Sabbath halten und ihn eine Lust nennen, das Volk derer, die den Sabbath weihen. Sie alle mögen sich sättigen und sich laben an Deiner Güte; denn am siebenten Tag hast Du Wohlgefallen gefunden und ihn geheiligt, den köstlichen der Tage hast Du ihn genannt, ein Gedächtniß an das Werk der Schöpfung.)

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß

לַפָּר, וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל, וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ, וְיֵין נִסְכּוֹ, *וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר, וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם, מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ, וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ, וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם, לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיי׃

(Am Sabbath:)

(יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שֹׁמְרֵי שַׁבָּת וְקֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי, כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ, וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית׃)

מלכיות.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ

*בק״ק ספרד״ט ובנותיה אומרים:

וְשָׂעִיר לְכַפֵּר מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְשָׂעִיר לְחַטָּאת וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם׃

מִצְעֲדֵי־גָבֶר. מַחְשְׁבוֹת אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי מַעֲלְלֵי־אִישׁ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁלֹּא יִשְׁכָּחֶךָ. וּבֶן־אָדָם יִתְאַמֵּץ־בָּךְ. כִּי דְרָשֶׁיךָ לְעוֹלָם לֹא יִכָּשְׁלוּ. וְלֹא יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים בָּךְ: כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא. וְאַתָּה דּוֹרֵשׁ מַעֲשֵׂה כֻלָּם: וְגַם אֶת־נֹחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וַתְּפַקְּדֵהוּ בִּדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רֹעַ מַעַלְלֵיהֶם. עַל־כֵּן זָכְרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְבּוֹת זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם: וְנֶאֱמַר. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־

Schritte jedes Mannes, des Menschen Sinnen und seine Anschläge und die Triebe für alle Thaten eines Jeden. Heil dem Manne, der Dich nie vergißt, dem Menschensohne, der festhält an Dir! Denn die nach Dir schauen, wanken ewiglich nicht, und zu Schanden werden nimmermehr die auf Dich vertrauen. Das Gedächtniß aller Geschöpfe kommt ja vor Dich, und Du durchforschest das Thun Aller. — Auch des Noah gedachtest Du in Liebe, und suchtest ihn heim mit der Verheißung des Heils und des Erbarmens, als Du die Wasser der Sündfluth ließest herankommen, um alles Fleisch zu verderben ob der Bosheit ihrer Thaten. Darum kam sein Gedächtniß vor Dich, Ewiger, unser Gott! seinen Samen zu mehren wie den Staub des Erdballs und seine Sprossen wie den Sand des Meeres, — wie geschrieben steht in Deiner Lehre: Und Gott gedachte des Noah und aller Thiere und alles Viehes, das mit ihm war in der Arche, und Gott ließ wehen Wind über der Erde, und es legten sich die Wasser. Und es heißt: Und es hörte Gott ihr Stöhnen, und es gedachte Gott seines Bundes, des mit Abraham,

כְּבוֹדֶךָ, וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל, וְגַם כָּל־הַיְצוּר לֹא נִכְחָד מִמֶּךָּ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ, צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת, כִּי תָּבִיא חֹק זִכָּרוֹן לְהַפְקֵד כָּל־רוּחַ וָנֶפֶשׁ, לְהַזְכִּר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן בְּרִיוֹת רֵאשִׁית תַּכְלִית: מֵרֵאשִׁית בָּזֹאת הוֹדַעְתָּ, וּמִלְפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ, זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן, כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר, אֵי־זוֹ לַחֶרֶב, וְאֵי־זוֹ לַשָּׁלוֹם, אֵי־זוֹ לָרָעָב, וְאֵי־זוֹ לָשָׂבַע: וּבְרִיוֹת בּוֹ יִפָּקְדוּ, לַהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת: מִי לֹא נִפְקָד כְּהַיּוֹם הַזֶּה, כִּי זֵכֶר כָּל־הַיְצוּר לְפָנֶיךָ בָּא, מַעֲשֵׂה אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ, וַעֲלִילוֹת

Deiner Herrlichkeit, und verborgen ist Nichts vor Deinem Auge. Du bist eingedenk eines jeglichen Geschehenen, und auch kein Geschöpf entgehet Dir. Alles liegt offen und bekannt vor Dir, Ewiger, unser Gott, der schauet und blicket bis ans Ende aller Zeiten. Denn Du lässest eintreten die festgestellte Zeit der Rechenschaft, daß zur Prüfung komme jeglicher Geist und jegliche Seele und ins Gedächtniß die zahllosen Werke und der Wesen Menge in ihrer nnübersehbaren Fülle. Vom Uranfange hast Du Solches kund gemacht und im Zeitbeginne es offenbart. Dieser Tag, der Beginn Deiner Schöpfung, ein Gedächtniß bleibt er an den ersten Weltentag. Denn so ist's Gesetz für Jisrael, so die Einsetzung des Gottes Jaakobs. Und über die Länder wird an ihm der Spruch gethan, wo das Schwert und wo der Friede, wo der Hunger und wo die Fülle walten soll. Und die Geschöpfe werden an ihm bedacht, daß über sie wird Gedächtniß gehalten zum Leben oder zum Tode. Wer wird heute nicht bedacht? Das Gedächtniß aller Gebilde kommt ja vor Dich, eines Jeglichen Thun und sein Verhängniß und das Trachten bei jeglichem

עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃
מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ
עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃
שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם
וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא
מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי הוּא זֶה
מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת
הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה׃
וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים
כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ
מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ
צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי
אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים׃
וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים
בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר
עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה׃
וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־
כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃
וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige, mächtig und stark, der Ewige, der Held des Krieges! Erhebet, ihr Thore, eure Häupter und erhebet euch, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige, mächtig und stark, der Ewige, der Held des Krieges! Erhebet, ihr Thore, eure Häupter, und erhebet sie, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige der Heerschaaren, Er ist der König der Ehren, Selah! — Und durch Deine Diener, die Propheten, steht geschrieben also: So spricht der Ewige, der König Jisraels und sein Erlöser, der Ewige der Heerschaaren: Ich bin der Erste und Ich der Letzte, und außer mir kein Gott. Und es heißt: Und hinaufziehen werden die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Esaws, und des Ewigen wird sein die Herrschaft. Ferner: Und der Ewige wird zum Könige werden über die ganze Erde; an demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig. — Und in Deiner Lehre steht geschrieben

also: Höre, Jisrael! der Ewige unser Gott, der Ewige ist einzig.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד׃

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahren jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Jisrael, ist König, und sein Reich waltet über Alles. (Am Sabbath: Unser Gott und Gott unserer Väter, laß Dir wohlgefallen unsre Ruhe.) Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ׃ וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יְצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה׃ (am Sabbath.) אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ

מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

זכרונות.

אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֵׂה עוֹלָם וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם. לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל־תַּעֲלֻמוֹת וְהַמּוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית: אֵין שִׁכְחָה לִכְפֵּי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל. וְגַם כָּל־הַיְצוּר לֹא נִכְחָד מִמֶּךָ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ.

von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe. (und gönne uns, Ewiger unser Gott, in Liebe und Wohlwollen Deinen heiligen Sabbath, daß an ihm ruhe Jisrael, das Deinen Namen heiligt,) und läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

אתה Du gedenkst was geschehen ist von Ewigkeit, und hast vor Augen die Geschöpfe alle seit Anbeginn; vor Dir sind offenbar alle Geheimnisse und die Fülle dessen, was verborgen ist, seit der Weltschöpfung. Kein Vergessen giebt es vor dem Throne Deiner Herrlichkeit, und verborgen ist Nichts vor Deinem Auge. Du bist eingedenk eines jeglichen Geschehenen, und auch kein Geschöpf entgehet Dir. Alles liegt offen und bekannt vor Dir, Ewiger, unser

צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל־
הַדּוֹרוֹת, כִּי תָּבִיא חֹק זִכָּרוֹן
לְהַפְקֵד כָּל־רוּחַ וָנֶפֶשׁ,
לְהַזְכִּיר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן
יְרִיוֹת רָאשִׁין תַּכְלִית:
מֵרֵאשִׁית בָּאוֹת הוֹדַעְתָּ,
וּמִלְפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ, זֶה
הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן
לְיוֹם רִאשׁוֹן, כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל
הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב:
וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר,
אֵי־זוֹ לַחֶרֶב, וְאֵי־זוֹ לַשָּׁלוֹם,
אֵי־זוֹ לָרָעָב, וְאֵי־זוֹ לָשֹׂבַע:
וּבְרִיּוֹת בּוֹ יִפָּקְדוּ, לְהַזְכִּירָם
לַחַיִּים וְלַמָּוֶת: מִי לֹא נִפָּקֵד
כְּהַיּוֹם הַזֶּה, כִּי זֵכֶר כָּל־
הַיָּצוּר לְפָנֶיךָ בָּא, מַעֲשֵׂה
אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ, וַעֲלִילוֹת
מִצַּעֲדֵי־גָבֶר, מַחְשְׁבוֹת
אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו, וְיִצְרֵי
מַעַלְלֵי־אִישׁ: אַשְׁרֵי אִישׁ
שֶׁלֹּא יִשְׁכָּחֶךָ, וּבֶן־אָדָם
יִתְאַמֵּץ־בָּךְ, כִּי דְרָשֶׁיךָ

Gott, der schauet und blicket bis ans Ende aller Zeiten. Denn Du lässest eintreten die festgestellte Zeit der Rechenschaft, daß zur Prüfung komme jeglicher Geist und jegliche Seele und ins Gedächtniß die zahllosen Werke und der Wesen Menge in ihrer nnüberseḧbaren Fülle. Vom Uranfange hast Du Solches kund gemacht und im Zeitbeginne es offenbart. Dieser Tag, der Beginn Deiner Schöpfung, ein Gedächtniß bleibt er an den ersten Weltentag. Denn so ist's Gesetz für Jisrael, so die Einsetzung des Gottes Jaakobs. Und über die Länder wird an ihm der Spruch gethan, wo das Schwert und wo der Friede, wo der Hunger und wo die Fülle walten soll. Und die Geschöpfe werden an ihm bedacht, daß über sie wird Gedächtniß gehalten zum Leben oder zum Tode. Wer wird heute nicht bedacht? Das Gedächtniß aller Gebilde kommt ja vor Dich, eines Jeglichen Thun und sein Verhängniß und das Trachten bei jeglichem Schritte jedes Mannes, des Menschen Sinnen und seine Anschläge und die Triebe für alle Thaten eines Jeden. Heil dem Manne, der Dich nie vergißt, dem Menschensohne, der festhält an Dir! Denn die

לְעוֹלָם לֹא יִבָּשְׁלוּ, וְלֹא
יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים
בָּךְ: כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים
לְפָנֶיךָ בָּא, וְאַתָּה דוֹרֵשׁ
מַעֲשֵׂה כֻלָּם: וְגַם אֶת־נֹחַ
בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ, וַתְּפָקְדֵהוּ
בְּרַחַם וְיִשּׁוּעָה וְרַחֲמִים,
בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל
לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רַעַ
מַעַלְלֵיהֶם. עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ
בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְבּוֹת
זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל
וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּכָּתוּב
בְּתוֹרָתֶךָ, וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־
נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־
כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ
בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ
עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם:
וְנֶאֱמַר, וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־
נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־
בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־
יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר,
וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקֹב
וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף
אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר

nach Dir ſchauen, wanken ewiglich nicht, und zu Schanden werden nimmermehr die auf Dich vertrauen. Das Gedächtniß aller Geſchöpfe kommt ja vor Dich, und Du durchforſcheſt das Thun Aller. — Auch des Noah gedachteſt Du in Liebe, und ſuchteſt ihn heim mit der Verheißung des Heils und des Erbarmens, als Du die Waſſer der Sündfluth ließeſt herankommen, um alles Fleiſch zu verderben ob der Bosheit ihrer Thaten. Darum kam ſein Gedächtniß vor Dich, Ewiger, unſer Gott! ſeinen Samen zu mehren wie den Staub des Erdballs und ſeine Sproſſen wie den Sand des Meeres, — wie geſchrieben ſteht in Deiner Lehre: Und Gott gedachte des Noah und aller Thiere und alles Viehes, das mit ihm war in der Arche, und Gott ließ wehen Wind über der Erde, und es legten ſich die Waſſer. Und es heißt: Und es hörte Gott ihr Stöhnen, und es gedachte Gott ſeines Bundes, des mit Abraham, des mit Fizchak und mit Jaakob. Und es heißt: Und Ich werde gedenken meines Bundes mit Jaakob, und auch meines Bundes mit Fizchak und auch meines Bundes mit Abraham werde Ich gedenken

und des Landes gedenken. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Ein Gedächtniß hat Er seinen Wundern gestiftet; gnädig und erbarmend ist der Ewige. Und es heißt: Fristung gewährt Er den in Fürchtenden, gedenket ewiglich seines Bundes. Und es heißt: Und Er gedenkt ihnen seinen Bund, und Er änderte seinen Entschluß nach der Fülle seiner Gnaden. — Und durch Deine Diener, die Propheten, ist geschrieben also: Geh' und rufe in die Ohren Jeruschalajims: So spricht der Ewige: Ich gedenke dir die Holdseligkeit deiner Jugend, die Liebe deiner Brautzeit, daß du mir nachzogst in der Wüste, in dem Lande, dem Saatenlosen. Und es heißt: Und Ich gedenke meines Bundes mit dir in den Tagen deiner Jugend und richte mit dir auf einen ewigen Bund. Und es heißt: Ist mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkosung, daß, so wie Ich nur von ihm rede, wenn Ich noch eben sein mich erinnere, mein Inneres nach ihm sich regt? Ja, erbarmen, erbarmen werde Ich mich sein! ist der Spruch des Ewigen.

וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר. וּבִדְבָרֶיךָ כָּתוּב לֵאמֹר. זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ: וְנֶאֱמַר. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל־יְדֵי עַבְדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. הָלוֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי נְעוּרַיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם: וְנֶאֱמַר. הֵבֵן יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ:

Unser Gott und Gott אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי

אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ
בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ.
וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת
יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים
מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם.
וְזָכַר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־
הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
לְאַבְרָהָם אָבִינוּ
בְּהַר הַמֹּרִיָּה. וְתֵרָאֶה
לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד
אַבְרָהָם אָבִינוּ אֶת־
יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּב
הַמִּזְבֵּחַ כְּכִבְשַׁרַחֲמָיו
לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ
בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן
יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־
כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ.
וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל
יָשׁוּב חֲרוֹן אַפֶּךָ

unserer Väter! Laß unser Gedächtniß zum Guten vor Dich kommen, und verfüge über uns Heil und Erbarmen aus Deinen Himmeln, den urweltlichen, und denke uns, Ewiger, unser Gott, den Bund, die Gnade und den Schwur, den Du geschworen dem Abraham, unserem Ahne, auf dem Berge Morijah. Und möge Dir vor Augen sein, wie Abraham, unser Ahn, den Jizchak, seinen Sohn, zum Opfer band auf dem Altare und bezwang seine Vaterliebe, um Deinen Willen zu thun mit vollem Herzen. So möge Dein väterliches Erbarmen Deinen Groll abhalten von uns, und durch Deine große Güte möge sich wenden die Gluth Deines Zornes von Deinem Volke

und Deiner Stadt und Deinem Erbe! Und erfülle uns, Ewiger, unser Gott, das Wort, das Du uns zugesichert in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Knecht, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt: Und ich werde ihnen gedenken den Bund mit den Altvordern, die Ich aus Mizrajim geführt vor den Augen der Völker, ihnen zum Gotte zu werden, Ich, der Ewige! — Denn eingedenk all dessen, was vergessen ist, bist Du von jeher, und kein Vergessen giebt's vor dem Throne Deiner Herrlichkeit. Und die Hingebung Jizchaks mögest Du seinem Samen heute in Erbarmen gedenken! Gelobt seist Du, o Ewiger, der eingedenk bleibt des Bundes.

מַעֲמָדְךָ וּמֵעִירְךָ
וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְקַיֵּם־לָנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר
שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ
בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי
כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר׃
וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית
רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי־אֹתָם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי
הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ׃ כִּי
זוֹכֵר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת
אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם
וְאֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי
כִּסְאֲךָ כְבוֹדֶךָ.
וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ
הַיּוֹם בְּרַחֲמִים
תִּזְכּוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית׃

שופרות.

אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדֶךָ
עַל עַם קָדְשֶׁךָ לְדַבֵּר
עִמָּם: מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם
קוֹלֶךָ. וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם
בְּעַרְפִּלֵי טֹהַר: גַּם כָּל־
הָעוֹלָם כֻּלּוֹ חָל מִפָּנֶיךָ.
וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית חָרְדוּ
מִמֶּךָּ. בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ
עַל־הַר סִינַי. לְלַמֵּד לְעַמְּךָ
תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתַּשְׁמִיעֵם
אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ. וְדִבְּרוֹת
קָדְשֶׁךָ מִמַּהֲבוֹת אֵשׁ:
בְּקֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם
נִגְלֵיתָ. וּבְקוֹל שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם
הוֹפָעְתָּ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ.
וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיֹת
הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים
וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקֹל
שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־
הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר.
וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק
מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים
יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וְנֶאֱמַר. וְכָל־

אתה Du haſt Dich offenbart in der Wolke herrlichen Glanzes vor Deinem heiligen Volke, um mit ihnen zu reden. Vom Himmel herab haſt Du ſie Deine Stimme vernehmen laſſen und offenbarteſt Dich vor ihnen in ſchimmerndem Himmelsgewölk. Auch die ganze Welt erzitterte vor Dir, und die Gebilde der Schöpfung bebten vor Dir, als Du Dich, unſer König, offenbarteſt auf dem Berge Sinai, um Deinem Volke zu ertheilen Lehre und Geſetze, da Du ſie vernehmen ließeſt die Majeſtät Deiner Stimme und Dein heilig Wort aus Feuerflammen. Mit Donnerſtimmen und Blitzen wurdeſt Du vor ihnen offenbar, und unter dem Halle des Schofar ſtrahlteſt Du über ihnen auf, wie geſchrieben ſteht in Deiner Thorah: Und es war am dritten Tage, da es Morgen war, da war Donner und Blitz und ſchweres Gewölk auf dem Berge, und die Stimme des Schofar ſehr gewaltig, und es zitterte alles Volk im Lager. Und es heißt: Und es ward der Hall des Schofar immer ſtärker; Moſcheh redete, und Gott antwortete ihm mit lautem Schalle. Und es heißt: Und

das ganze Volk vernahm die Wetterstimmen und die Blitzesflammen und den Hall des Schofar und den Berg rauchend, und das Volk sah es und wankte, und sie stellten sich von ferne. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Es erhebt sich Gott beim Drommetenschmettern, der Ewige beim Halle des Schofar. Und es heißt: Mit Drommeten und Schofarshall jubelt vor dem Könige, dem Ewigen. Und es heißt: Blaset am Neumonde den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unseres Festes! Denn so ist es Satzung für Jisrael, Gebühr für den Gott Jaakobs. Und es heißt: Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn im Firmamente seiner Macht, lobet ihn in seinen Wunderthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit dem Halle des Schofar, lobet ihn mit Psalter nnd Harfe. Lobet ihn mit mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspielen und Schalmeien. Lobet ihn mit lautschallendem Geläute, lobet ihn mit schmetterndem Klange. Alles, was Odem hat, love Jah! Hallelujah! — Und durch Deine Diener, die Propheten, steht geschrieben also: Alle

הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת
וְאֶת־הַלַּפִּידִם וְאֵת קוֹל
הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא
הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק׃
וּבִדְבָרֶי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר
עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ
בְּקוֹל שׁוֹפָר׃ וְנֶאֱמַר,
בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ
לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ׃ וְנֶאֱמַר,
תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה
לְיוֹם חַגֵּנוּ׃ כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל
הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב׃
וְנֶאֱמַר, הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ אֵל
בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ׃
הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ
כְּרֹב גֻּדְלוֹ׃ הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע
שׁוֹפָר׃ הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל
וְכִנּוֹר׃ הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל
הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב׃
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה׃
כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ
הַלְלוּיָהּ׃ וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ
הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר, כֹּל־

Bewohner des Erdenrundes und Alle, die ihr auf Erden weilet! wenn das Banner der Berge ragt, schauet, und wenn der Schofar hallt, höret! Und es heißt: Und es geschieht an selbigem Tage, da wird geblasen der große Schofar, und es kommen die Verirrten im Lande Aschur und die Verstoßenen im Lande Mizrajim, und bücken sich vor dem Ewigen auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim. Und es heißt: Und der Ewige wird über ihnen erscheinen, und hin fliegt wie ein Blitz sein Pfeil, und der Herr Gott wird auf dem Schofar blasen, und fährt einher in den Stürmen des Südens. Der Ewige der Schaaren wird sie beschirmen. — So mögest Du beschirmen Dein Volk Jisrael mit Deinem Frieden!

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß die große Posaune erschallen zu unserer Freiheit, und erhebe das Banner, unsere Vertriebenen zu sammeln, und bringe zusammen unsere Zerstreuten aus der Mitte der Völker und unsere Verstürmten von den Enden der Erde,

יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁוֹכְנֵי אָרֶץ
כְּנֶשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ
וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ:
וְנֶאֱמַר. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא
יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ
הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר
וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם
וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיי בְּהַר הַקֹּדֶשׁ
בִּירוּשָׁלָם: וְנֶאֱמַר. וַיי
עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק
חִצּוֹ וַאדנָי יֱהוִה בַּשּׁוֹפָר
יִתְקָע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן:
יי צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם: כֵּן
תָּגֵן עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
בִּשְׁלוֹמֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ. תְּקַע
בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל
לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס
לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ.
וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין
הַגּוֹיִם. וּנְפוּצוֹתֵינוּ
כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ.

וְהָבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם
בֵּית מִקְדָּשְׁךָ
בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־
קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ
כְּמִצְוָה עָלֵינוּ
בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי
כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:
וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם
וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי
חָדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם
בַּחֲצֹצְרוֹת עַל
עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי
שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם
לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם
אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: כִּי
אַתָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל
שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה
וְאֵין דּוֹמֶה לְךָ. בָּרוּךְ

und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Wonne, und nach Jeruschalajim, Deinem heiligen Tempel in ewiger Freude. Und dort wollen wir Dir darbringen unsere Pflichtopfer, wie es uns geboten ist in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Knecht, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt: Und an eurem Freudentage und an euren Festzeiten und Monatsbeginnen sollet ihr blasen auf Drommeten bei euren Ganz- und Freudenopfern, und sie sollen euch zum Gedächtniß sein vor eurem Gott. Ich bin der Ewige, euer Gott! — Denn Du bist es, der vernimmt den Hall des Schofar und horchet auf seinen schmetternden Ton, und Keiner ist Dir

אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים׃

gleich. Gelobt seist Du, Ewiger, der höret den Ton, den hallen läßt sein Volk Israel, mit Barmherzigkeit.

(*) רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם, וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ, וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן׃

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וְיַהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים

*) Ueberſetzung ſiehe S. 97.

וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם,
וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־
שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

**בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה
נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:**

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי
תִּדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ
תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל
מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן
קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה
יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי
וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ
בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה
וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

חזרת התפלה לשליח צבור.

Oeffnen der Bundeslade.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב, הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי
אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה,

מְסוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים.
וּמִפִּי עֲדַת מְבִינִים.
אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה
וּבְתַחֲנוּנִים. לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן
פְּנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
Schließen der Bundeslade. וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים:

ע״פ א״ב.

אָפַד מֵאָז לְשָׁפְטָ
הַיּוֹם. בְּחוֹן מַעֲשֵׂה
כָל־יוֹם. גִּישַׁת
יְקוּמִים פְּנֵי אָיוֹם.
הֵינָם בּוֹ לְפַלֵּם
לְפִדְיוֹם: הָרִאשׁוֹן
אָדָם בּוֹ נוֹצַר. וְצִוָּה
חֹק וְלֹא נָצַר. זֶה
מֵלִיץ כְּהֵרְחִיב בְּצַר.
חָקְקוּ לַמִּשְׁפָּט
וְלַדּוֹרוֹת מְנָצֵר:
טִיעַת חוֹצֵב גְּבָעוֹת
וְצוּרִים. יִלְדוּ בּוֹ

כסיד (Vorb.) Was Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung an denen, die enthüllet Wissenskunde,
Geh' als Gebet und Flehen aus meinem Munde
Zu ihm, dem König der Könige und Herrn der Herren!

אפד[1]) (Gem.) Der Menschen Thun zu prüfen ist bestellt
Der Tag des Rechtes seit Beginn der Welt.
Hintreten die Geschöpfe, zu empfangen
Den Richterspruch, die Lösung zu erlangen.
An ihm entstand des ersten Menschen Bild;
Das Wort des Ew'gen hat er nicht erfüllt.
Der Tag war's, der als Anwalt für ihn spricht
In seiner Noth. So blieb er fürs Gericht.[2])
טיעת Der Weltenhort ließ sie an ihm entstehen,
Die Frommen, ragend wie die Felsenhöhen,

1) Verfasser dieses und der meisten folgenden Stücke: R. El'asar b. Kalir.
2) Des ersten Menschen Bildung und Versündigung fand nach dem Midrasch an Rosch ha-Schanah statt. An dem Tage ward er auch begnadigt, und so blieb er als Tag des Gerichtes und der Begnadigung für alle Zeit.

מֵרֹאשׁ צוּרִים. כִּי שְׁבִי
נִטְעִים הֵמָּה
הַיּוֹצְרִים. לְלַמֵּד בּוֹ
צֶדֶק לַעֲצוּרִים:
מְיֻחָם שְׁמוֹ בְּשֵׁם
אֶתָּנִים. גַּם לְהִתְנוֹסֵס
עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים.
סְפָרִים נִפְתָּחִים
וּמַעֲשִׂים מְתֻנִּים.
עוֹבְרִים לְפָנֶיךָ
וְחֶשְׁבּוֹן נוֹתְנִים:
פָּקִיד הוּכַן לְתִקּוּן
מוֹעֲדֶיךָ. צֹאן
לְהַעֲבִיר בְּשֵׁבֶט
עָדֶיךָ. Vorb. קָרֵן
בְּמִשְׁכָּם (am Sabbath נָזֵן
בְּזִכְרָם) הַיּוֹם עֲדֶיךָ.
רַחוּם זְכוֹר שְׁבוּעַת
עַבְדֶּיךָ:

Der Pflanzen wartend, sie des Volkes Gründer:
Fürsprechend treten auf sie für die Sünder.
Der „Mächt'gen" Name ist des Monats Zier[1]);
Für Erd' und Himmel weht er als Panier.
Der Menschen Werk erzählt die offne Rolle;
Sie zieh'n vorbei und legen Rechnung, volle.
פקיד Der Feste Wart, beginnet er die Reih':
Wie unterm Stab zieht Deine Heerd' vorbei.
Wenn Schofars Hall Dir tönt von den Erkornen,
Des Wortes denk', des heilig uns beschwornen.

[1]) Der Monat Tischri heißt יֶרַח הָאֵתָנִים (1. Kön. 8, 2.) „der Monat der Starken", als symbolische Bezeichnung der Horte des Volkes, seiner Urväter, die an ihm ins Dasein getreten sein sollen, genommen.

נַעֲלֶה שׁוֹפָר Gem.
עִם תַּחֲנוּן. שַׁדַּי
לְפַתְּתְךָ בָּם בְּחִנּוּן.
תָּשִׁיב (לִנְדָן) רַנָּנָן Vorb.
בְּרַךְ הַשָּׁנוּן. תַּחֲזֵק
מָגֵן לְגוֹנְנֵי בְּגִנּוּן:

נעלה Aufsteigt Gebet, des Schofars Ton erschallt.

O laß gewinnen Dich durch Fleh'ns Gewalt!

Laß in die Scheide kehren Schwertes Blitzen;

Den Schild ergreif', um gnädig mich zu schützen!

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ: מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

ע״פ תשר״ק.
תֵּפֶן בְּמָכוֹן לְכֵס
שֶׁבֶת. שְׁעוֹן וּמוֹסָר
בְּעָלוּ בְּמַחֲשֶׁבֶת.
רָם תְּהִי אָזְנְךָ לַשֶּׁבֶת.
קוֹל שׁוֹפָר שְׁעוֹת
מְנוּשָׁבֶת: צָרַת
אֹמֶר לֹא־יְדוֹן.

תפן (Gem.) O wend' in Gnaden Dich zu Deinem Thron,

Wenn Straf' und Zücht'igung Du beschlossen schon.

Des Schofars Hall vernimm mit gnäd'gem Ohr,

Der von der Erde steigt zu Dir empor.

Der bräu'nde Spruch, der einst zum Leid ergangen[1]),

[1]) Das vor dem Eintritt der Sündfluth gesprochene Wort. 1. M. 6, 3.

פְּעָמַיִם לֹא־תָקוּם
לַאֲבַדּוֹן. עוֹלָם אֲשֶׁר
בְּאַרְבָּעָה נָדוֹן.
סְמוֹךְ בְּחַסְדֶּךָ
וּבַאֲמִתֶּךָ אָדוֹן׃
נוֹעָדִים בְּיוֹם קְרָב
וְנִלְחָמִים. מוּל אֶבֶן
נֶגֶף מִתְלַחֲמִים.
לְיִבּוּב תְּרוּעָתָם
שְׁעֵה מְמֹרוֹמִים.
כְּמֹא דִּין לְהָמִיר
בְּשֶׁל־רַחֲמִים׃ יָחִיד
אֲשֶׁר בְּעֵקֶד נִשְׁפָּט.
טֶרֶם אָיוּ יְחֻנָּנוּ
מִלְּהִשָּׁפֵט. חֲלִילָה
לְךָ אֱלֹהֵי הַמִּשְׁפָּט.
זְכוֹר לֹא יֵעָשֶׂה
מִשְׁפָּט׃ וְאִם כְּאָדָם

Verderbend laß ihn nicht zur That gelangen.

Der Welt, die viermal Deinen Spruch empfängt[1]),

Sei Deine Gnad' und Huld, o Herr, geschenkt!

נוערים Mit sünd'gem Trieb sieh uns im Kampfe ringen,

Den Stein, der unsre Schritte hemmt, zu zwingen.

O horch auf jenen Hall, der Dir erdröhnt:

Vom Recht zur Gnade wende Dich versöhnt.

Um jenen Einz'gen, der gebunden lag,

Gieb seinen Kindern Heil an diesem Tag.

Gedenk', o Herr! wenn Du vollziehst für Recht.

Des Frommen, der um Gnade fleht' für Recht.[2])

ואם Und brachen sie, wie Sterbliche, den Bund,

[1]) Zu vier Zeiten wird nach der Mischnah (Rosch ha-Sch. 1, 2.) Gericht über die Welt gehalten, am Peßach über das Gedeihen der Feld-, am Wochenfest über das der Baumfrüchte, am Rosch ha-Schanah über der Menschen Leben und Geschicke, am Hüttenfest über den Regen, ob er reichlich oder spärlich falle.

[2]) Abraham in seinem Gebete für Sedom.

עָבְרוּ בְרִית. הָאֵל
כָּאֵל הֵבֵט לַבְּרִית.
הַבְּרוֹת אֵלֶּה. Vorb.
דִּבְרֵי הַבְּרִית. גַּלֵּה
(נ"א גֹּל) בְּזִכְרוֹן שִׁלּוּשׁ
בְּרִית׃

עוֹלָם בְּבַקְּרָךְ Gem.
בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה.
בְּהַכְרַעַת צֶדֶק
תַּכְרִיעַ שָׁנָה.
אֲסוּמָה טְלוּלָה Vorb.
גְּשׁוּמָה אִם שְׁחוּנָה.
אֲטוּמִים לְהַחֲיוֹת
בְּטַלְלֵי שֵׁנָה׃

O Gott! als gnäd'ger Gott ſchau auf den Bund!
Der Fluch, den Du dem Bundesbruch geſprochen[1]),
O durch den Väterbund ſei er gebrochen! —
עולם Zählſt Du und wägſt die Werk' am heut'gen Tage,
Zum Heil laß ſinken des Verdienſtes Wage!
Durch Thau und Regen lindre Sonnenbrand;
Durch Lebensthau erweck' die Todesſchlaf umwand!

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו
לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

ע"פ א"ת ב"ש.
אַף אֵרַח מִשְׁפָּטֶיךָ יי
קִוִּינוּךָ. תַּאֲוַת לֵב בַּצַּר
פִּדְיָנוּךָ. בְּרִי לַבָּב מֵאָתְמוֹל

אף (Gem.) Auch wenn du ſtrafſt, an Dir die Seele hängt;
Im Leidesdrang Dein unſre Seele denkt.
Wir ſtanden geſtern ſchon der Reue voll

[1]) 3. Moſ. 26, 14 ff.

קַדְּמָנוּךָ. שׁוֹפַר תְּרוּעָה
מֵרֹם שְׁמַעְנוּךָ: גְּוֵרָה חֲקָקָה
מִיְּצִירַת בְּרֵאשִׁית. רֹאשׁ
דְּבָרְךָ תְּשׁוּבָה לְהָשִׁית. דִּין
מֵרֹם הֶעֱרַךְ מֵרֵאשִׁית.
קֶדֶם לְמַלֵּט שׁוֹבָבִים
מֵחֲרִישִׁית: הַיּוֹצֵר יַחַד שְׁנֵי
לִבְבֵיהֶם. צוֹפֶה וּמַבִּיט
סַרְעַף קִרְבֵיהֶם. וְאִם אָוֶן
נִרְאָה בְּמַחֲבוֹאֵיהֶם. פָּקֹד
תִּפְקֹד לָמוֹ קְרוֹבֵיהֶם: זֵכֶר
חֲסָדַת שֶׁכֶם מִסֶּבֶל. עֶבֶד
כְּהַחְפֵּשׂ מֵעָנוּי כֶּבֶל. חֲנִיטָיו
אִם תְּעִתְּעוּ בְּחֶבֶל. שִׂיחוֹ
יְחוֹנֵנֵם לְחַיֵּי הֶבֶל: טְמִינַת
לֵב וּנְקִימַת קֵץ. נִדָּחִים
לֶאֱסוֹף בּוֹ בַּקֵּץ. יוֹם מוּכָן
עִתִּים לְהָקֵץ. מְיֻמִּים יָמִימָה
וּמֻקָּץ לְקֵץ: בֶּסֶה לְהַכְפּוֹת
חֹדֶשׁ לְקוֹב. כְּסוּחִים בְּלַהֲטוֹ
לְהַבְהֵב לְרַקּוֹב. Vorb. לְהָסִיר
מִכְשׁוֹל מִלֵּב הֶעָקֹב. לְהַזְכִּיר
לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב:

Vor Dir, o Gott, eh' Schofarshall erscholl. —
Du stellst vor Deines Weltenwerks Beginn
Als Pfeiler Deines Worts die Buße hin;
Eh' Du geordnet in der Welt Gericht,
War sie, die Sünder frei von Strafe spricht.

היוצר Der Du gebildet hast des Herzens Sinnen,
Der Du erschaust Gedank' und Regung innen!
Hast Unrecht Du im tiefen Sinn geschaut,
Gedenk' der Ahnen uns, der Frommen traut.
Gedenk' des von der Frohn befreiten Frommen[1]),
Wie Du dem Knecht die Fessel abgenommen;
Wenn sünd'ger Reiz die Seinen hat bethört,
Um sein Verdienst bei Lebensheil bescheert.

טמינת Denk' an das Tiefverhüllte, — Schluß der Zeiten,
Wenn wieder Du wirst sammeln die Zerstreuten,
Den Tag, bestimmt als der Zeiten Ende:
Das längst Erharrte — es zum Heil uns sende!
Enthüll' Geheimes, stelle fest den Mond,
Der glühend rafft die Frevler, keines schont,
Wenn Du zu Dir des Herzens Krümme lenken,
Wenn Du der Väter wirst in Gnaden denken.

* herkömmlich לְבָבֵיהֶם

[1]) Josef, der aller Verführung widerstanden.

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ
צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת
יִשְׂרָאֵל. אֵל נָא׃

Vorb. u. Gem.

אֵל אֱמוּנָה
בְּעָרְכְּךָ דִּין. אִם
תְּמַצֵּה עֹמֶק הַדִּין.
מִי יִצְדַּק לְפָנֶיךָ בַּדִּין.
קָדוֹשׁ׃

Vorb. u. Gem.

אִם לֹא לְמַעַנְךָ
יַעַשׂ. וְיָסִיר מֶנּוּ חֲרוֹן־
אַף וְכַעַס. אֵין לְבַקֵּר
וְלִמְצוֹא מַעַשׂ. קָדוֹשׁ׃

ימלך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in Ewigkeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

ואתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels! O Gott!

אל (Vorb. u. Gem.) Gott der Treue! wenn Du, anordnend Gericht,

Dringen wolltest in die Tiefe des Gerichts,

Wer könnte vor Dir gerecht erscheinen im Gericht? Heiliger!

אם (Vorb. u Gem.) Wenn Er es nicht um Seinetwillen thut

Und von uns wendet Straf' und Zornesgluth,

Wer fänd' in seinem Thun und Schaffen Muth?

O Heiliger!

Der Anfang der Verse enthält im Doppel-Akrostichon den Namen des Verfassers: Elasar b. Rabi Kalir.

אֹמֶץ אַדִּירֵי כָּל־חֻפָּץ.
בְּהִתְבַּקְּרָם בַּדִּין חֻיְבוּ לִנְפָץ.
כְּלֹא נִמְצָא בָהֶם חֻפָּץ׃
אָדָם יְצִיר עָפָר מֵאֲדָמָה.
לְאֵילֵי מָרוֹם אוֹתוֹ דִּמָּה.
לֹא בָן וְלֹהֵל דָּמָה׃
לַעֲבוֹד וְלִשְׁמוֹר גַּן הִפְרִישׁוֹ.
וְעָבַר עַל צִוָּיו וַיְגָרְשׁוֹ. וְיוֹם

Gem. Die Blüth' und Pracht der gottgewalt'gen Frommen,
Als sie zur Prüfung ins Gericht gekommen,
Sie sanken denen gleich, die ohne Frommen.
Der Erste, das Gebild aus Erdenreichen,[1])
An Hoheit sollt' er Himmlische erreichen, —
Er war ein Thor, und mußt' dem Hauche gleichen,
Das Eden war zur Hütung ihm verlieh'n;
Er brach das Wort, und mußt' von dannen zieh'n,

[1]) Adam.

זֶה לְיִשָּׂר דָּרְשׁוֹ: לְעֵת הֵעִיר
אֶזְרָח מְמַאֲפֵל. עוֹלָם הָיָה
תֹהוּ וּמְאֻפָּל. עֶשְׂרִים דּוֹר
בָּזוּי וְשָׁפָל: עִקְּשִׁים בְּאֹרַח
מִישׁוֹר מַסְלוֹל יַדַּע. וְעַל
נָאֱמוֹ בַּמֶּה אֵדַע. נָדוֹן בְּרֹן
יָדַע תֵּדַע: עוֹבְרִים בְּעֵמֶק
הַבָּכָא לְהַבְדִּיק. אִם בְּפֶעֳלָם
בְּרִיב יְדֻכְּדַק. לְפָנַי שֹׁפֵט
מִי יִצְטַדָּק: זָךְ הַמַּשְׁלִים
בְּעֵקֶד נֶפֶשׁ. בְּזוֹקֶן לֹא־מָצָא
נֶפֶשׁ. וַתִּכְהֶיָן עֵינָיו בַּעֲשַׁן
מֶפֶשׁ: זֶרַע רֹגֶל בְּאָהֳלֵי
תוֹרָה. וְעַל אָמְרוֹ דַּרְכִּי
נִסְתָּרָה. נִכְסָה מֶנּוּ פְּרִי
בִסְתִירָה: רָשָׁע אֲשֶׁר
בְּמַחֲבֵא יַחְתֵּר. צֶדֶק לְפָנָיו

Als dieser Tag für ihn zum Heil erschien. —
לעת Als auftrat jener mächt'ge Glaubensheld[1],
Der Erdenfinsterniß hat aufgehellt, —
Jahrhundert' lang erniedrigt lag die Welt, —
Er zeigt den Irrenden den rechten Pfad,
Und weil er zweifelnd eine Frage that[2],
Beschlossen war ihm Straf'[3] in Gottes Rath.
Die durch dies Thränenthal in Sünden wallen,
Soll nach dem Werk des Lohns Entscheidung fallen,
Wer wird — gerecht dem Richter wohlgefallen?
זך Der Lautre, der zum Tode sich geweiht[4],
Er fand nicht Ruh in der Greisenzeit;
Blöd ward sein Aug' vom Qualm der Sündigkeit[5].
Der sich um Gotteswort so treu befliſſen[6], —
Weil Gottes Schutz er wähnte sich entrissen,
Mußt' er den theuren holden Sprößling missen.
Der Frevler, sündigend, wo Keiner sieht,

[1]) Abraham. — [2]) „Herr, Gott, woran soll ich wissen, daß ich (das Land) besitzen werde; 1. M. 15, 8.
[3]) Die Knechtschaft seiner Nachkommen in Aegypten, die mit den an seine Frage bedeutsam anklingenden Worten „Du sollst wissen, daß deine Nachkommen Fremdlinge sein werden in einem Lande, das ihnen nicht gehört" u. s. w. (das. V. 13) ihm gleich darauf verkündet wird.
[4]) Jizchak. — [5]) Der entartete Esaw bereitete ihn herbes Leid.
[6]) Jaakob, „der in den Zelten (der Gotteslehre, nach dem Midrasch) weilende, dem hier das Prophetenwort (Jes. 40, 27.) „Warum sprichst du Jaakob, und redest, Jisrael: Mein Weg ist Gott verborgen?" als Ausdruck des Zweifels in den Mund gelegt wird. Zur Strafe habe er den Josef so lange verloren geben müssen.

יְהַלֵּךְ וְיִנָּתֵר. אוּלַי בְּיוֹם אַף
יִפָּתֵר: רֵעִים שְׁנֵים עָשָׂר
כְּהַבְדִּיק, בְּרִיב אוֹתָם לֹא
הִצְדִּיק, עַל־מִכְרָם בַּכֶּסֶף
צַדִּיק: בְּנֵי בְלִי־שֵׁם בְּמָכְרָם
עֲמוּסִים, בַּזּוֹנָה וּבַיַּיִן וּבְשׂוֹד
חֲמָסִים, אֵיךְ בַּדִּין יִהְיוּ
נֶעֱמָסִים: בְּהִתְיַצְּבוֹ לָרִיב
בְּעָמְדוֹ לָדִין, עַל זֹאת אֹתָם
יָדִין, לָמַעַן יַדְעוּן שַׁדִּין
בַּדִּין: יֶרֶד אֲשֶׁר הוֹרִיד
אֲמָרִים, וְהֵדְרִיר בְּכוֹר שׁוֹר
מֻחְמוֹרִים, וְנֶעֱנַשׁ בִּשְׁמוּעַ־
נָא הַמּוֹרִים: יַעַן אֲשֶׁר נוֹקַשׁ
בְּעָשֹׂר, נֶחֱרְתוּ־בוֹ מִיתוֹת
עֶשֶׂר, וּכְנֶגַע גְּבוֹל בָּבַל
בְּאֹסֶר: רָאשֵׁיהֶ אֲשֶׁר בְּשִׁחַד
יִשְׁפְּטוּ, אֵיךְ בָּקוֹ צֶדֶק
יִשְׁפְּטוּ, כִּי אִם כְּמוֹ שָׁפְטוּ:
רוֹבִים עָלֵי אֵשׁ זָרָה, פְּגֻעָה

Vor dem entsetzt die Unschuld weicht und flieht,
Meint er, daß er sich Gottes Zorn entzieht? —
רעים Als die zwölf Brüder ins Gericht Er stellt',
Ein Urtheil, sie verdammend, ward gefällt,
Die für den Frommen nahmen Sündengeld[1]),
Unwürd'ge, die mit frevlem Räubermuth
Um Dirn' und Wein verhandeln Gottes Gut,
Was im Gericht wird schützen sie vor Wuth?
Wenn Er sich stellt, um im Gericht zu schalten,
Darob wird Rechnung Er mit ihnen halten,
Daß sie erfahren seines Rechtes Walten. —
ירד Der Herold[2]), der zur Erd' das Wort gebracht,
Der Gottes Liebling zog aus Knechtschaftsnacht,
Er büßt das Wort: „Empörer, habet Acht"![3])
Weil er nicht immer mannhaft widerstand,
Verzeichnet ward sein Tod von Gottes Hand;
Hart an dem Ziel die Fessel ihn umwand[4]).
Und Führer, die das Recht gebeugt, bestochen,
Soll über sie, die frevelnd Recht gebrochen,
Einst mildes Wort als Urtheil sein gesprochen? —
רובים Die angezündet die unheil'ge Gluth[5]),

1) Amos 2, 6. 2) Moscheh. 3) 4. Mos. 20, 10.
4) Er mußte kurz vor dem Zuge des Volkes nach dem verheißenen Lande sterben.
5) Nadab und Abihu, die Söhne Aharons.

בָּם בְּאַף גְּזָרָה. לְלַמֵּד בָּם
פִּשְׁעֵי פְזוּרָה: בַּעַר חָמַד מִן־
הַחֵרֶם. וְנִלְכַּד הוּא וְכָל־
אֲשֶׁר לוֹ בַּחֵרֶם. מְגֻדִּישׁ
וְעַד קָמָה וָכֶרֶם: בּוֹגֵד
וְשׁוֹדֵד מַה־מּוֹעִיל. הוֹן
בְּעֶבְרָה לֹא יוֹעִיל. כִּי אִם
דְּחִלּוֹת פְּנֵי מְלַמֵּד לְהוֹעִיל:
יד שָׁלַח אַחוּז בָּאָרוֹן. נַעֲשָׂה
בוֹ מִשְׁפָּט וְחָרוֹן. מַה־יֵּעָשׂוּ
עוֹבְרֵי כִּבְנֵי מָרוֹן: יוֹדֵעַ
נֶגֶן כְּפָץ בְּחָנֵנִי. נִבְחַן וְנָם
חָנֵּם חָנֵנִי. וְאַל־תָּבוֹא
בְּמִשְׁפָּט לְדִינֵנִי: קְרֵאִי
בְּגָרוֹן וְקוֹל שׁוֹפָר. אִם
פִּשְׁעָם בַּדִּין יִסָּפֵר. בְּמַתַּנַת
חָנָּם הַיּוֹם יְכֻפָּר: קָצִין
כְּנָאֶה לְקַטֵּר לַשֵּׁם. נֶגַע
בְּמִצְחוֹ זָרַח לְהֻרְשֵׁם.
וְנִשְׁפַּט בְּלֹא־יָדַע וְאָשֵׁם:
לְעֵת תָּמוּט רֶגֶל זֵדִים.

Es traf die Jünglinge Gerichtes Wuth,
Zur Warnung für den sünd'gen trotz'gen Muth. —
Nach Bannesgut war jener Thor entbrannt[1]):
Da ward er und das Seine selbst gebannt
Mit Hab' und gut und Feld und Gartenlaub.
Was wird dem Räuber einst zu gute kommen?
Am Zornestag wird Hab' und Schatz nicht frommen;
Nur flehn vor ihm, der lehret Heil und Frommen! —
יד Als nach der Bundeslade seine Hand
Usa gestreckt[2]), — schnell war die Straf' entbrannt.
Was harret deß, den Gott prüft unverwandt? —
Des Sanges Meister[3]) sprach: „O prüfe mich!"
Er ward geprüft! Er rief: „Benad'ge mich[4])
Und nicht noch Strenge, Gott, o richte mich:"
Die rufen Dich mit Schofars Hall und Flehen,
Wenn auegezählet werden die Vergehen, —
In Mild' und Huld laß Gnadenspruch ergehen! —
קצין Der sich in Königswürde stolz vergaß[5]),
Der Strafe Maal auf seiner Stirn man laß;
Er büßte, daß er frevelnd sich vermaß.
Es naht die Zeit, den Uebermuth, den frechen,

1) Achan (Jos. 7.), der nicht eben in die Reihe der Frommen gehört, wohl aber um des daran geknüpften weiteren Gedankens als Beispie genannt werden durfte. — 2) 2. Sam. 6, 6 f. — 1) David. Ps. 26, 2. — 2) Ps. 51, 3. — 3) Usijahu (2. Chr. 26, 16 ff.), der sich unterstand, im Tempel als Richtpriester zu räuchern, und aussätzig ward.

אֲשֶׁר בָּאוּ לַהֵיכָל מְזִידִים.
יִשְׁפְּטוּ בְמַכְנִיעַ זֵדִים:
לְעֵת יִבְקְרוּ פּוֹעֲלֵי שֶׁקֶר.
לְהִשָּׁפֵט בְּוכּוּחַ אַף וָחָקֶר.
יִסָּכֵר פִּי דוֹבְרֵי־שֶׁקֶר: יָשָׁר
מִתְהַלֵּךְ לְפָנָיו בֶּאֱמֶת. אֵיךְ
אַחֲרֵי הַדְּבָרִים וְהָאֱמֶת.
חִשַּׁב פְּעָלוֹ אֱלֹהִים אֱמֶת:
יָדִיד אֲשֶׁר לְפָנָיו וְאַחֲרָיו.
לֹא קָם כָּמוֹהוּ בְּבִחִידָיו.
וְאַחֲרֵי כָל־זֹאת דִּקְדֵּק
אַחֲרָיו: יָבִינוּ כָּל־יְצוּרֵי
אָרֶץ. אִם כָּךְ בְּמְצוֹקֵי אָרֶץ.
מַה־יַּעֲשׂוּ רִשְׁעֵי־אָרֶץ:
רְאֵה יְרֵאוּ יַעֲרֵי שִׂיחִים.
אִם אֵשׁ אֲחָזָה בַּלַּהַבִים. אָז
יָנוּעַ יְבֵשִׁים כְּסוּחִים:
רְאֵה כִּי אֵין־אִישׁ. Vorb.
לְהַפְגִּיעַ בְּעַד בְּנֵי אִישׁ.
וְאַתָּה אֵל וְלֹא אִישׁ:
רָשׁוּם בְּכִתְבָּ אֱמֶת אֲשֶׁנָּה.
מַעֲשֶׂה כָּל־יְמוֹת הַשָּׁנָה.
לְרַצּוֹתְךָ בְּשׁוֹפָר (Im Sabbath
בְּזִכְרוֹן שׁוֹפָר) בְּרֹאשׁ
הַשָּׁנָה:

Der in dem Tempel eindrang, zu zerbrechen;
Dann wird, der Trotz'ge beugt, das Urteil sprechen.
Sind erst genahet der Erlösung Zeiten,
Wird die Getreu'n ins Heiligthum Er leiten,
Dann über Mächt'ger Trotz wird hin Er schreiten. —
ישר Der vor ihm wandelte in frommer Wahrheit[1]), —
Trotz seinem Thun in frommer lautrer Wahrheit,
Streng rechnete mit ihm der Gott der Wahrheit.
Der Edelste[2]) in der Erkornen Schaar,
Dem vor und nach ihm Keiner ähnlich war, —
Doch rechnet Gott mit ihm streng auf ein Haar.
O merket das, Geschöpfe ihr der Erden!
Geht's denen so, die Säulen sind der Erden,
Was soll einst mit den frevlen Sündern werden?
ראה O seht ihn an, den Wald dort dichtgedrängt!
Wenn schon die Gluth den frischen Stamm umfängt,
Wie bebt das Reis, das schon kein Saft mehr tränkt! — —
Sieh her, wie Keiner ist der für uns steht,
Niemand als Anwalt durch sein fromm Gebet.
Doch Du, o Gott! in Gnaden sei erfleht!
Drum treu Verzeichnetes bekenn' ich laut,
Des ganzen Jahres Wirken, Dir vertraut.
Laß heut mir Huld gewinnen Schofars Laut!

1) Chiskijahu. 2. Chr. 32, 24 ff.

2) Joschijahu. 2. Kön. 23, 25 ff.

אִם לֹא לְמַעֲנוּ יַעַשׂ. וְיָסִיר מֶנּוּ חָרוֹן אַף וָכַעַס. אֵין לְבַקֵּר וְלִמְצוֹא מַעַשׂ. קָדוֹשׁ:

V. וּבְכֵן נַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ: | So bekennen wir ihn in Jeschurun als König!

Oeffnen der Bundeslade.

Ursprünglich verfaßt nach dem Alphabeth, das den Wörtern מלך עליון und מלך אביון folgte; doch wurden die Verse מרך אביון (mit Ausnahme des ersten und des letzten) von den Congregationen weggelassen. Der Schlußsatz hat im Akrostichon: Schimon.

(Gem. u. Vorb.) **Der König, der Höchste!**

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

אֵל דָּר בַּמָּרוֹם. אַדִּיר בַּמָּרוֹם. אֹמֵץ יָדוֹ תָּרוֹם. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

Der König, der Höchste!

אל Gott in der Höhe droben,
Mächtig in seinen Himmeln oben,
Gewaltig ist sein Arm erhoben!
Ewig wird Er walten!

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

גִּבּוֹר לְהָקִים. גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם. גּוֹלֶה עֲמֻקִּים. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

Der König, der Höchste!

גבור Held in den Himmelsheeren[1])!
Was Er gebeut, muß sich bewähren;
Tiefdunkles — ihm muß sich's klären.
Ewig wird Er walten!

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

הַמְדַבֵּר בְּצִדְקָה. הַלּוֹבֵשׁ צְדָקָה. הַמַּאֲזִין צְעָקָה. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

Der König, der Höchste!

המדבר Er spricht Gerechtigkeit,
Hüllt sich in Gerechtigkeit,
Flehensruf zu hören stets bereit.
Ewig wird Er walten!

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

זוֹכֵר צוּרִים. זַכּוּת יְצוּרִים. זֹעֵם צָרִים. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

Der König, der Höchste!

זוכר Der uralter Horte denkt,
Heil seinen Creaturen schenkt,
Seinen Zorn auf seine Feinde lenkt.
Ewig wird Er walten!

---

[1]) להקים ist nicht, wie man gewöhnlich meint, Infin. Hiphil von קום, sondern Plur. des in den Piutim oft gebrauchten להק = להקה (1. Sam. 18, 20: להקת הנביאים), d. i. Schaar; also להקים Schaaren = צבאות

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
טוֹב שֹׁכֵן עַד. טוּבוֹ לָעַד.
טְפַח שְׁמֵי־עַד.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
כְּשַׂלְמָה עָטָה אוֹר. כָּל־
מְאוֹרֵי אוֹר. כַּבִּיר וְנֶאוֹר.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
מֶלֶךְ עוֹלָמִים. מְפַעְנֵחַ
נֶעֱלָמִים. מְשִׂיחַ אִלְּמִים.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
סוֹבֵל הַכֹּל. סָב וּמְכַלֵּה
כֹּל. סוֹכֵר הַכֹּל.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
פְּאֵרוֹ עֹז. פֹּעַל יְמִינוֹ
תְּעוּז. פּוֹדֶה וּמַעוּז.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
קְדֹשָׁיו לַהַב. קוֹרֵא מַי
רַהַב. קָרוֹב לְקוֹרְאָיו בְּאַהַב.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

Der König, der Höchste!
טוב Der Gütige, thronend in Ewigkeit,
Seine Güte in alle Ewigkeit,
Ausspannt Er den Himmel in alle Zeit.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!
כשלמה Er umhüllet wie ein Gewand das Licht,
Alles was strahlt im Licht,
Der Allmächtige, gewaltig erglänzend im Licht!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!
מלך Der alle Welten lenkt,
Geheimes enthüllt, Vergessenes denkt,
Der dem Stummen die Rede schenkt.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!
סובל Der trägt das All,
Der Unvergängliche, überdauernd das All;
Sein Blick durchschauet das All.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!
פארו Sein Diadem die Macht,
Seiner Hände Werk erglänzt in Pracht,
Erlöser Er und ewige Macht!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!
קדשיו Seine Heiligen Flammengluth!
Er ruft bänd'gend die trotzige Fluth,
Nah' denen, die ihn rufen, mit liebendem Muth!
Ewig wird Er walten!

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
שֶׁנָּה אֵין לָפָנָיו. שֶׁקֶט
בְּפָנָיָו. שֶׁבַח טוֹב
בְּמַצְפָּנָיו.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

Schließen der Bundeslade.

מֶלֶךְ אֶבְיוֹן. בָּלָה וְרָד שַׁחַת.
בְּשָׁאוֹל וּבְתַחַת. בְּלַאוּת בְּלִי־
נָחַת. עַד־מָתַי יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ אֶבְיוֹן. תְּנוּמָה תְּעוּפָנּוּ.
תַּרְדֵּמָה תְּעוֹפְפָנּוּ. תֹּהוּ יְשׁוּפָנּוּ.
עַד־מָתַי יִמְלֹךְ:

Oeffnen der Bundeslade.

אֲבָל מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.
תָּקְפּוֹ לָעַד. תִּפְאַרְתּוֹ
עֲדֵי־עַד. תְּהִלָּתוֹ עֹמֶדֶת
לָעַד. לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה
קְדֻשָּׁה. כִּי אַתָּה
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ:

*)וְנִתַּנָּה תֹּקֶף קְדֻשַּׁת

Der König, der Höchste!
שנה In seinem Wirken unerschafft,
Still' und Frieden in seinen
Räumen Er schafft,
In seinen Gebieten verherrlicht
in Lobeskraft!
Ewig wird Er walten!

Der irdische König, der Bedürftige!
Geht zur Verwesung und sinket
hinab
In Tod und Grab;
Nichts wehrt ihm die Ohnmacht,
die Trübsal ab.
Wie lange herrscht er?

Der irdische König, der Bedürftige!
Schlummers Müde ihn bedrängt,
Schlaffheit auf seine Kraft sich
senkt,
Bis Todesgrau'n ihn am End'
umfängt.
Wie lange herrscht er?

Aber der König, der Höchste!
תקפו Seine Macht nie ver-
schwindet,
Sein Ruhm nie ergründet,
Sein Lob ewig verkündet.
Ewig wird Er walten!

ובכן (Vorb.) Und so möge
zu Dir der Weiheruf empor-
steigen! denn Du, unser
Gott, bist König.

ונתנה (Gem.) So wollen
wir von der hohen Weihe

*) Sagenhafte Entstehung des Gebetes ונתנה תקף.

Der Ursprung dieses Gebetes beruht auf einer Sage, die sich seit undenklichen Zeiten fast in allen alten und neuen Auflagen der Neujahrsgebete fortpflanzt, und die auch Herr Prediger Mannheimer in den

des Tages laut Zeugniß ablegen; denn wohl ist er gewaltig und erschütternd. Und an ihm richtet sich auf

הַיּוֹם. כִּי הוּא נוֹרָא
וְאָיוֹם. וּבוֹ תִנַּשֵּׂא
מַלְכוּתֶךָ. וְיִכּוֹן

Festgebeten der Israeliten nach der gottesdienstlichen Ordnung im israelitischen Bethause zu Wien (Wien 1840, 2. Band, S. 327) nacherzählt. Nach der Mittheilung des Rabbi Gedaljah Jachia im Schalscheleth Hakabbala (Amsterd. J. d. W. 5457 S. 41) fand man nachstehende Geschichte unter den Papieren des Rabbi Ephrajim ben Rabbi Jakob aus Vienne (in Frankreich) aufgezeichnet:

Rabbi Amnon, einer der Reichsten und Angesehensten seiner Zeit, genoß die Gunst des Kurfürsten von Mainz in hohem Grade. Die Höflinge drangen unaufhörlich in ihn sich zu bekehren, und selbst der Kurfürst bot seine Beredsamkeit auf, ihn zur Abschwörung seines väterlichen Glaubens zu bewegen. Amnon konnte diesen eindringlichen Worten nicht widerstehen und erbat sich drei Tage Bedenkzeit. Auf dem Wege nach Hause fand er in dieser vorschnellen Aeußerung eine fast zusagende Andeutung, ein sträfliches Wanken in seinen früher ausgesprochenen Grundsätzen. Trostlos und von Gewissensbissen gefoltert, durchseufzte er die drei Tage. Die Frist verstrich, er ging nicht; er wurde vorgeladen, er kam nicht; endlich trat die Gewalt ein, er wurde abgeholt. Vor den Fürsten gebracht, wurde er hart angefahren und über seinen Wortbruch zur Rechenschaft gezogen. Ich will — sprach er gefaßt — mir selbst das Urtheil sprechen: Die Zunge, die gelogen, werde herausgeschnitten. — Nein — entgegnete der Fürst — nicht die Zunge, sondern die Füße, die nicht kommen wollten, sollen abgehauen und dein Körper gefoltert werden. Diese Strafe wurde wirklich vollzogen, und er sodann nach Hause getragen. Standhaft und geduldig ertrug er diese Schmerzen, denn sie waren ihm eine verdiente Buße. Als bald darauf der Neujahrstag erschien, ließ er sich sammt den abgehauenen Gliedmassen in die Synagoge tragen, und die Bahre, auf welcher er lag, neben dem Vorbeter niederstellen. Bei dem Gebete Keduscha (קדושה) rief der Verstümmelte ihm zu, er möge inne halten, denn er wolle den Namen Gottes verherrlichen (מקדש השם sein). Darauf begann er das Gebet ונתנה תקף mit lauter Stimme und feierlicher Andacht, und mit dem Ende dieses Gebetes endete auch er wunderbarer Weise. — Nach drei Tagen erschien er dem berühmten Rabbi Kilonimus ben Rabenu Meschulam Nachts im Traume, lehrte ihm dieses Gebet nnd trug ihm auf, es in allen Gemeinden Jisrael's zu verbreiten. — Diese Geschichte soll im Anfange des dreizehnten Jahrhunderts vorgefallen sein. Der Geschichtschreiber Jost, der sie als eine Sage abfertigt, bemerkt, daß Basnage (Hist. de Juifs) sie glaubhaft findet.

בְּחֶסֶד כִּסְאֶךָ. וְתֵשֵׁב עָלָיו בֶּאֱמֶת: אֱמֶת כִּי אַתָּה הוּא דַּיָּן וּמוֹכִיחַ וְיוֹדֵעַ וָעֵד וְכוֹתֵב וְחוֹתֵם וְסוֹפֵר וּמוֹנֶה. וְתִזְכּוֹר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת. וְתִפְתַּח אֶת־סֵפֶר הַזִּכְרוֹנוֹת. וּמֵאֲלֵיהֶם יִקָּרֵא. וְחוֹתַם יַד כָּל־אָדָם בּוֹ. וּבְשׁוֹפָר גָּדוֹל יִתָּקַע. וְקוֹל דְּמָמָה דַקָּה יִשָּׁמַע. וּמַלְאָכִים יֵחָפֵזוּן. וְחִיל וּרְעָדָה יֹאחֵזוּן. וְיֹאמְרוּ הִנֵּה יוֹם הַדִּין. לִפְקוֹד עַל־צְבָא מָרוֹם בַּדִּין. כִּי לֹא יִזְכּוּ בְעֵינֶיךָ בַּדִּין. וְכָל־בָּאֵי עוֹלָם יַעַבְרוּן לְפָנֶיךָ כִּבְנֵי מָרוֹן: כִּבַקָּרַת Vorb.

Deine Weltenherrschaft, und auf Gnade baut sich Dein Thron und Du sitzest auf ihm in Wahrheit. Wahr ist's, daß Du bist der Richter und der Ueberführende, der Kundige und Zeuge, der schreibt und besiegelt, zählt und rechnet. Und alles Vergessene denkst Du, und aufrollest Du das Buch der Erinnerungen, und es liest sich selber, und eines jeglichen Menschen eigener Zug ist darin. Und auf der Weltenposaune wird geblasen, und eines leisen Gemurmels Hall wird vernommen, und die Engel erzittern, Angst und Beben fasset sie, und sie sprechen: Siehe, es ist der Tag des Gerichts, um heimzusuchen das ganze Heer des Himmels im Gericht! Denn sie sind nicht rein vor Dir im Gericht. Und alle Bewohner der Welt ziehen bei Dir vorbei, wie die Schafe der Heerde. Wie die Musterung

hält der Hirt mit seiner Heerde, der seine Lämmer lässet durchziehen unter seinem Stabe, so lässest Du vorüberziehen und zählest und überschlägst und musterst die Seelen aller Lebenden und theilest jeglichem Geschöpfe sein Gewisses zu, und verzeichnest den über sie gefällten Spruch.

בראש Am Jahresbeginne wird es verzeichnet und am Sühnetage wird es besiegelt, wie Viele sollen dahinscheiden und wie Viele ins Leben treten, wer leben soll und wer sterben, wer das Lebensziel erreiche und wer vor der Zeit hingehe, wer durch Wasser und wer durch Feuer, wer durch Schwert, wer durch wildes Thier, wer durch Hunger und wer durch Durst, wer durch Sturm, wer durch Seuche; wer erwürgt, wer gesteinigt werde; wer in Ruhe lebe, wer unstät irre,

רֹעֶה עֲדָרוֹ. מַעֲבִיר צֹאנוֹ תַּחַת שִׁבְטוֹ. כֵּן תַּעֲבִיר וְתִסְפּוֹר וְתִמְנֶה וְתִפְקֹד נֶפֶשׁ כָּל־חָי. וְתַחְתּוֹךְ קִצְבָה לְכָל־בְּרִיוֹתֶיךָ. וְתִכְתֹּב אֶת־גְּזַר דִּינָם׃

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יִכָּתֵבוּן. וּבְיוֹם צוֹם כִּפּוּר יֵחָתֵמוּן. כַּמָּה יַעַבְרוּן וְכַמָּה יִבָּרֵאוּן מִי יִחְיֶה וּמִי יָמוּת. מִי בְקִצּוֹ וּמִי לֹא בְקִצּוֹ. מִי בַמַּיִם וּמִי בָאֵשׁ. מִי בַחֶרֶב וּמִי בַחַיָּה. מִי בָרָעָב וּמִי בַצָּמָא. מִי בָרַעַשׁ וּמִי בַמַּגֵּפָה. מִי בַחֲנִיקָה וּמִי בַסְּקִילָה׃ מִי יָנוּחַ וּמִי יָנוּעַ. מִי

wer in friedlicher Stille, wer mit verwirrtem Sinne; wer verarmen soll und wer Reichthums Fülle gewinnen, wer sinken soll und wer emporkommen.

ותשובה Aber reuige Bekehrung, Gebet und fromme Werke wenden ab das böse Verhängniß.

כי Denn wie Dein Name, so ist Dein Ruhm: schwer zu erzürnen, leicht zu besänftigen! Denn Du willst nicht, daß der Todeswürdige sterbe, sondern daß er zurückkehre und lebe, und bis zu seinem Sterbetage harrest Du sein; bekehrt er sich, sofort nimmst Du ihn auf und an. Wohl ist es wahr, daß Du bist ihr Bildner und kennst ihren Sinn und Trieb; sie sind ja Fleisch und Blut! Der Mensch — sein Ursprung ist im Staube, und sein Ende ist für den Staub; sein Leben einsetzend, gewinnt er sein Brot, er, der gleicht dem zerbrochenen Scherben, dem trocknen Grase, der welkenden Blume, dem enteilenden Schatten, der entschwindenden Wolke und dem verwehenden Hauche, dem verfliegenden Staube, und wie ein Traum fleucht er dahin.

יִשָּׁקֵט וּמִי יִטָּרֵף. מִי
יִשָּׁלֵו וּמִי יִתְיַסָּר. מִי
יֵעָנִי וּמִי יֵעָשֵׁר. מִי
יִשָּׁפֵל וּמִי יָרוּם׃

צום קול
וּתְשׁוּבָה וּתְפִלָּה

מטן
וּצְדָקָה
מַעֲבִירִין אֶת־רֹעַ הַגְּזֵרָה׃

כִּי כְשִׁמְךָ כֵּן תְּהִלָּתֶךָ.
קָשֶׁה לְכְעוֹס וְנוֹחַ לְרְצוֹת.
כִּי לֹא תַחְפּוֹץ בְּמוֹת הַמֵּת.
כִּי אִם בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכוֹ וְחָיָה.
וְעַד יוֹם מוֹתוֹ תְּחַכֶּה לוֹ. אִם
יָשׁוּב מִיַּד תְּקַבְּלוֹ׃ ע״ב אֱמֶת
כִּי אַתָּה הוּא יוֹצְרָם. וְיוֹדֵעַ
יִצְרָם. כִּי הֵם בָּשָׂר וָדָם׃
אָדָם יְסוֹדוֹ מֵעָפָר וְסוֹפוֹ
לֶעָפָר. בְּנַפְשׁוֹ יָבִיא לַחְמוֹ.
מָשׁוּל כַּחֶרֶס הַנִּשְׁבָּר.
כְּחָצִיר יָבֵשׁ. וּכְצִיץ נוֹבֵל.
כְּצֵל עוֹבֵר. וּכְעָנָן כָּלָה.
וּכְרוּחַ נוֹשָׁבֶת. וּכְאָבָק
פּוֹרֵחַ. וְכַחֲלוֹם יָעוּף׃

וְאַתָּה הוּא מֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם׃

ואתה Aber Du, Derſelbe ewig, König, Gott, ewiglebend und dauernd.

אֵין קִצְבָּה לִשְׁנוֹתֶיךָ, וְאֵין קֵץ לְאֹרֶךְ יָמֶיךָ. וְאֵין לְשַׁעֵר מַרְכְּבוֹת כְּבוֹדֶךָ, וְאֵין לְפָרֵשׁ עִלּוּם שְׁמֶךָ, עִמְּךָ נָאֶה לְךָ וְאַתָּה נָאֶה לְשִׁמֶּךָ. וּשְׁמֵנוּ קָרָאתָ בִּשְׁמֶךָ׃

אין (Vorb.) Keine Grenze giebt's für Deine Jahre und kein Ende der Dauer Deiner Tage, keine Zahl für die Träger Deiner herrlichen Pracht; nicht zu enthüllen iſt das tiefe Geheimniß Deines Namens. Dein Nam' iſt Dein Schmuck, und unſern Namen haſt Du genannt nach dem Deinen!

עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְךָ, וְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל מְקַדִּישֵׁי שְׁמֶךָ. (בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַנֶּעָרָץ וְהַנִּקְדָּשׁ.) כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי־קֹדֶשׁ, הַמְּקַדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ, דְּרֵי מַעְלָה עִם דְּרֵי מַטָּה קוֹרְאִים וּמְשַׁלְּשִׁים בִּשְׁלוֹשׁ קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ.

עשה O thue es um Deines Namens willen, und laß Deinem Namen die Heiligung werden an denen, die ihn zu heiligen ſind auserſehen, — um der Hoheit Deines Namens willen, der verherrlicht wird im Kreiſe der Andacht heiliger Seraſim, die Deinen Namen weihevoll erheben. Die Bewohner der Weltenhöhen mit denen der Erdentiefen vereint rufen in dreifachem Hall, —

Vorb. כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר׃

כתוב (Vorb) wie geſchrieben ſteht durch Deinen Propheten: Und einer ruft dem Andern zu und ſpricht:

Gem. u. Vorb. קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig iſt der Herr der Heerſchaaren; ſo weit die Erde, reicht ſeine Herrlichkeit.

כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם
מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה
לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם
כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ
יֹאמֵרוּ׃

סוגרין הארון.
Schließen der Bundeslade.

כבודו Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt, seine Diener fragen Einer den Andern: Wo ist der Ort seine Herrlichkeit? — Die ihnen gegenüber Geschaarten antworten: „Gelobt sei —“

Nach dem Alphabeth verfaßt, der Schluß-Akrostichon nennt den Verfasser: Elasar.

וְחַיּוֹת, אֲשֶׁר הֵנָּה מְרִבְעוֹת כִּסֵּא. בְּמַאתַיִם וַחֲמִשִּׁים וָשֵׁשׁ מַכְנִיפוֹת כִּסֵּא. גּוֹעֲשׁוֹת בּוֹ בְּסוֹכְכָם פָּנִים בְּפָנִים לַכִּסֵּא. דְּמוּת רָקִיעַ בְּרֹאשָׁם נָטוּי לַכִּסֵּא. הוּא בְּעֵין הַקֶּרַח בּוֹ שְׁבִיב כִּסֵּא. וּמִמַּעַל לָרָקִיעַ כְּמַרְאֵה דְּמוּת כִּסֵּא. זָעוֹת בְּלִי לֵאוּת מֵחִיל כִּסֵּא. Vorb. חָשׁוֹת בְּיָצוֹא וָשׁוֹב מֵרְעִישׁוֹת (נ״א מַרְעִישׁוֹת) כִּסֵּא. טָסוֹת בַּבָּזָק וְלֹא מְזִיזוֹת הוֹד כִּסֵּא. יוֹדְעוֹת כִּי כָל־מָקוֹם לֹא יָכִיל מָקוֹם כִּסֵּא׃

Gem. כַּף־רֶגֶל חֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה יִשָּׂרֵה לַכִּסֵּא. לְעֵת תֵּרָשֵׁינָה לָבֹאר קוֹפְצוֹת מִתַּחַת לַכִּסֵּא. מִתְעַלְּפוֹת מִפַּחַד רָם יֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא. נִרְאוֹת נוֹשְׂאוֹת וְהֵן נְשׂוּאוֹת עִם כִּסֵּא. סְבוּלוֹת מִתַּחַת זְרֹעַ עוֹלָם לַכִּסֵּא. עֲתִידוֹת זוֹ בְּתַעַל תִּרָפֶינָה בְּנַף כִּסֵּא. פְּשָׁעִים אִם עָצְמוּ מַשִּׁיקוֹת כִּסֵּא. צוֹרֵר בִּי יַשְׁטִין יְפֹרְשׁוּ עָנָן כִּסֵּא. קוֹל שׁוֹפָר לְעֵת יַעַל מְאַחֲזוּ פְּנֵי כִּסֵּא. רַחֲמִים יָלִיץ בְּעַד רְשׁוּמִים בַּכִּסֵּא. שׁוֹפֵט אִם יִרְצֶה שֶׁבֶת בְּאוּלָם הַכִּסֵּא. תַּבְנִית תָּם יְפֵן חֲקוּקָה בַּכִּסֵּא. אַרְבַּע חַיּוֹת נוֹשְׂאוֹת וּמְנַשְּׂאוֹת עִם כִּסֵּא׃ Vorb. לְבִלְתִּי לְנַבֵּר לְמַעֲנוֹ כִּסֵּא. עוֹד יִפְצֶה־פֶּה וַיְפַגִּיעַ כִּסֵּא. זְכוֹר לִיוֹשְׁבֵי נְטָעִים אֲשֶׁר עִמְּךָ בַּכִּסֵּא׃

Gem. u. Vorb. רַחֵם מְצוּקִים אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם שִׂמְתָּ הֲדָר וְכִפֵּא.
וְאָז יִתְרַעֲם הַגַּלְגַּל וְיִתְרַעֵשׁ הַכִּפֵּא. וְאוֹפָן לְאוֹפָן וַחֲיָה
לַחֲיָה וּכְרוּב לְכָרוּב לְעֻמַּת כִּפֵּא:
Vorb. כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם
כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

Gem. u. Vorb. בָּרוּךְ כְּבוֹד
יי מִמְּקוֹמוֹ:
מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶּן
בְּרַחֲמִים וְיָחוֹן עַם
הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב
וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד
פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה
שְׁמַע אוֹמְרִים:

בוך (Gem) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומו Aus seiner geweihten Stätte wende Er sich in Erbarmen und begnadige das Volk derer, die als einig bekennen seinen Namen Abends und Morgens an jeglichem Tage beständig; zweimal in liebender Hingebung rufen sie: „Höre, Jisrael! —"

Nach verkehrter Alphabeth-Ordnung (ת׳ש׳ר׳ק), der Schluss Akrostichon nennt der Verfasser: Elasar.

וְעַמְּךָ, תְּלוּאִים בְּתִשׁוּבָה
לְהִתְיַחֵד. שְׁנֵי לְבָבוֹת לְךָ
כְּאַחַד לְאֶחָד. רַחֵץ בְּנִקָּיוֹן
כַּפַּיִם נְשׂוֹא לֵב אֶחָד. קוֹל
שׁוֹפָר כְּפוֹף כְּפוֹף לֵב אֶחָד.
צִיּוּן שׁוֹפָר פְּשׁוּט פְּשׁוּט
לֵב אֶחָד. פּוּר יָמִים יָצְרוּ
בָּם לָבוּר אֶחָד. עוֹבְרִים
בּוֹ לְהַקְבִּיל פְּנֵי יוֹצֵר אֶחָד.
Vorb. סְמוּכִים בְּצִדְקַת אָב

ועמך (Gem.) Sieh da Dein Volk, bestrebt voll Reu' sich zu vereinen,

Das Herz, das Sünde theilt, bußfertig Dir zu einen!

Sie läutern Sinn und Thun, nah'n Dir mit Herzen, reinen.

Erhoben sei das Herz, gebeugt das stolze Meinen,

Wie Schofars Bild und Form die beiden weiß zu einen.

Im Kreis der Tag' erkor der Herr durchs Loos den einen,

Daß sie vor seinem Aug', anbetend ihn, erscheinen;

Sie stützet das Verdienst des Ahns, des edlen Einen,

הָיָה אֶחָד. נִשְׁעָנִים בְּסַמְכָךְ יָחִיד וּמְיֻחָד. מְבֻטָּחִים בְּתֹם וּבְיֹשֶׁר אָב אֶחָד:

Und deß, der ward geweiht zum Opfer, frommen, reinen,
Und deß, der hing an Gott mit redlich treuem Meinen.

לְהַזְכִּיר לָמוֹ עֲנֻגַּת קוֹל אֶחָד. כְּשִׁבְתּוֹ בַכִּפָּא שְׁפוּט גּוֹי אֶחָד. יַעֲמִיד מֵלִיץ יֹשֶׁר מִנִּי־אֶלֶף אֶחָד. טוֹבוֹת לְהַגִּיד בַּשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד. חָשׁוּב גֵּר וְאֶזְרָח לְמִשְׁפָּט אֶחָד. זֵךְ וָרַע מֵהַיּוֹם מוּדָע דְּיֻנָּם לָאֶחָד. וַאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו שְׁקוּלִים עַד עָשׂוֹר יֶאֱחָד. הוּא כְּחֻפִּין לְהַצְדִּיק עֲשֶׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה יְחַד. דֶּלֶת פְּתוּחָה לַשָּׁבִים תֵּת צֶדֶק לְכָל־אֶחָד וְאֶחָד. גּוֹלֶה זְכוּת וְרֵשַׁע לְהַגִּישׁ אֶחָד בְּאֶחָד. בְּקוֹר חֶשְׁבּוֹן לִמְצוֹא אֶחָד לְאֶחָד: Vorb. אִם יַשְׁקִיט וּמִי יַרְשִׁיעַ לַהֲשִׁיבֵנוּ וְהוּא בְּאֶחָד. אֱמֶת חוֹתָמוֹ לְהוֹדִיעַ כִּי הוּא אֶחָד. לְעֵת תָּמוּט וְכֹכַל יַד־עַם־אֶחָד:

Gem. u. Vorb. עוֹד יִזְכֹּר־לָמוֹ מִטַּת שְׁכֶם אֶחָד. זֹאת הַמַּתְמֶדֶת שָׁמַע פֶּה אֶחָד. רוֹגֶשֶׁת נֶשֶׁף וָשַׁחַר לְיַחֵד לְאֶחָד:

Vorb. מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶּן בְּרַחֲמִים. וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שָׁמַע אוֹמְרִים:

Gem. u. Vorb. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי אֱלֹהֵינוּ | יי אֶחָד:

שמע (Gem) Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

אחד Einig ist Er, unser Vater, Er unser König, Er unser Retter, und Er wird uns vernehmen lassen in seiner Gnade den Ruf zum

אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו

שְׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים׃ | zweiten Male, sichtbarlich vor allen Lebenden: Ich will euer Gott sein!

Nach vor- u. rückstelliger Wechselfolge des Alfabeth (את־בש).

וְאַתָּה, אֱזוֹן קוֹל מְפָאֲרֶיךָ בְּכָל־אַבְרֵיהֶם. תִּכֶּן מִצְוֹת מַעֲשֵׂיהֶם בְּמֹאתַיִם וְאַרְבָּעִים וּשְׁמֹנָה אֵבְרֵיהֶם: בְּזֶה חֹדֶשׁ תִּקְנַע שְׁלֹשִׁים. כְּמוֹ שְׁלֹשִׁים בְּכַף רַגְלֵיהֶם: שֵׁי מוֹסְפֵי יוֹם עֲשָׂרָה. כְּמוֹ עֲשָׂרָה (1בְּקַרְסֻלֵּיהֶם: נְשִׁים פְּנֵי תַבָה שַׁחֲרִית שְׁתַּיִם. כְּמוֹ שְׁתַּיִם בְּשׁוֹקֵיהֶם: רְשׁוּמִים קְרוֹת בּוֹ חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה עַל בִּרְכֵּיהֶם: דְּרוּשִׁים תְּקוֹעַ בְּבֶסֶה בְּאֶחָד. כְּמוֹ אֶחָד בִּירֵכוֹתֵיהֶם: קָרֵן יִמְשְׁכוּ לְשַׁבַּשׁ שְׁלֹשָׁה. כְּמוֹ שְׁלֹשָׁה (2בְּקַטְלֵיהֶם: הֵן מוֹסְפֵי־חֹדֶשׁ עִשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה צַלְעוֹתֵיהֶם: צִקּוֹן לַחֲשָׁם בְּרָכוֹת תֵּשַׁע. כְּמוֹ תִּשְׁעָה שֶׁבִּזְרוֹעוֹתֵיהֶם: וּמַלְכִיוֹת וְזִכְרוֹנוֹת וְשׁוֹפָרוֹת שְׁלֹשִׁים. כְּמוֹ שְׁלֹשִׁים בְּפִסַּת יְדֵיהֶם. פְּלוֹל תְּמִידִים שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה חֻלְיוֹת שֶׁבִּשְׁדְרוֹתֵיהֶם: זִבְחֵי תְמִידִים תְּקִיעוֹת תֵּשַׁע. כְּמוֹ תִּשְׁעָה שֶׁבְּרֹאשֵׁיהֶם: עֲתִירוֹת שְׁתַּיִם שְׁחוֹחַ בָּם שְׁמֹנֶה. כְּמוֹ שְׁמֹנֶה שֶׁבְּצַוְּארֵיהֶם: חֵק דָּתָם סְפָרִים חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה שֶׁבְּנַקְבֵיהֶם: Vorb. שָׁם הֲלִיכוֹת עוֹלָם שִׁשָּׁה. כְּמוֹ שִׁשָּׁה (*בְּלִבְבֵיהֶם: טָחוֹת וְכֶסֶל וְשָׁכְוִי וְסַרְעָף וּבֶטֶן וָרֶחֶב וְעֶשְׁתְּנוֹתֵיהֶם. נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה יְחִידָה חַיָּה. עוֹר וּבָשָׂר וְגִיד וַעֲצָמוֹתֵיהֶם:

Gem. u. Vorb. יִשְׁאוּ עַיִן וְיִכְרוּ אֹזֶן וְיִפְצוּ פֶּה וְלָשׁוֹן וְגִיב שִׂפְתוֹתֵיהֶם. מִכַּף־רֶגֶל וְעַד־רֹאשׁ נִתְּנוּ פְרוֹט

(Nach Mischnah Schaloth 1, wo die Lesart 1) קִרְסָל (= Schenkel) 2) קְטָלִית (= Hüfte) erhellt.

*) Herkömmlich לְבָבֵיהֶם.

מַעֲשֵׂיהֶם: כִּתְקַע שׁוֹפָר בְּקוֹל יַחֲפְרוּ שׁוֹטְנֵיהֶם.
לְהַצְדִּיקָם בְּיוֹם דִּין שְׁמוּעַ שִׁנִּית מֵאֱלֹהֵיהֶם:

Vorb. אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ.
וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים.

Gem. u. Verb. אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

(Gem.) אני Ich bin der Ewige, euer Gott!

אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

O Herrlicher, Du von uns verherrlicht, Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde; Und es wird der Ewige König sein über die ganze Erde; an demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

Nach verkehrter u. gerader Alphabethfolge bis Kaph u. Jotha (תש״אב).

תְּהִלּוֹת כְּבוֹדְךָ, אֲמָצְךָ מָלְאוּ כָל־הָאָרֶץ: שִׁמְעֲךָ דִּין מִשָּׁמַיִם, בְּכֵן יִרְאָה וְשָׁקְטָה הָאָרֶץ: רַעַשׁ יוֹם (נ״א גֵּעֶשׁ) מִשְׁפָּט, נַעֲשׂוּ תְּהוֹמוֹת הָאָרֶץ: קוֹל שׁוֹפָר חָזָק, דִּבֵּר וַיִּקְרָא־אָרֶץ: צַבִּי לַצַּדִּיק בְּזֶמֶר, הִשְׁמִיעָה כְּנַף הָאָרֶץ: פַּחַד וָפַחַת וָפָח, וּפְקֻצוֹת יַבִּיעוּ אָרֶץ: עֵת תָּקוּם לַמִּשְׁפָּט, זְעוֹם

(Gem.) תהלות Deines Ruhmes Pracht und Glanz füllet aus die ganze Erde.

Schallt vom Himmel Dein Gericht, bangend schweiget still die Erde.

Sturm verkündet das Gericht, in den Tiefen rauscht's der Erde.

Es erdröhnt Posaunenhall: mächtig rufet Er der Erde.

Und der Frommen Jubelsang hallt vom fernen Saum der Erde.

Angst und Grauen, Schreckensschau'r, wie verwirren sie die Erde,

Wenn Du zum Gericht Dich hebst, zürnend ob der weiten Erde!

כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ׃ Vorb. סלו
(נ״א סורו מִנִּי־) דֶּרֶךְ יְנוֹבְבוּ׃
חֲרָדִים מַחֲרַדַּת הָאָרֶץ׃
נֵאוֹר וְאַדִּיר. מַעַם תָּשִׁיב
לָאָרֶץ׃ מַה־תִּירְאִי אֲדָמָה׃
יָרִיעוּ תַּחְתִּיוֹת אָרֶץ׃
Vorb. u. Gem. לְהִתְוַדַּע וּלְהִגָּלוֹת׃
כִּי הוּא מֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ׃ כְּמוֹ פֻּאַרוּהוּ מֹאָז
בַּשַּׁחַק׃ יוֹרְשׁוּ בְחוֹנָיו
לְפָאֳרוֹ בָּאָרֶץ׃

Vorb. אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ׃ וְהָיָה
יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

Vorb. וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ
כָּתוּב לֵאמֹר׃
Gem. u. Vorb. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

Vorb. לְדֹר וָדֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ
וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ
וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ
לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל
וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃

חֲמוֹל עַל מַעֲשֶׂיךָ׃
וְתִשְׂמַח בְּמַעֲשָׂיךָ׃ וְיֹאמְרוּ

Bahnet, ebnet ihm den Weg! ruft's geängstet von der Erde.

Du im Glanz der Majestät, mildes Wort rufst Du der Erde: Warum bangest du, o Land? dröhnt es aus dem Schoß der Erde.

להתודע Auf daß Allen werde kund, daß nur Er ist Herr der Erde!

Wie im Himmel, preist die Schaar seiner Treu'n ihn auf der Erde.

(Vorb.) ובדברי Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also:

(Gem) ימלך Der Ewige wird herrschen in alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

(Vorb.) לדר In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und Dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und Herr bist Du.

חמול O walte mild an Deinen Geschöpfen und freue Dich an Deinen Geschöpfen, und sprechen

לְךָ חוֹסֶיךָ, בְּצִדְקָךְ עַמּוֹסֶיךָ, תְּקַדֵּשׁ אָדוֹן עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ: כִּי מְקַדִּישֶׁיךָ בְּךָ דָּשְׁתָּ (נ״א כְּעֶרְכְּךָ) קִדַּשְׁתָּ, נָאֶה לַקָּדוֹשׁ פְּאֵר מְקֻדָּשִׁים: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ, וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירֶךָ, וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ, וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ, וְעַל מְכוֹנֶךָ וְהֵיכָלֶךָ: עוֹד יִזְכֶּר־לָנוּ אַהֲבַת אֵיתָן אָבֵינוּ, וּבְכֵן הַנֶּעֱקָד יַשְׁבִּית מְרָיֵנוּ, וּבְזְכוּת הַתָּם יוֹצִיא אָיוֹם (נ״א הַיּוֹם) לְצֶדֶק דִּינֵנוּ, כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאדֹנֵינוּ: בְּאֵין מֵלִיץ יִשַּׁר מוּל מַגִּיד פֶּשַׁע, תַּגִּיד לְיַעֲקֹב דָּבָר חָק וּמִשְׁפָּט, וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט:

mögen Deine Schützlinge, wenn Du rechtfertigest Deine Lieben: Sei geheiliget, o Herr, an all Deinen Geschöpfen! — Denn die Dich heiligen, hast Du mit Deiner Weihe geheiliget. Herrlich stehet dem Heiligen an der Preis der ihm Geheiligten. Und so werde denn Deinem Namen die Weihe, Ewiger, unser Gott! an Jisrael, Deinem Volke, und an Jeruschalajim, Deiner Stadt, und an Zijon, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und an dem Herrscherhause Davids, Deines Gesalbten, und an Deiner Wohnstatt und an Deinem Tempel. — So mög' Er uns auch fürder gedenken die Liebe des felsenfesten Ahns (Abraham), und um des zum Opfer Gebundenen (Jizchak) willen unsere Ankläger zum Schweigen bringen, und um das Verdienst des Untadligen (Jaakob) zum Heil ausgehen lassen unsern Urtheilspruch! Denn heilig ist der heutige Tag unserem Herrn Wenn kein fürsprechender Anwalt für uns steht dem gegenüber, der uns der Sünde zeiht, sprich Du für Jaakob das Wort des Rechtes und des Urtheils Spruch, und sprich Du uns rein im Gerichte, König des Rechtes.

Nach doppeltem Alphabethe verfaßt.

פותחין הארון. Oeffnen der Bundeslade.

הָאוֹחֵז בְּיָד מִדַּת מִשְׁפָּט:

der handhabt die Waltung des Rechtes!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא אֵל אֱמוּנָה׃

Und alles glaubt an ihn, den Gott der Treue.

הַבּוֹחֵן וּבוֹדֵק גְּנָזַי נִסְתָּרוֹת׃

Der Tiefverborgenes durchforscht und prüft!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא בּוֹחֵן כְּלָיוֹת׃

Und alles glaubt an ihn, der in die Herzen dringt.

הַגּוֹאֵל מִמָּוֶת וּפוֹדֶה מִשַּׁחַת׃

Der erlöst vom Tode und rettet aus Verderben!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא גּוֹאֵל חָזָק׃

Und Alles glaubt an ihn, den gewaltigen Erlöser.

הַדָּן יְחִידִי לְבָאֵי עוֹלָם׃

Der allein ist Richter für alle Weltbewohner!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא דַּיָּן אֱמֶת׃

Und Alles glaubt an ihn, den wahren Richter.

הֶהָגוּי בְּאֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה׃

Der sich verkündet hat als den, der ewig bleibt und dauert!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא הָיָה וְהֹוֶה וְיִהְיֶה׃

Und alles glaubt an ihn, der war und ist und ewig wird Er sein.

הַוָּדַאי שְׁמוֹ כֵּן תְּהִלָּתוֹ׃

Der Unwandelbare ist sein Name, das ist sein Ruhm!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא וְאֵין בִּלְתּוֹ׃

Und alles glaubt an ihn, außer dem Keiner ist.

הַזּוֹכֵר לְמַזְכִּירָיו טוֹבוֹת זִכְרוֹנוֹת׃

Der den sein Gedenkenden ihr fromm Verdienst gedenkt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא זוֹכֵר הַבְּרִית׃

Und Alles glaubt an ihn, der des Bundes gedenkt.

הַחוֹתֵךְ חַיִּים לְכָל־חָי׃

Der jeglichem Leben sein Lebensloos zutheilt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא חַי וְקַיָּם׃

Und Alles glaubt an ihn, der ewig lebt und dauert.

הַטּוֹב וּמֵטִיב לָרָעִים וְלַטּוֹבִים׃

Der Gütige, der gütig sich erweist den Bösen und den Guten!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא טוֹב לַכֹּל׃

Und Alles glaubt an ihn, der gütig gegen Alle ist.

הַיּוֹדֵעַ יֵצֶר כָּל־יְצוּרִים׃

Der kennt den Sinn aller Geschöpfe!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא יוֹצְרָם בַּבֶּטֶן׃

Und Alles glaubt an ihn, der im Mutterschoße sie gebildet.

הַכֹּל יָכוֹל וְכוֹלְלָם יָחַד׃

Der Alles vermag und Alles umfaßt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא כֹּל יָכוֹל׃

Und Alles glaubt an ihn, den Allvermögenden.

הַלָּן בְּסֵתֶר בְּצֵל שַׁדָּי׃

Der im Verborgenen thront, in der Allmacht Umhüllung!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
לְבַדּוֹ הוּא:

Und Alles glaubt an ihn, den Alleinigen.

הַמַּמְלִיךְ מְלָכִים
וְלוֹ הַמְּלוּכָה:

Der Königen die Herrschaft giebt, und ihm allein eignet die Herrschaft!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
מֶלֶךְ עוֹלָם:

Und Alles glaubt an ihn, den Weltenbeherrscher.

הַנּוֹהֵג בְּחַסְדּוֹ
כָּל־דּוֹר:

Der in seine Huld waltet in jeglicher Zeit!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
נוֹצֵר חֶסֶד:

Und Alles glaubt an ihn, der die Huld bewahrt.

הַסּוֹבֵל וּמַעֲלִים
עַיִן מִפּוֹרְרִים:

Der schonend trägt und den Blick abwendet von den trotzigen Sündern!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
סוֹלֵחַ סֶלָה:

Und Alles glaubt an ihn, der ewig verzeiht.

הָעֶלְיוֹן וְעֵינוֹ אֶל־
יְרֵאָיו:

Der Höchste, deß Auge den ihn Fürchtenden ist zugewandt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
עוֹנֶה לָחַשׁ:

Und Alles glaubt an ihn, der erhört das leise Flehen.

הַפּוֹתֵחַ שַׁעַר
לְדוֹפְקֵי בִתְשׁוּבָה:

Der öffnet die Pforten den reuig Anklopfenden!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
פְּתוּחָה יָדוֹ:

Und Alles glaubt an ihn, deß Hand ist aufgethan.

הַצּוֹפֶה לָרָשָׁע
וְחָפֵץ בְּהַצְדִּיקוֹ׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
צַדִּיק וְיָשָׁר׃
הַקָּצַר בְּזַעַם
וּמַאֲרִיךְ אָף׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
קָשֶׁה לִכְעוֹס׃
הָרַחוּם וּמַקְדִּים
רַחֲמִים לִרְגָזוֹ׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
רַךְ לִרְצוֹת׃
הַשָּׁוֶה וּמַשְׁוֶה קָטֹן
וְגָדוֹל׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
שׁוֹפֵט צֶדֶק׃
הַתָּם וּמִתַּמֵּם עִם־
תְּמִימִים׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
תָּמִים פָּעֳלוֹ׃ Schließen der Bundeslade.
קיח תִּשְׂגַּב לְבַדֶּךָ וְתִמְלֹךְ
עַל־כֹּל בְּיִחוּד׃
כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ,

Der harrend ausschaut nach dem Frevler, und will, daß er sich rechtfertige!

Und Alles glaubt an ihn, der gerecht ist und gerade.

Deß Zorn kurz, lange währt seine Nachsicht!

Und Alles glaubt an ihn, der zu erzürnen so schwer.

Der Erbarmer, deß Erbarmen seinem Zorne vorausgeht!

Und Alles glaubt an ihn, der so mild ist, leicht begütigt.

Der gegen Alle gleich, Groß und Klein gleichstellet!

Und Alles glaubt an ihn, der ein gerechter Richter.

Der Tadellose, der mit den Treuen in Treue verfährt!

Und Alles glaubt an ihn, deß Wirken makellos.

תשגב (Vorb.) Sei erhaben Du allein und herrsche über Alles in Deiner Einheit, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Und der Ewige

וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־ הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

wird König sein über die ganze Erde; an selbigem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־ מַה־שָּׁבָרָאתָ. וְיֵרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־ הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוֹזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

In Frankfurt a. M. und vielen andern Gemeinden wird ויאתיו nicht gesagt.

וְיֵאָתְיוּ כֹּל לְעָבְדֶךָ. וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ. וְיַגִּידוּ בָאִיִּים צִדְקֶךָ. וְיִדְרְשׁוּךָ עַמִּים לֹא יָדָעוּךָ. וִיהַלְלוּךָ כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ. וְיֹאמְרוּ תָּמִיד יִגְדַּל יְיָ׃ (וְיִזְבְּחוּ לְךָ אֶת־זִבְחֵיהֶם.) וְיִנָּחוּ אֶת־עֲצַבֵּיהֶם. וְיַחְפְּרוּ עִם פְּסִילֵיהֶם׃ וְיָטוּ שְׁכֶם אֶחָד לְעָבְדֶךָ. וְיִרְאוּךָ עִם־שֶׁמֶשׁ מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ. וְיַכִּירוּ כֹּחַ

ויאתיו (Vorb.) Und alle nahen Dir zu dienen, und preisen Deinen herrlichen Namen.

Und verkünden in Eilanden Dein Heil; Völker suchen Dich auf, die nie Dich gekannt.

Und alle Enden der Erde preisen Dich und sprechen: Ewig groß ist der Herr!

Und sie opfern Dir ihre Opfer und verschmähen ihre Götzen und werden zu Schanden sammt ihren Bildern.

Sie neigen einmüthig die Schulter Dir zu dienen, und fürchten Dich, so weit die Sonne reicht, Dein Antlitz suchend.

Und sie erkennen die Macht

מַלְכוּתֶךָ. וְיִלְמְדוּ תֹעִים בִּינָה: וִימַלְּלוּ אֶת־גְּבוּרָתֶךָ. וְיַנְשְׂאוּךָ מִתְנַשֵּׂא לְכָל־ רֹאשׁ: וְיִסָּלְדוּ בְחִילָה פָּנֶיךָ. וְיַעְטְרוּךָ נֵזֶר תִּפְאָרָה: וְיִפְצְחוּ הָרִים רִנָּה. וְיִצְהֲלוּ אִיִּים כְּמַלְכָּךְ: וְיַקְבְּלוּ עֹל מַלְכוּתֶךָ עֲלֵיהֶם. וְיָרוֹמְמוּךָ כְּקַהַל־עָם: וְיִשְׁמְעוּ רְחוֹקִים וְיָבוֹאוּ. וְיִתְּנוּ לְךָ כֶּתֶר מְלוּכָה:

Deiner Herrschaft, und Irrende lernen Einsicht.

Deine Stärke verkünden sie, und erheben Dich, der über alles erhaben als Haupt.

In glühender Inbrunst fleh'n sie zu Dir, und krönen Dich mit dem Prachtdiademe.

Und Berge brechen im Jubel aus, und Eilande jauchzen, wenn Du regierst.

Sie nehmen auf sich das Joch Deiner Herrschaft und erheben Dich in Volksschaaren.

Es hören's die Fernen und kommen herbei, und reichen Dir die Herrscherkrone.

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בִּדְבָרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת am Sabbath הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפָּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ

בַּבַּיִת חַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שִׁנְקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד
שֶׁשִּׁטַּתְּדָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל־
מִקְדָּשֶׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וְתַגְדִּיל כְּבוֹדוֹ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גַּדֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע
וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם
וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְתֵי־אָרֶץ: וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם
וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם. וְאֶת־מוּסַף יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־מוּסַף
יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת
רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה
עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

(Am Sabbath) וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי
עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ
עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה
לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה
לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד
אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר.
וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. *וּשְׂעִיר

*בקיק פפ״דם ובנותיה אומרים:
וּשְׂעִיר לְכַפֵּר מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְשָׂעִיר לַחַטָּאת
וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

שְׁעִירִים לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם. מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ. וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיְיָ׃

(Am Sabbath) יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שֹׁמְרֵי שַׁבָּת וְקֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית׃)

Deffnen der Bundeslade.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם׃ סוגרין הארון ופותחין מיד.

וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים׃ סוגרין הארון

Schließen der Bundeslade.

Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen.

Während die Gemeinde הוּא אֱלֹהֵינוּ (S. 238) betet, spricht der Vorbeter diese Bibelverse

אַתָּה הָרְאֵתָ לָדַעַת כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְבַדּוֹ׃ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים | בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד׃ שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד׃ הַן לַיְיָ אֱלֹהֶיךָ הַשָּׁמַיִם וּשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם הָאָרֶץ וְכָל־

אֲשֶׁר־בָּהּ: כִּי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים
הָאֵל הַגָּדֹל הַגִּבֹּר וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׂא פָנִים וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד:
כִּי שֵׁם יְיָ אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה
וְעַד־עוֹלָם:

Gemeinde הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין
עוֹד: אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס
זוּלָתוֹ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ.
וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־
לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ
מִתָּחַת אֵין עוֹד:

הוּא Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist im Himmel oben und auf der Erde hinieden, Keiner sonst!

Der Vorbeter recitiert laut הוּא אֱלֹהֵינוּ und betet Folgendes.

Vorb. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
הֱיֵה עִם־פִּיפִיּוֹת שְׁלוּחֵי
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. הָעוֹמְדִים
לְבַקֵּשׁ תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים
מִלְּפָנֶיךָ עַל־עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל: הוֹרֵם מַה־שֶּׁיֹּאמְרוּ.
חַבְּבֵם מַה־שֶּׁיַּדְבְּרוּ:
חַשְּׁבֵם מַה־שֶּׁיְּשַׁאֲלוּ.
יַדְּעֵם אֵיךְ יְפָאֲרוּ: בְּאוֹר
פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן. בְּרֵךְ לְךָ
וְכָרְעוּן: עַמְּךָ בְּפִיהֶם
יְבָרְכוּן. וּמְבֹרָכוֹת פִּיךָ בָּהֶם
יִתְבָּרֵכוּן: עַמְּךָ לְפָנֶיךָ
יַעֲבִירוּן. וְהֵם בַּתָּוֶךְ

Vorb. (Vorb.) O Gott und unserer Väter Gott! Sei Du mit dem Munde der Boten Deines Volkes, des Hauses Jisrael, die vor Dir stehen, des Gebetes Wort und des Flehens Ruf von Dir zu erlangen für Dein Volk, das Haus Jisrael! Lehre Du sie, wie sie reden sollen; gieb Du ihnen die Einsicht für das, was sie aussprechen; leg' ihnen in den Mund, wie sie bitten; mach' ihnen kund, wie sie Dich preisen mögen! Im Lichte Deines Angesichtes mögen sie wallen! Das Knie beugen sie Dir. Deinem Volke mit ihrem Munde mögen sie Segen bringen, und von den Segnungen Deines Mundes sie Alle gesegnet werden! Dein Volk führen sie an Dir vorbei, und in seiner Mitte ziehen sie daher. Deines Volkes

Blick hanget an ihnen, und ihre Augen schauen harrend zu Dir. Sie treten vor die heilige Lade hin in ehrfurchtsvollem Bangen: Zorn und Grimm zu wenden ist ihr Verlangen, — und Dein Volk, wie eine Mauer rings hält es sie umfangen! Und Du aus Deinen Himmeln schau' gnädig, laß sie Huld erlangen! Sie richten das Auge zu Deinen heil'gen Höhen; aus tiefem Herzen im Strom ergießt sich ihr Flehen. Und Du erhöre sie aus Deinen Himmelshöhen, — (Gem.) daß sie nicht mit ihrer Zunge strauchelnd wanken, kein Fallstrick ungarne Wort und Gedanken, daß sie nicht beschämt werden in ihrem Vertrauen, an ihnen nicht zu Schanden seien die auf sie schauen, und daß ihr Mund nichts spreche, was Dir nicht gefalle. Denn nur die von Dir Begnadeten finden Gunst, und derer Du Dich annimmst, die finden Liebe und Huld, wie wir es ja wissen, Ewiger, unser Gott! wem Du Gunst verleihest, der ist begünstiget, und weß Du Dich in Erbarmen annimmst, Lieb' ist sein Theil, wie geschrieben ist in Deiner Lehre: Und Ich werde dem Gunst verleihen, den Ich begünstigen will, und mich erbarmen dessen, dem Ich Erbarmen gebe. Und es heißt: Nicht werden durch mich zu Schanden die auf Dich

יַעֲבוֹרוּן׃ עֵינֵי עַמְּךָ בָּם תְּלוּיוֹת, וְעֵינֵיהֶם לָךְ מְיַחֲלוֹת׃ גְּשֵׁם מוּל אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ בְּאֵימָה, לְשַׁבֵּךְ בַּעַס וְחֵמָה, וְעַמְּךָ מַסְבִּיבִים אוֹתָם בְּחוֹמָה, וְאַתָּה מִן־הַשָּׁמַיִם תַּשְׁגִּיחַ אוֹתָם לָרַחֲמָה׃ עֵין נוֹשְׂאִים לָךְ לַשָּׁמַיִם, לֵב שׁוֹפְכִים נִכְחָךְ כַּמָּיִם, וְאַתָּה תִּשְׁמַע מִן־הַשָּׁמַיִם׃ Gem. שֶׁלֹּא יִכָּשְׁלוּ בִלְשׁוֹנָם, וְלֹא יִנָּקְשׁוּ בְּשִׂנּוֹנָם, וְלֹא יֵבוֹשׁוּ בְּמַשְׁעֲנָם, וְלֹא־יְכַלְּמוּ־בָם שְׂאוֹנָם, וְאַל־יֹאמַר פִּיהֶם דָּבָר שֶׁלֹּא כִרְצוֹנֶךָ, כִּי חַנּוּנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ הַמָּה חַנּוּנִים, וּמְרַחֲמֶיךָ הַמָּה מְרֻחָמִים׃ כְּמוֹ שֶׁיִּרַעֲנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ, אֶת־אֲשֶׁר תָּחֹן יוֹחֲנוּ־אֲשֶׁר תְּרַחֵם יְרַחֵם׃ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, וְחַנֹּתִי אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן וְרִחַמְתִּי אֶת־אֲשֶׁר אֲרַחֵם׃ וְנֶאֱמַר, לֹא־יֵבשׁוּ | קַוֶּיךָ אֲדֹנָי יֱהוִה

צְבָאוֹת אַל־יִכָּלְמוּ בִי
מְבַקְשֶׁיךָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃

hoffen, Herr, Gott der Schaaren, und nicht beschämt in mir Dich suchen, Gott Israels!

Oeffnen der Bundeslade. Vorb.

אוֹחִילָה לְאֵל אֲחַלֶּה
פָּנָיו. אֶשְׁאֲלָה מִמֶּנּוּ
מַעֲנֵה לָשׁוֹן: אֲשֶׁר
בְּקָהָל עָם אָשִׁירָה
עֻזּוֹ. אַבִּיעָה רְנָנוֹת
בְּעַד מִפְעָלָיו׃
לְאָדָם מַעַרְכֵי־לֵב
וּמֵיְיָ מַעֲנֵה לָשׁוֹן׃
אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח
וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃
יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן
לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי׃

אוחילה (Vorb.) Ich trete hoffend hin zu Gott, flehe zu seinem Antlitze, erbitte mir von ihm was aussprechen soll die Zunge, der ich vor versammelten Volke seine Macht besingen will, Loblieder strömen lasse für seine Wunderthaten. Der Mensch richtet des Herzens Gedanken, aber von Gott kommt was die Zunge ausspricht. Ewiger! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

יהיו Mögen zum Wohlgefallen sein die Worte meines Mundes und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! —

Schließen der Bundeslade.

(Am Sabbath wird statt dieses Stückes das unten befindliche gebetet,)

Nach vierfachen Alphabeth von R. Elasar b. R. Kalir.

אַנְסִיכָה (*מַלְכִּי.
לְפָנָיו בְּהִתְהַלְּכִי.

(יאנסיכה (Gem.) Zu meinem Kön'ge setze Gott ich ein!
Will meinen Wandel ich auf's neu' ihm weih'n,

(Am Sabbath.)

ע״פ א״ב כפ״ל.

אֲהַלְלָה אֱלֹהַי אֶשְׁיְרָה עֻזּוֹ. אֲסַפְּרָה כְּבוֹדוֹ אֲאַפְּדֵנוּ מְלוּכָה׃
אֶשְׁגַּב לְפוֹעַל אֲשֶׁר שָׁח וּפָעַל. אַנְוֵהוּ כִּי לוֹ יָאֲתָה מְלוּכָה׃

*) Statt לְמַלְכִּי

1) Den prophetischen Schilderungen folgend, wird hier ein erhabenes Bild des Gottesreiches auf Erden entworfen, sich anschließend an die in

אָמְצוֹ בְּהַמְלִיכִי.
יְאָזֵר־עֹז וְיִמְלֹךְ: אֵלִיל
בְּהַשְׁלִיכִי. לִפְנֵי
בּוֹא יוֹם מַלְכִּי. אִישׁ
מַלְאָכִי. יְשַׁלַּח וְאָז
יִמְלֹךְ: בְּבֹאוֹ לַהֲלֹךְ.
נְתוּשׁ חֶנֶף מִמְּלֹךְ.
בֵּית גֵּאִים בְּלִי־מֶלֶךְ.
יִסַּח לְבַל־יִמְלֹךְ:
בְּתוֹכִי יַהֲלֹךְ.
בְּהוֹפִיעוֹ לִמְלֹךְ.
בְּמַלְכוּתוֹ אֶמְלֹךְ.
וְאָז יִמְלֹךְ: גְּבֶרֶת
מַמְלָכוֹת. בִּמְגֹרוֹ

Wenn ihm ich folge, seiner Macht allein,
Strahlt Er in neuem Glanz und herrscht als König.
Werf' ich von mir des Götzentandes Wahn,
Bevor der Tag des Ew'gen zieht heran,
Dann läßt Er den verheißnen Boten nah'n[1])
Und an tritt Er das Weltenreich als König.
בבאו Wenn Er dann naht, in seiner Macht zu walten,
Wird ob dem Reich des Trugs Gericht Er halten;
Nicht länger wird das Reich der Lüge schalten:
Er reißt es aus, nicht herrscht es mehr als König.
In meinem Kreis dann wird Er offenbar,
Er glänzt in seiner Pracht so hell und klar,
Und Er erhebt zur Herrschaft seine Schaar;
Dann wird regieren wieder Er als König.
גברת Er stürzet um des stolzen Reiches Macht[2]),

בְּעֻזּוֹ נָצַח אֲשֶׁגֵּן כִּי צָבְאוֹ אָנִי. וְלִי נָאֶה שִׁיחַ גֹּדֶל הַמְלוּכָה:
בַּקְהָל אֶבְשַׂר בְּרֹב־עָם אֲדַבֵּר. לְמִי שְׁאֵת וְיֶתֶר עָז וּלְמִי הַמְלוּכָה:
גְּשׁוּ גּוֹיִם וּבֹאוּ מַמְלָכוֹת. רְאוּ מַה־נֶּהְדָּר בְּמַזַּח הַמְלוּכָה: גְּדֻלּוּהוּ
אִתִּי וּנְרוֹמְמָנֵהוּ יָחַד. וְאַל תִּתְנָאוּ בְּנֵזֶר הַמְלוּכָה: דָּרְכִים בְּעֵת

---

den Malchujoth hervortretende Seite der göttlichen Weltherrschaft, wie mit der Ausbreitung des Gedankens an ihn, als die einzig wahrhafte Lebensmacht, alles Götzenwesen und aller Wahn, aller Schein und alle Eitelkeit irdischen Seins und Besitzes in ihrem Nichts sich empfinden und verschwinden werden. Verfasser: R. El'asar b. Kalir.

[1]) Mal'achi 3, 23: „Siehe, Ich sende euch den Propheten Elijah, bevor herankommt der Tag des Ewigen, der große und furchtbare.

[2]) Vergl. oben S. 110 die Anm. 2 zu אדרת ממלכה.

מַמְלָכוּת. גּוֹיִם וּמַמְלָכוֹת. יְהֹוָה יִמְלֹךְ: גְּלִיוֹן הַלִּיכוֹת. וְסֵפֶר תַּהֲלֻכוֹת. גַּל הַיּוֹם לְזַכּוֹת. חוֹנְיוֹ לְמֶלֶךְ: דּוֹרֶכֶת נְסִיכוֹת. בְּחַנּוּן קוֹל בְּכוֹת. דִּבְּרָה אֲנִי בְּמַלְכוּת. וּמִי יוּכַל לִמְלֹךְ: דַּכְּאִי־רוּחַ נְמִיכוֹת. מְחַפְּשֵׂי בְּיוֹם דִּין זְכוּת. דָּשָׁה בְּעֹל מַלְכוּת. עַד צוּר יִמְלֹךְ: הָלוֹךְ מַהֲלַךְ. חֲמֵשׁ מֵאוֹת

Das übermüthig als die Herrin wacht;
Der Völker Glanz, der Erdenreiche Pracht
Verwirret Er, und Er allein ist König!
Das ew'ge Buch der Völker und der Zeiten,
Die Schicksalsrolle der Begebenheiten —
O wolle heut zum Heile auf sie breiten,
Und Deinen Treuen gieb die Macht, o König!
דורכת Die auf die Völker tritt mit trotz'ger Wuth[1]),
Mit weicher Stimme, heuchlerischem Muth,
Spricht: Mir allein geziemt der Herrschaft Gut;
Wer außer mir kann herrschen noch als König? —
Die mit gesenktem, tiefgebeugtem Sinn[2]),
Der Gnade harrend, treten vor Dich hin,
Beugt grausam nieder jene Herrscherin,
Bis einst der Weltenhort wird wieder König.
הלוך Aus ew'gen Höhen kam zur Erd' hernieder

נַעֲשְׂתָה מְצוּלָה. הִתְבּוֹנְנוּ יַחַד לְמִי נִזְדָּקֶה מְלוּכָה: דֶּרֶךְ סוּס בַּיָּם בְּנֶגֶד שֵׁשׁ מֵאוֹת רֶכֶב. וּמַה־יּוֹעִיל גֶּבֶר עֹז בְּמַלְכָּה: הָאֲזִינוּ רוֹזְנִים אָז וַיִּרְגָּזוּ. הַבִּיטוּ חֻתַּת וּמְאֵסוּ מְלוּכָה: הַגִּידוּ לְחוֹ לְאֻמִּים וְדַבְּרוּ. לָזֶה יִכָּתֵב שֵׁם הַמְּלוּכָה: וְנַלְחֵם רֵאשִׁית גּוֹיִם וְאָבָד. כִּי נִשְׁבַּע חַי בְּכִסְּאוֹ מְלוּכָה: וַיַּלְעֵג בְּכָל־דּוֹר. כִּי לֹא לָמַד. מִי נִלְחַם בַּיָּם וְעָטָה מְלוּכָה: זָךְ עַל אֲדָנָיו עֶבֶד יֹשֵׁב נֶגֶב.

---

1) Die römische Macht wird als Esaw dargestellt, und die von diesem berichteten Züge auf jene übertragen. — 2) Israel.

הָלַךְ. הָדוּר עַד
הֶמְלַךְ. בְּעָוּו לְמַלְךְ:
הַבֹּל הַמְמֻלָּךְ. עַל־
מֶה מָלָךְ. הֲלֹא בְּמִי
נִמְלַךְ. כִּי אֵין לְמַלְךְ:
וּמִקְּפָנִי מְלָךְ־מֶלֶךְ.
חֲמִמַּלְפָנִים מֶלֶךְ. וְעַד
תִּכְלֶה כָּל־מֶלֶךְ. הוּא
לְבַדּוֹ יִמְלֹךְ: וּמַה־
יְעוֹמְלָךְ. בְּעֵז מִשְׁפַּט
מָלָךְ. וְכַעֲבוּר סוּפָה
בְּהֶלֶךְ. יַחֲלֹף מִמְלֹךְ:
זֶךְ דִּין בְּעֶרְכּוֹ. יֹאחֵז
דַּרְכּוֹ. זֵדִים בְּדַרְכּוֹ.
נָקָם יַעַט וְיִמְלֹךְ: זֵד
זֵד בְּשַׁלְכּוֹ. יִתְּעֹז

Der Gottesglanz, strahlt' dort
im Lichte wieder,
Und ihm entgegen jauchzten
Jubellieder,
Als Er in Majestät erschien als
König[1]).
Den Götzenwahn, der Thoren
eitlen Tand,
Wer ist's, der ihn zum Herrn
hat ernannt?
Wer steht und bürgt für seines
Reichs Bestand
Ihm, den nur blinder Sinn
erkor als König?
ומלפני Und eh' auf Erden eines
Herrschers Schalten,
War jener Ew'ge da in mächt'gem
Walten;
Und wenn zerfallen alle Erdgewalten,
Wird Er allein noch Herrscher
sein und König!
Wie will der eitle Götze sich erfrechen,
Des ew'gen Herrschers Recht sich
zuzusprechen?
Es braust der Sturm, los wird
die Windsbraut brechen, —
Verrauscht ist er mit seiner
Macht, der König!
Wenn Er, der Lautre, den
Gerichtstag hält
Und sein Gesetz aufrichtet in
der Welt,
Den Übermuth in Allmacht Er
zerschellt,
Dann strafend, rächend waltet
Er als König.

בְּזֹאת תִּרְנֹז אֶרֶץ בִּשְׂאֵת עֶבֶד מָלוּכָה: זֶרַע בְּרוּכִים הָחֲרִימוּ
אֲרוּרִים. כִּי נָתְנוּ קוֹל לְאַדִּיר בְּמָלוּכָה: חָשְׁבוֹן וּבָשָׁן עוֹרְרוּ
מַלְחָמָת. בְּלִי נָתַן־דֶּרֶךְ לְצִבְאוֹת מָלוּכָה: חַיִל נִשְׁמַד וְאַרְצָם
חֻלָּקָה. וּמַעַל זְרוֹעַ נָפְלָה מָלוּכָה: מָפְשׁוּ בְּנֵי־כְנָעַן. כִּי נָכְרִים

[1]) Amalek trat als erster Feind kämpfend dem aus der Knechtschaft befreiten Jisrael entgegen (2. M. 17, 8 ff.; vergl. 4. M. 24, 20; 5. M. 25, 17—19.

לְמַלְכוֹ. זַבִּים
בְּהַמְלִיכוֹ. עַל־כֹּל
יִמְלֹךְ: חַדְּשׁוֹ מְלוּכָה.
כַּדָּת וְכַהֲלָכָה. חֹטֵר
מַמְלָכָה. בְּמִישׁוֹר
יִמְלֹךְ: חֹבֵשׁ אֲרוּכָה.
וְאֶרֶךְ יוֹם מְבוּכָה.
חֲתֻלָּה לַמַּכָּה. יַעַל
בְּעֵת יִמְלֹךְ: טֹרַח
מַלְכִיּוֹת. עוֹבְדֵי
מַשְׁכִּיוֹת. טִמְאוּ חֶמֶד
שְׁכִיוֹת. בְּגַאֲוָה
לְמָלְךְ: טֹהַר זְכִיוֹת.
וְשַׁאֲג קוֹל בְּכִיוֹת.
טֶבַע צוֹל דָּכְיוֹת.

Dem Trotz'gen dann das Diadem entfällt,
Und sein Gesalbter dann die Macht erhält.
Wer ihm geweiht, ist Sieger dann und Held,
Und über Alles herrscht Er dann als König;
חדשו Dann wird durch ihn ein neues Reich erstehen,
Nach Recht und nach Gebühr wird's dann geschehen;
Auf wird aus edlem Stamm ein Reis dann gehen,
Das herrschen wird mit lautrem Sinn als König.
Dann bringt Er den Verband der alten Wunde,
Dann ist für Leid und Weh die Heilungsstunde;
Für Schmerz und Gram die frohe Heileskunde
Bricht an zur Zeit, da Er regiert als König.
טרח Dann wird der Sturz der Reiche sein vollendet,
Die Bildern dienten, schwer vom Wahn verblendet,
Die meinen Prachtpalast zerstört, geschändet, —
Und majestätisch herrscht Er dann als König.
Und was vollbracht mein heiliges Verlangen,
Und Thrän' und Seufzer, die zu ihm sich rangen,
Die Opfer, die des Leidens Schwall umfangen,

הֵם בְּאַדְמַת בְּנֵי שֵׁם וֶרַע מְלוּכָה: טְבָחָם בֶּן־נוּן. עַד פְּנֵה אֶרֶץ.
לִפְנֵי אֲרוֹן הַבְּרִית. אֲדוֹן הַמְּלוּכָה: יִשְׁבִי חֲרֹשֶׁת אָז הַקְּשָׁה לַחַץ.
עֲזָרוּהוּ בְּלִי־בֶצַע אַפְסֵי מְלוּכָה: יְהִ גְלֹחַם בָּם. צָבָא בְּלִי־בֶצַע.
בֶּן יאבדוּ שְׁאָר. וְלָאֵל הַמְּלוּכָה: בְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן אֲשׁוּר גָּדַל. וְחֶרֶף
אוֹרִיד בַּבִּיר הַמְּלוּכָה: בְּלֵיל אֵשׁ הֻמָּם בְּלֵיל שְׁמָרִים. וְאָז יֵדְעוּ

יִפֶּן וּבָם יִמְלֹךְ: יָהֵב
מַשְׁלִיכִים. עֲלָיו בְּנֵי
מְלָכִים. יוֹם זֶה לוֹ
מְחַכִּים. בּוֹ יָבֹא
לְמֶלֶךְ: יַעַבְרוּ
מִתְהַלְּכִים. לְפָנָיו
כְּמַלְאָכִים. יַחַד
מַמְלִיכִים. יֵי יִמְלֹךְ:
כִּתִּים בְּכַתְּתוֹ. אִיִּים
בְּהַכְחִידוֹ. כֵּם
מַמְלַכְתּוֹ. יְכוֹן
וְיִמְלֹךְ: כְּבוֹד
מַלְכוּתוֹ. וְקִדּוּשׁ
הֲלִיכָתוֹ. כְּנֶמְרוֹ
מְלַאכְתּוֹ. לְעֵין כֹּל
יִמְלֹךְ: לְכָל־גִּבְעָה
יַפִּיל. וְהַר וְגֶבַע

Er sieht sie dann und herrscht darob als König.
יהב Sehnsüchtig schaut zu ihm das Aug' empor
Der Seinen dann, der Königskinder Chor;
Sie stehen harrend an dem Gnadenthor,
Bis Er erscheint und walten wird als König.
Geschaart in eines Zuges langer Reih',
An ihm, den Engeln gleich, zieh'n sie vorbei;
Einmüthig ihm ertheilen sie die Weih':
„O Herr, Du herrschst und waltest nun als König.!"
כתים Wenn Er das Reich der Sünden[1]) hat gerichtet,
Wenn all die Eilande Er hat vernichtet,
Dann ragt sein Thron, in Höhen aufgerichtet,
Und Er besteigt ihn, herrschend hoch als König.
Sein Königthum erstrahlt in heller Pracht,
Wenn seinen Gang Er durch die Welt gemacht,
Wenn Er sein großes Werk zu End' gebracht,
Vor Aller Aug' erscheint Er dann als König!
לכל Und nieder beugt Er stolze Erdenpracht,
Die Bergeshöh'n dem Boden gleich Er macht,

כֹּל כִּי לָאֵל הַמְּלוּכָה: לַשַּׁחַת כָּרַע בֵּל. בְּחָשְׁבוֹ עֲלוֹת לַשַּׁחַק.
וָסָר מָגֵן לְבַב אֱנוֹשׁ. וְרַד הַמְּלוּכָה: לְכַנּוֹ הוֹשִׁיב וְכֹחַ אֶל הַכִּיר.
לְמֵרִים וּמַשְׁפִּיל הַשְּׁלֵים מְלוּכָה: (מְנֻדָּה צֹאן לַטֶּבַח. וְנִתְכְּנוּ
עֲלִילוֹת. בִּלְבוּשׁ צָעִיר רוֹדֵם הַמְּלוּכָה: מְכוֹנְנֵי בְלֹא־חֹן. פְּדוּיֵי

[1]) Im Texte: „Kittim" für Rom.

מנר = schleudern, werfen.

יִשְׂפֹּיל. לְכָל־
אֹם יַאְפִּיל. וּכְאוֹר־
זָרוֹעַ יִמְלֹךְ: לִרְאִי
יַקְפִּיל. וַחֲדָשִׁים
יַכְפִּיל. לְיוֹם זֶה פּוּר
הִפִּיל. מִצִּיּוֹן לִמְלֹךְ:
מָטוּגוֹים. הָמוּ גֵאִים.
מָעֲדוּ מִתְגָּאִים. גֵּאֶה
בְּבֹאוֹ לִמְלֹךְ: מָלְכוּ
דְגוּיִם. נִטְלוּ סְגוּיִם.
מֶלֶךְ הַגּוֹיִם. עֵת
אָתָא לִמְלֹךְ: נְדִיבֵי
עַמִּים. יֵאָסְפוּ מַעֲמִים.
נְשׂוֹא מַעֲטֵי עַמִּים.
אֶל־מְקוֹמָם לִמְלֹךְ:
נְגוּן נְעִימִים. לְמוּלָם

Die Nationen hüllet düstre Nacht;
Er aber strahlt im Lichtesglanz als König.
Das Firmament, das alte, wird zerfallen;
Aufrichtet Er dann neue Himmelshallen
An jenem Tag, auf den das Loos gefallen,
Daß Er von Zijon aus regiert als König.
מטו Angst wird und Grau'n die Völker dann erfassen,
Die Trotz'gen werden dann in Furcht erblassen,
Die Uebermüth'gen wird der Muth verlassen,
Wenn der Erhabne walten wird als König.
Und seiner Schaar die Geltung Er verschafft,
Die Macht der Reiche ist hinweggerafft,
Wenn Er, der über Völker herrscht in Kraft,
Herankommt, daß Er schalten wird als König.
נדיבי Die Edelsten, die Besten im Verein,
Sie kommen aus der Völkerschaaren Reih'n,
Um heimzuführen Deine Schaar, so klein,
An ihren Ort, daß herrsche dort ihr König.
Und Jubelklang in holden Liebesweisen

בְּלֹא־כֶסֶף. סְלוּ לְמַטָּה כַּמַּיִם לֵב הַמְּלוּכָה: נִמְכְּרוּ יוֹנִים לְבָנֵי יְוָנִים. וְרַחֲקוּם מֵעַל גְּבוּל מְלוּכָה: נֵאָרוּ בְּרִית נֶדֶת. וְהִמְרִידוּ עַם בָּאֵל. וּמְגֹרוֹם בְּלֹא לֵחַ. מְכַהֲנֵי מְלוּכָה: שָׁעִיר חֻנֵּיף לְהוֹרְדוֹ בְּצִיּוֹן. וַיִּירַשׁ בְּקוֹל בֶּכִי חֶרֶב וּמְלוּכָה: Vorb. שְׁגַב חָלָק הֱיוֹת בְּבִיר לְאָחִיו. וְעוֹד תְּסוֹב לִישְׁרוֹן מְלוּכָה:

מַנְעִימִים. נְשָׂאִם
מֵעַמִּים. עֲלֵיהֶם
לִמְלֹךְ: סְכוּת אֱלִילִים.
כִּיּוּן גְּלוּלִים. סָחוֹב
כְּמוֹ חֲלָלִים. יִשְׁלְכוּ
בְּלִי לִמְלֹךְ: סוֹד אֵל
אֵלִים. הָבוּ בְנֵי אֵלִים.
שְׂאוּ זִמְרָה וְהִקּוֹלִים.
לָאֵדוֹן כִּי יִמְלֹךְ: עֱוּזוֹ
יָד בְּהַשְׂיאוֹ. לְהָרִים
נְשִׂיאוֹ. עֲמָסָיו
בְּנַשְּׂאוֹ. יָעֹז וְיִמְלֹךְ:
עַל־רוֹם מַשָּׂאוֹ. יְדִידוֹ
בְּנָשְׂאוֹ. עַל־הוֹד
כִּסְאוֹ. יֵשֵׁב וְיִמְלֹךְ:

Erschallt, um der Beglückten Loos zu preisen,
Die so erhöht sind in den Völkerkreisen,
Daß Er in ihnen herrscht als Herr und König.
סכות Wie todten Wust die Pracht von Baldachinen,
Von Götzensäulen Trümmer und Ruinen[1])
Hinwerfen die, so tauben Göttern dienen,
Und nicht mehr herrscht der eitle Tand als König.
Und ihr, des ew'gen Gottes treue Schaar,
Bringt ihm, der edlen Söhne, Huld'gung dar!
Laßt ihm ein Loblied tönen hell und klar,
Dem ew'gen Herrn, der wieder herrscht als König!
עוז Wenn Er die Allmachtvolle Rechte regt,
Auf seinen Fürsten Er die Hoheit legt,
Wenn die Er ehrt, die seine Liebe trägt,
Dann strahlet seine Macht und Er ist König.
Wenn seine Hand Er in den Himmeln oben,
Dem Allmachtsitz, in Glorie erhoben,
Auf seinem Thron im Königsglanze droben
Sitzt Er in Majestät und Pracht als König.

עֲשֵׂה לְךָ בְּצִיּוֹן שָׁם נוֹרָאוֹת. כְּאָז תַּצְלִיחֶנָּה בְּכִסֵּא מְלוּכָה:
עוֹרֵר וְהָקֵץ מְשׁוֹשׁ כָּל־הָאָרֶץ. וְכוֹנֵן כִּסְאֲךָ בְּקֶרֶת מְלוּכָה: פְּנֵי
מָאוֹר לְבָנָה וְחַמָּה תַּחְפִּיר. וֵיבוֹשׁוּ עוֹבְדֵימוֹ. בְּשֹׂאַתְךָ מְלוּכָה:

[1]) כיון und סכות (aus Amos 5, 26) scheint etymologisch das eine als „Zelt", das andere als „aufgerichtete Säule" von dem Dichter genommen; danach ist übersetzt worden.

פּוֹר תִּפּוֹרַר אֶרֶץ. בְּכָלְיוֹן וָחֶרֶץ. פַּח
בְּיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ. יַרְגִּיז
וְיִמְלֹךְ: פַּחַד שׁוֹפְרוֹת
עֶרֶץ. יְשַׁלֵּשׁ וּבָם
יִרֶץ. פְּאֵר מִכְּנַף
הָאָרֶץ. יַעֲלוּ כִּי יִמְלֹךְ:
צְבִי מֵהֲדַם יַעַל.
וְאֶדֶר מִשַּׁעַל. צַהֲל
מִשְּׁמֵי־מַעַל. יַרְנִנוּ
כִּי יִמְלֹךְ: צְבָאוֹת
כָּל־פֹּעַל. לְצַלְעָם
יַרְטִי תַעַל. צְפִירַת
פְּאֵר לְהַעַל. הֵן לְצֶדֶק
יִמְלֹךְ: קְצִינִים אֶשֶׁר
מָלְכוּ. אַדֶּרֶת יַשְׁלִיכוּ

פור Es wankt die Erde dann und bebt verwitternd,
Vor Angst und Grau'n und Noth bedrängt, erzitternd,
Und Qual und Furcht beendet tief erschütternd
Die Erdbewohner, und nur Er ist König!
Dreifach erdröhnt dann der Drommete Hallen,
In mächt'gen Schauern wird der Ton erschallen;
Doch wird ein Loblied süß empor ihm wallen,
Aus fernen Grenzen[1]) ihm geweiht, dem König.
צבי Preis ihm und Lob steigt von der Erd' empor,
Und Jauchzen rauscht der Fluthen mächt'ger Chor,
Und Jubel schallet aus dem Himmelsthor,
Aufjauchzt der große All, denn Er ist König!
Der Wesen Schaar, den Werken seiner Hand,
Anlegt Er — jeder Wunde den Verband.
Nur Heil erblüht, das Leid ist abgewandt!
Und Er zum Segen herrschet dann als König.
קצינים Regenten, die geherrscht mit mächt'ger Hand,
Wegwerfen sie des Purpurs eitlen Tand;

פְּאֵר עִיר יְפִי לְבָרָה כַּחַמָּה. וְגַלָּה לְנֶגְדֵּנוּ כְּבוֹד מְלוּכָה: צְבָאוֹת
גְּאוּלֵי צֵעַן שׁוֹרְרוּ בְּלֵיל חָג. וְהוּא רַיְלָה נִשְׁמָר לְסַחַּ מְלוּכָה:
צָעֲדוּ בְּמֵי שַׁעַל. צָפוּ בְּרוּחַ שֵׂכֶל. אָנָה יָנְטָעוּ וְיַקְבְּלוּ מְלוּכָה:
קָמְטוּ שַׁעֲרֵי־זְבוּל בֵּית עוֹלָמִים. כִּי מַבִּינִימוֹ שָׁבְתָה מְלוּכָה:
קָדוֹשׁ יָבֹא בָם לָעַלְמִים. וְאָז יִשְׂאוּ רֹאשׁ בְּחַדְשׁוֹ מְלוּכָה: רָבְצָה

1) Das Lied der frommen Erlösten, nach Jes. 24, 16: „Vom Ende der Erde haben wir Lieder vernommen."

קוֹל יִתְּנוּ וַיַּמְלִיכוּ.
לָאֲדוֹן כִּי יִמְלֹךְ:
קְרוּאִים יִמְלוֹכוּ.
וְאַחֲרָיו יַהֲלוֹכוּ.
קוֹמְמִיוּת יֵלֵכוּ.
וּבְרֹאשָׁם יִמְלֹךְ: רָז
הַמְכֻמָּן. לְיוֹם זֶה
מְזֻמָּן. רָשׁוּם לְמוֹעֵד
וְזִמָּן. וּבוֹנוֹקֵם יִמְלֹךְ:
רֹעֶה נֶאֱמָן. בְּבֹאוֹ
מִתֵּימָן. רוּחַ יַסְעִיר
בְּתֵימָן. בְּגִלְעָד
יִמְלֹךְ: שְׁנַאן עֲלִיוֹת.
וְסוֹד פְּלִיאִיוֹת. שִׁיר
מְתֻלוּלִיוֹת. יִפְצָחוּ
כִּי יִמְלֹךְ: שְׁאִיוֹת

Mit lautem Ruf von ihnen wird ernannt
Der Herr zum Herrscher, daß Er sei ihr König.
Und den von ihm Erkornen wird die Macht;
Ihm zieh'n sie nach, von ihm emporgebracht.
Kühn heben sie das Haupt. In stolzer Pracht
In ihrer Spitze herrschet Er als König!
רז Der Tag, der im Geheimniß ruht geborgen,
Anbrechen wird er einst an diesem Morgen;
Für seinen Eintritt wird der Mächt'ge sorgen,
Der einst in voller Macht regiert als König.
Der treue Hirt, wie in der Urwelt Jahren,
Von Theman aus[1]) wird Er sich offenbaren;
Von dort einher läßt seinen Sturm Er fahren,
Und in der Gottesstadt herrscht Er als König.
שנאן Um ihn geschaart die Söhne höh'rer Sphären, —
Umgeben rings von seiner Engel Chören:
Ein Lobgesang läßt aus den Höh'n sich hören,
Laut schallet jauchzen ihm, dem Herrn und König.

עֲדִינָה. שְׁקֻטָה מַאֲלֹמוֹן. כִּי אֲרַךְ לָהּ קֵץ הַמְּלוּכָה: רִיבוּ מוֹשִׁיעִים.
שָׁאוּ אֶדֶר מֵאֱדוֹם. וְשִׁיתוּ עַל־אֲדוֹן הוֹד הַמְּלוּכָה: שָׁוְא שָׁנָא
אֵל. וְהוּא עַל לְשׁוֹנָנוּ. בְּקֵשׁ אֱמֶת וָאָיִן. וָרֵהָקָה מְלוּכָה: שַׁדַּי
הָסַר אָנֶן מִצָּבְאֶיךָ. וְיָרִיעוּ לְךָ תְּרוּעַת מְלוּכָה: תַּחְגּוֹר גְּאוּת.
תִּתְאַזַּר עֹז. לְבַל יִשְׁתָּרַר זָר בִּמְלוּכָה: תְּכוֹן תֵּבֵל. כִּי יִגָּעֵר רָשָׁע.

[1]) Hab. 3, 3: „Gott kommt von Theman" (zur Rettung Israels).

תַּחְתִּיוֹת. וְהוֹד אוֹתִיוֹת. שְׁאוֹן הֲמוֹן בְּרִיוֹת. יְרִיעוּ כִּי יְמָלֵךְ: תְּבֵן כֵּם כַּשֶּׁמֶשׁ. שְׁמוֹ לְפְנֵי שֶׁמֶשׁ. תֹּאַרוֹ כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ. בְּמָלְכוֹ יְמָלֵךְ: Vorb. תּוֹמֵךְ מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ. וְעַד מְבוֹאַת שָׁמֶשׁ. תַּמָּה בָּרָה כַּשֶּׁמֶשׁ. יְרוֹמַם וְיִמְלֹךְ:

Und aus der Erde Tiefen wird es dröhnen,
Die Himmelszeichen werden laut ertönen,
Und Jubel rauschet von den Erdensöhnen
Zum Preis und Ruhm für ihn, den Weltenkönig.
תכן Fest steht der Thron, als wie der Ball der Sonnen,
Für den, deß Name reicht, so weit die Sonnen[1]);
Er strahlt in lichtem Glanze gleich der Sonnen,
Wenn sie in Pracht aufgeht. So herrscht der König!
Der trägt das All vom Anfang seiner Sonne
Bis dort, wo sie sich neigt, Er wird in Wonne
Erheben sie[2]), die rein blieb wie die Sonne,
Zu ew'gem Glanz und schalten stets als König.

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אֶרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפּוֹלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם

וְשָׁם צֶדֶק לְרַגְלָיו. וְיָצְנוּף מְלוּכָה: תְּקוֹם גּוֹיִם. תּוֹכִיחַ לְאֻמִּים. Vorb. תַּשְׁבִּר מַטֵּה־רֶשַׁע. מוֹשֵׁל הַמְּלוּכָה: תַּחֲלִיף אֱלִילִים. תְּשַׁנֵּב לְבַדָּךְ. תִּקָּרֵא נָצַח יָחִיד בִּמְלוּכָה: על בן נקיה לך ober der Linie.

[1]) Die Psalmenworte (Ps. 72, 17) „vor der Sonne sproßt (ינון) sein Name" bezieht der Midrasch auf den Messias, und findet sogar in dem Verbum ינון einen Eigennamen desselben.
[2]) Die Gesammtheit Israels.

מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר. לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְנֶאֱמַר. יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: וְנֶאֱמַר. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים: וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעָלָתוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצָרָתוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (am Sabbath אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. (וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

ותוקעין תשר״ת וכשבת אין תוקעין.

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם.
הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט
כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים.
אִם כְּבָנִים אִם
כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים
רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב
עַל־בָּנִים. וְאִם
כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ
תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנֵנוּ
וְתוֹצִיא כָאוֹר
מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם
קָדוֹשׁ:

היום (Gem. u. Vorb.) Heut ist der Tag, an dem entstand die Welt.

Heut ins Gericht Gott seine Wesen stellt, —

Ob wie ein Vater, mild in Liebe waltend,

Ob wie ein Herr, Gericht ob Knechten haltend.

Wenn wir verdient des Vaters mit Erbarmen,

Nimm Deine Kinder an mit offnen Armen!

Wenn wir als Knechte vor Dir stehen:

Empor demüthig unsre Augen sehen,

Bis Du das Wort der Gnade hast gesprochen,

Bis hell wie Sonnenlicht hervorgebrochen

Ist unser Recht vor Dir, o Herr,

O Heiliger, Erhabener!

(Am Sabbath wird das folgende ארשת in vielen Gemeinden nicht gebetet.)

אֶרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ
יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם
וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין
מַבִּיט וּמַקְשִׁיב
לְקוֹל (Am Sabbath זִכְרוֹן)
תְּרוּעָתֵנוּ וּתְקַבֵּל
בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
סַדֵּר מַלְכִיּוֹתֵינוּ:

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unsrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,

Der Du thronst in Majestät in den Himmels Hallen!

Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr

Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.

Nimm in Gnaden an den Klang,

Der als Herrn Dich feiernd eben zu Dir drang! —

(Am Sabbath wird ſtatt dieſes Stückes das unten befindliche gebetet.)

In vierfachen Akroſtichon der verkehrten Alphabeth-Ordnung (ת״ש״ר״ק) nach dem Anfangsworte זכר.

זֵכֶר תְּחִלַּת כָּל־
מַעַשׂ. אֲשֶׁר בְּכָל־
שָׁנָה נַעֲשׂ. תּוֹחֲלֹתָם
לְמֵאָס. יוֹצֵר בַּל־
יִזְכֹּר: תּוֹכַחַת מַעַשׂ.
אִם יָצְאָה בְכַעַס.
תּוֹמֵךְ לְמַעֲנוֹ יַעַשׂ.
וְיִצּוּרִים יִזְכֹּר: זֵכֶר
שְׁמֹּבְרֵאשִׁית.
תְּבוּאַת רֵאשִׁית.
שֹׁרֶשׁ בְּכוּר רֵאשִׁית.
יֵרֵא וְיִזְכֹּר: שֶׁצֶף
חֲרִישִׁית. אִם חָר
לְהָשִׁית. שׁוּבָה אֲשֶׁר

זכר תחלת (Gem.) Der Tag, der uranfahnend an den Weltbeginn
Tritt jährlich zum Gedächtniß für mich hin, —
Was an ihm fleht und hoffet gläub'ger Sinn,
Das, Herr, nicht zu vereiteln wolle denken!
Wenn Strafe ward für ſünd'ges Thun verhangen,
Wenn zürnend ſchon der Richterſpruch ergangen,
Du, Allerhalter, laß zu Dir gelangen
An Deiner Weſen Schaar ein mild Gedenken!
זכר שמבראשית Die längſt Verzeichneten in Weltenplanen,
Die Erſtlingsfrucht[1]) und deren Stamm, die Ahnen, —
O wolle heut Dich huldreich an ſie mahnen
Und ſchau' auf ſie zu gnädigem Gedenken!
Wenn ſich ergießen ſoll des Zornes Fluth,
Entbrennen ſoll des Strafgerichtes Gluth, —
Du haſt uns ſelbſt gelehrt: mit reu'gem Muth

(Am Sabbath.)

Verfaßt nach dem doppeltem Alphabeth.

אָפְחַד בְּמַעֲשַׂי. אֶדְאַג בְּכָל־עֵת. אִירָא בְּיוֹם דִּין. בְּבֹאִי לְזִכָּרוֹן:
אֶדְרוֹשׁ לְחַנּוּן. אֶחֱלֶה לְרַחוּם. אֶחַנֵּן לְחַק לִי יוֹם לְזִכָּרוֹן: בְּבֹאִי
לְמִשְׁפָּט. בְּמִי אֶשְׁעָן. וּמִי יְחַפֵּשׂ לִי צֶדֶק לְזִכָּרוֹן: בְּאֻבוֹת
בְּטַחְתִּי. וּפָעָלַם אָבַלְתִּי. וַהֲם הָיוּ לִי קֶדֶם לְזִכָּרוֹן: גְּבָרָה זְרוֹעִי.

[1]) Jerem. 2, 3: „Heilig dem Ewigen iſt Iſrael, der Erſtling ſeines Ertrages."

הַשִּׁית. לַשּׁוֹבְבִים
יִזְכֹּר: זֵכֶר רֹאשׁ
עֲפָרוֹת. וְתוֹלָדוֹת
סְפוּרוֹת. רְשׁוּם
סְפָרוֹת. לְמִסְפַּר
חוֹל יִזְכֹּר: רַבַּע
מִסְפָּרוֹת. מְחַנְּנִי
לְכַפָּרוֹת. רֶנֶשׁ
שׁוֹפָרוֹת. לְשַׁפְרֵם
יִזְכֹּר: זֵכֶר קְרִיאַת
סֵפֶר. אֲשֶׁר גְּרֵמִי
שְׁפֵר. קְצַבְּלוּ
בַּסֵּפֶר. בְּכָל־דּוֹר
וָדֹר לְזִכֹּר: קֶצֶף אִם
הָחֳרַט בַּסֵּפֶר.
לְבִלְתִּי מְצוֹא כֹּפֶר.

Zu Dir Bekehrter wirst Du gnädig denken. —

זכר ראש Du zeigtest dem, der war vom Staub genommen[1]),

Das Buch der Zeiten, Menschen, die da kommen:

Verzeichnet dort ist Werk und Thun der Frommen.

Das wolle heut den Staubesgleichen denken!

Die Schaar, die zahlreich vor Dir steht, —

Um Sühnung schallet brünstig ihr Gebet,

Und unter Schofars Hall zu Dir sie fleht, —

Sie hoch im Glanz zu heben wolle denken![2])

קצף Wenn schon verzeichnet ist der Strafe Fluch,

Wenn keine Sühne kennt der Urtheilsspruch,

בְּשַׁח מֵחֲנִי נָא. לְבַל־יִמַּח מֵנִי שֵׁם וְזִכָּרוֹן: גֶּבֶר אִם יַעֲמֹד לְפָנָיו הֲיוֹעִיל. בְּעֵת יְבַקֵּשׁ מֵנִי זְכוּת לְזִכָּרוֹן: דַּצְתִּי בְּלוּבַשׁ אֶפוֹד וְחשֶׁן הַמִּשְׁפָּט. אֲשֶׁר־בָּם הוּחַק שְׁמִי לְזִכָּרוֹן: דְּלֵג בַּמַּחֲתָה עַד־יַעֲצֹר נָגָף. בְּגֶשֶׁת זָר מִכֹּהֵן יָקוּד לְזִכָּרוֹן: הַבִּיטָה אֵל בְּעָמְדִי לְפָנֶיךָ. אֵין בְּקִרְבִּי אֱנוֹשׁ תְּוִי לְזִכָּרוֹן: הֵישׁ מִי יְפַלֵּל וְיָשִׁיב חֲמָה. וְיוּחַק

---

[1]) Adam. — [2]) Die folgende sehr dunkle und bisher nur ungenügend erklärte Strophe ist unübersetzt geblieben.

קִיּוּם זִכָּרוֹן זֶה סֵפֶר.
לְפָנָיו יִזָּכֵר: זֵכֶר
צְפוֹן מִדֵּי־אוֹר.
תְּמִים הוֹר כָּאוֹר.
צִוָּה כְּחָר לָאֹר.
קְנוּיָו יִזָּכֵר: צְפוּפִים
פְּנֵי נָאוֹר מִשְׁפָּטָם
תֵּת לָאוֹר. צַחֵן רַע
שְׁאֹר. בְּרִיב בַּל־
יִזָּכֵר: זֵכֶר פְּעֻלַּת
אֱזָרָח. הֵעֲרֶתָ
מִמְּזָרָח. פְּעָלוֹ יִזָּרַח.
בְּקֶרֶב שָׁנִים יִזָּכֵר:
פַּח אֹמֵד טֶרֶם. פְּרָחָיו
לְמָרַח. פְּלוּלוֹ יְצֻרַח.
בְּעֵדֶם יִזָּכֵר: זֵכֶר

O der Erinn'rung, die im ew'gen Buch
Zum Heil verkündet ist, magst Du gedenken! —
An ihn, der in dem sündigen Geschlechte
Geborgen ward, weil fest er hielt am Rechte[1]),
Wenn glüht der Zorn ob Sünden Deiner Knechte,
Zur Sühnung und zum Heile wolle denken!
Wenn sie gedrängt vor Deinem Antlitz stehen,
Ihr Recht laß auf wie Tageshelle gehen!
Was sündigt gährt, — nicht mög's Dein Auge sehen,
Nicht im Gerichte wolle deß gedenken! —
Was jener Edle[2]) der Urahn vollbracht,
Der aufgestrahlt, ein Stern in trüber Nacht,
O laß aufleuchten seiner Werke Pracht,
Und seiner heut zum Heile mögst Du denken!
Wen aufgespannet schon die Schlinge droht,
Wenn seiner Sprossen harret Leid und Noth, —
Wie er so brünstig Dir sein Flehen bot,
Zu ihrem Heile mögest Du gedenken! —

לַדּוֹרוֹת שְׁמוֹ לְזִכָּרוֹן: וּמִי שׁוֹנֵא בָּצַע יְדַבֵּר עֲנוּ בִי. וַיַּעַן וַיֹּאמַר עַד אָדוֹן לְזִכָּרוֹן: וּבְטֶרֶם חָלָב יְכַפֶּר בַּעֲדֵנוּ. וּכְנֶגֶד שְׁנֵי עֲפָרִים יַעַל לְזִכָּרוֹן: זַעַף יֵרָא וְיֹאמַר תְּהִי יָדְךָ בִּי. אֲשֶׁר כְּלֵב אֱלֹהָיו הוּא לְזִכָּרוֹן: זָעַק וְהַשִּׁיב חֶרֶב אֶל־נִדָּנָהּ. וְהוּשַׁת לוֹ כִּשְׁמֶשׁ בֶּם לְזִכָּרוֹן: חִפִּיתִי בְּעֵת עָצָר לְפוֹתֵחַ וּמַמְטִיר. כְּמֵשִׁיב רוּחַ לַיֶּלֶד

[1]) Noach. — [2]) Abraham.

עֲקֵדַת מְרִיָּה. כְּהֵית רְאִיָּה. עֲדֵי עֲרוֹם וְעֶרְיָה. סְבוֹכוֹ יִזְכֹּר:
עֶצֶב טְרִיָּה. אִם כְּאֻבָּה פְּרִיָּה. עֲתָרוֹ לִרְאִיָּה. וְלִזְכוּת יִזְכֹּר: זֶכֶר
סֻכָּם חֻלָּם. וְעָלָיו מְחוֹלֵל. שֶׁרִיאֲרַבַּע וְעֻלָּם. בּוֹ כְּמֵאָז
יִזְכֹּר: שָׁרִיגָיו בְּמַעֲלָם. וְיֹאמַר לְגַעֲלָם. שִׂיחוּ יוֹעִילָם.
בְּרִית לִזְכֹּר: זֶכֶר

Der auf Morijah ward zum Tod gesendet[1]),
Deß Auge trüb, vom Himmelsglanz geblendet, —
Den Armen, Tugendnackten sei gespendet
Um seinetwillen heut ein gnädig Denken.
Wenn trüber Schmerz, wenn herber Strafe Leid
Den Sprößlingen um ihre Schuld bereit, —
An sein Gebet einst um die Abendzeit[2])
Zum Heil und Segen wolle Du gedenken! —
זכר כלם An ihn, der schaute jenes Nachtgesicht,[3])
Die Leiter und auf ihr den Herrn im Licht,
Der Reiche Fürsten und des Leids Gewicht,
Des auferlegten, — wolle Du gedenken!
Wenn sie entartet sind, die um ihn ranken,
Sie zu verwerfen Dir kam in Gedanken,
Laß seinem brünst'gen Flehen sie es danken,

אֲבוֹד מִזְּבֻרוֹן: חַי לְרֹאוֹת בְּרִית. בְּדַבְּרוֹ קְנָאתִי. כִּי־עָזְבוּ עָם
בְּרִית וְזִכָּרוֹן: טָרַם הָיָה לִי מְכַפֵּר פָּנִים. מִנְחָה הֹלֶכֶת כַּשַּׁחַד
לְזִכָּרוֹן: טָרַף נָרַד וְסַמִּים לְמַסַּב חֲדָרָיו. דָּם וָחֶלֶב לְנִיחֹחַ וְלָחֶם

[1]) Jizchak; als er geopfert werden sollte, offenbarte sich ihm der Glanz himmlischer Herrlichkeit, und der trübte das sterbliche Auge, das solcher Schau ungewohnt war (Midrasch).

[2]) Die Stelle 1. M. 24, 63: „Und Jizchak ging aus, um sich zu ergehen im Felde gegen Abend" wird im Midrasch auf die von ihm gegen Abend gehaltene Andacht bezogen und daher auf ihn die Einführung des Minchahgebetes zurückgeführt.

[3]) Jaakob in dem Traumgesichte von der Leiter (1. M. 28, 12 ff.) soll den Druck seiner Nachkommen unter den Weltreichen gesehen haben, indem ihm die himmlischen Fürsten dieser großen Erdenreiche als Engel an jener Leiter erschienen.

נְקוּבֵי מַטּוֹת. שִׁבְעוֹת מַטּוֹת. נְדִידוֹת הַמַּטּוֹת. לְאַמְּצָם יִזְכֹּר: נִשְׁאֵי עֹל מוֹטוֹת. אִם פְּץ לְהַמְטוֹת. נֶפֶץ חֲדַר הַמַּטּוֹת. לְכִפּוּר יִזְכֹּר: זֶכֶר מְצוּקִים. יְסוֹד מוּצָקִים. מִפְעָלָם לְצַעֲקִים. בְּפוּט חָשׁ לִזְכֹּר: מִפִּי יוֹנְקִים. אֲשֶׁר בַּסּוּף נֶאֱקִים. מַאֲמַר בְּרִית וְחֻקִּים. דְּבַר קָדְשׁוֹ יִזְכֹּר: זֶכֶר לִיֵּן כְּפָרִים. וְאִמְרֵי שְׁפָרִים. לְמִשְׁקְמֵי

Daß an den Bund mit ihm Du wolleſt denken! —
זכר נקבי Die Du zu Deinen Stämmen auserkoren
Und denen Lieb' und Treue Du geſchworen, —
Wie durch die Welt ſie zogen irr, verloren,
Zu neuem Heil, o wolle deß gedenken!
Iſt auch der ſchwere Richterſpruch ergangen
Für die, ſo ſchwerer Leidensdruck umfangen, —
zur Sühne, wie des Heiligthumes Prangen
Des Feindes Hand zerſtört hat, wolle denken!
זכר מצקים Der Weltenſäulen, unſrer frommen Väter,
Der Haftbedrängten Stützen und Vertreter,
Was ſie erwirkt für jene armen Beter
Dort in Mizrajim, wolle Du gedenken!
Des Jubelliedes dort im Meeresgrunde,
Des Weihgeſangs, ſelbſt aus des Säuglings Munde,
Des heil'gen Spruchs von Deinem ew'gen Bunde,
Des feſtverheiß'nen, wolle Du gedenken! —
זכר לין Wie in der Wüſt' unwirthlich grauſem Ort
Verkündet Du der Lehre ew'gen Hort,

הַפָּנִים לְזָכְרוֹן: וַיַּזְנֵתִי עַל־גָּחֲלַי רַקָּה. כִּי לֹא־אַלְמָן שַׁתִּי לְזָכְרוֹן:
יָהּ אַבְטַח בְּךָ וְלֹא בִנְדִיבִים. כִּי הֵם בַּקֶּבֶר. וְלָנֶצַח שִׁמְךָ לְזָכְרוֹן:
כָּל־אֵלֶּה סָמַכְוּנִי. וַרַחֲמֶיךָ בִּקַּשְׁתִּי. לוּלֵי הֵם תַּמְתִּי וְאֵינִי לְזָכְרוֹן:
כִּי הֵם בְּזָרוֹעַ עָדֶיךָ לֹא בָאוּ. רוֹמְמוּתֶיךָ בְּפִיהֶם שָׁמוּ לְזָכְרוֹן:
לְיוֹם זֶה נִכְמְסָם סֵכֶם חֶשְׁבּוֹנוֹת. תְּחִלָּה לְיָמִים וְרֹאשׁ לְזָכְרוֹן:

פָּרִים. בְּשָׂפָה יִזְכֹּר׃
לְעֵת בְּקוּר סְפָרִים.
סְתָרִים מְסַפְּרִים.
לִשְׁנֵי עֻפָּרִים. לְצֶדֶק
יִזְכֹּר׃ זֵכֶר כְּבוֹד
מִשְׁכָּן. מְקוֹם הוֹד
שָׁכַן. כְּרוּבִים בּוֹ
שִׁכַּן. חֶסֶד נְעוּרִים
יִזְכֹּר׃ כְּיוֹר עִם כֵּן.
וְנַעַם קוֹל הוֹכֵן.
כַּבִּיר בְּיוֹם מוֹכֵן.
לַנְּבוֹנִים יִזְכֹּר׃ זֵכֶר
יְלִיד נוּן. וּמְשָׁפְטֵי

Das wolle denen, die durch Flehens Wort
Die Opferspend' ersetzen, heut gedenken!
Wenn in das Buch sein prüfend Auge dringt, —
Das vom Geheimsten ihm die Kunde bringt, —
An jenes Paar, das Bruderlieb' umschlingt
So treu und fest[1]), mög' Er zum Heile denken!
זכר כבוד Des heil'gen Glanzes in dem Gotteszelt,
Wo einzig Du gethronet in der Welt,
Wo Deines Cherubs Pracht Du aufgestellt,
Der treuen Jugendliebe[2]) wolle denken!
Und an des heil'gen Dienstgeräths Gepränge,
An der Leviten weihevolle Klänge,
O mächtiger! in des Gerichtes Strenge
Der Deinem Dienst Geweihten mögst Du denken!
זכר יליד An jenen Sohn des Nun[3]), der kühn bezwungen

לְהַקְרִא בּוֹ כְּתַב עֵט וְשָׁמִיר. גָּלוּי וּבָאֵר וְיָדוּעַ לְזִכָּרוֹן׃ מָוֶת
וְחַיִּים שָׁלוֹם וּמִלְחָמוֹת. צַחְצָחוֹת וְשֹׂבַע בָּאִים לְזִכָּרוֹן׃ מַעֲלֵי־
גָבָר וּמַסְפֵּר צְעָדָיו. נִשְׁכָּחוּ מֵאֱנוֹשׁ. וְלֵאל לְזִכָּרוֹן׃ נִסְתָּרָה
דַּרְכִּי מִי יוֹכַל שִׁיחַ. לַשָּׁוְא נִכְתַּב־לִי חַטָּא לְזִכָּרוֹן׃ נֶגֶד פְּנֵי נָבָר
מַעֲשָׂיו יוֹכִיחוּ. וְיַעֲנֶה־בּוֹ בַּחְשׁוֹ עַד לְזִכָּרוֹן׃ שִׂיחוּ מְזִמּוֹת אֵל

[1]) Moscheh und Aharon. — [2]) Des Stiftzeltes in der Wüste, der Jugendzeit des zum Gottesbunde berufenen Volkes. Jerem. 2, 2: „Ich denke dir die Liebe Deiner Jugend" u. s. w. — [3]) Josua, der nach den Anordnungen des Priesters El'asar durch die Urim und Tummim an dem Priesterbrustschilde das Land vertheilte. Das dunkle אורי אפנין bedeutet vielleicht die Urim der Hin- oder Zuwendung (von פנה), da der Bescheid ertheilende Priester dem Fragenden zugewandt stehen mußte. Diese Erklärung ist mir mitgetheilt worden und scheint sehr sinnreich.

אוֹרִי אֶפְנוֹן. יִזָּכְרוּ
בְרִנּוֹן. פְּלֵאָם לְזֵכֶר:
יְקֻשׁ בְּרַק הַשָּׁנוֹן.
אִם הָשְׁלַף לְתַאֲנוֹן.
יַקְשִׁיב תַּחֲנוֹן. חֲנוּנָיו
לְזִכָּר: זֶכֶר טַעַם
שׁוֹפְטִים. וְאוֹת קְצִיר־
חִטִּים. טֶפֶשׁ שׁוֹטִים.
יְחַתֵּל מִלְּזִכָּר: טֹרַח
אַרְבַּעַת שְׁפָטִים. אִם
נֶעֱנְשׁוּ נְשְׁפָטִים.
מֻבַעְמִשְׁפָּטִים. אֲשֶׁר
שָׁם יִזָּכֵר: זֶכֶר חֲצוֹת
לַיְלָה. וְתוֹדוֹת
מְשֻׁפְטֵי לַיְלָה. חֹשֶׁךְ

Das heil'ge Land, dem die Verkündigungen
Der Priesterschild ertheilt, — sei laut erklungen
Von jenem Wunderwirken laut Gedenken.
Und ist gezückt des Schwertes scharfe Klinge,
Daß Weh und Leid sie den Verirrten bringe, —
O daß zu Dir ihr brünstig Beten dringe,
Und der Begnadigten mögst Du gedenken!
זכר טעם Des letzten Richters[1]) weisen Heldenmuth,
Des Zeichens, das als wahrhaft kund ihn thut,
Für der Bethörten Schuld zu Schirm und Hut,
Zum Heil laß vor Dich kommen das Gedenken!
Und drohet schon der Strafen Doppelpaar[2]),
Weil's im Gericht verwirkte Deine Schaar,
Dann des Gesetzes, das so mild und klar
Du eingesetzt, in Gnaden wolle denken! —
זכר חצות Deß, dem aus tiefem heil'gem Seelendrang
Ein Lied in stiller Nacht sich Dir entschwang[3]), —

יַחַד כָּל־בְּנֵי־אִישׁ. עוֹבְרֵי תַּחַת שֵׁבֶט בַּצֹּאן לְזִכָּרוֹן: Vorb. סוֹגֵר
דָּלֶת בְּעַד תְּמִימִים בְּזַעַם. עַד־בּוֹא קְצָם צֵאת לְזִכָּרוֹן:
עֲשֵׂה פֶלֶא לַחַיִּים לְכָל־יְהִיוּ כַּמֵּתִים. הֵישׁ אֶמְתָּךְ בְּקֶבֶר לְזִכָּרוֹן:
עוֹרַרְתָּ אָז בְּפֹעַל. עוֹרְרֵנוּ בְּלֹא פֹעַל. הֲלֹא לְנִפְלְאוֹתֶיךָ תַּעֲשׂ
לְזִכָּרוֹן: פְּנֵה אֱלֹהִים בְּיוֹשְׁבֵי נַגִּים. מַקְשִׁיב לְנִדְבְּרֵימוֹ בְּדָת

[1]) Samuel, der mitten in der Erntezeit Donner und Blitz herbeirief zur Beglaubigung seines Wortes (1. Sam. 12, 17 f.). — [2]) Vier Strafen macht der Prophet (Ezech. 14, 21) namhaft. — [3]) Davids. (Nach Ps. 119, 62: „In Mitte der Nacht steh' ich auf, Dir Dank zu singen".)

בְּאִישׁוֹן לַיְלָה. נִגּוֹנוֹ
לְמוֹ יִזְכֹּר: חֶקֶר
מִפְעָלֶךָ לַיְלָה. וַגִּיהַ
בְּלַהַב לַיְלָה. חֹק
הֲגֵה יוֹמָם וָלַיְלָה.
לְגַהָּם יִזְכֹּר: זֵכֶר זֶה
זְבוּל. אֲשֶׁר בְּבִצְעִי
חָבוּל. זְדוֹנוֹת סָבוּל.
עוֹד בַּל־יִזְכֹּר: זַעַם
כַּמַּבּוּל. אִם יְצֵאָה
לְחַבּוּל. זְכֹרוֹן יֶרַח
בּוּל. לְחֻמְלָה יִזְכֹּר:
זֵכֶר וֶכַח כָּל־פֹּעַל.
בְּקַו וָפֶלֶס יַעַל. וְאִם
בְּמֶרֶד וְאִם בְּמַעַל.
רַב־חֶסֶד יִזְכֹּר: וְאִם
טוֹב וְאִם רַע. אֲשֶׁר
יֵאָרַע. וָסְתוֹ יִפְרַע.

Wenn düstre Leidesnacht sie schon umschlang,
O seines frommen Sanges wolle denken!
Der Gottesstadt, die stets Dein Aug' bewacht, —
Erhelle sie mit lichtem Schein bei Nacht! —
Der Lehre, die sie pflegen Tag und Nacht,
Zu ihrer Heilung mögest Du gedenken!
זכר זה Daß Sündenschuld die Stätte Deiner Rast,
Das Heiligthum, zerstört, den Prachtpalast, —
An der Vergehung drückend schwere Last
Nicht wolle ferner Du, o Herr, gedenken!
Wenn wie der Sündfluth Graus die Zorneswellen
Zum Unheil schon, die Welt zerstörend, schwellen,
Dann mag zum Heil sich Dir vors Auge stellen
An Deines Tempels Weihe das Gedenken.
זכר וכח Wenn Aller Thun Du stellest ins Gericht
Nach strengem Maß, genauestem Gewicht,
Wenn Du entweihet siehst Gesetz und Pflicht,
O Deiner Gnadenfülle wolle denken!
Und was Dein spähend Auge möge finden,
Ob gutes Werk, ob Lasten schwerer Sünden,

לְזִכָּרוֹן: פְּעָלְךָ לְפָנֶיךָ וְשִׁכְרָם אִתְּךָ. אִכְלִי לֶחֶם הָעֲצָבִים בַּסַּפָּר לְזִכָּרוֹן: צָצוּ שְׁעָלִים מְחַפְּלִים כְּרָמִים. לְהַכְרִית מְנָפָן שְׂרֹשׁ וְזִכָּרוֹן: צְרָרוּם בְּפָרְךָ. נָאֲקוּ וְנוֹשָׁעוּ. בְּכִשֶּׁר הָרְרֵי־קֶדֶם הוּחַק לְזִכָּרוֹן: קֶדֶם בַּנְּתָה לַדּוֹרוֹת אֵין בָּהֶם חָפֵץ. חַלָּפָתָם וְאַבַּדְתָּם

בְּמַאַסְפָּהּ מִלְּזָכֵר׃
זֵכֶר הַחַיִּים. עַד כַּמָּה
הֵם חַיִּים. הֵן לַמָּוֶת
אִם לַחַיִּים. חַי חַי
יִזְכֹּר׃ הֲמוֹן שְׁאוֹן
בְּרוּאִים. יַעַבְרוּ
לְפָנָיו כְּמֵרִיאִים.
הֲלֹא כְּמוֹ רְאוּיִם.
לְכָל־אֶחָד יִזְכֹּר׃
זֵכֶר דַּלּוּת וָעֹשֶׁר.
בַּצֹּרֶת וָחֹשֶׁר. הֹפִי
וְגַם יֹשֶׁר. בַּדִּין הוּא
יִזְכֹּר׃ דְּבַר גָּלוּי
וְסָתֵר. בְּנִינוֹת
וְסוֹתֵר. דַּי חָסֵר
וְיֶתֶר. לְקֶצֶב יִזְכֹּר׃
זֵכֶר גְּנוּנִים לְיַשֵּׁב.
בַּמִּדְבָּר וְיוֹשֵׁב. גֶּשֶׁם

Nicht nach dem strengen Maße
zu ergründen
Der Menschen Thun o wolle
dann gedenken!
זכר החיים Wenn Du die Loose
theilest aus des Lebens,
Wenn jeglichem Du missest Ziel
des Lebens,
Ob sie des Todes würdig, ob
des Lebens,
Sie zu erhalten, Ew'ger, mögst
Du denken!
Der Wesen Fülle, der Geschöpfe
Menge,
Gleich Heerden zieh'n vorbei sie
im Gedränge;
Ob Jeglichem, als wär' er's
werth, verhänge
Nur Heil; zum Segen wolle sein
gedenken!
זכר דלות Ob Reichthums Fülle,
ob der Armuth Noth,
Ob Segens Heil blüht, ob der
Mangel droht,
Ob Recht verletzt ward, ob er-
füllt Gebot,
Das Alles im Gericht wird Er
bedenken.
Was tief verborgen ist, was kund
und laut,
Ob Umsturz harrt, ob neu wird
auferbaut,
Ob Dürftigkeit, ob reiche Fülle
thaut,
Das zu bestimmen hält Er heut
Gedenken.
זכר גנונים Ob Er der Wüste will
in Liebe warten,
Umschaffend öde Flur zum
Gottesgarten,

מַהֲיוֹת לְזִכָּרוֹן׃ קַחְתָּ דּוֹר מַאֲלָף. אֲמֶרְיךָ הִנַּחְלָתָם. לְמַעֲנָם בְּכָל־
דּוֹר חַקְתָּ לְזִכָּרוֹן׃ רָם חָשַׁק מְאֹד בְּכַלַּת נְעוּרִים. חֲרוּפֶיהָ וַעֲנִיָּיךָ
תַּפְתָּה לְזִכָּרוֹן׃ רָצָה אַחֲרֶיךָ בְּגֵיא צִיָּה וְצַלְמָוֶת. אַהֲבַת בְּלוּלֹתָיהָ
תַּעֲשׂ לְזִכָּרוֹן׃ שְׁחַתּוּ עִם־זוּ שְׁאֵת שִׁמְצָה בְּקַמֵּיהֶם. שֵׂם פֶּסֶל

וְרוּחַ לְנַשֵּׁב. מֵהֵיוֹם
יִזְכֹּר: גָּרוֹן לְהַקְשִׁיב.
מֵעַם שְׁמוֹ חוֹשֵׁב.
גְּלִיוֹת לְהָשִׁיב. בְּיוֹם
תֵּקַע יִזְכֹּר: זֵכֶר
בַּהַל וְחֵמָה. קְרַב
וּמִלְחָמָה. בְּקוּעַ
חוֹמָה לְחוֹמַת יָם
יִזְכֹּר: בְּאָדָם
וּבַבְּהֵמָה. אִם הָקְנַם
מְהוּמָה. בְּצוּר קוֹל
הוֹמָה. לָאֲדָמָה
יִזְכֹּר: זֵכֶר אֱמוּנָה
וָשֶׁקֶר. אָזוֹן שִׂיחַ
וָסֶקֶר. אוֹת פְּקֻדַּת
בֶּקֶר. לִרְגָעִים יִזְכֹּר:

Ob Regen, Wind Er sendet, den erharrten, —
Heut im Gerichte wird Er deß gedenken.
Des Flehens Rufe denen zu gewähren,
Die treu und innig seinen Namen ehren,
Daß die Zerstreuten in die Heimath kehren,
Deß woll' am Tag des Schofarhalls Er denken!
זכר בהל An jenen Tag des Schreckens und der Schauer,
Des Kampfes und der Feindesheere Lauer,
Wie ward gestürzt der heil'gen Veste Mauer[1]),
Der Stolzgeborg'nen[2]) mögst Du Solches denken!
Wenn über Mensch und Thiere ward verhangen
Für Sündenschuld der Strafgerichte Bangen, —
Des Weherufs der Beter voller Bangen
Mögst Du der angsterfüllten Erde denken!
זכר אמונה Prüfst im Gericht Du Wort und Blick und Laut,
Wenn Treu' und Lug Dein forschend Auge schaut,
Des Liebeszeichens, das Du uns vertraut,
Wie stets ob uns Du wachest[3]), mögst Du denken!

וְלֹא־אַל שָׁתוּ לְזִכָּרוֹן: שְׁבֻלוּ בְמַעֲטֵי־רֶגַע. לוּלֵי קָם בַּפֶּרֶץ.
מְעוֹרֵר שְׁבוּעָה וּבְרִית לְזִכָּרוֹן: תִּעֲבְתָּ מֵאָז עֲדַת כָּל־לְאֻמִּים.
חֻשְׁקָתְנוּ מַהֵם עֲדוּת לְזִכָּרוֹן: תְּמוּר כֶּסֶף נִמְאָס דּוֹר נִשְׁבָּח־קַהֲתָ.

[1]) Die Zerstörung des Tempels durch die Römer. — [2]) Der römischen Weltmacht. — [3]) Jes. 27, 3: „Ich, der Ewige, bewahre ihn; jeden Augenblick tränck' ich ihn." Auf diese Verheißung, die dem „Weinberge", dem Sinnbilde Israels, von dem stets nahen Schutze Gottes gegeben ist, spielt, wie es mir scheint, der Dichter an.

אִם לְזֹל אִם Vorb.
לְיֶקֶר. אוֹ לְמַעֲרַת
אוֹ לְעֹקֶר. אֱנוֹשׁ
בְּדִקְדּוּק וָחֶקֶר.
לַמִּשְׁפָּט יִזְכֹּר:

Ob Mangels Drang, ob Segens reiche Mehrung,
Ob des Gedeihens Blüthe, ob Verheerung, —
Für alles das kommt heute die Bewährung;
Der Menschen Loos kommt heute zum Gedenken!

(*אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֶׂה עוֹלָם וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם. לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל־תַּעֲלֻמוֹת וַהֲמוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית: (כִּי) אֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל. וְגַם כָּל־הַיְצוּר לֹא נִכְחַד מִמֶּךָּ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד־סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת. כִּי תָּבִיא חֹק זִכָּרוֹן לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וָנֶפֶשׁ. לְהַזְכִּר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן בְּרִיּוֹת לְאֵין תַּכְלִית: מֵרֵאשִׁית בָּאוֹת הוֹדָעְתָּ. וּמִלְּפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ: זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר. אַי־זוֹ לַחֶרֶב. וְאַיזוֹ לַשָּׁלוֹם. אַיזוֹ לָרָעָב. וְאַיזוֹ לַשֹּׂבַע: וּבְרִיּוֹת בּוֹ יִפָּקְדוּ. לְהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת: מִי לֹא נִפְקָד בְּהַיּוֹם הַזֶּה. כִּי זֵכֶר כָּל־הַיָּצוּר לְפָנֶיךָ בָּא. מַעֲשֵׂה־אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ. וַעֲלִילוֹת מִצְעֲדֵי־גָבֶר. מַחְשְׁבוֹת אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי מַעַלְלֵי־אִישׁ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁלֹּא יִשְׁכָּחֶךָ: וּבֶן־אָדָם יִתְאַמֵּץ־בָּךְ. כִּי דּוֹרְשֶׁיךָ לָעוֹלָם לֹא יִכָּשְׁלוּ. וְלֹא יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים בָּךְ: כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא. וְאַתָּה דוֹרֵשׁ מַעֲשֵׂה כֻלָּם: וְגַם אֶת־נֹחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וְתִפְקְדֵהוּ בִּדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל

קֶנֶגוּ שַׁנִּית. כִּי שִׁכַּחְנוּ מִזִּכָּרוֹן: תֹּר אִישׁ תֹּם בְּמִי זַרְעוֹ יְכֻנֶּה. שִׁכֵּל יָדִיו לְאוֹת וְזִכָּרוֹן: Vorb. תִּרְפֹּק מְשׁוּל אֶפְרַיִם כְּשַׁעֲשׁוּעַ יֶלֶד וּבֵן יַקִּיר. הֲלֹא בְּכִרִי הוּא הַקָּקְתָּ לְזִכָּרוֹן:

אתה זוכר ober der Linie.

*) Ueberſetzung ſiehe S. 192.

לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רוֹעַ מַעַלְלֵיהֶם. עַל־כֵּן זָכַרְתָּנוּ בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְבּוֹת זַרְעֵנוּ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם: וְנֶאֱמַר. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר: וּבְדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. זָכָר עָשָׂה לְנִפְלְאֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ: וְנֶאֱמַר. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. הָלֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי נְעוּרָיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם: וְנֶאֱמַר. הֲבֵן יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ. וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם. וְזָכֹר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמֹּרִיָּה. וְתֵרָאֶה לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד אַבְרָהָם אָבִינוּ אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּב הַמִּזְבֵּחַ וְכָבַשׁ רַחֲמָיו לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ. וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל יָשׁוּב חֲרוֹן אַפְּךָ מֵעַמְּךָ וּמֵעִירֶךָ וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְקַיֵּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר: וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: *) כִּי זוֹכֵר

כשיש ברית מילה מוסיפין זה בפתיחת ארון הקדש.

*) זָכֹר בְּרִית אַבְרָהָם וַעֲקֵדַת יִצְחָק. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: אוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵינֶךָ אָבִינוּ. לְמִי תַחְתָּמֶת

כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם וְאֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ. וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ הַיּוֹם בְּרַחֲמִים תִּזָּכוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית:

ותוקעין תשר״ת, ובשבת אין תוקעין.

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים. וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנְנוּ וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath wird das folgende ארשת in vielen Gemeinden nicht gebetet.)

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unſrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,

Der Du thronſt in Majeſtät in des Himmels Hallen!

הַבֵּר־נָא בִּי אִם־בִּבְשָׂרֵנוּ. בָּרֵךְ בְּרִית, תּוֹחֲלָתֵנוּ. זְכֹר אֶל־תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: רַחֲמֶיךָ זְכֹר לַהֲלֹבִין כַּשֶּׁלֶג אָדֹם. הַכֵּט לַבְּרִית, בָּנֶיךָ נָא תִּפְדֹּם. קוֹל יַעֲקֹב אִישׁ תֹּם הַקְדֵּם. זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִית קֶדֶם. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: טִפֵּי אֲהֲבֶיךָ עַד בֵּינְךָ וּבֵין יְדִידֶיךָ. נָא הַדֵּם לְאוֹת לְמִשְׁמֶרֶת לַעֲבָדֶיךָ. חָזָק דְּרוֹשׁ דָּמִים שָׁפְכוּ דְמֵי חֲסִידֶיךָ. זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: הֹרֵשׁ דָּמִים דִּין דִּינֵנוּ. הָשֵׁב שִׁבְעָתַיִם אֶל־חֵיק מְעַנֵּינוּ. חֹנֵם נִמְכַּרְנוּ וְלֹא בְכֶסֶף פָּדִינוּ. זָקֹף מְקֻדָּשְׁךָ הַשָּׁמֵם לְעֵינֵינוּ. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

מַבִּיטוּמַקְשִׁיבלְקוֹל
תְּקִיעָתֵנוּ (זִכָּרוֹן am Sabbath)
וּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים
וּבְרָצוֹן סֵדֶר
זִכְרוֹנוֹתֵינוּ׃

Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.
Horche gnädig und erbarmungsvoll
Auf den Ton, der, rufend zur Erinnerung, jetzt vor Dir erscholl! —

(Am Sabbath wird statt dieses Stückes das unten befindliche gebetet.)

Nach vierfachem Alphabeth.

אֶשָּׂא דַעִי בְּצֶדֶק.
תֵּת לְפַעֲלִי צֶדֶק.
אֶשְׁאֲלָה מִשְׁפְּטֵי־
צֶדֶק. קוֹל לְהָרִים
כַּשּׁוֹפָר. אֵין־קוֹרֵא
בְּצֶדֶק. רֹדֵף צֶדֶק
צֶדֶק. אֶקְרָא שִׁמְעָה
צֶדֶק. בְּקוֹל בָּלוּל
בַּשּׁוֹפָר׃ בַּנְּתִי
בְּמַדָּעִי. לְמֵרָחוֹק
שְׂאֵת דַּעִי. בְּטוּי

אשא (Gem.) Aufschwing' ich mich in heil'gem edlen Sinn;
Zu meines Schöpfers Preise drängt's mich hin.
Von ihm erfleh' ich Gnadenspruchs Gewinn,
Lass' ich die Stimme hallen gleich dem Schofar.
Niemand ist da, der rufen kann mit Recht,
Weil unablässig er gepflogen Recht;
Drum ruf' ich: Hör' auf Gnade statt auf Recht,
Wenn meine Stimm' ertönt mit Hall des Schofar!
בנתי Drum wend' ich in die Ferne mich zurück,
Schau' auf vergangner Zeit Loos und Geschick;

(Am Sabbath.)

Nach doppeltem Alpha-Beth am Anfange der Verse.

אָנוּסָה לְעֶזְרָה. אֶמְצָא נֶגְדִּי אֵל קָרוֹב לִי. בְּעֵת קָרְאִי בְקוֹל׃
אֲשֶׁר בַּעֲדַת־אֵל בְּקָרְבִּי נִצָּב. וּפֶה בְּמַקְדֵּשׁ מְעַט אֲצַפְצֵף לוֹ׃
בְּקוֹל׃ בַּקְּרָנִי דָּרַשְׁנִי. שָׂה פָּזוּרָה אָנִי. נִגְזוֹתִי וְנֶאֱלַמְתִּי. בְּלִי

תְּרוּעָה בְּיִדְעִי. בְּקוֹל
מַתָּן שׁוֹפָר: בּוֹ
בַּהֲרִיעִי. אֲרַצֶּה־לִּי
רֹעִי. בְּאַמְצוֹ זְרוֹעִי.
בְּקוֹל כֹּחַ שׁוֹפָר:
נְשָׂתִי בְּיוֹם דִּין.
לְהִתְוַכֵּחַ בַּדִּין. גּוֹלֶה
עָמֹק הַדִּין. בְּקוֹל
קְפָאוֹן שׁוֹפָר: גְּזֵרַת
דָּת וָדִין. אִם חָיַבְתִּי
בַּדִּין. גְּרוֹנִי יַעֲכֹב
מוֹרַע דִּין. בְּקוֹל
עֹם שׁוֹפָר: דְּרֹשׁ
וְהַעַל רְטִיָּה. לְפָנֵי
טְרִיָּה. דַּעַת לִטְרוּיָה.
קוֹל חֹבֵשׁ שׁוֹפָר:
דָּחוּי לִכְרוּיָה. בְּעַד

Des Tones Macht erscheinet meinem Blick,
Wie wunderbar ertönt der Hall des Schofar.
Und lass' ich wieder seinen Ton erschallen,
Werd' ich dem ew'gen Hirten wohlgefallen;
In neuer Kraft dann werd' ich vor ihm wallen,
Wenn neu erweckt ich bin durch Hall des Schofar.
נשתי Ich trete hin am Tage des Gerichts,
Von ihm den Spruch empfahend des Gerichts,
Der in die Tiefen dringt des Strafgerichts,
Bei dem zerschmetternd lauten Hall des Schofar.
Wenn ich verdient das Urtheil im Gericht,
Das mich verdammt, weil ich versäumt die Pflicht,
Aufhalte mein Gebet das Strafgericht,
Mein Flehensruf, geeint dem Hall des Schofar.
דרש O gnadenreich laß heilen und gesunden,
Eh' noch Dein Urtheilsspruch geschlagen wunden;
Laß d e r[1]), die schon so Schweres hat empfunden,
Wie zum Verband ertönen Hall des Schofar!
Die Du verstoßen hast in Feindeshand,

לְהָרִים קוֹל: בֶּאֱמֹר גּוֹזֵי נִדָּחָה הִיא. שִׁמְרָה וְצָלָה לֹא יִשְׁאַב
בְּקוֹל: בַּלְּתִי שִׂיחַ בְּחָקָיו. וְחִבֵּי עֶרֶב. הִטָּה אָזֶן וְשָׂח הַשְׁמִיעֵנִי
אֶת־קוֹלֵךְ קוֹל: גָּז וּבָרַח מָנִי כְּעֹפֶר עַל־הָרֵי בָתֶר. בְּבַקָּשׁוֹ דָת

[1]) Jisrael, auch hier, wie oben S. 111 (s. das. Anm. 1), im femin. aufgeführt.

נָכְרִיָּה. דְּרוֹר לְכָל־
בְּרִיָּה. בְּקוֹל הַעֲבָרַת
שׁוֹפָר: הָכְשַׁל
בְּנַאֲפוּף. בְּזָרַת
גְּפוּף. הֲצַנַּ בְּרִיב
צְפוּף. בְּקוֹל חֲרַדַּת
שׁוֹפָר: הָעֲנַשׁ
בְּאַפּוּף. וְשָׁב חֲיוֹת
חָפוּף. הוֹעִילוּ לֵב
כָּפוּף. בְּקוֹל כְּפִיפַת
שׁוֹפָר: וְאִם שׁוֹד
יַעֲלֶזוּ. וּבַדִּין יְלִיזוּ.
וְצָדָק יָרוּץ לְאָחֳזוּ.
בְּקוֹל חִיל שׁוֹפָר:
וְכִמּוֹ מַכְנִים בְּזוּ.
וּמוֹצִיא בְּזוּ. וְכֵן מֵנוּ
יְגִיזוּ. בְּקוֹל רוֹחַ
שׁוֹפָר: זֶה מִכֹּל־

An deren Statt Du Fremde hast erkannt, —
Laß ihr der Freiheit neues Unterpfand
Erklingen heut durch mächt'gen Hall des Schofar.
Wer Dich durch sünd'gen Wandel schwer gekränkt, הכשל
Gebuhlt um Fremde, — wenn er heut bedrängt
Steht im Gericht vor Dir, der Alles denkt,
Erschrecket vom gewalt'gen Hall des Schofar.
Wenn Leiden ist zur Strafe ihm verhängt
Und reuig heut sein Herz zu Dir er lenkt, —
Ihm frommt es dann, daß er den Sinn gesenkt,
Wenn niederbeugend tönt der Hall des Schofar.
Und wer des Frevels sinnberückt sich freut, ואם
Wenn im Gericht die eigne Schuld ihn zeiht, —
Eilt er zu Dir, weil tief sein Herz bereut,
Aus seinem Schlaf geweckt durch Hall des Schofar.
Dann, wie der Ton, der flüchtig ist erklungen,
Entfleucht, da kaum er noch hineingedrungen,
So hat sich ihm der Sünde Last entschwungen,
Beim schnell enteilten Laut vom Hall des Schofar.
Den Ton erkor der Herr vor allen Klängen, זה

וָאוֹת בְּמִשְׁכְּנֹתַי וְאֵין קוֹל: דְּלֹג מִכָּתָר לְכָתָר. הֲשִׁיבֵהוּ אֵלַי. אוֹלַי יִשָּׂא פָּנֶיךָ עֵקֶב שָׁמְעֵךְ בְּקוֹל: דְּרוֹשׁ טוֹבָה לְמוֹ וּרְאֵה שָׁה מוֹרִיָּה. אֲלֵם פִּיהוּ יְהִי צָדָק לְלֹא שָׁמְעָה בְּקוֹל: הֶסֵר מַחֲלָק יָדַיִם שְׁעִירוֹת. הוֹנָה בְּתַחֲנוּגִים. כִּי לְךָ הַקּוֹל: הוֹשַׁע אֲשֶׁר לֹא תִשְׁכַּח

קוֹלוֹת. אֲשֶׁר בְּמַקְהֲלוֹת. זִקֵּק לְקַהֲלוֹת. קוֹל תִּקַּע שׁוֹפָר: זְמֵי עַקְלַקַּלוֹת. מְחֻבֵּי סְכִיכוֹת. זָעוּ בְּגִדּוּעַ מַקְלוֹת. בְּקוֹל שֹׁמֵעַ שׁוֹפָר: חַי מִכֹּל־ שָׁנָה. יוֹם זֶה שְׁנָה. חָקוֹק לְשׁוֹשַׁנָּה. לְקוֹל חֲרוּת שׁוֹפָר: חִבָּתוֹ מְשֻׁנָּה. שְׁנִיָּה מֵרִאשׁוֹנָה. חֵטְא כָּל־ הַשָּׁנָה. דְּחוֹת בְּקוֹל שׁוֹפָר: טֶבַע בְּרָכוֹת

Die je erſchollen in der Völker Mengen;
Zuſammenſchaaren ſoll, zuſammendrängen
Die Seinen ſtets der laute Hall des Schofar.
Die droh'ndem Tode trotzend, blind im Wahn
Sich drängten vor, dem heil'gen Berg zu nah'n,
Sie bebten angſtvoll[1]), als ſie Cedern ſah'n
Hinſtürzen bei dem mächt'gen Hall des Schofar.
חי Der ewig lebt, hat dieſen Tag allein
Sich auserſehen aus der Tage Reih'n,
Ihn ſetzt' Er ſeinen Treuen, Trauten ein
Für Freiheitskündung durch den Hall des Schofar.
Mit einem Liebemaß, das ohne Gleichen,
Stellt' Er ihn auf als ſeiner Gnade Zeichen,
Daß alle Schuld des Jahres mög' entweichen,
Wenn an ihm wird gehört der Hall des Schofar.
טבע Wenn neunfach wir Dir Segensſprüche[2]) bringen,

עֲדוּת. וּמִפִּי זַרְעוֹ לֹא־יָסוּף קוֹל: וְחוֹזֵי וּמְלִיצֵי הֵם בְּנֵי אִמִּי. וְאָז נִחְרוּ־בִי. לְמַעַן אֶשְׁמַע קוֹל: וְעַל מִשְׁמַרְתָּם יַעֲמְדוּ וְיִוָּעֲקוּ וְגַל לָהֶם סוֹד. וְהוּא יַעֲנֵם בְּקוֹל: זֶה חָמַק מֶנִּי. אֶסּוֹבֵב וַאֲבַקְשֶׁנּוּ בְּכָל־מָקוֹם הוּא. אָנָה אֶשָּׂא קוֹל: זָבָר דּוֹדִי לְמַטֵּה. אַדִּיר בַּמָּרוֹם.

[1]) Bei der Offenbarung Gottes auf dem Sinai ward Todesſtrafe über denjenigen verhängt, der den Berg betritt (2. M. 19, 12 f.). Aber ſelbſt die durch Strafe nicht eingeſchüchterten blieben zurück, denn „das ganze Volk vernahm die Donnerſchläge, die Blitze und den Poſaunenſchall. . . Als das Volk dies vernahm, da bebten ſie zurück und ſtanden von fern" daſ. 20, 15). — [2]) Die neun Benedeiungen im Mußafgebete.

תְּשַׁע. מוּל שׁוֹפְרוֹת
תְּשַׁע. טָהוֹר מֵהֶם
יְשַׁע. בְּקוֹל דַּת
שׁוֹפָר: טָנֵף צְחוּנֵי
רָשַׁע. בְּשׁוּבָם
מִפֶּשַׁע. טְרִיתָם
תְּשַׁעֲשַׁע. בְּקוֹל שָׁוַע
שׁוֹפָר: יִטַּב מִשּׁוּר
פָּר. וּמֵאֵיל הַמִּשְׁפָּר.
יוֹם הַמִּסְפָּר. לְקוֹל
חֲדוּשׁ שׁוֹפָר: יִקָּשׁ
יוֹפָר. וְשִׂטָּן יֵחָפֵר.
יִשָּׂר לֵב יְשֻׁפָּר. בְּקוֹל
שְׁפוּר שׁוֹפָר: כְּעֵת
הֵם תּוֹקְעִים. גַּיְא
מַבְקִיעִים. כְּרָכִים
מַשְׁקִיעִים. בְּקוֹל
שְׁאוֹן שׁוֹפָר: כְּלֵ־

Der Zahl der Töne gleich, die heut erklingen,
Laß, Lautrer! sie zum Heile vor Dich dringen
Bei dem von Dir gebotnen Hall des Schofar.
Die durch Unlautres ihre Seel' entweiht,
Wenn reuig sie verlassen Sündigkeit,
O ihrer Wunde sei Dein Heil bereit,
Wenn klagend wird gehört der Hall des Schofar!
ישב Und theurer Dir vor reichen Opferbränden,
Wohldustender denn alle Altarspenden
Sei Dir der Tag, an dem zu Dir sich wenden
Die Deinen, neu verjüngt durch Hall des Schofar.
Der Sünden Schling' und Fallstrick sei verbannt;
Der Kläger, der uns zeiht, — ihn decke Schand'!
Und lieb Dir sei das Herz, Dir zugewandt
In neuer Schöne, durch den Hall des Schofar.
כעת Wenn Schofars Töne laut erklingend hallen,
Erdröhnt durchs Thal weithin das mächt'ge Schallen,
Einsinkend Städte in den Boden fallen.
So mächtig braust daher der Hall des Schofar.

מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. לְמַעְלָה קוֹרְאִים בְּקוֹל: חֲיָלֵי מַיִם. אֲשֶׁר בָּם שָׁבִילוֹ. דִּבְּרוּ תְמוּנָה לֹא רָאִינוּ. זוֹלְתִי קוֹל: חִפַּשְׁתִּי יְשִׁימוֹן חַיִּשׁ. וְאָמְרוּ אָיִן. קֶדֶם תִּתּוֹ עֹז. בְּעַתְנִי בְּקוֹל: טָהוֹר דִּגֵּל הָרִים וָעָבָר. וּמְמַעוֹן הַר מוֹר אָז נָתַן קוֹל: טִמֵּאתִי יְדִידוּת שְׁכֻנוֹ וְעָלָה

הֲמוֹן מְרֵעִים. בְּחִיל מִתְרוֹעֲעִים. כַּאֲשֶׁר הֵם מַתְרִיעִים. קוֹל יָרִיעַ כַּשּׁוֹפָר: לְקוֹלוֹ בְּיִקָּשֵׁב. יָבֵעַת כָּל־מוֹשָׁב. לְאֻמִּים בְּסַעַר יִנָּשֵׁב. בְּקוֹל סַעֲרַת שׁוֹפָר: לְיִרְעָיו יוּשַׁב. לְאוֹת טוֹב יִתְחַשָּׁב. לְעֵת יִתְיַשַּׁב. בְּקוֹל מַעַם שׁוֹפָר: מוֹאֲסָיו לְהַבְקִיעַ. בּוֹגְדָיו לְקַעֲקֵעַ. מֹרְדָיו לְהַשְׁקִיעַ. בְּקוֹל חָזוּק שׁוֹפָר: מַאֲרִיךְ בְּהִתְקַעַ. מְקַצֵּר

Der Sünder Brut erzittert angsterregt,
Das Herz vor Schreck und Schauer ihnen schlägt,
Wenn mächtig schmetternd sie hat aufgeregt
Der schauervolle Ton, der Hall des Schofar.
לקולו Wenn einst vernommen wird der helle Klang,
Entsetzen dann in alle Räume drang;
Wie Sturmeswehn erfaßt's die Völker bang,
Wenn Er heranstürmt mit dem Hall des Schofar.
Doch seinen Freunden gilt's als Gnadenzeichen,
Es kündet an den ewig Gnadenreichen,
Dem Alle willig dann die Krone reichen,
Wenn mahnend ruft und lehrend Hall des Schofar.
מואסיו Der Sturz der Gottverächter ist genaht,
Gemähet wird der Frevler üpp'ge Saat,
Versenkt Abtrünnigkeit, gestraft Verrath,
Wenn mächtig dröhnt der laute Hall des Schofar.[1])
Es schallt sein Ton zuerst aushallend lang;
Er bricht sich stöhnend, wie im Schmerzensdrang;

לְיוֹם בָּמָא יָבֹא. בְּאָזְנֵי קוֹל: יָקַרְתִּי בָעֵינָיו. וְנִלְוָה לִי בַּשָּׁבִי. עִמּוֹ־אָנֹכִי אֲז הַבְטִיחַנִי בְקוֹל: יָרֵד לְשִׁנְעָר וְשָׁם כֹּם בְּעֵילָם. הִשְׁמִיעַ כַּאֲרִי וּבְנָחַשׁ קוֹל: בִּלָּה מָגִי דּוֹב כְּהִתְרַפֵּה מִמְּלֹאכֶת. חַק בַּמִּכְתָּב

[1]) In den prophetischen Schilderungen der Erlösung und des zukünftigen Weltgerichtes erscheint der Schofar.

בְּהִבָּקַע. מְרִיעַ
וְתוֹקֵעַ. בְּקוֹל שְׁלוּשׁ
שׁוֹפָר: נוֹתֵן אֵימוֹת.
מַחְפִּיז אֻמּוֹת. נוֹסֵ׳
נוֹאָמוֹת. מִקּוֹל בּוּק
שׁוֹפָר: נוֹתֵץ חוֹמוֹת.
מַשְׁבִּית מִלְחָמוֹת.
נוֹהֵם כַּהֲמוֹת. קוֹל
שַׂאֲגַ שׁוֹפָר: סוֹדוֹ
כְּגִלָּה. בְּסִין לַסְּגֻלָּה.
סִים מְגִלָּה. בְּקוֹל
הֲלוּךְ שׁוֹפָר: סוֹד
יוֹם גְּאֻלָּה. בְּהָשְׁפּוֹ
לַדְּגוּלָה. שָׁשׁוֹן
וְגִילָה. קוֹל יַשְׁמִיעַ
שׁוֹפָר: עָשׂוֹר הוֹדָה.

Dann hell aufschmetternd wird gehört sein Klang.
So dreifach wird vernommen Hall des Schofar[1]).
נותן Weithin verbreitet Grau'n und Schreck sein Klang;
Nationen beben vor Entsetzen bang.
„O fliehet, flüchtet!" ruft es, weil erklang
Verwirrend, sinnbetäubend Hall des Schofar.
Die stolzen Mauern bringet er zum Fall[2]),
Das Kampfgewühl wird enden einst sein Hall,
Wenn sie erbrausen wird wie Meeresschwall,
Die mächtig dröhnende Gewalt des Schofar.
סודו Als sein Geheimniß denen Er vertraut,
Die Er gehegt, sein Eigenthum so traut,
Am Sinai, — der Offenbarung Laut
Beschlossen ward mit mächt'gem Hall des Schofar.
Wenn Er das Siegel wird der Zukunft lösen,
Sein Volk, des Wimpel hoch weht, zu erlösen, —
Zu freud'ger Lust, zur Wendung all des Bösen
Läßt Er ertönen dann den Hall des Schofar.
עשור Am Tag der Sühne, ernster Buß' geweiht[1]),

וַיַּעֲבֵר־קוֹל: כָּבֵשׁ לִי אַרְבָּעָה רָאשַׁי נָמַר. וְגַם אֲנִי בְּתוֹדָיוֹת
סֶלָה אַשְׁמִיעַ לוֹ קוֹל: לְחַיַּת קָנָה אָז מָכַר אֶרֶץ. מִי־לִי בַּשָּׁמַיִם
אָז תַּרִיסָה קוֹל: לַאלֹהַי יִשְׁעִי מִשְׁנֵי בַרְזֶל שִׁוַּעְתִּי. וּמַרְגָּל עַכְבִּישׁ

[1]) Mit Bezug auf die üblichen drei Formen des Schofarhalles: תקיעה, שברים תרועה. — [2]) Wie bei der Eroberung von Jericho (Jos. 6, 20.)

עֹנֶג מַרְחָה. עֲבֵרוֹת מַמְחָה. בְּקוֹל צֶרַח שׁוֹפָר: עֲוֹנוֹת מֹחֶה. עַבְדוּת מְאַחֶה. עֲבֹדוֹת מַנְחָה. קוֹל חָצוּר שׁוֹפָר: פַּגֵּר וְהַסְעֵר. מַמְלְכוֹת שָׁעִיר. פְּשָׁעָה תָּעִיר. בְּקוֹל קוֹלוֹת שׁוֹפָר: פְּתָחֵי הָעִיר. תַּשְׁקִיעַ וְתַבְעִיר. פַּחַד רַב וְצָעִיר. מִקּוֹל הֶמְיַת שׁוֹפָר: צִיּוֹן רֶמֶז אוֹת. שׁוֹפָרוֹת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת. צְוָחָה בְּמִדְיָן

Am Sabbathtag, der heil'gen Muße Zeit,
Um wegzuspülen Sünde stets bereit,
Wird er vernommen laut, der Hall des Schofar.
Dem Sünd'gen bringt er heil'gen Gottesfrieden,
Verbrüdert, was das Leben schroff geschieden,
Er bietet Rast dem von der Arbeit Müden,
Wenn schmetternd er erklingt, der Hall des Schofar.
פגר O stürz' es hin, fortstürm's mit Deinen Winden,
Das trotz'ge Reich, die stolze Burg der Sünden[2])!
Aufwühle seine Schuld aus tiefen Gründen
Mit dem gewaltig lauten Hall des Schofar!
Stürm' ihre Pforten mit des Zorns Gewittern,
Laß sie versinken, sie zu Staub verwittern
Und Klein und Groß in ihr in Angst erzittern
Beim mächt'gen Brausen, bei dem Hall des Schofar!
ציון O laß ihr Loos dereinst dem Midjans gleichen:
Dreihundert der Posaunen waren Zeichen

הַצָּרָחָתִי בְקוֹל: מַדַּת קְצִי לֹא הוֹדִיעֵנִי. מָתַי בְּאָרְצִי תּוֹר יַשְׁמִיעַ קוֹל: מְיַדְּעֵי סֵפֶר חָתֹם קְצִי. לְבַל־דַּעַת צוֹפַי עֵת יִשְׁאוּ קוֹל: נָא הַבֵּט וּרְאֵה עָנְיִי וּמְרוּדִי. אֵין לִי מַכִּיר לְמִי אֶשָּׂא קוֹל: נָצָה אֶקְוֶה. כִּי לֹא יִפּוֹל דָּבָר. מְמַקְשִׁיבֵי דְּמָמָה וָקוֹל: שׁוֹשׁ יָשִׁישׁ

[1]) Am Versöhnungstage des Jobeljahres soll der Hall des Schofar dem Armen den Wiederbesitz seiner Grundstücke und dem Knechte seine Freiheit ankündigen 3. M. 25, 9 f.). — [2]) Vgl. S. 111, Anm. 1.

דְאוֹת. בְּקוֹל שִׁתּוּף
שׁוֹפָר: צִפְצְפוּ
צְבָאוֹת. כְּשָׁרוּ
פְלָאוֹת. צוּר כְּעֵשׂ
נִפְלָאוֹת. בְּקוֹל עֲרֵב
שׁוֹפָר: קוֹל חֲלוּשָׁה.
בְּאַרְקָא חֲלָשָׁה.
קוֹלוֹת מַתַּן שְׁלֹשָׁה.
קוֹלוֹת כִּנְתָנוּ
בַּשּׁוֹפָר: קֶרֶן
מְשֻׁלָּשָׁה. הַיּוֹם לְזֵכֶר
אַשְׁכְּשָׁה. קְרוֹא עוֹד
שְׁלִשָׁה. בְּקוֹל עִתּוּד
שׁוֹפָר: רָחֲשָׁתִי

Zum Ruf der Angſt, für Schrecken grauſen, bleichen,
Vermählet mit dem lauten Hall des Schofar[1]).
Und lauten Jubel ſtimmt' an ſeine Schaar,
Da ſie die mächt'gen Wunder ward gewahr,
Wie ſich der Herr gezeiget offenbar,
Und mild erklang damals der Hall des Schofar.
קול Und leiſe dumpfes Stöhnen ward vernommen:
Aufſeufzt die Erd' in Schrecken, bang beklommen,
Als Er ſein dreifach Wort[2]) ertheilt zum Frommen,
Und laut erhallete der Ton des Schofar.
Des Widders Horn, des an Bedeutung reichen,
Laſſ' dreifach heut erſchallen ich als Zeichen.
Den Tönen wird dreifacher Tonhall gleichen,
Wenn einſt in Zukunft dröhnt der Hall vom Schofar.
רחשתי Empor zu Deinen Höh'n ſchau' ich voll Bangen,

לִבִּי בְקִרְבִּי. בְּשָׁמְעִי הוֹדִי דוֹפֵק עַל־פְּתָחַי קוֹל: Vorb.. סָלָה
יְשִׁימֵנִי כַּחוֹתָם עַל־לֵב. כְּאָז תַּחַת הַתְּפוּחַ עוֹרְרַנִי בְּקוֹל:
עֵדִיתַנִי אֵל עַל־כָּל־בָּנוֹת. כִּי בַעֲבוּרִי בְּחוֹרֵב תַּתָּה קוֹל: עַל־
כָּל־אֱלֹהִים מְאֹד נִתְעַלְיָת. נָצַח תִּתְעַלֶּה בִּתְרוּעַת קוֹל: פְּעָה
מִמִּדְבָּר צִפּוֹר מִמְצְרַיִם. וְיוֹנָה הַשְׁמִיעָה מַאֲשׁוּר קוֹל: פְּקֹד צִפּוֹר
בַּיִת. דְּרוֹשׁ יוֹנַת אֵלָם. תְּקַע לְמוֹ בַּשּׁוֹפָר. וּשְׁרֹק לָמוֹ בְּקוֹל:

---

[1]) Sieg Iſraels über Midjan unter der Leitung des Gid'on. Richt. 7, 16—22. — [2]) „Thorah, Propheten, heilige Schriften," die den Inbegriff der göttlichen Offenbarung bilden und in dem am Sinai zunächſt Offenbarten als in ihrer Wurzel enthaltend ſind. Die Stelle ſpielt auf Talm. Sabb. Fol. 88a an, wo die Lehre אוריאן תליתאי heißt.

לַעֲלִיוֹת. וְעֵינַי
תְּלוּיוֹת. רְאוֹת כְּנוּם
גְּלִיוֹת. בְּקוֹל נֶגֶד
שׁוֹפָר: רְבִיעִית חַיּוֹת.
לִיקוֹד לְהָיוֹת. רֶשֶׁף
שַׁלְהֶבְיוֹת. בְּקוֹל
לַהַב שׁוֹפָר: שְׁנָה
תְּעוֹרֵר. לְשַׁלֵּם גְּמוּל
לַעוֹרֵר. שְׁאוֹנוֹ
תְּפוֹרֵר. בְּקוֹל
גְּבוּרוֹת שׁוֹפָר:
שׁוֹשָׁן תַּדְרֵר. גְּאֻלָּה
תְּבָרֵר. שׁוֹכְנִים
תְּזוֹרֵר. בְּקוֹל הַעֲרַת
שׁוֹפָר: תֵּימָן תֵּישָׁר
מֵחֶרְמוֹן. לְרוּעַ

Sehnsüchtig meine Augen an Dir hangen,
Zu sehn, wie die Zerstreuten heim gelangen,
Geeinet durch den mächt'gen Ton des Schofar.

Das vierte Reich[1]), das schaute Dein Prophet,
In heller Gluth, in lichter Flamme steht,
Im Brande wird es von der Welt verweht,
Wenn flammend, feuersprühend hallt der Schofar.

שנה Das Strafgericht, das schlummernd schien, erwacht:
Der Feind erfährt dann der Vergeltung Macht;
Gebrochen wird die prahlend eitle Pracht
Bei mächtig tönender Gewalt des Schofar.

Den Deinen wird die Freiheit dann gebracht,
Aufglänzt Erlösung in der Sonnen Pracht,
Aufrüttelst Du, was schläft in Todesnacht,
Beim lauten Weckruf, der ertönt vom Schofar.

תישר Vom Chermon her wirst Du die Schritte wenden,

צוֹר חֻקִּים מָגֵן. לְבַל יָעוּפוּ כְּנָשֶׁר. לְבַל יִכָּנְפוּ מַשְׁמִיעֵי קוֹל:
צְרוּפָה אָלְמַד. וְעֵינַי לְמוֹרַי. כְּאֵז צִיר מְדַבֵּר. וְאַל מְשִׁיבוֹ בְּקוֹל:
קָרֵב קֵץ. בָּא עֵת מִשְׁפָּט. קָם מֵלִיץ יֹשֶׁר. לְהִתְחַנֵּן בְּקוֹל: קְדֹשׁ
חָדָשׁ. יְהוּכַן מוֹעֵד. וְאֶתְקַע בַּשּׁוֹפָר. וְיַעֲנֶה־לִּי בְּקוֹל: רָגֵשׁ מְקֻבָּר.
צְוָחָה מַסָּלַע. בְּתַת יַבֵּשׁי עֶצֶם מַעֲבַר קוֹל: רְאוּ גַם בָּהָרִים.

[1]) Das römische, in den vom Propheten Daniel geschauten Thieren nach der symbolischen Deutung vorgebildet (s. Dan. 7).

אֲדָמוֹן. תַּשְׁלֵג
בְּצַלְמוֹן. בְּקוֹל הֲמוֹן
שׁוֹפָר: תִּצְעַד Vorb.
כְּבִישִׁימוֹן. בְּמַתַּן
אָמוֹן. תַּשְׁמִיעַ
בָּאַרְמוֹן. קוֹל קוֹרֵא
כַּשּׁוֹפָר:

Und Esaws Reich wird dann zerschmettert enden,
Und Kühlungshauch in Höllengluth entsenden
Wird laut erbrausend dann der Hall des Schofar.
O schreit' einher, wie in der Wüste dort,
Als Du verkündet Deiner Lehre Wort!
Laß wieder schallen aus dem heil'gen Ort
Die Stimme, rufend wie der Hall des Schofar!

(*אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדֶךָ עַל עַם קָדְשֶׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם:
מִן־הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם קוֹלֶךָ. וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם בְּעַרְפַּלֵּי־
טֹהַר: גַּם (כָּל־)הָעוֹלָם כָּלוּ חָל מִפָּנֶיךָ. וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית
חָרְדוּ מִמֶּךָ. בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְבֵּנוּ עַל־הַר סִינַי. לְלַמֵּד לְעַמְּךָ
תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתַּשְׁמִיעַם אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ. וְדִבְּרוֹת קָדְשֶׁךָ
מִלַּהֲבוֹת אֵשׁ: בְּקֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם נִגְלֵיתָ וּבְקוֹל שׁוֹפָר
עֲלֵיהֶם הוֹפָעְתָּ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
בִּהְיֹת הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקֹל
שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר.

וְקוֹל שׁוֹפָר בָּאָרֶץ. לְהַשְׁמִיעַ רָנָן מִדְּמוּמֵי קוֹל: שֶׁנֶּג לַב הוּתַל
עוֹד בַּל־יַטָּנוּ. בְּלִי לְהַכְבִּיד אֹזֶן מִשְּׁמוֹעַ קוֹל: שׁוֹבֵב לִי בְּקֶדֶם
דֶּת מוֹרָשָׁה. אֲשֶׁר בָּהּ עִלַּפְתַּנִי בִּלַּפִּידִים וְקוֹל: תְּבוּנָה הַפִּיק
אִישׁ נִבּוֹן דָּבָר. וְחַק נַעֲם זְמִירוֹת בִּנְעִימוֹת קוֹל: תְּהִלָּה יְתַנּוּ
אָז לַכֹּל הִשְׁמִיעַ. לְאַל מוֹשֵׁל בַּכֹּל יַמְתִּיקוּ בְקוֹל: תַּחַת בְּנֵי צִיּוֹן.
בְּנֵי יֵיוֶן שַׁחוּ. הִבְרַקְתָּ חִצִּים. וַתֶּהֱמֵם בְּקוֹל: תִּרְעַם לְבוּזַי. תִּתְקַע
בַּשּׁוֹפָר. בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן. אָז יָלֵךְ קוֹל: אתה נגלית ober der Linie.

*) Ueberſetzung ſiehe S. 194.

וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים
יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וַיֹּאמֶר. וְכָל־הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת וְאֶת־
הַלַּפִּידִים וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא הָעָם
וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.
עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר. בַּחֲצֹצְרוֹת
וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: וְנֶאֱמַר תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ
שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט
לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ
בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ:
הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ
בְּתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־
שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ
הַלְלוּיָהּ: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. בְּכֹל־
יֹשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ כְּנֶשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ
שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר
גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלָם: וְנֶאֱמַר.
וַיְיָ עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק חִצּוֹ וַאדֹנָי יֱהוִה בַּשּׁוֹפָר
יִתְקָע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן: יְיָ צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם:
כֵּן תָּגֵן עַל־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּשְׁלוֹמֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תִּקַּע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ
וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם.
וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ כְּמִצְוָה עָלֵינוּ

בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר׃
וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם
בַּחֲצֹצְרוֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם
לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם׃ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ
קוֹל שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה וְאֵין דּוֹמֶה לָךְ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים׃

ותוקעין תשר״ת (ובשבת אין תוקעין).

תקיעה׃ שברים׃ תרועה׃ תקיעה׃

(* הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט
כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים.
אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים.
וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנֵּנוּ
וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם קָדוֹשׁ׃

(Am Sabbath wird das folgende ארשת in vielen Gemeinden nicht gebetet.)

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל (Am Sabbath זִכְרוֹן) תְּקִיעָתֵינוּ וּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֶדֶר שׁוֹפְרוֹתֵינוּ׃

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unsrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,
Der Du thronst in Majestät in des Himmels Hallen!
Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.
Nimm in Gnaden an den Klang,
Der, vom Schofar kündend, eben zu Dir drang! —

*) Uebersetzung siehe S. 252.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

Gem. u. Vorb. וְתֶעֱרַב לְפָנֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן: אָנָּא רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן (עִירֶךָ) וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָיִם: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Vorb. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְּךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב

Gem. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל־שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל־שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

Gem. u. Vorb. Ach laß Dir wohlgefallen unser Beten, wie Ganzopfer und Altargaben! O Erbarmer, in der Fülle Deiner Barmherzigkeit lasse zurückkehren Deinen Gottesglanz nach Zijon, Deiner Stadt, und die Ordnung des Tempeldienstes nach Jeruschalajim! Und unsere Augen mögen es sehen, wenn Du nach Zijon zurückkehrest in Barmherzigkeit! Und dort wollen wir in Ehrfurcht Dir dienen, wie in den Tagen der Vorwelt und den Jahren der Vorzeit.

Vorb. Gelobt sei Du, Ewiger, dem allein wir in Ehrfurcht dienen wollen.

Gem. Dir danken wir, daß Du, Ewiger, unser Gott und der Gott unserer Väter bist, immerdar. Du bist unser Lebensfels, Du unser Schutzschild, Du bist es, der unser Leben erhält. Dir wollen wir danken und Deine Lobpreisungen verkünden. Für unser Leben, das in Deiner Hand steht, für unsere Seelen, die Du uns anvertraut hast, für Deine Wunder, die Du täglich an uns tust, und für Deine Wohltaten, die Du uns zu jeder Zeit, Abend,

וְבָרֵךְ וְצָהֳרַיִם. חַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

Gem. אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכֹר רַחֲמֶיךָ וּכְבוֹשׁ כַּעַסְךָ וְכַלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וּמַגֵּפָה וּפֶגַע רַע וְכָל־מַחֲלָה וְכָל־תַּקָּלָה וְכָל־קְטָטָה וְכָל־מִינֵי פֻרְעָנֻיוֹת וְכָל־גְּזֵרָה רָעָה וְשִׂנְאַת חִנָּם מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

(Gem.) אבינו Unser Vater, unser König! Sei Deines Erbarmens eingedenk und halte ein Deinen Zorn, und wehr' ab Seuche, Schwert und Hunger, Elend und Verderben, Schuld und Plage und jedes böse Begegniß, jegliche Krankheit und jeglichen Anstoß, jeden Hader, jede Art von bösem Geschicke und jedes harte Verhängniß und unverdienten Haß von uns und all Deinen Bundeskindern.

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה. וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

Vorb. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו

Vorb. laut כֹּהֲנִים

Gem. עַם קְדוֹשֶׁיךָ כָּאָמוּר׃

Die Priester.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ

(Vorb.) אלהינו Unser Gott und unserer Väter Gott! Segne mit dem in Deiner Thora geordneten dreifachen Segen, wie er durch Moscheh, Deinen Knecht, verzeichnet und durch den Mund Aharons und seiner Sprößlinge ist ausgesprochen worden, die Priester, Deine heilige Schaar.

(Die Priester:) Gelobt sei Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns mit der

בְּקְדֻשָּׁתוֹ שֶׁל־אַהֲרֹן וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה׃

Weihe Aharons geheiligt und uns geboten hat, ſein Volk Israel in Liebe zu ſegnen.

Vorbeter.

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃

Es ſegne dich — Es ſegne dich der Ewige von Zijon aus, der Schöpfer des Himmels und der Erden!

יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ׃

Der Ewige — Ewiger, unſer Herr! wie herrlich iſt Dein Name auf der ganzen Erde!

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמַרְנִי אֵל כִּי־חָסִיתִי בָךְ׃

Und behüte dich! — Behüte mich, mein Gott! denn auf Dich vertrau' ich.

Während die Prieſter ſingen, betet die Gemeinde.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל־עוֹלָם, אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלָּךְ. חֲלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה־הוּא: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה, בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל־עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל־אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלָי: אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם בַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כִּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמִרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרִיחוֹ עַל־יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת־קִלְלַת בִּלְעָם מְקַלְלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵנִי וְתִרְצֵנִי: אָמֵן׃

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה׃

Es laſſe leuchten — Gott begnad' uns und ſegne uns, laſſe leuchten ſein Antlitz mit uns! Selah.

יי יי אל רחום וחנון
ארך אפים ורב־חסד
ואמת׃

פנה־אלי וחנני כי־
יחיד ועני אני׃

אליך יי נפשי אשא.
ויחנך הנה כעיני עבדים
אל־יד אדוניהם כעיני
שפחה אל־יד גברתה
כן עינינו אל־יי אלהינו
עד שיחננו׃ רבונו של עולם.

ישא ישא ברכה מאת
יי וצדקה מאלהי ישעו׃
(ומצא־חן ושכל טוב
בעיני אלהים ואדם׃)

יי יי חננו לך קוינו היה
זרעם לבקרים אף־
ישועתנו בעת צרה׃

פנו אל־תסתר פניך
ממני ביום צר לי הטה־
אלי אזנך ביום אקרא
מהר ענני׃

אליך נשאתי את־
עיני הישבי בשמים׃

Der Ewige — Ewiger, Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue!

Sein Antlitz — Wende Dich zu mir und begnade mich; denn einsam und bedrängt bin ich.

Zu dir — Zu Dir Ewiger, will ich meine Seele erheben!

Und begnade dich! — Sieh, wie der Knechte Augen auf des Herrn Hand, wie der Magd Augen auf der Gebieterin Hand, so sind unsere Augen gerichtet auf den Ewigen, unsern Gott, bis Er uns begnadigt.

Es wende — Er empfängt Segen vom Ewigen und Huld vom Gotte seines Heils.

Der Ewige — Ewiger, begnad' uns! auf Dich hoffen wir. Sei ihr Arm an jeglichem Morgen und unsere Hülfe zur Zeit der Bedrängniß.

Sein Antlitz — Verbirg Dein Antlitz nicht vor mir am Tage, da ich bedrängt bin. Neige mir Dein Ohr, am Tage, da ich rufe; eilig erhöre mich!

Zu dir — Zu Dir erheb' ich mein Auge, o Du im Himmel Thronender!

וְיָשְׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם׃

Und gebe — Und ſie ſollen in meinem Namen den Ausſpruch geben über die Kinder Jisrael, und ich werde ſie ſegnen.

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל | לְרֹאשׁ׃

Dir — Dir, Ewiger! gehört die Größe und Stärke und Glanz und Sieg und Majeſtät, denn Alles im Himmel und auf Erden iſt Dein; Dein, Ewiger, die Herrſchaft, und Du erhebſt Dich über alles als Haupt.

שָׁלוֹם שָׁלוֹם|שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו׃

Frieden! — Frieden, Frieden mit dem Nahen und Fernen, ſpricht der Ewige, und Ich heile ihn.

Gem. יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קְדֻשַּׁת חַסְדֶּיךָ וְגָדֵל רַחֲמֶיךָ וּלְמַעַן טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא הַיּוֹצֵא מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדוֹשֶׁךָ. שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לָךְ וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי וְאֶנְקָתִי תְּמִיד כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֶנְקַת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ. וְתִתֶּן־לִי וּכְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנָתֵנוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח וְלֹא בְצִמְצוּם בְּהֶתֵּר וְלֹא בְּאִסּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ הָרְחָבָה כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לִלְבֹּשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ. וְתִתְּנֵנוּ לְאַהֲבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ. וְיִהְיוּ דְבָרַי

Gem. יהי (Gem.) Sei es Dir wohlgefällig, Ewiger, mein Gott und meiner Väter Gott! Daß Du um Deiner Heiligkeit und Gnade und großen Barmherzigkeit willen, ſo wie um Deines erhabenen und hochheiligen Namens willen, wie er in dem Prieſterſegen geſprochen wurde aus dem Munde Aharons und ſeiner Sprößlinge, der Dir geweihten Schaar, — daß Du mir nahe ſeieſt, wenn ich Dich rufe, und mein brünſtig Gebet ſtets erhöreſt, wie Du das Flehen Jaakobs, des Untadligen, vernommen. Und mögeſt Du mir geben und allen Gliedern meines Hauſes unſere Nahrung und Verpflegung, reichlich, nicht bedrängt, auf erlaubtem, nicht verbotenem Wege, in Gemächlichkeit, ohne Kummer, aus Deiner mildſpendenden Hand, wie Du Nahrung in Fülle und Gewand zur Umhüllung gegeben dem Jaakob, unſerem Ahn. Und laſſe uns Liebe, Gunſt und Gefallen finden in Deinen Augen und in den Augen Aller, die uns

נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֵׁם שָׂנַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקֶךָ לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו. וַתַּעֲשֶׂה עִמּוֹ נִפְלָאוֹת וּלְטוֹבָה אוֹת. וְתַצְלִיחֵנִי בִּדְרָכַי וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְלַמֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיהָ. וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתַאֲרִיךְ יָמַי (וִימֵי אָבִי וְאִמִּי) (וִימֵי אִשְׁתִּי וּבָנַי וּבְנוֹתַי) בְּטוֹב וּבְנְעִימוֹת בָּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

sehen, und vernimm unsere Worte, wenn wir Dich anbeten, wie Du den Josef, Deinen Frommen, anmuthig und in Gunst und wohlgefällig erscheinen ließest vor Dir und Allen, die ihn sahen. Und erweise mir Deine Gnade und wundervolle Führung in Liebes- und Huldzeichen. Verleihe meinem Herzen Einsicht, all die Worte Deiner Lehre zu verstehen und zu halten und den in ihr verborgenen Sinn, und bewahre mich vor Fehltritten, und läutere meine Gedanken und meinen Sinn für Deinen Dienst, und verlängere meine Tage und die meiner Angehörigen (meines Vaters, meiner Mutter, Frau, Söhne, Töchter) in Glück und Annehmlichkeit, in Lebenskraft und Frieden!

Wenn die Priester das Wort שלום ausgesprochen haben, sagt die Gemeinde אמן.

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

אדיר Mächtiger in den Höhen, thronend in Allmacht! Du bist der Friede und Dein Name Frieden. Sei es Dir wohlgefällig, daß Du walten lassest über uns und über Dein ganzes Volk Jisrael Leben und Segen zu bleibendem Friedensbesitze!

Die Priester kehren das Gesicht gegen die Gesetzlade und beten.

(רִבּוֹן הָעוֹלָם. עָשִׂינוּ מַה־שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ. אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:)

Vorb שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ

וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם:

וְנֶאֱמַר. כִּי־בִי יִרְבּוּ יָמֶיךָ וְיוֹסִיפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים: לְחַיִּים טוֹבִים תִּכְתְּבֵנוּ. אֱלֹהִים חַיִּים. כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים: בַּכָּתוּב. וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

(Oeffnen der Bundeslade.)

הַיּוֹם תְּאַמְּצֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּבָרְכֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּנַדְּלֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּדָרְשֵׁנוּ לְטוֹבָה: אמן
הַיּוֹם תִּשְׁמַע שַׁוְעָתֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ אמן
הַיּוֹם תִּתְמְכֵנוּ בִּימִין צִדְקֶךָ: אמן

(Schließen der Bundeslade.)

ונאמר (Vorb.) Und es heißt: Denn durch mich mehren sich deine Tage und häufen sich dir Lebensjahre. Zu heilvollem Leben verzeichne uns, lebendiger Gott! verzeichne uns ins Buch des Lebens, wie geschrieben steht: Ihr aber, treu anhangend dem Ewigen, eurem Gotte, lebendig seid ihr Alle heut.

היום (Vorb. u. Gem.) Heut' o kräftige uns!

Heut' o segne uns!

Heut' o erhebe uns!

Heut' o schaue nach uns im Heile!

Heut' o erhör' unser Flehen!

Heut' o nimm in Barmherzigkeit und Huld unser Gebet an!

Heut' o stütz' uns mit dem Arme Deines Heils!

Gem. כְּהַיּוֹם הַזֶּה תְּבִיאֵנוּ שָׂשִׂים וּשְׂמֵחִים בְּבִנְיַן שָׁלֵם, כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ, וַהֲבִיאוֹתִים אֶל־הַר קָדְשִׁי וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית תְּפִלָּתִי עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל־מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי בֵּית־תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל־הָעַמִּים: וְנֶאֱמַר, וַיְצַוֵּנוּ יְיָ לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לְיִרְאָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְטוֹב לָנוּ כָּל־הַיָּמִים לְחַיּוֹתֵנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְנֶאֱמַר, וּצְדָקָה תִּהְיֶה־לָּנוּ כִּי־נִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּנוּ: וּצְדָקָה וּרְכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם יְהֵא־לָנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל עַד הָעוֹלָם:

Gem. (Gem.) Wie am heutigen Tage, so mögest Du uns heimbringen froh und freudig an dem wieder hergestellten Baue, wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Ich werde sie bringen zu meinem heiligen Berge und sie erfreuen in meinem Bethause; ihre Ganz- und Freudenopfer werden zum Wohlgefallen sein auf meinem Altare; denn mein Haus wird ein Bethaus genannt werden für alle Völker. Und es heißt ferner: Und es hat uns geboten der Ewige, auszuüben all diese Satzungen, zu fürchten den Ewigen, unsern Gott, zu unserem Heile alle Tage, uns am Leben zu erhalten, wie am heutigen Tage. Und es heißt: Und zum Frommen wird es uns sein, wenn wir darauf halten, auszuüben dieses ganze Gebot vor dem Ewigen, unserem Gotte, wie Er's uns geboten. — Und Frommen und Segen und Barmherzigkeit und Leben und Frieden möge uns werden und ganz Jisrael in Ewigkeit!

Vorb. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם: קדיש שלם.

Vorb. (Vorb.) Gelobt seiest Du, Ewiger, der stiftet den Frieden.

וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר | רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ. וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:
Borb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא
וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. כָּבֵד בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:
Borb. תִּתְקַבֵּל צְלוֹתָהוֹן וּבָעוּתָהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי
בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:
Borb. יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל
וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־
Borb. יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ. אֵין כַּאדֹנֵינוּ. אֵין כְּמַלְכֵּנוּ. אֵין
כְּמוֹשִׁיעֵנוּ. מִי כֵאלֹהֵינוּ. מִי כַאדֹנֵינוּ. מִי כְמַלְכֵּנוּ. מִי
כְמוֹשִׁיעֵנוּ: נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ. נוֹדֶה לַאדֹנֵנוּ. נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ.
נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ: בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ. בָּרוּךְ אֲדֹנֵינוּ. בָּרוּךְ
מַלְכֵּנוּ. בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה הוּא
אֲדֹנֵינוּ אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ. אַתָּה הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה
הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים:

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת. הַצָּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה
מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה. מוֹר וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ
וְכַרְכֹּם מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. הַקִּשְׁטְ
שְׁנֵים עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלִשָּׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית
כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יַיִן קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקַבִּין
תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ יַיִן קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר חִוָּרִין

עַתִּיק, מֶלַח חֲדוּמִית רִבַּע (הַקָּב), מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שֶׁהוּא, רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן כָּל־שֶׁהִיא, וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ, וְאִם חִסַּר אֶחָד מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן־גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, הַצָּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בְּרִית כַּרְשִׁינָה שֶׁשָּׁפִין בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן, כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה: יַיִן קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן, כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה: וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ: בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים, לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים, גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים, אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים, הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים, יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים, מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא, לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא, תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם: שֶׁנֶּאֱמַר, וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרֶא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

*) עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כֹּרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יָקָר יִתֵּנוּ. וְיַקַּבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: קדיש יתום. אדון עולם.

ונוהגים לתקוע תקיעות מיכו לתין מעכבות סתרי כנר ינלו י"ס, ו"י"ע סנוהגים להתליס מאס קולות.

---

*) Ueberſetzung ſiehe S. 187.

מזמורים של יום.

(Am Montag.)

הַיּוֹם יוֹם שֵׁנִי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(מח) שִׁיר מִזְמוֹר לִבְנֵי־קֹרַח: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: יְפֵה נוֹף מְשׂוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ הַר־צִיּוֹן יַרְכְּתֵי צָפוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רָב: אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע לְמִשְׂגָּב: כִּי־הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעֲדוּ עָבְרוּ יַחְדָּו: הֵמָּה רָאוּ כֵן תָּמָהוּ נִבְהֲלוּ נָחְפָּזוּ: רְעָדָה אֲחָזָתַם שָׁם חִיל כַּיּוֹלֵדָה: בְּרוּחַ קָדִים תְּשַׁבֵּר אֳנִיּוֹת תַּרְשִׁישׁ: כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כֵן רָאִינוּ בְּעִיר יְיָ־צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהִים יְכוֹנְנָהּ עַד־עוֹלָם סֶלָה: דִּמִּינוּ אֱלֹהִים חַסְדֶּךָ בְּקֶרֶב הֵיכָלֶךָ: כְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים כֵּן תְּהִלָּתְךָ עַל־קַצְוֵי־אֶרֶץ צֶדֶק מָלְאָה יְמִינֶךָ: יִשְׂמַח הַר־צִיּוֹן תָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ: סֹבּוּ צִיּוֹן וְהַקִּיפוּהָ סִפְרוּ מִגְדָּלֶיהָ: שִׁיתוּ לִבְּכֶם לְחֵילָהּ פַּסְּגוּ אַרְמְנוֹתֶיהָ לְמַעַן תְּסַפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן: כִּי זֶה אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד הוּא יְנַהֲגֵנוּ עַל־מוּת:

(Am Dienstag.)

הַיּוֹם יוֹם שְׁלִישִׁי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(פב) מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: עַד־מָתַי תִּשְׁפְּטוּ־עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשָּׂאוּ־סֶלָה: שִׁפְטוּ־דַל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ הַצְדִּיקוּ: פַּלְטוּ־דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים הַצִּילוּ: לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי אָרֶץ: אֲנִי אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם: אָכֵן כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ: קוּמָה אֱלֹהִים שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־אַתָּה תִנְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם:

(Am Donnerstag.)

הַיּוֹם יוֹם חֲמִישִׁי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(פא) לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית לְאָסָף: הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: שְׂאוּ־זִמְרָה וּתְנוּ־תֹף כִּנּוֹר נָעִים עִם־נָבֶל: תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפַּט

לַאלֹהֵי יַעֲקֹב: עֵדוּת בִּיהוֹסֵף שָׂמוֹ בְּצֵאתוֹ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם
שְׂפַת לֹא־יָדַעְתִּי אֶשְׁמָע: הֲסִירוֹתִי מִסֶּבֶל שִׁכְמוֹ כַּפָּיו מִדּוּד
תַּעֲבֹרְנָה: בַּצָּרָה קָרָאתָ וָאֲחַלְּצֶךָּ אֶעֱנְךָ בְּסֵתֶר רַעַם אֲבְחָנְךָ עַל־
מֵי מְרִיבָה סֶלָה: שְׁמַע עַמִּי וְאָעִידָה בָּךְ יִשְׂרָאֵל אִם־תִּשְׁמַע־
לִי: לֹא־יִהְיֶה בְךָ אֵל זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֵכָר: אָנֹכִי יְיָ
אֱלֹהֶיךָ הַמַּעֲלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ: וְלֹא־שָׁמַע
עַמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל לֹא־אָבָה לִי: וָאֲשַׁלְּחֵהוּ בִּשְׁרִירוּת לִבָּם
יֵלְכוּ בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם: לוּ עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי יְהַלֵּכוּ:
כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם אַכְנִיעַ וְעַל־צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי: מְשַׂנְאֵי יְיָ
יְכַחֲשׁוּ־לוֹ וְיִהְיֶה עִתָּם לְעוֹלָם: וַיַּאֲכִילֵהוּ מֵחֶלֶב חִטָּה וּמִצּוּר
דְּבַשׁ אַשְׂבִּיעֶךָּ:

(Am Sabbath.)

הַיּוֹם יוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:
(צב) מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיְיָ וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ
עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל
עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן:
מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע
וּכְסִיל לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת: בְּפָרְחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ: כִּי הִנֵּה
אֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם
כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי
מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה:
שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה
דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

*עלתה נחש

תפלת מנחה.

קודש אשרי לומרים פרשת התמיד.

(* אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃
(קהה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃
חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדַל־חָסֶד׃ טוֹב־יְיָ לַכֹּל
וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל
אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרָאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים
יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי
פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְיָ׃ וַאֲנִי

וא Und es wird kommen für Zijon ein Erlöser und für die von Missethat Bekehrten in Jaakob!

*) Ueberſetzung ſiehe S. 46.

*ונדלותך כתיב. יגדול כתיב.

spricht der Ewige. Und Ich — dies ist mein Bündniß mit ihnen, spricht der Ewige: Mein Geist, der auf dir ruht, und meine Worte, die Ich gelegt in deinen Mund, sollen nicht weichen aus deinem Munde und dem Munde deiner Kinder und deiner Kindeskinder, spricht der Ewige, von nun an bis in Ewigkeit. — Du aber bist der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels. — Und es rief Einer dem Andern zu und sprach: Heilig, heilig, heilig ist der Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit. (Und sie empfangen Einer von dem Andern das Wort und sprechen: Heilig in den Himmeln der höchsten Höhe, der Stätte seines Gottesglanzes, heilig auf der Erde, dem Werke seiner Macht, heilig in Ewigkeit und in Ewigkeit der Ewigkeiten ist der Gott der Heerschaaren; voll ist die ganze Erde vom Glanze seiner Herrlichkeit[1]). Und es erhob mich ein Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens: Gepriesen sei die Herrlichkeit des Ewigen von seiner Stätte aus. (Und es trug mich empor der Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens derer, die Lobgesänge anstimmten und sprachen: Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen aus der Stätte, wo sein Abglanz thront.) Der Ewige wird regieren immer

זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יְיָ
רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי
אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי בְּפִיךָ לֹא־
יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ
וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יְיָ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: וְאַתָּה
קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל:
וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר
קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ
צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ: וּמְקַבְּלִין דֵּין מִן־
דֵּין וְאָמְרִין קַדִּישׁ בִּשְׁמֵי
מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ
קַדִּישׁ עַל־אַרְעָא עוֹבַד
גְּבוּרְתֵּהּ קַדִּישׁ לְעָלַם
וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יְיָ צְבָאוֹת
מְלֵיָא כָל־אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ:
וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי
קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־
יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: וְנָטָלַתְנִי רוּחָא
וְשָׁמְעַת בַּתְרַי קָל זִיעַ
סַגִּיא דְּמְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין
בְּרִיךְ יְקָרָא דַיְיָ מֵאֲתַר בֵּית
שְׁכִינְתֵּהּ: יְיָ | יְמְלֹךְ לְעָלָם

1) Die hier und später eingeschlossenen Worte sind die chaldäische Umschreibung Targum) der vorangegangenen Bibelverse.

וָעֶד: יְיָ מַלְכוּתֵהּ קָאֵם
לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:
יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק
וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שָׁמְרָה־
זֹאת לְעוֹלָם לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת
לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לִבָּם
אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר
עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה
לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־
חֲמָתוֹ: כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב
וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־
קֹרְאֶיךָ: צִדְקָתְךָ צֶדֶק
לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת:
תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד
לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ
לַאֲבוֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם: בָּרוּךְ
אֲדֹנָי יוֹם | יוֹם יַעֲמָס־לָנוּ
הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ
צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ
בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: בָּרוּךְ
אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ
וְהִבְדִּילָנוּ מִן־הַתּוֹעִים וְנָתַן

und ewig. (Der Ewige — sein Reich dauert in Ewigkeit und Ewigkeit der Ewigkeiten). Ewiger, Gott Abrahams, Jizchaks und Jisraels, unserer Väter! bewahre dies für ewig als den Trieb der Gedanken im Herzen Deines Volkes und richte ihr Herz zu Dir. — Er aber ist barmherzig, vergiebt die Schuld und richtet nicht zu Grunde und wendet so oft seinen Zorn ab und wecket nicht auf seinen ganzen Grimm. — Denn Du, o Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Huld Allen, die Dich anrufen. Deiner Gerechtigkeit Spruch bleibt gerecht für ewig und Deine Lehre Wahrheit. O verleihe Treue dem Jaakob, Huld dem Abraham, die Du geschworen unseren Vätern seit den Tagen der Urzeit. Gepriesen sei der Herr! An jedem Tage legt Er uns auf, Gott, unser Heil, Selah. Der Ewige der Heerschaaren ist mit uns, eine feste Burg ist uns der Gott Jaakobs, Selah. Ewiger der Heerschaaren! Heil dem Manne, der auf Dich vertraut. Ewiger, hilf! der König erhöre uns am Tage, wenn wir rufen. Gelobt sei unser Gott, der uns erschaffen hat zu seiner Ehre und uns abgesondert von den Irrgläubigen,

לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ הוּא יִפְתַּח לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ בְּלֵבָב שָׁלֵם. לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק וְלֹא נֵלֵד לַבֶּהָלָה: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ כָּבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיְיָ וְהָיָה יְיָ מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַיְיָ עֲדֵי־עַד כִּי בְיָהּ יְיָ צוּר עוֹלָמִים: וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא־עָזַבְתָּ דֹּרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל־תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

and der uns gegeben die Lehre der Wahrheit und das ewige Leben gepflanzet in unsere Mitte. Er öffne unser Herz durch seine Lehre, und lege in unser Herz seine Liebe und Ehrfurcht, und daß wir seinen Willen erfüllen mögen und ihm dienen mit ganzem Herzen, auf daß wir uns nicht mühen umsonst und nicht zur Welt bringen zur Verwirrung. Möge es beschlossen sein vor Dir, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß wir beobachten Deine Satzungen in dieser Welt, und wir das Glück haben und erleben, sehen und erben Heil und Segen für die Jahre der Zeit des Erlösers und für das Leben der künftigen Welt, auf daß Dich lobpreise unseres Geistes Herrlichkeit und nimmer schweige. Ewiger, mein Gott! immerdar dank' ich Dir. Gesegnet ist der Mann, der vertranet auf den Ewigen, und der Ewige ist seine Zuversicht. Vertrauet auf den Ewigen bis in Ewigkeit; denn in Jah, dem Ewigen, ist ein Hort der Ewigkeiten. Und vertrauen mögen auf Dich, die Deinen Namen kennen, denn Du verlässest nicht die Dich suchen, Ewiger! Der Ewige will es um seiner Gnade willen; Er macht groß die Lehre und herrlich.

(Der Vorbeter sagt Halb-Kadisch.) — השׁ״ץ אומר חצי קדיש.

(Am Sabbath) וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

ואני Und mein Gebet an Dich, o Ewiger, komme zur Gnadenzeit. O Gott, in der Fülle Deiner Huld, erhöre mich durch die treue Zuversicht Deines Heils.

Am Sabbath wird hier eine Thorahrolle ausgehoben, und man liest V. B. M. 32, 1—12.

הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וַאֲדַבֵּרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי־פִי׃ יַעֲרֹף כַּמָּטָר לִקְחִי תִּזַּל כַּטַּל אִמְרָתִי כִּשְׂעִירִם עֲלֵי־דֶשֶׁא וְכִרְבִיבִים עֲלֵי־עֵשֶׂב׃ כִּי שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ׃ לוֹ הַצּוּר תָּמִים פָּעֳלוֹ כִּי כָל־דְּרָכָיו מִשְׁפָּט אֵל אֱמוּנָה וְאֵין עָוֶל צַדִּיק וְיָשָׁר הוּא׃ שִׁחַת לוֹ לֹא בָּנָיו מוּמָם דּוֹר עִקֵּשׁ וּפְתַלְתֹּל׃ הַלְיהוָה תִּגְמְלוּ־זֹאת עַם נָבָל וְלֹא חָכָם הֲלוֹא־הוּא אָבִיךָ קָנֶךָ הוּא עָשְׂךָ וַיְכֹנְנֶךָ׃ זְכֹר יְמוֹת עוֹלָם בִּינוּ שְׁנוֹת דֹּר־וָדֹר שְׁאַל אָבִיךָ וְיַגֶּדְךָ זְקֵנֶיךָ וְיֹאמְרוּ לָךְ׃ בְּהַנְחֵל עֶלְיוֹן גּוֹיִם בְּהַפְרִידוֹ בְּנֵי אָדָם יַצֵּב גְּבֻלֹת עַמִּים לְמִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ כִּי חֵלֶק יְהוָה עַמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ׃ יִמְצָאֵהוּ בְּאֶרֶץ מִדְבָּר וּבְתֹהוּ יְלֵל יְשִׁמֹן יְסֹבְבֶנְהוּ יְבוֹנְנֵהוּ יִצְּרֶנְהוּ כְּאִישׁוֹן עֵינוֹ׃ כְּנֶשֶׁר יָעִיר קִנּוֹ עַל־גּוֹזָלָיו יְרַחֵף יִפְרֹשׂ כְּנָפָיו יִקָּחֵהוּ יִשָּׂאֵהוּ עַל־אֶבְרָתוֹ׃ יְהוָה בָּדָד יַנְחֶנּוּ וְאֵין עִמּוֹ אֵל נֵכָר׃

Die Thorahrolle wird eingehoben, u. der Vorbeter spricht das Halb-Kaddisch.

(*) אַדְנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן, גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

(*) Uebersetzung bis וכשנים קדמניות siehe S. 90—100.

מָלֵךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים.
סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמַתִּיר אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם |
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה
לָךְ. מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:*
אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ
סֶלָה:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־
מַה־שָּׁבָרָאתָ. וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־
הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם
כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה
בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ:

---

*Keduschah bei Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter.

נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם
כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:

Gem. u. Vorb

קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

Vorb. לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ.

Gem. u. Vorb. בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

Vorb. וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

Gem. u. Vorb. יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

Vorb. לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ
אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ.
וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחַת לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ.
וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה
בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה
יָגִילוּ וְעוֹלְתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי
תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ:

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן
כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ |
לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ
יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ
בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ.
וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־
יוֹם) הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה (am Sabbath זִכְרוֹן תְּרוּעָה) מִקְרָא־
קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה
וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן
אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם
עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה
לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן
הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה.

וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ יְקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ. וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: (Sabbath אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן

Cem. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצַר בְּרֵאשִׁית. בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּינוּ

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ

הַמְסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם. כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה

וּתְקָמֵנוּ וְתָאֲסוֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לַחֲצֵרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Der Vorbeter wiederholt die Tephillah; אבינו מלכנו (S. 142) wird an Sabbathen nicht gebetet. Nach שלם קדיש folgt עלינו (S. 289).

סדר תשליך.

Nach Minchah geht man noch vor Sonnenuntergang an einen Bach, in welchem Fische sind, oder an eine lebendige Quelle und betet:

מִי־אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל־פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי־חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם: וְכָל־חַטֹּאת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר לֹא־יִזָּכְרוּ וְלֹא־יִפָּקְדוּ וְלֹא־יַעֲלוּ עַל־לֵב לְעוֹלָם: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

שיר היחוד ליום שני בשבוע.

וַאֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ. אֲדַבֵּר אֲמַלֵּל גְּבוּרָתֶיךָ׃
דַּרְכֵי שִׁבְחֶךָ קָצָתָם אֲסַפֵּרָה. מַעֲשֶׂיךָ מַה־נּוֹרָא אִמְרָה׃
אֵין אֲלֵיךָ עָרוֹךְ בְּסֵפֶר. אַגִּידָה וַאֲדַבֵּרָה עָצְמוּ מִסְפֵּר׃
חֵקֶר אֱלוֹהַ לֹא יִמָּצֵא. וְתַכְלִית שַׁדַּי לֹא תְקֻצֶּה׃
וְלִתְבוּנָתוֹ הֶלֹא אֵין־חֵקֶר. וּמִסְפַּר שָׁנָיו לֹא יֵחָקֵר׃
וְגַם אֵין מִסְפָּר לְגְדוּדֶיךָ. בְּצִבְאוֹתֶיךָ אוֹת כְּבוֹדֶךָ׃
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ. וְחִי לֹא־רָאָה פְּנֵי כְבוֹדֶךָ׃
גָּבוֹן וְחָכָם הֵן לֹא־יֵדָע. וְאֵיךְ אֶעֱרוֹךְ עַל־אֲשֶׁר לֹא־אֵדָע׃
וְאִם יֹאמַר אִישׁ עַד תַּכְלִיתוֹ אֶעֱרוֹךְ אֵלָיו וּבְמַחֲשַׁבְתּוֹ׃
אָבֹא, וְאֶמְצָא תַּכְלִית שִׁבְחוֹ. לֹא נֶאֱמָנָה אֶת־אֵל רוּחוֹ׃
יְבַלַּע כִּי לֹא יָדַע עֶרְכּוֹ. אַחֲרִית פִּיהוּ רֵאשִׁית דַּרְכּוֹ׃
וְעַמְּדִי לֹא בֵן אָנֹכִי. וּפִי לֹא־אֶתֵּן לַחֲטוֹא וְחִכִּי׃
אֲסַפְּרָה לְאָחִי קְצוֹת דַּרְכֵי אֵל. וּלְיִשְׂרָאֵל מַה־פָּעַל יַ׳׃
בַּכָּתוּב אִמְרוּ לֵאלֹהִים. מַה־נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ אֱלֹהִים׃
וְאָמַרְתָּ. עַם־זוּ יָצַרְתִּי לִי. יְסַפְּרוּ שְׁמִי וּתְהִלָּתִי׃
בְּמִצְרַיִם שַׂמְתִּי עֲלִילוֹתַי. לְמַעַן תְּסַפְּרוּ אֶת־אוֹתוֹתַי׃
וַאֲנִי עַבְדְּךָ עַל־כֵּן אֲסַפֵּר. כַּאֲשֶׁר אָדְרוֹשׁ מֵעַל־סֵפֶר׃
תְּהִלֶּל נַפְשִׁי כִּי מַעֲשֶׂיךָ. וְכָל־קְרָבַי אֶת־שֵׁם קָדְשֶׁךָ׃
וַאֲבָרְכָה בְּכָל־עֲנִיָּנַי. וּבְכָל־לִבִּי אוֹדֶה אֶת־אֲדֹנָי׃
גַּם בְּגָרוֹנִי רוֹמְמוֹתֶיךָ. וְאֶת־פִּי אֲמַלֵּא תְּהִלָּתֶךָ׃
כִּי פִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ. כָּל־הַיּוֹם אֶת־תִּפְאַרְתֶּךָ׃
וְאִמְרָה־נָּא עֲזוּז נוֹרָאוֹתֶיךָ. וַאֲשִׂיחָה דִּבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ׃
וַאֲזַכִּיר טוּבְךָ וְצִדְקָתֶךָ. חֲסָדֶיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ׃
יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל אַתָּה. עַל־כָּל־אֱלֹהִים מְאֹד נִדְלָתָ׃
כִּי כָל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים הֵם אֱלִילִים אִלְמִים. רוּחַ אֵין בָּהֶם׃
הַן לְעוֹבְדֵיהֶם נְמוּל אֵין מְשִׁיבִים. וְלָמָּה לָהֶם הֲמָה מְטִיבִים׃

וּבְעֵת צָרָה אָז יִתְפַּלֵּלוּ. וְלֹא יַעֲנוּם כִּי לֹא־יוֹעִילוּ׃
דּוֹרְשִׁים בְּכָל־לֵב לְרוּחַ אֵין־בּוֹ. וְקָרוֹב יְיָ אֶל־עַם קְרוֹבוֹ׃
הַיּוֹצֵר כֹּל הוּא אֱלֹהֵינוּ. הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ אֲנָחְנוּ׃
עַם | מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ. נְבָרֵךְ שְׁמוֹ כִּי לָעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בַּצַּר לָנוּ מְאֹד נִמְצָאתָ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לֹא עָזַבְתָּ׃
וְתָמִיד בְּפִינוּ תְּהִלָּתֶךָ. וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ׃
עַד אַתָּה בָּךְ וּבְכִבּוֹדֶךָ. וּמִשָּׁרָתֶיךָ אַף עֲבָדֶיךָ׃
אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ מָלֵא כָל־הָאָרֶץ. וּכְבוֹדְךָ עַל כָּל־הָאָרֶץ׃
וַאֲבוֹתֵינוּ בָּחַרוּ אוֹתְךָ לְבַדְּךָ לַעֲבוֹד. וְאֵין לָזָר אִתְּךָ׃
גַּם אֲנַחְנוּ אוֹתְךָ לְבַדְּךָ נַעֲבֹד כְּבֵן אֶת־אָב נִכְבְּדֶךָ׃
וְהַגֵּנוּ עַל יְחוּדֶךָ. יוֹמָם וָלַיְלָה עֲדֶיךָ׃
בְּפִי כָלָנוּ וּבְלֵבָבֵנוּ. שָׂאתָה לְבַדְּךָ אֱלֹהֵינוּ׃
אֱלֹהֵינוּ. עַל יְחוּדְךָ עֲדִים אֲנַחְנוּ וַעֲבָדֶיךָ׃
אֵין תְּחִלָּה אֶל־רֵאשִׁיתֶךָ. וְאֵין קֵץ וְתִכְלָה לְאַחֲרִיתֶךָ׃
רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מִבְּלִי־רֵאשִׁית. וּמִבְּלִי אַחֲרִית וְאֵין לֵב לְהָשִׁית׃
אֵין רָצָה אֶל־גַּבְהוּתֶךָ. וְאֵין סוֹף לְעֹמֶק מְהוּתֶךָ׃
אֵין פֶּאָה לִסְבִיבוֹתֶיךָ. וְאֵין תָּוֶךְ מַבְדִּיל בֵּינוֹתֶיךָ׃
אֵין לְךָ סוֹבֵב וְאֵין לְךָ פֶּאָה. עַל־כֵּן אוֹתְךָ חַי לֹא רָאָה׃
אֵין צַד וָצֶלַע יְצַלִּיעוּךָ. וְרֹחַב וְאֹרֶךְ לֹא יְמַצְּעוּךָ׃
אֵין חָכְמָה אֲשֶׁר תֵּדָעֶךָ. וְאֵין מַדָּע אֲשֶׁר יַגִּיעֶךָ׃
וְלֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ כָּל־מַדָּע. וְאֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יָבִין וְיֵדָע
מִמְּךָ מְאוּמָה וְאֵיכָה אַתָּה. וְאֵיךְ בְּלִי מְאוּמָה כֹּל בָּרָאתָ׃

ליום שלישי.

אָמְנָם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה. אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ׃
אַתָּה בּוֹרֵא וְלֹא נִבְרֵאתָ. אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצַרְתָּ׃
אַתָּה מֵמִית וְאַתָּה־כֹּל תְּבַלֶּה. אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַף תַּעֲלֶה׃

וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אָתָּה. וְעַל יְדֵי נְבִיאֶךָ בֵּן הוֹדַעְתָּ:
וְלֹא תָמוּת אַל חַי וְלֹא מַתָּה. מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אָתָּה:
מַשְׁפִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ. מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ:
מָוֶת וּמַדָּוֶה אֵין לְפָנֶיךָ. תְּנוּמָה וְשֵׁנָה אֵין לְעֵינֶיךָ:
הֲלֹא מִקֶּדֶם אֵל חַי אַתָּה. מֵאֲשֶׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנֵּיתָ:
וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה. מֵאֱלֹהוּתְךָ לֹא תִתְנַגֶּה:
חָדָשׁ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצֵאתָ. חַדַּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חָדַשְׁתָּ:
לֹא יָחוּלוּ זְקֵנָה וּבַחֲרוּת עָלֶיךָ. גַּם שֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
וְלֹא־חָלוּ בְךָ שְׂמְחָה וְעֶצֶב. וְדִמְיוֹן | נוֹצָר וְכָל־דֶּבֶר קָצֶב:
כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ נֶפֶשׁ. אַף־לֹא תְדֻמֶּה אֶל כָּל־נֶפֶשׁ:
כָּל־הַיְצוּרִים גְּבוּל סִבַּבְתָּם. אֶל־רֹאשִׁיתָם וּלְאַחֲרִיתָם:
כִּי כָל־הַבְּרוּאִים בִּגְבוּל שִׂמְתָּם. וְלִימֵי צִבְאָם גְּבוּל הִקְפְתָּם:
וּלְךָ אֵין גְּבוּל וּלְיָמֶיךָ. וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וּלְעֶצְמֶךָ:
עַל־כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לַכֹּל. לְיָדְךָ וּלְחַסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל:
הַכֹּל צְרִיכִים לְצִדְקוֹתֶיךָ. וְאֵינְךָ צָרִיךְ לִבְרִיוֹתֶיךָ:
כִּי טֶרֶם כָּל־יְצִיר הָיִיתָ לְבַדְּךָ. מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ:
רֵאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדְךָ עֲרוּכִים. אַתָּה־בָם וְהֵם בְּרוּחֲךָ שְׂרוּכִים:
כֹּל אֲשֶׁר הָיָה בָּרִאשׁוֹנָה. וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בָּאַחֲרוֹנָה:
כָּל־הַיְצוּרִים וְכָל־מַעֲשֵׂיהֶם. וְכָל־דִּבְרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם.
מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף תֵּדַע כֻּלָּם. וְלֹא תִשְׁכַּח כִּי אַתָּה אָצְלָם:
אַתָּה בָּרָאתָם וְלִבְּךָ עֲרָכָם. לְבַדְּךָ תֵּדַע מְקוֹמָם וְדַרְכָּם:
הֵן אֵין־דָּבָר מִמְּךָ נֶעְלָם. כִּי לְפָנֶיךָ נְכוֹנִים כֻּלָּם:
אֵין חֹשֶׁךְ וְאֵין מָנוֹס וָסֵתֶר. לָנוּס שָׁמָּה וּלְהִסָּתֵר:
אֵת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא. בְּלִי נְטוֹת אֲלֵהֶם בְּעֵת שָׁתְרָצָה:
כִּי אֶת־הַכֹּל בָּאַחַת תִּרְאֶה. לְבַדְּךָ תַּעֲשֶׂה וְאֵינְךָ נִלְאֶה:
כִּי עַל־גּוֹי וְעַל־אָדָם יַחַד. עַל כֹּל תְּדַבֵּר בְּרֶגַע אֶחָד:

תָּ֭יִיעַ הֲרֵיעַ כָּל־הַקּוֹלוֹת. זַעַק וַלַּחַשׁ וְכָל־הַתְּפִלּוֹת:
אַף תְּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם. בְּרֵנַע תַּחְקוֹר כָּל־לְבָבֵיהֶם:
וְלֹא תַאֲרִיךְ עַל־מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל־עֲצָתָךְ:
אַצֵּל עֲצָתְךָ גְּזָרָתֶךָ. לְקֵץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ:
וְכֶלֶם בְּאֶמֶת בְּתוֹם וּבְיֹשֶׁר. מְבִלֵּי עֶרֶךְ וּמִבְּלִי חֶסֶר:
מִמְּךָ דָּבָר לֹא יֹאבַד. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִכְבַּד:
כֹּל אֲשֶׁר־תַּחְפּוֹץ תּוּכַל | לַעֲשׂוֹת. וְאֵין מִי מוֹחֶה בְּיָדְךָ מַעֲשׂוֹת:
יְכֹלֶת. יְיָ בְּהַפְצוֹ קְשׁוּרָה. וּבְרִצּוֹת יְיָ לֹא אֲחֹרָה:
אֵין דְּבַר־סֵתֶר מִמְּךָ נֶחְבָּד. עֲתִידוֹת וְעוֹבְרוֹת לְךָ הֵם יָחַד:
אֲשֶׁר מֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. הַם כֻּלָּם בְּךָ וְאַתָּה בְּכֻלָּם:
חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹד | דְּרָכֶיךָ. אֶל־עֲבָדֶיךָ וּמַלְאָכֶיךָ:
וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעָךְ. דָּבָר סוֹד וְסֵתֶר לְהוֹדִיעָךְ:
כִּי (1)לְךָ כָּל־סוֹד יִגָּלֶה. בְּטֶרֶם עַל | לֵב כָּל־יְצִיר יַעֲלֶה:
בְּלֵב כָּל־נִבְרָא לֹא תִמָּצֵא. מַפִּינוּ עָתָק לֹא יֵצֵא:
בְּאֵין־לוֹ קָצֶה וְלֹא יֵחָצֶה. לֵב לֹא־יָתוּר וְאֵין־פֶּה פּוֹצֶה:
בְּאֵין־לוֹ רוּחוֹת וְלֹא רָוָחוֹת. אֵין־לוֹ שִׂיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת:
לְמֵרָחוֹק מִי יִשָּׂא דַעוֹ. לְלֹא־תְדֻלָּה וְלֹא־סוֹף לְהַגִּיעוֹ:
אֲגֻדִּים אֲחָדִים תּוֹךְ וְסוֹף וְרֹאשׁ. פֶּה וְלֵב אֲבֻלִּם מְדֻרָשׁ וּמְחֻרָשׁ:
גְּבַהּ וְעֹמֶק נְעוּצִים בְּסוֹבֵב. (2)חֻכָּם וְרֵב נָבוּב לֹא יְכֻבַּב:
סוֹבֵב הַכֹּל וּמְלֵא אֶת־כֹּל. וּבְהָיוֹת הַכֹּל אַתָּה בַּכֹּל:
אֵין עָלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ. אֵין חוּץ־לָךְ וְאֵין בֵּינוֹתֶיךָ:
אֵין מַרְאֶה וְגַב לְאַחוֹרֶךָ. וְאֵין גּוּף לְעֹצֶם יְחוּדֶךָ:
וְאֵין בַּתָּוְךָ מְמֻךָ נִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם דַּק מִמְּךָ נֶחְדָּל:
וְאֵינְךָ נֶאֱצָל מִכֹּל וְנִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רַק מִמְּךָ וְנֶחְדָּל:
מְקֹרָה וְשִׁנּוּי אֵין־בְּךָ נִמְצָא. וְלֹא־זְמַן וְעֵרָעוֹר לֹא־כָל שִׁמְצָה:

(1) מִמְּךָ Nach Einigen (2) חֻכַּם־לֵב וְנָבוֹן לֹא יִלְבַּב

כָּל־זְמַן וְכָל־עֵת אַתָּה מְבִינָם. אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׁנֵּם:
כָּל־מַדָּע לֹא יַשִּׂיג אוֹתָךְ. אֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יִמְצָא אוֹתָךְ:
בְּמִדָּתֵךְ חָכְמָתֵךְ. כִּנְדָלָתֵךְ תְּבוּנָתֵךְ:
חָכָם אַתָּה מֵאֵלֶיךָ. חַי מֵעַצְמֵךְ וְאֵין כְּגוֹלָךְ:
זוֹלַת חָכְמָתֵךְ אֵין חָכְמָה. בְּלִתֵּי בִינָתֵךְ אֵין בִּינָה וּמְזִמָּה.
חֲלַקְתָּ בְּלֵב חֲכָמִים שֵׂכֶל. וְרוּחֵךְ תְּמַלֵּאם וְדַעְתָּם תַּשְׂכֵּל:
מִבַּלְעָדֵי כֹחֵךְ אֵין גְּבוּרָה. וּמִבַּלְעָדֵי עֻזֵּךְ אֵין עֵזְרָה:
אֵין | נִכְבָּד כִּי־אִם כְּבֻדָּתוֹ. וְאֵין גָּדוֹל כִּי־אִם גְּדֻלָּתוֹ:
כָּל־יָקָר וְכָל־טוֹב מִמֶּךָּ. לַאֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ עֲשׂוֹת חֲסָדֶיךָ:
אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתֵךְ. וְאֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתֵךְ:
אֵין עוֹד זוּלָתֵךְ חַיָּיוֹתֵךְ. חַי וְכֹל תּוּכַל וְאֵין בִּלָּתֵךְ:
וְלִפְנֵי הַכֹּל כֹּל הָיִיתָ. וּבְהִיוֹת הַכֹּל כֹּל מְלֵאתָ:
לֹא לְחֻצּוּךְ וְלֹא לְטוּחֵךְ יְצִירֶיךָ. אַף לֹא מְעַטּוּךְ:
בַּעֲשׂוֹתֵךְ כֹּל | לֹא נִבְדַּלְתָּ. מִתּוֹךְ מְלַאכְתֵּךְ לֹא נֶחְדַּלְתָּ:
בַּעֲשׂוֹתֵךְ אֶת־הַשָּׁמַיִם. וְאֶת־הָאָרֶץ וְאֶת־הַמַּיִם:
לֹא בָרְבוּךְ וְלֹא רְחָקוּךְ. כִּי כָל־קִירוֹת לֹא יַחְלְקוּךְ:
זָרָם | מַיִם לֹא יִשְׁטְפֵךְ. וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יְהַדְּפֵךְ:
אַף כָּל־טִנֹּפֶת לֹא תְטַנְּפֵךְ. אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ לֹא־תְשַׂרְפֵךְ:
לַחֲיוֹתֵךְ אֵין חֲפָרוֹן. וּלְיִחוּדֵךְ אֵין יִתְרוֹן:
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה. חָסֵר וְעֵדֶךְ בְּךָ לֹא־יִהְיֶה:
וְשִׁמְךָ מְעִידְךָ כִּי הָיִיתָ. וְהֹוֶה וְתִהְיֶה וּבַכֹּל אָתָּה:
הֹוֶה לָעוֹלָם וְכֵן | נוֹרָעְתָּ. נְעִידְךָ וְכֵן בְּךָ הַעִידוֹתָ:
שָׁאַתָּה הוּא וְהֹוֶה בַּכֹּל. שָׁלְךָ הַכֹּל וּמִמְּךָ הַכֹּל:
שְׁמוֹת יָקָרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ. בְּתָקְפָּ יָקָרְךָ בְּךָ יַסְהִידוּ:

ליום חמישי.

מִי־כָמוֹךָ דָּעָה מוֹרֶה. נִיב שְׂפָתַיִם אַתָּה בּוֹרֵא:
מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עָמְקוּ וְרָמוּ. וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמוּ:
לֹא לִמְדוּךָ חָכְמָתֶךָ. וְלֹא הֲבִינוּךָ תְּבוּנָתֶךָ:
לֹא קִבַּלְתָּ מַלְכוּתֶךָ. וְלֹא יָרִשְׁתָּ מֶמְשַׁלְתֶּךָ:
לְעוֹלָם יְהִי־לְךָ יִרְאָתֶךָ. וְלֹא לַאֲחֵרִים כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
וְלֹא תִתֵּן לֵאלֹהִים אֲחֵרִים תְּהִלָּתֶךָ. לֶאֱלִילִים וְזָרִים:
וְכָבוֹד וְגַם כָּל־יָקָר מֵאִתְּךָ. וּכְבוֹדְךָ לֹא לְזָרִים אִתָּךְ:
אַתָּה תָּעִיד בְּיִחוּדֶךָ. וְתוֹרָתְךָ וַעֲבָדֶיךָ:
אֱלֹהֵינוּ עַל יְחוּדֶךָ. אַתָּה עַד אֶמֶת וַאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ:
לְפָנֶיךָ לֹא אֵל הִכְרִיתָךְ. וּבְמַלְאַכְתְּךָ לֹא־הָיָה זָר עִמָּךְ:
לֹא נוֹעַצְתָּ וְלֹא לָמַדְתָּ. בְּחָדְשָׁךְ בְּרִיאוֹת כִּי נִבּוֹנוֹת:
מְמַעֲמֵקֵי מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וּמִכְּבֹד כָּל־פְּעֻלּוֹתֶיךָ:
קְצוֹת דְּרָכֶיךָ הֲלֹא הִפְרִנוּ. וּמַמַּעֲשֶׂיךָ הַן יָדַעְנוּ:
שָׂאַתָּה אֵל כֹּל יָצַרְתָּ לְבַדֶּךָ. מְאוּמָה לֹא נִגְרַעְתָּ:
לַעֲשׂוֹת מַלְאַכְתְּךָ לֹא לְחַצְתָּ. וְגַם לְעֵזֶר לֹא נִצְרַכְתָּ:
כִּי הָיִיתָ לְפָנַי הַכֹּל. וְאָז בְּאֵין כֹּל לֹא־נִצְרַכְתָּ כֹּל:
כִּי מַאֲהֲבָתְךָ עֲבָדֶיךָ. כֹּל בָּרָאתָ לִכְבוֹדֶךָ:
וְלֹא־נוֹדַע אֵל זוּלָתֶךָ. וְאֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ:
וְלֹא נִשְׁמַע מִן־אָז וָהָלְאָה. וְלֹא קָם וְלֹא נִהְיָה וְלֹא נִרְאָה:
וְגַם אַחֲרֶיךָ לֹא יִהְיֶה אֵל. רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן אֵל יִשְׂרָאֵל:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יָחִיד וּמְיוּחָד. יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:
אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כְּמַלְאַכְתֶּךָ. כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרוֹתֶךָ:
אֵין יְצִיר זוּלָתְךָ יְצִירָתֶךָ. וְאֵין בְּרִיאָה כְּיֵאוֹם בְּרִיאָתֶךָ:
כָּל־אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תַּעֲשֶׂה בַכֹּל. כִּי אַתָּה נַעֲלֵיתָ עַל־כֹּל:
אֵין בְּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ. כִּי אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:
אַתָּה הָאֵל עוֹשֶׂה פֶּלֶא. וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִפָּלֵא:

מִי־כָמוֹךָ נוֹרָא תְהִלּוֹת, אֱלֹהִים לְבַדְּךָ עוֹשֵׂה גְדוֹלוֹת׃
אֵין אוֹתוֹת כָּמוֹ אוֹתוֹתֶיךָ, אַתְּ אֵין מוֹפֵת כָּמוֹ מוֹפְתֶיךָ׃
אֵין תִּבוּנָה כִּתְבוּנָתֶךָ, אֵין גְּדֻלָּה כִּגְדֻלָּתֶךָ׃
כִּי־מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבוֹתֶיךָ, וְנִבְהוּ דַּרְכֵי אוֹרְחוֹתֶיךָ׃
אֵין גַּאֲוָה כָּמוֹ גַאֲוָתֶךָ, אַף אֵין עֲנָוָה כְּעַנְוָתֶךָ׃
אֵין קָדֻשָּׁה כְּקָדְשָׁתֶךָ, אֵין קְרֵבוּת כָּמוֹ קְרֵבוֹתֶיךָ׃
אֵין צְדָקָה כָּמוֹ צְדָקוֹתֶיךָ, אֵין תְּשׁוּעָה כִּתְשׁוּעָתֶךָ׃
אֵין זְרוֹעַ כִּזְרוֹעוֹתֶיךָ, אֵין קוֹל כְּרַעַם גְּבוּרוֹתֶיךָ׃
אֵין רַחֲמִים כְּרַחֲמָנוּתֶיךָ, אֵין חֲנִינוּת כַּחֲנִינוֹתֶיךָ׃
אֵין אֱלָהוּת כֵּאלָהוּתֶךָ, וְאֵין מַפְלִיא כְּשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ׃
כִּי שְׁמוֹתֶיךָ אַלִּים מְרוּצִים, בְּזִכְרְךָ לְחוּצִים לְהַפְלִיא נְחוּצִים׃
וְאַשְׁךָ וְחַרְטֹם לֹא יַלְחֲצוּךָ, וְכָל־שֵׁם וְלַהַט לֹא יַנְצְחוּךָ׃
לֹא יַנְצְחוּךָ כָּל־הַחֲכָמִים, כָּל־הַקּוֹסְמִים וְהַחַרְטֻמִּים׃
אַתָּה מֵשִׁיב לְאָחוֹר חֲכָמִים, לֹא־יוּכְלוּ לְךָ עֲרוּמִּים וְקוֹסְמִים׃
לְהָשִׁיב לְאָחוֹר מְזִמּוֹתֶיךָ, לְהָפֵר עֲצַת ו סוֹד גְּזֵרָתֶךָ׃
מֵרְצוֹנְךָ לֹא יַעֲבִירוּךָ, לֹא יְמַהֲרוּךָ וְלֹא יְאַחֲרוּךָ׃
עֲצָתְךָ תָּפֵר עֲצַת כָּל־יוֹעֲצִים, וְעָזְךָ מַחֲלִישׁ לֵב אַמִּיצִים׃
אַתָּה מְצַוֶּה וּפַחְדְּךָ מַשְׁוֶה, וְאֵין עָלֶיךָ פָּרִיד וּמְצַוֶּה׃
אַתָּה מַקְנֶה וְאֵינְךָ מָקְנֶה, לְךָ כָּל־מִקְנֶה נָפֶשׁ תִּרְוֶה׃
וְכָל־הַיְצוּרִים וְכָל־עִנְיָנָם, וְכָל־יְקָר אֲשֶׁר־בְּךָ אֵין דְּמְיוֹנָם׃
לֹא מַחְשְׁבוֹתָם ו מַחְשְׁבוֹתֶיךָ, כִּי־אֵין בּוֹרֵא זוֹלָתֶךָ׃
לְאֵין דְּמְיוֹן נִפְלָא אֱלֹהֵינוּ, לְאֵין חֵקֶר נִשְׂגָּב אֲדוֹנֵנוּ׃
סָתוּר מִכָּל־סָתוּר, וְעָמוּם מִכָּל־עָמוּם וּמִכָּל־כָּמוּם׃
דַּק מִכָּל־דַּק, וְצָפוּן מִכָּל־צָפוּן, וְיָכוֹל מִכָּל־יָכוֹל׃
נִשְׂגָּב מִכָּל־נִשְׂגָּב, וְנַעֲלָם מִכָּל־נַעֲלָם, וּשְׁמוֹ לְעוֹלָם׃
גָּבוֹהַּ מִכָּל־גָּבוֹהַּ, וְעָלְיוֹן מִכָּל־עֶלְיוֹן וּמִכָּל־חֲבִיוֹן׃

חָבוּי וְעָמוּק מִכָּל־עָמוּק, לֵב כָּל־דַּעַת עָלָיו חָמוּק:
שֶׁאֵין שֵׂכֶל וּמַדָּע וְחָכְמָה, יְכוֹלִים לְהַשְׁוֹת לוֹ כָּל־מְאוּמָה:
לֹא־מַשִּׂיגִים לוֹ אַיִךְ וְכַמָּה, לֹא־מוֹצְאִים לוֹ דָּבָר דּוֹמֶה:
מְקֹרֶה וְעֶרְעָר וְשִׁנּוּי וְטָפֵל, וְחֶבֶר וּמִסְמַךְ אוֹר וְגַם־אֶפֶל:
לֹא־מוֹצְאִים לוֹ מַרְאֶה וְצֶבַע, וְלֹא כָּל־טַבַּע אֲשֶׁר (*שֵׁשׁ וְשֶׁבַע:
לָכֵן | נְבוּכוֹת כָּל־עֶשְׂתּוֹנוֹת, וְנִבְהָלוֹת כָּל־הַחֶשְׁבּוֹנוֹת:
כָּל־שַׂרְעַפִּים וְכָל־הָרְהוּרִים, נִלְאִים לָשׂוּם בּוֹ שְׁעוּרִים:
מִלְּשַׁעֲרֵהוּ וּמִלְּהַגְבִּילֵהוּ, וּמִלְּתָאֲרֵהוּ וּמִלְּפָרְסְמֵהוּ:
בְּכָל־שִׂכְלֵנוּ חָפַשְׂנוּהוּ, בְּמַדָּעֵנוּ לִמְצוֹא מַה־הוּא:
לֹא־מְצָאנוּהוּ וְלֹא־יְדַעְנוּהוּ, אַךְ מִמַּעֲשָׂיו הִכַּרְנוּהוּ:
שֶׁהוּא לְבַדּוֹ יוֹצֵר אֶחָד, חַי וְכֹל יוּכַל וְהָכָם | מְיוּחָד:
כִּי־הוּא הָיָה לַכֹּל קֹדֶם, עַל־כֵּן | נִקְרָא אֱלֹהֵי קֶדֶם:
בַּעֲשׂוֹתוֹ בְּלִי כֹל אֶת־כֹּל, יָדַעְנוּ כִּי־הוּא כֹּל יָכוֹל:
בַּאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו בְּחָכְמָה כֻּלָּם, יָדַעְנוּ כִּי בְּבִינָה פְּעָלָם:
בְּכָל־יוֹם וְיוֹם בְּחַדְּשׁוֹ כֻּלָּם, יָדַעְנוּ כִּי־הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם:
בַּאֲשֶׁר הָיָה קֹדֶם לְכֻלָּם, יָדַעְנוּ כִּי־הוּא חַי וְקַיָּם לָעוֹלָם:
וְאֵין לְהַרְהֵר אַחַר יוֹצְרֵנוּ, בְּלִבֵּנוּ וְלֹא בְּסִפּוּרֵנוּ:
לְמֻשָּׁשׁ וְגֹדֶשׁ לֹא נִשְׁעָרֵהוּ, לְטָפֵל וְתֹאַר לֹא נְדַמֶּהוּ:
לֹא נְחַשְּׁבֵהוּ לְעֶקֶר וְנֶצֶב, וְלֹא לְמִין וְכֹל־אוֹן וּלְכָל־נִקְצָב:
כָּל־הַנִּרְאִים וְהַנִּשְׁכָּלִים, וְהַמַּדָּעִים בְּעֶשֶׂר (1כְּלוּלִים:
(2וְשֶׁבַע כַּמָּיוֹת (3וְשִׁשָּׁת נְדוֹת, (4וּשְׁלֹשׁ גְּזֵרוֹת (5וְעִתּוֹת (6וּמִדּוֹת:
הֵן בַּבּוֹרֵא אֵין גַּם אֶחָד, כִּי הוּא בָּרָאָם כֻּלָּם יָחַד:
כֻּלָּם יִבְלוּ אַף יַחְלוֹפוּ, הֵם יֹאבֵדוּ וְאַתָּה יָסוּפוּ:
וְאַתָּה תַּעֲמוֹד וּתְבֵלָה כֻּלָּם, כִּי חַי וְקַיָּם אַתָּה לָעוֹלָם:

*) Sechs Arten der Bewegung und sieben Begriffe der Körpergröße.
1) Zehn Eigenschaften der Körper. 2) Sieben Begriffe der Körpergröße.
3) Sechserlei Bewegungen der Körper. 4) Drei Formen des Zusammenhanges.
5) Drei Zeiten. 6) Dreifache Ausdehnung der Körper.

שיר היחוד ליום השבת.

אָז בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי נָחְתָּ. יוֹם הַשַּׁבָּת עַל כֵּן בֵּרַכְתָּ:
וְעַל כָּל־פַּעַל תְּהִלָּה עָרוּכָה. וַחֲסִידֶיךָ בְּכָל־עֵת יְבָרְכוּכָה:
בָּרוּךְ יְיָ יוֹצֵר כֹּלָם. אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם:
כִּי מֵעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:
וּבְמִצְרַיִם הַחִלּוֹתָ. לְהוֹדִיעַ כִּי מְאֹד נַעֲלֵיתָ
עַל־כָּל־אֱלֹהִים. בַּעֲשׂוֹתְךָ בָהֶם שְׁפָטִים גְּדוֹלִים וּבֵאלֹהֵיהֶם:
בְּבָקְעֶךָ יַם סוּף עַמְּךָ רָאוּ יַד הַגְּדוֹלָה. וַיִּירָאוּ:
נָהַגְתָּ עַמְּךָ לַעֲשׂוֹת לְךָ שֵׁם וְתִפְאֶרֶת לְהַרְאוֹת גְּדֻלָּךְ:
וְדַבַּרְתָּ עִמָּם | מִן־הַשָּׁמַיִם. וְגַם הֶעָבִים נָטְפוּ מָיִם:
יָרֵעָתָּ לֻכְתָּם הַמִּדְבָּר. בְּאֶרֶץ | צִיָּה אִישׁ לֹא־עָבָר:
תַּתָּה לַעֲמְּךָ דֶגֶן שָׁמַיִם. וְכָעָפָר שָׂאר וּמְצוּר מָיִם:
תְּגָרֵשׁ גּוֹיִם רַבִּים עַמִּים. יֵרְשׁוּ אַרְצָם וַעֲמָל | לְאֻמִּים:
בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקִּים וְתוֹרוֹת. אִמְרוֹת יְיָ אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת:
וַיִּתְעַדְּנוּ בְּמַרְעֶה שָׁמֵן. וּמֵחֲלָמִישׁ צוּר פַּלְגֵי־שָׁמֶן:
בְּנוּחָם בָּנוּ עִיר קָדְשֶׁךָ. וַיִּקָּרוּ בֵּית מַקְדָּשֶׁךָ:
וַתֹּאמֶר פֹּה אֵשֵׁב לְאֹרֶךְ יָמִים. צָדָה בָּרֵךְ אֲבָרֵךְ:
כִּי־שָׁם יִזָּבְחוּ זִבְחֵי־צֶדֶק. אַף כְּהֶנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק:
וּבֵית הַלֵּוִי נְעִימוֹת יְזַמֵּרוּ. לְךָ יִתְרוֹעֲעוּ אַף־יָשִׁירוּ:
בֵּית יִשְׂרָאֵל וְיִרְאֵי יְיָ. יְכַבְּדוּ וְיוֹדוּ שִׁמְךָ יְיָ:
הֶטִיבוֹתָ מְאֹד לָרִאשׁוֹנִים. כֵּן תֵּטִיב גַּם לָאַחֲרוֹנִים:
יְיָ תְּשִׁישׁ נָא עָלֵינוּ. כַּאֲשֶׁר שַׂשְׂתָּ עַל־אֲבוֹתֵינוּ:
אוֹתָנוּ לְהַרְבּוֹת וּלְהֵיטִיב וְנוֹדֶה שִׁמְךָ לְעוֹלָם כִּי־תֵטִיב:
יְיָ תִּבְנֶה עִירְךָ מְהֵרָה. כִּי עָלֶיהָ נִקְרָא:
וְקֶרֶן דָּוִד תַּצְמִיחַ בָּהּ. וְתִשְׁפּוֹן לְעוֹלָם יְיָ בְּקִרְבָּהּ:
זִבְחֵי צֶדֶק שְׂמֵה נִזְבְּחָה. וְכִימֵי קֶדֶם תַּעֲרֹב מִנְחָה:
וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ בְּאוֹר־פָּנֶיךָ. כִּי חָפַצְתָּ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:

וּבִרְצוֹנְךָ תַּעֲשֶׂה חָפְצֵנוּ. הַבָּט־נָא עַמְּךָ בְּלָנוּ׃

בְּחַרְתָּנוּ לִהְיוֹת לְךָ לְעַם סְגֻלָּה. וְעַל־עַמְּךָ בְרַכְתָּךְ סֶלָה׃

וְתָמִיד נַסֵּפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. וּנְהַלֵּל ו לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ׃

וּמְבָרְכֶתְךָ עַמְּךָ יְבָרֵךְ. כִּי אֶת־כֹּל אֲשֶׁר־תְּבָרֵךְ מְבֹרָךְ׃

וַאֲנִי בְּעוֹדִי אֲהַלְלָה בוֹרְאִי. וַאֲבָרְכֵהוּ כָּל־יְמֵי צְבָאִי׃

יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ לְעוֹלָם. מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם׃

כַּכָּתוּב בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם. וַיֹּאמְרוּ כָּל־הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַיָי׃ עָנָה דָנִיֵּאל וְאָמַר לֶהֱוֵא שְׁמֵהּ דִּי־אֱלָהָא מְבָרַךְ מִן־עָלְמָא וְעַד־עָלְמָא דִּי חָכְמְתָא וּגְבוּרְתָא דִּי־לֵהּ הִיא׃ וְנֶאֱמַר וַיֹּאמְרוּ הַלְוִיִּם יֵשׁוּעַ וְקַדְמִיאֵל בָּנִי חֲשַׁבְנְיָה שֵׁרֵבְיָה הוֹדִיָה שְׁבַנְיָה פְּתַחְיָה קוּמוּ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם מִן־הָעוֹלָם עַד־הָעוֹלָם וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ וּמְרוֹמָם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה׃ וְנֶאֱמַר בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן הַלְלוּיָהּ׃ וְנֶאֱמַר וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם׃

שיר הכבוד.

כשפותחין הארון לאנעים זמירות יש לומר ד' פסוקים הלו׃

שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד׃ מי זה מלך הכבוד ה' עזוז וגבור ה' גבור מלחמה׃ שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד׃ מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה׃

אֲנָעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶעֱרוֹג. כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַּעֲרוֹג׃

נַפְשִׁי חָמְדָה בְּצֵל יָדֶיךָ. לָדַעַת כָּל־רָז סוֹדֶךָ׃

מַגִּיד דָּבְרִי בְּכְבוֹדֶךָ. הוֹמָה לִבִּי אֶל־דּוֹדֶיךָ׃

עַל־כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ נִכְבָּדוֹת. וְשִׁמְךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת׃

אֲסַפְּרָה בְּבוֹדֶךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ. אֲדַמֶּךָּ אֲכַנְּךָ וְלֹא יְדַעְתִּיךָ׃

בְּיַד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ. הֵמִיתָ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ׃

גְּדֻלָּתְךָ וּגְבוּרָתֶךָ. כָּנוּ לְתַקֵּף פָּעֳלָתֶךָ׃

דְּמוּ אוֹתָךְ וְלֹא כְּפִי־יֶשֶׁךְ. וַיְשַׁוּוּךְ לְפִי מַעֲשֶׂיךְ:
הַמְשִׁילוּךְ בְּרוֹב חֲזָיונות. הִנֵּךְ אֶחָד בְּכָל־דְּמְיונות:
וַיֶּחֱזוּ בָךְ זְקָנָה וּבַחֲרוּת. וּשְׂעַר רֹאשֵׁךְ בְּשֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
זְקָנָה בְּיום דִּין וּבַחֲרוּת בְּיום קְרָב. כְּאִישׁ מִלְחָמות יָדִיו לוֹ רָב:
חָבַשׁ כּוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁו. הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁו:
טַלְלֵי אורות רֹאשׁו נִמְלָא. קְוֻצּותָיו רְסִיסֵי לָיְלָה:
יִתְפָּאַר־בִּי כִּי חָפֵץ־בִּי. וְהוּא יִהְיֶה־לִּי לַעֲטֶרֶת צְבִי:
כֵּתֶם טָהוֹר פָּז דְּמות רֹאשׁו. וַחַק עַל־מֵצַח כְּבוד שֵׁם קָדְשׁו:
לְחֵן וּלְכָבוד צְבִי תִּפְאָרָה. אָמְתוֹ לוֹ עֲטָרָה עֲטָרָה:
מַחֲלָפות רֹאשׁו כְּבִימֵי בְחרות. קְוֻצּותָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחרות:
נְוֵה הַצֶּדֶק צְבִי תִּפְאַרְתּו. יַעֲלֶה נָא עַל־רֹאשׁ שִׂמְחָתו:
סְגֻלָּתו תְּהִי בְיָדו עֲטֶרֶת. וְצָנִיף מְלוּכָה צְבִי תִּפְאֶרֶת:
עֲמוּסִים נְשָׂאָם עֲטֶרֶת עֶנְדָּם. מֵאֲשֶׁר יָקְרוּ בְעֵינָיו כְּבָדָם:
פְּאֵרוּ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו. וְקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו:
צַח וְאָדום לְלִבּושו אָדום. פּוּרָה בְּדָרְכו בְּבואו מֵאֱדום:
קְשֹׁר תְּפִלִּין הֲרָאָה לָעֵנָיו. תְּמונַת יְיָ לְנֶגֶד עֵינָיו:
רוֹצֶה בְעַמּו עֲנָוִים יְפָאֵר. יושֵׁב תְּהִלּות בָּם לְהִתְפָּאֵר:
רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת קָרָא מֵרֹאשׁ. הֵד וָדַר עִם דּורְשֶׁךָ דְּרוֹשׁ:
שִׁית הֲמון שִׁירַי נָא עָלֶיךָ. וְרִנָּתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ:
תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת. וּתְפִלָּתִי תִּכּון קְטֹרֶת:
תִּיקַר שִׁירַת־רָשׁ בְּעֵינֶיךָ. כְּשִׁיר יושַׁר עַל־קָרְבָּנֶיךָ:
בֵּרַכְתִּי תַּעֲלֶה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר. מְחולָל וּמוליד צַדִּיק | כַּבִּיר:
וּבֵרַכְתִּי תְּנַעֲנַע לִי רֹאשׁ. וְאותָהּ קַח־לְךָ כְּבָשָׂמִים רֹאשׁ:
יֶעֱרַב נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ. כִּי נַפְשִׁי תַּעֲרוֹג אֵלֶיךָ:

לך ״ הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ: לך ״ הממלכה והמתנשא לכל לראש: מי ימלל גבורות ״ ישמיע כל תהלתו׃

מחזור ליום שני של ראש השנה.

Festgebete

für den zweiten Tag des Neujahr-Festes.

Zweiter Teil.

מחזור לכל מועדי השנה

מונה מחדש ומדויק היטב אין מחסור כל דבר

מתורגם אשכנזית מפורש ושום שכל

על ידי

יחיאל מיכל זקש.

חלק שני.

כולל

מחזור ליום שני של ראש השנה

כמנהג

פולין בעהמען מעהרען ואונגארן.

ברעסלויא

בהוצאת יעקב ב. בראנדיים

Festgebete der Israeliten

mit

vollständigem, sorgfältig durchgesehenem Texte.

Neu übersetzt und erläutert

von

Dr. Michael Sachs.

Ungekürzte und neurevidirte Ausgabe.

Zweiter Teil:

Rosch-ha-Schanah. Zweiter Tag.

Breslau
Verlag von Jakob B. Brandeis.

Inhalt des zweiten Bandes.

Gebete für den zweiten Tag des Neujahrsfestes.

I. Der zweite Abend des Neujahrsfestes.

Seite

תפלת מעריב Das allgemeine Abendgebet 9

II. Der zweite Tag des Neujahrsfestes.

ברכות השחר ופסוקי דזמרה Das allgemeine Morgengebet . 1

קריאת שמע עם ברכותיה Das Morgengebet mit den für diesen Tag eingeschalteten Feststücken. 83

תפלת שחרית Die Tefillah für diesen Morgen 89

חזרת התפלה לשליח צבור Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter mit eingeschalteten Feststücken 93

סדר קדושה Die Keduschah 143

אבינו מלכנו Abinu Malkenu 149

סדר הוצאת ספר התורה Gebete beim Herausnehmen der Thora . . 155

קריאת התורה Vorlesung aus der Thorah 160

הפטרה Haftarah 166

Gebet für das Wohl des Reiches 172

סדר תקיעת שופר Das Schofarblasen 174

תפלת מוסף Die Mußaf-Tefillah 178

חזרת התפלה לשליח צבור Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter mit eingeschalteten Feststücken 199

וְנִתַּנֶּה תֹּקֶף 200

סדר קדושה Die Keduschah im Mußafgebet 204

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ 219

סדר דוכן Der Priestersegen 257

מזמורים של יום 267

תפלת מנחה Das Minchah-Gebet 269

סדר תשליך (am Sonntag) 278

שירי היחוד 279

שיר הכבוד 290

Druck von Th. Schatzky G. m. b. H., Breslau.

תפלה לשליח צבור.

לאומרים בכוונה וברתת ובמהרה קודם כל תפלה ותפלה.

אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן שַׁדַּי מֶלֶךְ עֶלְיוֹן לְקֵבֶל שַׁוְעָתִי בְּרָצוֹן וּבְאִמּוּץ הַלֵּב. כוזז בטוכס"ז בוזז"ו אֶחָד אֵל חַי דַּיָּן אֱמֶת שׁוֹפֵט צֶדֶק רַחוּם וְחַנּוּן. רַחֵם עָלַי וּשְׁמַע תְּפִלָּתִי הַיּוֹם אֲשֶׁר אֶתְפַּלֵּל בַּעֲדִי וּבְעַד בֵּיתִי וּבְעַד עֲדָתִי הַמַּסְבִּימִים עִמִּי בִּתְפִלָּתִי וְתִכְלוֹל תְּפִלָּתִי עִם־תְּפִלּוֹת הַיְשָׁרוֹת וְהַנְּקִיּוֹת אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ יִשְׂרָאֵל. וְתַחְתּוֹר תַּחַת כְּסֵא כְבוֹדֶךָ כְּמוֹ שֶׁחָתַרְתָּ לְתִפְלַת מֹשֶׁה (י"ו מַנַּשֶׁה). וְאַל־יֵבוֹשׁוּ בִי שׂוֹלְחַי וְלֹא אֲנִי בָּהֶם: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי. אָמֵן סֶלָה: יִהְיוּ לְרָצוֹן לְפָנֶיךָ אֲיוֹם שֶׁתִּתֵּן לִי קוֹל נָעִים וָעֶרֶב הַיּוֹם וְאַל־יִפְסוֹק קוֹלִי וְאַל־יִחַר גְּרוֹנִי וְיִהְיֶה קוֹלִי נָעִים וְחָזָק כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר נַיְהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק, אמן סלה:

תפלה אחרת לש"ץ.

הִנְנִי הֶעָנִי מִמַּעַשׂ וְנֵרָעַשׁ וְנִפְחַד מִפַּחַד יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל בָּאתִי לַעֲמוֹד וּלְחַנֵּן לְפָנֶיךָ עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שָׁלְחוּנִי וְאַתָּה עַל פִּי שֶׁאֵינִי כְּדַי וְהָגוּן לְכָךְ. עַל־כֵּן אֲבַקֶּשְׁךָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. יְיָ | יְיָ. אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֱלֹהִים. שַׁדַּי אָיוֹם וְנוֹרָא. הֱיֵה־נָא מַצְלִיחַ דַּרְכִּי אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ לַעֲמֹד לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עָלַי וְעַל שׁוֹלְחָי, וְנָא אַל־תַּפְשִׁיעֵם בְּחַטֹּאתַי וְאַל־תְּחַיְּבֵם בַּעֲוֹנוֹתַי כִּי חוֹטֵא וּפוֹשֵׁעַ אָנִי. וְאַל־יִכָּלְמוּ בִי

בְּפִשְׁעֵי וְאַל־יַבוֹשׁוּ בִּי וְאַל־אֲבוֹשָׁה בָּהֶם וְקַבֵּל תְּפִלָּתִי
כְּתִפְלַת זָקֵן וְרָגִיל וּפְרִקוֹ נָאֶה וּזְקֵנוֹ מְגֻדָּל וְקוֹלוֹ נָעִים
וּמְעֻרָב בְּדַעַת עִם־הַבְּרִיוֹת. וְתִגְעַר בְּשָׂטָן לְבַל־יַשְׂטִינֵנוּ
יְהִי נָא דָגְלֵנוּ עָלֶיךָ אַהֲבָה. לְכָל־פְּשָׁעִים תְּכַסֶּה
בְּאַהֲבָה. וְכָל צוֹמוֹתֵינוּ וְעִנּוּיֵנוּ הֲפָךְ־לָנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל
לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם הָאֱמֶת וְהַשָּׁלוֹם אֱהָבוּ
וְאַל־יְהִי שׁוּם מִכְשׁוֹל בִּתְפִלָּתִי:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי
יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן אֶהְיֶה אֲשֶׁר
אֶהְיֶה שֶׁכָּל הַמַּלְאָכִים שֶׁהֵם בַּעֲלֵי תְּפִלּוֹת יָבִיאוּ תְּפִלָּתִי
לְפָנֶיךָ־כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ וְיָפִיצוּ אוֹתָהּ לְפָנֶיךָ בַּעֲבוּר כָּל־
הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים הַתְּמִימִים וְהַיְשָׁרִים וּבַעֲבוּר כְּבוֹד
שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת
עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים ברוך שומע תפלה:

קבלת מרים ז"ל סימנך הס"ן ד' פסוקים תלו לחכר סחפלת תכ"ל:

יְדַעְתִּי יְיָ כִּי צֶדֶק מִשְׁפָּטֶיךָ וֶאֱמוּנָה עִנִּיתָנִי:
הַקְשִׁיבָה לִי וַעֲנֵנִי אָרִיד בְּשִׂיחִי וְאֶהֱיֶטָה:
וְנַפְשִׁי תָּגֵל בַּיְיָ תָּשִׂישׂ בִּישׁוּעָתוֹ:
הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים הַפּוֹצֶה אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה:

Gebet beim Eintritte in das Gotteshaus.

מַה־טֹּבוּ אֹהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ
יִשְׂרָאֵל׃ וַאֲנִי בְּרֹב
חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל
קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ׃ יְיָ
אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ
וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ׃
וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה
וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה
לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי׃ וַאֲנִי
תְפִלָּתִי־לְךָ | יְיָ עֵת
רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־
חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת
יִשְׁעֶךָ׃

מה Wie lieblich sind deine Zelte, Jaakob! deine Wohnungen, Jisrael! Durch Deiner Gnaden Fülle darf ich betreten Dein Haus, bücke mich in Deinem heiligen Tempel in Ehrfurcht vor Dir. O Gott! ich liebe Deine Wohnstatt, den Ort, wo Deine Herrlichkeit thront. Ich bücke und beuge mich und senke das Knie vor dem Herrn, meinem Schöpfer. O möge mein Gebet vor Dich, Ewiger, kommen zur Gnadenzeit, o Gott! in der Fülle Deiner Huld; erhöre mich in der Treue Deines Heils.

אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל. הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ אֲנִי
בְּצָדָק אֶחֱזֶה פָּנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ׃ וַאֲנִי | עָלֶיךָ בָּטַחְתִּי
יְיָ אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה׃ שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנַי בְּשׁוּבִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי
יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ׃ יְיָ אֱלֹהַי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי׃ אֵלֶיךָ

בְּחַסְדֶּךָ: בִּי־לְךָ יְיָ הוֹחָלְתִּי אַתָּה תַעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי: שִׁמְעָה תְפִלָּתִי | יְיָ וְשַׁוְעָתִי הַאֲזִינָה אֶל־דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ: שְׁמַע־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה | עוֹזֵר לִי:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד. שָׂמַחְתִּי בְּאוֹמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ: שָׁשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי־אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל: יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי בֹּקֶר אֶעֱרָךְ־לְךָ וְאֲצַפֶּה: אֲנִי קָרֵאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: רַגְּלַי עָמְדָה בְּמִישׁוֹר בְּמַקְהֲלִים אֲבָרֵךְ יְיָ:

מִי אָנֹכִי שֶׁאֶזְכֶּה לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא. וְאָנֹכִי אִישׁ חוֹטֵא וְהַכַּעְסְתִּי שְׁמוֹ הַגָּדוֹל בְּמַעֲשַׂי הָרָעִים. וַאֲנִי בָּשָׂר וְדָם עָפָר וָאֵפֶר. וְאֵינִי כְּדַי וְרָאוּי לְהַזְכִּיר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כַּמָּה פְּעָמִים. אוֹי לִי אֵיךְ אָשָׂא פָּנַי לַעֲמֹד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא עֹלַת כָּל־הָעֹלוֹת וְסִבַּת כָּל־הַסִּבּוֹת. אֶלָּא מִפְּנֵי רַחֲמָיו וַחֲסָדָיו הַגְּדוֹלִים שֶׁרוּא מְרַחֵם עַל־בְּרִיּוֹתָיו. וְרוֹצֶה בִּתְפִלָּה וְתַחֲנוּנִים שֶׁל־עַבְדָיו. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שֹׁמֵעַ תְּפִלָּה עָדֶיךָ כָּל־בָּשָׂר יָבֹאוּ:

מעריב ליל שני של ראש השנה.

Gebet für den zweiten Abend Rosch ha-Schanah.

Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das untenstehende (*יתברך

Vorb. בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ׃

Vorb. u. Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב
עֲרָבִים. בְּחָכְמָה
פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים
וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה
עִתִּים וּמַחֲלִיף
אֶת־הַזְּמַנִּים וּמְסַדֵּר
אֶת־הַכּוֹכָבִים
בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם
בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ.

ברוך (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!
ברוך (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

ברוך (Gem.) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, auf dessen Geheiß die Abende dämmern, der mit Weisheit aufthut die Himmelspforten und mit Einsicht wandelt die Zeiten, der wechseln läßt die Zeitläufte und reihet die Sterne auf ihren Wachtposten am Firmamente nach seinem Willen. Er schaffet Tag

(*יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מַלְכֵּנוּ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים. סִלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו׃ וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה׃ בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃

und Nacht, rollet weg das Licht vor der Finsterniß und die Finsterniß vor dem Lichte, läßt entschwinden den Tag und führet herauf die Nacht und hat gesondert Tag und Nacht. Ewiger der Schaaren ist sein Name. Gott der Allmächtige, lebendig und ewig dauernd, — Er wird über uns walten in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Abende dämmern läßt.

בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה. יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים׃

אהבת Mit ewiger Liebe hast Du Dein Volk, das Haus Jisrael, geliebt, Lehr' und Gebot, Satzungen und Vorschriften uns gelehrt. Darum, Ewiger, unser Gott! wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, sprechen wir von Deinen Gesetzen und freuen uns der Worte Deiner Gotteslehre und Deiner Gebote immer und ewig. Denn sie sind unser Leben und sie geben unseren Tagen die Dauer, und in ihnen sinnen wir Tag und Nacht. Du aber — Deine Liebe entzieh' uns nicht in alle Ewigkeiten. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebt sein Volk Jisrael.

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ. תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ. עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

Wer nicht mit מִנְיָן betet, sagt dieses:

(אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן:)

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה | אֶחָד:

שמע Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig.

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in Deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote, die Ich euch heute gebiete, den Ewigen, euren Gott zu lieben und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde Ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst

dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde und ihr abweichet und fremden Göttern dienet und euch vor ihnen bücket, und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie euren Kindern, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore. Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben, — wie

וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ
וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ
וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־
יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם
וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה
אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר
וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־
יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה
מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
יְהוָה נֹתֵן לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם
אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם
לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם׃
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת

die Dauer des Himmels über der Erde.

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter und sollen an die Schaufäden des Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß, wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige euer Gott.

אמת Wahr ist es und zuverlässige Gewißheit dies alles und für uns bindend. Denn Er ist der Ewige, unser Gott, und Keiner außer ihm, und wir sind Jisrael, sein Volk. Er ist es, der uns befreiet aus der Hand der Gewalt-

לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־
הָאָרֶץ׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם
צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם
לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת
הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה
לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ
וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת
יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא
תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי
עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים
אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן תִּזְכְּרוּ
וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל־זֹאת
וְקָיָם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ
אֱלֹהֵינוּ וְאֵין זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ
יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ׃ הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד
מְלָכִים מַלְכֵּנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ

herren, unser König, der uns löset aus der Hand aller Tyrannen; der Allmächtige, der es unsertwegen heimkommen lässet unseren Widersachern und der Lohn zahlt all den Feinden unseres Lebens; der Gewaltiges vollbringt, nicht zu ergründen, und Wunder unzählbar; der uns erhält am Leben und nicht wanken lässet unsern Fuß; der uns treten läßt auf die Höhen unserer Feinde und aufrichtet unsere Kraft über all unsre Hasser; der für uns Wunder und rächende Vergeltung geübt an Pharaoh, Zeichen und augenfällige Werke am Boden der Söhne Chams; der schlug in seinem Grimme alle Erstgebornen Mizrajims und hinausführte sein Volk Jisrael aus ihrer Mitte zu ewiger Freiheit; der hindurchleitete seine Kinder durch das gespaltene Schilfmeer, ihre Verfolger und ihre Feinde in die Tiefen versenkte Er. Und es sahen seine Kinder seine Stärke, gaben Lob und sangen Preis seinem Namen, und seine Herrschaft mit willigem Herzen nahmen sie auf sich. Moscheh und die Kinder Jisraels stimmten Dir an ein Lied mit großer Freude, und sie Alle sprachen:

„Wer ist wie Du unter

מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים: הָאֵל
הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי
נַפְשֵׁנוּ: הָעֹשֶׂה גְדֹלוֹת
עַד־אֵין חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת
עַד־אֵין מִסְפָּר: הַשָּׂם
נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא־נָתַן
לַמּוֹט רַגְלֵנוּ: הַמַּדְרִיכֵנוּ
עַל־בָּמוֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם
קַרְנֵנוּ עַל־כָּל־שׂנְאֵינוּ:
הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וְנָקָמָה
בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם: הַמַּכֶּה
בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם
וַיּוֹצֵא אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם:
הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם־
סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־
שׂוֹנְאֵיהֶם בִּתְהוֹמוֹת טִבַּע:
וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ
וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ: וּמַלְכוּתוֹ
בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם. מֹשֶׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם

יְהוָה מִי־כָמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא׃

מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה זֶה אֵלִי עָנוּ וְאָמְרוּ׃

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל׃

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ

den Gewaltigen, Ewiger! wer, wie Du, verherrlicht in Heiligkeit, erhaben in ruhmvollen Werken, Wunder schaffend?"—

מלכותך Dein Walten sahen Deine Kinder, Du, der das Meer gespalten vor Moscheh. „Dies ist mein Gott!" huben sie an, und sprachen:

„Der Ewige wird regieren immer und ewig!"

ונאמר Und es heißt: „Denn befreiet hat der Ewige Jaakob und ihn erlöset aus der Hand des Stärkeren." Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat.

השכיבנו Gieb, daß wir uns hinlegen, Ewiger, unser Gott! zum Frieden, und laß uns wieder aufstehen, unser König! zum Leben, und breite über uns Deines Friedens Zelt und leite uns im Rechten mit gutem Rathe von Dir, und hilf uns um Deines Namens willen, und schirme uns, und wende von uns Feind und böse Krankheit, Schwert und Noth und Sorge, und entferne jeden Hinderer aus unserem Antlitze und unserem Rücken, und im Schatten Deiner Fittige birg uns! Denn Du, o Gott, unser Hüter und unser Retter bist Du; denn ein Gott, der gnädig und barmherzig waltet

לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלָם:

תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב:

חצי קדיש.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים, מֶלֶךְ

bist Du. Und wahre unsern Ausgang und unsern Eintritt zum Leben und zum Frieden von nun an bis in Ewigkeit. Und breite über uns Deines Friedens Zelt! Gelobt seist Du, Ewiger, der das Zelt des Friedens breitet über uns und über sein ganzes Volk Jisrael und über Jeruschalajim.

תקעו Blaset am Neumond den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unseres Festes; denn eine Satzung für Jisrael ist es, eine Gebühr für den Gott Jaakobs.

אדני O Herr! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Jizchaks und Jaakobs, Allmächtiger, Großer, Gewaltiger und Erhabener, höchster Gott, der in Güte Gnade erweiset und dem Alles eignet, der gedenket der frommen Werke der Väter und den Erlöser bringen wird ihren spätesten Abkömmlingen, um seines Namens willen, in Liebe.

זכרנו Gedenk' unser zum Leben, Herr, der will, daß

חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים.
לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי
מְחַיֵּה מֵתִים ! אַתָּה רַב
לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים
בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים
רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא
חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי
כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי
דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית
וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מִי כָמוֹךָ אַב
הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו
לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת
מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה
הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ
וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ
סֶּלָה:

wir leben, und schreibe uns in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, Gott, ewig-lebender

מלך König, Beistand und Retter und Schirm! Gelobt seist Du, Ewiger, Schirm des Abraham!

אתה Du bist mächtig in Ewigkeit, o Herr! Du belebest die Todten, stark, um stets zu helfen —

מכלכל der die Lebenden in Gnaden erhält, die Todten belebt in großer Barmherzigkeit, die Fallenden stützt und die Kranken heilt, die Gefesselten löst und seine Treue bewährt den im Staube Schlafenden. Wer ist wie Du, Herr mächtiger Thaten, und wer ist Dir ähnlich, König, der tödtet und wieder belebt und sprossen lässet das Heil?

מי Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der gedenket seiner Geschöpfe zum Leben in Erbarmen?

ונאמן Und Du bist zuverlässig, daß Du beleben wirst die Todten. Gelobt seist Du, o Ewiger, der die Todten belebt.

אתה Du bist heilig und Dein Name ist heilig, und Heilige an jedem Tage preisen Dich ewiglich.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ. וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וכבן So lasse denn kommen, Ewiger, unser Gott, Deine Furcht über alle Deine Geschöpfe und ehrfürchtiges Bangen vor Dir über Alles, was Du erschaffen, daß Dich fürchten alle Deine Geschöpfe und vor Dir sich bücken alle Wesen und sie Alle werden mögen ein Bund, Deinen Willen zu thun mit ganzem Herzen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott! daß die Herrschaft ist bei Dir, die Macht in Deiner Hand und die Kraft in Deiner Rechten und Dein Name erhaben über Alles, was du geschaffen.

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ.

וכבן Und so gieb denn die Ehre, o Ewiger, Deinem Volke, den Ruhm den Dich Fürchtenden und der Hoffnung Zuversicht denen, die Dich suchen, und das freie Wort den auf Dich Harrenden, Freude Deinem

וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ.
וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד
עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר
לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ.
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ
וְיִשְׂמְחוּ וִישָׁרִים
יַעֲלוֹזוּ. וַחֲסִידִים
בְּרִנָּה יָגִילוּ. וְעוֹלָתָהּ
תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־
הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן
תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר
מֶמְשֶׁלֶת זָדון מִן־
הָאָרֶץ:

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ
לְבַדֶּךָ עַל כָּל־
מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן
מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ.
וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב
בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ

Lande und Wonne Deiner Stadt, und die Macht lasse aufkeimen Deines Knechtes David und das Licht leuchten des Sohnes Ischais, Deines Gesalbten, bald in unseren Tagen.

ובכן Dann werden die Gerechten es schauen und sich freuen und die Redlichen jubeln und die Frommen in Jauchzen frohlocken, und das Laster wird schließen seinen Mund und der Frevel gänzlich wie Rauch dahinschwinden, wenn Du tilgen wirst die Herrschaft des Uebermuthes von der Erde.

ותמלוך Und wenn Du herrschen wirst allein, o Ewiger! über alle Deine Werke auf dem Zijonsberge, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und in Jeruschalajim, Deiner heiligen Stadt, wie geschrieben steht in Deinem heiligen Worte:

„Herrschen wird der Ewige für alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!“

יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קדוש Heilig bist Du, und furchtbar Dein Name, und kein Gott außer Dir, wie geschrieben steht: „Und erhaben ist der Gott der Schaaren im Gerichte und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit.“ Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט. וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אתה Du hast uns erkoren aus allen Völkern, uns geliebt und an uns Gefallen gehabt, uns erhöhet über alle Zungen und uns geheiliget durch Deine Gebote und uns nahe gebracht, unser König, Deinem Dienste und Deinen Namen, den großen und heiligen, über uns genannt.

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

Am Ausgang des Sabbath wird dieses eingeschaltet.

ותודיענו Du hast uns, Ewiger, unser Gott! kund gethan Deine heilvollen Vorschriften, und uns gelehrt, auszuüben die Satzungen Deines Willens. Du hast uns, Ewiger, unser Gott! gerechte Vorschriften und eine wahrhafte Lehre

(וַתּוֹדִיעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־מִשְׁפְּטֵי צִדְקָךְ וַתְּלַמְּדֵנוּ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ. וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים וְתוֹרוֹת אֱמֶת

ertheilt, Bestimmungen und Gebote voll Segens, und uns zu Theil werden lassen Zeiten froher Festeslust und heilige Feiertage und Festeszeiten freudiger Erhebung. Du hast uns beschieden die Sabbathweihe und Festverherrlichung und feierliche Lust, und unterschieden, Ewiger, unser Gott! zwischem Heiligem und Gemeinem, zwischen Licht und Finsterniß, Jisrael und den Völkern, dem siebenten Tage und den sechs Werktagen. Die Heiligkeit des Sabbaths und des Festtages hast Du von einander unterschieden und den siebenten Tag vor den sechs Werktagen geheiliget. So hast Du abgesondert und geheiliget Dein Volk Jisrael mit Deiner Heiligung.

חֻקִּים וּמִצְוֹת טוֹבִים וַתַּנְחִילֵנוּ
זְמַנֵּי שָׂשׂוֹן וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ וְחַגֵּי
נְדָבָה. וַתּוֹרִישֵׁנוּ קְדֻשַּׁת שַׁבָּת
וּכְבוֹד מוֹעֵד וַחֲגִיגַת רֶגֶל.
וַתַּבְדֵּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ
לְחֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל
לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת
יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת
לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ. וְאֶת־
יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי
הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ. הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ:

ותתן Und Du hast uns gegeben, Ewiger, unser Gott! in Liebe diesen Tag des Gedächtnisses, den Tag des Posaunenschalls, eine heilige Berufung zur Erinnerung an den Auszug aus Mizrajim.

וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם
הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם
תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ
זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Lasse aufsteigen und vor dich kommen, zu Dir gelangen und dir vors Auge treten, in Wohlgefallen von Dir gehört, in Obhut genommen und gedacht werden unser Gedächtniß und unser Geschick und das Gedächtniß unserer Väter und des Gesalbten, des Sohnes Davids, Deines Knechtes, und Jeruschalajims, Deiner heiligen Stadt, und Deines ganzen Volkes, des Hauses

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה
וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר
זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן
אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־
דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם
עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ

לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד
וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ
בוֹ לִבְרָכָה, וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ
לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה
וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם
עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ
עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן
וְרַחוּם | אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ
בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־
הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר
גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי
תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל
כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־
יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר
כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ
יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ
וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה:
קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן
חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ
מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ

Fisraels, zur Rettung und zum Guten, zur Huld und Gnade, zum Erbarmen, Leben und Frieden an diesem Tage des Gedächtnisses. Gedenk' unser, Ewiger unser Gott! an ihm zum Guten, und verhänge über uns an ihm zum Segen, und hilf uns an ihm zum Leben. Und um des Wortes willen, das Heil und Erbarmen verheißt, sei uns mild und gnädig, und erbarme Dich unser und hilf uns! Denn zu Dir schaut unser Auge; denn ein Gott und Herr, erbarmungs- und huldreich bist Du.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und strahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majestät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geschöpf, daß Du es geschaffen, und erfahren jegliches Gebild, daß Du es gebildet, und spreche Alles, was Odem hat in seiner Nase: Der Ewige, der Gott Fisraels, ist König, und sein Reich waltet über Alles. Heilige uns durch Deine Gebote und laß unser Theil sein Deine Lehre, sättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch

וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

Deine Hülfe, und läutre unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, bist wahr, und Dein Wort ist wahr und ewig bestehend. Gelobt sei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt Fisrael und den Tag des Gedächtnisses.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

רצה Laß Dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, Dein Volk Fisrael und sein Gebet, und führe zurück den Tempeldienst in Deine heiligen Hallen, und die Feueropfer Fisraels und sein Gebet in Liebe nimm an mit Huld, und zum Wohlgefallen stets vor Dir sei der Gottesdienst Fisraels, Deines Volkes.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

ותחזינה Und schauen mögen unsre Augen, wenn Du zurückkehrst nach Zijon in Barmherzigkeit. Gelobt sei Du, Ewiger, der zurückbringen wird seine Herrlichkeit nach Zijon.

מודים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ

מודים Wir danken Dir und bekennen, daß Du bist der Ewige unser Gott und unserer Väter Gott auf immer und ewig. Hort unsers Lebens, Schild unsers Heils bist Du durch alle Geschlechter. Wir danken dir und verkünden Dein Lob für unser Leben, das gegeben ist in Deine Hand, wegen unserer Seelen, die Dir sind anvertraut, und wegen Deiner Wunder, die

an jedem Tage uns geleiten, und wegen Deiner unvergleichlichen Thaten und Gnadenbezeigungen zu jeglicher Zeit, Abends und Morgens und Mittags, Allgütiger! denn nicht geht zu Ende Deine Barmherzigkeit, — Du Allerbarmer! denn kein Aufhören kennt Deine Huld. Von jeher hoffen wir auf Dich.

ועל Und für dies Alles sei gesegnet und erhoben Dein Name, unser König, beständig auf immer und ewig.

וכתוב O verzeichne zum heilvollen Leben alle Genossen Deines Bundes!

וכל Und Alles, was lebt, danke Dir ewiglich, und rühmen möge es Deinen Namen in Wahrheit, o Gott, Du unser Schutz und unser Beistand ewiglich. Gelobt sei Du, Ewiger! Allgütiger ist Dein Name, und Dir ist es schön dankendes Bekenntniß abzulegen.

שלום Laß Fülle des Friedens für immer kommen über Jisrael, Dein Volk; denn Du, o König, bist Herr alles Friedens! Und laß es Dir wohlgefällig sein, zu segnen Dein Volk Jisrael zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden.

שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־
נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ
שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר
וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־
תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ
לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם
וָעֶד׃

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים
כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה
וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת,
הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ
סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב
שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל
עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה
הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־
הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ
לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה
בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

Im Buche des Lebens, Segens und Friedens und gesegneter Erhaltung möge unser gedacht und wir darin eingezeichnet werden, so wie Dein ganzes Volk, das Haus Jisraels, zu gesegnetem Leben und zum Frieden. Gelobt sei Du, Ewiger, der erschafft den Frieden.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

אלהי Mein Gott! Bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen, daß sie nichts Trügliches reden. Denen, die mich schmähen, laß meine Seele schweigen, und gleich dem Staube sei sie demüthig gegen Alle. O öffne mein Herz durch Deine Lehre, und deinen Geboten eile meine Seele nach. Und aller derer, die gegen mich Böses sinnen, Rath und Anschlag zerstöre, und vereitle ihr Sinnen. Thue es um Deines Namens, um Deiner Rechten, um Deiner Heiligkeit, um Deiner Lehre willen. Auf daß Deine Lieblinge gerettet werden, hilf mit Deiner Rechten und erhöre mich! Mögen wohlgefällig sein meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! Der Frieden stiftet in seinen Höhen, Er lasse walten Frieden über uns und über ganz Jisrael. Darauf sprechet: Amen!

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית

יהי Mög' es Dir wohlgefällig sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß erbauet werde

הַמִּקְדָּשׁ בְּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלִַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

das Heiligthum bald in unseren Tagen, und laß uns an Deiner Lehre unser Theil haben. Dort wollen wir Dir dienen in Ehrfurcht, wie in den Tagen der Vorwelt und in den Jahren der ältesten Zeiten.

קדיש שלם.

סדר קדוש.

Bei öffentlicher Andacht ohne Unterschied.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא פְּרִי הַגָּפֶן:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־עָם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל־לָשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו. וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם. כִּי־בָנוּ בָחַרְתָּ וְאוֹתָנוּ קִדַּשְׁתָּ מִכָּל־הָעַמִּים. וְדִבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

Am Ausgange des Sabbaths werden diese zwei ברכות auch gesagt.

(בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם בּוֹרֵא מְאוֹרֵי הָאֵשׁ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ. וְאֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ. הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְקֹדֶשׁ:)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה׃

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה, שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם׃ וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים׃ הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד, אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ, כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד׃

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ

Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz ist im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott!

bald zu schauen den Glanz Deiner Allmacht, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde und all die eitlen Wahngebilde gänzlich tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen, und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde, daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknien und hinsinken und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Und es heißt: Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

אֱלֹהֵינוּ לְרָאוֹת מְהֵרָה
בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר
גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ, וְהָאֱלִילִים
כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן, לְתַקֵּן עוֹלָם
בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי
בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת
אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ, יַכִּירוּ
וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי
לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע
כָּל־לָשׁוֹן, לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ, וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ
יְקָר יִתֵּנוּ, וְיַקְבְּלוּ כֻלָּם אֶת־
עֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלֹךְ
עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד:
כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא
וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלֹךְ
בְּכָבוֹד, כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ,
יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר,
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום.

תפלת שחרית.

שיר תהלה.

מן ג׳ תטעות ויתר ובי תטעות ויתר ובי תטעות
בדלת ובן בסוגר, ובתוכו רצוף י״ג העק״ים.

יְגַדַּל אֱלֹהִים חַי
וְיִשְׁתַּבַּח. נִמְצָא וְאֵין
עֵת אָל־מְצִיאוּתוֹ׃
אֶחָד וְאֵין יָחִיד
כְּיִחוּדוֹ. נֶעְלָם וְגַם
אֵין סוֹף לְאַחְדוּתוֹ׃
אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוּף
וְאֵינוֹ גּוּף. לֹא נֶעֱרֹךְ
אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ׃ קַדְמוֹן
לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר
נִבְרָא. רִאשׁוֹן וְאֵין
רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ׃
הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם לְכָל־
נוֹצָר. יוֹרֶה גְּדֻלָּתוֹ
וּמַלְכוּתוֹ׃ שֶׁפַע
נְבוּאָתוֹ נָתַן אֶל־
אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ
וְתִפְאַרְתּוֹ׃ לֹא קָם

Lobgesang,

in welchem die 13 Glaubensartikel enthalten sind.

יגדל Gelobt sei der lebend'ge Gott, sein Preis soll hoch erglänzen,

Der ist und dauert: keine Zeit setzt seinem Dasein Grenzen;

Der einzig ist, wie einzig sonst Nichts in der Welt zu finden,

Und seiner Einheit Wesen nicht zu fassen, zu ergründen.

Er, der nicht Körper und Gestalt, nicht faßt ihn Bild und Zeichen;

An seine Heiligkeit nicht kann der Menschen Sinnen reichen.

Beginn und Grund, und früher Er als alles Sein und Leben,

Der Urbeginn, ohn' Anbeginn Er selbst in seinem Weben.

Er ist der Herr der Welt, — bezeugt in Allem, was Er schafft,

Die Fülle seiner Herrlichkeit und seiner Größe Kraft.

Aus seinem Gottesgeist den Strom wollt' Er in Gnaden teil'n,

Auf die Erkornen, seinem Ruhm und seinem Dienst Geweihten.

Und Keiner mehr in Israel als wie Moscheh erstand,
Er, ein Prophet, der Gott geschaut und wie im Bild erkannt.
Und seinem Volk hat Gott verlieh'n die Lehre, ewig wahr,
Durch seinen Herold, der bewährt in seinem Hause war.
Und Gottes Lehre wandellos besteht in Ewigkeit,
Wird nicht um Anderes vertauscht, sie gilt in alle Zeit.
Sein Auge schaut, was unser Sinn tief im Geheimniß hegt;
Er sieht der Dinge Ziel und End', eh' ihr Beginn sich regt.
Dem Frommen giebt er nach Verdienst den Lohn für seine That;
Vergeltung wird dem Frevler, wie die Schuld erwirkt sie hat.
Er sendet den Gesalbten einst, wann erst die Zeit gekommen,
Zu lösen, die geharrt des Heils, die treu bewährten Frommen.
Die Todten wird beleben Gott durch seine Liebe Macht.
Drum seinem Namen für und für sei Ruhm und Preis gebracht!

אדון O Herr der Welt, der Du geschaltet,
Eh' noch ein Wesen ward gestaltet!

בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד. נָבִיא וּמַבִּיט אֶת־
תְּמוּנָתוֹ: תּוֹרַת אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל. עַל־יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמָן בֵּיתוֹ: לֹא יַחֲלִיף הָאֵל וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ. לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ: צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵינוּ. מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר בְּקַדְמוּתוֹ: גּוֹמֵל | לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ. יִתֵּן לָרָשָׁע רָע כְּרִשְׁעָתוֹ: יִשְׁלַח לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ. לִפְדוֹת מְחַכֵּי קֵץ יְשׁוּעָתוֹ: מֵתִים יְחַיֶּה בְּרֹב חַסְדּוֹ. בָּרוּךְ עֲדֵי־עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ:

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מָלַךְ. בְּטֶרֶם כָּל־

יְצִיר נִבְרָא׃ לְעֵת
נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל.
אָז מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא׃
וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל.
לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא׃
וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה.
וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה׃
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי.
לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחְבִּירָה׃ בְּלִי
רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית.
וְלוֹ הָעֹז וְהַמִּשְׂרָה׃
וְהוּא אֵלִי וְחַי גּוֹאֲלִי.
וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת
צָרָה׃ וְהוּא נִסִּי
וּמָנוֹס לִי. מְנָת כּוֹסִי
בְּיוֹם אֶקְרָא׃ בְּיָדוֹ
אַפְקִיד רוּחִי. בְּעֵת
אִישַׁן וְאָעִירָה׃ וְעִם־
רוּחִי גְוִיָּתִי. יְיָ לִי וְלֹא
אִירָא׃

Da auf Dein Wort das All erstand,
Da wards zum Kön'ge Du ernannt.
Und wenn zerfällt das Weltenganze,
Du herrschest dann allein im Glanze.
Du warst und bist seit Ewigkeit
Und Du wirst sein in Herrlichkeit.
Du Einig-Einz'ger ohne Zweiten,
Dir stellet Keiner sich zur Seiten.
Ohn' End' und Anfang in der Zeit,
Dein ist die Macht, die Herrlichkeit.
Der ewig lebt, mein Gott, mein Heil,
In Drang und Noth mein Hort, mein Theil!
Du meine Zuflucht, mein Panier,
Mein Kelch, mein Theil, — ruf' ich zu Dir.
In Deine Hand ich stets befehle,
Schlaf' ich und wach' ich, — meine Seele,
Und meinen Leib vertrau' ich Dir.
Ich bange nicht, Gott ist mit mir!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו | וְצִוָּנוּ עַל
נְטִילַת יָדָיִם׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiliget durch seine Gebote und uns das Waschen der Hände geboten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
אֲשֶׁר יָצַר אֶת־הָאָדָם
בְּחָכְמָה וּבָרָא בוֹ
נְקָבִים נְקָבִים
חֲלוּלִים חֲלוּלִים גְּלוּיִ
וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא
כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ
אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסָּתֵם
אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשָׁר
לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד
לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר
וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת׃

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der gebildet den Menschen mit weiser Kunst, der in ihm erschaffen Oeffnungen und Höhlungen. Vor dem Throne Deiner Herrlichkeit ist es kund und offen, daß, so eine von ihnen sich öffnet oder schließt, es nicht möglich ist, vor Dir zu dauern und zu leben. Gelobt seist Du, Ewiger, der alles Fleisch heilet und Wunderbares vollbringt.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns geheiligt durch

קִדַּשְׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו | וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה׃

וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִיוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ וְצֶאֱצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלָּנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתֶךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה׃

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ׃

seine Gebote und uns geboten, uns mit den Worten der Gotteslehre (Thora) zu beschäftigen.

והערב Laß, o Ewiger, unser Gott! süß und lieblich sein Deiner Lehre Worte in unserem Munde und in dem Munde Deines Volkes Jisrael, auf daß wir und unsere Sprößlinge und die Sprößlinge Deines Volkes, des Hauses Jisrael, wir Alle Deinen Namen erkennen und uns befleißen Deiner Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat seinem Volke Jisrael.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns erkoren aus allen Völkern und uns ertheilt hat seine Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat.

יברכך Es segne dich der Ewige und behüte dich. Es

יָאֵר יְיָ | פָּנָיו אֵלֶיךָ
וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ | פָּנָיו
אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם
שִׁעוּר. הַפֵּאָה וְהַבִּכּוּרִים
וְהָרָאָיוֹן וּגְמִילוּת חֲסָדִים
וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אֵלּוּ דְבָרִים
שֶׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת
לָעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלּוּ הֵן
כִּבּוּד אָב וָאֵם וּגְמִילוּת
חֲסָדִים וְהַשְׁכָּמַת בֵּית
הַמִּדְרָשׁ שַׁחֲרִית וְעַרְבִית
וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים וּבִקּוּר
חוֹלִים וְהַכְנָסַת כַּלָּה וְהַלְוָיַת
הַמֵּת וְעִיּוּן תְּפִלָּה וַהֲבָאַת
שָׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵירוֹ
וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כֻּלָּם:

אֱלֹהַי. נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ
בִּי טְהוֹרָה הִיא אַתָּה
בְרָאתָהּ אַתָּה
יְצַרְתָּהּ אַתָּה
נְפַחְתָּהּ בִּי וְאַתָּה

lasse dir leuchten der Ewige sein Antlitz und begnadige dich. Es wende der Ewige dir sein Antlitz zu und gebe dir Frieden.

אלו Dies sind die Dinge, für die es (nach gesetzlicher Bestimmung) kein bestimmtes Maß gibt: die Ecke des Feldes (die beim Abmähen für den Armen stehen bleiben muß), die Erstlingsfrüchte, das Opfer beim Erscheinen im Tempel, die Uebung von Liebeswerken und die Beschäftigung mit der Gotteslehre. Folgendes sind die Dinge, von welchen der Mensch den Zinsgenuß hat in dieser Welt und der Grundstock bleibt für die künftige Welt. Dies sind sie: die Ehrfurcht gegen Vater und Mutter, die Uebung von Liebeswerken, der Besuch des Lehrhauses Morgens und Abends, die Gastlichkeit gegen Fremde, Krankenbesuch, Ausstattung von Bräuten, das den Todten gegebene Geleit, die Andacht beim Gebete und Friedensstiftung zwischen den Menschen. Die Erlernung des göttlichen Wortes aber wiegt das Alles auf.

אלהי Mein Gott! die Seele, die Du mir gegeben, ist rein. Du hast sie erschaffen, Du sie gebildet und mir eingehaucht, und Du bewahrest sie

in mir, und Du wirst sie einst von mir nehmen und mir wiedergeben in der späten Zukunft. So lange die Seele in mir ist, lege ich Dank vor Dich nieder, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, Meister aller Geschöpfe, Herr aller Seelen. Gelobt seist Du, Ewiger, der wiedergiebt die Seelen den todten Leibern.

מְשַׁמֶּרֶת בְּקִרְבִּי וְאַתָּה עָתִיד לִטְלָהּ מִמֶּנִּי וּלְהַחֲזִירָהּ בִּי לֶעָתִיד לָבֹא: כָּל־זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקִרְבִּי מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי רִבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים מֵתִים:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der dem Hahn verlieh die Einsicht, zwischen Tag und Nacht zu unterscheiden.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לַשֶּׂכְוִי בִּינָה לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Nichtisraeliten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי נָכְרִי:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Knechte.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עָבֶד:

(Männer sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich nicht gemacht zum Weibe.

(Männer sagen):

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי אִשָּׁה:

(Frauen sagen:)
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ:

(Frauen sagen:) Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mich geschaffen nach seinem Willen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עִוְרִים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der sehend macht die Blinden.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der bekleidet die Nackten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרִים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der löset die Gefesselten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der aufrichtet die Gebeugten.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־
הַמָּיִם:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott Herr der Welt, der ausgespannt hat die Erde über die Wasserfluthen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה לִי כָּל־
צָרְכִּי:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der mir all meinen Bedarf bereitet.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר הֵכִין מִצְעֲדֵי־
גָבֶר:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der lenket die Tritte des Mannes.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בִּגְבוּרָה:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael gürtet mit Stärke.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל
בְּתִפְאָרָה:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der Jisrael krönet mit Ruhm.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שֵׁנָה מֵעֵינַי
וּתְנוּמָה מֵעַפְעַפָּי.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der verleihet dem Matten Kraft.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der schwinden lässet den Schlaf aus meinen Augen uud den Schlummer von meinen Augenlidern.

וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְגִּילֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבְּקֵנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאַל־
תְּבִיאֵנוּ לֹא לִידֵי
חֵטְא וְלֹא לִידֵי עֲבֵרָה
וְעָוֹן וְלֹא לִידֵי נִסָּיוֹן
וְלֹא לִידֵי בִזָּיוֹן וְאַל־
תַּשְׁלֵט־בָּנוּ יֵצֶר הָרָע
וְהַרְחִיקֵנוּ מֵאָדָם רָע.
וּמֵחָבֵר רָע. וְדַבְּקֵנוּ
בְּיֵצֶר טוֹב וּבְמַעֲשִׂים
טוֹבִים וְכוֹף אֶת־
יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֵּד־
לָךְ וּתְנֵנוּ הַיּוֹם וּבְכָל־
יוֹם לְחֵן וּלְחֶסֶד

Möge es Dein Wille sein, unser Gott, und unserer Väter Gott, daß Du uns anleitest in Deiner Lehre. Verleihe uns Anhänglichkeit an Deine Gebote, und laß uns nicht gerathen in Sünde, Vergehung und Schuld, nicht in Versuchung und Verunehrung, und gieb dem sündigen Triebe keine Gewalt über uns, und halte uns fern von bösem Menschen und bösem Genossen, und laß uns fest anhangen dem Triebe zum Guten und guten Thaten, und zwinge unsern Sinn, sich Dir zu unterwerfen, und laß uns am heutigen wie an jeglichem Tage Gunst,

וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵנוּ וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים טוֹבִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם | מֵעַזֵּי פָנִים וּמֵעַזּוּת פָּנִים. מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר רָע. וּמִשָּׁכֵן רָע וּמִפֶּגַע רָע וּמִשָּׂטָן הַמַּשְׁחִית מִדִּין קָשֶׁה וּמִבַּעַל דִּין קָשֶׁה בֵּין שֶׁהוּא בֶּן־בְּרִית וּבֵין שֶׁאֵינוֹ בֶּן־בְּרִית:

לְעוֹלָם יְהֵא אָדָם יָרֵא שָׁמַיִם בַּסֵּתֶר וּמוֹדֶה עַל־הָאֱמֶת וְדוֹבֵר אֱמֶת בְּלִבּוֹ וְיַשְׁכֵּם וְיֹאמַר:

Wohlgefallen und Liebe finden in Deinen Augen, wie in den Augen Aller die uns sehen, und liebevoll erweise uns Gnadenzeichen. Gelobt seist Du, Ewiger, der liebevoll Gnade erweist seinem Volke Jisrael.

יהי Möge es Dein Wille sein, mein Gott und meiner Väter Gott, daß Du mich am heutigen wie an jeglichem Tage bewahrest vor Menschen von frechem Sinn und vor Frechheit des Sinnes, vor bösem Menschen und bösem Genossen, vor bösem Nachbar, vor bösem Begegnisse und vor jedem feindseligen verderblichen Anstoße, vor jedem harten Rechtshandel und einem harten Gegner im Gerichte, mög' er zu Deinem Bunde gehören oder nicht gehören.

לעולם Immer sei der Mensch gottesfürchtig in der Stille, bekenne die Wahrheit und spreche Wahrheit in seinem Herzen, stehe früh auf und spreche Folgendes:

רִבּוֹן כָּל־הָעוֹלָמִים, לֹא עַל־צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל־רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, מָה אֲנַחְנוּ, מָה חַיֵּינוּ, מָה חַסְדֵּנוּ, מַה־צִּדְקוֹתֵינוּ, מַה־יְשׁוּעָתֵנוּ, מַה־כֹּחֵנוּ, מַה־גְּבוּרָתֵנוּ, מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ, וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל, כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ, וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל:

אֲבָל אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בְּנֵי בְרִיתֶךָ, בְּנֵי אַבְרָהָם אֹהַבְךָ שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לוֹ בְּהַר הַמֹּרִיָּה, זֶרַע יִצְחָק יְחִידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד עַל גַּב־הַמִּזְבֵּחַ, עֲדַת יַעֲקֹב בִּנְךָ בְכֹרֶךָ, שֶׁמֵּאַהֲבָתְךָ שֶׁאָהַבְתָּ אֹתוֹ וּמִשִּׂמְחָתְךָ

Herr aller Welten! Nicht im Vertrauen auf unsere Verdienste legen wir unser Gebet vor Dich nieder, sondern Deiner großen Barmherzigkeit wegen. Was sind wir? was unser Leben? was unsere Liebe und Milde? was unsere Verdienste? was ist unsere Hülfe? was unsere Kraft und Stärke? Was sollen wir vor Dir sprechen, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott! Sind nicht alle Helden wie Nichts vor Dir, und die Männer des Ruhmes, als wären sie nicht gewesen, und die Weisen, als wären sie der Erkenntniß baar, und die Verständigen wie ohne Einsicht? Denn die Menge ihrer Thaten ist ein Nichts und ihre Lebenstage ein flüchtiger Hauch vor Dir, und des Menschen Vorzug vor dem Thiere nichtig, denn alles ist vergänglich.

אבל Aber wir, Dein Volk, Genossen Deines Bundes, die Söhne Abrahams, Deines Freundes, dem Du geschworen auf dem Berge Morijah, der Same Jizchaks, seines Einzigen, der gebunden ward auf dem Altare, die Gemeinde Jaakobs, Deines Sohnes, Deines Erstgebornen, dem Du um Deiner Liebe willen, mit der Du ihn geliebt, und um der Freude willen, mit der

שֶׁשָּׂמַחְתָּ בּוֹ קָרָאתָ אֶת־
שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וִישֻׁרוּן:

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיָּבִים
לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשַׁבֵּחֲךָ
וּלְפָאֶרְךָ וּלְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ
וְלָתֵת־שֶׁבַח וְהוֹדָיָה לִשְׁמֶךָ:
אַשְׁרֵינוּ מַה־טּוֹב חֶלְקֵנוּ
וּמַה־נָּעִים גּוֹרָלֵנוּ וּמַה־יָּפָה
יְרֻשָּׁתֵנוּ. אַשְׁרֵינוּ שֶׁאֲנַחְנוּ
מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים עֶרֶב
וָבֹקֶר וְאוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּכָל־
יוֹם.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יְיָ | אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם
וָעֶד:

אַתָּה הוּא עַד שֶׁלֹּא
נִבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה
הוּא מִשֶּׁנִּבְרָא
הָעוֹלָם. אַתָּה הוּא
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאַתָּה
הוּא לָעוֹלָם הַבָּא.
קַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל־

Du an ihm Dich freueteſt, den Namen Jisrael gegeben und Jeſchurun.

לפיכך Deshalb ſind wir verpflichtet, Dich dankend zu bekennen, Dich zu rühmen und zu preiſen, zu ſegnen und zu heiligen, Preis und Dank abzuſtatten Deinem Namen. Heil uns! wie gut iſt unſer Theil und wie lieblich unſer Loos und wie ſchön unſer Erbe! Heil uns, die wir früh und ſpät, Morgens und Abends, ausſprechen, zweimal an jeglichem Tage:

שמע „Höre, Jisrael! der Ewige, unſer Gott, iſt ein einiges ewiges Weſen.“

ברוך Gelobt ſei der Name der Herrlichkeit ſeines Reiches immer und ewig.

אתה Du warſt Derſelbige, ehe die Welt erſchaffen worden; Du biſt Derſelbige, ſeit die Welt erſchaffen worden, Du Derſelbige in dieſer Welt und Du Derſelbige in der künftigen Welt. Heilige Deinen Namen

מַקְדִּישֵׁי שִׁמְךָ וְקַדֵּשׁ
אֶת־שִׁמְךָ בְּעוֹלָמְךָ.
וּבִישׁוּעָתְךָ תָּרוּם
וְתַגְבִּיהַּ קַרְנֵנוּ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ
אֶת־שִׁמְךָ בָּרַבִּים׃

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ, וּבִשְׁמֵי
הַשָּׁמַיִם הָעֶלְיוֹנִים. אֱמֶת
אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה
הוּא אַחֲרוֹן, וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין
אֱלֹהִים. קַבֵּץ קְוֵי מֵאַרְבַּע
כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ
כָּל־בָּאֵי עוֹלָם, כִּי אַתָּה
הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדְּךָ לְכָל
מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. אַתָּה־
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ, אֶת־הַיָּם וְאֶת כָּל־
אֲשֶׁר בָּם. וּמִי בְּכָל־מַעֲשֵׂה
יָדֶיךָ בָּעֶלְיוֹנִים אוֹ
בַּתַּחְתּוֹנִים שֶׁיֹּאמַר לְךָ מַה־
תַּעֲשֶׂה. אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם
עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בַּעֲבוּר
שִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ.

an denen, die Deinen Namen zu heiligen berufen sind, und heilige Deinen Namen in Deiner Welt, und durch Dein Heil bringe empor und erhöhe unsere Macht. Gelobt seist Du, o Ewiger, der Du heiligest Deinen Namen in zahlreicher Gemeinde.

אתה Du bist der Ewige, unser Gott, im Himmel und auf Erden und in den höchsten Himmeln droben. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du der Letzte, und außer Dir kein Gott! Sammle die auf Dich Hoffenden von den vier Enden der Erde. Mögen erkennen und einsehen alle die Weltbewohner, daß Du allein Gott bist über alle Reiche der Erde. Du hast gebildet den Himmel und die Erde, das Meer sammt allem, was darin ist. Und wer ist unter allen Werken Deiner Hand, unter denen in der obern wie in der untern Welt, der zu Dir sagen könnte: Was thust Du? — Unser Vater im Himmel, o erweise uns Gnade um Deines großen Namens willen, der über uns genannt ist, und laß an uns

וְקַיֵּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַה־
שֶּׁכָּתוּב. בָּעֵת הַהִיא אָבִיא
אֶתְכֶם וּבָעֵת לְקַבְּצִי אֶתְכֶם
כִּי־אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם
וְלִתְהִלָּה בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ
בְּשׁוּבִי אֶת־שְׁבוּתֵיכֶם
לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְיָ׃

sich bewähren, was geschrieben steht: In derselbigen Zeit werde Ich euch heimbringen und in der Zeit euch sammeln; denn Ich mache euch zum Namen und zum Ruhme unter allen Völkern der Erde, wenn Ich zurückkehre zu euren Vertriebenen vor euren Augen, spricht der Ewige.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת
וְכַנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרָחְצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין
הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה מָיִם׃ וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־
יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם׃ בְּבֹאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מַיִם
וְלֹא יָמֻתוּ אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהַקְטִיר אִשֶּׁה
לַיהוָה׃ וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם
חָק־עוֹלָם לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם׃

וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי־בַד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ
וְהֵרִים אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־
הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ׃ וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלָבַשׁ
בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל־
מָקוֹם טָהוֹר׃

וְשָׁלְמָה פָּרִים שְׂפָתֵינוּ בְּמָקוֹם קָרְבָּן תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר (לשנה בֶּן הַבָּרָכִים:)

וידבר Der Ewige redete mit Moscheh und sprach: Gebiete den Kindern Jisrael's und sage ihnen: Mein Opfer, nämlich meine Speise, welche mein Feuer verzehrt mir zum angenehmen Geruch, müßt ihr sorgfältig jedes zu seiner Zeit dar-

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר׃ צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי
לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי
תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ׃

וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה
אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לַיהוָה
כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם
שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָּמִיד׃
אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה
בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם׃
וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת
לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כָּתִית
רְבִיעִת הַהִין׃ עֹלַת תָּמִיד
הָעֲשִׂיָה בְּהַר סִינַי לְרֵיחַ
נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה׃ וְנִסְכּוֹ
רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר
לַיהוָה׃ וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת
הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה
רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה׃

וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ
הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יְהוָה
וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים
אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃

bringen. Sage ihnen also: Dieses ist das Feueropfer, das ihr dem Ewigen zu Ehren darbringen sollt: Jährige Lämmer ohne Leibesfehler, zwei jeden Tag, als fortbestehendes Brandopfer. Das eine Lamm bringst du des Morgens, und das andere zwischen beiden Abenden: dazu ein Zehntheil eines Epha[1]) feines Mehl zum Mehlopfer, eingerührt mit einem Viertheil eines Hin[2]) gestoßenen Oels; das tägliche Opfer, wie es bereits am Berge Sinai gebracht, und dem Ewigen zu Ehren zum angenehmen Geruch vom Feuer verzehrt ward. Zu jedem Lamme gehört ein Viertheil Hin zum Trankopfer; auf das Heilige soll der unvermischte Opferwein dem Ewigen zu Ehren ausgegossen werden. Das andere Lamm bringst du zwischen beiden Abenden mit eben dem Mehlopfer und Trankopfer wie des Morgens, dem Feuer bestimmt, ein angenehmer Geruch dem Ewigen zu Ehren.

ושחט Man soll es auf der mitternächtlichen Seite des Altars vor dem Ewigen schlachten, und die Söhne Ahron's, die Priester, sollen das Blut um den Altar sprengen.

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת
הַסַּמִּים. בְּזֶמַן שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם. כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה נְבִיאֶךָ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ׃ וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ

[1]) Epha bedeutet ein Getreidemaß. [2]) Hin bedeutet ein Maß für flüssige Körper.

סְמִים נָתַף | וּשְׁדָלַת וַחֲלִבְּנָה סְמִים וּלְבֹנָה זַכָּה בַּד בְּבַד יִהְיֶה׃
וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת רֹקַח מַעֲשֵׂה רוֹקֵחַ מְמֻלָּח טָהוֹר קֹדֶשׁ׃ וְשָׁחַקְתָּ
מִמֶּנָּה הָדֵק וְנָתַתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר אִוָּעֵד
לְךָ שָׁמָּה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם׃ וְנֶאֱמַר. וְהִקְטִיר עָלָיו אַהֲרֹן
קְטֹרֶת | סַמִּים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר בְּהֵיטִיבוֹ אֶת־הַנֵּרֹת יַקְטִירֶנָּה׃
וּבְהַעֲלֹת אַהֲרֹן אֶת־הַנֵּרֹת בֵּין הָעַרְבַּיִם יַקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד
לִפְנֵי יְיָ לְדֹרֹתֵיכֶם׃

תָּנוּ רַבָּנָן פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת כֵּיצַד. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וּשְׁמֹנָה
מָנִים הָיוּ בָהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וַחֲמִשָּׁה כְּמִנְיַן יְמוֹת הַחַמָּה.
וּשְׁלֹשָׁה מָנִים יְתֵרִים שֶׁמִּהֶם | מַכְנִיס כֹּהֵן גָּדוֹל מְלֹא חָפְנָיו בְּיוֹם
הַכִּפּוּרִים. וּמַחֲזִירָם לְמַכְתֶּשֶׁת בְּעֶרֶב יוֹם הַכִּפּוּרִים. כְּדֵי לָקֵים |
מִצְוַת דַּקָּה מִן־הַדַּקָּה׃ וְאַחַד עָשָׂר סַמָּנִין הָיוּ בָהּ. וְאֵלּוּ הֵן. הַצֳּרִי
וְהַצִּפֹּרֶן. הַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים | מָנֶה. מוֹר
וּקְצִיעָה. שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם. מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר. שִׁשָּׁה עָשָׂר
מָנֶה. הַקִּשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלֹשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית
כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יַיִן קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא.
וְאִם אֵין לוֹ יַיִן קַפְרִיסִין. מְבִיא חֲמַר חִוָּרִין עַתִּיק. מֶלַח סְדוֹמִית
רֹבַע הַקַּב. מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שֶׁהוּא׃ רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת
הַיַּרְדֵּן כָּל־שֶׁהוּא׃ וְאִם־נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. אִם־חִסֵּר אַחַת מִכָּל־
סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה׃ רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן־גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר הַאֲרִי אֵינוֹ
אֶלָּא שֹׁרֶף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף׃ בּוֹרִית כַּרְשִׁינָה לָמָּה הִיא בָאָה.
כְּדֵי לְיַפּוֹת בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה. יַיִן קַפְרִיסִין לָמָּה
הוּא בָא. כְּדֵי לְשָׁרוֹת בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה. וַהֲלֹא
מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ. אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בַּמִּקְדָּשׁ
מִפְּנֵי הַכָּבוֹד׃

תַּנְיָא רַבִּי נָתָן אוֹמֵר בְּשָׁהוּא שׁוֹחֵק. אוֹמֵר הָדֵק הֵיטֵב. הֵיטֵב
הָדֵק. מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל יָפֶה לַבְּשָׂמִים׃ פִּטְּמָהּ לַחֲצָאין כְּשֵׁרָה. לִשְׁלִישׁ
וְלִרְבִיעַ לֹא שָׁמָעְנוּ׃ אָמַר | רַבִּי יְהוּדָה. זֶה הַכְּלָל. אִם כְּמִדָּתָהּ
כְּשֵׁרָה לַחֲצָאין. וְאִם חִסֵּר אַחַת מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה׃ תָּנֵי

בַּר קַפָּרָא אַחַת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה. הָיְתָה בָאָה שֶׁל־
שִׁירִים לַחֲצָאִין: וְעוֹד תָּנֵי בַּר קַפָּרָא. אִלּוּ הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קוֹרְטוֹב
שֶׁל־דְּבַשׁ. אֵין אָדָם יָכוֹל ׀ לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רֵיחָהּ. וְלָמָּה אֵין מְעָרְבִין
בָּהּ דְּבַשׁ. מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה כִּי כָל־שְׂאוֹר וְכָל־דְּבַשׁ לֹא־
תַקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשֶּׁה לַיי: יי צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב סֶלָה: יי צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יי הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: אַתָּה סֵתֶר לִי מִצַּר תִּצְּרֵנִי רָנֵּי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי
סלה: וְעָרְבָה לַיי מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים
קַדְמוֹנִיּוֹת:

אָנָּא בְּכֹחַ גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה
קַבֵּל רִנַּת עַמְּךָ שַׂגְּבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא
נָא גִבּוֹר דּוֹרְשֵׁי יִחוּדֶךָ כְּבָבַת שָׁמְרֵם
בָּרְכֵם טַהֲרֵם רַחֲמֵם צִדְקָתְךָ תָּמִיד גְּמָלֵם
חָסִין קָדוֹשׁ בְּרוֹב טוּבְךָ נַהֵל עֲדָתֶךָ
יָחִיד גֵּאֶה לְעַמְּךָ פְּנֵה זוֹכְרֵי קְדֻשָּׁתֶךָ
שַׁוְּעָתֵנוּ קַבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלֻמוֹת
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

Am Sabbath wird dieses gebetet.

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים
בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים
סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן
וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־
עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

Am Sabbathtage zwei Lämmer, jährige, ohne Fehl, und zwei Zehntel feines Mehl als Opfergabe mit Oel eingerührt, und das dazu gehörige Trankopfer. Das ist das Sabbathopfer eines jeglichen Sabbaths, außer dem täglichen Opfer und seinem Trankopfer.

*) אֵיזֶהוּ מְקוֹמָן שֶׁל־זְבָחִים קָדָשֵׁי קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָן
בַּצָּפוֹן פָּר וְשָׂעִיר שֶׁל־יוֹם הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן

* Der 5. Abschnitt aus der Mischna Sebachim handelt von den Vorschriften und Gebräuchen bei den Opferungen, und wird zum Andenken an den Opferdienst gelesen.

וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־בֵּין הַבַּדִּים וְעַל הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁל־הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא־עִכֵּב: פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וּשְׂעִירִים הַנִּשְׂרָפִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁל־הַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב. אֵלּוּ וָאֵלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדֶּשֶׁן: חַטֹּאת הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד. אֵלּוּ הֵן חַטֹּאת הַצִּבּוּר שְׂעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשֶׁל־מוֹעֲדוֹת שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן אַרְבַּע מַתָּנוֹת עַל־אַרְבַּע קְרָנוֹת. כֵּיצַד עָלָה בַכֶּבֶשׁ וּפָנָה לַסּוֹבֵב וּבָא־לוֹ לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מְזָרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מַעֲרָבִית. מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל־יְסוֹד | דְּרוֹמִי. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים | מִן־הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל | לְיוֹם וְלַיְלָה עַד־חֲצוֹת: הָעוֹלָה קָדֶשׁ קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָהּ בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָהּ בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָהּ טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וּטְעוּנָה הַפְשֵׁט וְנִתּוּחַ וְכָלִיל | לְאִשִּׁים: זִבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת. אֵלּוּ הֵן אֲשָׁמוֹת אָשָׁם גְּזֵלוֹת. אָשָׁם | מְעִילוֹת. אָשָׁם שִׁפְחָה חֲרוּפָה. אָשָׁם נָזִיר. אָשָׁם | מְצוֹרָע. אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים | מִן־הַקְּלָעִים לְזִכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וְלַיְלָה עַד חֲצוֹת:

הַתּוֹדָה וְאֵיל נָזִיר קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל | לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת: הַמּוּרָם | מֵהֶם כֵּיוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: שְׁלָמִים קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל | לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַמּוּרָם | מֵהֶם כֵּיוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים לְנָשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן מַתָּנָה אַחַת. וּבְלִבַד שֶׁיִּתֵּן כְּנֶגֶד הַיְסוֹד: שְׁנָיָה בַּאֲכִילָתָן. הַבְּכוֹר נֶאֱכָל | לַכֹּהֲנִים וְהַמַּעֲשֵׂר לְכָל־אָדָם וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר בְּכָל־מַאֲכָל | לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַפֶּסַח אֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא בַלַּיְלָה וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא עַד־חֲצוֹת וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא לִמְנוּיָו וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא צָלִי:

*) רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה נִדְרֶשֶׁת: מִקַּל וָחֹמֶר. וּמִגְּזֵרָה שָׁוָה. מִבִּנְיַן אָב מִכָּתוּב אֶחָד. וּמִבִּנְיַן אָב מִשְּׁנֵי כְתוּבִים. מִכְּלָל וּפְרָט וּמִפְּרָט וּכְלָל. כְּלָל וּפְרָט וּכְלָל אִי אַתָּה דָן אֶלָּא כְּעֵין הַפְּרָט. מִכְּלָל שֶׁהוּא צָרִיךְ לִפְרָט וּמִפְּרָט שֶׁהוּא צָרִיךְ לִכְלָל. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא מִן־הַכְּלָל | לְלַמֵּד לֹא לְלַמֵּד

*) Das I. Kapitel aus Siphra enthält die logischen Regeln zur Auslegung der Tora. Die tägliche Lesung dieses und des vorangehenden Stückes ist gleichsam der Ersatz statt der Verpflichtung sich täglich mit der Tora und ihrer Auslegung zu befassen.

עַל־עַצְמוֹ יָצָא אֶלָּא לְלַמֵּד עַל־הַכְּלָל כֻּלּוֹ יָצָא. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִטְעוֹן טוֹעַן אֶחָד שֶׁהוּא כְּעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וְלֹא לְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִטְעוֹן טוֹעַן אַחֵר שֶׁלֹּא כְּעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וּלְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לְהוֹצִיא דָּבָר חָדָשׁ אִי אַתָּה יָכוֹל | לְהַחֲזִירוֹ לִכְלָלוֹ עַד שֶׁיַּחֲזִירֶנּוּ הַכָּתוּב לִכְלָלוֹ בְּפֵרוּשׁ. דָּבָר הַלָּמֵד מֵעִנְיָנוֹ וְדָבָר הַלָּמֵד מִסּוֹפוֹ. וְכֵן שְׁנֵי כְתוּבִים הַמַּכְחִישִׁים זֶה אֶת־זֶה עַד־שֶׁיָּבֹא הַכָּתוּב הַשְּׁלִישִׁי וְיַכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Beim Anlegen des Tallith.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בַּצִּיצִת:

Gebenedeiet seist du, Ewiger, unser Gott, König der Welt! der uns durch seine Gesetze geheiligt und uns verordnet hat die Umhüllung mit den Schaufäden

מַה־יָּקָר חַסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יֶחֱסָיוּן: יִרְוְיוּן מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תַשְׁקֵם: כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה־אוֹר: מְשׁוֹךְ חַסְדְּךָ לְיוֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׁרֵי־לֵב:

In manchen Gemeinden wird vor ברוך שאמר dieser Psalm gesagt.

ל מִזְמוֹר שִׁיר־חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: אֲרוֹמִמְךָ יְיָ כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא־שִׂמַּחְתָּ אֹיְבַי לִי: יְיָ אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: יְיָ הֶעֱלִיתָ מִן־שְׁאוֹל נַפְשִׁי חִיִּיתָנִי מִיָּרְדִי־בוֹר: זַמְּרוּ לַיְיָ חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ: כִּי רֶגַע | בְּאַפּוֹ חַיִּים בִּרְצוֹנוֹ בָּעֶרֶב יָלִין בֶּכִי וְלַבֹּקֶר | רִנָּה: וַאֲנִי אָמַרְתִּי בְשַׁלְוִי בַל־אֶמּוֹט לְעוֹלָם: יְיָ בִּרְצוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּ לְהָרְרִי עֹז הִסְתַּרְתָּ פָנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל: אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֶל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן: מַה־בֶּצַע בְּדָמִי בְּרִדְתִּי אֶל־שָׁחַת הֲיוֹדְךָ עָפָר הֲיַגִּיד אֲמִתֶּךָ: שְׁמַע־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה־עֹזֵר לִי: הָפַכְתָּ מִסְפְּדִי לְמָחוֹל | לִי פִּתַּחְתָּ שַׂקִּי וַתְּאַזְּרֵנִי שִׂמְחָה: לְמַעַן | יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ:

Psalm (Ps. 30.) מזמור Psalm, Lied bei der Tempelweihe, von David. Ich erhebe Dich, Ewiger, weil Du mich heraufgezogen und nicht meinen Feinden Freude an mir gegeben. Ewiger, mein Gott, zu Dir habe ich geschrieen, und Du heiltest mich. Ewiger, Du hast heraufgezogen aus der Unterwelt meine Seele, hast mich belebt, daß ich nicht in die Grube sank. Saitenspielet dem Ewigen, ihr seine Frommen, und preiset sein heiliges Andenken. Denn Schrecken ist bei seinem Zorn, Leben bei seiner Gnade. Am Abend kehret Weinen ein, am Morgen Jubel. Und ich sprach in meinem Frieden: Nicht werde ich wanken ewiglich. Ewiger, in Deiner Gnade hattest Du festgestellt als mein Gebirge Macht; — Du bargst Dein Antlitz, da war ich erschrocken. Zu Dir, Ewiger, will ich rufen und zum Herrn flehen. Welcher Gewinn ist an meinem Blute, wenn ich sinke in die Grube? Wird der Staub Dich preisen, wird er verkünden Deine Treue? Höre, Ewiger, und sei mir gnädig! Ewiger, sei mir ein Beistand. Da wandtest Du meine Klage in Reigentanz, lösetest meinen Sack und gürtetest mich mit Freude. Darum soll Dir saitenspielen Lobpreis und nicht verstummen; Ewiger, mein Gott, ewig will ich Dich preisen.

wird stehend gebetet בתשבחות bis ברוך שאמר

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה
הָעוֹלָם בָּרוּךְ הוּא
בָּרוּךְ עֹשֶׂה בְרֵאשִׁית.
בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה.
בָּרוּךְ גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם.
בָּרוּךְ מְרַחֵם | עַל־
הָאָרֶץ. בָּרוּךְ מְרַחֵם
עַל־הַבְּרִיּוֹת. בָּרוּךְ
מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב
לִירֵאָיו. בָּרוּךְ | חַי
לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח.
בָּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל
בָּרוּךְ שְׁמוֹ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם. הָאֵל הָאָב
הָרַחֲמָן הַמְהֻלָּל בְּפִי
עַמּוֹ. מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר
בִּלְשׁוֹן חֲסִידָיו
וַעֲבָדָיו. וּבְשִׁירֵי דָוִד
עַבְדֶּךָ. נְהַלֶּלְךָ יְיָ

Gelobt sei, auf dessen Wort die Welt entstand. Gelobt sei Er! gelobt er, der Urheber des Schöpfungswerkes, gelobt der spricht und vollbringt, gelobt der beschließt und vollführt, gelobt der sich erbarmt der Erde, gelobt der sich erbarmt der Geschöpfe, gelobt der segensvollen Lohn ertheilt den ihn Fürchtenden, gelobt der ewig lebt und dauert beständig, gelobt der Befreier und Retter, gelobt sei sein Name. Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Allmächtiger, barmherziger Vater, der gerühmt wird durch den Mund seines Volkes, verherrlicht und gepriesen durch die Zunge seiner Frommen und Knechte. Und mit den Lobgesängen Davids, Deines Knechtes, wollen wir rühmen Dich,

אֱלֹהֵינוּ בְּשִׁבְחוֹת
וּבְזִמְרוֹת נְגַדֶּלְךָ
וְנִשַּׁבֵּחֲךָ וְנִפְאָרְךָ
וְנַזְכִּיר שִׁמְךָ וְנַמְלִיכְךָ
מַלְכֵּנוּ אֱלֹהֵינוּ יָחִיד
חֵי הָעוֹלָמִים. מֶלֶךְ
מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר עֲדֵי־
עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ
מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

הודו לַיְיָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ
הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילֹתָיו:
שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ שִׂיחוּ
בְּכָל־נִפְלְאֹתָיו: הִתְהַלְלוּ
בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב
מְבַקְשֵׁי יְיָ: דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ
בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד: זִכְרוּ
נִפְלְאֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה
מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיהוּ:
זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ בְּנֵי
יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו:
זִכְרוּ לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר

Ewiger, unser Gott, durch Loblieder und Psalmen dich erheben, preisen und verherrlichen und anrufen Deinen Namen und dir die Herrschaft geben, Du unser König, unser Gott, Einziger, Ewiglebender, Herr! gepriesen und verherrlicht sei für und für sein großer Name. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der gerühmt wird durch Loblieder.

הודו Danket dem Ewigen, rufet an seinen Namen, machet kund unter den Völkern seine Thaten. Singet ihm, spielet ihm, redet von all seinen Wundern. Rühmet euch seines heiligen Namens; es freue sich das Herz derer, die den Ewigen suchen. Verlanget nach dem Ewigen und seiner Hoheit, suchet sein Antlitz beständig. Gedenket seiner Wunder, die Er gethan, seiner Zeichen und der Aussprüche seines Mundes. Same Jisraels, seines Knechtes, Söhne Jaakobs, ihr seine Erkornen! Er ist der Ewige, unser Gott; über die ganze Erde ergehen seine Gerichte. Gedenket ewiglich seines Bundes, des Wortes, das Er ge-

boten, ins tausendste Geschlecht, das Er geschlossen mit Abraham, und seines Schwures an Jizchak. Und Er stellte es auf für Jaakob zur Satzung, für Jisrael zum ewigen Bunde, da Er sprach: Dir geb' Ich das Land Kenaan als Loos eures Besitzes; da ihr waret ein zähliges Häuflein, da eurer wenig und ihr darin weiltet. Und sie zogen von Volk zu Volk, von Königreich zu fremder Nation. Er ließ keinen Mann sie bedrücken und strafte um sie Könige. „Rühret nicht meine Gesalbten an und meinen Propheten füget kein Leid zu!" Singet dem Ewigen, alle Lande, verkündet von Tag zu Tag seine Hülfe. Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder. Denn groß ist der Ewige und sehr gepriesen, und furchtbar ist Er über alle Götter. Denn all die Götter der Völker sind Nichtiges; aber der Ewige hat den Himmel gemacht. Glanz und Majestät ist vor ihm, Triumph und Freude an seiner Stätte. Spendet dem Ewigen, Völkergeschlechter, spendet dem Ewigen Ehre und Triumph! Spendet dem Ewigen seines Namens Ehre, nehmet Geschenke und

צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת
אֶת־אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ
לְיִצְחָק: וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב
לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ כְּנָעַן
חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם: בִּהְיוֹתְכֶם
מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים
בָּהּ: וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי אֶל־
גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר:
לֹא־הִנִּיחַ לְאִישׁ לְעָשְׁקָם
וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים: אַל־
תִּגְּעוּ בִּמְשִׁיחָי וּבִנְבִיאַי
אַל־תָּרֵעוּ: שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־
הָאָרֶץ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־אֶל־יוֹם
יְשׁוּעָתוֹ: סַפְּרוּ בַגּוֹיִם אֶת־
כְּבוֹדוֹ בְּכָל־הָעַמִּים
נִפְלְאוֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְיָ
וּמְהֻלָּל מְאֹד וְנוֹרָא הוּא עַל־
כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָל־אֱלֹהֵי
הָעַמִּים אֱלִילִים. וַיְיָ
שָׁמַיִם עָשָׂה: הוֹד וְהָדָר
לְפָנָיו עֹז וְחֶדְוָה בִּמְקֹמוֹ:
הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים
הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ
לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה

kommet vor sein Antlitz, bücket euch vor dem Ewigen im heiligen Schmucke. Erzittert vor ihm alle Lande! und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Frohlocke der Himmel und juble die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige ist König! Dröhne das Meer und seine Fülle, fröhlich sei die Flur und alles, was darin. Dann müssen jauchzen die Bäume des Waldes vor dem Ewigen; denn Er ist gekommen, die Erde zu richten. Danket dem Ewigen, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld! Und sprechet: Hilf uns, Gott unserer Hülfe, und sammle uns und rette uns von den Völkern, daß wir danken Deinem heiligen Namen, daß wir uns rühmen Deiner Herrlichkeit. — Gepriesen sei der Ewige, der Gott Jisraels, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Und alles Volk sprach: Amen und Lobpreis dem Ewigen! — Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seiner Füße Schemel! Heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott. Er aber, barmherzig, vergiebt die Missethat und verderbt nicht und wandte oft

וּבֹאוּ לְפָנָיו הִשְׁתַּחֲוּוּ לַיְיָ
בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ: חִילוּ מִלְּפָנָיו
כָּל־הָאָרֶץ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל
בַּל־תִּמּוֹט: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם
וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם
יְיָ מָלָךְ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ
יַעֲלֹץ הַשָּׂדֶה וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ:
אָז יְרַנְּנוּ עֲצֵי הַיָּעַר מִלִּפְנֵי
יְיָ כִּי־בָא לִשְׁפּוֹט אֶת־
הָאָרֶץ: הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: וְאִמְרוּ
הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ
וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם
לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ
לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ: בָּרוּךְ
יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם
וְעַד־הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָל־
הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל | לַיְיָ: רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַהֲדֹם
רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְהַר
קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:
וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ

seinen Zorn ab und weckt nicht all seinen Grimm. — Du, Ewiger wirst nicht zurückhalten Deine Liebe von mir; Deine Huld und Deine Treue werden stets mich bewahren. Gedenke Deiner Liebe, Ewiger, und Deiner Huld; denn von Ewigkeit sind sie. Gebet Gott Triumph! über Jisrael ist sein Ruhm und seine Macht in den Wolken. Furchtbar bist Du, Gott, aus Deinem Heiligthume, Gott Jisraels! Er giebt Macht und Stärke dem Volke. Gepriesen sei Gott! — Gott der Vergeltung, Ewiger, Gott der Vergeltung, erscheine! Erhebe Dich, Richter der Erde, vergilt Lohn den Hochmüthigen. — Beim Ewigen ist der Sieg: über Dein Volk komme Dein Segen, Selah! Der Gott der Heerschaaren ist mit uns, eine Veste ist uns der Gott Jaakobs, Selah! — Gott der Heerschaaren! Heil dem Menschen, der auf Dich vertraut. Ewiger hilf! Der König erhöre uns am Tage unseres Rufens! — Hilf Deinem Volke und segne Dein Erbe, und weide und trage sie bis in Ewigkeit. Unsere Seele wartet des Ewigen: unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz; denn seinem

וְלֹא־יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: אַתָּה
יְיָ לֹא־תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי
חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי:
זְכֹר־רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי
מֵעוֹלָם הֵמָּה: תְּנוּ עֹז
לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ
וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים |
מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא
נוֹתֵן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם
בָּרוּךְ אֱלֹהִים: אֵל־נְקָמוֹת
יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא
שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל
עַל־גֵּאִים: לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל־
עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶּלָה: יְיָ צְבָאוֹת
אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־
קָרְאֵנוּ: הוֹשִׁיעָה | אֶת־עַמֶּךָ
וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ וּרְעֵם
וְנַשְּׂאֵם עַד־הָעוֹלָם: נַפְשֵׁנוּ
חִכְּתָה לַיְיָ עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ
הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ

כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ׃
יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר
יִחַלְנוּ לָךְ׃ הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ
וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ׃ קוּמָה
עֶזְרָתָה לָנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן
חַסְדֶּךָ׃ אָנֹכִי | יְיָ אֱלֹהֶיךָ
הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.
הַרְחֶב פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ׃ אַשְׁרֵי
הָעָם שֶׁכָּכָה לוֹ. אַשְׁרֵי הָעָם
שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃ וַאֲנִי | בְּחַסְדְּךָ
בָטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי בִּישׁוּעָתֶךָ.
אָשִׁירָה לַיְיָ כִּי גָמַל עָלָי׃

לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר
לְדָוִד׃ הַשָּׁמַיִם |
מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל.
מַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד
הָרָקִיעַ׃ יוֹם לְיוֹם
יַבִּיעַ אֹמֶר. וְלַיְלָה
לְלַיְלָה יְחַוֶּה־דָּעַת׃
אֵין אֹמֶר וְאֵין דְּבָרִים
בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם׃
בְּכָל־הָאָרֶץ יָצָא

heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt. Laß uns schauen, Ewiger, Deine Huld, und Dein Heil gieb uns. Auf, uns zum Beistand! und erlöse uns um Deiner Gnade willen. — Ich bin der Ewige, dein Gott, der Dich heraufgeführt aus dem Lande Mizrajim. Thue weit auf deinen Mund, daß Ich ihn fülle! — Heil dem Volke, dem also geschieht; Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist. Ich aber vertraue Deiner Huld; es frohlockt mein Herz ob Deiner Hülfe. Ich will dem Ewigen singen, denn Er hat mir wohlgethan.

למנצח (Psalm 19.) Dem Sangmeister; Psalm von David. — Die Himmel erzählen die Herrlichkeit Gottes, und seiner Hände Werk thut die Wölbung kund. Ein Tag läßt dem andern zuströmen das Wort, und eine Nacht spricht zur andern die Kunde. Nicht sind es Worte und nicht Reden, deren Stimme nicht gehört wird, sondern über die ganze Erde geht aus

ihre Schnur und an das
Ende des Erdenrundes ihre
Worte. Dem Sonnenball hat
Er ein Zelt an ihnen gesetzt.
Und der, wie ein Bräutigam
hervorgehend aus seiner Kam-
mer, frohlocket wie ein Held,
die Bahn zu durchlaufen.
Am Ende der Himmel ist
ein Aufgang, und sein Kreis-
lauf über ihre Grenzen, und
Nichts ist verhüllt vor seiner
Gluth. Die Lehre des Ewigen
ist untadelig, seelenerquickend,
des Ewigen Zeugniß bewährt,
macht Thoren weise. Die
Befehle des Ewigen sind recht,
herzenerfreuend; des Ewigen
Gebot ist lauter, erleuchtet
die Augen. Die Furcht des
Ewigen ist rein, besteht ewig;
des Ewigen Aussprüche sind
wahr, sind gerecht allzumal.
Sie, die köstlicher sind denn
Gold und feines Gold in

קָוֹם. וּבְקָצֵה תֵּבֵל
מִלֵּיהֶם. לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם |
אֹהֶל בָּהֶם: וְהוּא
כְּחָתָן יֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ.
יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ
אֹרַח: מִקְצֵה
הַשָּׁמַיִם | מוֹצָאוֹ.
וּתְקוּפָתוֹ עַל־
קְצוֹתָם. וְאֵין | נִסְתָּר
מֵחַמָּתוֹ: תּוֹרַת יְיָ
תְּמִימָה מְשִׁיבַת
נָפֶשׁ. עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה
מַחְכִּימַת פֶּתִי:
פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים |
מְשַׂמְּחֵי־לֵב. מִצְוַת
יְיָ בָּרָה מְאִירַת
עֵינָיִם: יִרְאַת יְיָ |
טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לָעַד.
מִשְׁפְּטֵי־יְיָ אֱמֶת
צָדְקוּ יַחְדָּו:
הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב

Menge, und süßer denn Honig und Honigseim. Auch Dein Knecht wird durch sie belehrt; in ihrer Bewahrung ist großer Lohn. Verirrungen, wer merket sie? — Von verborgenen Sünden reinige mich! Aber auch von Übermüthigen halte Deinen Knecht fern, daß sie mich nicht beherrschen. Dann bin ich ohne Tadel und rein von schwerem Vergehen. Seien wohlgefällig meines Mundes Worte und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

לדוד (Psalm 34.) Von David, da er verstellte seinen Verstand vor Abimelech, der ihn forttrieb, und er ging. — Ich will den Ewigen preisen zu jeglicher Zeit; stets sei sein Lob in meinem Munde. Des Ewigen rühme sich meine Seele; hören sollen es die Gebeugten und sich freuen. Verherrlicht den Ewigen mit mir, und lasset uns

וּמִפָּז רָב. וּמְתוּקִים
מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים׃
גַּם־עַבְדְּךָ נִזְהָר
בָּהֶם. בְּשָׁמְרָם עֵקֶב
רָב׃ שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין
מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי׃ גַּם
מִזֵּדִים חֲשֹׂךְ עַבְדֶּךָ
אַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז
אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע
רָב׃ יִהְיוּ־לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי. וְהֶגְיוֹן לִבִּי
לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי׃

לד לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ
אֶת־טַעְמוֹ לִפְנֵי
אֲבִימֶלֶךְ. וַיְגָרְשֵׁהוּ
וַיֵּלַךְ׃ אֲבָרְכָה אֶת־
יְיָ בְּכָל־עֵת. תָּמִיד
תְּהִלָּתוֹ בְּפִי׃ בַּיְיָ
תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ
עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ׃ גַּדְּלוּ
לַיְיָ אִתִּי וּנְרוֹמְמָה

*) Rab b. Masora וּמָפָז

שְׁמוּ יַחְדָּו׃ דָּרַשְׁתִּי
אֶת־יְיָ וְעָנָנִי. וּמִכָּל־
מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי׃
הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ
וּפְנֵיהֶם אַל־יֶחְפָּרוּ׃
זֶה עָנִי קָרָא וַיְיָ שָׁמֵעַ
וּמִכָּל־צָרוֹתָיו
הוֹשִׁיעוֹ׃חֹנֶה מַלְאַךְ־
יְיָ סָבִיב לִירֵאָיו
וַיְחַלְּצֵם׃ טַעֲמוּ וּרְאוּ
כִּי־טוֹב יְיָ. אַשְׁרֵי
הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ׃
יְראוּ אֶת־יְיָ קְדוֹשָׁיו.
כִּי־אֵין מַחְסוֹר
לִירֵאָיו׃ כְּפִירִים
רָשׁוּ וְרָעֵבוּ וְדֹרְשֵׁי
יְיָ לֹא־יַחְסְרוּ כָל־
טוֹב׃ לְכוּ־בָנִים
שִׁמְעוּ־לִי. יִרְאַת יְיָ
אֲלַמֶּדְכֶם׃ מִי־הָאִישׁ
הֶחָפֵץ חַיִּים. אֹהֵב

seinen Namen erheben zumal! Ich suchte den Ewigen, und Er hat mich erhört, und aus all meinen Schrecknissen hat Er mich gerettet. Sie blickten zu ihm auf und leuchteten, und ihr Gesicht erröthete nicht. Dieser Arme rief und der Ewige hörte, und von all seinen Leiden rettete Er ihn. Es lagert der Engel des Ewigen um die, so ihn fürchten, und befreiet sie. Kostet und sehet, daß gütig der Ewige ist; Heil dem Manne, der bei ihm sich birgt. Fürchtet den Ewigen, ihr seine Heiligen! denn Nichts mangelt denen, so ihn fürchten. Junge Leuen darben und hungern; aber die den Ewigen suchen, entbehren kein Gut. — Kommt her, Kinder, höret auf mich: die Furcht des Ewigen lehr' ich euch. Wo ist der Mann, der Leben begehrt, der Tage

wünscht, Gutes zu schauen? — Wahre deine Zunge vor Bösem und deine Lippen, daß sie nicht Trug reden. Weiche vom Bösen und thue Gutes, suche den Frieden und jage ihm nach. Des Ewigen Augen sind auf die Frommen gerichtet und seine Ohren auf ihr Schreien. Des Ewigen Zornblick ist wider die, so böses thun, zu tilgen von der Erde ihr Gedächtniß. Sie schreien und der Ewige hört, und aus allen ihren Leiden rettet Er sie. Nahe ist der Ewige denen, die gebrochenen Herzens sind, und denen, die niedergeschlagenen Gemüthes, hilft Er. Viel sind die Leiden des Gerechten, und aus allen rettet ihn der Ewige. Er behütet all seine Gebeine; nicht eines von ihnen wird zerbrochen. Es tödtet den Frevler das Unheil, und des Gerechten Hasser büßen. Der

יָמִים לִרְאוֹת טוֹב׃
נְצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרָע.
וּשְׂפָתֶיךָ מִדַּבֵּר
מִרְמָה׃ סוּר מֵרָע
וַעֲשֵׂה־טוֹב. בַּקֵּשׁ
שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ׃ עֵינֵי
יְיָ אֶל־צַדִּיקִים. וְאָזְנָיו
אֶל־שַׁוְעָתָם׃ פְּנֵי יְיָ
בְּעֹשֵׂי רָע. לְהַכְרִית
מֵאֶרֶץ זִכְרָם׃ צָעֲקוּ
וַיְיָ שָׁמֵעַ. וּמִכָּל־
צָרוֹתָם הִצִּילָם׃
קָרוֹב יְיָ לְנִשְׁבְּרֵי־
לֵב. וְאֶת־דַּכְּאֵי־רוּחַ
יוֹשִׁיעַ׃ רַבּוֹת רָעוֹת
צַדִּיק. וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ
יְיָ׃ שֹׁמֵר כָּל־
עַצְמוֹתָיו. אַחַת
מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה׃
תְּמוֹתֵת רָשָׁע רָעָה
וְשׂנְאֵי צַדִּיק יֶאְשָׁמוּ׃

Ewige erlöst die Seele seiner Diener, und nicht büßen Alle, die sich bergen bei ihm.

תפלה (Psalm 90.) Gebet von Moscheh, dem Manne Gottes — Herr, Zuflucht bist Du uns gewesen in allen Geschlechtern. Ehe denn die Berge geboren wurden und Erde und Weltall kreiste, und von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Du führst den Sterblichen bis zur Zerknirschung und sprichst: Kehret zurück, Menschenkinder! Denn tausend Jahre sind in Deinen Augen wie der gestrige Tag, wenn er entschwunden, und eine Wache in der Nacht. Du strömst sie hin, im Schlaf werden sie; am Morgen sprosset er wie Gras. Am Morgen blühet er und sprosset, am Abend ist er abgemähet und verdorrt. Denn wir vergehen in Deinem Zorne, und

פְּדֵה יְיָ נֶפֶשׁ עֲבָדָיו.
וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־
הַחֹסִים בּוֹ׃

תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה
אִישׁ־הָאֱלֹהִים. אֲדֹנָי
מָעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָּנוּ
בְּדֹר וָדֹר׃ בְּטֶרֶם
הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל
אֶרֶץ וְתֵבֵל. וּמֵעוֹלָם
עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל׃
תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־דַּכָּא.
וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־
אָדָם׃ כִּי אֶלֶף שָׁנִים
בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל
כִּי יַעֲבֹר. וְאַשְׁמוּרָה
בַלָּיְלָה׃ זְרַמְתָּם
שֵׁנָה יִהְיוּ. בַּבֹּקֶר
כֶּחָצִיר יַחֲלֹף׃ בַּבֹּקֶר
יָצִיץ וְחָלָף. לָעֶרֶב
יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ׃ כִּי־
כָלִינוּ בְאַפֶּךָ.

וּבַחֲמָתְךָ נִבְהָלְנוּ׃
שַׁתָּ עֲוֹנֹתֵינוּ
לְנֶגְדֶּךָ. עֲלֻמֵנוּ
לִמְאוֹר פָּנֶיךָ׃כִּי כָל־
יָמֵינוּ פָּנוּ בְעֶבְרָתֶךָ.
כִּלִּינוּ שָׁנֵינוּ כְּמוֹ־
הֶגֶה׃ יְמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ
בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה.
וְאִם בִּגְבוּרֹת
שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָּם
עָמָל וָאָוֶן. כִּי גָז חִישׁ
וַנָּעֻפָה׃ מִי־יוֹדֵעַ עֹז
אַפֶּךָ. וּכְיִרְאָתְךָ
עֶבְרָתֶךָ׃ לִמְנוֹת
יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַע.
וְנָבִא לְבַב חָכְמָה׃
שׁוּבָה יְיָ עַד־מָתָי.
וְהִנָּחֵם עַל־עֲבָדֶיךָ׃
שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר
חַסְדֶּךָ. וְנְרַנְּנָה
וְנִשְׂמְחָה בְּכָל־יָמֵינוּ׃

in Deinem Grimme sind wir angstverwirrt. Du stellst unsere Vergehungen vor Dich hin, unser heimlich Thun vor das Licht Deines Antlitzes. Denn all unsere Tage verstreichen in Deinem Grimme; wir verbringen unsere Jahre wie Geschwätz. Unsere Lebensjahre — das sind siebzig und, wenn es hoch geht, achtzig Jahre, und darin drängt sich Elend und Unheil; denn schnell enteilt's, und wir müssen davon. Wer kennt die Macht Deines Zornes und, wie er ihn fürchten sollte, Deinen Grimm? — Unsere Tage zählen lehr' uns denn, daß wir gewinnen ein weises Herz. Kehr' um, o Ewiger! — wie lange noch? — und erbarme Dich Deiner Knechte. Sättige uns am Morgen mit Deiner Huld, daß wir jauchzen und uns freuen all unsere Tage. Er-

שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת
עִנִּיתָנוּ. שְׁנוֹת רָאִינוּ
רָעָה: יֵרָאֶה אֶל־
עֲבָדֶיךָ פָּעֳלֶךָ.
וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם:
וִיהִי נֹעַם | אֲדֹנָי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:

יֹשֵׁב בְּסֵתֶר
עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי
יִתְלוֹנָן: אֹמַר לַיְיָ
מַחְסִי וּמְצוּדָתִי. אֱלֹהַי
אֶבְטַח־בּוֹ: כִּי הוּא
יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ.
מִדֶּבֶר הַוּוֹת:
בְּאֶבְרָתוֹ | יָסֶךְ לָךְ
וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה.
צִנָּה וְסֹחֵרָה אֲמִתּוֹ:
לֹא תִירָא מִפַּחַד
לָיְלָה. מֵחֵץ יָעוּף

freue uns, gleich den Tagen, da Du uns gebeugt, den Jahren, da wir Unglück geschauet.

ויהי Sichtbar werde vor Deinen Knechten Dein Werk und Dein Glanz über ihren Söhnen. Und es sei die Huld des Herrn, unseres Gottes, über uns! Und das Werk unserer Hände fördere bei uns, und das Werk unserer Hände — fördere es!

ישב (Psalm 91) Wer in dem Schutze des Höchsten sitzet, der ruhet im Schatten des Allmächtigen. Ich spreche zum Ewigen: Meine Zuflucht und meine Burg, mein Gott, dem ich vertraue! Denn Er wird dich retten von der Schlinge des Vogelstellers, von der Pest des Verderbens. Mit seinem Gefieder deckt Er dich, und unter seinen Fittigen bist du geborgen; Schild und Panzer ist seine Treue. Nicht fürchtest du vor dem Schrecken der Nacht, vor dem Pfeile, der fliegt bei

Tage, vor der Pest, die im Dunkeln schleicht, vor der Seuche, die wüthet am Mittage. Es fallen dir zur Seite Tausend, und Zehntausend dir zur Rechten, — dir nahet sie nicht. Nur mit deinen Augen schaueſt du, und die Vergeltung der Frevler siehſt du an. Denn Du, Ewiger, biſt meine Zuverſicht! Den Höchſten machſt du zu deiner Zuflucht. Nicht wird Unglück dir widerfahren, und eine Plage nahet nicht deinem Zelte. Denn ſeine Engel entbietet Er für dich, dich zu behüten auf all deinen Wegen. Auf Händen tragen ſie dich, daß nicht an dem Steine dein Fuß ſich ſtoße. Auf Löw' und Otter trittſt du, zertrittſt junge Leuen und Drachen. Denn nach mir begehrt er, ſo befrei' Ich ihn; Ich ſtelle ihn hoch, weil

יוֹמָם׃ מִדֶּבֶר בָּאֹפֶל
יַהֲלֹךְ. מִקֶּטֶב יָשׁוּד
צָהֳרָיִם׃ יִפֹּל מִצִּדֶּךָ |
אֶלֶף וּרְבָבָה מִימִינֶךָ
אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ׃ רַק
בְּעֵינֶיךָ תַּבִּיט.
וְשִׁלֻּמַת רְשָׁעִים
תִּרְאֶה׃ כִּי־אַתָּה יְיָ
מַחְסִי. עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ
מְעוֹנֶךָ׃ לֹא־תְאֻנֶּה
אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־
יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ׃ כִּי
מַלְאָכָיו יְצַוֶּה־לָּךְ.
לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־
דְּרָכֶיךָ׃ עַל־כַּפַּיִם
יִשָּׂאוּנְךָ. פֶּן־תִּגּוֹף
בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ׃ עַל־
שַׁחַל וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ.
תִּרְמֹס כְּפִיר וְתַנִּין׃
כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ
אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע

שְׁמִי׃ יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ
עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה
אַחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ׃
אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ
וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי׃

ארך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי׃

er meinen Namen kennt. Er ruft mich an, und Ich erhöre ihn; mit ihm bin Ich in der Noth, Ich erette ihn und schaffe ihm Ehren. Mit langem Leben sättige Ich ihn, und lasse ihn meine Hilfe schauen.

קלה הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְיָ. הַלְלוּ
עַבְדֵי יְיָ׃ שֶׁעֹמְדִים
בְּבֵית יְיָ׃ בְּחַצְרוֹת
בֵּית אֱלֹהֵינוּ׃ הַלְלוּ־
יָהּ כִּי־טוֹב יְיָ. זַמְּרוּ
לְשְׁמוֹ כִּי נָעִים׃ כִּי־
יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ.
יִשְׂרָאֵל | לִסְגֻלָּתוֹ׃
כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי־
גָדוֹל יְיָ. וַאֲדֹנֵינוּ
מִכָּל־אֱלֹהִים׃ כֹּל
אֲשֶׁר־חָפֵץ יְיָ עָשָׂה
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
בַּיַּמִּים וְכָל־תְּהֹמוֹת׃

Psalm 135. Hallelujah! Lobet den Namen des Ewigen! Lobet ihn, Knechte des Ewigen, die im Hause des Ewigen stehen, in den Höfen des Hauses unseres Gottes! Hallelujah! denn gütig ist der Ewige; saitenspielet seinem Namen, denn er ist lieblich. Denn Jaakob hat sich Gott erkoren, Israel zu seinem Eigenthume. Denn ich weiß, daß groß ist der Ewige, und unser Herr über alle Götter. Alles, was der Ewige will, hat er gemacht im Himmel und auf Erden, in den Meeren und

מַעֲלֶה נְשָׂאִים מִקְצֵה
הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר
עֹשֶׂה מוֹצֵא רוּחַ
מֵאוֹצְרֹתָיו: שֶׁהִכָּה
בְּכֹרֵי מִצְרַיִם מֵאָדָם
עַד־בְּהֵמָה: שָׁלַח
אֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּתוֹכֵכִי מִצְרַיִם,
בְּפַרְעֹה וּבְכָל־
עֲבָדָיו: שֶׁהִכָּה גּוֹיִם
רַבִּים, וְהָרַג מְלָכִים
עֲצוּמִים: לְסִיחוֹן
מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וּלְעוֹג
מֶלֶךְ הַבָּשָׁן וּלְכֹל
מַמְלְכוֹת כְּנָעַן: וְנָתַן
אַרְצָם נַחֲלָה, נַחֲלָה
לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יְיָ שִׁמְךָ
לְעוֹלָם, יְיָ זִכְרְךָ
לְדֹר־וָדֹר: כִּי־יָדִין יְיָ
עַמּוֹ, וְעַל־עֲבָדָיו
יִתְנֶחָם: עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם

allen Tiefen. Herauf bringt Er Wolken vom Rande der Erde, Blitze zum Regen erschafft Er, Er führt hervor den Wind aus seinen Schatzkammern. Der geschlagen hat die Erstgebornen Mizrajims, von Menschen bis Vieh, Er sandte Zeichen und Wunder in deine Mitte, Mizrajim, an Pharaoh und an all seinen Knechten; der geschlagen zahlreiche Völker und getödtet mächtige Könige, den Sichon, König des Emori, nnd den Og, König von Baschan, und all die Königreiche Kenaans. Und Er gab ihr Land zum Besitze, zum Besitze Jisrael, seinem Volke. Ewiger, Dein Name ist für ewig, Ewiger, Dein Angedenken für alle Geschlechter! Denn Recht schafft der Ewige seinem Volke, und über seine Knechte erbarmt Er sich. Die Götzen

der Völker sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Einen Mund haben sie und reden nicht, Augen und sehen nicht, Ohren und hören nicht; auch ist kein Odem in ihrem Munde. Ihnen gleich werden ihre Verfertiger, Jeglicher, der ihnen vertrauet. Haus Jisrael, preiset den Ewigen! Haus Aharon, preiset den Ewigen! Haus des Levi, preiset den Ewigen! Die ihr den Ewigen fürchtet, preiset den Ewigen! Gepriesen sei der Ewige von Zijon aus, der thronet in Jeruschalajim. Hallelujah!

כֶּסֶף וְזָהָב, מַעֲשֵׂה
יְדֵי אָדָם: פֶּה־לָהֶם
וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם
לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ:
אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא
יַאֲזִינוּ, אַף אֵין־יֶשׁ־
רוּחַ בְּפִיהֶם: כְּמוֹהֶם
יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־
בֹּטֵחַ בָּהֶם: בֵּית
יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֶת־
יְיָ, בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ
אֶת־יְיָ: בֵּית הַלֵּוִי
בָּרְכוּ אֶת־יְיָ, יִרְאֵי
יְיָ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ: בָּרוּךְ
יְיָ | מִצִּיּוֹן, שֹׁכֵן
יְרוּשָׁלָיִם הַלְלוּיָהּ:

קלו הודו לַיְיָ כִּי־טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הודו לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הודו לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

הודו (Psalm 136.) Danket dem Herrn, denn Er ist gütig, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Gotte der Götter, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Herrn der Herren, denn ewiglich währt seine Huld.

Der große Wunder thut allein, denn ewiglich währt seine Huld.

לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת
לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְרֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת
בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים
לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְגֹזֵר יַם־סוּף לִגְזָרִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְּיַם־סוּף
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Der den Himmel geschaffen mit Weisheit, denn ewiglich währt seine Huld.

Der ausspannte die Erde über den Wassern, denn ewiglich währt seine Huld.

Der die großen Lichter geschaffen, denn ewiglich währt seine Huld.

Die Sonne zur Herrschaft am Tage, denn ewiglich währt seine Huld.

Den Mond und die Sterne zur Herrschaft bei Nacht, denn ewiglich währt seine Huld.

Der Mizrajim schlug an seinen Erstgebornen, denn ewiglich währt seine Huld.

Und herausführte Jisrael aus seiner Mitte, denn ewiglich währt seine Huld.

Mit starker Hand und ausgestrecktem Arme, denn ewiglich währt seine Huld.

Der das Schilfmeer in Stücke zerriß, denn ewiglich währt seine Huld.

Und ließ Jisrael ziehen mitten hindurch, denn ewiglich währt seine Huld.

Und sprengte Pharaoh und sein Herr ins Schilfmeer, denn ewiglich währt seine Huld.

לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר־לָנוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לג רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיי
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃

Der sein Volk führte durch die Wüste, denn ewiglich währt seine Huld.

Der große Könige schlug, denn ewiglich währt seine Huld.

Und tödtete mächtige Könige, denn ewiglich währt seine Huld.

Den Sichon, König des Emori, denn ewiglich währt seine Huld.

Und den Og, König von Baschan, denn ewiglich währt seine Huld.

Und gab ihr Land zum Besitz, denn ewiglich währt seine Huld.

Zum Besitze Israel, seinem Volke, denn ewiglich währt seine Huld.

Der in unserer Erniedrigung unser gedachte, denn ewiglich währt seine Huld.

Und uns erlöste von unseren Feinden, denn ewiglich währt seine Huld.

Der Brot giebt allem Fleische, denn ewiglich währt seine Huld.

Danket dem Gotte des Himmels, denn ewiglich währt seine Huld.

רננו (Psalm 33.) Jauchzet, Gerechte, in dem Ewigen! den Redlichen geziemet Lob-

gesang. Danket dem Ewigen mit der Cither, mit zehnsaitigem Psalter spielet ihm. Singet ihm ein neues Lied, spielet schön mit Jubelklang! Denn redlich ist des Ewigen Wort, und all sein thun mit Treue. Er liebt Recht und Gebühr; von des Ewigen Huld ist voll die Erde. Auf des Ewigen Wort sind die Himmel geworden, und auf seines Mundes Hauch ihr ganzes Heer. Er sammelt zu Haufen des Meeres Gewässer, Er legt in Vorrathskammern Meerestiefen. Es fürchte sich vor dem Ewigen das Erdenall, vor ihm müssen bangen alle Bewohner des Erdenrundes. Denn Er sprach und es ward; Er gebot und es bestand. Der Ewige stört den Rathschluß der Völker, vereitelt die Gedanken der Nationen. Des Ewigen Rathschluß wird

הודו לַיי בְּכִנּוֹר
בְּנֵבֶל עָשׂוֹר זַמְּרוּ־
לוֹ׃ שִׁירוּ־לוֹ שִׁיר
חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן
בִּתְרוּעָה׃ כִּי־יָשָׁר
דְּבַר־יי וְכָל־מַעֲשֵׂהוּ
בֶּאֱמוּנָה׃ אֹהֵב
צְדָקָה וּמִשְׁפָּט, חֶסֶד
יי מָלְאָה הָאָרֶץ׃
בִּדְבַר יי שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ
וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־
צְבָאָם׃ כֹּנֵס כַּנֵּד
מֵי הַיָּם, נֹתֵן
בְּאוֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת׃
יִירְאוּ מֵיי כָּל־הָאָרֶץ
מִמֶּנּוּ יָגוּרוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי
תֵבֵל׃ כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי, הוּא־צִוָּה וַיַּעֲמֹד׃
יי הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם,
הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת
עַמִּים׃ עֲצַת יי

ewiglich bestehen, seines Herzens Gedanken für alle Geschlechter. Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist, — der Nation, die Er sich zum Eigenthum erkoren! Vom Himmel blickt der Ewige, sieht alle Menschenkinder; aus der Stätte seines Sitzes schauet Er auf all die Bewohner der Erde; der insgesammt ihr Herz gebildet, der merket auf all ihre Thaten. Nicht ist der König siegreich durch des Heeres Menge, ein Held wird nicht gerettet durch Fülle der Kraft. Eitel ist das Roß zum Siege, und durch die Fülle seiner Stärke führt es nicht von dannen. Siehe, des Ewigen Auge ist auf die, so ihn fürchten, auf die, welche harren seiner Huld, zu retten vom Tode ihr Leben und sie

לְעוֹלָם תַּעֲמוֹד. מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְיָ אֱלֹהָיו. הָעָם בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְיָ רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם: מִמְּכוֹן־שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ. אֶל כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר יַחַד לִבָּם. הַמֵּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרֹב־חָיִל. גִּבּוֹר לֹא־יִנָּצֵל בְּרֹב־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס לִתְשׁוּעָה. וּבְרֹב חֵילוֹ לֹא יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְיָ אֶל־יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: לְהַצִּיל מִמָּוֶת נַפְשָׁם.

zu erhalten bei Hungersnoth. Unsere Seele wartet des Ewigen; unser Beistand und unser Schild ist Er. Denn an ihm freuet sich unser Herz, denn seinem heiligen Namen vertrauen wir. So möge sein Deine Huld, Ewiger, über uns, wie wir Deiner geharrt.

וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב׃
נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיְיָ
עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא׃
כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ,
כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ
בָּטָחְנוּ׃ יְהִי־חַסְדְּךָ
יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר
יִחַלְנוּ לָךְ׃

מזמור (Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath-Tag. — Schön ist's dem Ewigen zu danken und zu spielen Deinem Namen, Höchster! — zu verkünden am Morgen Deine Huld und Deine Treue in den Nächten, auf dem Zehnsait und auf dem Psalter, mit dem Getön der Cither. Denn erfreuet, Ewiger, hast Du mich durch Deine That; ob den Werken Deiner Hände juble ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie sehr tief Deine Gedanken! Der Dumme erkennet nicht und der Thor sieht solches nicht ein: wenn aufblüh'n die Frevler wie Gras und sprossen alle Uebelthäter, — daß sie getilgt werden auf ewig. Du aber bist ewiglich erhaben,

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם
הַשַּׁבָּת׃ טוֹב לְהֹדוֹת לַיְיָ,
וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן׃ לְהַגִּיד
בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ, וֶאֱמוּנָתְךָ
בַּלֵּילוֹת׃ עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־
נָבֶל, עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר׃
כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ,
בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן׃ מַה־
גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ, מְאֹד עָמְקוּ
מַחְשְׁבֹתֶיךָ׃ אִישׁ־בַּעַר לֹא
יֵדָע וּכְסִיל | לֹא־יָבִין אֶת־
זֹאת׃ בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ־
עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן
לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד׃ וְאַתָּה
מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ׃ כִּי הִנֵּה

אֹיְבֶיךָ | יְיָ, כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ
יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי
אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי,
בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט
עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי
מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי:
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח, כְּאֶרֶז
בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים
בְּבֵית יְיָ, בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ
יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה
דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ:
לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־
עַוְלָתָה בּוֹ:

צג יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ,
לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר, אַף־
תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן
כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה:
נָשְׂאוּ נְהָרוֹת | יְיָ, נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת קוֹלָם, יִשְׂאוּ נְהָרוֹת
דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת | מַיִם רַבִּים,
אַדִּירִים | מִשְׁבְּרֵי־יָם, אַדִּיר
בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ
מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ,
יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

*עלתה כתיב

Ewiger! Denn siehe, Deine Feinde, Ewiger! denn siehe, Deine Feinde gehen unter, es zerstreuen sich alle Uebelthäter. Und Du erhöhest, wie des Reëm, mein Horn; ich bin getränkt mit frischem Oele. Und es schauet mein Auge auf meine Laurer; von den Böse-wichtern, die wider mich auf-stehen, hört mein Ohr. Der Gerechte, Palmen gleich blühet er; wie die Ceder auf Lebanon schießt er empor. Gepflanzt im Hause des Ewigen, in den Höfen unseres Gottes blühen sie. Noch im Greisenalter sprossen sie, sind markig und belaubt; zu verkünden, daß redlich ist der Ewige, mein Hort, und kein Tadel ist an ihm.

" (Psalm 93.) Der Ewige ist König! Hoheit hat angelegt, angelegt der Ewige, Macht umgürtet; und fest ist das Erdenrund, wanket nicht. Fest ist Dein Thron von je; von Ewigkeit bist Du. Es erheben Ströme, Ewiger! erheben Ströme ihre Stimme; Ströme erheben ihr Gebrause. Vor dem Rauschen großer Gewässer, den gewaltigen Brandungen des Meeres, ist gewaltig in der Höhe der Ewige. Deine Zeugnisse sind sehr bewährt, Dein Haus zieret Heiligkeit, Ewiger, für die Dauer der Zeiten.

יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם
יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו׃
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃
מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־
מְבוֹאוֹ. מְהֻלָּל שֵׁם
יְיָ׃ רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם |
יְיָ. עַל הַשָּׁמַיִם
כְּבוֹדוֹ׃ יְיָ שִׁמְךָ
לְעוֹלָם. יְיָ זִכְרְךָ לְדֹר־
וָדֹר׃ יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין
כִּסְאוֹ. וּמַלְכוּתוֹ
בַּכֹּל מָשָׁלָה׃ יִשְׂמְחוּ
הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ
וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ
מָלָךְ׃ יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ
יְיָ | יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃
יְיָ מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד
אָבְדוּ גוֹיִם | מֵאַרְצוֹ׃
יְיָ הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם
הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת

יהי Verherrlichung werde dem Ewigen in alle Zeit; möge sich freuen der Ewige an seinen Werken. Es sei der Name des Ewigen gepriesen von nun an bis in Ewigkeit. Vom Aufgang der Sonne bis zu ihrem Niedergange werde gerühmt der Name des Ewigen. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Ewiger! Dein Name bleibt in alle Zeit, Dein Gedenken in alle Geschlechter. Der Ewige hat in den Himmeln aufgerichtet seinen Thron, und seine Herrschaft waltet über Alles. Es freuen sich die Himmel und es frohlocke die Erde, und man spreche unter den Völkern: Der Ewige herrschet. Der Ewige ist Herrscher, der Ewige war Herrscher, Der Ewige wird herrschen auf immer und ewig. Der Ewige ist Herrscher immerdar; geschwunden sind die Heiden aus seinem Lande. Der Ewige hat zerstört den Rathschluß der

Heiden, vereitelt das Sinnen der Nationen. Vielfach ist das Sinnen im Herzen des Menschen, und der Rathschluß des Ewigen — er bestehet. Der Rathschluß des Ewigen wird für immer dauern, seines Herzens Sinnen in alle Geschlechter. Denn Er spricht, und es geschieht; Er gebeut, und es hat Bestand. Denn erwählt hat der Ewige Zijon, es sich ersehen zum Sitze. Denn Jaakob hat sich erkoren Jah, Jisrael zu seinem Eigenthume. Denn nicht lassen wird der Ewige sein Volk und sein Erbe nicht aufgeben. Und Er ist barmherzig, verzeiht die Schuld, übt nicht Verderben und nimmt gar oft seinen Zorn zurück und läßt nicht entbrennen seine ganze Gluth. — Ewiger, hilf! Der König erhöre uns am Tage, da wir rufen.

אשרי Heil denen, die weilen in deinem Hause! immerdar preisen sie Dich, Selah! — Heil dem Volke, dem also

עַמִּים׃ רַבּוֹת
מַחְשָׁבוֹת בְּלֵב־אִישׁ
וַעֲצַת יְיָ הִיא תָקוּם׃
עֲצַת יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד
מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר
וָדֹר׃ כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי. הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד׃
כִּי־בָחַר יְיָ בְּצִיּוֹן אִוָּה
לְמוֹשָׁב לוֹ׃ כִּי־יַעֲקֹב
בָּחַר לוֹ יָהּ. יִשְׂרָאֵל
לִסְגֻלָּתוֹ׃ כִּי לֹא־יִטֹּשׁ
יְיָ עַמּוֹ. וְנַחֲלָתוֹ לֹא
יַעֲזוֹב׃ וְהוּא רַחוּם
יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית. וְהִרְבָּה
לְהָשִׁיב אַפּוֹ. וְלֹא
יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ׃ יְיָ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ׃
אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ
עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה
לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ
אֱלֹהָיו׃

(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד
אֲרוֹמִמְךָ אֱלֹהַי
הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃
בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ
וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל
יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד
וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח
מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ
יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי
נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃
וְעֶזּוּזְנוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃
זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ
וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן

*וגדלותך פתיב

geschieht! Heil dem Volke dessen Gott der Ewige ist!

תהלה (Psalm 145.) Loblied von David — Ich will Dich erheben, mein Gott, o König! und preisen Deinen Namen ewig und immer. An jeglichem Tage will ich Dich preisen, nnd rühmen Deinen Namen ewig und immer. Groß ist der Ewige und sehr gepriesen und seine Größe unergründlich. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und Deine Machtthaten verkünden sie. Den herrlichen Glanz Deiner Majestät und Deine Wunderthaten will ich dichten. Und die Macht Deiner furchtbaren Thaten sollen sie melden, und Deine Größe will ich erzählen. Die Erinnerung an Deine große Güte strömen sie aus, und ob Deiner Gerechtigkeit jubeln sie. Gnädig und barm-

herzig ist der Ewige, langmüthig und groß an Huld. Gütig ist der Ewige gegen Alle, und sein Erbarmen ist über all seine Werke. Es preisen Dich, Ewiger, all Deine Werke, und Deine Frommen benedeien Dich. Die Herrlichkeit Deines Reiches sprechen sie aus, und von Deiner Stärke reden sie, — kund zu machen den Menschenkindern seine Stärke und die Herrlichkeit der Majestät seines Reiches. Dein Reich ist ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Es stützet der Ewige alle Sinkenden und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen schauen empor zu Dir, und Du giebst ihnen ihre Nahrung zur rechten Zeit. Du öffnest Deine

וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם
וּגְדַל־חָסֶד׃ טוֹב־יְיָ
לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־
כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ
יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ
יְדַבֵּרוּ׃ לְהוֹדִיעַ
לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו
וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת
כָּל־עֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־
דּוֹר וָדֹר׃ סוֹמֵךְ יְיָ
לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף
לְכָל־הַכְּפוּפִים׃
עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ
וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם
אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃
פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ

*ונדול יתיר ח

וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־
דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־ מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ
לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת
רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת
כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי
וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃
וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם
הַלְלוּיָהּ׃

קמו הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ׃ אֲהַלְלָה
יְיָ בְּחַיָּי. אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי׃ אַל־

Hand und sättigest alles Lebendige seines Verlangens. Gerecht ist der Ewige in allen seinen Wegen und liebevoll in allen seinen Werken. Nahe ist der Ewige Allen, die ihn rufen, Allen, die ihn anrufen mit Wahrheit. Er thut den Willen derer, die ihn fürchten, und ihr Flehen hört Er und rettet sie. Es hütet der Ewige Alle, die ihn lieben, und alle Frevler vertilgt Er. Des Ewigen Ruhm soll aussprechen mein Mund, und es preise alles Fleisch seinen heiligen Namen immer und ewig. — Wir aber preisen Jah von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

הללויה (Psalm 146.) Hallelujah! Rühme, meine Seele, den Ewigen! Ich will rühmen den Ewigen bei meinem Leben, saitenspielen meinem Gott in meinem Dasein. Ver-

תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים
בְּבֶן־אָדָם שֶׁאֵין לוֹ
תְּשׁוּעָה: תֵּצֵא רוּחוֹ
יָשֹׁב לְאַדְמָתוֹ. בַּיּוֹם
הַהוּא אָבְדוּ
עֶשְׁתֹּנוֹתָיו: אַשְׁרֵי
שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ.
שִׂבְרוֹ עַל־יְיָ אֱלֹהָיו:
עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ.
אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־
אֲשֶׁר־בָּם. הַשֹּׁמֵר
אֱמֶת לְעוֹלָם: עֹשֶׂה
מִשְׁפָּט לָעֲשׁוּקִים
נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים
יְיָ מַתִּיר אֲסוּרִים: יְיָ
פֹּקֵחַ עִוְרִים. יְיָ זֹקֵף
כְּפוּפִים. יְיָ אֹהֵב
צַדִּיקִים: יְיָ שֹׁמֵר
אֶת־גֵּרִים. יָתוֹם
וְאַלְמָנָה יְעוֹדֵד
וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת:

trauet nicht auf Fürſten, auf den Menſchenſohn, bei dem nicht Hülfe iſt. Ausgeht ſein Odem, er kehrt zurück in ſeine Erde; an ſelbigem Tage ſind hin ſeine Rathſchläge. Heil dem, zu deſſen Beiſtand iſt Jaakobs Gott, deß Hoffnung iſt auf den Ewigen, ſeinen Gott! Der geſchaffen Himmel und Erde, das Meer und Alles, was darin; der Treue ewiglich bewahrt, der Recht ſchafft den Gedrückten, Brot giebt den Hungrigen. Der Ewige löſt die Gefeſſelten, der Ewige macht ſehen die Blinden, der Ewige richtet auf die Gebeugten, der Ewige liebt die Gerechten. Der Ewige ſchützt die Fremdlinge; Waiſen und Wittwen erhält Er, aber den Weg der Frev-

ler krümmt Er. Der Ewige wird ewig regieren, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

יְמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם. אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קמז הַלְלוּיָהּ | כִּי־ טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ כִּי־נָעִים נָאוָה תְהִלָּה׃ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְיָ. נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס׃ הָרוֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב. וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם׃ מוֹנֶה מִסְפָּר לַכּוֹכָבִים. לְכֻלָּם שֵׁמוֹת יִקְרָא׃ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב כֹּחַ. לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר׃ מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְיָ. מַשְׁפִּיל רְשָׁעִים עֲדֵי־ אָרֶץ׃ עֱנוּ לַיְיָ בְּתוֹדָה. זַמְּרוּ לֵאלֹהֵינוּ בְכִנּוֹר׃ הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם |

Halleluja (Psalm 147.) Hallelujah! Denn schön ist's; unserm Gotte saitenspielen, denn lieblich ist's; ihm geziemet Lobgesang. Es bauet Jeruschalajim der Ewige; die Verstoßenen Jisraels sammelt Er. Er heilet die mit gebrochenem Herzen und verbindet ihre Schäden. Er zählet die Zahl den Sternen zu, sie alle nennt Er beim Namen. Groß ist unser Herr und reich an Kraft, seine Weisheit unaussprechlich. Es erhält die Gebeugten der Ewige, erniedrigt die Frevler bis zur Erde. Stimmet an dem Ewigen mit Danklied, saitenspielet unserem Gotte mit der Cither. Der den Himmel be-

deckt mit Wolken, der Erde Regen bereitet, der die Berge Gras sprossen macht. Er giebt dem Vieh seine Nahrung, den jungen Raben, die da rufen. Nicht an des Rosses Stärke hat Er gefallen, nicht an des Mannes Schenkeln Lust. Gefallen hat der Ewige an denen, so ihn fürchten und seiner Gnade harren. Preise, Jeruschalajim, den Ewigen; rühme deinen Gott, Zijon! Denn Er hat festgemacht die Riegel deiner Thore, gesegnet deine Kinder in deiner Mitte. Der zu deiner Grenze den Frieden gesetzt, mit dem Fett des Weizens dich sättigt, Er sendet sein Wort zur Erde, — flugs läuft sein Ausspruch; — der Schnee giebt wie Wolle, Reif wie Asche ausstreuet; der seinen Frost in

בְּעָבִים הַמֵּכִין לָאָרֶץ
מָטָר. הַמַּצְמִיחַ הָרִים
חָצִיר: נוֹתֵן לִבְהֵמָה
לַחְמָהּ. לִבְנֵי עֹרֵב
אֲשֶׁר יִקְרָאוּ: לֹא
בִגְבוּרַת הַסּוּס
יֶחְפָּץ. לֹא־בְשׁוֹקֵי
הָאִישׁ יִרְצֶה: רוֹצֶה
יְיָ אֶת־יְרֵאָיו. אֶת־
הַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ:
שַׁבְּחִי יְרוּשָׁלַיִם אֶת־
יְיָ. הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן:
כִּי־חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ
בֵּרַךְ בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ:
הַשָּׂם גְּבוּלֵךְ שָׁלוֹם
חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ:
הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ.
עַד־מְהֵרָה יָרוּץ
דְּבָרוֹ: הַנֹּתֵן שֶׁלֶג
כַּצָּמֶר. כְּפוֹר כָּאֵפֶר
יְפַזֵּר: מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ

Stücken schleudert: vor seiner Kälte — wer kann bestehen? Er sendet sein Wort und läßt sie schmelzen, läßt wehen seinen Wind, sie zerrinnen zu Wasser. — Er verkündet Jaakob seine Worte, seine Satzungen und Rechte Jisrael. Nicht also that Er an irgend einem Volke, und die Rechte kennen sie nicht. Hallelujah!

הללויה (Psalm 148.) Hallelujah! Lobet den Ewigen aus dem Himmel, lobet ihn in den Höhen. Lobet ihn, ihr all seine Engel; lobet ihn, ihr all seine Schaaren! Lobet ihn, Sonne und Mond; lobet ihn, all ihr Sterne des Lichts! Lobet ihn, Himmel der Himmel, und die Wasser, die über den Himmeln! Sie sollen loben des Ewigen Namen; denn Er gebot, und

כְּפִתִּים לִפְנֵי קָרָתוֹ
מִי יַעֲמֹד׃ יִשְׁלַח
דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב
רוּחוֹ יִזְלוּ־מָיִם׃
מַגִּיד | דְּבָרוֹ לְיַעֲקֹב׃
חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו
לְיִשְׂרָאֵל׃ לֹא עָשָׂה
כֵן | לְכָל־גּוֹי
וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם
הַלְלוּיָהּ׃

קמח הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ
אֶת־יְיָ מִן־הַשָּׁמַיִם
הַלְלוּהוּ בַּמְּרוֹמִים׃
הַלְלוּהוּ כָּל־מַלְאָכָיו
הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָו׃
הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ׃
הַלְלוּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי
אוֹר׃ הַלְלוּהוּ שְׁמֵי
הַשָּׁמָיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר |
מֵעַל הַשָּׁמָיִם׃ יְהַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְיָ׃ כִּי הוּא

*דברין קרי *צבאין קרי

צִוָּה וְנִבְרָאוּ׃
וַיַּעֲמִידֵם לָעַד
לְעוֹלָם. חָק־נָתַן וְלֹא
יַעֲבוֹר׃ הַלְלוּ אֶת־
יְיָ מִן־הָאָרֶץ. תַּנִּינִים
וְכָל־תְּהֹמוֹת. אֵשׁ
וּבָרָד שֶׁלֶג וְקִיטוֹר.
רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה
דְבָרוֹ׃ הֶהָרִים וְכָל־
גְּבָעוֹת. עֵץ פְּרִי וְכָל־
אֲרָזִים׃ הַחַיָּה וְכָל־
בְּהֵמָה. רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר
כָּנָף׃ מַלְכֵי־אֶרֶץ
וְכָל־לְאֻמִּים. שָׂרִים
וְכָל־שֹׁפְטֵי אָרֶץ׃
בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת
זְקֵנִים עִם־נְעָרִים׃
יְהַלְלוּ | אֶת־שֵׁם יְיָ.
כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ.
הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ
וְשָׁמָיִם׃ וַיָּרֶם קֶרֶן

sie wurden geschaffen. Und Er stellte sie hin für beständig, ewiglich; ein Gesetz gab Er, und es wandelt sich nicht. — Lobet den Ewigen von der Erde, ihr Ungethiere und alle Tiefen! Feuer und Hagel, Schnee und Nebel, Sturmwind, der sein Wort vollstreckt! Berge und alle Hügel, Fruchtbäume und alle Cedern! Gewild und alles Vieh, Gewürm und jeder beschwingte Vogel! Erdenkönige und alle Nationen, Fürsten und alle Erdenrichter! Jünglinge sammt Jungfrauen, Greise sammt Jungen! Sie sollen loben des Ewigen Namen, denn erhaben ist sein Name allein; seine Majestät ist über Himmel und Erde. Und Er erhöht

לְעַמּוֹ. תְּהִלָּה לְכָל־
חֲסִידָיו. לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
עַם קְרֹבוֹ. הַלְלוּיָהּ׃

קמט הַלְלוּיָהּ | שִׁירוּ
לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ.
תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל
חֲסִידִים׃ יִשְׂמַח
יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו. בְּנֵי־
צִיּוֹן יָגִילוּ בְּמַלְכָּם׃
יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְּמָחוֹל
בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־
לוֹ׃ כִּי־רוֹצֶה יְיָ
בְּעַמּוֹ. יְפָאֵר עֲנָוִים
בִּישׁוּעָה׃ יַעְלְזוּ
חֲסִידִים בְּכָבוֹד
יְרַנְּנוּ עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם׃
רוֹמְמוֹת אֵל בִּגְרוֹנָם.
וְחֶרֶב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם׃
לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם
תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים׃
לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם

das Horn seines Volkes, Ruhm all seinen Frommen, den Kindern Jisrael, dem ihm nahen Volke. Hallelujah!

הללויה (Psalm 149.) Hallelujah! Singet dem Ewigen ein neues Lied, seinen Ruhm in den Versammlungen der Frommen. Jisrael freue sich seines Schöpfers, Zijons Kinder sollen jubeln ihres Königs, loben seinen Namen in Reigen, mit Pauken und Cither ihm saitenspielen. Denn gnädig ist der Ewige seinem Volk. Er schmückt die Gebeugten mit Sieg. Es jauchzen die Frommen in Herrlichkeit, jubeln auf ihren Lagern. Gottes Erhebung ist in ihrer Kehle, und zweischneidiges Schwert in ihrer Hand, — Vergeltung zu üben an den Völkern, Züchtigung an den Nationen, zu fesseln ihre

בִּזְקוּם. וְנִכְבְּדֵיהֶם
בְּכַבְלֵי בַרְזֶל׃
לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט
כָּתוּב. הָדָר הוּא
לְכָל־חֲסִידָיו
הַלְלוּיָהּ׃

קנ הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ־
אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ
בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ׃ הַלְלוּהוּ
בִּגְבוּרֹתָיו. הַלְלוּהוּ
כְּרֹב גֻּדְלוֹ׃ הַלְלוּהוּ
בְּתֵקַע שׁוֹפָר.
הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר׃
הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל.
הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים
וְעֻגָב׃ הַלְלוּהוּ
בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע.
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
תְרוּעָה׃ כֹּל הַנְּשָׁמָה
תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ׃
כל הנשמה תהלל יה הללויה׃

Könige mit Banden und ihre Edlen in eiserne Ketten, an ihnen zu üben das vorgeschriebene Recht. Ein Schmuck ist Er all seinen Frommen. Hallelujah!

הללויה (Psalm 150.) Halleluja! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn in seiner mächtigen Wölbung. Lobet ihn wegen seiner Machtthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit Posaunenschalle, lobet ihn mit Psalter und Cither. Lobet ihn mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspiel und Flöte. Lobet ihn mit helltönenden Cimbeln, lobet ihn mit schmetternden Cimbeln. Alles, was Odem hat, lobe Jah! Hallelujah!

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם
אָמֵן | וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ
מִצִּיּוֹן. שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָם
הַלְלוּיָהּ: בָּרוּךְ | יְיָ
אֱלֹהִים | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.
עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ:
וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ
לְעוֹלָם. וְיִמָּלֵא
כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־
הָאָרֶץ אָמֵן | וְאָמֵן:
וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ
לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל.
וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אֲבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־
עוֹלָם: לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה
וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת
וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. לְךָ
יְיָ הַמַּמְלָכָה
וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל |

בָּרוּךְ Gelobt sei der Ewige in alle Zeit! Amen, Amen! — Gelobt sei der Ewige von Zijon aus, der in Jeruschalajim thront! Halleluja! Gelobt sei der Ewige, Gott, der Gott Jisraels, der allein Wunder thut! Und gelobt sein herrlicher Name ewiglich, und voll werde seiner Herrlichkeit die ganze Erde. Amen! Amen!

ויברך Und David pries den Ewigen vor den Augen der ganzen Versammlung, und David sprach: Gelobt seist Du, Ewiger, Gott Jisraels, unseres Vaters, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Dein, Ewiger, ist die Größe und die Macht und der Ruhm und der Sieg und die Majestät, ja Alles im Himmel und auf Erden; Dein Ewiger, ist die Herrschaft, und Du bist das über

לְרֹאשׁ׃ וְהָעֹשֶׁר
וְהַכָּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ
וְאַתָּה מוֹשֵׁל בַּכֹּל
וּבְיָדְךָ כֹחַ וּגְבוּרָה.
וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק
לַכֹּל׃ וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ
מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ.
וּמְהַלְלִים לְשֵׁם
תִּפְאַרְתֶּךָ׃ אַתָּה
הוּא יְיָ לְבַדֶּךָ. אַתָּ
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם
שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־
צְבָאָם. הָאָרֶץ וְכָל־
אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיַּמִּים
וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם.
וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־
כֻּלָּם. וּצְבָא הַשָּׁמַיִם
לְךָ מִשְׁתַּחֲוִים׃ אַתָּה
הוּא יְיָ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר
בָּחַרְתָּ בְּאַבְרָם

*אתה קדי

Alles erhabene Haupt. Und der Reichthum und die Ehre kommen von Dir, und Du herrschest über Alles und in Deiner Hand ist Kraft und Macht, und in Deiner Hand steht es, Alles groß und stark zu machen. Und nun, unser Gott, danken wir Dir und lobpreisen dem Namen Deines Ruhmes. Du bist der Ewige allein, Du hast gemacht den Himmel, die Himmel der Himmel, und all ihr Heer, die Erde und Alles, was darauf ist, die Meere und Alles, was darin ist, und Du giebst ihnen Allen Leben, und das Heer des Himmels beugt sich vor Dir. Du bist der Ewige, Gott, der Du Abram erkoren

וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים. וְשַׂמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ.

וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַיְבוּסִי וְהַגִּרְגָּשִׁי לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק אָתָּה: וַתֵּרֶא | אֶת־עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרָיִם. וְאֶת־זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ עַל־יַם־סוּף: וַתִּתֵּן אֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו וּבְכָל־עַם אַרְצוֹ. כִּי יָדַעְתָּ כִּי הֵזִידוּ עֲלֵיהֶם. וַתַּעַשׂ־

and ihn herausgeführt haſt aus Ur-Kasdim und haſt ihm den Namen Abraham gegeben. Und da Du, ſein Herz Dir getreu gefunden, ſchloſſeſt Du mit ihm den Bund, zu geben das Land des Kenaan, Chitti, Emori und Periſi und Jebuſi und Girgaſchi, es zu geben ſeinem Samen, und haſt Dein Wort gehalten, denn Du biſt gerecht. Und Du ſaheſt das Elend unſerer Väter in Mizrajim, und ihren Klageruf am Schilf-meer haſt Du vernommen. Und thateſt Zeichen und Wunder an Pharaoh und an all ſeinen Knechten und an all dem Volke ſeines Landes, weil Du wußteſt, daß ſie frevelten gegen ſie, und Du

לְךָ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה׃
וְהַיָּם בָּקַעְתָּ לִפְנֵיהֶם
וַיַּעַבְרוּ בְתוֹךְ־הַיָּם
בַּיַּבָּשָׁה. וְאֶת־
רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ
בִּמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אָבֶן
בְּמַיִם עַזִּים׃

וַיּוֹשַׁע יְיָ בַּיּוֹם הַהוּא
אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד
מִצְרַיִם וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל
אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־
שְׂפַת הַיָּם׃ וַיַּרְא
יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד
הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
יְיָ בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ
הָעָם אֶת־יְיָ וַיַּאֲמִינוּ
בַּיְיָ וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ׃

אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־
הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיְיָ
וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר

haſt Dir einen Namen gemacht wie dieſen Tag geſchieht. Und das Meer haſt Du geſpalten vor ihnen, daß ſie durch das Meer zogen im Trocknen, und ihre Verfolger ſtürzteſt Du in die Tiefen, gleichwie einen Stein in mächtige Fluthen.

וישע Und ſo rettete der Ewige an dieſem Tage Jisrael aus der Hand Mizrajims, und Jisrael ſah Mizrajim todt am Ufer des Meeres. Und Jisrael ſah die gewaltige Hand, welche der Ewige bethätigt an Mizrajim, und das Volk fürchtete den Ewigen, und ſie glaubten an den Ewigen und an Moſcheh, ſeinen Diener.

אז Damals ſang Moſcheh und die Kinder Jisrael dieſes Lied dem Ewigen und ſprachen alſo: Singen will ich dem Ewi-

gen, denn mit Hoheit hat Er sich erhoben, Roß und Reiter hat Er geschleudert ins Meer. Mein Sieg und Sang ist Jah, Er war meine Rettung! Der ist meine Macht, und ich will seine Schöne preisen, — der Gott meines Vaters, und ich will ihn erheben. Der Ewige ist ein Mann des Krieges, der Ewige — das ist sein Name. Wagen Pharaohs und seine Macht hat Er geschleudert ins Meer, und der Ausbund seiner Wagenkämpfer wurde versenkt ins Schilfmeer. Fluthen bedeckten sie; sie fuhren hinunter in die Tiefen, gleichwie ein Stein. Deine Rechte, Ewiger, prangend in Kraft, Deine Rechte, Ewiger, zerschmettert den Feind. Und in der Größe Deiner Hoheit rissest Du nieder Deine Gegner; Du ließest los Deine Zorngluth, sie verzehrte sie wie Stoppeln. Und durch den Hauch Deiner Nase thürmten sich Gewässer, stand wie ein Damm Fließendes, geronnen die Fluthen im Herzen

אָשִׁירָה לַיְיָ כִּי־גָאֹה
גָּאָה סוּס וְרֹכְבוֹ
רָמָה בַיָּם׃ עָזִּי וְזִמְרָת
יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה
זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי
אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ׃ יְיָ
אִישׁ מִלְחָמָה יְיָ שְׁמוֹ׃
מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה
וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם
וּמִבְחַר שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ
בְיַם־סוּף׃ תְּהֹמֹת
יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ
בְמִצֹלֹת כְּמוֹ־אָבֶן׃
יְמִינְךָ יְיָ נֶאְדָּרִי בַכֹּחַ
יְמִינְךָ יְיָ תִּרְעַץ אוֹיֵב׃
וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס
קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח חֲרֹנְךָ
יְאכְלֵמוֹ כַּקַּשׁ׃
וּבְרוּחַ אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ
מַיִם נִצְּבוּ כְמוֹ־נֵד
נָזְלִים קָפְאוּ תְהֹמֹת

בְּלֻבִּים׃ אָמַר אוֹיֵב
אֶרְדֹּף אַשִּׂיג אֲחַלֵּק
שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ נַפְשִׁי
אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ
יָדִי׃ נָשַׁפְתָּ בְרוּחֲךָ
כִּסָּמוֹ יָם צָלְלוּ
כָּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם
אַדִּירִים׃ מִי־כָמֹכָה
בָּאֵלִם יְיָ מִי כָמֹכָה
נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא
תְּהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא׃
נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ
אָרֶץ׃ נָחִיתָ בְחַסְדְּךָ
עַם־זוּ גָּאָלְתָּ נָהַלְתָּ
בְעֻזְּךָ אֶל־נְוֵה קָדְשֶׁךָ׃
שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן
חִיל אָחַז יֹשְׁבֵי
פְלֶשֶׁת׃ אָז נִבְהֲלוּ
אַלּוּפֵי אֱדוֹם אֵילֵי
מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד
נָמֹגוּ כָּל יֹשְׁבֵי כְנָעַן׃

des Meeres. Der Feind sprach: Ich jage nach, erreiche, theile Beute: an ihnen ersatten soll meine Gier; zücken will ich mein Schwert, vertilgen soll sie meine Hand. Du hauchtest mit Deinem Odem, da bedeckte sie das Meer; sie rollten wie Blei in die gewaltigen Wasser. Wer ist gleich Dir unter den Mächten, Ewiger! wer gleich Dir prangend an Heiligkeit, furchtbar an Ruhm, Wunderthäter? Du streckteſt Deine Rechte, die Erde verschlang sie. Du führst mit Deiner Gnade das Volk, so Du erlöset; Du leitest es mit Deiner Macht zur Wohnung Deines Heiligthums. Es hören's die Völker, sie beben; Zittern ergreift die Bewohner von Peleſcheth. Da erschrecken die Stammfürsten Edoms; die Mächtigen Moabs, sie ergreift Beben; vor Angst aufgelöst sind alle Bewohner Kenaans.

תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה
וָפַחַד בִּגְדֻל זְרוֹעֲךָ
יִדְמוּ כָּאֶבֶן עַד־יַעֲבֹר
עַמְּךָ יְיָ עַד־יַעֲבֹר
עַם־זוּ קָנִיתָ׃ תְּבִיאֵמוֹ
וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר
נַחֲלָתְךָ מָכוֹן
לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְיָ
מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ
יָדֶיךָ׃ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד׃ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד׃ כִּי לַייָ הַמְּלוּכָה
וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם׃ וְעָלוּ
מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן
לִשְׁפּוֹט אֶת־הַר עֵשָׂו
וְהָיְתָה לַייָ הַמְּלוּכָה׃
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־
כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם
הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד׃

Es falle über sie Schrecken und Angst; an der Größe Deines Armes erstarren sie wie Stein, — bis hinübergezogen Dein Volk, Ewiger! bis hinübergezogen das Volk, so Du geeignet; bis Du sie gebracht und eingepflanzt auf den Berg Deines Eigenthums, die Stätte, die zu Deinem Sitze Du gemacht, Ewiger! das Heiligthum, Herr, das Deine Hände eingerichtet. Der Ewige wird König sein immer und ewig! — Denn des Ewigen ist das Königthum, und Er ist Herrscher der Völker. Und es ziehen hinauf die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Esaws, und des Ewigen wird sein das Königthum. Und der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an selbigem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig. (Und in Deiner Lehre steht geschrieben also: Höre Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.)

נִשְׁמַת כָּל־חַי תְּבָרֵךְ אֶת־שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ כָּל־בָּשָׂר תְּפָאֵר וְתָרוֹמֵם זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד. מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אַתָּה אֵל. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ. פּוֹדֶה וּמַצִּיל וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם בְּכָל־עֵת צָרָה וְצוּקָה. אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי הָרִאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים אֱלוֹהַּ כָּל־בְּרִיוֹת. אֲדוֹן כָּל־תּוֹלָדוֹת. הַמְהֻלָּל בְּרֹב הַתִּשְׁבָּחוֹת. הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד. וּבְרִיוֹתָיו

Der Odem alles Lebendigen segne Deinen Namen, Ewiger, unser Gott! und der Hauch alles Fleisches preise und erhebe ewiglich Dein Andenken, Du, unser König! Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Und außer Dir haben wir keinen König, keinen Erlöser und Retter, der befreit und schützt, erhält und sich erbarmt zu jeglicher Zeit der Noth und des Drangsals; — wir haben keinen König außer Dir! Gott der frühesten und der spätesten Geschlechter, Gott aller Geschöpfe, Herr aller Wesen, der gepriesen wird in so vielen Lobliedern, der leitet seine Welt in Gnade und seine Geschöpfe mit Erbarmen!

Und der Ewige schläft und schlummert nicht, Er, der ins Leben erwecket Schlafende und aufwachen läßt Entschlummerte und reden macht Stumme und löset Gefesselte und stützet Fallende und aufrichtet Gebeugte. Dir allein bringen wir Dank. Wenn auch unser Mund voll wäre des Gesanges wie das Meer, und unsere Zunge des Jubels wie das Brausen seiner Wellen, und unsere Lippen voll Preis wie die Ausdehnung des Firmaments, und unsere Augen leuchtend wie Sonn' und Mond, und unsere Hände ausgebreitet wie die Adler am Himmel, und unsere Füße schnell wie die Rehe, — wir würden nicht ausreichen Dir zu danken, Ewiger, unser Gott und Gott

בְּרַחֲמִים: וַיְיָ לֹא־
יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן.
הַמְעוֹרֵר יְשֵׁנִים.
וְהַמֵּקִיץ נִרְדָּמִים.
וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים.
וְהַמַּתִּיר | אֲסוּרִים.
וְהַסּוֹמֵךְ נוֹפְלִים.
וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים. לְךָ
לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים.
אִלּוּ פִינוּ מָלֵא שִׁירָה
כַּיָּם. וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה
כַּהֲמוֹן גַּלָּיו.
וְשִׂפְתוֹתֵינוּ שֶׁבַח
כְּמֶרְחֲבֵי רָקִיעַ.
וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת
כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ. וְיָדֵינוּ
פְרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי
שָׁמַיִם. וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת
כָּאַיָּלוֹת. אֵין אֲנַחְנוּ
מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת
לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי

unserer Väter! und zu segnen Deinen Namen für eine der tausend- und abertausend-, ja myriadenfachen Wohlthaten, die du gethan an unseren Vätern und an uns. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger unser Gott! und aus dem Sklavenhause uns befreit, in Hungersnoth uns gespeist und zur Fülle uns verpflegt; vom Schwerte hast Du uns gerettet, und der Seuche uns entrinnen und von bösen und dauernden Krankheiten uns geheilt hervorgehen lassen. Bis hierher hat uns beigestanden Dein Erbarmen und haben uns nicht verlassen Deine Gnadenbezeigungen, und so wirst Du uns nicht im Stiche lassen, Ewiger, unser Gott! auf ewig. Darum, die Glieder, die Du gesondert in uns, und Hauch und Odem, die

אֲבוֹתֵינוּ וּלְבָרֵךְ אֶת־
שְׁמֶךָ. עַל אַחַת מֵאֶלֶף
אֲלָפִים אַלְפֵי אַלְפִים
וְרִבֵּי רְבָבוֹת פְּעָמִים
הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם־
אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ׃
מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ.
בְּרָעָב זַנְתָּנוּ.
וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ.
מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ.
וּמִדֶּבֶר מִלַּטְתָּנוּ.
וּמֵחֳלָיִם רָעִים
וְנֶאֱמָנִים דְּלִיתָנוּ׃
עַד־הֵנָּה עֲזָרוּנוּ
רַחֲמֶיךָ. וְלֹא עֲזָבוּנוּ
חֲסָדֶיךָ. וְאַל־תִּטְּשֵׁנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ לָנֶצַח׃
עַל־כֵּן אֵבָרִים
שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ. וְרוּחַ

וְנִשְׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ בְּאַפֵּינוּ. וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר־שַׂמְתָּ בְּפִינוּ. הֵן הֵם יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ וִיפָאֲרוּ. וְיַרוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת־שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ: כִּי כָל־פֶּה לְךָ יוֹדֶה. וְכָל־לָשׁוֹן לְךָ תִשָּׁבַע. וְכָל־בֶּרֶךְ לְךָ תִכְרַע. וְכָל־קוֹמָה לְפָנֶיךָ תִשְׁתַּחֲוֶה. וְכָל־לְבָבוֹת יִירָאוּךָ. וְכָל־קֶרֶב וּכְלָיוֹת יְזַמְּרוּ לִשְׁמֶךָ כַּדָּבָר שֶׁכָּתוּב. כָּל־עַצְמוֹתַי תֹּאמַרְנָה יְיָ מִי כָמוֹךָ. מַצִּיל עָנִי מֵחָזָק מִמֶּנּוּ. וְעָנִי וְאֶבְיוֹן מִגּוֹזְלוֹ: מִי

Du gehaucht in unsere Nase, und die Zunge, die Du gelegt in unsern Mund, ja sie sollen danken und segnen, lobsingen und preisen, erheben und verherrlichen, die Weihe und Herrschaft geben Deinem Namen, unser König! Denn jeder Mund muß Dir danken und jede Zunge Dir schwören und jedes Knie sich Dir beugen und jede Höhe vor Dir sich bücken, und alle Herzen müssen Dich fürchten, und jedes Innere und jede Niere lobsingen Deinem Namen nach dem Worte, das geschrieben steht: „All meine Gebeine sollen sprechen: Ewiger wer ist wie Du, der rettet den Armen vor dem, der stärker ist als er, und den Armen und Dürftigen vor seinem Räuber?“ — Wer ist Dir

ähnlich und wer Dir gleich, und wer darf sich Dir gegenüberstellen, Du Gott, groß, stark und furchtbar, höchster Gott, Eigner des Himmels und der Erde! Wir wollen Dich rühmen und preisen, Dich verherrlichen und Deinen heiligen Namen loben, wie es heißt: „Von David. Preise, meine Seele, den Ewigen, und ihr, all meine Eingeweide, seinen heiligen Namen!"

יְדָמֶה־לָּךְ. וּמִי יִשְׁוֶה־
לָּךְ. וּמִי יַעֲרָךְ־לָךְ.
הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן
קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
נְהַלֶּלְךָ וּנְשַׁבֵּחֲךָ
וּנְפָאֶרְךָ וּנְבָרֵךְ אֶת־
שֵׁם קָדְשֶׁךָ. כָּאָמוּר.
לְדָוִד | בָּרְכִי נַפְשִׁי
אֶת־יְיָ וְכָל־קְרָבַי
אֶת־שֵׁם קָדְשׁוֹ: הָאֵל
בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ.
הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ
הַגִּבּוֹר לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא
בְּנוֹרָאוֹתֶיךָ:

האל Gott in den gewaltigen Zeichen Deiner Allmacht, groß in der Herrlichkeit Deines Namens, Du mächtig für ewig und furchtbar in Deinen furchterregenden Thaten!

הַמֶּלֶךְ

יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא׃

שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ׃ וְכָתוּב, רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃

בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְרוֹמָם׃ וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ׃ וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְקַדָּשׁ׃ וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְהַלָּל׃

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר, שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן־יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ׃

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ, הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל

המלך O König, sitzend auf hocherhabenem und majestätischem Throne, der ewig thront, Erhabener und Heiliger ist sein Name! Und es heißt in der Schrift: „Jubelt, ihr Frommen, in dem Ewigen! den Redlichen steht zu das Loblied.“ Durch den Mund der Gerechten wirst Du erhoben und durch die Worte der Frommen gesegnet und durch die Zunge Dir Ergebener geheiligt und in der Mitte der Heiligen verherrlicht.

ובמקהלות Und in den Versammlungen der Mengen Deines Volkes, des Hauses Israel, wird im Jubel gepriesen Dein Name, Du unser König! in jeglichem Geschlechte. Denn so ist es ja Pflicht all der Geschöpfe vor Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! zu danken und zu rühmen, zu preisen und zu loben, zu erheben und zu verherrlichen, zu segnen, hoch zu erheben und zu lobsingen hinaus über alle Worte der Lieder und Lobgesänge Davids, — des Sohnes Fischais, — Deines Knechtes, Deines Gesalbten.

ישתבח Gepriesen sei Dein Name für immer, Du unser König, Gott, Herrscher, groß

וְהַקָּדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ, כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת, הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה, מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

und heilig im Himmel und auf Erden! Denn Dir geziemet, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! Lied und Preis, Lobesspruch und Gesang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Stärke, Ruhm, Verherrlichung, Weihe und Herrlichkeit, Segenssprüche und Dankesverkündigungen von nun an bis in Ewigkeit. Gelobt sei, Ewiger, Allmächtiger, Herr, Du für das Loblied das Höchste, Gott, dem Dankeslieder gebühren, Herr der Wunder, der Wohlgefallen hat an den Lobgesängen, König, Gott, ewig Lebender!

Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ. וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:

Vorb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

(*) Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das untenstehende יתברך

Vorb. בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

ברכו (Vorb.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

ברוך (Gem.) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

(*) יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת־הַכֹּל:
אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים מֵאֶפֶל אָמַר וַיְהִי:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt, der gebildet das Licht und erschaffen die Finsterniß, der Frieden stiftet und das All erschaffen.

אור Das Licht der Urwelt ist im Schatze ewigen Lebens geborgen. Leuchten hieß Er aus der Finsterniß aufstrahlen, und es geschah.

Verfaßt auf Grundlage der Eintheilung in מלכיות, זכרונות u. שופרות, nach deren Ausdrücken מלך, זכור u. שופר die alphabethische Dichtung und in den Schlußsätzen außer dem Namen des Verfassers: R. Schim'on b. אלחנן בני יסוד: חבלי לחיי עולם אמן סלה = Elchanan, mein Sohn, möge ich des ewigen Lebens theilhaft werden! Amen Selah.

מֶלֶךְ אֲמוּן מַאֲמָרֶךָ מֵרָחוֹק מְצַפֶּה. שִׁמְךָ יִתְפָּאַר בַּעֲדָתֶךָ יִתְיַצֵּב. לְעוֹלָם יְיָ דְּבָרְךָ נִצָּב: מֶלֶךְ בְּכִלּוּתֶךָ הַיּוֹם מַעֲשׂ אֱמוּנָתֶךָ. מִדִּין הִצַּלְתָּ מְרֻקָּם בְּתָמוּנָתֶךָ. לְדֹר וָדֹר אֱמוּנָתֶךָ: מֶלֶךְ גָּזַרְתָּ כְּמוֹ־כֵן לְצֶאֱצָאֵימוֹ פְּדִיּוֹם. עֲבוֹר לְהִמָּלֵט

O Herr! Dein Wort von je ist treubewährt,
Dein Name thront in Deiner Schaar verehrt;
Auf ewig bleibt Dein Spruch fest, unversehrt.
Als Du Dein Kunstwerk, Schöpfer einst vollendet,
Von Deinem Abbild[1]) war Dein Zorn gewendet,
Für alle Zeit ihm Deine Huld gespendet.
Auch seinen Sprossen ließest Du ergehen

וּמַבְּלָעָדָיו אֵין אֱלֹהִים: סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו וְשִׁמּוֹ מְרוֹמֵם עַל־כָּל־בְּרָכָה וְתִהֻלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

[1]) Vom ersten Menschen.

מִשְׁאֵתְךָ אָיוֹם. לְמִשְׁפָּטֶיךָ עָמְדוּ הַיּוֹם:

Vorb. שִׁמְרִי מִצְוֹת עֵדֶיךָ וְעִבְדֶךָ. נַטְלֵם וְנַשְׂאֵם לְהַרְבּוֹת כְּבוֹדֶךָ. כִּי הַכֹּל עֲבָדֶיךָ. קָדוֹשׁ:

זְכֹר רַחֲשֶׁיךָ לְתָחֵי לְעוֹדָם. וְהָרֵם קַרְנָם בְּרַחֲמֶיךָ לְהַקְדֵּם. זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶדֶם: זְכֹר הַמְשׁוּכָה אַחֲרֶיךָ בְּאַהֲב לְחַלּוֹתֶךָ. נִסְמֶכֶת בְּשַׁעֲשׁוּעַ דַּרְתָּ גַּחֲלָתֶךָ. גְּאֻלָּתְךָ שֵׁבֶט נַחֲלָתֶךָ: זְכֹר וּמַהֵר יוֹם יְשָׁעֲךָ לְקָרְבוֹ. בְּדָבְיְרָךְ לְהִשְׁתַּחֲוֹת וּבְמִשְׁכְּנוֹתֶיךָ לָבֹא. הַר־צִיּוֹן זֶה שָׁכַנְתָּ בּוֹ:

Vorb. בְּרַחֲמִים יַקֵּר צְעִירֵי הַצֹּאן. חָקְקֵם הַטְרִיפֵם פְּנֵי מִי וְחִיצוֹן. וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְדִּיעֵת רָצוֹן. קָדוֹשׁ

Den Gnadenspruch, sie huldvoll anzusehen,
Wenn sie vor Deinem Richterthrone stehen.

שמרי Die Dein Gebot bewahren und bewähren
O trag' und schütze, Deinen Ruhm zu mehren,
Sie, Deine Diener alle, die Dich ehren, — Heiliger!

זכר Gedenke, Deine Treuen zu erhalten!
Zu ihrem Heil laß Dein Erbarmen walten!
Denk' Deiner Schaar, der treuen, der uralten!
Denk', wie sie Dir in Liebe nachgezogen,
Dein Wort, in Gluth verkündet, treu geflogen, —
Des Stammes, den Du selbst Dir groß gezogen!
O laß herbei den Tag der Rettung eilen!
Anbetend laß im Heiligthum uns weilen,
In Zijon, das Du zu uns wolleſt theilen!

ברחמים In Gnaden wende Dich zu Deiner Heerd'!
O gieb ihr was ihr frommt, was sie entbehrt!
Sei meinem Flehn ein gnädig Ohr gewährt! Heiliger!

שׁוֹפָר זְמַנּוֹ בָּא תְקוֹעַ
בְּעִנְיָנֵינוּ. בְּקָרֶן אַיִל לְהַזְכִּר
לְבְחוּנֵינוּ. אַחַר נֶאֱחַז בַּסְּבַךְ
בְּקָרְנָיו: שׁוֹפָר חָרַד
הַמַּחֲנָה מֵרְחֹק לַעֲמֹד. רַחוּם
זָכְרֵהוּ וּלְצַהֲקֵנוּ תַּחְמֹד.
הַשָּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד:
שׁוֹפָר טְבַסְתָּ בַּכֶּסֶה לְמִי
מָנָה עָפָר. יְשׁוּבוּן מֵאָז
בְּכִפּוּר לְהִתְכַּפֵּר. תִּקְעוּ
בַחֹדֶשׁ | שׁוֹפָר:

אֵל חָנַן נַחֲלָתוֹ Vorb.
בְּנֹעַם לְהַשְׁפִּיר. יְדִיעָם
קְרֹא קְרֹב בְּנָתָיו
בְּמִסְפָּר. וְתִיטַב לַיָי
מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:
מֶלֶךְ יְשֻׁפַּט עַמִּים
בְּמֵישָׁרִים לְנַשְּׂאוֹ. צִפָּה
לְדַקְדֵּק דִּינָם בְּהִתְנַשְּׂאוֹ.
כּוֹנֵן לַמִּשְׁפָּט כִּסְאוֹ: מֶלֶךְ
כַּבִּיר נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה
לְבַדּוֹ. חַי יִגְבַּהּ בַּמִּשְׁפָּט
בְּהִתְכַּבְּדוֹ. לַעֲשׂוֹת מִשְׁפַּט

שופר Des Schofarhalles Stunde iſt gekommen.
Durch ſeinen Ton gedenke Deinen Frommen
Des Opfers, das Du gnädig angenommen!
Gedenk', wie ſcheu in angſterfülltem Beben
Dein Volk entwich[1]), und woll' uns Segen geben,
Wenn laut des Schofars Töne ſich erheben!
Du ſetzteſt ihn der Schaar, der theuern, ein,
Daß ſie erweckt, von Sünden werde rein.
Des Mondes Anfang ſoll ſein Hallen weih'n.

חנן Geſchmückt hat Gott ſein Los mit Anmuthſchein;
Statt Opfers lehrt' Er uns ſein Wort ihm weih'n,
Und lieber wird's als Altarſpend' ihm ſein, — dem Heiligen!

מלך Er läßt, die Völker richtend, Milde walten,
Und prüft und forſcht, wie Er ſie mög' erhalten,
Wenn ragt ſein Thron, um im Gericht zu ſchalten.
Allmächtig Er, geheiliget im Rechte,
In Majeſtät erhebt Er ſich im Rechte

1) Am Sinai. 2. Moſ. 20, 15: „Das Volk ſah, bebte zurück und ſtand von fern.“

עַבְדּוֹ: מָלֵךְ לְרֹגֶז רַחֵם
יְזֻבּוֹר כִּנְאֻמוֹ. קָרוֹב לְהַצְדִּיק
עִם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ. עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ:

Vorb. יְרָאֶה פָּעָלְךָ
וַהֲדָרְךָ לְתָמִימִים.
חֲיוֹת בְּצִקְךָ לְאֶרֶץ
יְמִים. מַלְכוּתְךָ
מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים.
קָדוֹשׁ:

זְכֹר מְקַנְּיךָ נַחַת שֶׁלְחָנְךָ
לְעָרְכָה. אֶדֶר תְּהִלָּתְךָ
בְּפִימוֹ לְהִתְבָּרְכָה. זֶכֶר
צַדִּיק לִבְרָכָה: זְכֹר נְדִיבֵי
עַמִּים אֲבוֹת הָעוֹלָם. חֲשׂךְ
עֲבָדֶיךָ מְזוֹן וָנָעֳלָם. וְחָסֶד
יְיָ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם: זְכֹר
סֻכַּת שָׁלַם הַיּוֹשֶׁבֶת בִּדְוָדָה.
חוּשָׁה לָהָכִין אָתָּה הוּא לְמַעֲדָה.
יִשְׂמַח הַר־צִיּוֹן תָּגֵלְנָה
בְּנוֹת יְהוּדָה:

Vorb. לְחַיִּים עוֹלָם

Und wahret treu was frommet seinem Knechte.
O laß im Zorn sich Dein Erbarmen regen,
Komm Deinen Gläubigen mit Huld entgegen,
Die stets für Deine Einheit Zeugniß legen!

יראה In Glanz und Gnadenwalten offenbar,
In Deinem Schatten birg der Frommen Schaar,
Du, dessen Reich ein Reich für immerdar, — Heiliger!

זכר Gedenk', die Deiner harren zu verpflegen,
Dein Gut in Fülle ihnen vorzulegen,
Daß ihrem Mund entströme Dank und Segen!
Der Edlen denke, jener Weltensäulen[1])
Von Sünden mögst Du Deine Knechte heilen!
O woll' uns ewig Deine Huld ertheilen!
Denk' an Dein Zelt, das öde liegt, verfallen:
Richt' auf in neuem Glanz des Tempels Hallen,
Und Jubel laß in Zijon wieder schallen!

לחיי Zu ew'gem Leben zeichne die Getreuen,

1) Der frommen Ahnen Zisraels.

יִפְתְּבוּ אֱמוּנָיו. וְיָשׁוּבוּ לַחֲזוֹת בְּנֹעַם יְיָ. לְזִכָּרוֹן בְּהֵיכָל יְיָ. קָדוֹשׁ׃

Daß sie an Deinem Gottesglanz sich freuen,
In Deiner Huld, im Heiligthum, dem neuen, — Heiliger!

שׁוֹפָר עֲבָרַת קוֹלוֹ נִשְׁמַע בְּאַשּׁוּר. לְהֶעָטוֹת שִׁמְחַת עוֹלָם בְּקִשּׁוּר. וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר׃ שׁוֹפָר פָּצִיץ קוֹלוֹ בְּעִבְרֵי נַהֲרַיִם. חֵרוּת לְהַשְׁמִיעַ יְהוּדָה וְאֶפְרַיִם. וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ שׁוֹפָר צְרֻפַת וְסַפְרַד יִצְרַח לְהִתְקַדֵּשׁ. נְפוּצִים בְּאַרְבַּע נֶצַח יְחַדֵּשׁ. וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַר הַקֹּדֶשׁ׃

Des Schofars Hall, ertönend durch die Weiten,
Heil kündend wird er Freud' und Lust verbreiten,
Heimführet er die auf der Welt Zerstreuten[1]).
Es wird sein Hall an ferne Küsten dringen,
Freiheit für Judah läßt sein Ton erklingen,
All die Verirrten wird er heim einst bringen.
Es hallt sein Ton, ermahnend sie zu weihen,
Die durch die Welt Verstürmten zu erneuen:
Am heil'gen Berg anbeten die Getreuen.

אִמְרֵי נְחוּמֶיךָ Vorb.
יְשַׁעְשְׁעוּנִי בִּכְפָלַיִם. סֶלָה לְעָבְדְּךָ בְּכָל־נְבוּלַיִם. בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלַיִם. קָדוֹשׁ׃

אמרי Dann tröstet mich Dein holdes Trosteswort;
Anbet' ich Dich auf Erden fort und fort
Dort an geweihter Stell', an heil'gem Ort, — Heiliger!

מֶלֶךְ קָדוֹשׁ שׁוֹכֵן שְׁמֵי מלך O sende, der Du thronst im Himmelsplan,

[1]) Jeschaj. 27, 13: „An jenem Tage wird in den großen Schofar gestoßen, und die Verirrten im Lande Aschur und die Verstoßenen im Lande Mizrajim kommen und bücken sich vor dem Ewigen auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim."

עֵרֶץ. נַחֵץ מְבַשֵּׂר עֲלוֹת
הַפְּרֵץ. יְיָ מָלַךְ תָּגֵל הָאָרֶץ:
מֶלֶךְ רָם וְנִשָּׂא הַיּוֹדֵעַ וָעֶד.
בְּנֵה קִרְיָתְךָ כִּי־בָא מוֹעֵד.
יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: מַלְכוּתְךָ
שְׁלֻטוֹנְךָ לָעַד בְּכָל מָשְׁלָם.[1])
יַשֵּׂר לִרְאֵיךָ דֶּרֶךְ לְהוֹעִילָם.
יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם:

Vorb. תְּנַהֲגֵנוּ בְּאַרְצוֹת
הַחַיִּים לְהִתְהַלֵּכָה.
בְּאוֹר יְיָ לְכוּ וְנֵלֵכָה.
וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה.
קָדוֹשׁ:

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים
עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים וּבְטוּבוֹ
מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד
מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה־רַבּוּ
מַעֲשֶׂיךָ יְיָ כֻּלָּם בְּחָכְמָה
עָשִׂיתָ מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ:
הַמֶּלֶךְ הַמָּרוֹם לְבַדּוֹ מֵאָז
הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר
וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם:
אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ
הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ אֲדוֹן

Den Boten, meldend des Erlösers Nah'n!
Der Erde kündet Gottes Reich er an.
Erhabner Du, der Alles weiß und zeiht,
Bau Deine Stadt! denn sieh, schon ist es Zeit.
Regieren wirst Du, Herr, in Ewigkeit.
O, mächt'ger Du als alle Erdgewalten!
Zeig' uns den Weg zum Heil, uns zu erhalten!
Auf ewig, Gott, wirst Du in Allmacht walten.

תנהגנו Des wahren Lebens Weg, uns Dir zu weih'n,
Führ' uns, o Gott, mit Deines Lichtes Schein!
Dann wird die Herrschaft wieder Gottes sein — des Heiligen.

המאיר Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjüngt Er an jedem Tage stets das Schöpfungswerk. Wie zahlreich sind Deine Werke, Ewiger! Sie alle hast Du mit Weisheit gebildet; voll ist die Erde Deiner Besitzthümer. O König, Du allein Erhabener von jeher, gepriesen und verherrlicht und in Allmacht hehr seit den Tagen der Urwelt! Herr der Welt, in Deinem großen Erbarmen erbarme Dich unser, Herr unsrer Macht, Hort unsrer

[1]) v. שלם = vollkommen, hier vollendet.

עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ מָגֵן
יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל
בָּרוּךְ גְּדוֹל דֵּעָה, הֵכִין
וּפָעַל זִהֲרֵי חַמָּה, טוֹב יָצַר
כָּבוֹד לְשִׁמוֹ, מְאוֹרוֹת נָתַן
סְבִיבוֹת עֻזּוֹ, פִּנּוֹת צְבָאָיו
קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי תָּמִיד
מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל וְקָדְשָׁתוֹ
תִּתְבָּרֵךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל
שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְעַל
מְאוֹרֵי אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ
יְפָאֲרוּךָ סֶלָה:

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ
וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים
יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ,
יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר
מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים בְּרוּם
עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה
יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים
חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם
אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם
גִּבּוֹרִים וְכֻלָּם עוֹשִׂים
בְּאֵימָה וּבִירְאָה רְצוֹן
קוֹנָם, וְכֻלָּם פּוֹתְחִים אֶת־
פִּיהֶם בְּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה

Stärke, Schild unsres Heils, Schutzwehr um uns! O Herr, gepriesen sei Du, groß an Weisheit, der bereitet und geschaffen die Strahlen der Sonne! Der Allgütige bildete herrliches Zeugniß für seinen Namen; die Leuchten stellet Er rings um seine Majestät. Die Führer seiner Himmelsschaaren sind heilige Wesen, die verherrlichen den Allmächtigen; unablässig verkünden sie die Herrlichkeit Gottes und seine Heiligkeit. Gesegnet sei, Ewiger, unser Gott! ob der Trefflichkeit der Werke Deiner Hand, und ob der hellen Leuchten, die Du gebildet, preisen sie Dich immerdar.

תתברך Sei gesegnet, Du unser Hort, unser König und Erlöser, der erschaffen die heiligen Wesen! gepriesen Dein Name für immer, unser König, der gebildet die Dienstengel, dessen Diener alle stehen in den Weltenhöhen und erklingen lassen in Ehrfurcht, einmüthig mit lauter Stimme die Worte des lebendigen Gottes, des Königs der Welt. Sie Alle in Liebe gehegt, lauter im Glanze, Alle voll Kraft und Alle vollbringen in Bangen und Ehrfurcht den Willen ihres Meisters, und Alle thuen sie auf den Mund in heiliger Weihe und

בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים
וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים
וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים
וּמַמְלִיכִים.

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ
הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ
הוּא: וְכֻלָּם | מְקַבְּלִים
עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם
זֶה מִזֶּה וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה
לָזֶה, לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם
בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְרוּרָה
וּבְנָעִימָה. קְדֻשָּׁה כֻּלָּם
כְּאֶחָד עוֹנִים. וְאוֹמְרִים
בְּיִרְאָה:

קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ
צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ:

אופן, מיוסד ע״פ א״ב.

כְּבוֹדוֹ, אֶהֱל כְּהַיּוֹם
בְּרַחֲמִים מֶלֶךְ.
Vorb. בּוֹחֵן כָּל־
עֲשְׂתּוֹנוֹת צָעִיר וָרַב
מֶלֶךְ. גֵּאוּת וָעֹז
הִתְאַזַּר מֶלֶךְ. דִּק

Reinheit, mit Sang und Lied, und preisen und lobsingen und rühmen und verherrlichen und ertheilen die Weihe und die Herrschaft dem Namen Gottes, des großen, gewaltigen und furchtbaren Königs, heilig ist Er. Und Alle nehmen sie auf sich das Joch der himmlischen Herrschaft Einer vom Andern, und ertheilen die Erlaubniß Einer dem Andern, das Weihelied zu singen ihrem Schöpfer in andächtigem Gemüthe, mit lauterer Lippe und in heiliger Melodie; sie Alle einmüthig heben an und sprechen in Ehrfurcht:

קדוש Heilig, heilig, heilig ist der Herr der Heerschaaren; so weit die Erde reicht, geht seine Herrlichkeit.

כבודו Seine Herrlichkeit hat heut wie ein Zelt in Gnaden ausgespannt der Weltenkönig. — Die Gedanken prüft von Groß und Klein der König, mit Glanz und Macht umgürtet sich der König,

וְחֶלֶד יֶחֱרְדוּן מֵאֵימַת
מֶלֶךְ׃
הַיּוֹצֵר יַחַד לִבָּם
יָחֹן מֶלֶךְ. וּמֵבִין אֶל־
כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם יַצְדִּיק
מֶלֶךְ. זִכָּרוֹן הוּא (יוֹם)
תְּרוּעַת מֶלֶךְ. Vorb. חֹק
לְיִשְׂרָאֵל הוּא לְזַכּוֹתָם
מֶלֶךְ. טֶרֶף נָתַן
לִירֵאָיו מַמְלִיךְ כָּל־
מֶלֶךְ. יִזְכֹּר לְעוֹלָם
בְּרִיתוֹ בְּזִכָּרוֹן טוֹב
מֶלֶךְ׃
כָּלָה אַל־תַּעַשׂ
לִשְׁאֵרִית בְּנֵי מֶלֶךְ.
לְכֵן אָתָאנוּ לְךָ מַלְכֵּנוּ
מֶלֶךְ. מֵאֶתְמוֹל
קִדַּמְנוּךָ לְחַלּוֹתֶךָ
מֶלֶךְ. Vorb. נָא נְצוֹר
חֶסֶד לְנִינֵי שֻׁלְחוּ
לוֹ שְׁלֹשֶׁת אֵילֵי מֶלֶךְ.

Himmel und Erde erzittern in Angst vor dem König.

היצר Der ihr Herz insgesammt gebildet, möge begnadigen, der König, und der auf all ihr Thun merket, sie rechtfertigen, der König! Ein Gedächtniß ist's, ein Tag des Posaunenschalls, ihn verkündend als König, festgesetzt für Jisrael, daß sie reinspreche der König. Zum Heil verlieh ihn seinen Getreuen, der waltet über Könige als König! O daß Er ewig seines Bundes gedächte, zu heilvollem Gedenken, der König!

כלה Laß nicht Verderben nahen dem Reste der Söhne des Königs. Darum ja kommen wir vor Dich, Du unser König! Schon gestern standen wir früh vor Dir, Dich anzuflehen, o König! O wahre Huld den Sprößlingen deß, dem als Boten erschienen drei Engel des Königs[1]). Er-

1) Abraham.

בְּכוֹת בָּאִי בְתַחַן
לְמַר בְּכוּ אֲרִאֵלֵי
מֶלֶךְ. עֲנוּתָם בַּל־
תִּבְזֵי לְלָן בַּמָּקוֹם
עָלוּ וְיָרְדוּ בּוֹ מַלְאֲכֵי
מֶלֶךְ׃

פְּדֵם הַיּוֹם מְדִין
גְּמוֹר מִלְחֵיבָם מֶלֶךְ.
Vorb. צַדְּקֵם בְּרַחֲמִים
וּפָקְדֵם לְטוֹבָה מֶלֶךְ.
קְשׁוֹב קוֹל תְּקִיעָה
מְתוּקְעִי לְךָ הַיּוֹם
מֶלֶךְ. רַחֲמִים תְּעוֹרֵר
לְמְחַכֶּיךָ מֶלֶךְ׃

Vorb. u. Gem. שְׁעֵה שַׁוְעַת
עַם מְשַׁחֲרֶיךָ מֶלֶךְ.
תֶּפֶן בְּתוֹמְכֵי בְרוּךְ.
וּנְבָרֶכְךָ אֱלֹהִים חַיִּים
וְמֶלֶךְ׃

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרְרוּ וּכְרוּבִים
יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יָרֹנּוּ

höre, die bittend Dir nahen, um jenen, für den bitterlich weinten die Himmelsheere des Königs[1]). Verwirf ihr Flehen nicht um den, der übernachtete dort, wo auf- und niedersteigen die Schaaren des Königs.[2])

פדם O löse sie vom Gerichte, dem strengen; nicht sprich sie schuldig, o König! Rechtfertige sie in Gnaden und denke ihrer zum Heil, o König! Horch auf den hallenden Ton, der heut dir erklingt, o König! Laß Dein Erbarmen walten den auf Dich Hoffenden, o König!

שעה Wende Dich zum Flehensruf derer, die Dich suchen, o König! Blick' auf die, die Benedeiung Dir weihen, und wir wollen Dich benedeien, lebendiger Gott, Du unser König!

והחיות Die Chajoth erheben Gesang und die Cherubim Preis und die Serafim Jubel

1) Jizchak. 2) Jaakob.

und die Himmelsschaaren Benedeiung, das Antlitz eines jeglichen hingewandt zu den Serafim; ihnen entgegen lobpreisend sprechen sie:

ברוך Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes! — ein jeglicher von seiner Stätte.

לאל Dem Herrn, dem gebenedeieten, lassen sie liebliche Weisen erklingen; dem Könige, dem ewig lebenden und dauernden Gott stimmen sie Gesänge an und lassen sie Loblieder ertönen. Denn Er allein ist es, der Gewaltiges wirkt, Neues schafft, Herr ist der Kämpfe, der Heil säet, Rettung keimen läßt, Heilung schafft, furchtbar ist in seinen Ruhmeswerken, Herr der Wunder, der verjünget in seiner Güte an jedem Tage beständig das Schöpfungswerk, wie es heißt: Dem Schöpfer der großen Lichter sei Lob, denn ewiglich währt seine Huld. — Ein neues Licht laß über Zijon erstrahlen, daß wir Alle bald seines Lichtes genießen. Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelslichter!

אהבה Mit großer Liebe hast Du uns geliebt, Ewiger, unser Gott! mit großer und überschwänglicher Barmherzigkeit Dich unser erbarmt. Unser Vater und König! um unserer

וְאֶרְאֶלִים יְבָרְכוּ פְּנֵי כָל־
חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב לְעֻמַּת
שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים
וְאוֹמְרִים.

בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ
לַמֶּלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם זְמִירוֹת
יאמֵרוּ וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ.
כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת
עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בַּעַל
מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת
מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא
רְפוּאוֹת נוֹרָא תְהִלּוֹת אֲדוֹן
הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ
בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה
בְרֵאשִׁית׃ בָּאָמוּר. לְעֹשֵׂה
אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ׃ אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן
תָּאִיר וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה
לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר
הַמְּאוֹרוֹת׃

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְדוֹלָה וְיתֵרָה
חָמַלְתָּ עָלֵינוּ׃ אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ

בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ
וַתְּלַמְּדֵם חֻקֵּי חַיִּים כֵּן
תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ
הָאָב הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם
עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין
וּלְהַשְׂכִּיל לִשְׁמוֹעַ לִלְמֹד
וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת
וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה:
וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק
לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ
לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ וְלֹא־
נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם
קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא
בָּטָחְנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה
בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם
מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ
וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ:
כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה
וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עַם וָלָשׁוֹן
וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
סֶלָה בֶּאֱמֶת, לְהוֹדוֹת לְךָ
וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּאַהֲבָה:

Väter willen, die auf Dich vertraut und denen Du die Lehren des Lebens ertheilt, sei auch uns gnädig und belehre uns. Unser Vater, Barmherziger, Gnadenreicher! erbarme Dich über uns, und gieb uns in das Herz, zu verstehen und zu erkennen, zu hören, zu lernen und zu lehren, zu bewahren und auszuüben und zu bewähren all die Worte der Belehrung aus Deiner Lehre, in Liebe. Und erleuchte unsere Augen in Deiner Lehre, und laß festhalten unser Herz an deinen Geboten, und einige unser Herz, zu lieben und zu fürchten Deinen Namen, und laß uns nicht zu Schanden werden auf immer und ewig. Denn auf Deinen heiligen Namen, den großen und erhabenen, vertrauen wir; frohlocken wollen wir und jubeln in Deinem Heile. Und laß uns in Frieden heimkehren von den vier Ecken der Erde, und führe uns aufrecht in unser Land. Denn ein Gott, der Heil schafft, bist Du, und uns hast Du erkoren aus allen Völkern und Zungen, und uns nahe gebracht Deinem großen Namen für ewig in Wahrheit, Dir zu danken und Dich als den Einigen zu bezeugen in Liebe, — Gelobt seist Du, o Ewiger! der erwählt hat sein Volk Jisrael in Liebe.

שמע Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen.

ברוך Gelobt sei der Name der Herrlichkeit seines Reiches auf immer und ewig.

ואהבת Und du sollst lieben den Ewigen, deinen Gott, mit deinem ganzen Herzen und mit deiner ganzen Seele und mit deinem ganzen Vermögen. Und es sollen diese Worte, die Ich dir heute gebiete, in Deinem Herzen sein. Und du sollst sie einschärfen deinen Kindern und davon reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und du sollst sie binden zum Wahrzeichen an deine Hand, und sie sollen sein zum Denkbande zwischen deinen Augen. Und du sollst sie schreiben auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

והיה Und es wird geschehen, so ihr höret auf meine Gebote, die Ich euch heute gebiete, den Ewigen, euren Gott zu lieben und ihm zu dienen mit eurem ganzen Herzen und eurer ganzen Seele, so werde Ich den Regen eures Landes geben zu seiner Zeit, Frühregen und Spätregen, daß du einsammelst

Wer nicht mit מִנְיָן betet, sagt dieses:

(אַל מֶלֶךְ נֶאֱמָן:)

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה | אֶחָד׃

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ׃ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ׃ וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ

וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ
וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ
וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־
יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם
וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים
וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה
אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר
וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־
יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה
מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
יְהוָה נֹתֵן לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם
אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם
לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם׃
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת

dein Getreide und deinen Most und dein Oel. Und ich werde Gras geben auf deinem Felde für dein Vieh, und du wirst essen und satt werden. Hütet euch, daß nicht euer Herz bethört werde und ihr abweichet und fremden Göttern dienet und euch vor ihnen bücket, und über euch der Zorn des Ewigen erglühe, daß er verschließe den Himmel, daß kein Regen sei, und der Erdboden nicht gebe sein Gewächs, und ihr bald umkommet, weg aus dem schönen Lande, das der Ewige euch giebt. — Und ihr sollt diese meine Worte euch zu Herzen nehmen und zu Gemüthe, und sie binden als Wahrzeichen auf eure Hand, und sie seien zum Denkbande zwischen euren Augen. Und lehret sie euren Kindern, davon zu reden, wenn du sitzest in deinem Hause und wenn du gehest auf dem Wege und wenn du dich hinlegst und wenn du aufstehst. Und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Thore. Auf daß sich mehren eure Tage und die Tage eurer Kinder auf dem Erdboden, den der Ewige geschworen euren Vätern, ihnen zu geben, — wie

die Dauer des Himmels über der Erde.

ויאמר Und der Ewige sprach zu Moscheh also: Rede zu den Kindern Jisrael und sprich zu ihnen, daß sie sich Schaufäden machen an die Zipfel ihrer Kleider für ihre Geschlechter und sollen an die Schaufäden des Zipfels eine purpurblaue Schnur ansetzen. Und das sei euch zu Schaufäden, daß, wenn ihr sie ansehet, ihr euch erinnert aller Gebote des Ewigen und sie thuet, und nicht umherspähet nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet; damit ihr euch erinnert all meiner Gebote und sie thuet, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der Ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch ein Gott zu sein, Ich, der Ewige euer Gott.

אמת Wahr und gütig ist das Wort, festgegründet und ewigbleibend, gerade, treubewährt, lieblich und theuer, voll Anmuth und holdselig, erhaben und gewaltig, wohlgeordnet und wohlgefällig, gut und schön für uns auf immer und ewig.

לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃

אֱמֶת וְצִיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם

וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם
מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן
יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם
וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן
וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד
קַיֶּמֶת: וּדְבָרָיו חַיִּים וְקַיָּמִים
נֶאֱמָנִים וְנֶחֱמָדִים לָעַד
וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל-
אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל-בָּנֵינוּ
וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל-
דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:
עַל-הָרִאשׁוֹנִים וְעַל-
הָאַחֲרוֹנִים דָּבָר טוֹב וְקַיָּם
לְעוֹלָם וָעֶד. אֱמֶת וֶאֱמוּנָה
חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר: אֱמֶת
שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ
אֲבוֹתֵינוּ גּוֹאֲלֵנוּ גּוֹאֵל
אֲבוֹתֵינוּ יוֹצְרֵנוּ צוּר
יְשׁוּעָתֵנוּ פּוֹדֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ
מֵעוֹלָם שִׁמְךָ. אֵין אֱלֹהִים
זוּלָתֶךָ:

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא
מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ
לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל-דֹּר

Wahr iſt der Weltengott, unſer König, der Hort Jaakobs, unſeres Heiles Schild. Für alle Geſchlechter dauert Er, und ſein Name dauert, und ſein Thron iſt feſtgegründet und ſein Reich und ſeine Treue beſteht für ewig. Und ſeine Worte ſind lebendig und ewigbeſtehend, treubewährt und ſtets begehrt, für immer und in alle Zeit und Ewigkeit, ſo für unſere Väter wie für uns, für unſere Kinder und all unſere Nachkommen und die Nachkommen des Stammes Israels, Deine Knechte; für die früheren Geſchlechter wie für die ſpäteſten ein Wort, gut und gültig, auf immer und ewig, Wahrheit und Wahrhaftigkeit, ein Geſetz, das nie ſich wandelt. Wahr iſt es, daß Du derſelbige biſt und bleibſt, Ewiger, unſer Gott, und unſerer Väter Gott, unſer König, König unſerer Väter, unſer Erlöſer, Erlöſer unſerer Väter, unſer Schöpfer, Hort unſeres Heils, unſer Befreier und Retter von jeher Dein Name. Kein Gott außer Dir.

עזרת Beiſtand unſerer Väter warſt Du von ewig her, Schild und Helfer ihren Kindern nach ihnen in jeglichem Geſchlechte.

וָדָר׃ בָּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ
וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ עַד־
אַפְסֵי אָרֶץ׃ אַשְׁרֵי אִישׁ
שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתְךָ
וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ׃
אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ
וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם׃
אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן
וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן,
וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ
גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ׃ מִמִּצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ, כָּל־
בְּכוֹרֵיהֶם הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ
גָּאָלְתָּ, וְיַם־סוּף בָּקַעְתָּ
וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים
הֶעֱבַרְתָּ, וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם
אֶחָד מֵהֶם לֹא־נוֹתָר׃ עַל־
זֹאת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ
אֵל, וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת
שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת לַמֶּלֶךְ אֵל חַי
וְקַיָּם רָם וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא
מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ
שְׁפָלִים מוֹצִיא אֲסִירִים

In der Weltenhöhe ist Dein Sitz, und Deines Rechtes Walten und deine Milde reicht bis an die Enden der Erde. Glücklich der Mann, der horcht auf Deine Gebote, und Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt. Es ist wahr, Du bist ein Herr Deines Volkes und ein König, mächtig, ihren Streit zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste und Du bist der Letzte, und außer Dir haben wir keinen König, der erlöst und errettet. Aus Mizrajim hast Du uns erlöst, Ewiger unser Gott, und aus dem Sclavenhause uns befreit; alle ihre Erstgebornen hast Du erschlagen und Deinen Erstgebornen hast Du erlöst und das Schilfmeer gespalten, und die Uebermüthigen hast Du versenkt und Deine Lieblinge hindurchgeführt, daß die Wasser ihre Feinde deckten, nicht einer von ihnen blieb übrig. Darob priesen Dich die von Dir Geliebten und erhoben den Allmächtigen, und Deine Lieblinge spendeten Gesänge, Lieder und Lobpreisungen, Segnungen und Dankesworte dem Könige, dem Gotte, der ewig lebt und dauert, hoch und erhaben, groß und mächtig ist, der die Trotzigen beugt und erhebt die Gebeugten, frei

וּפוֹדֶה עֲנָיִים וְעוֹזֵר דַּלִּים
וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם
אֵלָיו. תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן
בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ: מֹשֶׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם
יְהוָה מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר
בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת
עֹשֵׂה פֶלֶא:

שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ
גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת
הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ
וְאָמְרוּ.

יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת
יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ
יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ
צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

hinausführt die Gefesselten und löset die Bedrückten und beisteht den Verkümmerten und sein Volk erhört, sobald es zu ihm ruft; sie spendeten Lob dem höchsten Gotte gelobt sei Er und gepriesen! — Moscheh und die Kinder Jisrael stimmten Dir ein Loblied an in voller Freude, und sie alle sprachen:

מי „Wer ist wie Du, Herr, unter den Göttern, wer wie Du verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar in seinen ruhmwürdigen Thaten, Wunderthäter!“

שירה Ein neues Lied sangen die Erlösten zu Deines Namens Preis am Meeresstrande; einmüthig Alle dankten sie und huldigten Dir und sprachen:

„Der Ewige wird regieren immer und ewig.“

צור Hort Jisraels! steh' auf zum Beistande Jisraels, und befreie nach Deiner Verheißung Jehudah und Jisrael, Du unser Erlöser, — Ewiger der Heerschaaren ist sein Name, — Heiliger Jisraels! Gelobt seist Du, o Ewiger, der Jisrael erlöset hat.

(*) אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן, גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים, וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים. סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים. וּמַתִּיר אֲסוּרִים. וּמְקַיֵּם | אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ. מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן

(*) Ueberſetzung von שמנה עשרה ſiehe im Abendgebete S. 16—26.

לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלְתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ

כַּלְּבָבֵנוּ לַעֲבׇדְתֶּךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קׇדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כׇּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זׇכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפׇקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחׇנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כׇּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כׇּל־הָאָרֶץ יִקָּרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כׇּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ. וְיֵדַע כׇּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ. וְיָבִין כׇּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: כַּדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ. וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעׇבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים | אֱמֶת. וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל־כׇּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וְיַהֲלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה

נִזְכֶּר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

חזרת התפלה לשל״ח צבור.

Oeffnen der Bundeslade. — פותחין הארון.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת. וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מְסוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים.
וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים.
אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה
וּבְתַחֲנוּנִים. לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן

מסוד (Vorb.) Was Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung von denen, die enthüllet Wissenskunde,
Geh' als Gebet und Flehen aus meinem Munde

פְּנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים:

Zu ihm, dem König der Könige und Herrn der Herren!

Nach dem Alphabeth, im Anschlusse die Initialen: Schim'on b. Jizchak.

Vorb. אָתִיתִי לְחַנֶּנְךָ

בְּלֵב קָרוּעַ וּמְרֻתָּח,
בַּקֵּשׁ רַחֲמִים כְּעָנִי
בַּפֶּתַח. גַּלְגֵּל רַחֲמֶיךָ
וְדִין אַל־תִּמְתַּח,
אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח:
דָּבָר אֵין בְּפִי וּבִלְשׁוֹנִי
מִלָּה, הֵן יְיָ יָדַעְתָּ
כֻּלָּה. וּמִמַּעֲמַקִּי
הַלֵּב לְפָנֶיךָ אוֹחִילָה,
אֶחֱסֶה בְּסֵתֶר כְּנָפֶיךָ
סֶלָה: זְלָעָפָה
וּפַלָּצוּת אֲחָזוּנִי
בְּמוֹרָא, חִלּוֹת פְּנֵי
נוֹרָא בְּנֶפֶשׁ יְקָרָה,
טוּב טַעַם וָדַעַת
קָטַנְתִּי לְחַפְּרָה, עַל־
כֵּן זָחַלְתִּי וְאִירָא:

אתיתי (Vorb.) Wie erglüht zerwühlt das Herz mir, soll beginnen ich Gebet,

Gnade flehen, wie der Arme harrend an der Pforte steht!

Dein Erbarmen lasse walten, hemme des Gerichtes Lauf!

Herr, sei Du mit meinem Worte, thue mir die Lippen auf!

Noch ist nicht das Wort im Munde, auf der Zunge nicht der Laut,

Du, o Gott! der Herzen kundig, bist mit Allem schon vertraut.

Flehensruf will ich entsenden aus der Seele tiefsten Gründen.

Unterm Fittig Deiner Gnade laß für ewig Schutz mich finden!

זלעפה Angst und Schrecken mich ergreifen, Herr! vor Dir, ein heilig Beben,

Soll ich mit der Seele Bestem heut Gebet vor Dir erheben.

An Verstand und an Erkenntniß leer, wie fühl' ich mich so klein!

Darum angstvoll beb' zurück ich: Dir zu nah'n muß ich mich scheu'n.

וְנִבְעַתִּי בְאַנְחָתִי אֵיךְ
לַעֲמֹד לְפָנֶיךָ. כִּי אֵין
מַעֲשִׂים לְזַכּוֹת
בְּעֵינֶיךָ. לְחַלּוֹתְךָ
שְׁלָחוּנִי מַקְהֲלוֹת
הֲמוֹנֶיךָ. תָּכִין לִבָּם
תַּקְשִׁיב אָזְנֶךָ: מָה
אֲנִי וּמָה חַיַּי תּוֹלַעַת
וְרִמָּה. נִבְעַר מִדַּעַת
וּבְאֶפֶס מִזְמָה.
סָמַכְתִּי יְתֵדוֹתַי
בְּסֵפֶר הַחָכְמָה.
מַעֲנֵה דֶרֶךְ יָשִׁיב
חֵמָה: עָוֶיךָ אֵלֶיךָ
אֶשְׁמְרָה לְסַעֲדִי.
פְּתַח דְּבָרֶיךָ הָאֵר
לְהַגִּידִי. צַדְּקֵנִי
וַאֲמַצְנִי וְתֵן לְאֵלִידִי.
כִּי אַתָּה מִשְׂגַּבִּי
אֱלֹהַי חַסְדִּי: קְהָלֶיךָ

Und die Sorge beugt mich nieder: wie darf so ich mich erkühnen?

Kein Verdienſt, das für mich ſpreche, mich ::: Deinem Aug' zu ſühnen.

Zur Fürbitte mich entſandte Deiner treuer Frommen Chor;

Richt' ihr Herz zu Dir, und höre, was ſie flehn, mit gnäd'gem Ohr.

מה Was bin ich und was mein Leben? — ich, hinfällig, ohne Kraft,

Leer an Einſicht und Verſtändniß, arm an Sinn und Wiſſenſchaft!

Darum an das Wort des Weiſen[1]) will vertrauensvoll ich denken:

Mildes Wort demüth'ger Rede wird des Zornes Gluthen lenken!

Du mein Heil! auf Dich vertrau' ich: mögeſt Du mir Beiſtand ſein;

Deines ew'gen Wortes Helle wolle meinem Wort verleih'n!

Frommen Muth verleihe Du mir, daß mir nicht die Kraft gebricht!

Du ja biſt mir Gott der Gnade, meiner Seele Zuverſicht.

קהליך Deine Schaar ſieh vor

1) Spr. Salomon 15, 1.

עַמְּדִים לְבַקֵּשׁ
מְחִילָתֶךָ. רַחֲמֶיךָ
יְכָמְרוּ לְרַחֵם
בְּחֶמְלָתֶךָ. שׁוֹפְכִים
לֵב כַּמַּיִם לְעֻמָּתֶךָ.
וְאַתָּה תִּשְׁמַע
הַשָּׁמַיִם מְכוֹן שִׁבְתֶּךָ:
תְּחַזֵּק לְעַמְּךָ יָדָם
הָרָפָה. שְׁלַח מֵאִתְּךָ
עֵזֶר וּתְרוּפָה. נֶאֱמָיךָ
יַשִּׁיגוּ לְחַזֵּק וּלְתָקְפָה.
כָּל־אִמְרַת אֱלוֹהַּ
צְרוּפָה:

Dir stehen! Sühnung ist ihr heiß Begehren.

O laß Dein Erbarmen walten, sie in Gnaden zu gewähren!

Was ihr Herz füllt, im Gebete wie ein Strom ist es ergossen.

Ihrem Rufe sei Dein Himmel, Deine Wohnstatt aufgeschlossen!

Stärke Deinem armen Volke die erschlaffte matte Hand;

Heil und Heilung jedem Leiden sei von Dir ihm zugewandt!

Was Dein Wort uns hat verheißen, sei zur Stärkung uns gewährt,

Alles, was Du uns verkündet! denn Dein Wort ist treubewährt.

Schließen der Bundeslade.

Nach dem Alphabeth, im Anschlusse die Initialen: Schim'on b. Jizchak.

אִמְרָתְךָ צְרוּפָה Gem.
וְעַדְתֶּיךָ צֶדֶק. בָּאֵי
עָדֶיךָ בְּרִיב אַל־
תְּדַקְדֵּק. נִשְׁתְּךָ
לְחַפֵּשׂ כָּל־תַּעֲלוּם
וְבָרֵק. חֵין עֲנִיֶּיךָ
בְּמִשְׁפָּט הַצְדֵּק: חֶן

Gem. אמרתך (Gem.) Bewährt Dein Wort, Dein Zeugniß ewig wahr! —

O nicht zu streng richt' heute Deine Schaar!

Erforschst Verborgnes Du in tiefen Gründen,

Laß Recht und Gnade Deine Armen finden.

עוֹלָמְךָ בָּנִית בְחֶסֶד.
וְרַב־חֶסֶד מַשָּׂה
כְּלַפֵּי־חֶסֶד. זְכִיוּת
הַכְּרַע וְעָוְךָ תְיַסֵּד.
חֹן עַל נִינֵי מוּצָא
מִכֶּשֶׂד: טֶרֶם נִקְרָא
אַתָּה תַּעֲנֶה. יְמָצֵא
לָנוּ חֶסֶד בְּמַעֲנֶה.
בְּפָקְדְךָ הַיּוֹם יְצוּרֶיךָ
לְהַמָּנָה. לָנוּ מַלְאָכְךָ
סָבִיב יַחֲנֶה: מְדַת
טוּבְךָ עָלֵינוּ הַגְבֵּר.
נַקֵּנוּ מֵעָוֹן וּפְשָׁעֵינוּ
הַעֲבֵר. שַׂגֵּב בִּזְרוֹעַ
לִמְקַוֶּיךָ בְּסֶבֶר. עֹז
חֲלִיפַת כֹּחַ וַעֲלִית
אֵבֶר: פְּעֻלַּת אֶזְרָחִי
לְפָנֶיךָ הַזְכֵּר. צִדְקוֹ
יָלִין כְּשֶׁר וּמַסְטִין
יְסַכֵּר. קִבֵּל מוֹרָאֲךָ

Du hast auf Gnade Deine Welt gebaut,

Nach Gnade stets Dein mildes Auge schaut:

Laß der Verdienste Schale niederschweben,

Des Pilgers[1]) Sprossen wolle Gnade geben!

טרם Noch eh' wir rufen, wolle Du uns hören,

Und Heil und Segen mag Dein Spruch gewähren,

Wägst Du der Creaturen Loos und Leben,

Laß Deiner Gnaden Engel uns umschweben.

Laß Deiner Güte Macht sich neu bewähren,

Zu läutern uns und unsre Schuld zu klären.

Gieb denen, die nach Deinem Heil verlangen,

Daß neubeschwingt in frischer Kraft sie prangen.

פעלת Des frommen Ahns Verdienste mache kund, —

Er sei mein Anwalt, schließe Klägers Mund, —

[1]) Abrahams, des aus Ur-Kasdim Ausgewanderten.

יְחוּדְךָ לְהַכִּיר. רֵץ בְּפִקּוּדֶיךָ לְיַשֵּׁר וּלְיַקֵּר: שָׁלֵם נִמְצָא בְּכָל־אֲשֶׁר נִפְקַד. שֶׁעָשַׂע כְּהַיּוֹם בְּחָנֵט מָפְקָד. Vorb. תְּהִלָּה וָעֹז לְמַרְחֲמוֹ שָׁקַד. תַּמְתּוֹ בְּעֵת אֲשֶׁר פָּקָד:

Gem. בּוֹ שׁוּעַנְנוּ מֵעוֹלָם וַיַּעֲנֵנוּ נוֹרָאוֹת. בְּרִצּוּי חֲנוֹנֵנוּ כַּקֵּבֶל כְּהַעֲלָאוֹת. V. יְחַלְּצֵנוּ בְּמָגֵנוּ מִתַּחֲלֻאֵי תוֹצָאוֹת. כְּצִפֳּרִים עָפוֹת כֵּן יָגֵן יְיָ צְבָאוֹת:

Der Dich gefürchtet, Dich als Ein'gen lehrte,
Dein Wort so willig that, so hoch es ehrte.
Stets ohne Tadel hat er sich bewährt;
Drum ward ein holder Zweig[1]) ihm spät beschеert.
Und dankend pries er Dich für Dein Erbarmen,
Da Du in Liebe dachtest seiner Armen[2]).

בּוֹ Dir haben wir von Anbeginn vertraut
Und Deiner Hülfe Wunderkraft geschaut.
Nimm das Gebet in Gnaden an gleich Spenden,
Dein Schutz mög' Leid und Plage von uns wenden.
Schirm' uns, wie mit den Fittigen der Aaren,
O Ewiger, Du Herr der Schaaren!

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

1) Adam. 2) Abraham.

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי. מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מיוסד ע״פ תשר״ק ובסוף כפול שמעון בר יצחק.

Gem.

תָּמִים פָּעֳלֶךָ גְּדוֹל
הָעֵצָה. שֶׁחַרְנוּ פָנֶיךָ
וְצִדְקָתְךָ נִמְצָא.
רַחֵץ טֶנֶף וְהָתֵם
שְׁמָצָה. קַבֵּל אֶנֶק
וְגָדֵר פִּרְצָה: צָאן
לַטֶּבַח נָזַר מִמִּכְלָה.
פָּרִים וּכְבָשִׂים
לִשְׁלָמִים וְעֹלָה.
עֲרֵכַת שְׂפָה נַעֲרֹךְ
בְּתִפְלָה. שִׂיחֲנוּ
יִשְׁפַּר כְּהַקְטֵר
וּבְלוּלָה: נָתִיב יִשַּׁר
אִם נֶעְקַל בְּלֶכֶת.
מִשְׁלַחְתְּךָ לַעֲזֹב
לְהִתְרַפּוֹת בִּמְלֶאכֶת.

תמים (Gem.) Untadlig ist Dein Thun, Dein Rath nicht zu ergründen.

Wir treten hin vor Dich: o laß uns Gnade finden!

Fortspüle Sündenschmutz, und Makel laß entschwinden; Hör' unser Flehn, und eil' Zerstörtes neu zu gründen.

Nicht Widder, Farr' und Lamm kann noch zur Sühne bluten;

Verglüht auf dem Altar sind Brand und Opfergluthen.

So laß des Mundes Wort, zu Dir, o Gott! gerichtet,

Dir süße Spende sein, — wie auf dem Heerd geschichtet.

נתיב Wenn wir den Weg gekrümmt, wenn thöricht wir gehandelt,

Wenn heil'gen Dienst untreu, wenn lässig wir gewandelt,

So schau' das Opfer auf das willig ward geweiht!

לְנֶגְדְּךָ יָפֵיךְ מִזְבַּח
מַעֲרֶכֶת. כַּמַּאֲכֶלֶת
הַמַּאֲכִילָה מֵאָז
נַעֲרֶכֶת: יַחַד אָב וּבֵן
בְּלֶכְתָּם לְהַר מוֹר.
טָבַח לְהָכִין מִפְקָדֶךָ
לִשְׁמֹר. חִנּוּכָם נְצוֹר
רַחֲמִים לְכָמוֹר. זֶכֶר
שְׁבוּעָה כְּקִטֶּרֶת
לְתָמוֹר: וּבְשָׁבְתְּךָ
הַיּוֹם לָדִין עַמִּים.
הִמָּלֵא עַל צֹאֲצָאֵימוֹ
רַחֲמִים. הֵינּוּ הַצְּהָר
וְלֹא נַצָּא נִכְלָמִים.
נָפֶן נָטִיעָתְךָ תָּכִין
לְאָרְךָ יָמִים: בְּזְכוּת
נָעֲקַד הַקָּשִׁיבָה
מִשַּׂחֲק. אֲבִיוֹנֵי אָדָם
קָרְאֵיךָ מִדַּחַק.
שְׁמֵנוּ עַל־סִפְרְךָ Vorb.
לְחַיִּים יוֹחַק. וְנִיב

Es sei vor Augen Dir, o Herr! zur Gnadenzeit.

Wie Vater einst und Kind[1]) zum heil'gen Berge gingen,

Treu horchend auf Dein Wort, das Opfer Dir zu bringen.

Den Sprößlingen voll Huld bewahre Wohlgefallen;

Laß der Verheißung Schwur empor wie Weihrauch wallen!

וּבשבתך Und wenn das Urtheil heut den Völkern wird verkündet,

Voll Lieb' und Nachsicht sei der Schaar, die Dir verbündet.

Laß leuchten unser Recht, uns nicht zu Schanden werden;

Den Schoss, den Du gepflanzt, erhalt' ihn stets auf Erden.

Um des Gebundenen Treu' erhör' aus Deinen Höhen

Die Armen, die zu Dir aus tiefem Drangsal flehen.

O unsern Namen schreib' ins Lebensbuch zum Segen!

[1]) Abraham und Jizchak.

שְׁפָתֵינוּ הַקְשֵׁב כְּיַעֲתֵר יִצְחָק׃

Wie Isaak Du erhört, vernimm der Lippe Regen.

Gem.

שְׁפָתֵינוּ מְדוּבְּבוֹת עֹז וּבִצְדָקָתוֹ נִחְיֶה. בְּרַחֲמִים יְצַדְּקֵנוּ וְזַרְעֵנוּ יְהוָה. ס יְחַיֵּינוּ כְּקֶדֶם מִימֵים אֶהְיֶה. בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יְקַמֵּנוּ וְנִחְיֶה׃

שפתינו Wir künden Deine Macht, Dein Heil mög' uns erhalten!

In Gnaden sprich uns rein, und mächtig zeig' Dein Walten.

In diesen Tagen, Herr, verzeichne uns zum Leben,

Daß wir am dritten[1]) froh zu neuem Sein uns heben!

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

Oeffnen der Bundeslade.

שהמ״ח מרובע שמעון בר יצחק.

Vorb.

שְׁלַחְתִּי בְמַלְאֲכוּת סֹגֶל חֲבוּרָה. שֹׁמְרֵי אֱמוּנָתְךָ וּמְיַחֲדֶיךָ בְּמוֹרָא. שָׁפַכְתִּי שִׂיחַ לְבַקֵּשׁ עֲתִירָה. שְׁמַע־יְיָ קוֹלִי אֶקְרָא׃

שלחתי (Vorb.) Als Abgesandter steh' ich hier der fromm vereinten Schaaren,

Die ehrfurchtsvoll bekennen Dich und Deinen Glauben wahren.

Ausschütt' ich mein Gebet vor Dir und rufe um Gewährung;

Wenn meine Stimme schallt, o Gott, o gönne mir Erhörung!

Schließen der Bundeslade.

[1]) Hosea 6, 1—2: „Auf, lasset uns zurückkehren zum Herrn, der schlug und uns heilet, verwundet, und uns verbindet. Er belebt uns nach zwei Tagen, am dritten richtet Er uns auf, daß wir vor ihm leben," — was auf die beiden Tage Rosch ha-Schanah als Vorbereitung zum Sühnetage gedeutet wird.

(Gem.) מְדַבֵּר בְּצִדָקָה
חוֹנֵן וּמְתַרֵצֶה, מַחֲסֶה
וּמִסְתּוֹר לְדַרְשֶׁיךָ הִמָּצֵא,
מָתַח דִּינֶךָ אִם בִּיצוּרִים
תִּמָּצֵה, מִלְּפָנֶיךָ מְשַׁפְּטִי
יֵצֵא: עֶרֶךְ תְּקִיעָתֵנוּ שְׁעָה
בְּבִרּוּרִים, עֲרֹב קַטֵּגוֹר
וְאַמֵּץ סַנֵּגוֹרִים, עֲקֹרֶת בַּיִת
וַחֲצוֹבַת צוּרִים, עֵינֶיךָ
תֶּחֱזֶינָה מֵישָׁרִים: וְיִזָּכֵר
לְפָנֶיךָ צִדְקַת הַתָּם, וְעֵד
אֹהָלֶיךָ וּבְכִסְאֲךָ נֶחְתָּם,
וְחַלְּצֵנִי מִפֶּשַׁע וּמֵעָוֹן
נִכְתָּם, וְאַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז
אֵיתָם: נֵהָג בְּחֶסֶד זֵכֶר
הַבְּרִית, נַקֵּנוּ מִנִּסְתָּרוֹת
וְנִוָּכֶה כִּבְרִית, נְחֵנוּ בַּאֲמִתֶּךָ
וּתְנֵנוּ לְאַחֲרִית, נְשֵׂא עָוֹן
וְעֲבֹר עַל־פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית:
בְּהִנָּשְׂאֲךָ לְכִסֵּא נוֹרָא
וְאָיוֹם, בְּרוֹאֵי חֶלֶד לְהִשָּׁפֵט
כְּהַיּוֹם, בְּרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ
הַמְצִיאֵנוּ פְּדִיּוֹם, בֵּאלֹהִים
הִגַּלְנוּ כָל־הַיּוֹם: רַע יְצֶרֵנוּ

מדבר (Gem.) Du, der Du sprichst das Gnadenwort, Du voller Huld und Milde!
Sei denen, die Dich suchen, Hort, sei uns zum Schirm und Schilde!
Und wenn die Schnur Du ausgespannt, die Deine Wesen mißt,
Dann laß den Gnadenspruch ergehn, der Du erbarmend bist!
Hör' an in Huld des Tones Hall, der heute Dir erschallt;
Den Kläger[1]) weis' verwirrt zurück, und gieb der Fürsprach Halt.
Der frommen Ahnin Tugendwerk, des Horts, dem wir entnommen,
Gedächtniß soll in Gnaden heut Dir vor das Auge kommen.
ויזכר Und des Untadligen[2]) Verdienst sollst Du vor Augen haben,
Der fromm im Zelte weilt', daß Bild in Deinen Thon gegraben.
Errette mich von Sündenlast und von des Frevels Flecken!
Nicht sollen feindlich sie mir nah'n, nicht drohend mich erschrecken.
Der Gnade stets als Richschnur hat und treu sich stets bewährt!
Sprich Du von Fehl uns frei, daß rein wir seien und verklärt.
Führ' uns in Deiner Wahrheit Weg, heilvolle Zukunft gieb,
Der Sünde Du verzeihst dem Rest, des Volkes Ueberblieb!
בהנשאך Wenn auf dem Thron Du Dich erhebst in heil'ger Majestät,
Wenn jeglich Wesen Deiner Welt vor Dir zum Richtspruch steht,
Dann werd' uns Rettung, Segensglück aus Deiner Hand zu Theil,
Und preisen wollen immerdar wir Gott! Dein Gnadenheil.

---

[1]) Die als Person gedachte Sünde. [2]) Jaakob.

חֶסֶר בְּחֶמְלָתֶךָ. רְצֵנוּ
וְסוֹכְכֵנוּ בְּמַחֲסֵה אֶבְרָתֶךָ.
רְצֵה תְשׁוּבָתֵנוּ וְהַרְבֵּה
מְחִילָתֶךָ. רְעֵה עַמְּךָ
בְּשִׁבְטֶךָ צֹאן נַחֲלָתֶךָ:
יַדְּעֵנוּ דַרְכֶּיךָ וְאֹרְחוֹתֶיךָ
לַתְמוֹד. יְשָׁר פִּקּוּדֶיךָ
בְּלִבֵּנוּ לְצַמּוֹד. יְכַמְּרוּ
רַחֲמֶיךָ סְלִיחָתֵנוּ לַחְמֹד.
יָדַעְנוּ כִּי חָטָאנוּ וְאֵין מִי
יַעֲמֹד: צַוֵּה יְשׁוּעָתֶךָ
לְרַעֲיָתְךָ הָאֲהוּבָה. צְמֵאָה
לְחַסְדְּךָ כְּמֵהָה וּתְאֵבָה.
צָפֶה וְהַבִּיטִי מְאֹד נִכְאָבָה.
צְדָקָתֶךָ כְּהַרְרֵי־אֵל
מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה:
חֲפוֹץ בְּהָגְיוֹנֵנוּ וּבְקוֹל
תְּרוּעָתֵנוּ. חֲטָאֵינוּ הַלְבֵּן
וְהַפֵּקֵר שְׁגִגֵנוּ. חַבֵּל
וְהַצְמֵת קָדְקֹד מַשְׂטִינֵנוּ.
חָנֵנוּ אֱלֹהִים חָנֵנוּ כִּי בְךָ
חָסְיָה נַפְשֵׁנוּ: קָרְבֵנוּ
לְיֵשְׁעֶךָ בְּזֶה רֹאשׁ שָׁנָתִי.
קַבֵּץ נְפוּצוֹתֵינוּ לְמִרְבַּץ
קָרְיָתִי. Vorb. קָמִים יֶחֱזוּ כִּי

Erbarmend aus dem Herzen nimm die Regung sünd'ger Triebe;
Umhüllt von Deinem Fittig laß uns ruh'n in Deiner Liebe.
Nimm unsre Rückkehr willig an, Verzeihung mögst Du schenken,
Mit Deinem Hirtenstabe mild Du Deine Heerde lenken.
ידענו O lehr' uns Deinen Pfad und führ' uns stets auf Deinen Wegen;
Dein ewig Wort gieb uns ins Herz, daß treu und fest wir's hegen.
Und zu begnad'gen sei Dein Wunsch; Dein Mitleid laß entbrennen!
Wir kennen unsre Sündigkeit. Wer wird bestehen können? —
Dein Heil entbeut der Trauten Du, die liebend du umfangen,
Die dürstend Deiner Gnade harrt mit brünstigem Verlangen.
O schau' ihr Leid! wie Berge hoch Dein Strafgericht sie trägt,
Und Noth, wie Meeresgrund so tief, die Du ihr auferlegt.
חפוץ Hör' huldreich an des Schofars Ton, huldreich das fromme Trachten;
Die Sünden mache weiß wie Schnee, des Fehls nicht wolle achten.
Die Schuld, die uns verklagen will, zerschelle, schlag' aufs Haupt!
Sei gnädig, Herr! sei gnädig Du, an den die Seele glaubt!
Und bring' uns Deinem Heile nah an diesem Jahresbeginn;
Vereine die Zerstreuten, führ' in Deine Burg sie hin!
Und schauen laß die Feinde

מַאֲתְּךָ תְּהִלָּתִי. בַּקְּהַל קָדוֹשׁ קִוִּיתִי
יְיָ תּוֹחַלְתִּי:

dann, daß Du mich bringst in Ehren.
Gehofft hab' ich auf Dich, o Herr!
Du wirst Dich mir bewähren.

(In Frankfurt a. M. wird hier מפארים שמו gebetet.)

יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב
תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל. אֵל
נָא:

ימלך (Vorb. u. Gem.) Herrschen wird der Ewige in Ewigkeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

ואתה (Vorb. u. Gem.) Du bist ja der Heilige, thronend unter den Lobliedern Jisraels! O Gott!

Oeffnen der Bundeslade. מיוסד ע״פ א״ב.

אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ.
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ:
גְּבוּר וְנֶעֱרָץ.
דָּגוּל מֵרְבָבָה:
הוּא שָׁח וַיֶּהִי.
וְצִוָּה וְנִבְרָאוּ:
זְכָרוֹ לָנֶצַח.
חַי עוֹלָמִים:
טָהוֹר עֵינַיִם.
יוֹשֵׁב סֵתֶר:
כְּתָרוֹ יְשׁוּעָה.
לְבוּשׁוֹ צְדָקָה:
מַעֲטֵהוּ קַנְאָה.
נָאְפַּד נְקָמָה:

אתה Ja, Du bist unser Gott
Im Himmel und auf Erden,
Gewaltig, mächtig,
Glänzest hervor aus Deiner Wesen Schaar! —
Er sprach, und es ward;
Er gebot, und die Geschöpfe entstanden.
Sein Name ewig dauernd,
Er, der in allen Ewigkeiten lebt!
טהור Rein und ungetrübt sein Auge,
Der im Verborgenen thront!
Seine Krone Heil,
Sein Gewand Gerechtigkeit,
Seine Hülle Eifersgluth,
Umgürtet mit rächender Vergeltung!

סְתָרוֹ יָשָׁר.
עֲצָתוֹ אֱמוּנָה:
פְּעֻלָּתוֹ אֱמֶת.
צַדִּיק וְיָשָׁר:
קָרוֹב לְקוֹרְאָיו בֶּאֱמֶת.
רָם וּמְתְנַשֵּׂא:
שׁוֹכֵן שְׁחָקִים.
תּוֹלֶה אֶרֶץ עַל־בְּלִימָה:

חַי וְקַיָּם נוֹרָא וּמָרוֹם
וְקָדוֹשׁ: Schließen der Bundeslade.

Sein Zelt die Redlichkeit,
Sein Rath Wahrheit,
Sein Werk Recht und Treue,
Er der Gerechte und Wahre.
Nahe denen, die ihn rufen in Wahrheit,
Der Erhabne, Majestätsvolle,
Der in den Wolken thronet,
Die Erde hält über dem Nichts.

חי Der Ewiglebende, Dauernde, Allmächtige, Erhabene und Heilige!

(Am Sonntag werden die unten befindlichen Stücke gebetet.)

שְׁמוֹ מְפָאֲרִים Vorb. u. Gem.
עֲדַת חָבְלוֹ. וְנַעֲרָץ
בְּאֲרֶאלֵי־קֹדֶשׁ הִלּוּלוֹ.
וּבְהֵיכָלוֹ כָּבוֹד אֹמֵר בָּלוֹ.
קָדוֹשׁ:

שׁוֹמְרֵי מִצְוֹתָיו עוֹד Vorb. u. Gem.
יְשׁוּבוּן לְבָצְרוֹן. נִדָּבָרִים
יְרָאָיו בְּהַכְשֵׁר וְיִתְרוֹן.

(ישמו[1]) (Vorb. u. Gem.) Seines Namens Preis und Ruhm ihm Geweihte mehren,
Herrlich klingt ihm Gesang in der Engel Chören;
Alles läßt im Heiligthum laut sein Loblied hören. Heiliger!

שמרי Treue Pfleger seines Worts werden heim einst kehren.
Die mit treuem Sinn darin treulich stets verkehren,

(Am Sonntag.)

שָׂבַח מְגַדֵּל־עֹז שָׁם הַגָּדוֹל. נָצַח בָּתְּתוֹ לְמַלְכּוֹ עֹז Vorb. u. Gem.
וּמְגַדֵּל. בְּיוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל. קָדוֹשׁ:

כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁוֹכְנֵי אֶרֶץ. יֹאמְרוּ תָמִיד הַגְדֵּיל יְיָ Vorb. u. Gem.
לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. קָדוֹשׁ:

[1]) Verfasser: R. Schim'on b. Jizchak.

וַיַּקְשֵׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן. קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. שַׁפְּרוּ מַעֲשֵׂיכֶם וּבְרִית לֹא תוּפָר. נַאֲרַתְּכֶם יַאֲזִין שְׁחָקִים שִׁפֵּר. וְתִיטַב לַייָ מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. שִׁבְטֵי מִקְנֶאךָ עֲלֵה וְהַמְשֵׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים בְּהַתִּיזְךָ לְנַשֵּׁל. כִּי לַייָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל. קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. שְׁבוּתֵנוּ מִמֶּרְחָק עֲלוֹת לְהַר קָדְשׁוֹ. וּנְפָאֲרֵנוּ תָּמִיד בְּדָבִיר מִקְדָּשׁוֹ. כִּי זָכַרְתָּ־דְּבַר קָדְשׁוֹ. קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. שֶׁבַח מְגַדַּל־עוֹז שֵׁם הַגָּדוֹל. נֶצַח בְּתִתּוֹ לְמַלְכּוֹ עֹז וּמִגְדּוֹל. בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל. קָדוֹשׁ:

Und der Frommen Zwiesprach' wird Gott der Herr erhören,
Und Er zeichnet ihren Spruch ein in das Gedächtnißbuch. Der Heilige!

שפרו Euren Wandel schmücket neu, — treu des Bundes dann Er wacht;
Hören wird das Flehen Er, der den Himmel schmückt mit Pracht,
Und es wird ihm theurer sein, als ein Opfer dargebracht, — dem Heiligen!

שבטי Bring' empor der Treuen Stamm, Macht den Dir Geweihten gieb!
Uepp'ge Ranken mähe weg, die der Schoß des Feindes trieb!
Denn die Herrschaft ist bei Dir, und die Macht Dir stets verblieb, Heiliger!

שבותנו Führ' hinauf zum heil'gen Berge der Vertriebenen Schaar!
Preis und Lob im Heiligthume bringen wir dann dar.
Denn Er denkt des heil'gen Wortes, das so wahr und klar, — der Heilige.

שבח Eine Burg, die mächtig raget, ist sein Name, hochgeweiht,
Wenn Er dem von ihm Erkornen einstens Macht und Sieg verleiht,
Und des mächt'gen Schofars Hallen wird gehört in jener Zeit. O Heiliger!

(Am Sonntag.)

Vorb. עֲמוּסֶיךָ תּוֹקְעִים וּמְרִיעִים בַּשּׁוֹפָר. אִמְרָתְךָ לָקִים כְּחֹק

Gem. תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר: הַמְסֻפָּר.

Vorb. פְּשָׁעָם הַעֲבֵר וַעֲוֹנָם כַּפֵּר. מַעֲנָם יֶעֱרַב כְּהַקְרֵבַת כְּבָשִׂים

Gem. כַּהֲצָצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר: וְפָר.

Vorb. צְמֵהֶיהֶם יִרְבּוּ כַּחוֹל אֵין מִסְפָּר. צָבוּרֵיהֶם יְעוֹרְרוּ וְיַעֲלוּ

Gem. כְּנִשְׁא־נַס הָרִים תֵּרָאוּ וְכִתְקַע שׁוֹפָר: מַעֲפָר.

Vorb. u. Gem. כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁוֹכְנֵי אָרֶץ, יֹאמְרוּ תָמִיד הַגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ, וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ, קָדוֹשׁ:

Alle sammt die Weltbewohner und was weilt im Erdenrunde,

„Groß ist Gott in seinem Wirken!" jubeln sie aus einem Munde.

„Und der Herr ist Weltenkönig!" schallet dann die frohe Kunde. — O Heiliger!

Nach dem Alpha-Beth ohne Resch = ר, das vielleicht in der Strophe קריח ersetzt scheint. Im zweiten Verse jeder Strophe zeigen die Anfänge den Namen des Verfassers Schimon b. Jizchak . . . (genannt R. Simon d. Große aus Mainz um 4800 = 1040. Rabbinats-College des R. Gerschom M. Hg.) (Für Sabbath sind die Verse Ajin = ע bis Zadik = צ weggelassen. Jeder Vers schließt mit einem Satze aus der h. Schrift.

Vorb. אָדָר וְהוֹד אֶתֵּן בְּצִבְיוֹן, שַׁוַּע אֶעֱרֹךְ בְּגִיב וְהָגְיוֹן, Gem. אֶקְרָא לֵאלֹהִים עֶלְיוֹן:

Vorb. בְּיוֹם הַגְּבְהַר מִשְׁמֵי־עָרֶץ, מַיְשִׁירִים לִשְׁפּוֹט קְדֻשָּׁתוֹ לְהַעֲרִיץ,

Adar Lob und Preis laß' ich erschallen aus der Seele tiefem Drang,

Flehensruf, in dem sich einigt Herzenstrieb und Wortes Klang.

Meinem Gotte soll ertönen Loblied heut und Jubelsang, —

An dem Tag, den in den Himmeln Gott erkoren und geweiht,

Daß Er im Gerichte waltend strahl' in hehrer Heiligkeit.

(Am Sonntag)

שֶׁבַח מְגַדֵּל־עֹז שֵׁם הַגָּדוֹל, נָצַח בְּתִתּוֹ לְמַלְכּוֹ עֹז וּמְנַדֵּל, בְּיוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל, קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. תָּעִיר וְתָרִיעַ, לְהַכְרִית כָּל־מָרִיעַ, וְתָקְדֵּשׁ בְּיוֹצֵי לְהָרִיעַ, קָדוֹשׁ:

שם המחבר בראשי החרוזים אלעזר בירבי קליר.

Gem. אַדֶּרֶת מַמְלָכָה, עַל מָה הִשְׁלָכָה, וְעוֹד לֹא מָלָכָה: לַבַּל הַמְלִיכָה, וַאֲחֵרִיו הָלְכָה, שֶׁלֹּא כַהֲלָכָה: עָלֶיהָ הָמְלָכָה, גְּבֶרֶת מַמְלָכָה, עַד תּוֹפִיעַ מְלוּכָה: זְבוּלִי הָרְכָה, מַתְמִימֵי פָּרְכָה, וְנִתַּן־לָהּ אָרְכָה: רָחֲבָה וְאָרְכָה, וְקָשֶׁת דָּרְכָה, וְעֹל הָאֲרִיכָה: בְּעֶתָה

Gem. יְיָ מָלָךְ תִּגֶּל הָאָרֶץ׃

Jauchze froh und freudig, Erde! Gottes ist die Herrlichkeit!

Vorb. גַּאֲוָתוֹ גְּדָלָה עוֹלָם מֵהָכִיל. עֻזּוֹ לְסַפֵּר כֹּחַ מִי יָכִיל.

Groß ist Gottes Macht! Die Welt kann nicht ihre Größe tragen.

Seine Herrlichkeit zu künden, welche Kraft darf kühn es wagen?

Gem. מֶלֶךְ (עַל) כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל׃

Weltenherr ist Gott! O eilet, laut in Lied es auszusagen!

שְׁמוֹ מְפֹאָרִים עֲדַת חָבְלוֹ. וְנַעֲרָץ בְּאַרְאֵלֵי־קֹדֶשׁ הִלּוּלוֹ. וּבְהַיְכָלוֹ כָּבוֹד אֹמֵר כָּלוֹ. קָדוֹשׁ׃

Vorb. דֵּעַ יָשִׂימוּ כָל־בְּרִיוֹתָיו. וְיֵדְעוּ כִּי־גָדְלוּ גְבוּרוֹתָיו.

O daß aller Wesen Schaaren ihren Sinn auf ihn nur lenken!

Vor der Größe seiner Werke werden ihren Geist sie senken,

Gem. זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו׃

Der gegründet hat auf Erden seinen Wundern ein Gedenken.

Vorb. הֵצִיב וְיָדָה אֶבֶן פִּנָּתוֹ. נַחֲלִיאֵל עַבּוּר לְשַׁעֲשַׁע בְּאֶמְתּוֹ.

הציב Feststellt' Er der Erde Pfeiler, legte fest den Weltengrund;

Seinem Volke seine Lehre gab zum Erbbesitz sein Mund,

Gem. זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ׃

Und Er wird ihn ewig halten, seinen heil'gen Gottesbund.

(Am Sonntag.)

בְּרָכָה. וְהַנָּה דְרוּכָה. וְעַד עַתָּה מוּלָכָה: יְסוֹדוֹת עֲרֻמָה. עֲרָה וְהֶחֳרִימָה. וְעַד יְסוֹד עֲרֻמָה: רֹאשׁ הַרִימָה. וְסוֹד הָעֲרִימָה. וַיְדִיהָ רָמָה: בָּעֲרָה מַעֲרֻמָה. וְעַד־שַׁחַק רוֹמָה. וְתַאֲפוֹד מְלוּכָה: יְרִיעוֹתַי

Vorb. וְרָשַׁם בְּחֹק דַּת
הֲנִיוֹנִי, בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה
לְזָכוֹר זִכְרוֹנִי.
Gem. לְזִכָּרוֹן בְּהֵיכַל
וִי׃
זִי׃

Er verzeichnet das Gesetz in der Forschung ew'gen Horte:
Mein Gedächtniß Jahr für Jahr sei erneut nach seinem Worte,
Daß zum Heil es vor ihn komme an dem ihm geweihten Orte.[1])

שִׁמְרֵי מִצְוָתָיו עוֹד יְשׁוּבוּן לִבְצָרוֹן, נִדְבָּרִים יֵרָאֶיו בְּהַכֶּשֶׁר
וְיִתָּרוֹן, וַיִּקְשֹׁב יְיָ וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן, קָדוֹשׁ׃

Vorb. זָבַח קֹדֶשׁ כְּהַכֶּשֶׁר
אָז בְּעֵינָיו, רֵגֶל תְּמוּרָתוֹ
אַיִל לְהַקְרִיב לְפָנָיו.
Gem. אַחַר נֶאֱחַז
בַּסְּבַךְ בְּקַרְנָיו׃
Vorb. חֹדֶשׁ חֲנִיטָיו לְתָקוֹעַ
בְּזֶה חֹדֶשׁ, יוֹם זֶה אִם יִקֶּרֶה
בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ,
Gem. זִכְרוֹן תְּרוּעָה
מִקְרָא־קֹדֶשׁ׃

Zu gnadenvoll sah Er das Opfer, das ihm willig ward geweiht,
Und den Widder zum Ersatze hielt erbarmend Er bereit,
Der im Waldgezweig verflochten hing zur guten rechten Zeit.
Seine Sprossen lehrt Er mild: Lasset Schofar hallen
An dem Mondbeginn! Doch wird der auf Sabbath fallen,
Dann nur der Erinnerung Wort[2]) lasset vor mir schallen!

(Am Sonntag.)

גְּדֻדָּה, אֲהֵלִי שְׁדֻדָּה, חֲרֻשָּׁה וְשַׁדְּדָה: קְצִינוּת רָפְדָה, וּמַלְכוּת
אָפְדָה, וְאֹאת הִקְפִּידָה: יָזְמָה וּמָרְדָה, עָבוֹד לַזָּר חָרְדָה, וְחֻלְלָה
מְלוּכָה: לָחֲצָה בְּנֵי־מַלְךְ, וּפָצָה לְעֵין מֶלֶךְ. מִי־לִי בְּדַק מָלֶךְ׃

1) Die biblische Bezeichnung des Festes „זכרון תרועה" Gedächtniß des Posaunenschalles" wird, mit Bezug auf 4. M. 10, 10 „Und es sei euch zum Gedächtniß vor eurem Gotte," in dem Sinne genommen, daß der Schofarhall ein Gnadenmittel zur Erinnerung an Zisrael ist.

2) u. 3) Die doppelte Fassung יום תרועה und זכרון תרועה (4. M. 29, 1. und 3. M. 23, 24.) „Tag des Schofarhalles" und „Gedächtniß des Schofar-

Vorb. טֶבַעוֹ אִם בְּחֹל יִבּוֹאֲכֶם. צַוּוּ לְתָקוֹעַ בְּכָל־גְּבוּלְכֶם.

Gem. יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם׃

טבע Wird an einem Werkeltag seine Feier kommen,

Aller Orten Schofars Hall werde dann vernommen!

Tag des Blasens[8]) soll es sein für die Gläub'gen, Frommen! —

שִׁפְרוּ מַעֲשֵׂיכֶם וּבְרִית לֹא תוּפָר. נַאֲמַקְתֶּכֶם יַאֲזִין שָׁחָקִים שֹׁפָר. וְתִיטַב לַיְ מִשּׁוֹר פָּר. קָדוֹשׁ׃

Vorb. יָרוּם צוּר יִשְׁעִי בְּפִי כָּל־אֻמִּים. חֲשׁוֹף זְרוֹעֲךָ לְהוֹשִׁיעַ מִמְּתַקְוְמִים.

Gem. מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים׃

Lob sei Dir, o Hort des Heils, dargebracht von Volksschaar!

Uns vom Feinde zu befrei'n, werd' in Allmacht offenbar!

Tritt es an, das Weltenreich, Du, der waltet immerdar!

Vorb. כְּהִגָּלוּתְךָ לְעֵין כֹּל שְׁכִנְךָ לְהוֹפִיעַ. קָהִלוֹת וְרִבָּבוֹת בְּפִימוֹ לְהָעִיד.

Gem. וְיִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃

כהגלותך Wenn Du in des Tempels Glanz Allen Dich wirst zeigen,

Wenn die Dir geweihte Schaar laut wird für Dich zeugen,

Dann ist für die Ewigkeit Dir die Herrschaft eigen.

Vorb. לְךָ יֶאֱתָה כָּבוֹד וָעֹז

Dir gebühret Ehr' und Macht, in der Welt verkündet.

(Am Sonntag.)

Vorb. רָם יָהֲרָה בְּכֵם מֶלֶךְ. זוֹלָתִי אֵין מָלֶךְ. אֲנִי וַאֲפְסִי מָלֶךְ׃ עַל כָּל־מָלֶךְ. תִּנְעִילָנָה מִמֶּלֶךְ. וּלְךָ תָּשִׁיב מְלוּכָה׃ תָּעִיר וְתָרִיעַ. לְהַכְרִית כָּל־מֵרִיעַ. וְתַקְדֵּשׁ בִּיְדֵי לְהָרִיעַ. קָדוֹשׁ׃

---

halles" wird so erklärt, daß ersteres das wirkliche Blasen an dem auf einen Wochentag, das andere die bloße Erwähnung im Gebete an dem auf einen Sabbath fallenden Feste andeute.

הַגּוֹיִם, חֶלֶד וְכָל־שׁוֹכְנֶיהָ וְכָל־הָאִיִּים.	Eiland' alle, Erdenrund!
מִי לֹא יִרָאֲךָ Gem. מֶלֶךְ הַגּוֹיִם:	seid zum Preis verbündet! Wer ist's, der vorm Weltenherrn Bangen nicht empfindet?

שִׁבְטֵי מַלְכָּאֲךָ עֵלָה וְהַמָּשָׁל. נְטִישׁוֹת צָרִים בְּהַתִּיזְךָ לָנָשָׁל. כִּי לְיָי הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל. קָדוֹשׁ:

מוֹטוֹת צָרִים שַׁבֵּר Vorb. וְהַכְחִידֵם. זְרוֹעֲךָ קַבֵּץ וְחָנֵּם תִּפְדֵּם.	מוטות Brich des Feindes stolze Macht, sei sein Joch zerschellt! Sammle die Zerstreuten ein, löse ohn' Entgelt;
זְכֹר עֲדָתְךָ Gem. קָנִיתָ קֶדֶם:	Denk' der Schaar, die Dir geweiht seit Beginn der Welt!
נְדִיבֵי עַמִּים יְנֻחַמוּ Vorb. בְּכִפְלַיִם. קָמֶיהֶם עַל־פְּנֵימוֹ גַּלֵּה שׁוֹלָיִם.	Reichen Trostes Fülle laß Deine Edlen tränken, Daß beschämt die Feinde stehn, so die Deinen kränken.
זְכֹר יוֹ לִבְנֵי Gem. אֱדוֹם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלָיִם:	An Edom[1]) auch jenen Tag, den von Salem, wolle denken!
סְלוּל מְסִלָּתֵנוּ יַשֵּׁר Vorb.	סלול Ebne unsres Ganges

(Am Sonntag.)

מֶלֶךְ מְמַלֵּט מֵרָעָה, לְיִדְעֵי תְרוּעָה, הָאֵל קָדוֹשׁ: Vorb. u. Gem.
מָלֵךְ זוֹכֵר אֲחוֹז קָרֶן, לְתוֹקְעֵי לְךָ הַיּוֹם בְּקָרֶן, נוֹרָא וְקָדוֹשׁ: Vorb. u. Gem.

1) Die römische Weltmacht; die Worte aus Ps. 137. 7.

לְצָעוד. וּבֵן יַקִּירְךָ קַרְסֹל
לֹא יִמְעָד.

Gem. כְּנֶמֶת זָכֹר
אֶזְכְּרֵנוּ עוֹד:

Pfad, unsere Schritte gnädig lenke;
Kräft'ge Deines Kindes Schritt, daß nicht wanke sein Gelenke,
Wie Du sprachst: Ja, liebend stets Ich des Theuren denke.[1])

שְׁבוּתֵנוּ מִמֶּרְחָק עֲלוֹת לְהַר קָדְשׁוֹ. וּנְפָאֲרֵנוּ תָּמִיד בְּדָבִיר מִקְדָּשׁוֹ. כִּי זָכַר אֶת־דְּבַר קָדְשׁוֹ. קָדוֹשׁ:

Vorb. עֲמוּסֶיךָ תּוֹקְעִים
וּמְרִיעִים בַּשּׁוֹפָר. אִמְרָתְךָ
לְקַיֵּם כְּחֹק הַמִּסְפָּר.

Gem. תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר:

Vorb. פְּשָׁעָם הַעֲבֵר וַעֲוֹנָם
כַּפֵּר. מַעֲנָם יֵעָרֵב כְּהַקְרֵבַת
כְּבָשִׂים וָפָר.

Gem. בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל
שׁוֹפָר:

Vorb. צְמָחֶיהָם יִרְבּוּ כַּחוֹל
אֵין מִסְפָּר. צְבוּרֵיהֶם
יְעוֹרְרוּ וְיַעֲלוּ מֵעָפָר.

Deine Treuen lassen heut Schofars Ton erhallen;
Deinem Wort im heil'gen Buch wollen sie gefallen,
Das gebeut: Beim Mondbeginn soll der Schofar schallen!

פשעם Ihre Sünden tilge weg; sühne gnädig, wo sie fehlten!
Ihr Gebet sei Dir so lieb, wie die Opfer, die erwählten,
Und der Hall und Ton, mit dem sie ihr Flehen heut vermählten.
Laß sie sprossen und gedeih'n, mehren sich in Hüll' und Fülle!
Laß erwachend auferstehn die bedeckt des Staubes Hülle! —

(Am Sonntag)

ע״פ א״ב כסול.

אַאֲפִיד נַזִּר אָיוֹם. בְּשִׁלּוּשׁ קְדֻשָּׁה בְּיוֹם: גְּבוּרֵי כֹחַ גְּדֻלָּה.
דַּהֲרוּהוּ בְּבֵית דְּנִילָה: הוֹגֵי הָגָה הֲמֻלָּה. וַתְּקוּהוּ בְּהַלֵּל וּמְלָה:
זֹכֶר לָעַד זְכָיוֹת. חַדְּשׁוּהוּ זְמַר חֲיוֹת: טוֹב עִמָּם טַרְיָה. יַחֲדוּהוּ

[1]) Jerem 31, 20: „Ist mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkosung, daß, so oft Ich von ihm rede, Ich seiner immerwährend denke?“

Einst wenn Schofar schallt, wenn weht das Panier, horcht, schauet stille[1])

כְּנִשְׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר׃

שָׂבַח מְגַדֵּל־עֹז שֵׁם הַגָּדוֹל. נָצַח בְּתִתּוֹ לְמַלְכּוֹ עֹז וּמְגַדֵּל. בְּיוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל. קָדוֹשׁ׃

Deine Stadt, der Erde Lust, und des Tempels Weihgepränge,
Stelle her und den Altar und des Dienstgeräthes Menge.
„Gott regiert in Ewigkeit!" rufen laut dann Jubelklänge.

קְרִיַת מָשׁוֹשׁ הַיְבָל וְאוּלָם. מְזֻבַּח יָשִׁיב וּכְלֵי שָׁרֵת כְּלָם.

וַיְיָ וִימְלֹךְ לְעוֹלָם׃

שמים Himmelshöhen, Erdentiefen preisen seines Namens Macht;
Wälder schlagen in die Hände, melden jubelnd seine Pracht:
Denn es hat der Herr in Gnaden seines Volkes neu gedacht.
Engelschaaren und die Sterne, die am Morgenhimmel glüh'n,
Melden seinen Preis, im Liede lassen seinen Ruhm sie blüh'n.
Und bei Schofars lautem Halle ruft's: O lobt, o preiset ihn!

שָׁמַיִם וָאָרֶץ יַרְנְנוּ לְשִׁמוֹ. יְעָרוֹת יִמְחֲאוּ־כָף לְהַנְעִימוֹ.

כִּי־פָקַד וְיָ אֶת־עַמּוֹ׃

תֻּקַּף אֱלֹהִים וְכוֹכְבֵי צֶפֶר. תְּהִלּוֹת יְתַנּוּ שֶׁבַח לְהַשְׁפִּיר.

הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר׃

(Am Sonntag.)

בְּחֹדֶשׁ יֶרַח: כִּבֵּשׂ כָּל־כְּעָסִים. לְבַל אַף לְהָשִׁים: מְשָׁרְתֵי בְּחֵיל מוֹרָא. גִּכְהָם הַלְלוּ נוֹרָא: שַׂרְפֵי סְבִיב סְעָרָה. עֲנוּ לְמַעֲבִיר

[1]) Die Stelle Jes. 18, 3 wird auf die künftige Erlösung und Auferstehung bezogen.

כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשׁוֹכְנֵי אֶרֶץ. יֹאמְרוּ תָמִיד הַגְדִּיל יְיָ לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. קָדוֹשׁ:

Vorb. u. Gem. יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים. הָאֵל קָדוֹשׁ:

יִשְׁפט (Vorb. u. Gem.) Er richtet den Erdball in Gerechtigkeit, die Nationen in Redlichkeit! Gott, der Heilige!

Vorb. u. Gem. וְהוּא בְאֶחָד וּמִי יְשִׁיבֶנּוּ וְנַפְשׁוֹ אִוְּתָה וַיַּעַשׂ. גְּוָרָא וְקַדּוֹשׁ:

והוא (Vorb. u. Gem.) Er ist einzig! Wer wird ihm wehren? Was sein Sinn beschloß, Er vollbringt's! der Erhabene, Heilige!

Nach dem Alpha-Beth. Der Schluss zeigt in Initialen den Namen des Verfassers Simon b. Jizchak.

אֶתֵּן לְפַעֲלִי צֶדֶק. בְּיוֹם הַנִּבְחָר מַעֲשׂ לְהִבָּדֵק: גַּאֲוָתוֹ מְאֹד גָּדְלָה. דֶּרֶךְ עֲנָוָתוֹ לְפִי הַגְּדֻקָּה: הוּא אֲדוֹן הָעוֹלָם. וּמִי־הִקְשָׁה אֵלָיו וַיִּשְׁלָם: זוֹכֵר הוֹלֵךְ בַּתֹּם. חוֹנֵן וְעֹשֶׂה דִּין יָתוֹם: טָהוֹר מָרוֹם וְנִשְׂא.

אתן (Gem.) Laut will ich meines Meisters Recht verkünden
Am Tag, bestimmt zu prüfen, zu ergründen.
Erhaben Er, in Majestät so groß!
Wie sie ist seine Milde grenzenlos.
Er ist der Herr, der waltet in der Welt;
Der ihm sich sträubt, wie wird der Trotz zerschellt!
Auf den schlicht Wandelnden den Sinn Er lenkt;
Er wacht, wo der Verwaiste wird gekränkt.
טהור Der Laut're, thronend in Erhabenheit,

(Am Sonntag.)

עֲבֻרָה: פְּלִיאִים פִּצְחוּ פֶה. צַלְצְלוּ הַכֹּל צָפָה: קְהִלּוֹת עַם קְדוֹשִׁים. רוֹמְמוּהוּ רַבְּבוֹת רוֹעֲשִׁים: שָׁמַע קוֹל שׁוֹפָר. תַּאֲזִין

יְפֶה בְעִתּוֹ הַכֹּל
עָשָׂה: כַּבִּיר לֹא
יִמְאַס. לְנִבְזֶה בְּעֵינָיו
נִמְאָס: מְפֹאָר רוֹכֵב
עֲרָבוֹת. נֹגַהּ נֶגְדּוֹ
וְאֵשׁ לְהָבוֹת: סוֹעֵף
בַּחֲרָבוֹת שְׁנוּנוֹת.
עֲבוּר יְתוֹמִים
וְאַלְמָנוֹת: פֹּעַל אָדָם
יְשַׁלֵּם. צָר פֶּהוּמֵשִׂים
אִלֵּם: קָנֶה הַכֹּל
בְּרַחֲמִים. רָם וּמַשְׁפִּיל
רָמִים: שׁוֹפֵט יְצוּרָיו
בַּחֲנִינָה. תְּמִים פֹּעַל
אֵל אֱמוּנָה: שַׁפְטֵי־
אֶרֶץ כַּתֹּהוּ. מְפַחֲדוֹ
יְבֻהֲלוּ וְיִתְמָהוּ:
עוֹשֶׂה מִשְׁפָּט עַמּוֹ.

Er bildet Alles gut für seine Zeit.
Allmächtig Er, der jenen nie verachtet,
So demuthvoll nicht auf sich selber achtet.
Ruhmvoll zieht durch den Aether Er einher;
Glanz ist vor ihm, um ihn ein Flammenmeer.
Es blinkt geschärfet seines Schwertes Klinge,
Daß Er's für Wittwen und für Waisen schwinge.
פעל Der für der Menschen Thun Vergeltung übt,
Er schließt den Mund, das freie Wort Er giebt.
Das All — ihm ist's durch sein Erbarmen eigen,
Der Hohe, der die Hohen weiß zu beugen,
In Milde stets ob seinen Wesen waltend,
Untadlig Er und ewig Treue haltend.
Die Erdenrichter sind vor ihm ein Nichts,
Sie harren angstvoll selber des Gerichts.
עושה Wenn Er die Seinen stellet ins Gericht, —

(Am Sonntag)

וְאַשְׁמָה תּוֹפֵר: Gem. u. Verb. תְּשַׁלֵּשׁ שׁוֹפְרוֹת בְּהַר הַקֹּדֶשׁ. וַאֲשַׁלֵּשׁ
קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ:

מַלְךְ זוֹכֵר אֲחוּז קָנֶן. לְתוֹקְעֵי לְךְ הַיּוֹם בְּקֶרֶן. נוֹרָא וְקָדוֹשׁ:

וּתְחִלָּה מְקַדְּמִם
מִפְּנֵי זַעְמוֹ: נְדִיבִים
בְּדִקְדּוּקָם יָהִילוּ.
בַּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטוֹ פָּעָלוֹ:
רוֹאֶה כָּל־תַּעֲלֻמוֹת.
יוֹשֵׁב בְּגָבְהֵי
מְרוֹמוֹת: צוֹפֶה כָּל־
נוֹלָדוֹת. חוֹפֵשׂ כָּל־
הֶעָתִידוֹת: קֹרֵא
הַדֹּרוֹת מֵרֹאשׁ.
חֹקֵר־לֵב לָתוּר
וְלִדְרוֹשׁ: Gem. u. Vorb. זוֹכֵר
בְּרִית רִאשׁוֹנִים.
קַיֵּם שְׁבוּעָה
לָאַחֲרוֹנִים:

Eh' noch der Zorn erglüht, das Recht Er spricht.
Die Edelsten vor scharfer Prüfung beben,
Ob nach dem Werk Er wird Vergeltung geben.
Das tief Verborgne seine Augen sehen,
Ob er auch thronet in des Himmels Höhen.
Er siehet was der Zeiten Schoß verhüllt;
Was in der Zukunft ruht, ihm ist's enthüllt.
קרא Er ruft die Zeiten seit der Welt Beginn,
Erforscht und späht was tief verbirgt der Sinn.
Der mit den Ahnen Du den Bund geschlossen,
O halte treu den Schwur den späten Sprossen!

יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק וְעַמִּים בְּמֵישָׁרִים. הָאֵל קָדוֹשׁ:

אָדוֹן אִם מַעֲשִׂים Vorb. u. Gem.
אֵין בָּנוּ. שִׁמְךָ
הַגָּדוֹל יַעֲמֹד־לָנוּ.
וְאַל־תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט
עִמָּנוּ. קָדוֹשׁ:

אדון (Vorb. u. Gem.) Herr! wenn kein Verdienst für uns zeugt und spricht,
Dann sei Dein Name, der große, uns Zuversicht,
Und nicht gehe mit uns ins Gericht, — Heiliger!

הֵן לֹא יַאֲמִין בִּקְדֹשָׁיו. וְתְהִלָּה יְשֻׁם בְּאֵילֵי תַרְשִׁישָׁיו. וְאֵיךְ יִצְדְּקוּ כְרוּצֵי גוּשָׁיו. קָדוֹשׁ׃

Vorb. u. Gem.

Vorb. u. Gem. Nicht
seinen Heiligen trauet Er,
Findet Makel an den
Mächtigen im Himmelsheer:
Wie sollten gerecht und rein
Der Scholle Gebilde sein?
— Heiliger!

In den Vers-Anfängen das Doppel-Akrostichon: Schimon bar Jizchak.
in den Schluss-Versen: Hakoton chasak.

שָׁבְתִּי וְרָאֹה תַּחַת־הַשָּׁמֶשׁ. אֵין טוֹב לָאֱנוֹשׁ מֵהִתְחַמֵּשׁ. בִּירֵאַת מָעוּז לְחַזֵּק וְלֹא לְהָמֵשׁ׃ שׁוֹרֶת הַדִּין רָאֲתָה עֵינִי. נָבִין תְּחִלָּה מֵאָדָם הַקַּדְמוֹנִי. בְּצֶלֶם אֱלֹהִים נִבְרָא בְּעֵרֶן גַּנִּי׃ מֵעֵת הֵפֵר פִּי מְמַלְּכָת. בִּיקָר לֹא לָן וְנִגְרַשׁ בְּשַׁלְכֶּבֶת. וְאֵת לַהַט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת׃ מְדָרְךְ בְּדַרְכּוֹ טוֹבִים לְהוֹעִילוֹ. מְמַזֵּרָה הֵעִיר עֶלֶט מַאֲפֵלוֹ. צֶדֶק יִקְרָאֵהוּ לְרַגְלוֹ׃ עַל־נִסּוֹתוֹ מְבַטְּחוֹ בְּבְחִינָה. וּפָץ לְהוֹדִיעַ אִם יִרָּשֶׁנָּה. נִגְרוּ׃

Gem.

Gem.[1] Ich hab' im Leben
Manches wahrgenommen;
Nur eines fand ich zu des
Menschen Frommen,
Wenn er zum Schild sich Gottesfurcht genommen.
Des Rechtes Lauf hab' ich mir angesehen,
Wie's Adam sollt' im Paradies' ergehen,
Den Gott nach seinem Bilde hieß entstehen.
Als er gebrochen des Befehles Wort,
Entwich sein Glanz; getrieben ward er fort.
Das Flammenschwert verhägt der Sel'gen Ort! —
Den Gott auf der Erkenntniß Bahn gestellt,
Der leuchtend hat die Erdennacht erhellt,
Dem Heil auf seinem Gang folgt durch die Welt[2]:
Weil seinem Hort er seinen Zweifel klagt[3],
Weil er nach einem Zeichen hat gefragt, —

[1]) Verfasser: R. Schim'on b. Jizchak. [2]) Abraham.
[3]) „Woran soll ich es erkennen, daß ich es (das verheißene Land) besitzen werde?" fragte Abraham (1. M. 15, 8.)

גְּזָעָיו גֵּרוּת אַרְבַּע מֵאוֹת
שָׂנָה: עוּרוּ נְדִיבִים
וְהִתְאוֹשְׁשׁוּ לְתַאֲוָה. בַּקְּשׁוּ
צֶדֶק בַּקְּשׁוּ עֲנָוָה. אוּלַי
יֵשׁ תִּקְוָה: וָתִיק הַנַּעֲלֶה
בְּאַחַד הֶהָרִים. לִשְׁמֹנָה קָנִים
בְּרִית בְּשָׂרִים. וְזָרַע וּמָצָא
מֵאָה שְׁעָרִים: וְלִשְׁשִׁים
נֶחְנַט בְּמֵצִיק וּמְשַׁעֲשֵׁעַ.
וְלִשִׁיבָה בְּהָה מְאוֹרוֹ לְהָשִׁיעַ.
עֲבוּר שְׁאֵתוֹ פְּנֵי הָרָשָׁע:
נָא שִׁימוּ עַל־לֵב מוֹרָאוֹת.
וְהָשִׁיבוּ יָד מֵעָוֶל לְהִמָּלֵט
מִתְּלָאוֹת. אוּלַי יֶחֱנַן יְיָ
אֱלֹהֵי־צְבָאוֹת: נָעִים אֲשֶׁר
טוּבוּ אָהֳלָיו. וְתָאֳרוֹ חָקוּק
בְּכֹס זְבוּלָיו. וְהִנֵּה יְיָ נִצָּב
עָלָיו: בְּשׁוּבוֹ מִפַּדָּן וְנֶחֱלָץ
מִתְּלָאָה. וְנִדְרוֹ אֵחַר לָאֵל
לוֹ נִרְאָה. נִכְשַׁל בְּדִינָה
בַּת־לֵאָה: בִּינוּ יְצוּרָיו
רַחֲמָיו לְשַׁאֵף. גּוּרוּ לָכֶם
מִפְּנֵי סַעֲרַת חֲרוֹן־אַף. אוּלַי
תִּסָּתְרוּ בְּיוֹם־אָף: רָעִים

Die Frohn Jahrhundert' lang die Seinen plagt.
Wacht auf, ihr Edlen! sucht euch fest zu gründen,
Sucht Demuth, Frömmigkeit euch zu verbünden,
Ob ihr vielleicht dann Gnade werdet finden. —

ותיק Der auf dem Berg geweiht als Opfergabe,
Der in den Bund geführet ward als Knabe,
Dem vielfach sich gemehret seine Habe[1]), —
Spät ward der Heuchler[2]) ihm als Sohn gespendet.
Des Sünders Harm des Greises Auge blendet,
Weil er zu hold zum Frevler sich gewendet.

נא O lasset euch durch ernstes Beispiel lehren,
O meidet Schuld, sucht Leid euch abzuwehren,
Ob Gott vielleicht Erbarmen wird bescheeren! —
Der in dem Zelte weilte fromm und mild,[3])
An Deinem Throne prangt des Edlen Bild,
Du selbst hast ihn mit Deinem Schutz umhüllt, —

בשובו Er kehret heim, aus Noth und Drang befreit;
Weil Er verzögert was er Dir geweiht,[4])
Da harret sein von seinem Kind das Leid.[5])
Merkt's, ihr Geschöpfe! fleht um Gottes Güte;
Erbanget, daß der Sturm des Zornes wüthe,
Ob Gott am Tag der Straf' euch berg' und hüte! —

[1]) Jizchak. (1. M. 22, 9. 21, 4. 26, 12.) [2]) Esaw. [3]) Jaakob
[4]) 1. Mos. 28, 20. 35, 14. [5]) 1. Mos. 34.

וַאֲחִים בְּנֵי הַיְצָהָר. אֲשֶׁר
אָצוּ בְּמִשְׁלַחְתָּם כִּצְבִי
לְמַהַר. וְהִגְבִּילוּ סְגֻלָּה
בְּתַחְתִּית הָהָר: רֶבִּי תוֹרָה
כָּתְבוּ לָעָם. וְהוֹרוּם דַּרְכֵי־
יֹשֶׁר וּמִשְׁפְּטֵי־נֹעַם. וּבְמֵי־
מְרִיבָה הָפְקְדוּ בְּזַעַם: יֵדְעוּ
זֹאת כָּל־יֹשְׁבֵי אֲדָמָה. אִם
כֵּן בְּתָמִימֵי חָכְמָה. מַה־
יַּעֲשׂוּ מְלֵאֵי מִרְמָה: יָדִיד
יְיָ אֲשֶׁר מָלַךְ תְּחִלָּה. כְּבֶן־
שָׁנָה נָקִי מִכָּל־עָוְלָה. וְלֹא
נֶעֱצַל מִמִּלְחֶמֶת עֲבוּר
הַצָּלָה: צָוָה עַל־מְחִית
הַמְזַנֵּב. שִׁנָּה מִפָּקֳד וְהוֹבִישׁ
כְּגוֹנֵב. בְּחָמְלוֹ מַעֲדַנּוֹת
בְּכִשָּׁפָיו מִתְנַנֵּב: צוּר נִחַם
כִּי הִמְלִיכוֹ. וְהִפִּילוֹ בְּיַד
אוֹיְבָיו לְדֶעְכּוֹ. וּמַה־יַּעֲשׂוּ
מְפִירֵי דִין בְּעֶרְכּוֹ: חָסִיד
הַמַּנְעִים זְמִירוֹת לְקוֹנוֹ.

רעים Die treuen Brüder[1]), jene edlen Sprossen,
Gleich Reh'n in Deinem Dienste unverdrossen,
Die an des Berges Fuß Dein Volk umschlossen[2]),
Aufschrieben sie der Lehre ew'ges Wort,
Sie zeigten holden Pfad, des Rechtes Hort; —
Am Haderwasser traf Dein Grimm sie dort.

ידעו O merken sollen's die auf Erden wohnen!
Geht's denen so, die tragen Weisheitskronen,
Wer wird der Lug- und Trug-erfüllten schonen?
Der Gottesliebling[3]), der zuerst regiert,
Den, wie ein Kind, die lautre Unschuld ziert,
Der unverzagt des Volkes Kriege führt, —

צוה Nicht schauen sollt' er mild den Feind voll Tücken[4]):
Er lässet von dem Zärtling sich berücken
Durch Zauber. So muß Schmach ihn niederdrücken.
Es reut den Herrn, daß Er ihn hat ernannt;
Er läßt ihn stürzen durch der Feinde Hand[5]). —
Was thut, der schwerer Schuld sich unterwand? —

חסיד der fromm dem Ew'gen weihte holde Klänge,

[1]) Moscheh und Aharon. — [2]) Bei der Offenbarung umhägten sie das Volk durch Schranken und Marken, daß es nicht zu weit vordringe. (2. M. 19. 12. 23. — [3]) Saul. — [4]) Agag (1 Sam. 15, 9 ff.) Nach der dunkeln Andeutung hätte Saul sich von diesem Abkömmlinge des Amalek durch Zauberkünste berücken lassen. — [5]) Saul fiel im Kampfe mit den Philistäern (1 Sam. 31, 3 ff.)

וְהוּכַן בַּחֶסֶד כִּסְּאָ גְאוֹנוֹ.
וְעָשָׂה מִשְׁפָּט וּצְדָקָה
לַהֲמוֹנוֹ: חָתַת לִבְרוֹחַ מִפְּנֵי
פְּרִי בִטְנוֹ. הִקְדִּימוֹ רָכִיל
מְשַׁכֵּר עַל־אֲדוֹנוֹ. וְחָלַק־לוֹ
שָׂדֶה בְּחֵלֶק לְשׁוֹנוֹ: קוֹל
הַחִלּוּק כְּהַסְכֵּית מִמְּעוֹנוֹ.
חֵלֶק מַלְכוּתוֹ בֵּין עַבְדּוֹ
וּבֵין בְּנוֹ. וּמַה־יַּעֲשֶׂה
מְלָשְׁנִי כְּפִקֵּד עָלָיו חֲרוֹנוֹ:
קְהִלּוֹת וְרִבְבוֹת וַאֲלָפִים.
אֲשֶׁר לְפָנֶיךָ עָבְרוּ חֲלוּפִים.
וְלֹא יָכְלוּ לְהִצְטַדֵּק חַיּוֹת
חֲפִים: הֵן שָׁמַיִם בְּעֵינָיו
לֹא זָכוּ. וְכָל־לְעָנֵי שַׁחַק
בַּפְשָׁתָה דָּעֲכוּ. וְנִתְעָב
וְנֶאֱלָח מַה־יִּזְכּוּ: קֹבֶץ
מִי־מָה וּמִסְתַּתֵּר בְּעֵינָיו.
אִם יֹאמַר בְּלִבּוֹ מִי יְעִידֵנִי
לְבָנָיו. קְרוֹתָיו וְרָהִיטָיו
וְעֵצָיו וַאֲבָנָיו: טְהוֹר עֵינַיִם
בְּרָע מֵרְאוֹת. הַצַּלֵּל

Im Milde waltet in der Macht Gepränge,
Wahr und gerecht regieret seine Menge, —
Er mußt' in Eil' vorm eignen Sohne fliehen[1]).
Da der Verleumdung er sein Ohr geliehen,
Auf Lug das Recht dem Erben wollt entziehen[2]),
Kol Gott hört den Spruch und sprach auf seinem Thron:
Dein Reich theilt einst dein Knecht mit deinem Sohn! —
Was harret der Verleumder erst zum Lohn? —
Die Myriaden all, die Schaar von Heeren,
Die längst dahin, — nicht im Gericht, dem schweren,
Vermochten sie als rein sich zu bewähren.
הן Die Himmel selbst erscheinen ihm nicht rein;
Des Lichtes Söhne — wie verglimmt ihr Schein!
Wie soll der Schmutzbefleckte lauter sein?
Der Eitles rafft, der sich in Trug versteckt,
Er denkt: Wer zeugt? wer meinen Lug entdeckt? —
Der Sparren im Gericht, der Stein ihn schreckt!
טהור O Lautrer Du, der schau'n nicht kann die Sünde!

[1]) David vor dem meuterischen Sohne Abschalom (2. Sam. 15 ff.).
[2]) Dem Ziba, Diener des Mefiboscheth, der ein Enkel Sauls war, lieh David auf eine unbegründete Verdächtigung zu leichtes Gehör, und sprach dem Diener die Hälfte des Erbes seines Herrn zu (2. Sam. 16, 1—4; 19, 25—31). Dafür sei die Theilung des Reiches (1. Könige 11, 26).

חַטָּאֵינוּ בְּעִמְקֵי מַחֲבוֹאוֹת,
וַעֲשֵׂה עִמָּנוּ לְטוֹבָה אוֹת:
נַחֲנוּ אִם־פִּשְׁעֵנוּ מֵאַחֲרֶיךָ,
הַזְכֵּר לָאָבוֹת הָעוֹלָם
בְּחִירֶיךָ, וְאַל־תִּרְעַלֵּם
מִתַּחַן מְשַׁחֲרֶיךָ: Vorb. חֵלֶף
פָּרִים וּמִנְחָה הֲגוּנָה, זְכוֹר
הֲגִיוֹנֵנוּ וְתֶן־לָנוּ חֲנִינָה,
רַיְּמֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים בְּזֶה
רֹאשׁ הַשָּׁנָה:

Senk' unsre Schuld in tief verborgene Gründe,
Und uns das Zeichen Deiner Huld verkünde!
Vermocht's die Schuld, von Dir uns abzulenken, —
Der Väter, der erkornen, wolle denken
Und unserm Flehn geneigt Erhörung schenken!
חלף Statt Opfergaben, statt gefäll'ger Spenden,
Hör' unser Flehn und woll' uns Gnade senden,
Zu freud'gem Leben mögst das Jahr Du wenden!

הַן לֹא יַאֲמִין בְּקָדְשָׁיו, וְתִהֲלָה יָשִׂים בְּאֵילֵי תַרְשִׁישָׁיו, וְאֵיךְ יְצַדְּקוּ קְרוּצֵי גוּשָׁיו, קָדוֹשׁ:

וּבְכֵן וְיַהֲבִי בִישְׁרוֹן Vorb.
מַלְכָּךְ:

(Vorb.) וּבכן So bekennen wir ihn in Jeschurun als König!

Ursprünglich verfaßt nach dem Alphabeth, das den Wörtern u מלך עליון מלך אבין folgte; doch wurden die Verse מלך אבין (mit Ausnahme des ersten u. des letzten) von den Congregationen weggelassen. Der Schlußsatz hat im Akrostichon: Schimon.

Oeffnen der Bundeslade

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן,
אַמִּיץ הַמְנַשֵּׂא, לְכָל־
רֹאשׁ מִתְנַשֵּׂא, אוֹמֵר וְעֹשֶׂה,
מָעוֹז וּמַחֲסֶה, נִשָּׂא וְנוֹשֵׂא,
מוֹשִׁיב מְלָכִים לַכִּסֵּא,
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:
מֶלֶךְ עֶלְיוֹן,
גִּבּוֹר בִּגְבוּרוֹת, קָרֵא

(Gem. u. Vorb.) **Der König, der Höchste!**
אמיץ Mächtig in Hoheit waltend,
Über alles als Höchster schaltend!
Eins in ihm ist That und Wort,
Zuversicht Er und Schutzesport,
Der Alles trägt und hält,
Die Könige zur Herrschaft bestellt.
Ewig wird Er walten!
Der König, der Höchste!
גבור Mächtig in seinen Herrlichkeiten,

הַדּוֹרוֹת. גּוֹלֶה נִסְתָּרוֹת.
אֲמִרוֹתָיו טְהוֹרוֹת. יוֹדֵעַ
סְפִירוֹת. לְתוֹצָאוֹת מְזֻרוֹת.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

הַמְפֹאָר בְּפִי־כֹל. וְהוּא כֹּל
יָכֹל. הַמְרַחֵם אֶת־כֹּל. וְנוֹתֵן
מְחִיָּה לַכֹּל. וְנֶעְלָם מֵעֵין כֹּל.
וְעֵינָיו מְשׁוֹטְטוֹת בְּכֹל
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

זוֹכֵר נִשְׁכָּחוֹת. חוֹקֵר
טְחוֹת. עֵינָיו פְּקוּחוֹת. מַגִּיד
שְׁחוֹת. אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת.
אִמְרוֹתָיו נְכוֹחוֹת.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

טָהוֹר בִּזְבוּלָיו. אוֹת הוּא
בְּאֶלָיו. אֵין עֲרֹךְ אֵלָיו.
לְפָעֳל כְּמִפְעָלָיו. חוֹתֵךְ שֵׁם
גְּבוּלָיו. בַּהֲמוֹת יָם לְגַלָּיו.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

כֹּנֵס מֵי הַיָּם. רוֹגַע גַּלֵּי־יָם.

Ruft die Geschlechter und lenket Zeiten;
Geheimverhülltes bringt Er ans Licht.
Lauter und rein das Wort, das Er spricht!
Er kennet die Zahl und kennet die Grenzen
Der Bilder, die leuchtend am Himmel erglänzen.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

המפאר Allgepriesen, allvermögend,
Allerbarmend, allerhaltend,
Dem Blicke entzogen Aller,
Schweifend dringt sein Aug' in Alles.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

זוכר Der Vergessenes denkt,
In Herzenstiefen die Blicke senkt.
Offen und klar Er blickt,
Kündet den Laut, der längst entrückt.
Gemüther und Geister ihm offenbar;
Sein Ausspruch verläßlich und klar!
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

טהור Strahlend in Reinheit in ewigen Reichen,
Den himmlischen Chören das leuchtende Zeichen.
Ihm kann Nichts in der Welt sich vergleichen;
Sein Thun, sein Schaffen ist nicht zu erreichen,
Dem Meere hat den Sand Er zur Grenze gezogen,
Wenn schämend erbrausen die mächtigen Wogen.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

כנס Der sammelt die Meeresfluth,

סוֹעַר שְׁאוֹן דָּכְיָם, מְלֹא
הָעוֹלָם דַּיָּם, מַשְׁבִּיחָם
בַּעְיָם, וְשָׁבִים אָחוֹר וְאַיָּם:
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן,

מֹשֵׁל בִּגְבוּרָה, דַּרְכּוֹ
סוּפָה וּסְעָרָה, עֹטֶה אוֹרָה,
לַיְלָה כַּיּוֹם לְהָאִירָה, עֲרָפֶל
לוֹ סְתָרָה, וְעִמּוֹ שְׁרָא
נְהוֹרָא, לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן,

סְתָרוֹ עָבִים, סְבִיבָיו
לַהֲבִים, רְכוּבוֹ כְּרוּבִים,
מְשָׁרְתָיו שְׁבִיבִים, מַזָּלוֹת
וְכוֹכָבִים, הִלּוּלוֹ מַרְבִּים,
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן,

פּוֹתֵחַ יָד וּמַשְׂבִּיעַ, צַרַּר
מַיִם *וּמַגְבִּיעַ, יָבֵשׁ
תְּהוֹמִיעַ, לִשְׁלִישׁ וְלִרְבִיעַ,
יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ, שִׁבְחוֹ
לְהַבִּיעַ,
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

* נ״א ומביע

Aufwühlet die Wellen zu schäumender Wuth,
Der ihr Brausen und Toben bewacht,
Wenn die Welt zu erfüllen droht ihre Macht,
Der sie bändigt mit mächtiger Hand:
Sie weichen zurück, ihr Tosen entschwand.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

משל Der mit Macht regiert,
Durch Sturm und Wetter sein Weg ihn führt.
Das Licht wie ein Gewand ihn umgiebt,
Die Nacht zum Tag erhellend ungetrübt;
Düster Gewölk hüllet ihn ein,
Und um ihn ewigen Glanzes Schein.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

סתרו Wolken gebreitet um ihn,
Rings Feuerflammen glüh'n;
Auf Cherubim fährt er einher,
Gluthen seine Diener Heer.
Bilder und Stern' im Himmelskreise
Ertönen zu seinem Ruhm und Preise.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

פותח Die Fülle strömt aus seiner offnen Hand;
Er läßt wogen die Fluth, die gewaltig Er band,
Daß sie bedeckte Flur und Land,
Bald größern Raum, bald kleinern sie umspannt.
Ein Tag zum andern strömet das Wort
Von seinem Preise fort und fort,
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

קדוש Heilig waltend in Macht,
In Zeichen und Wundern der Pracht.
Der Erde Weiten hat Er gespannt,
Ihren Grundstein legte seine Hand.
Und was Er erschuf,
Ihn zu verherrlichen ist sein Beruf.
Ewig wird Er walten!

Der König, der Höchste!

ענש Der hört, wo ein Bedrängter fleht,
Horcht in Gnaden auf brünstig Gebet.
Er sucht seine Huld so lang zu erhalten,
Er kürzet der zürnenden Strafe Walten,
Er der der Erste vorm Beginne der Zeiten,
der letzte in alle Ewigkeiten.
Ewig wird Er walten!

Der irdische König der Bedürftige!
Geht zur Verwesung und sinket hinab
In Tod und Grab;
Nichts wehrt ihm die Ohnmacht, die Trübsal ab.
Wie lange herrscht er?

Der irdische König, der Bedürftige!
Schlummers Müde ihn bedrängt,
Schlaffheit auf seine Kraft sich senkt,
Bis Todesgrau'n ihm am End' umfängt. Wie lange herrscht er.

Der König, der Höchste!

שופט Er, der das Urtheil spricht nach Wahrheit,
All sein Thun die lautre Wahrheit,

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

קָדוֹשׁ וְנוֹרָא, בְּמוֹפֶת וּבְמוֹרָא, מְסַדֵּי־אֶרֶץ רָבָא, וְאֶבֶן פִּנָּתָהּ יָרָה, וְכָל־הַגְּבָרָא, לְכִבּוּדוֹ בָרָא.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

שׁוֹמֵעַ אֶל־אֲבִיוֹנִים, וּמַאֲזִין חֲנוּנִים, מַאֲרִיךְ רְצוֹנִים, וּמְקַצֵּר חֲרוֹנִים, רִאשׁוֹן לָרִאשׁוֹנִים, וְאַחֲרוֹן לָאַחֲרוֹנִים.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ:

Schließen der Bundeslade

מֶלֶךְ אֶבְיוֹן, בָּלָה וְרָד־שַׁחַת, בְּשָׁאוֹל וּבְתַחַת, בְּלֵאוּת בְּלִי נָחַת, עַד־מָתַי יִמְלֹךְ:

מֶלֶךְ אֶבְיוֹן, תְּנוּמָה תְּעוֹפֲנוּ, תַּרְדֵּמָה תְּעוֹפְפֶנּוּ, תְּהוּ יְשׁוֹפְפֶנּוּ, עַד־מָתַי יִמְלֹךְ:

Oeffnen der Bundeslade.

אַבָּל מֶלֶךְ עֶלְיוֹן.

שׁוֹפֵט הָאֱמֶת, מַעֲבָדָיו אֱמֶת, עֹשֶׂה חֶסֶד וֶאֱמֶת,

וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת. נְתִיבָתוֹ
אֱמֶת. חוֹתָמוֹ אֱמֶת.
לַעֲדֵי־עַד יִמְלֹךְ׃

יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃ Vorb. u. Gem.

שהמ״ח מרובע שמעון בר יצחק חזק ומיוסר גם ע״ס א״ב כפול.

כָּל־שְׁנָאַנֵי־שַׁחַק
בְּאֹמֶר מַאְדִּירִים.
יְיָ מֶלֶךְ׃
כָּל־שׁוֹכְנֵי שֶׁקֶט
בִּבְרָכָה מְבָרְכִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּגַבֵּה
מַגְדִּילִים. יְיָ יִמְלֹךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ
לְעוֹלָם וָעֶד׃
כָּל־מַלְאֲכֵי־מַעְלָה
בְּדַעַת מַדְגִּילִים.
יְיָ מֶלֶךְ׃
כָּל־מוּשְׁלֵי מַטָּה

All sein Walten in Mild' und Wahrheit,
Reich an Gnad' und ewiger Wahrheit,
Sein Pfad die Wahrheit und sein Siegel die Wahrheit!
Ewig wird Er walten!

" (Vorb. u. Gem.) Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit![1])

כל שנאני Des Himmels zahllose Heere geben im Worte dem Herrn die Ehre: Gott ist der Herr!

Die wohnen in stillen Erdenkreisen, sprechen segnend den Herrn zu preisen: Gott war der Herr!

Diese wie jene, begeistert erhoben, sprechen und loben: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל מלאכי Alle die Engel der himmlischen Höhen lassen den Ruf wie Fahnen wehen: Gott ist der Herr!

All die auf Erden sinnen

[1]) Die ersten zwei Sätze der Ueberschrift „Gott ist der Herr" u. s. w. werden als Wechselgesang zwischen den himmlischen Wesen und Israel vertheilt, und Beide rufen vereint dann den dritten Satz.

בְּהַלֵּל מְהֻלָלִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלוּ וָאֵלוּ בְּוַדַּי
מוּדִים. יְיָ | וּמָלָךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | וּמָלָךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
כָּל־עֲרִיצֵי עֶלְיוֹנִים
בְּזֶמֶר מְזַמְּרִים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־עִבְרֵי עוֹלָמִים
בְּחַיִל מְחַסְּנִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלוּ וָאֵלוּ בְּטַעַם
מְטַכְּסִים. יְיָ | וּמָלָךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | וּמָלָךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
כָּל וְעוּדֵי וַעַד
בְּיֹשֶׁר מְסַפְּקִים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־וָתִיקֵי וְסֶת
בְּכֶשֶׁר מְכַלְכְּלִים.
יְיָ מָלָךְ׃

und dichten, rühmend zum Herrn das Loblied richten: Gott war der Herr!

Aus Diesen wie Jenen mit Zuversicht freudig und froh das Bekenntniß spricht: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל עריצי All die Starken der Himmel droben haben den klingenden Sang erhoben: Gott ist der Herr!

Alle die hin durch die Welten wallen, lassen mächtig die Kunde schallen: Gott war der Herr!

Diese wie Jene in zierlichen Weisen, kunstvoll geordnet, rühmen und preisen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל ועודי All die geordneten himmlischen Reihen in Anmuth und Wahrheit verkünden mit Weihen: Gott ist der Herr!

All die in Frömmigkeit edel Bewährten mit lautrer Sitte, der reinen, verklärten, rufen: Gott war der Herr!

אֵלּוּ וְאֵלּוּ בְּלַהֲגִ
מְהַגִּים. יְיָ|יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ|יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
כָּל־נְדִיבֵי נְדָבוֹת
בְּמַאֲמָר מְמַלְּלִים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־נִכְבְּדֵי־נַעַם
בְּנִצּוּחַ מְנַצְּחִים
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וְאֵלּוּ בְּשִׂיחַ
מְשׂוֹחֲחִים. יְיָ|יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ|יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃
כָּל־בַּעֲלֵי בִינָה
בְּעֵלּוּי מְעַלִּים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־בְּרוּאֵי בְרִיָּה
בְּפָצַח מְפַצְּחִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וְאֵלּוּ בְּצִפְצוּף

Diese wie Jene in Jubel ausbrechen, sie künden und sprechen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל נדיבי Alle die willig Deinem Dienste sich weihen, bekennen im Worte, dem willigen, freien: Gott ist der Herr!

All die mit süßer Rede gekrönt, stimmen ein Jubellied an, und es tönt: Gott war der Herr!

Diese wie Jene in holdem Vereine rufen und künden Dasselbe und Eine: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit.

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל בעלי Alle die strahlen in lichter Erkenntniß, legen, Dich preisend, Dir ab das Bekenntniß: Gott ist der Herr!

Alle Gebilde, der Schöpfung Werke, jauchzen mit freudigen Jubels Stärke: Gott war der Herr!

Diese wie Jene mit mild flüsterndem Tone reichen Dir

מְצַפְצְפִים. יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

כָּל־רְשָׁפֵי רוֹמָה
בְּקוֹל מַקְדִּישִׁים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־רָאשֵׁי רֹן בְּרֹנָן
מְרַנְּנִים. יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּשִׁירָה
מְשׁוֹרְרִים. יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

כָּל־יְקָרֵי וְפִי
בְּתַקֵּף מְתַנִּים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־יוֹשְׁבֵי יְשׁוּב
בְּיִחוּד מְיַחֲדִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּאֶדֶר
מְאַדְּרִים. יְיָ | יִמְלֹךְ׃
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

dar des Preises Krone: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

„ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל רשפי All die in Himmelshöhen flammen, künden mit lautem Halle zusammen: Gott ist der Herr!

Aller des Jubelliedes Meister auf im Triumphe jauchzen die Geister: Gott war der Herr!

Diese wie jene lassen im Chor steigen zu Dir das Loblied empor: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

„ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל יקרי Von allen, die himmlische Anmuth verschönt, mächtig, gewaltig die Kunde tönt: Gott ist der Herr!

All die in irdischen Sitzen weilen, dem Ew'gen demüthig Bekenntniß ertheilen: Gott war der Herr!

Von Diesen wie Jenen mit herrlicher Pracht wird laut hallend der Ruf gebracht: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

„ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כָּל־צְבָאַי צָבָא
בְּלֶמֶד מְלַמְּדִים.
יְיָ מֶלֶךְ׃
כָּל־צְנוּפֵי צְפִירָה
בְּצֶדֶק מַצְדִּיקִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וְאֵלּוּ בְּחַיִל
מְחֻזָּרִים. יְיָ וְיִמְלֹךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ וְיִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

כָּל־חֵילֵי חָסֵן
בַּחֲרָדָה מְחֻלִּים.
יְיָ מָלָךְ׃
כָּל־חֲשׁוּקֵי חֶמֶד
בְּחָזְקָה מְחֻזָּקִים.
יְיָ מָלָךְ׃
אֵלּוּ וְאֵלּוּ בְּנִגּוּן
מְנֻגָּנִים. יְיָ וְיִמְלֹךְ׃
יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ וְיִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃

כָּל־קְדוֹשֵׁי קָדוֹשׁ

כל צבאי All die himmlischen Schaaren und Heere geben die Kund' und ertheilen die Lehre: Gott ist der Herr!

Geschmückte mit Weisheits-Prachtdiademen lassen wahrhaftiges Zeugniß vernehmen: Gott war der Herr!

Diese wie Jene nimmer erschlafft, ewig verkündet ihr Heer voll Kraft: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל חילי All die Schaar im Firmament zitternd und bebend vor Dir bekennt: Gott ist der Herr!

All mit des Glaubens Kronen Geschmückten rufen aus Seelen, freudig entzückten: Gott war der Herr!

Diese wie Jene in lieblichen Klängen rufen in holden Weihegesängen: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

יי Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל קדושי All die umgiebt der Herrlichkeit Pracht, haben

בְּקְדֻשָּׁה מַקְדִּישִׁים.
יְיָ מֶלֶךְ:
כָּל־קְבוּצֵי קָהָל
בְּקִשּׁוּט מְקַשְּׁטִים.
יְיָ מָלָךְ:
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּנַעַם
מַנְעִימִים. יְיָ|יִמְלֹךְ:
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ|יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד:
כָּל־חַשְׁמַלֵי זִקִּים
לַבְּקָרִים מִתְחַדְּשִׁים.
יְיָ מָלָךְ:
כָּל־תַּרְשִׁישֵׁי גַבֵּה
בִּרְמָמָה מְלַחֲשִׁים.
יְיָ מָלָךְ:
אֵלּוּ וָאֵלּוּ בְּשִׁקּוּשׁ
מְשַׁלְּשִׁים: יְיָ|יִמְלֹךְ:
יְיָ מָלָךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ|יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד:

In einigen Gemeinden wird לאל עורך דין zu Mußaph gebetet u. folgt unmittelbar: ובכן לך תעלה (S. 132).

וּבְכֵן לְךָ הַכֹּל יַכְתִּירוּ:
ע״פ א״ב.
לָאֵל עוֹרֵךְ דִּין :

in Weihe den Ruf Dir gebracht: Gott ist der Herr!

All die in Andacht vor Dir sich schaaren, rufen bezeugend den Ewigen, Wahren: Gott war der Herr!

Diese wie Jene in Anmuth und Schöne lassen erklingen die lieblichen Töne: Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

״ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

כל חישמלי All die Glanzvollen, die Blitzesschnellen, rufen bei jeglichen Morgens Hellen:

Gott ist der Herr!

All die leuchten in Himmelskreisen, sprechen im Säuseln, im sanften, leisen:

Gott war der Herr!

Diese wie Jene in dreifachem Hallen lassen zum Preise den Ruf Dir schallen, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

״ Gott ist der Herr, Gott war der Herr, Gott bleibt der Herr in Ewigkeit!

(Vorb.) Und so möge Dir Alles die Krone reichen!

לאל Dem Allmächtigen, der ordnet Gericht,

לְבֹחֵן לְבָבוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְגוֹלֶה עֲמוּקוֹת בַּדִּין׃
לְדַבֵּר מֵישָׁרִים בְּיוֹם דִּין׃
לְהוֹגֶה דֵּעוֹת בַּדִּין׃
לְוָתִיק וְעֹשֶׂה חֶסֶד בְּיוֹם דִּין׃
לְזוֹכֵר בְּרִיתוֹ בַּדִּין׃
לְחֹמֵל מַעֲשָׂיו בְּיוֹם דִּין׃
לְטַהֵר חוֹסָיו בַּדִּין׃
לְיוֹדֵעַ מַחֲשָׁבוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְכֹבֵשׁ כַּעֲסוֹ בַּדִּין׃
לְלַבֵּשׁ צְדָקוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְמוֹחֵל עֲוֹנוֹת בַּדִּין׃
לְנוֹרָא תְהִלּוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְסוֹלֵחַ לַעֲמוּסָיו בַּדִּין׃
לְעוֹנֶה לְקוֹרָאָיו בְּיוֹם דִּין׃
לְפוֹעֵל רַחֲמָיו בַּדִּין׃
לְצוֹפֶה נִסְתָּרוֹת בְּיוֹם דִּין׃
לְקוֹנֶה עֲבָדָיו בַּדִּין׃

Die Herzen prüfet am Tage des Gerichts;
Der aufdeckt die Tiefen im Gericht,
In Wahrheit das Urtheil fällt am Tage des Gerichts;
להוגה Der die Gedanken durchforschet im Gericht,
Dem Ewigtreuen und Gnadenvollen am Tage des Gerichts;
Der seines Bundes denket im Gericht,
Seiner Wesen sich erbarmt am Tage des Gerichts;
לטהר Der rein spricht die ihm Vertrauenden im Gericht,
Der verborgenes Sinnen erkennet am Tage des Gerichts;
Der seinen Zorn zurückhält im Gericht,
Mit Gnade sich umhüllet am Tage des Gerichts;
למחל Der die Sünden vergiebt im Gericht,
Der erhaben in seinen Wunderthaten am Tage des Gerichts;
Der verzeiht seinen Schutzbefohlenen im Gericht,
Der erhört die ihn Rufenden am Tage des Gerichts;
לפעל Der sein Erbarmen läßt walten im Gericht,
Der das Geheimste durchspähet am Tage des Gerichts;
Der sich zueignet seine getreuen Knechte im Gericht,

Gem. u. Vorb. לְרַחֵם עַמּוֹ בְּיוֹם דִּין׃
לְשֹׁמֵר אוֹהֲבָיו בַּדִּין׃
לְתָמֵךְ תְּמִימָיו בְּיוֹם דִּין׃

(Schließen der Bundeslade.)

סלוק וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה
קְדֻשָּׁה, כִּי אַתָּה
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ׃

אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כְמַעֲשֶׂיךָ
וְכִגְבוּרֹתֶיךָ, וּמִי יְהַדֵּר
אַחַר מְדוּתֶיךָ, וּמִי יְמַלֵּל
כָּל־תְּהִלָּתֶךָ, וּמִי יַשְׂמִיעַ
כָּל־תְּהִלָּתֶךָ, וּמִי יַעֲרִיץ
הוֹד קָדְשָׁתֶךָ, שָׁמַיִם וּשְׁמֵי
שָׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּ אֵימָתֶךָ,
הָאָרֶץ וַעֲמוּדֶיהָ יִתְפַּלָּצוּן
מִגַּעֲרָתֶךָ, אֵין־כָּמוֹךָ וְאֵין
כְּעֶרְכֶּךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ, אַתָּה
רִאשׁוֹן וְאַתָּה אַחֲרוֹן וְאֶפֶס
זוּלָתֶךָ, אֵין קֵץ וְחֵקֶר וְסוֹף
לְתִבוּנָתֶךָ, צָפוּן וְנֶעְלָם
וְנִסְתָּר גְּלוּיִם לְעֻמָּתֶךָ, לְךָ
הַהוֹד וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח
הַדָּרָתֶךָ, לְךָ הַגְּדֻלָּה
וְהַגְּבוּרָה וּכְרִיאָתְךָ עֶבְרָתֶךָ,

לרחם Der seines Volkes sich erbarmt am Tage des Gerichts;
Der schützet die ihn Liebenden im Gericht,
Der stützet seine Frommen am Tage des Gerichts!

וכן (Vorb.) Und so möge zu Dir emporsteigen der Weihegesang, denn Du bist unser Gott, o König!

אשר (Gem.) Wer kann wie Du, solch Wunderwerk vollbringen?
Wer wird in Deines Thuns Geheimniß dringen?
Wer Deines Ruhms ein Theilchen nur verkünden,
Die Fülle Deiner Herrlichkeit ergründen?
Wer kann verherrlichen der Weihe Pracht,
Da nicht die Himmel fassen Deine Macht,
Der Erde Säulen Deinem Dräuen beben?
Wer ist wie Du? wer darf zu Dir sich heben?
Wer außer Dir, der Erste Du und Letzte?
Wer Deiner Weisheit Ziel und Grenze setzte?
צפון Geheimes, Tiefverhülltes offenbar
Vor Dir, der strahlt im Glanze hell und klar!
Dein ist die Größe, Herrlichkeit und Pracht,
Dein Zorneswalten groß wie Deine Macht.

מַאִין כָּמוֹךָ יְיָ גָּדוֹל אַתָּה
וְגָדוֹל שִׁמְךָ בִּגְדֻלָּתֶךָ. לְךָ
הַשָּׁמַיִם וְכָל־צְבָאָם נִבְרְאוּ
לְשָׁרְתֶךָ. לְךָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ
הֲדֹם מֵרְגְּלוֹתֶיךָ. לְךָ הַיָּם
וְתַבְשָׁהּ וְהַכֹּל כּוֹנְנוּ
אֶצְבְּעֹתֶיךָ. לְךָ הַכֶּסֶף
וְהַזָּהָב וְכָל־שְׂכִיוֹת חֶמְדָּתֶךָ.
לְךָ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת יַחַד
מְפָקְדוֹת בְּאוֹצְרוֹתֶיךָ. לְךָ
הַחָכְמָה וְהַתְּבוּנָה וְהַשֵּׂכֶל
מִבִּינָתֶךָ. חֲכַם לֵב וְאַמִּיץ
כֹּחַ הִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּתֶךָ. כִּי
מִי בַשַּׁחַק יַעֲרֹךְ־לְךָ
לְדַמּוֹתֶךָ. מִי־כָמוֹךָ חָסִין
יָהּ אוֹת בְּצִבְאוֹתֶיךָ. אֵל
נַעֲרָץ בְּסוֹד־קְדֹשִׁים רַבָּה
וְנוֹרָא עַל־כָּל־סְבִיבוֹתֶיךָ.
חֹשֶׁךְ סִתְרֶךָ וַעֲרָפֶל סְכָתֶךָ.
מִנְּגַהּ נֶגְדְּךָ בָּרָד וְאֵשׁ
גַּחֲלֹתֶךָ. הָאֵל הַנֶּאֱמָן שֹׁמֵר
הַבְּרִית וְהַחֶסֶד בְּמִשְׁמַרְתֶּךָ.
לָתֵת לְאִישׁ כִּדְרָכָיו בְּשַׂלְּמְךָ
מַשְׂכֻּרְתֶּךָ. הַצּוּר תָּמִים
פָּעֳלוֹ וְאֵין עָוֶל. אֱמֶת

Niemand ist groß wie Du! Die Himmelsheere
Erschufst Du Dir zum Dienst, zu Deiner Ehre.
Dein ist die Erd' und Alles, was sie füllt,
Und Meer und Trockniß Deiner Hand Gebild;
Der Erde Schätze Dein und ihre Pracht,
In Deinem Schatz die Seelen all bewacht;
Die Weisheit Dein, die fließt aus Deiner Quelle.
Laß Milde walten an der Strenge Stelle!
Wer gleicht Dir in der Höhe Himmelsheeren?
Wer ist wie Du, hochleuchtend in den Sphären?
Dem Heil'ge tief in Ehrfurcht Lieder singen,
Den düstre Wolkenschauer dicht umringen,
In die von Deinem Glanze Strahlen dringen!
Du treuer Gott, der Bund und Liebe hütet,
Dem Menschen, wie er thut, den Lohn vergütet!
O treuer Hort, untadlig ist Dein Walten;

פְּעֻלָּתֶךָ. מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם
רַבָּה וּכְהַרְרֵי־אֵל צְדָקָתֶךָ.
עוֹזֵר וְסוֹמֵךְ לְכָל־מְהִירֵי
מִלַּאכְתֶּךָ. אָת־הַכֹּל עָשִׂיתָ
בְּהַבְעָתוֹ בְּהָמְתֶּךָ. בְּטֶרֶם
הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל
אַדְמָתֶךָ. בָּרֹאת תְּשׁוּבָה
לְמַרְפֵּא אַרְכָתֶךָ. וְעַד־לֹא
מַכָּה הִקְדַּמְתָּ תְּעָלָתֶךָ.
וְעַד־לֹא מָזוֹר הִנָּהִיתָ
רְפוּאָתֶךָ. כִּי גָלוּי וְצָפוּי
לְפָנֶיךָ כִּסֵּא שְׁכִינָתֶךָ. כִּי אָדָם
אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ לְהוֹדֵר
מִגַּלָּתֶךָ. אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה־טּוֹב
וְלֹא יֶעֱבַר מִתּוֹרָתֶךָ. כִּי לֹא
תַאֲמִין בַּעֲבָדֶיךָ
וּבְמַשְׁרְתֶיךָ. וְתָהֳלָה תָּשִׂים
בִּגְדוּדֵי מַחֲנוֹתֶיךָ. אַף שֹׁכְנֵי
בָתֵי־חֹמֶר עַפְרוֹתֶךָ.
הַגְּרֵלִים בְּעָוֹן וְעֹבְרִים עַל־
מִצְוֹתֶיךָ. וְתָשֵׂם בַּסַּף רַגְלָם
כִּי יָסוּרוּ מֵאָרְחוֹתֶיךָ. וּבְיַד־
כָּל־אָדָם יַחְתּוֹם בִּגְזֵרוֹתֶיךָ.
וְתַגֵּד לָהֶם פִּשְׁעָם
בְּתוֹכְחוֹתֶיךָ. וְהִתְוַדּוּ אֶת־

Wie Meer und Berg unendlich ist Dein Schalten.
Du Stütz' und Hülfe Deiner treuen Knechte,
Du schufst in Wahrheit jederzeit das Rechte.
Bevor Du Berg' erschufst, die Erd' entstand,
Schufst für die Sünde Du den Heilverband;
Noch eh' geschlagen war, verzehrend Wunde,
Hast Du eröffnet der Genesung Kunde.
כי גלוי Denn Dir war's kund auf Deinem Gnadenthrone,
Wie Deine Flamme droht' dem Erdensohne,
Wie leicht, daß er an Deiner Gluth sich sengt.
Wer, der untadlig seine Schritte lenkt?
Du kannst ja Deinen Dienern selbst nicht trauen,
Wirst Makel selbst an Himmelsschaaren schauen, —
Und wie erst sie, die weilen hier im Staube,
Dein Wort vergessend, leicht der Schuld zum Raube!
Du fesselst ihren Schritt, wenn sie, vom Wahn
Bethört, gewichen ab von Deiner Bahn.
Und Jeglichem die Strafe wird bestimmt,
In ihr er Deiner Mahnung Ruf vernimmt.
Und sie bekennen ihre Schuld voll Reue,

עוֹלָם וַיַּצְדִּיקוּ דִּין אֲמִתֶּךָ.
לָכֵן הֲקַדַּמְתָּ צָרֵי לְטַרְיָתֶךָ.
כִּי־יְשׁוּבוּן מֵאָוֶן וִיבַקְשׁוּ
מְחִילָתֶךָ. וְאַתָּה קָרוֹב
לְקֹרְאֶיךָ. לְהָשִׁיב מֵהֶם
חֲמָתֶךָ. וְיוֹם זֶה בָּחַרְתָּ
לַיָּשֵׁב בַּמִּשְׁפָּט עַל־
כִּסֵּא יוֹתֶיךָ. וְכִבְנֵי מְרוֹן לְעַבְרוֹן
לְפָנֶיךָ בְּסִפְרָתֶךָ. וְכָלָם
נִסְתָּרִין בְּסִקְרַת צְפִיָּתֶךָ.
וְתִרְאֶה לְבַד לְבָם בְּרִאְיָתֶךָ.
וְתִגְזוֹר עֲלֵיהֶם כָּל־גְּזֵרוֹתֶיךָ.
וְתִקָּצוֹב מְזוֹנוֹתֵיהֶם
וּפַרְנָסָתָם בְּאִמְרָתֶךָ. וְעִמְּךָ
בְּהִנּוֹנָם מִתְעַדִּים לְחַסְדוֹתֶיךָ.
וְתוֹקְעִים וּמְרִיעִים בְּאָמוּר
בְּתוֹרָתֶךָ. וּמְעָרְבִים לְקַשְּׁגוֹר
בְּלִי לְהַשְׁמִיעָם לְקֹרְאֶיךָ.
וְתִזְכֹּר־לָמוֹ עֲקֵדַת יִצְחָק
כְּשִׁבוּעָתֶךָ. וְתַהֲפֹךְ מִדַּת
הַדִּין לְרַחֲמִים כִּי כֵן מִדָּתֶךָ.
וּתְרַחֵם עֲלֵיהֶם בְּרֹב
חֶמְלָתֶךָ. כִּי הֵם עַמְּךָ וְצֹאן
מַרְעִיתֶךָ:

וְהַיּוֹם יִפָּתְחוּ שְׁלֹשָׁה

Erfahren Deines Urtheilsspruches Treue.

לכן Dein Balsam war bereit noch vor dem Leiden,

Daß, Sühne suchend, von der Schuld sie scheiden,

Und Du in Gnaden lässest ab vom Grimme,

Und hörst erbarmend ihres Flehens Stimme.

Den Tag hast zum Gerichte Du bestellt;

Heut hältst Du Musterung ob Deiner Welt,

Und Alle schaut Dein Auge, prüfet, wägt:

Dein Blick erspäht, was sich im Herzen regt,

Und über Jeglichen ergeht der Spruch;

Sein Loos und Theil verzeichnest Du ins Buch.

So eint Dein Volk vor Dir sich im Gebet

Mit Schofarshall, wie vorgeschrieben steht.

Nichts was der Kläger spricht, laß vor Dich kommen;

Des Opfers denk' in Gnaden, jenes frommen,

Und Deines Schwurs! Und statt des Spruchs der Strenge

Laß Mild, ergehn nach Deiner Gnaden Menge.

Sie sind ja Deine Kinder, Deine Heerde;

Drum ihr zum Theile Huld und Gnade werde!

והיום Wenn vor Dir aufgerollt der Bücher drei,

סְפָרִים מְנֻקָּדִים, שֶׁל־
צַדִּיקִים נִכְתָּבִים לְחַיֵּי־עַד
שְׁקוּדִים, וּרְשָׁעִים נִכְתָּבִים
לְתַבְעֶרֶת יָקוּדִים, וּבֵינוֹנִים
עַד יוֹם כִּפּוּר תְּלוּיִם
וְעוֹמְדִים, אִם יְשׁוּבוּ
מִמַּעֲשֵׂיהֶם וְיִהְיוּ חֲרֵדִים,
וְיִתַּקְנוּ מַעֲלֵיהֶם וְיֵיטִיבוּ
צְעָדִים, חָלְקָם בַּחַיִּים יִזְכּוּ
נֶחֱמָדִים, וְאִם לֹא זָכוּ,
לְמִיתָה יִהְיוּ נֶאֱחָדִים, וּכְמוֹ־
כֵן יֵעָשֶׂה לְיוֹם הַדִּין, וְיָבֹאוּ
מַעֲשֵׂיהֶם לְהָעִיד כְּעֵדִים,
וּבְמֹאזְנַיִם יֵעָלוּ מִשְׁנֵי
צְדָדִים, אִם יִכְרְעוּ
טוֹבִים עַל־הָרָעִים וְיִהְיוּ
כְּבֵדִים, בְּעָלִים יִהְיוּ בְטוּחִים
וְלֹא פְחוּדִים, וְאִם מֶחֱצָה
עַל־מֶחֱצָה יִהְיוּ אֲגוּדִים,
וְרַב־חֶסֶד מַטֶּה כְלַפֵּי
חַסְדִים, יָשׁוּב יְרַחֵם יִכְבּוֹשׁ
עֲוֹן מְרָדִים, וְיִשָּׂא עָוֹן
וְיַגְבִּיהַּ מָרָדִים, וְיַכְרִיעוּ
נְעִימִים וַעֲנוּדִים, וְיַעֲבִיר
רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן אֲחָדִים, כִּי

Der Frommen, wandelnd Deinem Worte treu,
Der freveln Sünder dann zum dritten
Die zwischen Beiden stehen in der Mitten:
Den Frommen wird des ew'gen Lebens Lohn;
Den Frevlern Höllengluthen ewig drohn;
Das Loos der Mittlen, bis zum Sühnetage
Noch unentschieden bleibet es in Frage.
Wenn um sie kehren, tief in Reu' erbeben,
In edler Kraft zu frommem Thun sich heben,
Dann wird ihr Theil beglücktes frohes Leben.
Doch bleiben sie verstockt, dann wird der Tod
Ihr Theil, der unausweichlich ihnen droht.
וכמו So wird es einst im Weltgericht geschehen,
Wenn Menschenthun wird auf als Zeuge stehen.
Getrennet auf den Schalen Deiner Wage
Das Gute, Schlechte liegt an jenem Tage.
Weß frommes Thun das sünd'ge überwiegt,
Der sei getrost: es hat das Heil gesiegt!
Wo Beide gleicher Last, da wird die Huld
Des Allerbarmers mindern die der Schuld.
Die schwersten Schulden läßt Er dann entschwinden,
Und so erleichtert Er die Wucht der Sünden,
Läßt der Verdienste Schal' herniederschweren;

צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְמַעֲשָׂיו חֲסִידִים. רוֹצֶה
בִּתְשׁוּבָה מִכָּל־עֹלוֹת
וּתְמִידִים. הַתְּשׁוּבָה וּמַעֲשָׂה
הַטּוֹב כִּתְרִים בְּפִנֵּי
שׁוֹרָדִים:

אָנָּא אָדוֹן מָלֵא רַחֲמִים.
בְּקוּמְךָ לַמִּשְׁפָּט עַל יְצוּרֵי
עוֹלָמִים. רֹגֶז בַּל תָּעִיר עַל־
מְעוּטֵי עַמִּים. הַמְיַחֲדִים
שִׁמְךָ לֵילוֹת וְיָמִים. וְלַצְּחָקְךָ
תָּמִיד מַעֲרִיבִים וּמַשְׁכִּימִים.
וּכְאָב עַל־בֵּן יְכַמְּרוּ רַחֲמֶיךָ
בְּנִחוּמִים. לְנַקּוֹתָם מִכֹּבֶד
עָוֹן וַאֲשָׁמִים. וְהִזְכֵּר לִבְרִית
שְׁלֹשֶׁת תְּמִימִים. וּלְאַב־
הָמוֹן אֲשֶׁר־הָיָה תָּמִים.
וְנִתְנַסָּה בְּעֶשֶׂר נִסְיוֹנוֹת
עֲצוּמִים. וְנִמְצָא שָׁלֵם
בְּכָל־פַּעֲמִים: הַגֵּם הָרִאשׁוֹן
בְּהִוָּלְדוֹ נִתְעֲצוּ הַחַרְטֻמִּים.
וּבִקְשׁוּ לְהָרְגוֹ גְּדוֹלֵי
הַמַּלְכוּת וְהַקְּסָמִים. וְנֶחְבָּא
בָּאָרֶץ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה

Denn mild ist Gott, und will
nur Huld gewähren.

Des Sünders Reu' gilt ihm vor
Opferspenden,

Und Buß' und frommes Werk
wird Leiden wenden.

O אנא Weltenherr Du voller
Lieb' und Milde!

Hältst Du Gericht ob Deiner
Welt Gebilde,

Laß nicht den Zorn ob Deiner
Schaar entbrennen,

Die früh und spät den Ein'gen
Dich bekennen.

Laß denen, die von Deiner All-
macht zeugen,

Sich Deine Vaterhuld entgegen-
neigen,

Und läutre sie von schwerer
Sündenschuld,

Des Väterbundes eingedenk in
Huld,

Des Urahns[1]), der Dir treu
blieb unverwandt,

Der zehn der schweren Prü-
fungen bestand,

Und stets aufs neue ward als
fromm erkannt.

הגם Schon da er ward geboren,
da der Tod

Von Nimrods Weisen ihm und
Räthen droht[2]).

Und dreizehn Jahr mußt' er
verborgen sein,

[1]) Abraham.
[2]) Sagenhafte Ueberlieferung, in den Midraschim herrschend.

שְׁלֵמִים. וְלֹא רָאָה שֶׁמֶשׁ
וְיָרֵחַ וְכוֹכְבֵי מְרוֹמִים.
וּלְאַחַר שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה
יָצָא מֵחָכְמָם בְּחָכְמִים. וּמֵאֵם
אֱלִילִים וְשִׁקּוּץ צְלָמִים.
יִבְטַח בְּיוֹצְרוֹ וְנָפַל חֶבְלוֹ
בַּנְּעִימִים: הַשֵּׁנִי הִשְׁלִיכוּהוּ
לְכִבְשַׁן אֵשׁ פֶּחָמִים. וּמֶלֶךְ
הַכָּבוֹד פָּשַׁט יְמִינוֹ וְהִצִּילוֹ
בְּרַחֲמִים. וְגַם אֲנִי יֵשׁ אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִיךָ מֵאוּר כַּשְׂדִּים
בְּנֶאֱמִים: הַשְּׁלִישִׁי דֻּגְלָהוּ
מִמּוֹלַדְתּוֹ הָגְלַת שְׁלוֹמִים:
הָרְבִיעִי הֵבִיא רָעָב בְּאוֹתָן
הַיָּמִים. הוּא הָרָעָב הָרִאשׁוֹן
אֲשֶׁר בָּא לָעוֹלָמִים. וְלֹא
בְּכָל־הָאֲרָצוֹת וּבְכָל־
הַתְּחוּמִים. כִּי אִם בְּאֶרֶץ
כְּנַעַן לְבַדָּהּ וּלְהוֹרִידוֹ
לְאַדְמַת עֲנָמִים: הַחֲמִישִׁי
נִלְקְחָה שָׂרָה לְמוֹשֵׁל
עַמִּים. בְּלֵיל שְׁמָרִים
הַנִּשְׁמָר לְבִכּוּרֵי חָמִים.
וַיְנַגַּע יְיָ אֶת־פַּרְעֹה נְגָעִים
גְּדֹלִים וְאֵימִים. וְגֵר בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים רַבִּים יָמִים. וְשָׁלַח

Sah Sonn' und Mond nicht
und nicht Sternenschein.
Und als er dann verließ der
Höhle Stille,
Da strömt in ihm der Weisheit
mächt'ge Fülle.
Er schmäht des Götzendienstes
eitlen Tand;
Sein herrlich Loos war, daß
er Gott erkannt.
Er ward gestürzt dann in des
Ofens Gluth;
Der Herr streckt aus die Hand
zu seiner Hut:
Er ward gerettet aus der Flam-
men Wuth.
Dann mußt' er zieh'n השלישי
aus seinem Vaterland,
Aus seiner Heimath gänzlich
weggebannt.
Die Hungersnoth Kenaan dann
befällt;
Die erste war's, die heimgesucht
die Welt.
Sie herrscht nur dort, daß Ab-
raham gedrängt
Hin nach Mizrajim seine Schritte
lenkt.
Dort wird sein trautes Eh'ge-
mahl entführt,
Weil Pharaoh sie für sich selbst
erkürt.
Doch für den Frevel schwere
Himmelsstrafen
Alsbald den räuberischen Fürsten
trafen.

מֶלֶךְ גֵּר וְלָקַח יַפַּת פָּעָמִים. וְנַעֲשֶׂה הוּא וְכָל־בְּנֵי בֵיתוֹ טְמָטְמִים. וַיֵּרֶד מִיכָאֵל הַמַּלְאָךְ לְהָרְגוֹ בְּזָעָמִים. וְזָעַק הֲגוֹי גַּם־צַדִּיק תַּהֲרֹג וְתִשְׁפֹּךְ דָּמִים. וְאָמַר לוֹ הָשֵׁב אֵשֶׁת־הָאִישׁ כִּי־נָבִיא הוּא וְאָב לַחֲכָמִים. וְלָקַח צֹאן וּבָקָר וַעֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת וְהֵשִׁיב לוֹ תַּשְׁלוּמִים. וַיִּתְפַּלֵּל אַבְרָהָם אֶל־הָאֱלֹהִים וַיֵּעָתֵר לוֹ מְמָרוֹמִים. וַיִּרְפָּא אֹתָם מֵעֲצִירַת רְחָמִים:

הַשִּׁשִּׁי בְּבוֹא עָלָיו
הַמְּלָכִים הַקְּדוֹמִים. עִם
כְּדָרְלָעֹמֶר מֶלֶךְ עֵילָמִים.
וּבְנֵי־אָחִיו הִתְחִילוּ תְּחִלָּה
שׁוֹטְמִים. וּבְשִׁבִילוֹ לָקְחוּ
אֶת־כָּל־רְכוּשׁ סְדוֹמִים.
וּבָא הַפָּלִיט וְהִגִּיד מָה עָשׂוּ
לָהֶם. וַיָּרֶק אֶת־חֲנִיכָיו
יְלִידֵי בֵיתוֹ רְשׁוּמִים. הֵם
עָנֵר אֶשְׁכֹּל וּמַמְרֵא
וְאֶלִיעֶזֶר מְסֻמָּם. וַיֶּחֱלַק
עֲלֵיהֶם לַיְלָה וַיַּכֵּם
בְּמַהֲמֹרוֹת. הוּא הַלַּיְלָה
אֲשֶׁר הָיָה מִקְדּוֹמִים. וַיָּשֶׁב
אֶת־כָּל־הָרְכֻשׁ בְּעֶזְרַת
מַשְׁפִּיל רָמִים: הַשִּׁבִיעִי
כְּשֶׁנִּדְבַּר עִמּוֹ בֵּין הַבְּתָרִים.

השישי Ein Kampf mit vier der Kön'ge, haßentbrannten,

Führt ihn hinaus zum Schutze des Verwandten[1]).

Er zieht mit den getreuen Reis'gen aus,

Und siegreich schlägt die Feind' er in der Nacht,

Derselb'gen, die von je zum Schutz bedacht[2]),

Und glücklich kehrt zurück er nach dem Strauß.

השביעי Dann schloß der Herr mit ihm den ew'gen Bund.

Er zeigt ihm trübe Schau, und macht ihm kund

Das Loos, das seiner Sprossen einst wird warten,

Der Reiche Frohn, den Druck, den schweren, harten.

Er zeiget ihm der Weltenmächte viere

[1]) Lot. — [2]) Die später zur Feier des Peßach eingesetzte, welche „Nacht der Hütung" heißt: 2. M. 12, 42.

וְהָרְאֵם אַרְבַּע מַלְכִיּוֹת
כַּבִּירִים, שְׁמוֹשָׁלִים בְּזִמַּנָּם
וְיאבְדוּ לְדוֹר דּוֹרִים:

Im Bilde der zerstückten Opferthiere[1]),
Und wie dereinst erbleichen wird ihr Schein,
Wie's um die Abendzeit wird helle sein.

עֶגְלָה מְשֻׁלֶּשֶׁת זוֹ מַלְכוּת אֲדוֹמִים אֲרוּרִים, אֲשֶׁר
הִיא כְּעֶגְלָה דָּשָׁה וְכַחֲזִיר יְעָרִים, וְעַז מְשֻׁלֶּשֶׁת אֵלּוּ
יְוָנִים שֶׁנִּמְשְׁלוּ לְצִפֳּרִים, וְאַיִל מְשֻׁלָּשׁ זוֹ מַלְכוּת מָדַי
וּפָרָס חֲבֵרִים, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר הָאַיִל אֲשֶׁר־רָאִיתָ בַּבְּרוּרִים.
וְתֹר אֵלּוּ בְּנֵי יִשְׁמָעֵאל שֶׁנִּמְשְׁלוּ לְשׁוֹרִים, וְגוֹזָל אֵלּוּ
יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּמְשְׁלוּ לְיוֹנִים וְתוֹרִים, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר יוֹנָתִי
בְּחַגְוֵי הַסֶּלַע וּבְסֵתֶר, וְלָקַח וּבִתְרָם לִשְׁנֵי בְתָרִים,
כְּדֵי לְהַתְּישׁ כֹּחָם וְזִכְרָם לְהַחֲרִים. וַיֵּרֶד הָעַיִט לְאַבְדָם
זֶה דָּוִד רֹאשׁ הַגִּבּוֹרִים. כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ הָיָה מֵנִיף עֲלֵיהֶם
בְּסוּדָרִים, שֶׁלֹּא יִמְשֹׁל בָּהֶם הָעַיִט עַד הָעֶרֶב כְּסוּד
מוֹרִים, לְהוֹדִיעַ שֶׁאֵין מוֹשְׁלִים אֶלָּא יוֹם אֶחָד מִיּוֹמוֹ
שֶׁל־יוֹצֵר הָרִים, חוּץ מִשְּׁתֵּי יְדוֹת שָׁעָה בְּשִׁעוּרִים,
כְּשֶׁהַחַמָּה נוֹטָה בְּמַעֲרָב שְׁתֵּי יְדוֹת שָׁעָה מַכָּהָ אוֹרִים.
כֵּן עַד שֶׁלֹּא יָבוֹא הָעֶרֶב יְצַמַּח אוֹר לַיְשָׁרִים. וְהָיָה
לְעֵת־עֶרֶב יְהֶיה־אוֹר לַהֲדוּרִים:

השמיני Die achte Prüfung sollt' an ihn ergehen
Am Sühnetag. Es war das Bundeszeichen,
Das nie von seinen Sprossen sollte weichen,
Das an er nahm. Und ewig wird bestehen

הַשְּׁמִינִי בְּהִמָּלוֹ עֶרְלַת
בְּשָׂרִים, בֶּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ
בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים, וּבְכָל־שָׁנָה
נִרְאֵית דָּם מִילָתוֹ כְּדָם
פָּרִים וְאֵמּוּרִים, וּמְכַפֵּר

[1]) Symbolische Deutung der 1. Mos. 15, 9 bei der Bundesschließung Gottes mit Abraham genannten Opferthiere.

עֲנוֹת עִמּוֹ לְהַצְדִּיקָם
כַּיְשָׁרִים: הַתְּשִׁיעִי בְּשַׁקְדוֹ
יִשְׁמָעֵאל וְאִמּוֹ לַמִּדְבָּרִים.
מֵעַל יָחִיד הַנַּעֲלָה בְּאַחַד
הֶהָרִים. מִזֶּה וְלַבָּא לְדוֹר
דּוֹרִים: הָעֲשִׂירִי הָיָה אַחַר
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּמִלָּה.
וְנִסָּהוּ קַח־נָא אֶת־בִּנְךָ
וְהַעֲלֵהוּ לִי לְעֹלָה. וֶהֱשִׁיבוֹ
לְאֵיזֶה בֵּן לְבֶן־הָעֲרֻלָּה
אוֹ לְבֶן־הַמִּילָה. אֶת־יְחִידְךָ
אֲשֶׁר־אָהַבְתָּ בְּחֻמְלָה. עַל
הָהָר אֲשֶׁר עָלָיו שְׁכִינָה
מְכֻלָּלָה. וְהִשְׁכִּים בַּבֹּקֶר
וְלֹא נִתְעַצֵּל בְּעַצְלָה.
וְחָבַשׁ הַחֲמוֹר בְּעַצְמוֹ
בְּגֵילָה. הוּא הַחֲמוֹר אֲשֶׁר
רָכַב עָלָיו דָּלֶה דָלָה. וְהוּא
שֶׁעָתִיד עָנִי לִרְכֹּב בְּעֵת
הַגְּאֻלָּה. וְהָלְכוּ לְדַרְכָּם
בְּיֹשֶׁר מְסִלָּה. כְּשֶׁהִגִּיעוּ
לְצוֹפִים רָאוּ שַׁלְהֶבֶת
תְּלוּלָה. וְהֵבִין כִּי הוּא הָהָר
לְתַלְלָה. וּבְאֶצְבַּע הֵרְאָהוּ
הַמְּזֻבֵּחַ שֶׁל־שֹׁכֶן מְעֹלָה.

An jenes will'ge Opfer das Gedenken.
Und Gnade drum wird stets der Herr uns schenken.
Die neunte Prüfung er darauf bestand,
Als er den Jismael zur Wüst' entsandt,
Sammt seiner Mutter in die Fern' ihn bannt.
העשירי Die zehnte war, als ihm das Wort erging:
„Den einz'gen Sohn mir dar zum Opfer bring
Dort auf dem Berg, wo Gottes Herrlichkeit
Sich offenbart!" Und er war schnell bereit.
Er schirrte selbst das Thier zum schweren Zug:
Dasselbe war's, das später Moscheh trug,
Den Retter, und es wird in späten Tagen
Einst den Erlöser voller Demuth tragen. —
והלכו Hinzog er seinen Weg schlicht und gerad'.
Und als zur Stätte Zofim er genaht,
An einer Flamme, die zur Höhe braunte,
Den Berg, den Gott ersehen er erkannte.
Dort zeigt die Hand des Herrn ihm den Altar,

הוּא הַמְּזֻמָּן אֲשֶׁר הָיָה
מִתְּחִלָּה. וְצִוָּה יָחִיד לְקַשֵּׁר
יָדָיו וְרַגְלָיו לְרַגְלָה. שֶׁלֹּא
יִבְעַט מִצַּוֹת כַּבֵּד לְחַלְּלָה.
וַעֲקַדוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ כְּטִלֵּה
עֹלָה. וְעֶרֶךְ הָאֵשׁ וְהָעֲצִים
הֶעֱלָה. וְלָקַח הַמַּאֲכֶלֶת
לִשְׁחֹטוֹ בְּחַלְחָלָה. וּכְכֹהֵן
גָּדוֹל הִגִּישׁ מִנְחָה בְלוּלָה.
וַיֵּשֶׁב וְרוֹאֶה נוֹרָא עֲלִילָה.
הָאָב מַעֲקִיד וְהַבֵּן נֶעֱקָד
בְּחִילָה. הֵן אֶרְאֶלָּם צָעֲקוּ
חֲצָה בִילָלָה. וְהָשְׁמַע אַל־
תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנַּעַר
לַעֲשׂוֹתוֹ כָּלָה. וְהָאַיִל אֲשֶׁר
הָצְפַּן מְשֵׁשֶׁת יְמֵי בְרֵאשִׁית
לְעֹלָה. נִתַּן כָּפְרוֹ וְהֻחְשַׁב־
לוֹ לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה. וְנִשְׁבַּע
לְבָרְכוֹ בִּבְרָכָה מְעֻלָּה.
וְלִזְכֹּר עֲקֵדָתוֹ לְאוֹם נִדְגָּלָה.
לְמַלְּטָם מִכָּל־עָוֹן וַעֲוֹלָה.
וְלִקְנוֹתָם לִהְיוֹת לוֹ לְעַם
סְגֻלָּה. לִהְיוֹת יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה: וְהַיּוֹם הַזֶּה
לְפָנֶיךָ יְפַקֵּד. כִּשֵּׁר

Der schon seit Weltbeginn erkoren war.

Und Jizchak bat, zu binden Fuß und Hand,

Daß er, sich sträubend, nicht der Ehrfurcht fehle.

Und schon bereit war Holz und Feuerbrand,

Und Abraham mit schmerzdurchbebter Seele

Hebt schon den Stahl zum harten Todesstreich,

Dem Priester der ein Opfer bringet, gleich.

Und Der Allgewaltige in seinen Höhen,

Er hat erbarmend Alles angesehen:

Den Vater, der den Sohn so willig band,

Den Sohn gebunden, den der Schmerz umwand.

Die Engel weinten in dem Himmelsplan.

Da rief's: O thu' kein Leid dem Knaben an!

Der Widder fiel als Opfer, seit Beginn

Dazu ersehn. Geprüft war Abrah'ms Sinn.

Und reicher Segen ward ihm dort beschworen.

Das stets des Opfermuthes Gott gedenken,

Daß stets er werde Sühn' und Gnade schenken

Den Sprößlingen, die Er sich auserkoren,

Daß Schutz und Heil Er ewig werde senden. —

והיום O auf das Opfer liebend wolle wenden

מִפְעָלוֹת עוֹבֵד וְנֶעֱבָד.
וְיִשְׁבַּת הַתָּם אָהֳלֵךְ שָׁבָד.
זְכֹר אָדוֹן בְּרַחֲמִים לְפָקָד.
וְתַרְשִׁישֵׁי חַשְׁמַלֵּי יְקוֹד.
יִכְרְעוּ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ
(*לָקֹד: וְזֶה אֶל־זֶה יְעָרִיצוּ.
וְזֶה אֶל־זֶה יַקְדִּישׁוּ. וְשָׁלוֹשׁ
קְדֻשָּׁה לְקָדוֹשׁ מַקְדִּישִׁים:
Vorb. כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ.
וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:
Gem. u. Vorb. קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ
קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא
כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:
Gem. אָז בְּקוֹל רַעַשׁ
גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק
מַשְׁמִיעִים קוֹל
מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת
שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם
בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

Den Blick, und das Gedächtniß jenes Frommen,
Der stets im Zelt geweilt[1]) laß vor Dich kommen,
Und Dein Erbarmen lasse gnädig walten! —
Und jene Himmlischen, die Lichtgestalten,
Der Engel Schaar ehrfürchtig Dir sich beugen,
Vor Dir in bangem Beben sie sich neigen.
Und Einer ruft dem Andern nach der Reihe,
Daß sie darbringen Dir den Ruf der Weihe, —

ככתוב (Vorb.) Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und Einer ruft dem Andern zu und spricht:

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig ist Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit.

אז Und mit gewaltigem, mächtig erbrausendem Halle lassen sie die Stimme vernehmen, sich erhebend den Serafim entgegen, die ihnen zurufen:

[1]) Jaakob.

Der Name d. Verfassers in 2-fachen Akrostichon: Binjamin b. Schemuel (Amanu) um 4820 = 1060.

וְחַיּוֹת בּוֹעֲרוֹת. מֵרַאיֵהֶן כְּנַהֲלֵי־אֵשׁ: בְּזַהֲל סוֹבְלוֹת כֵּם. אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: נִסְתָּמוֹת גְּוִיּוֹתֵיהֶן בְּרִשְׁפֵי לַבַּת אֵשׁ: נָאֵם הַדִּבּוּר מְשָׁמוֹעַ הַפַּתַּן בָּאֵשׁ: יְסֻבְּלוּ סַבָּל. נוֹזָלִים עַד רָאשֵׁיהֶם אַשׁ: יָעִיר

*) Wurzel קדר = bücken.

לָז לְלָז וְלֹא נִשְׁקַעַת הָאֵשׁ: מְשֻׁלְהָבִים יָד שְׂרָפִים. תַּחַת כַּנְפֵי־אֵשׁ:
מְשֻׁלְכִים בְּכַנְפֵיהֶם גַּחֲלֵי לַהֲבוֹת אֵשׁ: נִפְזָרוֹת לִמְקוֹם רְשָׁעִים
לְהַכְנִיעָם בָּאֵשׁ: נֶאֱלָהִים בָּם. בַּדּוֹגֵג מִפְּנֵי הָאֵשׁ: בַּיִת לְחַשְׁמַלָה
מַרְאֶיהָ כְּמַרְאִית אֵשׁ: בְּנֹגַהּ סָבִיב. כַּקֶּשֶׁת בַּעָנָן אֵשׁ: רָצוֹא וָשׁוֹב
הַחַיּוֹת. דְּאוֹת בַּאֲנָפֵי אֵשׁ: רוֹחֲשׁוֹת בָּרוּךְ כְּבוֹדוֹ בִּלְהַק יְקוֹדֵי
אֵשׁ: שְׁעוּנוֹת בְּמַאֲמַצֵּי רָם. שְׁכִינָתוֹ בָּאֵשׁ: שׁוֹאֲגוֹת כַּאֲרִי, קוֹל
בִּלְהַב אֵשׁ: מְאֻחָד בָּהָר בְּפָלֶל. בֵּית־יַעֲלֹב אֵשׁ: מַשְׁפִּיעוֹ שָׂרָף,
לְהַט שְׁבִיב אֵשׁ: וּמְזַדְּעְזִעִים חֵילֵי מָרוֹם מְשֻׁלְהֲבֵי אֵשׁ: וּמַרְעֵשׁ
מְחֻגְלְגָלִים גַּלְגַּלֵּי כֵּם אֵשׁ: אַף רָקִיעִים אֶחָזָתָם חֲרֵדַת אֵשׁ: אָז
יְשַׁלְּשׁוּ בַּקֹּדֶשׁ לַנָּשְׁפֶּט בָּאֵשׁ: לִשְׁמֹאל וּלְיָמִין שְׁנֵי שְׂרָפֵי־אֵשׁ:
לוֹאֲטִים הֵרֶגֶל, מִלְּהַזְּכִּיר עֶגֶל אֵשׁ: אֲנָא עֲזוּז וְגִבּוֹר, נֶעֱרָץ בְּכִתֵּי
אֵשׁ: אֲלֵיהּ הַעַל שָׁוַע. לוֹקְחֵי דַת־אֵשׁ: מִפְּעַל הַר מוֹר נֶעֱקַד עֲלֵי
עֲצֵים וָאֵשׁ: מְצוּקָה נִנְצָח מְמֻדּוֹרַת עֲצִים וָאֵשׁ: נָא אִם חֻמָּאָה
נִמְשָׁכָה וּבְעֵרָה כָּאֵשׁ. נַחוֹמְיָהּ יִגְלוּ בְּשִׂכְתָּהּ עַל־כַּפֵּא־אֵשׁ: וְהַכַּפָּא
יַפְגִּיעַ לָרוֹכֵב בְּמֵרְכָּבָת אֵשׁ: וְיֹשֶׁר יָלִיצוּ בַּעֲדֵינוּ חַיּוֹת אֵשׁ:

Vorb. אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:]

Gem. u. Vorb. בָּרוּךְ כְּבוֹד־
יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

Gem. מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ
תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ
עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים
אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי
תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב
בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד
תִּשְׁכּוֹן: תִּתְנַדַּל

בּרוּך (Gem.) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומך Aus Deiner Stätte, Du unser König! glänz' hervor und walte über uns, denn wir harren auf Dich, wenn Du wieder herrschen wirst in Zijon, bald in unseren Tagen für alle Zeit und Ewigkeit thronend. Du werde

וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדֹר וָדֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתֶךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל־יְדֵי דָּוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

erhoben und geheiliget in Deiner Stadt Jeruschalajim für alle Geschlechter und in alle Dauer der Zeiten! Und unsere Augen mögen schauen Dein Reich, wie das in den Sängen Deiner Verherrlichung gesprochene Wort lautet, durch David, Deinen frommen Gesalbten:

וְאֶחָד קָדוֹשׁ אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ: בּוֹעֲרוֹת טוֹעֲנוֹת כִּסְאֶךָ מַרְאֵיהֶן כְּנַחֲלֵי־אֵשׁ: נַאֲוָתֶךָ בְּמַחֲנֵה רַעַשׁ וַאֲחַר הֲרַעַשׁ אֵשׁ: דּוּגְמַת שִׁכְנֶךָ כְּעֵין חַשְׁמַל מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: הֲלֹא כְּהַרְאוֹתְךָ, נַחַת זְרוֹעֶךָ בָּאֵשׁ: וַיַּחְתּוּ וַיִּסְּפוּ מִשַּׁלְאֶיךָ כַּהוֹנֵג מִפְּנֵי הָאֵשׁ: זָעוּ מִיּוֹם תַּקַּע חֲרֵדֵי דָבָרְךָ בָּאֵשׁ: חָלִים וְרוֹעֲדִים מִדִּינֶךָ נִשְׁפָּט בָּאֵשׁ: טַעֲמָם יְכוֹן בְּקִטֶּרֶת, נָתוּן עַל־הָאֵשׁ: יַחְשֹׁב מְעוּט חֶלְבָּם וָדָמָם, כְּנִיחוֹחַ מִן־הָאֵשׁ: כְּשֵׁר מַעֲשֵׂ אֵיתָן מָצָל מֵאֵשׁ. לְיוֹם צָרָה יֶעֱמַד לָבֶאי בַּמַּיִם וּבָאֵשׁ: מַעֲרֶכֶת עָרְךָ וּבְיָדוֹ מַאֲכֶלֶת וָאֵשׁ. נִינְיֵ בָּהּ יִנָּצְלוּ מִמִּדַּת עֲצִים וָאֵשׁ: סְעוּ אַחֲרֶיךָ בַּמִּדְבָּר, בְּנַחַת עֲמוּד אֵשׁ. עֵזֶה אֲהַבְתֶּם תְּזוּכוּ, רֶשֶׁפֶיהָ רֶשֶׁפֵי אֵשׁ: פְּלָאֶיךָ יֵדַע תִּשְׁבִּי, יַחַדָּ בַּעֲנָנִית אֵשׁ: צוֹעֲקִיךָ גַּם הַיּוֹם תַּעֲנֵה, הוֹגֵי דַּת־אֵשׁ: קַנֵּא לְעִירְךָ, אֲשֶׁר הָיְתָה לִשְׂרֵפַת אֵשׁ: רַצְּפֵי שְׁכֶנְךָ בְּתוֹכָהּ לְכָבוֹד, סְבִיבָהּ חוֹמַת־אֵשׁ: שְׁעֵה שַׁוְעַת עַמְּךָ בֵּית־יַעֲקֹב אֵשׁ: תְּשַׁכְלֵל הֵיכַל מִדְשֶׁךָ וְאֵל־תְּתַיֵּאֵשׁ: תְּמִימֶיךָ יַצְלִיכוּךָ כְּמַלְאֲכֵי רוּחַ מְשָׁרְתֵי אֵשׁ:

Vorb. מְמַקְוֵמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְנַדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ

תְּרָאֶינָה מַלְכוּתְךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עָזֶּךָ עַל־יְדֵי דָּוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ׃]

Gem. u. Vorb.

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

ימלך (Gem.) Der Ewige wird herrschen in alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

Vorb. לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃

לדור (Vorb.) In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und König bist Du.

(*) וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ, וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ, וְיֵרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים, וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים, וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת, לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ, שֶׁהַשָּׁלְטָן לְפָנֶיךָ, עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ, תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ, וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ, וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ, שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ, וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ, וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ, וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ, בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוֹזוּ, וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ, וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה, כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ, בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ, כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ, יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ

*) Uebersetzung siehe im Abendgebet Seite 18.

יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

Gem. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצַר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל־שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל־שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה. וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

Barth. שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת

חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ. אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

Oeffnen der Bundeslade. — פותחין הארון

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Wir haben gesündigt vor Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה׃

Unser Vater, unser König! Wir haben keinen König außer Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue mit uns um Deines Namens willen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה׃

Unser Vater, unser König! Lasse für uns anheben ein neues beglücktes Jahr!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת׃

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab alle bösen Verhängnisse!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂנְאֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Wende von uns ab die Anschläge unserer Feinde!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָפֵר
עֲצַת אוֹיְבֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה
כָּל־צָר וּמַשְׂטִין
מֵעָלֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְתוֹם
פִּי מְשַׂטְנֵינוּ
וּמְקַטְרְגֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה
דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב
וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן
וְפֶשַׁע מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע
מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח
וּמְחַל לְכָל־
עֲוֹנוֹתֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה
וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ
וְחַטֹּאתֵינוּ מִנֶּגֶד
עֵינֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Zerstöre den Rathschluß unserer Widersacher!

Unser Vater, unser König! Wehre ab von uns jeden Feind und Hinderer!

Unser Vater, unser König! Schließe den Mund derer, die uns hindern und uns anklagen!

Unser Vater, unser König! Wehre ab Seuche, Schwert, Hungersnoth, Gefangenschaft und Verderben von den Kindern Deines Bundes!

Unser Vater, unser König! Halte böse Krankheit fern Deinem Erbe!

Unser Vater, unser König! Verzeih' und vergieb uns alle unsere Sünden!

Unser Vater, unser König! Lösche ab und lasse schwinden unsere Vergehungen und Versündigungen aus Deinem Auge!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Lösche ab in Deinem großen Erbarmen alle Zeugnisse unserer Schuld!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Laß uns zurückkehren in vollkommener Reue vor Dein Antlitz!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְחוֹלֵי עַמֶּךָ׃

Unser Vater, unser König! Sende vollkommene Heilung den Kranken Deines Volkes!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קְרַע רוֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Zerreiße den über uns verhängten bösen Beschluß!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Denke unser zu heilvollem Gedächtnisse vor Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים׃

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch glücklichen Lebens!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר גְּאֻלָּה וִישׁוּעָה׃

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Erlösung und des Heils!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר פַּרְנָסָה וְכַלְכָּלָה׃

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verpflegung und Ernährung!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר זְכִיּוֹת׃

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch frommer Verdienste!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר סְלִיחָה וּמְחִילָה׃

Unser Vater, unser König! Zeichne uns in das Buch der Verzeihung und Vergebung!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַצְמַח־לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב׃

Unser Vater, unser König! Laß uns aufsprießen das Heil in naher Zeit!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Jisraels, Deines Volkes!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Erhebe die Kraft Deines Gesalbten.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא יָדֵינוּ מִבִּרְכוֹתֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Hände von Deinen Segnungen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מַלֵּא אֲסָמֵינוּ שָׂבָע׃

Unser Vater, unser König! Fülle unsere Vorrathskammern mit Ueberfluß.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ׃

Unser Vater, unser König! Höre unsere Stimme, sei schonend und erbarme Dich unser!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Nimm an in Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen unser Gebet!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ פְּתַח שַׁעֲרֵי שָׁמַיִם לִתְפִלָּתֵנוּ׃

Unser Vater, unser König! Oeffne die Pforten des Himmels unserem Gebete!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכוֹר כִּי־עָפָר אֲנָחְנוּ׃

Unser Vater, unser König! Gedenke, daß wir Staub sind!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! O laß uns nicht leer zurückkehren aus Deinem Angesichte!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ תְּהִי הַשָּׁעָה הַזֹּאת שְׁעַת רַחֲמִים וְעֵת רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ׃

Unser Vater, unser König! Möge diese Stunde sein eine Stunde des Erbarmens und der Gnade vor Dir!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חֲמוֹל עָלֵינוּ וְעַל־עוֹלָלֵינוּ וְטַפֵּנוּ׃

Unser Vater, unser König! O walte gnädig an uns und an unseren Sprößlingen und unseren Angehörigen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל־שֵׁם קָדְשֶׁךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingewürgt wurden um Deinen heiligen Namen!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל־יִחוּדֶךָ׃

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die hingeschlachtet wurden um Deine Einheit!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה
לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ
וּבַמַּיִם עַל־קִדּוּשׁ
שְׁמֶךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נְקוֹם
(לְעֵינֵינוּ) נִקְמַת דַּם־
עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה
לְמַעַנְךָ אִם־לֹא
לְמַעֲנֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה
לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה
לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה
לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל
הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָנֵּנוּ
וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ
מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ

Unser Vater, unser König! Thue an uns um derer willen, die ins Feuer und Wasser gingen, um Deinen Namen zu heiligen!

Unser Vater, unser König! Nimm vor unseren Augen Vergeltung für das Blut Deiner Knechte, das vergossene!

Unser Vater, unser König! Thue um Deinetwillen, nicht um unsertwillen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deinetwillen und hilf uns!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines großen Erbarmens willen!

Unser Vater, unser König! Thue es um Deines Namens willen, des großen, mächtigen und erhabenen, der über uns genannt ist!

Unser Vater, unser König! Sei uns gnädig und erhöre uns; denn wir haben kein

צְדָקָה וְחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃

Verdienſt. Ueb' an uns Mild' und Gnade, und hilf uns!

קדיש שלם. — Schließen der Bundeslade.

סדר הוצאת ספר התורה.

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים | אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ׃ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃ יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃ יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ | יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם׃

Keiner iſt wie Du unter den Göttern, o Herr! und Nichts wie Deine Werke! Dein Reich iſt ein Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrſchaft geht durch alle Geſchlechter. Der Ewige iſt Herrſcher, der Ewige war Herrſcher, der Ewige wird herrſchen in alle Zeit und Ewigkeit. Der Ewige wird Macht verleihen ſeinem Volke; der Ewige ſegne ſein Volk mit Frieden!

אַב הָרַחֲמִים. הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת־צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם׃ כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים׃

אב Vater des Erbarmens! Erweiſe Zijon Güte in Deiner Huld, baue die Mauern Jeruſchalajims. Denn auf Dich allein vertrauen wir, König, Gott, hoch und erhaben, Herr der Ewigkeiten!

(Beim Herausnehmen der Thorah ſagt man dieſes:)

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה | יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ׃ כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָם׃

ויהי Und es geſchah, wenn aufbrach die Bundeslade, da ſprach Moſcheh: Erhebe Dich, Ewiger, daß ſich zerſtreuen Deine Feinde, und flüchten, die Dich haſſen, vor Deinem Angeſichte. Denn von Zijon geht aus die Lehre und das Wort des Ewigen von Jeruſchalajim.

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ׃

Gelobt sei, der ertheilt hat die Lehre seinem Volke Jisrael in seiner Heiligkeit.

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת׃ נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה׃

Dreimal.

„Ewiger! Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue, der bewahret Huld bis ins tausendste Geschlecht, der verzeihet Sünde, Missethat und Vergehen.

רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנֵנוּ וְתֵן־לָנוּ שְׁאֵלָתֵנוּ, וּמְחַל עַל־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ וְעַל־כָּל־עֲוֹנוֹת אַנְשֵׁי בָּתֵּינוּ מְחִילָה בְּחֶסֶד מְחִילָה בְּרַחֲמִים, וְטַהֲרֵנוּ מֵחַטָּאֵינוּ וּמֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וּמִפְּשָׁעֵינוּ, וְזָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, וְזָכְרֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים וּלְשָׁלוֹם לְפַרְנָסָה וְכַלְכָּלָה, וְתֵן־לָנוּ לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לְלָבֹשׁ וְעֹשֶׁר וְכָבוֹד וְאֹרֶךְ יָמִים לַהֲגוֹת בְּתוֹרָתֶךָ וּלְקַיֵּם

Herr der Welten! Erfülle unsre Bitten zum Segen und gewähre unsern Wunsch. Gieb uns was wir erbitten, und verzeihe uns all unsere Sünden und all die Sünden der Leute unsres Hauses; gewähre uns Verzeihung in Liebe und Vergebung in Barmherzigkeit; reinige uns von unseren Sünden, Vergehungen und Missethaten. Denke unser in segensreichem Gedächtnisse vor Dir, und verhänge über uns Heil und Erbarmen; denke unser zu glücklichem, langem Leben und zum Frieden, zur Ernährung und Erhaltung; gieb uns Brot zum Essen und Gewand zur Bekleidung, Reichthum und Ehre und Lebensdauer, uns zu befleißigen Deiner Lehre und zu erfüllen

מִצְוֹתֶיהָ וְשַׂכְּלֵנוּ בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל עִמְקֵי סוֹדוֹתֶיהָ. וּשְׁלַח רְפוּאָה לְכָל־מַכְאוֹבֵינוּ וּתְבָרֵךְ אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ, וְתָגֵזוֹר עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנֶחָמוֹת וּתְבַטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת, וְתַטֶּה לֵב הַמַּלְכוּת וְיוֹעֲצֶיהָ וְשָׂרֶיהָ עָלֵינוּ לְטוֹבָה, אָמֵן וְכֵן יְהִי רָצוֹן:

ihre Gebote; gieb uns Einsicht und Verstand, um zu verstehen und einzusehen die Tiefen des in ihr verborgenen Geistes. Sende Heilung all unseren Schmerzen, und segne jegliches Werk unserer Hand. Fasse über uns segensvolle Beschlüsse zu Heil und Trost, und vereitle jeden über uns gefaßten bösen Beschluß, und lenke das Herz der Regierenden und ihrer Räthe und Angesehenen auf uns zum Heile. Amen! Und so sei es Dir wohlgefällig!

יְהִיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

יהי Mögen Dir wohlgefällig sein die Worte meines Mundes und das Sinnen meines Herzens, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: Dreimal.

ואני Und mein Gebet an Dich, o Ewiger, komme zur Gnadenzeit! O Gott, in der Fülle Deiner Gnade erhöre mich durch die treue Zuversicht Deines Heiles!

בָּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא. בָּרִיךְ כְּתָרֵךְ וְאַתְרֵךְ. יְהֵא רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפְרָקַן יְמִינָךְ אַחֲזִי לְעַמָּךְ בְּבֵית מִקְדָּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵי לָנָא מְטוּב נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין: יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא, וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא, לְמִרְחַם עֲלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי

Gelobt sei der Name des Weltenherrn, gelobt seiner Allmacht Krone und Stätte! Möge Deine Gnade sein mit Deinem Volke Israel in Ewigkeit, und die siegreiche Macht Deiner Rechten laß schauen Dein Volk in Deinem Heiligthume! Laß uns zuströmen den Segen Deiner Erleuchtung und nimm unser Gebet an in Liebe! Möge es Dein Wille sein, daß Du uns in Gnaden das Leben verlängerst, und laß mich meine Stelle haben in der Mitte der Frommen, daß Du Dich mein erbarmest, mich schützest und all die Meinigen und

וְדִי לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זַן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא. אַנְתְּ הוּא שַׁלִּיט עַל־כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל מַלְכְיָא וּמַלְכוּתָא דִּי־לָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָנְדָנָא קָמֵה וּמַקְמָא דִּיקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל אֱנָשׁ רְחֵצְנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא. אֶלָּא בֶּאֱלָהָא דִשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט. וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טָבָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא רָחֵץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אָמַר תְּשַׁבְּחָן: יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלֵם מִשְׁאֲלִין דְּלִבִּי וְלִבָּא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטָב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

Vorb. u. Gem. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי | אֱלֹהֵינוּ יי אֶחָד:

Vorb. u. Gem. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ קָדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ:

Vorb. גַּדְּלוּ לַיי אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

Gem. לְךָ יי הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה

die Deinem Volke Jisrael angehören. Du ja speisest Alle und verpflegest Alle, Du der Herrscher über Alles, Du der Herrschet über Könige, und die Herrschaft ist Dein. Ich stehe hier als Knecht des Heiligen, Hochgelobten. Vor ihm beuge ich mich und vor der Würde seiner Lehre zu jeglicher Zeit. Auf keinen Sterblichen verlasse ich mich, und auf Keinen, der Göttlichkeit sich zuspricht, lehne ich mich, — nur auf den Gott des Himmels, der da ist ein Gott in Wahrheit und dessen Propheten sind Wahrheit und der in reicher Fülle übt Thaten der Liebe und Wahrheit; auf ihn vertraue ich, und seinem Namen, dem heiligen und weihevollen, spende ich Loblieder. Möge es Dein Wille sein, daß Du öffnest mein Herz für die Lehre und erfüllest die Wünsche meines Herzens und des Herzens Deines ganzen Volkes Jisrael zum Guten, zum Leben und zum Frieden!

שמע (Vorb. u. Gem.) Höre, Jisrael! der Ewige unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

אחד (Vorb. u. Gem.) Einzig ist unser Gott, groß unser Herr, Heiliger, Erhabener sein Name!

גדלו (Vorb.) Erhebet den Ewigen mit mir! und seinen Namen wollen wir vereint verherrlichen.

לך (Gem.) Dein, o Ewiger, ist die Größe und die Stärke und die

וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ, לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל | לְרֹאשׁ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Herrlichkeit, die Macht und der Glanz, ja Dein Alles im Himmel und auf Erden, Dein, o Ewiger, ist die Herrschaft, und Du bist es, der sich erhebet über Alles als Haupt. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor dem Schemel seiner Füße! heilig ist Er. Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und bücket euch vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Gott.

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא: כִּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת: הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם: קָדְשָׁתוֹ עַל־הַחַיּוֹת וּקְדֻשָּׁתוֹ עַל־כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָל־חָי: וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֵהוּ עַיִן בְּעַיִן בְּשׁוּבוֹ אֶל־נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן: וְנֶאֱמַר, וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֶּר:

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, des von ihm geschützten, und gedenke des Bundes mit den urgewaltigen Ahnen und rette unsere Seelen vor bösen Stunden, und wende ab jede sündige Regung den von ihm Beschirmten, und begnadige uns zu steter Erhaltung, und erfülle unsere Wünsche in reichem Maße, in Heil und Erbarmen.

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּמִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אֵיתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן־הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיָגֵעַר בְּיֵצֶר הָרַע מִן־הַנְּשׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵיטַת עוֹלָמִים וְיַמְלֵא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ כְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

בהגיע הש״ץ על הביטה מניח סהדית על השלחן ופותח ואומר:

וַיַּעֲזֹר וְנָגֵן וְיוֹשִׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ. וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֹּל הָבוּ

גָּדֵל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה. כֹּהֵן קָרֵב. יַעֲמוֹד (סלוני בר סלוני הכהן) בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ:

Gem. וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

(Der zur Thorah Gerufene spricht:)

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:
Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:
(Gem) Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, für immer und ewig!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:
Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns erkoren aus allen Völkern und uns ertheilt hat seine Lehre. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat!

(Nach der Vorlesung.)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן־לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:
Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns ertheilt hat die Lehre der Wahrheit und das ewige Leben gepflanzt in unsere Mitte. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Lehre ertheilt hat.

Vorlesung aus der Thorah. — קורין בתורה בפ׳ וירא (בראשית כ״ב).

(1. B. M. Cap. 22.)

וַיְהִי אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת־אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי: וַיֹּאמֶר קַח־נָא אֶת־
Und es war nach diesen Begebenheiten, und Gott prüfte den Abraham und sprach zu ihm: Abraham! Und er sprach: Hier bin ich.

בְּנְךָ֞ אֶת־יְחִידְךָ֙ אֲשֶׁר־
אָהַ֣בְתָּ אֶת־יִצְחָ֔ק וְלֶךְ־לְךָ֖
אֶל־אֶ֣רֶץ הַמֹּרִיָּ֑ה וְהַעֲלֵ֤הוּ
שָׁם֙ לְעֹלָ֔ה עַ֚ל אַחַ֣ד הֶהָרִ֔ים
אֲשֶׁ֖ר אֹמַ֥ר אֵלֶֽיךָ׃ וַיַּשְׁכֵּ֤ם
אַבְרָהָם֙ בַּבֹּ֔קֶר וַיַּחֲבֹ֖שׁ
אֶת־חֲמֹר֑וֹ וַיִּקַּ֞ח אֶת־שְׁנֵ֤י
נְעָרָיו֙ אִתּ֔וֹ וְאֵ֖ת יִצְחָ֣ק בְּנ֑וֹ
וַיְבַקַּ֗ע עֲצֵי֙ עֹלָ֔ה וַיָּ֣קָם
וַיֵּ֔לֶךְ אֶל־הַמָּקוֹם֙ אֲשֶׁר־
אָמַר־לוֹ֖ הָאֱלֹהִֽים׃ ליום בַּיּ֣וֹם
הַשְּׁלִישִׁ֗י וַיִּשָּׂ֤א אַבְרָהָם֙
אֶת־עֵינָ֔יו וַיַּ֥רְא אֶת־הַמָּקוֹם֙
מֵרָחֹ֔ק׃ וַיֹּ֤אמֶר אַבְרָהָם֙ אֶל־
נְעָרָ֔יו שְׁבוּ־לָכֶ֥ם פֹּ֖ה עִם־
הַחֲמ֑וֹר וַאֲנִ֤י וְהַנַּ֙עַר֙ נֵלְכָ֣ה
עַד־כֹּ֔ה וְנִשְׁתַּחֲוֶ֖ה וְנָשׁ֥וּבָה
אֲלֵיכֶֽם׃ וַיִּקַּ֣ח אַבְרָהָ֗ם אֶת־
עֲצֵי֙ הָעֹלָ֔ה וַיָּ֖שֶׂם עַל־
יִצְחָ֣ק בְּנ֑וֹ וַיִּקַּ֨ח בְּיָד֜וֹ אֶת־
הָאֵ֗שׁ וְאֶת־הַמַּאֲכֶ֙לֶת֙ וַיֵּלְכ֣וּ
שְׁנֵיהֶ֔ם יַחְדָּֽו׃ וַיֹּ֤אמֶר יִצְחָק֙
אֶל־אַבְרָהָ֣ם אָבִ֔יו וַיֹּ֖אמֶר
אָבִ֑י וַיֹּ֣אמֶר הִנֵּ֔נִי בְּנִ֖י
וַיֹּ֗אמֶר הִנֵּ֤ה הָאֵשׁ֙ וְהָעֵצִ֔ים

Und Er sprach: Nimm doch deinen Sohn, deinen einzigen, den du liebst, den Jizchak, und gehe hin in das Land Morijah, und bringe ihn dort zum Opfer auf einem der Berge, den ich dir ansagen werde. Und Abraham stand Morgens früh auf und sattelte seinen Esel und nahm seine beiden Diener mit sich und seinen Sohn Jizchak, und spaltete Holz zum Opfer, und machte sich auf und ging an den Ort, den ihm Gott angesagt hatte.

ביום Am dritten Tage, da erhob Abraham seine Augen und sah den Ort von ferne. Und Abraham sprach zu seinen Dienern: Bleibet hier bei dem Esel! und ich und der Knabe, wir wollen gehen bis dorthin; wenn wir angebetet, kehren wir zurück zu euch. Und Abraham nahm das Holz des Ganzopfers und legte es auf Jizchak, seinen Sohn; aber in seine Hand nahm er das Feuer und das Schlachtmesser, und sie giengen beide zusammen. Und Jizchak sprach zu Abraham, seinem Vater, und sagte: Mein Vater! Und er sprach: Hier bin ich, mein Sohn! Er aber sprach: Siehe, hier das Feuer und das Holz!

וְאַיֵּה הַשֶּׂה לְעֹלָה׃ וַיֹּאמֶר
אַבְרָהָם אֱלֹהִים יִרְאֶה־לּוֹ
הַשֶּׂה לְעֹלָה בְּנִי וַיֵּלְכוּ
שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו׃ ישראל וַיָּבֹאוּ
אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ
הָאֱלֹהִים וַיִּבֶן שָׁם אַבְרָהָם
אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת־
הָעֵצִים וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק
בְּנוֹ וַיָּשֶׂם אֹתוֹ עַל־
הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לָעֵצִים׃
וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת־יָדוֹ
וַיִּקַּח אֶת־הַמַּאֲכֶלֶת לִשְׁחֹט
אֶת־בְּנוֹ׃ וַיִּקְרָא אֵלָיו
מַלְאַךְ יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם
וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם | אַבְרָהָם
וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי׃ וַיֹּאמֶר אַל־
תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנַּעַר
וְאַל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה כִּי |
עַתָּה יָדַעְתִּי כִּי־יְרֵא אֱלֹהִים
אַתָּה וְלֹא חָשַׂכְתָּ אֶת־בִּנְךָ
אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי׃ וַיִּשָּׂא
אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו וַיַּרְא
וְהִנֵּה־אַיִל אַחַר נֶאֱחַז
בַּסְּבַךְ בְּקַרְנָיו וַיֵּלֶךְ
אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת־הָאַיִל

wo aber ist das Lamm zum Opfer? Und Abraham sprach: Gott wird sich ersehen das Lamm zum Opfer, mein Sohn! Und sie giengen beide zusammen.

ויבאו Und sie kamen an den Ort, den ihm Gott angesagt hatte, und Abraham baute dort den Altar und legte das Holz zurecht, und band seinen Sohn Jizchak und legte ihn auf den Altar über das Holz. Und Abraham streckte seine Hand aus und nahm das Messer, seinen Sohn zu schlachten. Da rief ein Engel des Ewigen vom Himmel ihm zu und sprach: Abraham! Abraham! Und er sprach: Hier bin ich. Und jener sprach: Strecke nicht deine Hand nach dem Knaben aus und thue ihm nicht das Geringste! denn nun weiß Ich, daß du gottesfürchtig bist; denn du hast mir nicht verweigert deinen Sohn, deinen einzigen. Da erhob Abraham seine Augen und schauete, und siehe da, ein Widder, der hernach hängen blieb im Dickicht an den Hörnern! Da gieng Abraham hin und nahm den Widder

וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַּחַת בְּנוֹ׃
וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם
הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר
יֵאָמֵר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה
יֵרָאֶה׃ רביעי וַיִּקְרָא מַלְאַךְ
יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם שֵׁנִית
מִן־הַשָּׁמָיִם׃ וַיֹּאמֶר בִּי
נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוָה כִּי יַעַן
אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר
הַזֶּה וְלֹא חָשַׂכְתָּ אֶת־בִּנְךָ
אֶת־יְחִידֶךָ׃ כִּי־בָרֵךְ
אֲבָרֶכְךָ וְהַרְבָּה אַרְבֶּה
אֶת־זַרְעֲךָ כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם
וְכַחוֹל אֲשֶׁר עַל־שְׂפַת הַיָּם
וְיִרַשׁ זַרְעֲךָ אֵת שַׁעַר
אֹיְבָיו׃ וְהִתְבָּרְכוּ בְזַרְעֲךָ
כֹּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ עֵקֶב אֲשֶׁר
שָׁמַעְתָּ בְּקֹלִי׃ וַיָּשָׁב
אַבְרָהָם אֶל־נְעָרָיו וַיָּקֻמוּ
וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל־בְּאֵר שָׁבַע
וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בִּבְאֵר
שָׁבַע׃ חמישי פ

וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה וַיֻּגַּד לְאַבְרָהָם לֵאמֹר
הִנֵּה יָלְדָה מִלְכָּה גַּם־הִוא

und brachte ihn zum Opfer statt seines Sohnes. Und Abraham nannte den Namen dieses Ortes: Der Ewige wird ersehen! so heute gesprochen wird: Auf dem Berge des Ewigen erscheint man.

ויקרא Und ein Engel des Ewigen rief dem Abraham zu vom Himmel zum zweiten Mal, und sprach: Bei mir hab' Ich geschworen, ist der Spruch des Ewigen, daß, weil du dieses gethan hast, und hast nicht verweigert deinen Sohn, deinen einzigen, daß Ich dich segnen werde und mehren deinen Samen wie die Sterne des Himmels und wie den Sand, der am Rande des Meeres, und besitzen wird dein Same das Thor seiner Feinde. Und sich segnen werden mit deinem Samen, alle Völker der Erde, zum Lohne, daß du gehorcht hast meiner Stimme. Und Abraham kehrte zurück zu seinen Dienern, und sie erhoben sich und gingen nach Beer-Scheba, und Abraham blieb in Beer-Scheba.

ויהי Und es war nach diesen Begebenheiten, da wurde berichtet dem Abraham also: Siehe, geboren hat Milkah

בָּנִים לְנָחוֹר אָחִיךָ: אֶת־ עוּץ בְּכֹרוֹ וְאֶת־בּוּז אָחִיו וְאֶת־קְמוּאֵל אֲבִי אֲרָם: וְאֶת־כֶּשֶׂד וְאֶת־חֲזוֹ וְאֶת־ פִּלְדָּשׁ וְאֶת־יִדְלָף וְאֶת בְּתוּאֵל: וּבְתוּאֵל יָלַד אֶת־ רִבְקָה שְׁמֹנָה אֵלֶּה יָלְדָה מִלְכָּה לְנָחוֹר אֲחִי אַבְרָהָם: וּפִילַגְשׁוֹ וּשְׁמָהּ רְאוּמָה וַתֵּלֶד גַּם־הִוא אֶת־טֶבַח וְאֶת־גַּחַם וְאֶת־תַּחַשׁ וְאֶת־ מַעֲכָה:

auch sie Söhne deinem Bruder Nachor: Uz, seinen Erstgebornen, und Bus, seinen Bruder, und Kemuel, den Stammvater von Aram. Und Kesed und Chaso und Pildasch und Jidlaf und Bethuel; und Bethuel zeugte Ribkah. Diese acht gebar Milkah dem Nachor, dem Bruder Abrahams. Und sein Kebsweib, mit Namen Reumah, auch sie gebar den Tebach und den Gacham und den Tachasch und den Maachah.

Die zweite Thorahrolle wird zur ersten gelegt, das halbe Kaddisch gesprochen, hierauf das erste Sepher emporgehoben u. zusammengerollt, dann das zweite geöffnet und der Text (4. B. M. 29, 1—6) für den Maphtir gelesen.

(4. Mos 29, 1—6.)

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל: וְעִשָּׂרוֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד

וּבחדש Und im siebenten Monate, am Ersten des Monats, sollt ihr heilige Berufung haben; keine Arbeitsverrichtung sollt ihr thun: ein Tag des Posaunenblasens sei er euch. Und opfert als Ganzopfer zum Wohlgeruch dem Ewigen einen jungen Farren, einen Widder, sieben einjährige Schafe ohne Fehl. Und ihr Speiseopfer: Kernmehl, eingerührt mit Öl, drei Zehntel zum Farren, zwei Zehntel zum Widder und ein Zehntel zu jedem Schafe von den

לִשְׁבָעַת הַכְּבָשִׂים: וּשְׂעִיר־
עִזִּים אֶחָד חַטָּאת לְכַפֵּר
עֲלֵיכֶם: מִלְבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ
וּמִנְחָתָהּ וְעֹלַת הַתָּמִיד
וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם
כְּמִשְׁפָּטָם לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה
לַיהוָה:

sieben Schafen. Und einen Ziegenbock als Sühnopfer, euch zu sühnen. Außer dem Ganzopfer des Neumondes und seinem Speiseopfer und dem beständigen Ganzopfer und seinem Speiseopfer und den Spenden dazu nach Vorschrift, zum Wohlgeruch eine Feuergabe dem Ewigen.

(Wenn die Thorah erhoben wird, spricht die Gemeinde:)

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם
מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
עַל־פִּי יְיָ בְּיַד־מֹשֶׁה: עֵץ־
חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ
וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ
דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ
בְּשְׂמֹאולָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד:
יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל
תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

וזאת Und das ist die Lehre, die Moscheh vorgelegt den Kindern Jisrael auf den Befehl des Ewigen durch Moscheh. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth und all ihre Bahnen Frieden. Dauer der Tage in ihrer Rechten, in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige hat es gewollt um seiner Gerechtigkeit willen; Er erhebt die Lehre und verherrlicht sie.

(Segensspruch vor der Haftarah).

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה
בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת
בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַבּוֹחֵר
בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ

בורוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der erwählt hat die wahren Propheten und Wohlgefallen gefunden an ihren Worten, den in Wahrhaftigkeit gesprochenen. Gelobt seist Du, o Ewiger, der erkoren die Thorah und Moscheh, seinen Knecht, und

וּבִישָׁרְאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי
הָאֱמֶת וָצֶדֶק׃

הפטרת יום ב׳ של ראש השנה
(ירמיה ל״א ב׳—כ׳).

כֹּה אָמַר יְהוָה
מָצָא חֵן בַּמִּדְבָּר עַם
שְׂרִידֵי חָרֶב הָלוֹךְ
לְהַרְגִּיעוֹ יִשְׂרָאֵל׃
מֵרָחוֹק יְהוָה נִרְאָה
לִי וְאַהֲבַת עוֹלָם
אֲהַבְתִּיךְ עַל־כֵּן
מְשַׁכְתִּיךְ חָסֶד׃ עוֹד
אֶבְנֵךְ וְנִבְנֵית
בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל עוֹד
תַּעְדִּי תֻפַּיִךְ וְיָצָאת
בְּמְחוֹל מְשַׂחֲקִים׃
עוֹד תִּטְּעִי כְרָמִים
בְּהָרֵי שֹׁמְרוֹן נָטְעוּ
נֹטְעִים וְחִלֵּלוּ׃ כִּי
יֶשׁ־יוֹם קָרְאוּ נֹצְרִים
בְּהַר אֶפְרַיִם קוּמוּ
וְנַעֲלֶה צִיּוֹן אֶל־יְהוָה

Jisrael, sein Volk, und die Propheten der Treue und Wahrheit. —

Haftarah.

(Jerem. 31, 2—20.)

כה Also spricht der Ewige: Es hat Gnade gefunden in der Wüste ein Volk dem Schwerte Entronnener, da es zur Ruhe hingeht, Jisrael. — Aus der Ferne ist mir erschienen der Ewige. Ja, mit ewiger Liebe liebt' Ich dich, darum zog Ich dir nach mit Huld. Wiederum werde Ich dich bauen, daß du gebauet bleibest, Jungfrau Jisrael! wiederum sollst du anlegen deine Pauken und ausziehen im Reigen der Fröhlichen. Wiederum sollst du Weinberge pflanzen auf dem Gebirge Schomeron; was die Pflanzer gepflanzet, das sollen sie lösen. Denn da ist der Tag! — rufen die Wächter auf dem Gebirge Efrajim; — auf, und lasset uns ziehen nach Zijon zu dem Ewigen, unserem Gott!

אֱלֹהֵינוּ׃ כִּי־כֹה | אָמַר
יְהוָה רָנּוּ לְיַעֲקֹב
שִׂמְחָה וְצַהֲלִי בְּרֹאשׁ
הַגּוֹיִם הַשְׁמִיעוּ הַלֵּלוּ
וְאִמְרוּ הוֹשַׁע יְהוָה
אֶת־עַמְּךָ אֵת שְׁאֵרִית
יִשְׂרָאֵל׃ הִנְנִי מֵבִיא
אוֹתָם מֵאֶרֶץ צָפוֹן
וְקִבַּצְתִּים מִיַּרְכְּתֵי־
אֶרֶץ בָּם עִוֵּר וּפִסֵּחַ
הָרָה וְיֹלֶדֶת יַחְדָּו
קָהָל גָּדוֹל יָשׁוּבוּ
הֵנָּה׃ בִּבְכִי יָבֹאוּ
וּבְתַחֲנוּנִים אוֹבִילֵם
אוֹלִיכֵם אֶל־נַחֲלֵי
מַיִם בְּדֶרֶךְ יָשָׁר לֹא
יִכָּשְׁלוּ בָהּ כִּי־הָיִיתִי
לְיִשְׂרָאֵל לְאָב וְאֶפְרַיִם
בְּכֹרִי הוּא׃ שִׁמְעוּ
דְבַר־יְהוָה גּוֹיִם
וְהַגִּידוּ בָאִיִּים

— Denn also spricht der Ewige: Jauchzet Jaakob zu mit Freude und jubelt an der Spitze der Völker! verkündet, preiset und sprechet: Hilf, o Ewiger, Deinem Volke, dem Ueberreste Jisraels! — Siehe, Ich bringe sie aus dem Lande des Nordens und sammle sie von den Enden der Erde, darunter Blinde und Lahme, Schwangere und Gebärerin zumal: eine große Schaar sollen sie hierher zurückkehren. Mit Weinen kommen sie, und unter Flehen bringe Ich sie herbei, führe sie zu Wasserbächen auf geradem Wege, auf dem sie nicht straucheln; denn Ich bin Jisrael zum Vater geworden, und Efrajim ist mein Erstgeborner. Höret das Wort des Ewigen, Völker! und meldet in den fernen

מַפְרֵ֖ק וְאֹמְרוּ֙ מְזֶ֣רֵה יִשְׂרָאֵ֔ל יְקַבְּצֶ֑נּוּ וּשְׁמָרוֹ֙ כְּרֹעֶ֣ה עֶדְרֽוֹ׃ כִּֽי־פָדָ֤ה יְהוָה֙ אֶת־יַעֲקֹ֔ב וּגְאָלוֹ֙ מִיַּ֣ד חָזָ֔ק מִמֶּֽנּוּ׃ וּבָ֣אוּ וְרִנְּנ֗וּ בִּמְר֤וֹם־צִיּוֹן֙ וְנָהֲר֣וּ אֶל־ט֔וּב יְהוָ֖ה עַל־דָּגָ֣ן וְעַל־תִּיר֑שׁ וְעַל־יִצְהָ֙ר וְעַל־בְּנֵי־צֹ֣אן וּבָקָ֔ר וְהָיְתָ֤ה נַפְשָׁם֙ כְּגַ֣ן רָוֶ֔ה וְלֹא־יוֹסִ֥יפוּ לְדַאֲבָ֖ה עֽוֹד׃ אָ֣ז תִּשְׂמַ֤ח בְּתוּלָה֙ בְּמָח֔וֹל וּבַחֻרִ֥ים וְזְקֵנִ֖ים יַחְדָּ֑ו וְהַפַּכְתִּ֤י אֶבְלָם֙ לְשָׂשׂ֔וֹן וְנִחַמְתִּ֖ים וְשִׂמַּחְתִּ֥ים מִיגוֹנָֽם׃ וְרִוֵּיתִ֥י נֶ֙פֶשׁ֙ הַכֹּהֲנִ֣ים דָּ֔שֶׁן וְעַמִּ֖י אֶת־טוּבִ֣י יִשְׂבָּ֑עוּ

Eilanden und sprechet: Er, der Jisrael zerstreuet, sammelt es und hütet es, wie ein Hirt seine Heerde. Denn erlöset hat der Ewige Jaakob und es befreit aus der Hand des Mächtigern. Und sie kommen und jauchzen auf der Höhe Zijons, und strömen herbei zum Segen des Ewigen an Korn und an Most und an Oliven und an jungen Schafen und Rindern, und sie werden gleich sein einem getränkten Garten, und nicht sollen sie mehr schmachten. Dann freuet sich die Jungfrau im Reigentanz, und Jünglinge und Alte zumal, und Ich wandle ihre Trauer in Wonne und tröste sie und erfreue sie nach ihrem Kummer. Und Ich sättige die Priester mit Mark, und mein Volk — an meinem Segen soll

נְאֻם־יְהוָה׃ כֹּה | אָמַר
יְהוָה קוֹל בָּרָמָה
נִשְׁמָע נְהִי בְכִי
תַמְרוּרִים רָחֵל
מְבַכָּה עַל־בָּנֶיהָ
מֵאֲנָה לְהִנָּחֵם עַל־
בָּנֶיהָ כִּי אֵינֶנּוּ׃ כֹּה |
אָמַר יְהוָה מִנְעִי
קוֹלֵךְ מִבֶּכִי וְעֵינַיִךְ
מִדְּמָעָה כִּי יֵשׁ שָׂכָר
לִפְעֻלָּתֵךְ נְאֻם־יְהוָה
וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיֵב׃
וְיֵשׁ־תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֵךְ
נְאֻם־יְהוָה וְשָׁבוּ בָנִים
לִגְבוּלָם׃ שָׁמוֹעַ
שָׁמַעְתִּי אֶפְרַיִם
מִתְנוֹדֵד יִסַּרְתַּנִי
וָאִוָּסֵר כְּעֶגֶל לֹא
לָמֵד הֲשִׁיבֵנִי
וְאָשׁוּבָה כִּי אַתָּה
יְהוָה אֱלֹהָי׃ כִּי־

es sich sättigen, ist der Spruch des Ewigen. — Also spricht der Ewige: Eine Stimme der Klage wird zu Ramah gehört, bitterlich Weinen; Rachel weint um ihre Kinder: sie verweigert es, sich trösten zu lassen um ihre Kinder, denn sie sind dahin. Also spricht der Ewige: Halte zurück deine Stimme vom Weinen und deine Augen von Thränen! denn ein Lohn ist für Dein Thun, ist der Spruch des Ewigen, und sie werden zurückkehren aus dem Lande des Feindes. Und Hoffnung ist für Deine Zukunft, ist der Spruch des Ewigen, und es werden zurückkehren die Kinder in ihr Gebiet! — Gehört habe Ich Efrajim klagen: Du hast mich gezüchtiget, und ich bin gezüchtiget worden, wie ein ungebändigtes Kalb. Führe mich zurück, und ich will zurückkehren; denn Du bist der Ewige, mein Gott.

אַחֲרֵי שׁוּבִי נִחַמְתִּי
וְאַחֲרֵי הִוָּדְעִי סָפַקְתִּי
עַל־יָרֵךְ בַּשְׁתִּי וְגַם־
נִכְלַמְתִּי כִּי נָשָׂאתִי
חֶרְפַּת נְעוּרָי: הֲבֵן
יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם
יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־
מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר
אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן
הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם
אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְהוָה:

Denn nachdem ich zurückgekehrt, bereue ich, und nachdem ich gewitzigt worden, schlag' ich auf die Hüfte; beschämt bin ich und erröthe, denn ich trage die Schande meiner Jugend. — Ist mir nicht ein theurer Liebkosung, daß, so wie ich nur von ihm rede, wenn Ich noch eben sein mich erinnere, mein Inneres nach ihm sich regt? Ja, erbarmen, erbarmen werde Ich mich sein! ist der Spruch des Ewigen.

(Segenssprüche nach der Haftarah.)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם, צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים,
צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת, הָאֵל
הַנֶּאֱמָן, הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה,
הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם, שֶׁכָּל־
דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, Hort aller Ewigkeiten, gerecht in allen Zeiten, Du treuer Gott! der spricht und vollbringt, verheißt und erfüllt, daß jegliches Wort ist Wahrheit und Gerechtigkeit.

נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ,
וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ, וְדָבָר אֶחָד
מִדְּבָרֶיךָ (אָחוֹר) לֹא־יָשׁוּב
רֵיקָם, כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן
(וְרַחֲמָן) אָתָּה, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ

Bewährt bist Du, Ewiger, unser Gott! bewährt Dein Wort, und nicht einer Deiner Aussprüche kehrt unerfüllt zurück; denn Du, o Gott und König, bist bewährt und barmherzig. Gelobt seist Du, Ewiger

הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו׃
רַחֵם עַל־צִיּוֹן, כִּי הִיא
בֵּית חַיֵּינוּ, וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ
תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ,
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן
בְּבָנֶיהָ׃

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלְיָהוּ
הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ, וּבְמַלְכוּת
בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ, בִּמְהֵרָה
יָבֹא וְיָגֶל לִבֵּנוּ, עַל־כִּסְאוֹ
לֹא־יֵשֵׁב זָר, וְלֹא־יִנְחֲלוּ
עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ,
כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ
לוֹ שֶׁלֹּא־יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם
וָעֶד, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן
דָּוִד׃

עַל־הַתּוֹרָה וְעַל־הָעֲבוֹדָה
וְעַל־הַנְּבִיאִים וְעַל־יוֹם
הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ לָנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת,
עַל־הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ,
יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל־חַי
תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד, וּדְבָרְךָ
אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד׃ בָּרוּךְ

o Gott, bewährt in all seinen Aussprüchen.

רחם Erbarme Dich über Zijon, das ist ja die Stätte unseres Lebens, und der Seelenbetrübten hilf auf bald in unseren Tagen! Gelobt seist Du, o Ewiger, der erfreut Zijon durch seine Kinder!

שמחנו Erfreue uns, Ewiger, unser Gott, durch Elijahu, den Propheten, Deinen Knecht, und durch das Reich des Hauses Davids, Deines Gesalbten! Möge er bald herbeikommen, und frohlocken unser Herz. Auf seinem Thron dann sitzet kein Fremder, und nicht werden fürder Andere in seine Herrlichkeit sich theilen. Denn bei Deinem heiligen Namen hast Du ihm geschworen, daß nicht verlöschen soll sein Licht in alle Zeit und Ewigkeit. Gelobt seist Du, o Ewiger, Schild des David!

על Für die Gotteslehre, den Gottesdienst und das Prophetenwort und für diesen Tag des Gedächtnisses den Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott, zur Ehre und Verherrlichung, — für alles das, Ewiger, unser Gott, danken wir Dir und segnen Dich. Gebenedeiet sei Dein Name in dem Munde alles Lebenden beständig und in alle Zeit und Ewigkeit! Dein Wort ja ist Wahrheit und für ewig be-

אַתָּה יְיָ, מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ, מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

stehend. Gelobt seist Du, Ewiger, König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbath und) Jisrael und den Tag des Gedächtnisses.

(Am Sabbath werden die folgenden drei Stücke gebetet)

יְקוּם פּוּרְקָן מִן־שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִשְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מִעַלְיָא. זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא וְרָעָא דִי לָא־יִפְסַק וְדִי לָא־יִבְטֵל מִפִּתְגָמֵי אוֹרַיְתָא. לְמָרָן וְרַבָּנָן חֲבִירְתָא קַדִּישְׁתָא דִי בְּאַרְעָא יִשְׂרָאֵל וְדִי בְבָבֶל. לְרֵישֵׁי כַלֵּי וּלְרֵישֵׁי גָלוּתָא וּלְרֵישֵׁי מְתִיבְתָא וּלְדַיָּנֵי דִי־בָבָא. לְכָל־תַּלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל־תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל מָן־דְּעָסְקִין בְּאוֹרַיְתָא. מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְהוֹן וְיִפֵּישׁ חַיֵּיהוֹן וְיִשְׁנָא יוֹמֵיהוֹן וְיִתֵּן אַרְכָה לִשְׁנֵיהוֹן וְיִתְפְּרְקוּן וְיִשְׁתֵּיזְבוּן מִן־כָּל־עָקָא וּמִן־כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין. מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְּסַעֲדְהוֹן כָּל־זְמַן וְעָדָן וְנֹאמַר אָמֵן:

יְקוּם פּוּרְקָן מִן־שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִשְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מִעַלְיָא. זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא וְרָעָא דִי לָא־יִפְסַק וְדִי לָא־יִבְטֵל מִפִּתְגָמֵי אוֹרַיְתָא. לְכָל־קְהָלָא קַדִּישָׁא הָדֵן רַבְרְבֵיָא עִם זְעִרְיָא טַפְלָא וּנְשֵׁיָא. מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְכוֹן יְפִישׁ חַיֵּיכוֹן וְיִשְׁנָא יוֹמֵיכוֹן וְיִתֵּן אַרְכָה לִשְׁנֵיכוֹן וְתִתְפְּרְקוּן וְתִשְׁתֵּיזְבוּן מִן־כָּל־עָקָא וּמִן־כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין. מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְּסַעֲדְכוֹן כָּל־זְמַן וְעָדָן וְנֹאמַר אָמֵן:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרֵךְ אֶת־כָּל־הַקָּהָל הַקָּדִישׁ הַזֶּה עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ הֵם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וְכֹל אֲשֶׁר לָהֶם. וּמִי שֶׁמְּיַחֲדִים בָּתֵּי כְנֵסִיוֹת לְתְפִלָּה וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה וּפַת לְאוֹרְחִים וּצְדָקָה לָעֲנִיִּים. וְכָל־מִי שֶׁעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר בֶּאֱמוּנָה. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם וְיָסִיר מֵהֶם כָּל־מַחֲלָה וְיִרְפָּא לְכָל־גּוּפָם וְיִסְלַח לְכָל־עֲוֹנָם וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל־מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם עִם כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם וְנֹאמַר אָמֵן:

תְּפִלָּה בַּעַד שְׁלוֹם הָאָרֶץ

אֲדוֹן עוֹלָם וְאַב הָרַחֲמִים. הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ וּלְאֵין אוֹנִים עָצְמָה יַרְבֶּה. הַנּוֹתֵן חָכְמָה לַנְּבוֹנִים עֹז וְהוֹד לַמּוֹשְׁלִים הָרֵק נָא אֶת שָׁפַע בִּרְכוֹתֶיךָ עַל

אֶרֶץ מוֹלַדְתֵּנוּ הָאֲהוּבָה

רַפֵּא אֶת שִׁבְרָהּ, הָקֵם אוֹתָהּ מִשְׁפְּלוּתָהּ וְהָרֵם קַרְנָהּ בְּכָבוֹד. שְׁלַח אוֹרְךָ וַאֲמִתְּךָ לְכָל הַשָּׂרִים וְהַפְּקִידִים הַנִּבְחָרִים, הַדּוֹאֲגִים לְטוֹבַת הָעָם וְהַמְּדִינָה. חַזֵּק וְעוֹרֵם לָשִׂים מִשְׁטָר בָּאָרֶץ וּלְהַשְׁכִּין שָׁלוֹם וְאַחֲוָה בֵּין כָּל יוֹשְׁבֶיהָ. בָּרֵךְ אֶת מַעֲשֵׂיהֶם וּפְעַל יְדֵיהֶם תִּרְצֶה. אָנָּא שָׂא נַם לְכָל עַמֵּי הַתֵּבֵל וְרוּחַ נָכוֹן חַדֵּשׁ בְּקִרְבָּם וְיַעֲשׂוּ כֻּלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לְהַכְרִית חֶרֶב מִן הָאָרֶץ וּתְרוּעַת מִלְחָמָה לֹא תִשָּׁמַע עוֹד. בְּיָמֵינוּ תִּוָּשַׁע יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֹּן לָבֶטַח וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְכֵן יְהִי רָצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

Allgütiger, der Du Kraft und Heil verleiheſt den Menſchenkindern, Weisheit, Macht und Würde der Obrigkeit, ſpende die Fülle Deines Segens

unſerem geliebten Vaterlande,

ſowie den geſetzlichen Behörden, denen die Fürſorge für des Reiches und Landes Wohl und Ordnung obliegt. Laſſe, o Herr, den Geiſt des Friedens und der Eintracht, der Liebe und Gerechtigkeit überall herrſchen, auf daß ſich das Vaterland von ſeinem Falle wieder erhebe zu hoher Blüte und zu einem neuen Aufſchwung in allen Werken des Guten und Edlen. Amen!

סדר תקיעת שופר.

In einigen Gemeinden wird dieser Psalm siebenmal gebetet.

(מז) לַמְנַצֵּחַ לִבְנֵי־קֹרַח מִזְמוֹר: כָּל־הָעַמִּים תִּקְעוּ־כָף הָרִיעוּ לֵאלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה: כִּי־יְיָ עֶלְיוֹן נוֹרָא מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־הָאָרֶץ: יַדְבֵּר עַמִּים תַּחְתֵּינוּ וּלְאֻמִּים תַּחַת רַגְלֵינוּ: יִבְחַר־לָנוּ אֶת־נַחֲלָתֵנוּ אֶת־גְּאוֹן יַעֲקֹב אֲשֶׁר־אָהֵב סֶלָה: עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: זַמְּרוּ אֱלֹהִים זַמֵּרוּ זַמְּרוּ לְמַלְכֵּנוּ זַמֵּרוּ: כִּי מֶלֶךְ כָּל־הָאָרֶץ אֱלֹהִים זַמְּרוּ מַשְׂכִּיל: מָלַךְ אֱלֹהִים עַל־גּוֹיִם אֱלֹהִים יָשַׁב | עַל־כִּסֵּא קָדְשׁוֹ: נְדִיבֵי עַמִּים | נֶאֱסָפוּ עַם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם כִּי לֵאלֹהִים מָגִנֵּי־אָרֶץ מְאֹד נַעֲלָה:

תחנה לתוקע קודם התקיעות.

רבון העולמים אתה צויתנו בתורתך הקדושה לתקוע בשופר לפניך ביום הזכרון הזה ככתוב ובחדש השביעי באחד לחדש מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם. ובדברי קדשך כתוב לאמר תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב. ונאמר אשרי העם ידעי תרועה ״ באור פניך יהלכון. בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו. כי תפארת עזמו אתה וברצונך תרום קרננו: ובכן יהי רצון מלפניך ״ אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב שתהא השעה הזאת שעת רחמים ועת רצון מלפניך ויעלה זכרונינו לפניך לרחמים ולרצון ככתוב בתורתך והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם. ונאמר ונזכרתם לפני ״ אלהיכם ונושעתם מאיביכם. כלה כל צר ומשטין מעלינו וסתום פי אויבינו ומקטרגינו. וזכרנו לחיים טובים ולשלום ביום הזכרון הזה. הרם קרן ישראל עמך ומלוך אתה עלינו ברחמים. ותשב על כסא רחמים. ובמקום דין תעשה רחמים. ברוך אתה בעל הרחמים:

קוֹלִי שָׁמַעְתָּ אַל־תַּעֲלֵם אָזְנְךָ לְרַוְחָתִי לְשַׁוְעָתִי: (איכה ג׳ נ״ו)

רֹאשׁ־דְּבָרְךָ אֱמֶת וּלְעוֹלָם כָּל־מִשְׁפַּט צִדְקֶךָ: (תהלים קי״ט ק״ס)

עֲרֹב עַבְדְּךָ לְטוֹב אַל־יַעַשְׁקֻנִי זֵדִים: (תהלים קי״ט קכ״ב)

שָׂשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: (תהלים קי״ט קס״ב)

טוּב טַעַם וָדַעַת לַמְּדֵנִי כִּי בְמִצְוֹתֶיךָ הֶאֱמָנְתִּי: (תהלים קי״ט ס״ו)

נְדָבוֹת פִּי רְצֵה־נָא יְיָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ לַמְּדֵנִי: (תהלים קי״ט ק״ח)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לִשְׁמוֹעַ קוֹל שׁוֹפָר:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁהֶחֱיָנוּ
וְקִיְּמָנוּ וְהִגִּיעָנוּ לַזְּמַן הַזֶּה:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:
תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:
תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

שב

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּקִיעַת קְ״שׁ״רְ״קְ
שֶׁאֲנַחְנוּ תּוֹקְעִים הַיּוֹם תַּעֲשֶׂה מְמֻנָּה עֲטָרָה עַל יַד הַמְּטוּנָּה
שרש״ה לִהְיוֹת עוֹלָה וְלֵישֵׁב בְּרֹאשׁ אֱלֹהַי וְיַעֲשֶׂה עִמָּנוּ אוֹת
לְטוֹבָה וְיִמָּלֵא עָלֵינוּ רַחֲמִים. בָּרוּךְ בַּעַל הָרַחֲמִים:

תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:
תקיעה: שברים: תקיעה:

שב

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּקִיעַת קְ״שׁ״רְ״קְ
שֶׁאֲנַחְנוּ תּוֹקְעִים הַיּוֹם תְּהֵא מְרוּקֶמֶת עַל הַיְרִיעָה עַל יַד
אַלְיָהוּ זָכוּר לַטּוֹב וישו״ע שַׂר הַפָּנִים וְשַׂר מטטרו״ן וְהִמָּלֵא
עָלֵינוּ בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה בַּעַל הָרַחֲמִים:

תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה:
תקיעה: תרועה: תקיעה גדולה:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיַּעֲלוּ אֵלּוּ
הַמַּלְאָכִים הַיּוֹצְאִים מִן־הַשּׁוֹפָר וּמִן־הַתְּקִיעָה וּמִן־הַשְּׁבָרִים וּמִן־

הַתְּרוּעָה וּמַן קְשִׁירָק וּמַן קְשִׁקְ וּמַן קְרִיק לְפָנֶיךָ כְּפָאבְזוּךָ
וְיַמְלִיצוּ טוֹב בַּעֲדֵנוּ לְכַפֵּר עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ:

Vorb. u. Gemeinde
אַשְׁרֵי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה יְיָ בְּאוֹר־פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן:

(* אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

(קטה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לָעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר:
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ:
חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדַל־חָסֶד: טוֹב־יְיָ לַכֹּל
וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ:
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר:
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל
אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרָאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים

---

*יונדלוחך נתיב. יונדול כתיב.

*) Ueberſetzung ſiehe S. 46.

יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(Der Vorbeter beim Zurücktragen der Thorah.)

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ.

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ: (כד) לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנָהּ: מִי־יַעֲלֶה בְהַר יְיָ וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁיו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: *נפשי קרי. *דרשו כתיב

יהללו Sie ſollen loben des Ewigen Namen; denn erhaben iſt ſein Name allein.

הודו (Gem.) Seine Majeſtät iſt über Himmel und Erde. Und Er erhöht das Horn ſeines Volkes, Ruhm all ſeinen Frommen, den Kindern Jisrael, dem ihm nahen Volke. Hallelujah!

לדוד (Ps. 24) Von David, ein Pſalm. Des Ewigen iſt die Erde und was ſie füllet, das Erdenrund und ſeine Bewohner. Denn Er hat ſie über Meeren gegründet und über Strömen ſie befeſtigt. Wer gehet hinauf auf den Berg des Ewigen, und wer ſtehet auf ſeiner heiligen Stätte? Wer rein an Händen und lautern Herzens iſt, der nicht nach Eitlem Verlangen trägt und nicht ſchwöret zum Truge. Er erhält Segen vom Ewigen und Hülfe vom Gotte ſeines Heils. Alſo iſt das Geſchlecht ſeiner Verehrer, die Dein Antlitz ſuchen: Jaakob. Selah! — Erhebet, ihr Thore, eure Häupter! und raget empor, ewige Pforten! daß einziehe der König der Ehre. Wer iſt er, der König der Ehre? Der Ewige, gewaltig und ſtark! der Ewige, ein Held des Krieges. Erhebet, ihr Thore, eure Häupter! erhebet ſie, ewige Pforten! daß einziehe der König der Ehre? Der Ewige der Heerſchaaren, Er iſt der König der Ehre. Selah!

(Bei dem Zurückstellen der Thorah.)

*וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃
קוּמָה יְהוָה לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ׃ כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ׃ בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ׃ כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ׃ עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם׃ הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃

*וּבְנֻחוֹ יֹאמַר׃

Und wenn sie sich niederließ, sprach er: Kehre ein, Ewiger, bei den Myriaden der Haufen Israels! — Erhebe Dich, Ewiger, zu Deiner Ruhestätte, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit! Deine Priester legen Heil an und Deine Frommen jubeln. Um Davids, Deines Knechtes, willen, weise nicht ab das Angesicht Deines Gesalbten. — Denn gute Lehre gebe ich euch; meine Unterweisung verlasset nicht. Ein Baum des Lebens ist sie den an ihr Festhaltenden, und wer sie erfaßt, ist selig gepriesen. Ihre Wege sind Wege der Anmuth und all ihre Bahnen Frieden. Führe uns zurück, Ewiger, zu Dir, und wir wollen zurückkehren. Verjünge unsere Tage, wie vormals!

תפלת מוסף

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

Vorb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ ו שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ. וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃

Vorb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

(*) אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן, גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים, וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים, מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים, וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים, לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים, סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים, וּמַתִּיר אֲסוּרִים, וּמְקַיֵּם | אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר, מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ, מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים, זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים׃

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן

*) Ueberſetzung ſiehe im Abendgebet Seite 16.

לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ
נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ
וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים
לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת
קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי
מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוֹזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ
וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר
מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ
לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ
מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת
בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים׃ אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ׃ וְרָצִיתָ בָּנוּ׃
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת׃ וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ׃ וְקֵרַבְתָּנוּ

מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתְךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וְתִרְחַם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה

ומפני Und um unserer Sünden willen sind wir verbannt aus unserem Lande und entfernt von unserem Boden, und wir können nicht ausüben unsere gottesdienstlichen Pflichten in Deinem erwählten Hause, dem erhabenen heiligen Hause, darüber Dein Name genannt ist, wegen der Gewalt, die gegen Deinen Tempel feindlich sich gewandt. Laß es Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott, und unserer Väter Gott, barmherziger König, daß Du Dich wieder erbarmest über uns und über Dein Heiligthum mit Deiner großen Barmherzigkeit und es bald erbauest und seine Herr-

וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ׃ אָבִינוּ
מַלְכֵּנוּ גַּלֵּה כְּבוֹד
מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ
מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא
עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי
וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין
הַגּוֹיִם וְנִפּוּצוֹתֵינוּ
כַּנֵּס מִיַּרְכְתֵי אָרֶץ׃
וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם
בֵּית מִקְדָּשְׁךָ
בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם
נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־
קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ
תְּמִידִים כְּסִדְרָם
וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם.
וְאֶת־מוּסְפֵי יוֹם
הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה
וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ
בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת
רְצוֹנֶךָ. כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ

lichkeit erhöheſt. Unſer Vater, unſer König! Laß bald offenbar werden die Majeſtät Deines Waltens über uns, zeige Dich in Deinem Glanze und erhebe Dich über uns vor den Augen alles Lebenden, bringe heim unſere Zerſtreuten aus der Mitte der Völker, und unſere Verſtürmten ſammle von den Enden der Erde! Und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Jubel und nach Jeruſchalajim, der Stätte Deines Heiligthums, in ewiger Freude! Und dort wollen wir Dir darbringen unſere ſchuldigen Opfer, die täglichen nach ihrer Ordnung und die Mußafopfer dieſes Gedächtnißtages wollen wir Dir zurüſten und darbringen in Liebe nach dem Gebote Deines Willens, wie Du uns vorgeſchrieben in

עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־
יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי
כְּבוֹדֶךָ כָּאָמוּר׃

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי
בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא
קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־
מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה
יִהְיֶה לָכֶם׃ וַעֲשִׂיתֶם
עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ
פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד
אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים
בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה
תְּמִימִם׃

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם
כְּמִדְבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים
לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל.
וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ.
*וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי

Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Diener, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt:

ובחדש Und im siebenten Monate, am Ersten des Monats, soll euch heilige Verkündigung sein. Jede Arbeitsverrichtung sollt ihr unterlassen. Ein Tag des Posaunenschalles soll er euch sein. Und ihr sollt darbringen ein Ganzopfer zum Wohldufte dem Ewigen, einen Farren, ein junges Rind, jährige Schafe sieben, ohne Fehl.

ומנחתם Und ihr Speis- und Trankopfer, wie bestimmt ist: drei Zehntel für den Farren, zwei Zehntel für den Widder und ein Zehntel für das Schaf, und Wein, wie für sein Trankopfer sich gehört, und zwei Ziegenböcke zur Versöhnung und die beiden

*בק׳ק ספר״ט ובנותיה אומרים׃
וְשָׂעִיר לְכַפֵּר מִלְבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְשָׂעִיר לְחַטָּאת
וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם׃

täglichen Opfer nach ihrer Vorschrift, außer dem Ganzopfer des Neumondes und seinem Speisopfer und dem täglichen Opfer und seinem Speisopfer und ihren Trankopfern nach ihrer Vorschrift, zum Wohldufte ein Feueropfer dem Ewigen.

תְּמִידִים כְּהִלְכָתָם. מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ. וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ. וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיי׃

מלכיות.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם׃ וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים׃ הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי ייָ הוּא הָאֱלֹהִים

עלינו Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz ist im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen. Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner Lehre: Und du sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß

בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד׃

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ, וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן, לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ, יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן, לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ, וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ, וְיַקַּבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ, וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד׃ כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד׃

וְנֶאֱמַר. לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ

der Ewige der wahre Gott ist, im Himmel oben und auf der Erde hienieden, Keiner sonst!

על Darum hoffen wir auf Dich, Ewiger, unser Gott! bald zu schauen den Glanz Deiner Allmacht, daß Du wegräumest die Götzen von der Erde und all die eitlen Wahngebilde gänzlich tilgest, aufzurichten die Welt durch das Walten des Allmächtigen, und daß alle Fleischgebornen anrufen Deinen Namen, Dir zuzuwenden all die Frevler der Erde, daß erkennen und einsehen alle Bewohner des Erdenrundes, daß Dir sich beugen müsse jedes Knie, schwören müsse jegliche Zunge. Vor Dir, o Ewiger, müssen sie niederknieen und hinsinken und der Herrlichkeit Deines Namens den Preis bringen und sie Alle auf sich nehmen das Joch Deiner Herrschaft, daß du über sie herrschest bald, auf immer und ewig. Denn Dein ist die Herrschaft, und in ewige Zeiten wirst Du in Ehren walten, wie geschrieben steht in Deiner Lehre: der Ewige wird herrschen auf immer und ewig.

ונאמר Und es heißt: Man schauet nicht nach Eitlem in Jaakob und siehet nicht nach Nutzlosem in Jisrael; der Ewige, sein Gott, ist mit ihm,

וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ׃ וְנֶאֱמַר.
וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף
רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי
יִשְׂרָאֵל׃ וּבִדְבָרֵי קָדְשְׁךָ
כָּתוּב לֵאמֹר. כִּי לַיְיָ
הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם׃
וְנֶאֱמַר. יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ
לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־
תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט׃
וְנֶאֱמַר. שְׂאוּ שְׁעָרִים
רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי
עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃
מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ
עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃
שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם
וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא
מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי הוּא זֶה
מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת
הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה׃
וְעַל־יְדֵי עַבְדֶיךָ הַנְּבִיאִים
כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ
מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ

und der Jubel seines Königs ist in ihm. Ferner: Und Er ward in Jeschurun König, da sich sammelten die Häupter des Volkes, einmüthig die Stämme Israels. — Und in Deinen heiligen Worten steht also geschrieben: Denn des Ewigen ist die Herrschaft, und Er waltet über die Völker. Und ferner: Der Ewige regiert, in Majestät gehüllt, umkleidet ist der Ewige mit Macht, hat sich gegürtet; auch ist fest gegründet das Erdenrund, wanket nicht. Ferner: Erhebet, Thore, eure Häupter, und erhebet euch, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige, mächtig und stark, der Ewige, der Held des Krieges! Erhebet, ihr Thore, eure Häupter und erhebet euch, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige, mächtig und stark, der Ewige, der Held des Krieges! Erhebet, ihr Thore, eure Häupter, und erhebet sie, ewige Pforten, daß einziehe der König der Ehren! Wer ist der König der Ehren? Der Ewige der Heerschaaren, Er ist der König der Ehren, Selah! — Und durch Deine Diener, die Pro-

pheten, ſteht geſchrieben alſo: So ſpricht der Ewige, der König Jisraels und ſein Erlöſer, der Ewige der Heerſchaaren: Ich bin der Erſte und Ich der Letzte, und außer mir kein Gott. Und es heißt: Und hinaufziehen werden die Sieger auf den Berg Zijon, zu richten den Berg Eſaws, und des Ewigen wird ſein die Herrſchaft. Ferner: Und der Ewige wird zum Könige werden über die ganze Erde; an demſelbigen Tage wird der Ewige einzig ſein und ſein Name einzig. — Und in Deiner Lehre ſteht geſchrieben alſo: Höre, Jisrael! der Ewige unſer Gott, der Ewige iſt einzig.

אלהינו Unſer Gott und Gott unſerer Väter! O regiere über die ganze Welt in Deiner Herrlichkeit und erhebe Dich über die ganze Erde in Deinem Glanze und ſtrahle auf in der Pracht der Hoheit Deiner Majeſtät über alle Bewohner Deines Erdenballes, und erkennen möge jegliches Geſchöpf, daß Du es geſchaffen, und erfahren jegliches Gebild, daß

צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי
אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים:
וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים
בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר
עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה:
וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־
כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:
וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר.
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יְיָ | אֶחָד:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל
כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ
בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל
כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ.
וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן
עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי
תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע
כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה
פְּעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־
יְצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ.

וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר
נִשְׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ
בַּכֹּל מָשָׁלָה: קַדְּשֵׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ
מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר
לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ
בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה
אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ
אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ
עַל כָּל־הָאָרֶץ
מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם
הַזִּכָּרוֹן:

Du es gebildet, und ſpreche Alles, was Odem hat in ſeiner Naſe: Der Ewige, der Gott Jisrael, iſt König, und ſein Reich waltet über Alles. Heilige uns durch Deine Gebote und laß unſer Theil ſein Deine Lehre, ſättige uns von Deinem Gute und erfreue uns durch Deine Hülfe, und läutere unſer Herz, Dir in Wahrheit zu dienen; denn Du, o Gott, biſt wahr, und Dein Wort iſt wahr und ewig beſtehend. Gelobt ſei Du, Ewiger! König über die ganze Erde, der heiligt Jisrael und den Tag des Gedächtniſſes.

זכרונות.

אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֵׂה עוֹלָם
וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם.
לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל־תַּעֲלֻמוֹת
וַהֲמוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית
אֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא

Du gedenkſt was geſchehen iſt von Ewigkeit, und haſt vor Augen die Geſchöpfe alle ſeit Anbeginn; vor Dir ſind offenbar alle Geheimniſſe und die Fülle deſſen, was verborgen iſt, ſeit der Weltſchöpfung. Kein Vergeſſen giebt es vor dem Throne

כְּבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־הַמִּפְעָל. וְנִסְתָּר כָּל־הַיְצוּר לֹא נִכְחָד מִמֶּךָּ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת. כִּי תָּבִיא חֹק זִכָּרוֹן לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וָנֶפֶשׁ. לְהָזְכִּיר מַעֲשִׂים רַבִּים וַהֲמוֹן בְּרִיּוֹת רֹאשִׁית תַּכְלִית: מֵרֵאשִׁית כָּזֹאת הוֹדַעְתָּ. וּמִלְּפָנִים אוֹתָהּ גִּלִּיתָ. זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר. אֵי־זוֹ לַחֶרֶב. וְאֵי־זוֹ לַשָּׁלוֹם. אֵי־זוֹ לָרָעָב. וְאֵי־זוֹ לָשֹׂבַע: וּבְרִיּוֹת בּוֹ יִפָּקְדוּ. לַהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת: מִי לֹא נִפָּקֵד כְּהַיּוֹם הַזֶּה. כִּי זֵכֶר כָּל־הַיְצוּר לְפָנֶיךָ בָּא. מַעֲשֵׂה אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ. וַעֲלִילוֹת

Deiner Herrlichkeit, und verborgen ist Nichts vor Deinem Auge. Du bist eingedenk eines jeglichen Geschehenen, und auch kein Geschöpf entgehet Dir. Alles liegt offen und bekannt vor Dir, Ewiger, unser Gott, der schauet und blicket bis ans Ende aller Zeiten. Denn Du lässest eintreten die festgestellte Zeit der Rechenschaft, daß zur Prüfung komme jeglicher Geist und jegliche Seele und ins Gedächtniß die zahllosen Werke und der Wesen Menge in ihrer nnüberseḧbaren Fülle. Vom Uranfange hast Du Solches kund gemacht und im Zeitbeginne es offenbart. Dieser Tag, der Beginn Deiner Schöpfung, ein Gedächtniß bleibt er an den ersten Weltentag. Denn so ist's Gesetz für Jisrael, so die Einsetzung des Gottes Jaakobs. Und über die Länder wird an ihm der Spruch gethan, wo das Schwert und wo der Friede, wo der Hunger und wo die Fülle walten soll. Und die Geschöpfe werden an ihm bedacht, daß über sie wird Gedächtniß gehalten zum Leben oder zum Tode. Wer wird heute nicht bedacht? Das Gedächtniß aller Gebilde kommt ja vor Dich, eines Jeglichen Thun und sein Verhängniß und das Trachten bei jeglichem

מִצְעֲדֵי־גָבֶר. מַחְשְׁבוֹת אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי מַעֲלָלֵי־אִישׁ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁלְּא יִשְׁכָּחֶךָ. וּבֶן־אָדָם יִתְאַמֵּץ־בָּךְ. כִּי דְרָשֶׁיךָ לְעוֹלָם לֹא יִכָּשְׁלוּ. וְלֹא יִבָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים בָּךְ: כִּי אַתָּה כָּל־הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא. וְאַתָּה דּוֹרֵשׁ מַעֲשֵׂה כֻלָּם: וְגַם אֶת־נֹחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וַתִּפְקְדֵהוּ בִּדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. בַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רֹעַ מַעַלְלֵיהֶם. עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְבּוֹת זַרְעוֹ כְּעַפְרוֹת תֵּבֵל וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם: וְנֶאֱמַר. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־

Schritte jedes Mannes, des Menschen Sinnen und seine Anschläge und die Triebe für alle Thaten eines Jeden. Heil dem Manne, der Dich nie vergißt, dem Menschensohne, der festhält an Dir! Denn die nach Dir schauen, wanken ewiglich nicht, und zu Schanden werden nimmermehr die auf Dich vertrauen. Das Gedächtniß aller Geschöpfe kommt ja vor Dich, und Du durchforschest das Thun Aller. — Auch des Noah gedachtest Du in Liebe, und suchtest ihn heim mit der Verheißung des Heils und des Erbarmens, als Du die Wasser der Sündfluth ließest herankommen, um alles Fleisch zu verderben ob der Bosheit ihrer Thaten. Darum kam sein Gedächtniß vor Dich, Ewiger, unser Gott! seinen Samen zu mehren wie den Staub des Erdballs und seine Sprossen wie den Sand des Meeres, — wie geschrieben steht in Deiner Lehre: Und Gott gedachte des Noah und aller Thiere und alles Viehes, das mit ihm war in der Arche, und Gott ließ wehen Wind über der Erde, und es legten sich die Wasser. Und es heißt: Und es hörte Gott ihr Stöhnen, und es gedachte Gott seines Bundes, des mit Abraham,

des mit Fizchak und mit Jaakob. Und es heißt: Und Ich werde gedenken meines Bundes mit Jaakob, und auch meines Bundes mit Fizchak und auch meines Bundes mit Abraham werde Ich gedenken und des Landes gedenken. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Ein Gedächtniß hat Er seinen Wundern gestiftet; gnädig und erbarmend ist der Ewige. Und es heißt: Fristung gewährt Er den in Fürchtenden, gedenket ewiglich seines Bundes. Und es heißt: Und Er gedenkt ihnen seinen Bund, und Er änderte seinen Entschluß nach der Fülle seiner Gnaden. — Und durch Deine Diener, die Propheten, ist geschrieben also: Geh' und rufe in die Ohren Jeruschalajims: So spricht der Ewige: Ich gedenke dir die Holdseligkeit deiner Jugend, die Liebe deiner Brautzeit, daß du mir nachzogst in der Wüste, in dem Lande, dem Saatenlosen. Und es heißt: Und Ich gedenke meines Bundes mit dir in den Tagen deiner Jugend und richte mit dir auf einen ewigen Bund. Und es heißt: Ist mir Efrajim ein theurer Sohn oder ein Kind der Liebkosung, daß, so wie Ich nur von ihm rede,

בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־
יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר.
וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקֹב
וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף
אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר
וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר. וּבִדְבָרֶיךָ
כָּתוּב לֵאמֹר. זֵכֶר
עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם
יְיָ: וְנֶאֱמַר. פֶּדֶת נָתַן לְיִרְאָיו
יִזְכֹּר לָעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר.
וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם
כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל־יְדֵי
עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב
לֵאמֹר. הָלוֹךְ וְקָרָאתָ בְּאָזְנֵי
יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ
זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ
אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ
אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא
זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֲנִי
אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי
נְעוּרַיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית
עוֹלָם: וְנֶאֱמַר. הֵבֵן יַקִּיר
לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד
שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי

כּוֹ זָכֹר אָזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־
כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם
אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ
בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ.
וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת
יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים
מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם.
וּזְכָר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־
הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
לְאַבְרָהָם אָבִינוּ
בְּהַר הַמֹּרִיָּה. וְתֵרָאֶה
לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד
אַבְרָהָם אָבִינוּ אֶת־
יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּב
הַמִּזְבֵּחַ כָּכְתוּב בְּשֻׁלְחָנֶיךָ
לַעֲשׂוֹת רָצוֹנְךָ
בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן

wenn Ich noch eben sein mich erinnere, mein Inneres nach ihm sich regt? Ja, erbarmen, erbarmen werde Ich mich sein! ist der Spruch des Ewigen.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß unser Gedächtniß zum Guten vor Dich kommen, und verfüge über uns Heil und Erbarmen aus Deinen Himmeln, den urweltlichen, und denke uns, Ewiger, unser Gott, den Bund, die Gnade und den Schwur, den Du geschworen dem Abraham, unserem Ahne, auf dem Berge Morijah. Und möge Dir vor Augen sein, wie Abraham, unser Ahn, den Jizchak, seinen Sohn, zum Opfer band auf dem Altare und bezwang seine Vaterliebe, um Deinen Willen zu thun mit vollem Herzen. So möge Dein väterliches

יִכָּבְשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־
כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ,
וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל
יָשׁוּב חֲרוֹן אַפְּךָ
מֵעַמְּךָ וּמֵעִירֶךָ
וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְקַיֵּם־לָנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר
שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ
בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי
כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:
וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית
רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי־אֹתָם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי
הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: כִּי
זוֹכֵר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת
אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם
וְאֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי
כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ.

Erbarmen Deinen Groll abhalten von uns, und durch Deine große Güte möge sich wenden die Gluth Deines Zornes von Deinem Volke und Deiner Stadt und Deinem Erbe! Und erfülle uns, Ewiger, unser Gott, das Wort, das Du uns zugesichert in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Knecht, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt: Und ich werde ihnen gedenken den Bund mit den Altvordern, die Ich aus Mizrajim geführt vor den Augen der Völker, ihnen zum Gotte zu werden, Ich, der Ewige! — Denn eingedenk all dessen, was vergessen ist, bist Du von jeher, und kein Vergessen giebt's vor dem Throne Deiner Herrlichkeit.

וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזַרְעוֹ הַיּוֹם בְּרַחֲמִים תִּזָּכוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית׃

Und die Hingebung Jizchaks mögeſt Du ſeinem Samen heute in Erbarmen gedenken! Gelobt ſeiſt Du, o Ewiger, der eingedenk bleibt des Bundes.

שופרות.

אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדְךָ עַל עַם קָדְשֶׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם׃ מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם קוֹלֶךָ. וְנִגְלֵיתָ עֲלֵיהֶם בְּעַרְפִּלֵי טֹהַר׃ גַּם כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ חָל מִפָּנֶיךָ. וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית חָרְדוּ מִמֶּךָּ. בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ עַל־הַר סִינַי. לְלַמֵּד לְעַמְּךָ תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתַּשְׁמִיעַם אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ. וְדִבְּרוֹת קָדְשֶׁךָ מִלַּהֲבוֹת אֵשׁ׃ בְּקֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם נִגְלֵיתָ. וּבְקוֹל שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם הוֹפָעְתָּ׃ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיֹת הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקֹל

אתה Du haſt Dich offenbart in der Wolke herrlichen Glanzes vor Deinem heiligen Volke, um mit ihnen zu reden. Vom Himmel herab haſt Du ſie Deine Stimme vernehmen laſſen und offenbarteſt Dich vor ihnen in ſchimmerndem Himmelsgewölk. Auch die ganze Welt erzitterte vor Dir und die Gebilde der Schöpfung bebten vor Dir, als Du Dich, unſer König, offenbarteſt auf dem Berge Sinai, um Deinem Volke zu ertheilen Lehre und Geſetze, da Du ſie vernehmen ließeſt die Majeſtät Deiner Stimme und Dein heilig Wort aus Feuerflammen. Mit Donnerſtimmen und Blitzen wurdeſt Du vor ihnen offenbar, und unter dem Halle des Schofar ſtrahlteſt Du über ihnen auf, wie geſchrieben ſteht in Deiner Thorah: Und es war am dritten Tage, da es Morgen war, da war Donner und Blitz und ſchweres Gewölk auf dem Berge, und die Stimme

des Schofar sehr gewaltig, und es zitterte alles Volk im Lager. Und es heißt: Und es ward der Hall des Schofar immer stärker; Moscheh redete, und Gott antwo tete ihm mit lautem Schalle. Und es heißt: Und das ganze Volk vernahm die Wetterstimmen und die Blitzesflammen und den Hall des Schofar und den Berg rauchend, und das Volk sah es und wankte, und sie stellten sich von ferne. — Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also: Es erhebt sich Gott beim Drommetenschmettern, der Ewige, beim Halle des Schofar. Und es heißt: Mit Drommeten und Schofarshall jubelt vor dem Könige, dem Ewigen. Und es heißt: Blaset am Neumonde den Schofar, am Mondbeginne für den Tag unseres Festes! Denn so ist es Satzung für Jisrael, Gebühr für den Gott Jaakobs. Und es heißt: Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume, lobet ihn im Firmamente seiner Macht, lobet ihn in seinen Wunderthaten, lobet ihn nach der Fülle seiner Größe. Lobet ihn mit dem Halle des Schofar, lobet ihn mit Psalter und Harfe. Lobet ihn mit mit Pauken und Reigen, lobet ihn mit Saitenspielen und

שׁוֹפָר חָזָק מְאֹד וַיִּחֲרַד כָּל־
הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר,
וַיְהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק
מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים
יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וְנֶאֱמַר, וְכָל־
הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת
וְאֶת־הַלַּפִּידִם וְאֵת קוֹל
הַשּׁוֹפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא
הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק:
וּבְדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר
עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ
בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר,
בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ
לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: וְנֶאֱמַר,
תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה
לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל
הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב:
וְנֶאֱמַר, הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ אֵל
בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ:
הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ
כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע
שׁוֹפָר, הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל
וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל
הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב:

הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע
הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה:
כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ
הַלְלוּיָהּ: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ
הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כָּל־
יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ
כְּנָשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ
וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ:
וְנֶאֱמַר. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא
יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ
הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר
וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם
וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיי בְּהַר הַקֹּדֶשׁ
בִּירוּשָׁלָם: וְנֶאֱמַר. וַיי
עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק
חִצּוֹ וַאדֹנָי יֱהוִה בַּשּׁוֹפָר
יִתְקָע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן:
יי צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם: כֵּן
תָּגֵן עַל־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
בִּשְׁלוֹמֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ
וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ.
וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם

Schalmeien. Lobet ihn mit lautschallendem Geläute, lobet ihn mit schmetterndem Klange. Alles, was Odem hat, lobe Jah! Hallelujah! — Und durch Deine Diener, die Propheten, steht geschrieben also: Alle Bewohner des Erdenrundes und Alle, die ihr auf Erden weilet! wenn das Banner der Berge ragt, schauet, und wenn der Schofar hallt, höret! Und es heißt: Und es geschieht an selbigem Tage, da wird geblasen der große Schofar, und es kommen die Verirrten im Lande Aschur und die Verstoßenen im Lande Mizrajim, und bücken sich vor dem Ewigen auf dem heiligen Berge in Jeruschalajim. Und es heißt: Und der Ewige wird über ihnen erscheinen, und hin fliegt wie ein Blitz sein Pfeil, und der Herr Gott wird auf dem Schofar blasen, und fährt einher in den Stürmen des Südens. Der Ewige der Schaaren wird sie beschirmen. — So mögest Du beschirmen Dein Volk Jisrael mit Deinem Frieden!

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Laß die große Posaune erschallen zu unserer Freiheit, und erhebe das Banner, unsere Vertriebenen zu sammeln, und bringe zusammen unsere Zerstreuten

וְנָפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־
אֶרֶץ, וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ
בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית
מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם.
וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־
קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ כְּמִצְוָה
עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ
כָּאָמוּר: וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם
וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי
חָדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרֹת
עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי
שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן
לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְיָ
אֱלֹהֵיכֶם: כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ
קוֹל שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה
וְאֵין דּוֹמֶה לָךְ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים:

aus der Mitte der Völker und unsere Verstürmten von den Enden der Erde, und bringe uns nach Zijon, Deiner Stadt, in Wonne, und nach Jeruschalajim, Deinem heiligen Tempel, in ewiger Freude. Und dort wollen wir Dir darbringen unsere Pflichtopfer, wie es uns geboten ist in Deiner Lehre durch Moscheh, Deinen Knecht, aus dem Munde Deiner Herrlichkeit, wie es heißt: Und an eurem Freudentage und an euren Festzeiten und Monatsbeginnen sollet ihr blasen auf Drommeten bei euren Ganz- und Freudenopfern, und sie sollen euch zum Gedächtniß sein vor eurem Gott. Ich bin der Ewige, euer Gott! — Denn Du bist es, der vernimmt den Hall des Schofar und horchet auf seinen schmetternden Ton, und Keiner ist Dir gleich. Gelobt seist Du, Ewiger, der höret den Ton, den hallen läßt sein Volk Jisrael, mit Barmherzigkeit.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:
וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה

נְזָכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם׃ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ׃ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי׃ עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃ וְשָׁם נַעַבְדְּךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃ וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

חזרת התפלה לשליח צבור.

Oeffnen der Bundeslade.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.

זָכְרֵנוּ לְחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

מָלֵךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ: מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

(An einigen Orten wird das Stück לאל עורך דין (S. 131), das in den meisten Gemeinden einen Theil des Morgengebetes bildet, dort übergangen und hier eingeschaltet.)

Vorb. וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה קְדֻשָּׁה. כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ:

וּנְתַנֶּה תֹּקֶף קְדֻשַּׁת הַיּוֹם כִּי הוּא נוֹרָא וְאָיוֹם. וּבוֹ תִּנַּשֵּׂא מַלְכוּתֶךָ. וְיִכּוֹן

(Vorb.) Und so möge zu Dir emporsteigen der Weihegesang, denn Du bist unser Gott, o König!

(Gem.) So wollen wir von der hohen Weihe des Tages laut Zeugniß ablegen; denn wohl ist er gewaltig und erschütternd. Und an ihm richtet sich auf

בְּחֶסֶד כִּסְאֶךָ. וְתֵשֵׁב
עָלָיו בֶּאֱמֶת: אֱמֶת
כִּי אַתָּה הוּא דַּיָּן
וּמוֹכִיחַ וְיוֹדֵעַ וָעֵד
וְכוֹתֵב וְחוֹתֵם וְסוֹפֵר
וּמוֹנֶה. וְתִזְכּוֹר כָּל־
הַנִּשְׁכָּחוֹת. וְתִפְתַּח
אֶת־סֵפֶר הַזִּכְרוֹנוֹת.
וּמֵאֲלָיו יִקָּרֵא. וְחוֹתַם
יַד כָּל־אָדָם בּוֹ.
וּבְשׁוֹפָר גָּדוֹל יִתָּקַע.
וְקוֹל דְּמָמָה דַקָּה
יִשָּׁמַע. וּמַלְאָכִים
יֵחָפֵזוּן. וְחִיל וּרְעָדָה
יֹאחֵזוּן. וְיֹאמְרוּ הִנֵּה
יוֹם הַדִּין. לִפְקוֹד
עַל־צְבָא מָרוֹם בַּדִּין.
כִּי לֹא יִזְכּוּ בְעֵינֶיךָ
בַּדִּין. וְכָל־בָּאֵי עוֹלָם
יַעַבְרוּן לְפָנֶיךָ כִּבְנֵי
מָרוֹן: כְּבַקָּרַת Vorb.

Deine Weltenherrschaft, und auf Gnade baut sich Dein Thron und Du sitzest auf ihm in Wahrheit. Wahr ist's, daß Du bist der Richter und der Ueberführende, der Kundige und Zeuge, der schreibt und besiegelt, zählt und rechnet. Und alles Vergessene denkst Du, und aufrollest Du das Buch der Erinnerungen, und es liest sich selber, und eines jeglichen Menschen eigener Zug ist darin. Und auf der Weltenposaune wird geblasen, und eines leisen Gemurmels Hall wird vernommen, und die Engel erzittern, Angst und Beben fassen sie, und sie sprechen: Siehe, es ist der Tag des Gerichts, um heimzusuchen das ganze Heer des Himmels im Gericht! Denn sie sind nicht rein vor Dir im Gericht. Und alle Bewohner der Welt ziehen bei Dir vorbei, wie die Schafe der Heerde. Wie die Musterung

מְסוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים,
וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים,
אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה
וּבְתַחֲנוּנִים, לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן
פְּנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים: Schließen der Bundeslade.

ע"פ א"כ.

אֲפַּד מֵאָז לְשֶׁפֶט
הַיּוֹם. בְּחוֹן מַעֲשֵׂה
כָל־יוֹם. גִּישַׁת
יְקוּמִים פְּנֵי אָיוֹם.
דִּינָם בּוֹ לְפַלֵּם
לְפָדְיוֹם: הָרִאשׁוֹן
אָדָם בּוֹ נוֹצַר. וְצִוָּה
חֹק וְלֹא נָצַר. זֶה
מֵלִיץ בְּהָרְחִיב בְּצַר.
חָקְקוּ לַמִּשְׁפָּט
וְלַדּוֹרוֹת מְנָצַר:
טִיעַת חוֹצֵב גְּבָעוֹת
וְצוּרִים. יִלְדוּ בּוֹ

מסוד (Vorb.) Was Weise, Verständ'ge ersonnen im Bunde,
Belehrung an denen, die enthüllet Wissenskunde,
Geh' als Gebet und Flehen aus meinem Munde
Zu ihm, dem König der Könige und Herrn der Herren!

אפד[1]) (Gem.) Der Menschen Thun zu prüfen ist bestellt
Der Tag des Rechtes seit Beginn der Welt.
Hintreten die Geschöpfe, zu empfangen
Den Richterspruch, die Lösung zu erlangen.
An ihm entstand des ersten Menschen Bild;
Das Wort des Ew'gen hat er nicht erfüllt.
Der Tag war's, der als Anwalt für ihn spricht
In seiner Noth. So blieb er fürs Gericht.[2])
טיעת Der Weltenhort ließ sie an ihm entstehen,
Die Frommen, ragend wie die Felsenhöhen,

[1]) Verfasser dieses und der meisten folgenden Stücke: R. El'asar b. Kalir.
[2]) Des ersten Menschen Bildung und Versündigung fand nach dem Midrasch an Rosch ha-Schanah statt. An dem Tage ward er auch begnadigt, und so blieb er als Tag des Gerichtes und der Begnadigung für alle Zeit.

וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשַׁבְתָּם: עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ: לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

חזרת התפלה לשליח צבור.

Oeffnen der Bundeslade.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.

וְאַתָּה הוּא מֶלֶךְ אֵל
חַי וְקַיָּם׃

ואתה Aber Du, Derselbe ewig, König, Gott, ewiglebend und dauernd.

אֵין קֵצֶב לִשְׁנוֹתֶיךָ.
וְאֵין קֵץ לְאָרְכֵךְ יָמֶיךָ. וְאֵין
לְשַׁעַר מַרְכְּבוֹת כְּבוֹדֶךָ.
וְאֵין לְפָרֵשׁ עִלּוּם שְׁמֶךָ.
שִׁמְךָ נָאֶה לָךְ וְאַתָּה נָאֶה
לְשִׁמֶךָ. וּשְׁמֵנוּ קָרָאתָ
בִּשְׁמֶךָ׃

אין (Vorb.) Keine Grenze giebt's für Deine Jahre und kein Ende der Dauer Deiner Tage, keine Zahl für die Träger Deiner herrlichen Pracht; nicht zu enthüllen ist das tiefe Geheimniß Deines Namens. Dein Nam' ist Dein Schmuck, und unsern Namen hast Du genannt nach dem Deinen!

עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמֶךָ. וְקַדֵּשׁ
אֶת־שִׁמְךָ עַל מְקַדִּישֵׁי
שְׁמֶךָ. (בְּמַעֲבִיר בְּבוֹד שְׁמֶךָ
הַנֶּעֱרָץ וְהַנִּקְדָּשׁ.) בְּסוֹד
שִׂיחַ שָׂרְפֵי־קֹדֶשׁ.
הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ.
דְּרִי מַעְלָה עִם דְּרֵי מַטָּה
קוֹרְאִים וּמְשַׁלְּשִׁים בִּשְׁלוֹשׁ
קְדֻשָּׁה בַּקֹּדֶשׁ.

עשה O thue es um Deines Namens willen, und laß Deinem Namen die Heiligung werden an denen, die ihn zu heiligen sind ausersehen, — um der Hoheit Deines Namens willen, der verherrlicht wird im Kreise der Andacht heiliger Serafim, die Deinen Namen weihevoll erheben. Die Bewohner der Weltenhöhen mit denen der Erdentiefen vereint rufen in dreifachem Hall, —

Vorb. כַּכָּתוּב עַל־יַד
נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה
וְאָמַר.

Vorb. כתוב (Vorb) wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und einer ruft dem Andern zu und spricht:

Gem. u. Vorb. קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ
קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא
כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃

קדוש (Gem.) Heilig, heilig, heilig ist der Herr der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit.

כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם
מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה
לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם
כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ
יֹאמֵרוּ׃

Schließen der Bundeslade.

כבודו Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt, seine Diener fragen Einer den Andern: Wo ist der Ort seine Herrlichkeit? — Die ihnen gegenüber Geschaarten antworten: „Gelobt sei —“

Nach dem Alphabeth verfasst, der Schluss-Akrostichon nennt den Verfasser: Elasar.

וְהַיּוֹת, אֲשֶׁר הֵנָּה מְרֻבָּעוֹת כִּסֵּא. בְּמַאתַיִם וַחֲמִשִּׁים וְשֵׁשׁ מַבְנִיפוֹת כִּסֵּא. גּוֹעֲשׁוֹת בּוֹ בְּסוֹבְכָם פָּנִים בְּפָנִים לַכִּסֵּא. דְּמוּת רָקִיעַ בְּרֹאשָׁם נָטוּי לַכִּסֵּא. הוּא בְּעֵין הַקֶּרַח בּוֹ שָׁבִיב כִּסֵּא. וּמִמַּעַל לָרָקִיעַ כְּמַרְאֵה דְמוּת כִּסֵּא. זָעוֹת בְּלִי לַאוֹת מֵחִיל כִּסֵּא. Vorb. חָשׁוֹת בְּרָצוֹא וָשׁוֹב מֶרְעִישׁוֹת (נ״א מַרְעִישׁוֹת) כִּסֵּא. טָסוֹת בַּבָּזָק וְלֹא מָזִיזוֹת הוֹד כִּסֵּא. יוֹדְעוֹת כִּי כָל־מָקוֹם לֹא יָכִיל מָקוֹם כִּסֵּא׃ Gem. כַּף־רֶגֶל חֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה יְשָׁרָה לַכִּסֵּא. לְעֵת תֵּרָשֵׁינָה לְפָאֵר קוֹפְצוֹת מִתַּחַת לַכִּסֵּא. מִתְעַלְּפוֹת מִפַּחַד רָם יֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא. נֶרְאוֹת נוֹשְׂאוֹת וְהֵן נְשׂוּאוֹת עִם כִּסֵּא. סְבוּלוֹת מִתַּחַת זְרֹעַת עוֹלָם לַכִּסֵּא. עֲתִידַת זוֹ בְּתַעַל תֵּרָפֶינָה כְּנַף כִּסֵּא. פְּשָׁעִים אִם עָצְמוּ מַשִּׂיקוֹת כִּסֵּא. צוֹרֵר כִּי יַשְׁטִין יְפָרְשׁוּ עָנָן כִּסֵּא. קוֹל שׁוֹפָר לְעֵת יַעַל מְאַחֲזוּ פְּנֵי כִסֵּא. רַחֲמִים יָלִין בְּעַד רְשׁוּמִים בַּכִּסֵּא. שׁוֹפֵט אִם יִרְצֶה שֶׁבֶת בְּאוּלָם הַכִּסֵּא. תַּבְנִית תָּם יְפֵן חֲקוּקָה בַּכִּסֵּא. אַרְבַּע חַיּוֹת נוֹשְׂאוֹת וּמְנַשְּׂאוֹת עִם כִּסֵּא׃ Vorb. לְבִלְתִּי לְנַבֵּל לְמַעֲנוֹ כִּסֵּא. עוֹד יִפְצֶה־פֶּה וְיַפְגִּיעַ כִּסֵּא. זְכוֹר לִיוֹשְׁבֵי נְטָעִים אֲשֶׁר עִמְּךָ בַּכִּסֵּא׃

רַחֵם מְצוּקִים אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם שַׂמְתָּ הֲדֹם וְכִפֵּא. Gem. u. Vorb.
וְאָז יִתְרַעַם הַגִּלְגַּל וְיִתְרַעֵשׁ הַכִּפֵּא. וְאוֹפָן לְאוֹפָן וַחַיָּה
לַחַיָּה וְכָרוּב לְכָרוּב לְעֻמַּת כִּפֵּא:
כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם Vorb.
כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

בָּרוּךְ כְּבוֹד Gem. u. Vorb.
יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:
מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶּן
בְּרַחֲמִים וְיָחוֹן עַם
הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב
וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד
פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה
שְׁמַע אוֹמְרִים:

בוך (Gem) Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen! — ein jeglicher von seiner Stätte aus.

ממקומו Aus seiner geweihten Stätte wende Er sich in Erbarmen und begnadige das Volk derer, die als einig bekennen seinen Namen Abends und Morgens an jeglichem Tage beständig; zweimal in liebender Hingebung rufen sie: „Höre, Jisrael! —“

Nach verkehrter Alphabeth Ordnung (ת״ש״ר״ק), der Schluss Akrostichon nennt der Verfasser: Elasar.

וְעַמְּךָ תְּלוּאִים בְּתִשׁוּבָה
לְהִתְיַחֵד. שְׁנִי לְבָבוֹת לְךָ
כְּאֶחָד לְאֶחָד. רַחֵץ בְּנִקְיוֹן
כַּפַּיִם נְשׂוֹא לֵב אֶחָד. קוֹל
שׁוֹפָר כָּפוּף כְּפוּף לֵב אֶחָד.
צִיּוֹן שׁוֹפָר פָּשׁוּט פְּשׁוּט
לֵב אֶחָד. פּוּר יָמִים יָצְרוּ
בָּם לָבוּר אֶחָד. עוֹבְרִים
בּוֹ לְהַקְבִּיל פְּנֵי יוֹצֵר אֶחָד.
סְמוּכִים בִּצְדָקַת אָב Vorb.

ועמך (Gem.) Sieh da Dein Volk bestrebt voll Reu' sich zu vereinen,
Das Herz, das Sünde theilt, bußfertig Dir zu einen!
Sie läutern Sinn und Thun, nah'n Dir mit Herzen, reinen.
Erhoben sei das Herz, gebeugt das stolze Meinen,
Wie Schofars Bild und Form die beiden weiß zu einen.
Im Kreis der Tag' erkor der Herr durchs Loos den einen,
Daß sie vor seinem Aug', anbetend ihn, erscheinen;
Sie stützet das Verdienst des Ahns, des edlen Einen,

הָיָה אֶחָד. נִשְׁעָנִים בְּסַבָּךְ יָחִיד וּמְיֻחָד. מְבֻטָּחִים בְּתֹם וּבְיֹשֶׁר אָב אֶחָד׃

Und deß, der ward geweiht zum Opfer, frommen, reinen,
Und deß, der hing an Gott mit redlich treuem Meinen.

לְהַזְכִּיר לָמוֹ עֲנֻיַּת קוֹל אֶחָד. כְּשִׁבְתּוֹ בַּכִּפָּא שְׁפוּט גּוֹי אֶחָד. יַעֲמִיד מֵלִיץ יֹשֶׁר מִנִּי־אֶלֶף אֶחָד. טוֹבוֹת לְהַגִּיד בַּשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד. חָשׁוּב גֵּר וְאֶזְרָח לְמִשְׁפָּט אֶחָד. זַךְ וָרַע מֵהֵיוֹם מוּדָע דִּינָם לָאֶחָד. וַאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו שְׁקוּלִים עַד עָשׂוֹר יָאֶחָד. הוּא כְּחָפֵץ לְהַצְדִּיק עֲשֶׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה יְחַד. דָּלַת פְּתוּחָה לַשָּׁבִים תֵּת צֶדֶק לְכָל־אֶחָד וְאֶחָד. גּוֹלֶה זְכוּת וָרֶשַׁע לְהַגִּישׁ אֶחָד בְּאֶחָד. בְּקוּר חֶשְׁבּוֹן לִמְצוֹא אֶחָד לְאֶחָד׃ Vorb. אִם יַשְׁקִיט וּמִי יַרְשִׁיעַ לַהֲשִׁיבֵנוּ וְהוּא בְּאֶחָד. אֱמֶת חוֹתָמוֹ לְהוֹדִיעַ כִּי הוּא אֶחָד. לְעֵת תָּמוּט וְכֹל יַד־עַם־אֶחָד׃

Gem. u. Vorb. עוֹד יְזָכֵר־לָמוֹ מִטַּת שְׁכֶם אֶחָד. זֹאת הַמַּתְמֶדֶת שְׁמַע פֶּה אֶחָד. רוֹגֶשֶׁת נֶשֶׁף וָשַׁחַר לְיַחֵד לְאֶחָד׃

Vorb. מְמֻקוֹמוֹ הוּא יִפֶּן בְּרַחֲמִים. וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים׃

Gem. u. Vorb. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד׃

שמע (Gem) Höre, Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

אחד Einig ist Er, unser Vater, Er unser König, Er unser Retter, und Er wird uns vernehmen lassen in seiner Gnade den Ruf zum

אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו

zweiten Male, sichtbarlich vor allen Lebenden: Ich will euer Gott sein!

שֵׁנִית לְעֵינֵי כָל־חַי
לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים׃

Nach vor- u. rückstelliger Wechselfolge des Alfabeth (את׳בש).

וְאַתָּה, אֱזֹן קוֹל מִפְעָלֶיךָ בְּכָל־אֲבִרֵיהֶם. תֵּכֶן מִצּוֹת מַעֲשֵׂיהֶם בְּמֵאתַיִם וְאַרְבָּעִים וּשְׁמֹנָה אֲבָרֵיהֶם׃ בְּזֶה חָדֵשׁ תִּקַּע שְׁלֹשִׁים. כְּמוֹ שְׁלֹשִׁים בְּכַף רַגְלֵיהֶם׃ שֵׁי מוֹסְפֵי יוֹם עֲשָׂרָה. כְּמוֹ עֲשָׂרָה (1בִּבְרִכֵּיהֶם׃ נְשִׁים פְּנֵי תַבָּה שַׁחֲרִית שְׁתַּיִם. כְּמוֹ שְׁתַּיִם בְּשׁוֹקֵיהֶם׃ רְשׁוּמִים קְרוֹת בּוֹ חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה עַל בִּרְכֵּיהֶם׃ דְּרוּשִׁים תָּקוֹעַ בַּבֶּסֶה בְּאֶחָד. כְּמוֹ אֶחָד בִּירֵכוֹתֵיהֶם׃ רֶכֶן יִמְשְׁכוּ לְשַׁבֵּשׁ שְׁלֹשָׁה. כְּמוֹ שְׁלֹשָׁה (2בִּקְרָסְלֵיהֶם׃ הֵן מוֹסְפֵי־ חֹדֶשׁ עִשְׂתֵּי עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ עִשְׂתֵּי עֶשְׂרֵה צַלְעוֹתֵיהֶם׃ צְקוֹן לַחֲשֵׁם בְּרָכוֹת תֵּשַׁע. כְּמוֹ תִּשְׁעָה שֶׁבְּזִרְעוֹתֵיהֶם׃ וּמַלְכִיּוֹת וְזִכְרוֹנוֹת וְשׁוֹפָרוֹת שְׁלֹשִׁים. כְּמוֹ שְׁלֹשִׁים בְּפִסַּת יְדֵיהֶם. פְּלִיל תְּמִידִים שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה חֲלָיוֹת שֶׁבִּשְׁדְרוֹתֵיהֶם׃ וְנִבְחֵי תְּמִידִים תִּקְיעִית תֵּשַׁע. כְּמוֹ תִּשְׁעָה שֶׁבְּרָאשֵׁיהֶם׃ עֲתִירוֹת שְׁתַּיִם שְׁחוֹחַ בָּם שְׁמֹנֶה. כְּמוֹ שְׁמֹנֶה שֶׁבְּצִוְּאֵיהֶם׃ חֵק דָּתָם סְפָרִים חֲמִשָּׁה. כְּמוֹ חֲמִשָּׁה שֶׁבְּנִקְבֵיהֶם׃ Vorb. שָׁם חֲלִיכוֹת עוֹלָם שִׁשָּׁה. כְּמוֹ שִׁשָּׁה (*בִּלְבָבֵיהֶם׃ מְחוֹת וָכֶסֶל וְשָׁכְוִי וַמַּרְעֵה וּבֶטֶן וָקֶרֶב וְעִשְׂתּוֹתֵיהֶם. נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה יְחִידָה חַיָּה. עוֹר וּבָשָׂר וְגִיד וַעֲצָמוֹתֵיהֶם׃

Gem. u. Vorb. יִשְׁאוּ עַיִן וְיִכְרוּ אֹזֶן וְיִפְצוּ פֶּה וְלָשׁוֹן וְגִיב שְׂפָתוֹתֵיהֶם. מִבַּד־רֶגֶל וְעַד־רֹאשׁ נִתְוַכְּחוּ פְּרוֹט

(Nach Mischnah Chaloith 1, wo die Lesart ו קְרָסֶל (= Schenkel) ו קְטֻלִּית (= Hüfte) erhellt.

*) Herkömmlich לְבָבֵיהֶם.

מַעֲשֵׂיהֶם: כִּתְקַע שׁוֹפָר בְּקוֹל יַחְפְּרוּ שׁוֹטְנֵיהֶם.
לְהַצְדִּיקָם בְּיוֹם דִּין שְׁמוֹעַ שִׁנִּית מֵאֱלֹהֵיהֶם:

Vorb. אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ.
וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים.

Gem. u Vorb. אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

(Gem.) אני יי Ich bin der Ewige, euer Gott!

אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:

אדיר O Herrlicher, Du von uns verherrlicht, Ewiger, unser Herr! wie Herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde;

וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

Und es wird der Ewige König sein über die ganze Erde; an demselbigen Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

Nach verkehrter u. gerader Alphabethfolge bis Kaph u. Jotha (תש״אב).

תְּהִלּוֹת כְּבוֹדְךָ. אֲמִצְךָ מְלֹא כָל־הָאָרֶץ: שְׁמֶעָךְ דַּיִן מִשָּׁמַיִם. בְּכֵן יִרְאָה וְשָׁקְטָה הָאָרֶץ: רַעַשׁ יוֹם מִשְׁפָּט. נֶעֱשׂוּ (נ״א נֵעָשׂ)
תְּהוֹמוֹת הָאָרֶץ: קוֹל שׁוֹפָר חָזָק. דִּבֵּר וַיִּקְרָא־אָרֶץ: צְבִי לַצַּדִּיק בְּזֶמֶר. הַשְׁמִיעָה כְּנַף הָאָרֶץ: פַּחַד וָפַחַת וָפַח. וּפַקָּצוּת יַבִּיעוּ אָרֶץ: עֵת תָּקוּם לַמִּשְׁפָּט. זְעוֹם

תהלות (Gem.) Deines Ruhmes Pracht und Glanz füllet aus die ganze Erde.

Schallt vom Himmel Dein Gericht, bangend schweiget still die Erde.

Sturm verkündet das Gericht, in den Tiefen rauscht's der Erde.

Es erdröhnt Posaunenhall: mächtig rufet Er der Erde.

Und der Frommen Jubelsang hallt vom fernen Saum der Erde.

Angst und Grauen, Schreckensschau'r, wie verwirren sie die Erde,

Wenn Du zum Gericht Dich hebst, zürnend ob der weiten Erde!

כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ׃ סַלּוּ Vorb.
(נ״א סוּרוּ מִנַּי־) דֶּרֶךְ יְנוֹבְבוּ,
חֲרֵדִים מֵחֲרַדַּת הָאָרֶץ׃
נָאוֹר וְאַדִּיר, טַעַם תָּשִׁיב
לָאָרֶץ׃ מַה־תִּירְאִי אֲדָמָה,
יָרִיעוּ תַּחְתִּיוֹת אָרֶץ׃
לְהִתְוַדַּע וּלְהַגָּלוֹת, Vorb. u. Gem.
כִּי הוּא מֶלֶךְ עַל־כָּל־
הָאָרֶץ׃ כְּמוֹ פֵּאֲרוּהוּ מֵאָז
בַּשַּׁחַק, יוּרְשׁוּ בְחוֹנָיו
לְפָאֳרוֹ בָּאָרֶץ׃

Bahnet, ebnet ihm den Weg! ruft's geängstet von der Erde.

Du im Glanz der Majestät, mildes Wort rufst Du der Erde: Warum bangest du, o Land? dröhnt es aus dem Schoß der Erde.

להתודע Auf daß Allen werde kund, daß nur Er ist Herr der Erde!

Wie im Himmel, preist die Schaar seiner Treu'n ihn auf der Erde.

אֲדִיר אֲדִירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ׃ וְהָיָה Vorb.
יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

וּבִדְבְרֵי קָדְשְׁךָ Vorb.
כָּתוּב לֵאמֹר׃
יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם Gem. u. Vorb.
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

לְדֹר וָדֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ Vorb.
וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ
וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ
לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל
וְקָדוֹשׁ אָתָּה׃

חְמוֹל עַל מַעֲשֶׂיךָ, וְתִשְׂמַח בְּמַעֲשֶׂיךָ, וְיֹאמְרוּ

(Vorb.) ובדברי Und in Deinen heiligen Worten steht geschrieben also:

(Gem) ימלך Der Ewige wird herrschen in alle Zeit, dein Gott, Zijon, in alle Geschlechter. Hallelujah!

(Vorb.) לדר In alle Geschlechter wollen wir verkünden Deine Größe und in alle Dauer der Zeiten Deine Weihe aussprechen, und Dein Preis, unser Gott, soll aus unserem Munde nie entweichen in alle Zeit und Ewigkeit; denn ein großer und heiliger Gott und Herr bist Du.

חמול O walte mild an Deinen Geschöpfen und freue Dich an Deinen Geschöpfen, und sprechen

לְךָ חוֹסִיד. בְּצִדְקָךְ עַמּוֹסִיד. תְּקַדֵּשׁ אֲרוֹן עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ: כִּי מַקְדִּישֶׁיךָ בְּךָ דָּרָשְׁתָּ (נ״א כְּעֶרְכְּךָ) קָדַשְׁתָּ. נָאֶה לַקָּדוֹשׁ פְּאֵר מְקֻדָּשִׁים: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירֶךָ. וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ. וְעַל מְכוֹנְךָ וְהֵיכָלֶךָ: עוֹד יְזַכֶּר־לָנוּ אַהֲבַת אֵיתָן אָבֵינוּ. וּבְנֵן הַנֶּעֱקָד יַשְׁבִּית מְרִיבֵנוּ. וּבְזְכוּת הַתָּם יוֹצִיא אָיוֹם (נ״א הַיּוֹם) לְצֶדֶק דִּינֵנוּ. כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאדֹנֵינוּ: בְּאֵין מֵלִיץ יֹשֵׁר מוּל מַגִּיד פֶּשַׁע. תַּגִּיד לְיַעֲקֹב דָּבָר חָק וּמִשְׁפָּט. וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט:

mögen Deine Schützlinge, wenn Du rechtfertigest Deine Lieben: Sei geheiliget, o Herr, an all Deinen Geschöpfen! — Denn die Dich heiligen, hast Du mit Deiner Weihe geheiliget. Herrlich stehet dem Heiligen an der Preis der ihm Geheiligten. Und so werde denn Deinem Namen die Weihe, Ewiger, unser Gott! an Jisrael, Deinem Volke, und an Jeruschalajim, Deiner Stadt, und an Zijon, der Stätte Deiner Herrlichkeit, und an dem Herrscherhause Davids, Deines Gesalbten, und an Deiner Wohnstatt und an Deinem Tempel. — So mög' Er uns auch fürder gedenken die Liebe des felsenfesten Ahns (Abraham), und um des zum Opfer Gebundenen (Jizchak) willen unsere Ankläger zum Schweigen bringen, und um das Verdienst des Untadligen (Jaakob) zum Heil ausgehen lassen unsern Urtheilspruch! Denn heilig ist der heutige Tag unserem Herrn. Wenn kein fürsprechender Anwalt für uns steht dem gegenüber, der uns der Sünde zeiht, sprich Du für Jaakob das Wort des Rechtes und des Urtheils Spruch, und sprich Du uns rein im Gerichte, König des Rechtes.

Nach doppeltem Alphabethe verfaßt.

פותחין הארון. Oeffnen der Bundeslade.

הָאוֹחֵז בְּיָד מִדַּת מִשְׁפָּט:

האוחז Der handhabt die Waltung des Rechtes!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא אֵל אֱמוּנָה:

Und alles glaubt an ihn, den Gott der Treue.

הַבּוֹחֵן וּבוֹדֵק גְּנָזֵי נִסְתָּרוֹת:

Der Tiefverborgenes durchforscht und prüft!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא בּוֹחֵן כְּלָיוֹת:

Und alles glaubt an ihn, der in die Herzen dringt.

הַגּוֹאֵל מִמָּוֶת וּפוֹדֶה מִשַּׁחַת:

Der erlöst vom Tode und rettet aus Verderben!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא גּוֹאֵל חָזָק:

Und Alles glaubt an ihn, den gewaltigen Erlöser

הַדָּן יְחִידִי לְבָאֵי עוֹלָם:

Der allein ist Richter für alle Weltbewohner!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא דַּיָּן אֱמֶת:

Und Alles glaubt an ihn, den wahren Richter.

הֶהָגוּי בְּאֶחָיו אֲשֶׁר אֶהְיֶה:

Der sich verkündet hat als den, der ewig bleibt und dauert!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא הָיָה וְהֹוֶה וְיִהְיֶה:

Und alles glaubt an ihn, der war und ist und ewig wird Er sein.

הַוַּדַּאי שְׁמוֹ כֵּן תְּהִלָּתוֹ:

Der Unwandelbare ist sein Name, das ist sein Ruhm!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא וְאַיִן בִּלְתּוֹ:

Und alles glaubt an ihn, außer dem Keiner ist.

הַזּוֹכֵר לְמַזְכִּירָיו טוֹבוֹת זִכְרוֹנוֹת׃

Der den sein Gedenkenden ihr fromm Verdienst gedenkt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא זוֹכֵר הַבְּרִית׃

Und Alles glaubt an ihn, der des Bundes gedenkt.

הַחוֹתֵךְ חַיִּים לְכָל־חָי׃

Der jeglichem Leben sein Lebensloos zutheilt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא חַי וְקַיָּם׃

Und Alles glaubt an ihn, der ewig lebt und dauert.

הַטּוֹב וּמֵטִיב לָרָעִים וְלַטּוֹבִים׃

Der Gütige, der gütig sich erweist den Bösen und den Guten!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא טוֹב לַכֹּל׃

Und Alles glaubt an ihn, der gütig gegen Alle ist.

הַיּוֹדֵעַ יֵצֶר כָּל־יְצוּרִים׃

Der kennt den Sinn aller Geschöpfe!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא יוֹצְרָם בַּבֶּטֶן׃

Und Alles glaubt an ihn, der im Mutterschoße sie gebildet.

הַכֹּל יָכוֹל וְכוֹלֵל הַכֹּל יָחִד׃

Der Alles vermag und Alles umfaßt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא כֹּל יָכוֹל׃

Und Alles glaubt an ihn, den Allvermögenden.

הַלָּן בְּסֵתֶר בְּצֵל שַׁדָּי׃

Der im Verborgenen thront, in der Allmacht Umhüllung!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
לְבַדּוֹ הוּא׃

Und Alles glaubt an ihn, den Alleinigen.

הַמַּמְלִיךְ מְלָכִים
וְלוֹ הַמְּלוּכָה׃

Der Königen die Herrschaft giebt, und ihm allein eignet die Herrschaft!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
מֶלֶךְ עוֹלָם׃

Und Alles glaubt an ihn, den Weltenbeherrscher.

הַנּוֹהֵג בְּחַסְדּוֹ
כָּל־דּוֹר׃

Der in seine Huld waltet in jeglicher Zeit!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
נוֹצֵר חֶסֶד׃

Und Alles glaubt an ihn, der die Huld bewahrt.

הַסּוֹבֵל וּמַעֲלִים
עַיִן מִפּוֹרְרִים׃

Der schonend trägt und den Blick abwendet von den trotzigen Sündern!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
סוֹלֵחַ סֶלָה׃

Und Alles glaubt an ihn, der ewig verzeiht.

הָעֶלְיוֹן וְעֵינוֹ אֶל־
יְרֵאָיו׃

Der Höchste, deß Auge den ihn Fürchtenden ist zugewandt!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
עוֹנֶה לָחַשׁ׃

Und Alles glaubt an ihn, der erhört das leise Flehen.

הַפּוֹתֵחַ שַׁעַר
לְדוֹפְקֵי בִתְשׁוּבָה׃

Der öffnet die Pforten den reuig Anklopfenden!

וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא
פְּתוּחָה יָדוֹ׃

Und Alles glaubt an ihn, deß Hand ist aufgethan.

הַצּוֹפֶה לָרָשָׁע וְחָפֵץ בְּהַצְדִּיקוֹ׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא צַדִּיק וְיָשָׁר׃
הַקַּצָּר בְּזַעַם וּמַאֲרִיךְ אָף׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא כָּשֶׁה לִכְעוֹס׃
הָרַחוּם וּמַקְדִּים רַחֲמִים לִרְנָזוֹ׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא נָךְ לִרְצוֹת׃
הַשָּׁוֶה וּמַשְׁוֶה קָטֹן וְגָדוֹל׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא שׁוֹפֵט צֶדֶק׃
הַתָּם וּמִתַּמֵּם עִם־תְּמִימִים׃
וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא תָּמִים פָּעֳלוֹ׃ Schließen der Bundeslade.
קדוש תִּשְׂגַּב לְבַדֶּךָ וְתִמְלֹךְ עַל־כָּל בְּיִחוּד׃
כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ׃

Der harrend ausschaut nach dem Frevler, und will, daß er sich rechtfertige!

Und Alles glaubt an ihn, der gerecht ist und gerade.

Deß Zorn kurz, lange währt seine Nachsicht!

Und Alles glaubt an ihn, der zu erzürnen so schwer.

Der Erbarmer, deß Erbarmen seinem Zorne vorausgeht!

Und Alles glaubt an ihn, der so mild ist, leicht begütigt.

Der gegen Alle gleich, Groß und Klein gleichstellet!

Und Alles glaubt an ihn, der ein gerechter Richter.

Der Tadellose, der mit den Treuen in Treue verfährt!

Und Alles glaubt an ihn, deß Wirken makellos.

תשגב (Vorb.) Sei erhaben Du allein und herrsche über Alles in Deiner Einheit, wie geschrieben ist durch Deinen Propheten: Und der Ewige

וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

wird König sein über die ganze Erde; an selbigem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name einzig.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ. וְיֵרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים. וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים. וְיַעֲשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת. לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ. עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ. וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ. שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ. וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ. וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ. בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוֹזוּ. וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָהּ תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה. כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

In Frankfurt a. M. und vielen andern Gemeinden wird ויאתיו nicht gesagt.

(*) וְיֵאָתְיוּ כֹל קְרֵבְךָ. וְיוֹדוּךָ סֶלָה. וְיַגִּידוּ בְאִיִּים צִדְקָךְ. וְיִדְרְשׁוּךָ עַמִּים לֹא יָדָעוּךָ. וְיִתְהַלְלוּךָ כָּל־אַפְסֵי־אָרֶץ. וְיֹאמְרוּ תָּמִיד יִגְדַּל יְיָ׃ (וְיִזְבְּחוּ לְךָ אֶת־זִבְחֵיהֶם.) וְיִזְנְחוּ אֶת־עֲצַבֵּיהֶם. וַיַּחְפְּרוּ עַם פְּסִילֵיהֶם׃ וְיָשׁוּ שְׁכֶם אֶחָד לְעָבְדֶךָ. וְיֵרָאוּךָ עִם־שֶׁמֶשׁ מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ. וְיַכִּירוּ כֹּחַ

ויאתיו (Vorb.) Und alle nahen Dir zu dienen, und preisen Deinen herrlichen Namen.

Und verkünden in Eilanden Dein Heil; Völker suchen Dich auf, die nie Dich gekannt.

Und alle Enden der Erde preisen Dich und sprechen: Ewig groß ist der Herr!

Und sie opfern Dir ihre Opfer und verschmähen ihre Götzen und werden zu Schanden sammt ihren Bildern.

Sie neigen einmüthig die Schulter Dir zu dienen, und fürchten Dich, so weit die Sonne reicht, Dein Antlitz suchend.

Und sie erkennen die Macht

*) Aus der Zeit der ersten Geoniden.

מַלְכוּתֶךָ. וְיִלָּמְדוּ תֹעִים בִּינָה: וִימַלְּלוּ אֶת־גְּבוּרָתֶךָ. וְינַשְּׂאוּךָ מִתְנַשֵּׂא לְכָל לְרֹאשׁ: וְיַסְּדוּ בְחִילָה פָּנֶיךָ. וְיַעְטְרוּךָ נֵזֶר תִּפְאָרָה: וְיִפְצְחוּ הָרִים רִנָּה. וְיָצְהֲלוּ אִיִּים בְּמַלְכֶךָ: וְיַקְבְּלוּ עֹל מַלְכוּתֶךָ עֲלֵיהֶם. וְירוֹמְמוּךָ בְּקָהַל־עָם: וְיִשְׁמְעוּ רְחוֹקִים וְיָבוֹאוּ. וְיִתְּנוּ לְךָ כֶּתֶר מְלוּכָה:

Deiner Herrschaft, und Irrende lernen Einsicht.

Deine Stärke verkünden sie, und erheben Dich, der über alles erhaben als Haupt.

In glühender Inbrunst fleh'n sie zu Dir, und krönen Dich mit dem Prachtdiademe.

Und Berge brechen im Jubel aus, und Eilande jauchzen, wenn Du regierst.

Sie nehmen auf sich das Joch Deiner Herrschaft und erheben Dich in Volksschaaren

Es hören's die Fernen und kommen herbei, und reichen Dir die Herrscherkrone.

וְתִמְלוֹךְ | אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ. בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ. יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד

שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל־מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וְתַגְדִּיל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ גַּדֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְתֵי־אָרֶץ: וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם. וְאֶת־מוּסְפֵי יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כִּנְסָכוֹ. *וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְּמִידִים כְּהִלְכָתָם. מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ. וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם. לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיְיָ:

---

*בק״ק ספ״רם וכנותיה אומרים:

וְשָׂעִיר לְכַפֵּר מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְשָׂעִיר לְחַטָּאת וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִשְׁפָּטָם וּשְׁנֵי תְּמִידִים כְּהִלְכָתָם:

Oeffnen der Bundeslade.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: סוגרין הארון ופותחין מיד.

וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגַבְהֵי מְרוֹמִים: סוגרין הארון Schließen der Bundeslade.

Uns liegt es ob, zu verherrlichen den Herrn des Alls, die Ehre zu geben dem Schöpfer der Welt, daß Er uns nicht hat sein lassen wie die Völker der Erde und uns nicht gleichgestellt den Geschlechtern des Erdbodens, daß Er unser Theil nicht gleich gemacht dem ihren und unser Loos dem ihrer Schaaren. Wir beugen das Knie und bücken uns und bekennen vor dem Könige, dem Weltenkönige, dem Heiligen, gelobt sei Er, daß Er ausgespannt die Himmel und gegründet die Erde, und seiner Herrlichkeit Sitz im Himmel droben und der Thron seiner Allmacht in den höchsten Höhen.

Während die Gemeinde הוא אלהינו betet, spricht der Vorbeter diese Bibelverse.

אַתָּה הָרְאֵתָ לָדַעַת כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְבַדּוֹ: וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים | בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד: הַן לַיְיָ אֱלֹהֶיךָ הַשָּׁמַיִם וּשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר־בָּהּ: כִּי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים הָאֵל הַגָּדֹל הַגִּבֹּר וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׂא פָנִים וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד: כִּי שֵׁם יְיָ אֶקְרָא הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

Gemeinde הוא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד: אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ.

Er ist unser Gott, Keiner sonst; in Wahrheit Er unser König, Niemand außer ihm, wie geschrieben steht in seiner

וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־
לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים
בַּשָּׁמַיִם | מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ
מִתָּחַת אֵין עוֹד׃

Lehre: Und du sollst heut erkennen und es dir zu Gemüthe führen, daß der Ewige der wahre Gott ist im Himmel oben und auf der Erde hinieden, Keiner sonst!

Der Vorbeter recitiert laut הוא אלהינו und betet Folgendes.

Vorb. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
הֱיֵה עִם־פִּיּוֹת שְׁלוּחֵי
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, הָעוֹמְדִים
לְבַקֵּשׁ תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים
מִלְּפָנֶיךָ עַל־עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל: הוֹרֵם מַה־שֶּׁיֹּאמְרוּ,
הַכִּינֵם מַה־שֶּׁיְּדַבְּרוּ:
הַשִּׁיבֵם מַה־שֶּׁיִּשְׁאָלוּ,
יַדְּעֵם אֵיךְ יְפָאֲרוּ: בְּאוֹר
פָּנֶיךָ יְהַלֵּכוּן, בֶּרֶךְ לְךָ
יִכְרָעוּן: עַמְּךָ בְּפִיהֶם
יְבָרְכוּן, וּמְבֹרְכוֹת פִּיךָ בָּקֶם
יִתְבָּרְכוּן: עַמְּךָ לְפָנֶיךָ
יַעֲבִירוּן, וְהֵם בַּתָּוֶךְ
יַעֲבוֹרוּן: עֵינֵי עַמְּךָ בָּם
תְּלוּיוֹת, וְעֵינֵיהֶם לְךָ
מְיֻחָלוֹת: נְשִׁים מוּל אֲרוֹן
הַקֹּדֶשׁ בְּאֵימָה, לְשַׁבֵּךְ כַּעַס
וְחֵמָה, וְעַמְּךָ מַסְבִּיבִים
אוֹתָם כְּחוֹמָה, וְאַתָּה מִן־

אלהינו (Vorb.) O Gott und unserer Väter Gott! Sei Du mit dem Munde der Boten Deines Volkes, des Hauses Jisrael, die vor Dir stehen, des Gebetes Wort und des Flehens Ruf von Dir zu erlangen für Dein Volk, das Haus Jisrael! Lehre Du sie, wie sie reden sollen; gieb Du ihnen die Einsicht für das, was sie aussprechen; leg' ihnen in den Mund, wie sie bitten; mach' ihnen kund, wie sie Dich preisen mögen! Im Lichte Deines Angesichtes mögen sie wallen! Das Knie beugen sie Dir. Deinem Volke mit ihrem Munde mögen sie Segen bringen, und von den Segnungen Deines Mundes sie Alle gesegnet werden! Dein Volk führen sie an Dir vorbei, und in seiner Mitte ziehen sie daher. Deines Volkes Blick hanget an ihnen, und ihre Augen schauen harrend zu Dir. Sie treten vor die heilige Lade hin in ehrfurchtsvollem Bangen: Zorn und Grimm zu wenden ist ihr Verlangen, — und Dein Volk, wie eine Mauer rings hält es sie umfangen! Und Du aus Deinen Himmeln

schau' gnädig, laß sie Huld erlangen! Sie richten das Auge zu Deinen heil'gen Höhen; aus tiefem Herzen im Strom ergießt sich ihr Flehen. Und Du erhöre sie aus Deinen Himmelshöhen, — (Gem.) daß sie nicht mit ihrer Zunge strauchelnd wanken, kein Fallstrick umgarne Wort und Gedanken, daß sie nicht beschämt werden in ihrem Vertrauen, an ihnen nicht zu Schanden seien die auf sie schauen, und daß ihr Mund nichts spreche, was Dir nicht gefalle. Denn nur die von Dir Begnadeten finden Gunst, und derer Du Dich annimmst, die finden Liebe und Huld, wie wir es ja wissen, Ewiger, unser Gott! wem Du Gunst verleihest, der ist begünstiget, und weß Du Dich in Erbarmen annimmst, Lieb' ist sein Theil, wie geschrieben ist in Deiner Lehre: Und Ich werde dem Gunst verleihen, den Ich begünstigen will, und mich erbarmen dessen, dem Ich Erbarmen gebe. Und es heißt: Nicht werden durch mich zu Schanden die auf Dich hoffen, Herr, Gott der Schaaren, und nicht beschämt in mir Dich suchen, Gott Jisraels!

הַשָּׁמַיִם תַּשְׂגִּיחַ אוֹתָם
לְרָמָה: עַיִן נוֹשְׂאִים לְךָ
לַשָּׁמַיִם, לֵב שׁוֹפְכִים נִכְחֲךָ
כַּמָּיִם, וְאַתָּה תִּשְׁמַע מִן־
הַשָּׁמַיִם: שֶׁלֹּא יִכָּשְׁלוּ Gem.
בְּלָשׁוֹנָם, וְלֹא יִנָּקְשׁוּ
בְּשִׂנּוּנָם, וְלֹא יֵבוֹשׁוּ
בְּמַשְׂעֲנָם, וְלֹא־יִכָּלְמוּ־בָם
שְׂאוֹנָם, וְאַל־יֹאמַר פִּיהֶם
דָּבָר שֶׁלֹּא כִרְצוֹנֶךָ, כִּי
חַנּוּנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ הֵמָּה
חַנּוּנִים, וּמְרַחֲמֶיךָ הֵמָּה
מְרֻחָמִים: כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ, אֶת־אֲשֶׁר תָּחֹן
יוֹחֵן וְאֶת־אֲשֶׁר תְּרַחֵם יְרַחֵם:
כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ, וְנָתַתִּי
אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן וְרִחַמְתִּי אֶת־
אֲשֶׁר אֲרַחֵם: וְנֶאֱמַר, אַל־
יֵבוֹשׁוּ בִי | קַוֶּיךָ אֲדֹנָי יְהוִה
צְבָאוֹת אַל־יִכָּלְמוּ בִי
מְבַקְשֶׁיךָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

Oeffnen der Bundeslade. Vorb.

*אוֹחִילָה לְאֵל אֲחַלֶּה
פָנָיו. אֶשְׁאֲלָה מִמֶּנּוּ
מַעֲנֵה לָשׁוֹן: אֲשֶׁר

אוחילה (Vorb.) Ich trete hoffend hin zu Gott, flehe zu seinem Antlitze, erbitte mir von ihm was aussprechen soll die Zunge, der ich vor

*) Aus der Zeit der ersten Geoniden.

בְּקְהַל עָם אַשִּׁירָה
עֻזּוֹ. אַבִּיעָה רְנָנוֹת
בְּעַד מִפְעָלָיו:
לְאָדָם מַעַרְכֵי־לֵב
וּמֵיְיָ מַעֲנֵה לָשׁוֹן:
אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח
וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:
יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן
לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

Mein Volke versammelten Volke seine Macht besingen will, Loblieder strömen lasse für seine Wunderthaten. Der Mensch richtet des Herzens Gedanken, aber von Gott, kommt was die Zunge ausspricht. Ewiger! öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Dein Lob!

יהיו Mögen zum Wohlgefallen sein die Worte meines Mundes und meines Herzens Sinnen vor Dir, Ewiger, mein Hort und Erlöser! —

Schließen der Bundeslade.

(Am Sonntag wird statt dieses Stückes das unten befindliche gebetet,)

Nach doppeltem Alphabeth.

(*אֲהַלְלָה אֱלֹהַי אָשִׁירָה
עֻזּוֹ. אֲסַפְּרָה כְבוֹדוֹ אַאֲדַנּוּ
מְלוֹכָה: אֲשַׁגֵּב לְפוֹעֵל
אֲשֶׁר שָׁח וּפָעַל. אַנְהִיגוּ
כִּי לוֹ יָאֲתָה מְלוּכָה: בְּעֻזּוֹ
נֶצַח אֲשַׁנֵּן כִּי צִבָּאוֹ אָנִי.
וְלִי נָאֶה שִׂיחַ גְּדֹל הַמְּלוּכָה:

אהללה (Gem.) Im Jubelsang will meinen Gott ich preisen,
Verkünden seinen Ruhm in Liedesweisen,
Umgürten ihm das Prachtgewand der Herrschaft.
Hoch rühmen will ich seine Wunderkraft,
Verherrlichen, des Wort gebeut und schafft,
Den Ruhm ihm bringen, dem geziemt die Herrschaft.
בעזו Für ewig will ich feiern ihn als Helden;
Ich bin sein Chor, mir steht es an zu melden
Die Wundermähr von seiner ew'gen Herrschaft.

(Am Sonntag)

Nach vierfachem Alphabeth von R. Elasar b. R. Kalir.

אַנְסִיכָה מַלְכִּי. לְכָנָיו בְּהִתְהַלְּכִי. אָמְצוֹ בְּהַמְלִיכִי. יָאְזַר־עֹז
וְיִמְלֹךְ: אֵלִיל בְּהַשְׁלִיכִי. לְפָנַי בּוֹא יוֹם מַלְאָכִי. אִישׁ מִלְאָכִי.
יִשְׁלַח וְאָז יִמְלֹךְ: בְּבֹאוֹ לַהֲלֹךְ. נְתוּשׁ חָנֵף מִמֶּלֶךְ. בַּיִת גַּאִים

*) Aus der Zeit der ersten Geoniden.

בְּקָהָל אֲבַשֵּׂר בְּרֹב־עָם
אַדַּבֵּר. לְמִי שְׁאֵת וְיֶתֶר עָז
וּלְמִי הַמְּלוּכָה: גִּשׁוּ גּוֹיִם
וּבֹאוּ מַמְלָכוֹת. רְאוּ מַה־
נֶּהְדָּר בְּמֶזַח הַמְּלוּכָה:
גַּדְּלוּהוּ אִתִּי וְנָרוֹמְמָנֵהוּ
יָחַד. וְאַל־תִּתְגָּאוּ בְּנֵזֶר
הַמְּלוּכָה: דְּרָכִים בְּעֵת
נָעֲשְׂתָה מְצוּלָה. הִתְבּוֹנָנוּ
יַחַד לְמִי נִזְדָּקָה מְלוּכָה:
דֶּרֶךְ סוּס בַּיָּם כְּנֶגֶד שֵׁשׁ
מֵאוֹת רֶכֶב. וּמַה־יּוֹעִיל
גֶּבֶר עַז בְּמְלוּכָה: הֶאֱזִינוּ
רוֹזְנִים אָז וַיִּרָּגְזוּ. הִבִּיטוּ
חֲתַת וּמָאֲסוּ מְלוּכָה: הִגִּידוּ
כֹחוֹ לָאֻמִּים וְדִבְּרוּ. לָזֶה

Ich künde laut in mächt'gen Völkerchören,
Vor aller Welt laſſ' ich die Kunde hören,
Wem ziemt die Macht und wem der Glanz der Herrſchaft.
נשׂו Ihr Völker, kommt! o naht, ihr Nationen!
Seht ihn im Königsglanze herrlich thronen,
Wie prächtig Er im Diadem der Herrſchaft.
Erhebt mit mir ihn, jubeln wir vereint!
Nicht prahle ferner noch in Macht der Feind,
Der Fremde fürder in dem Kranz der Herrſchaft!
דרכים Als ſich zu Bahnen theilte Meeresgrund,
Da ſchauten ſtaunend ſie, da ward es kund,
Wem eignet als ſein ewig Theil die Herrſchaft.
Sein Prachtgeſpann zog durch die mächt'ge Fluth[1]);
Gebrochen ward der Roſſ', der Reiſ'gen Muth.
Was frommte da dem Sterblichen die Herrſchaft? —
האזינו Die Völkerfürſten hörten's bang erſchüttert,
Ob ſeinem Wunderwirken tief erzittert,
Und arm und klein däucht ſie die eigne Herrſchaft
Und laut verkünden ſie von ſeiner Macht
Und rufen: Ihm, ja ihm ſei dargebracht

בְּלִי מֶלֶךְ. יִסַּח לְבַל־יִמְלֹךְ: בְּתוֹכִי יַחֲלֹךְ. בְּהוֹפִיעוֹ לְמָלֹךְ.
בְּמַלְכוּתוֹ אָמָלֹךְ. וְאָז יִמְלֹךְ: גְּבֶרֶת מַמְלָכוֹת. בְּמַגְּרוֹ מַמְלָכוֹת.
גּוֹיִם וּמַמְלָכוֹת. יָהֹם וְהוּא יִמְלֹךְ: גְּלִיוֹן הֲלִיכוֹת. וְסֵפֶר מַהֲלָכוֹת.

---

1) Beim Durchzuge durch das Schilfmeer.

יִכְתֹּב שֵׁם הַמְּלוּכָה: וְנִלְחַם
רֵאשִׁית גּוֹיִם וְאָבָד, כִּי
נִשְׁבַּע חַי בְּכִסְּא מְלוּכָה:
נֶלְעָג בְּכָל־דּוֹר, כִּי לֹא
לָמַד, מִי נִלְחַם בָּיָם
וְעָטָה מְלוּכָה: זָד עַל
אֲדֹנָיו עֶבֶד יֵשֵׁב נֶגֶב,
בְּזֹאת תִּרְגַּז אֶרֶץ בְּשָׂאת
עֶבֶד מְלוּכָה: זֶרַע בְּרוּכִים
הֶחֱרִימוּ אֲרוּרִים, כִּי נָתְנוּ
קוֹל לְאַדִּיר בְּמְלוּכָה:
חֶשְׁבּוֹן וּבָשָׁן עוֹרְרוּ

Der Name und der ew'ge Ruhm der Herrschaft!
Und Des Hasses Erstling[1]) kämpft', und war verloren;
Denn seinen Untergang hat Gott beschworen,
Der Ewiglebende, beim Thron der Herrschaft.
Er ward zum Spott und Hohn für alle Zeiten,
Der nicht gelernt, wer so vermocht zu streiten
Am Meere dort und sich umhüllt mit Herrschaft.
זד Der dort im Süd sich seinem Herrn erfrecht[2]), —
Die Erde bebt, wo herrschen will der Knecht,
Wenn er sich brüsten will im Glanz der Herrschaft, —
Die Fluchbeladnen[3]) bannt die Segensschaar;
Ihr Flehensruf empor gedrungen war
Zu dem, der schaltet machtvoll in der Herrschaft.
חשבון Cheschbon und Baschan[4]) wollten Krieg erregen:

גַּל הַיּוֹם לֻזּוּת. חוֹנְיו לְמֶלֶךְ: דּוֹרֶכֶת נְסִיכוּת. בְּחִנּוּן קוֹל בָּכוּת. דִּבְּרָה אֲנִי בְּמַלְכוּת. וּמִי יוּכַל לְמֶלֶךְ: דַּכְּאֵי־רוּחַ נְמִיכוּת. מְחַפְּשֵׂי בְּיוֹם דִּין זְכוּת. דָּשָׁה בְּעֹל מַרְכוּת. עַד צוּר יְמָלֵךְ: הִלּוּךְ מַהֲלַךְ. חֲמַשׁ מֵאוֹת הָלַךְ. הָדוּר עַד הָמְלַךְ. בָּעֲזוֹ לְמֶלֶךְ: הַבֵּל הַמְּמֻלָּךְ. עַל־מָה מָלַךְ. הֲלֹא בְּמִי נִמְלַךְ. כִּי אֵץ לְמֶלֶךְ:

---

[1]) Amalek trat als erster Feind kämpfend dem aus der Knechtschaft befreiten Jisrael entgegen (2. M. 17, 8 ff.; vergl. 4. M 24, 20; 5. M. 25, 17—19). — [2] u. [3]) Der Jisrael angreifende, im Süden Paläſtinas wohnende Theil des Volkes Kenaan, welches als Abkömmling Chams mit dem Fluche Noachs belaſtet und zur Knechtſchaft beſtimmt war (1 M 9, 25 ff. und 4 M. 21, 1—3). — [4]) Die beiden Emoriterkönige Sichon und Og, jener in der Reſidenz Cheſchbon, dieſer im Lande Baſchan (4. M. 21, 21—35).

מְלֻחֶמֶת. בְּלִי (לְתֵת־) נְתָן־
דֶּרֶךְ לְצִבְאוֹת מְלוּכָה: חֻיְלָם
גְּשְׁמַד וַאֲרָצָם חֻלָּקָה. וּמֵעַל
זְרוֹעָם נָפְלָה מְלוּכָה:
טָפְשׁוּ בְּנֵי־כְנָעַן, כִּי נָכְרִים
הֵם בְּאַדְמַת בְּנֵי שֵׁם יָרַע
מְלוּכָה: מְבֻחָם בֶּן־נוּן,
עַד פְּנֵה אֶרֶץ, לְפְנֵי אֲרוֹן
הַבְּרִית, אָדוֹן הַמְּלוּכָה:
יְשְׁבִי חֲרֹשֶׁת אָז הִקְשָׁה
לַחַץ, עֲזָרוּהוּ בְּלִי־בָצַע
אַפְסֵי מְלוּכָה: יְהִ נִלְחָם
בָּם, צָבָא בְּלִי־בָצַע, כֵּן
יֹאבְדוּ שְׁאָר, וְלָאֵל
הַמְּלוּכָה: כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן

Sie litten nicht, daß hin auf ihren Wegen
Die Schaaren zögen, die Er rief zur Herrschaft.
Getilgt ward ihre Macht, getheilt ihr Land,
Und dem ohnmächt'gen Arm die Kraft entschwand:
Er ward zerbrochen, führt nicht mehr die Herrschaft.
טפשו Kenaan, der bethörten Sinns sich brüstet,
Den Fremdling, den nach Sems Gebieten lüstet,
Dem Erbbesitz der Sprößlinge der Herrschaft, —
Hinstürzet ihn des tapfern Führers Schwert,
Und vor dem nahen Gott den Boden kehrt
Der Sohn des Nun[1]), vor ihm, dem Herrn der Herrschaft.
ישבי Von Sisras Hand beugt sie der Druck so schwer,
Mit ihm verbündet unbezahltes Heer
Im Haß vereint, die Mächtigen der Herrschaft.
Gott führt den Kampf und mit ihm ohn' Entgelt
Die Himmelsschaar, die leuchtet seiner Welt[2]). —
O sänken Alle so, daß sein die Herrschaft!—
כארז Hoch wuchs, gleich Zedern auf dem Libanon,

וּמַלְכָּנֵי מַלְכֵּי־מְלָכִים. חַי מַלְפָּנִים מֶלֶךְ. וְעַד תִּכְלֶה כָּל־מַלְכוּתָךְ. הוּא
לְבַדּוֹ יִמְלֹךְ: וּמַה־יָּעִז מַלְכֵּךְ. בְּעֵז מִשְׁפַּט מַלְכֵּךְ. וְכַעֲבוֹר סוּפָה
בְּהַלֵּךְ. יַחֲלוֹף מַמְלַכְתְּךָ: זְךָ דִּין בְּעֵרְכוֹ. יֹאחֲזוּ דַּרְכּוֹ. זְדִים בְּדַרְכּוֹ.
נָקָם יַעֲטֶה וְיִמְלֹךְ: זֵר זַד בְּשִׁלְכוֹ. יִתֶּן־עֹז לְמַלְכּוֹ. זְדִים בְּהַמְרִיכוֹ.
עַל־כֵּל יִמְלֹךְ: חַדְּשׁוּ מְלוּכָה. כַּדָּת וְכַהֲלָכָה. חֹטֶר מִמַּלְכָה.

---

[1]) Jehoschua. — [2]) Richt. 5, 20: „Vom Himmel stritten sie, die Sterne von ihren Bahnen stritten wider Sißera."

אַשׁוּר גָּבַל. וְחֶרֶף אוֹרִיד
בַּבִּיר הַמְּלוּכָה: כְּלִיל אֵשׁ
הַמָּמָם בְּלֵיל שִׁמּוּרִים. וְאָז
יָדְעוּ כֹל כִּי לְאֵל הַמְּלוּכָה:
לַשַּׁחַת כָּרַע בֵּל. בְּחָשְׁבוֹ
עֲלוֹת לַשַּׁחַק. וְסָר מֶנּוּ
לְבַב אֱנוֹשׁ. וְרַד הַמְּלוּכָה:
לְכָנּוֹ הוּשַׁב וְכֹחַ אֵל הִכִּיר.
לְמֵרִים וּמַשְׁפִּיל הִשְׁלִים
מְלוּכָה: (*מְגֻרָה צֹאן
לַטֶּבַח. וְנִתְּבְנוּ עֲלִילוֹת.
בְּלָבוּשׁ צָעִיר רוֹדֵם
הַמְּלוּכָה: מְכוּרִי בְלֹא־הוֹן.

Aschur empor und sprach mit frechem Hohn:
Ich stürze sie, die Macht der ew'gen Herrschaft.
In jener Festnacht[1]) zehret ihn der Brand:
Er stürzt betäubt, und Allen ward bekannt,
Daß Gottes ist allein die ew'ge Herrschaft. —
לשכת Den traf Verderben, der vor Bel sich bückt[2]):
Er strebt zum Himmel, und ihm wir entrückt
Des Geistes Licht, und ihm entsank die Herrschaft.
Er kehrt zurück zu seiner Kraft, bezeugt
Die Macht des Herrn, der hebt und niederbeugt.
Und ihm allein gab er die Ehr' und Herrschaft. —
מגרה Zur Schlachtbank schon der Feind[3]) die Heerde drängt,
Als anders Deines Volks Geschicke lenkt
Die sproßte aus dem Stamm, erkiest zur Herrschaft[4]).
O bahnt den Weg[5]), ihr, die ihr nicht um Geld

בְּמִישׁוֹר יִמְלֹךְ: חֹבֶשׁ אֲרוּבָה. וְאֹרֶךְ יוֹם מְבוּכָה. חֲתֻלָּה לַמַּכָּה.
יַעַל בְּעֵת יִמְלֹךְ: טֹרַח מַלְכִיּוֹת. עוֹבְדֵי מַשְׂכִּיּוֹת. טִמְאוּ חֻמָּר
שְׁכִיּוֹת. בְּגַאֲוָה לִמְלֹךְ: טֹהַר זְכִיּוֹת. וְשָׁאַג קוֹל בְּכִיּוֹת. טָבַע
צוּל דָּכְיוֹת. יִפֶּן וּכֻם יִמְלֹךְ: יָהֵב מַשְׁלִיכִים. עָלָיו בְּנֵי מָלְכִים.

[1]) In der Peßachnacht. Der Untergang Sancheribs, des Assyrerkönigs, fand (nach der Erzählung 2. Kön. 19, 35 und Jes. 37, 36) in einer Nacht statt. — [2]) Nebukadnezar, König von Babel, also Diener und Verehrer des Belus, ward (nach der Erzählung Dan. Cap. 4) seines Verstandes beraubt und erkannte nach seiner Wiederherstellung die Allmacht des wahren Gottes an. — [3]) Haman. — [4]) Esther, aus dem Binjaminitischen Stamme, dem der erste König, Saul, entsprossen war. [5]) Oeffnet ihm das Herz, willig ihm zu dienen.

*) מגר = schleudern, werfen.

פְּדוּיֵי בְלֹא־כֶסֶף, סִלּוּ
לְמַשָּׂה כַּמַּיִם לֵב הַמְלוּכָה:
נִמְכְּרוּ יוֹנִים לִבְנֵי יְוָנִים,
וְרֻחֲקוּם מֵעַל גְּבוּל מְלוּכָה:
נֶאֶרְגוּ בְּרִית וָדָת, וְהֻמְרִידוּ
עָם בָּאֵל, וּמִגְּרוֹם בְּלֹא כֹחַ,
מְכַהֲנֵי מְלוּכָה: שָׂעִיר
הֻחֲנִיף לְהוֹרְדוֹ בְּצִידוֹ,
וַיִּירַשׁ בְּקוֹל בָּכִי חָרֵב
וּמְלוּכָה: Vorb. שָׁגַב חֶלֶק
הֵיוֹת גְּבִיר לְאָחָיו, וְעוֹד
תְּסוֹב לִישֻׁרוּן מְלוּכָה:

Seid hingegeben, die Er ohn' Entgelt
Wird lösen[1]), — ihm der lenkt das Herz der Herrschaft! —
נמכרו Die Trauten fielen in der Syrer Hand
Und wurden weggeführt dem Heimathland,
Entrissen dem Bereiche ihrer Herrschaft.
Und Bund und Glaube ward gehöhnt, geschmäht,
Abtrünn'ge lästern, bis wehrlos erfleht
Die Priesterschaar[2]) und sich erringt die Herrschaft. —
שעיר Der täuscht den Ahn mit heuchlerischer Zähre[3])
Fleht, daß er ihm den Segensspruch gewähre,
Und erbt des Schwertes Schärf' und Erdenherrschaft.
Doch bleibt die Macht dem Bruder[4]) treu erhalten;
Ihm ist es aufbewahrt, das Herrscherwalten,
Und wieder zu Jeschurun kehrt die Herrschaft. —

יוֹם זֶה לוֹ מֻחָכִים. בּוֹ יָבֹא לִמְלֹךְ: יַעַבְרוּ מִתְהַלְּכִים. לְפָנָיו כְּמַלְאָכִים. יַחַד מַמְלִיכִים. יֵי יִמְלֹךְ: כְּתִים בְּכַתְּתוֹ. אַיִּים בְּהַכְּאוֹתוֹ. בֶּם מַמְלַכְתּוֹ. יְכוֹן וְיִמְלֹךְ: כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ. וְקִדּוּשׁ הֲלִיכָתוֹ. כְּנֶמְרוּ מַלְאַכְתּוֹ. לְעֵין כֹּל יִמְלֹךְ: לְכָל־גְּבֹהַּ יַפִּיל. וְהַר וְגָבַע יַשְׁפִּיל. לְכָל־אֹם יַאְפִּיל. וּכְאוֹר־זְרוֹעַ יִמְלֹךְ: לְרֹאשׁ יַקְפִּיל. וַחֲדָשִׁים יַכְפִּיל. לְיוֹם זֶה פּוּר הִפִּיל. מְצִיוֹן לִמְלֹךְ: מָטוּ גוֹיִם.

---

[1]) Jisrael, nach den Worten des Propheten (Jes. 53, 3): „Denn also spricht der Ewige: Umsonst seid ihr verkauft worden und nicht um Geld werdet ihr eingelöst.“ Vgl. Ps. 44, 13. — [2]) Das Heldengeschlecht der Hasmonäer oder Makkabäer, die gegen den Syrertyrannen Antiochus Epiphanes und dessen Nachfolger siegreich kämpften. — [3]) Esav, dem Jizchak das Schwert zusprach (1. M. 27, 40); hier Bild des Römerreiches. [4]) Jaakob.

עֲשֵׂה לְךָ בְּצִיּוֹן שֵׁם
נוֹרָאוֹת. כְּאָז תַּצְלִיחֶנָּה
בְּכִסֵּא מְלוּכָה: עוֹרֵר וְהָקֵץ
מְשׁוֹשׁ כָּל־הָאָרֶץ. וְכוֹנֵן
כִּסְאֲךָ בְּקַרְיַת מְלוּכָה:
פְּנֵי מְאוֹר לְבָנָה וְחַמָּה
תַּחְפִּיר. וְיֵבשׁוּ עוֹבְדֵימוֹ.
בְּשִׁאֶתְךָ מְלוּכָה: פְּאֵר עִיר
יְפִי לְבָרָה כַּחַמָּה. וְגַלֵּה
לְנֶגְדֵּנוּ כְּבוֹד מְלוּכָה:
צְבָאוֹת גְּאוּלֵי צִיּוֹן שׁוֹרְרוּ
בְּלֵיל חָג. וְהוּא לַיְלָה
נִשְׁמָר לְסַחֲךָ מְלוּכָה:
צָעֲדוּ בְּמֵי שַׁעַל. צָפוּ

עשה O schaff' in Zijon Dir aufs neue Ruhm,
Wie damals, da zuerst im Herrscherthum
Du sie berufen zu dem Thron der Herrschaft!
Erstehen laß der Erde Lust[1]) aus Trümmern!
In neuem Glanz laß Deinen Thron erschimmern,
Hoch aufgerichtet in der Stadt der Herrschaft!
פני Laß Mond und Sonnenglanz vor ihm erbleichen,
Laß Götzendiener schmachbedeckt entweichen,
Wenn Du in Majestät antrittst die Herrschaft!
Schmück' Deine Stadt mit neuer Schöne Pracht
Der Sonnenlautern[2]), laß vor ihr die Macht
In hellem Glanz erstrahlen Deiner Herrschaft!
צבאות Laß schallen der Erlösten Weihgesang,
Der Dir in jener Festesnacht erklang,
Die längst ersehn, zu stürzen Feindes Herrschaft.
Als durch der Fluthen Drang Du sie geführt,

חֲמוּ נַאיִם. מְעֲדוּ מִתְנָאִים. נֶאֱה בְּבֹאוֹ לִמְלֹךְ: מֶלֶךְ דְּגוּיִם. נְתֻלוּ סְגוּיִם. מֶלֶךְ הַגּוֹיִם. עֵת אֶתְא לִמְלֹךְ: נְדִיבֵי עַמִּים. יֵאָסְפוּ מַעֲמִים. נְשׂוֹא מְעַטֵּי עַמִּים. אֶל־מְקוֹמָם לִמְלֹךְ: נִגּוּן נְעִימִים. לְמוּלָם מַנְעִימִים. נְשָׁאָם מַעֲמָמִים. עֲלֵיהֶם לִמְלֹךְ: סַכּוּת אֱלִילִים. כִּיוּן גִּלּוּלִים. סָחוֹב כְּמוֹ חֲלָלִים. יְשֻׁלְּכוּ בָלִי לִמְלֹךְ: סוֹד אֵל אֵלִים. הָבוּ בְּנֵי אֵלִים. שְׁאוּ זִמְרָה וְהַדּוּלִים. לָאָדוֹן כִּי יִמְלֹךְ: עֲזוּז יָד בְּהַשְׁיוֹאוֹ. לָהָרִים נְשִׂיאוֹ. עָמְסָיו בְּנַשְּׂאוֹ. יָעֹז

---

[1]) Die Gottesstadt und den Tempel. — [2]) Jisrael, nach Hohel. 6, 10. —

בְּרוּחַ שִׂכְלָ֑ךְ. אָנָּה יִנְטָעוּ
וַיַּקְבִּילוּ מְלוּכָה: קָמְטוּ
שַׁעֲרֵי־זְבוּל בֵּית עוֹלָמִים.
כִּי מִבֵּינֵימוֹ שָׁבְתָה מְלוּכָה:
קָדוֹשׁ יָבֹא בָּם לְעֹלָמִים.
וְאָז יִשְׂאוּ רֹאשׁ בְּחַדְּשׁוֹ
מְלוּכָה: רָבְצָה עֲדִינָה.
שָׁקְטָה מֵאַלְמוֹן. כִּי אָרַךְ
לָהּ קֵץ הַמְּלוּכָה: רִיבוּ
מוֹשִׁיעִים. שְׂאוּ אֶדֶר
מֵאֱדוֹם. וְשִׁיתוּ עַל־אֱדוֹן
הוֹד הַמְּלוּכָה: שָׁוְא שָׁנֵא
אֵל. וְהוּא עַל לְשׁוֹנֵנוּ בְּקֶשׁ
אֱמֶת וָאֵין. וְרַחֲקָה מְלוּכָה:

Erschaut ihr lichtes Aug', was Du erkürt,
Die Pflanzstatt, wo erblühen sollt' die Herrschaft.
קמטו Geschlossen ist des ew'gen Tempels Pforte;
Entwichen längst aus dem geweihten Orte,
Dem einsam öden, ist der Glanz der Herrschaft.
Einst zieht der Heilige dort wieder ein!
Hoch hebt das Haupt sie, wenn Er wird erneu'n
Zu neuer Herrlichkeit die Macht und Herrschaft.
רבצה Es ruht die üpp'ge Veste, stolz geborgen;
Ihr droht kein Wittwenthum, nicht darf sie sorgen,
Denn lange schon bewährt sich ihr die Herrschaft.
O eilt herbei, ihr Retter! kommet, Krieger!
Reißt ab Edom den Purpur! und dem Sieger,
Dem ew'gen Herrn, — reicht ihm die Macht der Herrschaft!
שוא Gott hasset Lug, — er weilt in unserm Munde.
Er heischt, vergebens ach! der Wahrheit Kunde;
Drum bleibt noch fern von uns die Gottesherrschaft.

וַיִּמְלֹךְ: עַל־רוֹם מַשָּׂאוֹ. יָדִיהוּ בְּנָשְׂאוֹ. עַל־הוֹד כִּסְאוֹ. יָשַׁב
וַיִּמְלֹךְ: פּוֹר תִּפְוֹרַר אֶרֶץ. בְּכִלְיוֹן וָחֶרֶץ. פַּח בְּיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ.
יָרַנְּנוּ וַיִּמְלֹךְ: פַּחַד שׁוֹפְרוֹת עֶרֶץ. יְשַׁלֵּשׁ וּכָם יָרֵץ. פְּאֵר מִכְּנַף
הָאָרֶץ. יַעֲלוּ כִּי יִמְלֹךְ: צְבִי מַהֲדַם יַעַל. וְאָדָר מִשַּׁעַל. צַהֲל
מִשְׁמֵי־מַעַל. יָרַנְּנוּ כִּי יִמְלֹךְ: צִבְאוֹת כָּל־פַּעַל. לְצַלְעָם יַרְטִי
תַעַל. צְפִירַת פְּאֵר לְהַעַל. חַן לְעָדָק יִמְלֹךְ: קְצִינִים אֲשֶׁר מָלְכוּ.
אַדֶּרֶת יַשְׁלִיכוּ קוֹל יִתְּנוּ וְיַמְלִיכוּ. לָאָדוֹן כִּי יִמְלֹךְ: קְרוּאִים

שַׁדַּי הָסֵר אָוֶן מִצְבָאֶיךָ.
וְיָרִיעוּ לְךָ תְּרוּעַת מְלוּכָה:
תַּחְגּוֹר גְּאוּת. תִּתְאַזַּר עֹז.
לְבַל יִשְׁתָּרֵר זָר בִּמְלוּכָה:
תְּבוֹן תֵּבֵל. כִּי יִנָּעֵר רָשָׁע.
וְשָׁם צֶדֶק לְרַגְלָיו. וְיִצְנוֹף
מְלוּכָה: תְּקוֹם גּוֹיִם. תּוֹכִיחַ
לְאֻמִּים. תִּשְׁבּוֹר מַטֵּה־
רָשַׁע. מוֹשֵׁל הַמְּלוּכָה:
Vorb. תַּחֲלִיף אֱלִילִים.
תִּשְׁגַּב לְבַדֶּךָ. תִּקָּרֵא נֶצַח
יָחִיד בִּמְלוּכָה:

O Mächtiger, laß Falsch und Täuschung schwinden
Aus Deiner Schaar! und laut wird dann verkünden
Mit Jubelruf ihr Mund von Deiner Herrschaft.
תחגור Gürt' um die Macht, in Majestät erstrahle,
Daß fürder nicht der Fremdling eitel prahle
Mit dem geborgten Scheine seiner Herrschaft.
Richt' auf den Erdball, schüttle weg die Sünde!
Dem Rechte neu die ew'gen Pfade gründe;
Nur ihm verleih' das Diadem der Herrschaft!
תקים Zerbrich den Stab, den noch das Laster führt,
Den Stolz und Trotz, der noch die Welt regiert,
O Du Allwaltender ob aller Herrschaft!
Vertilg' die Götzen, herrsch' allein in Macht,
Und Dir für ewig werde dargebracht
Der Ruf, daß Dein, o Ewiger, die Herrschaft!

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ
לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן־הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן

יִמְלוֹכוּ. וְאַחֲרָיו יַהֲלוֹכוּ. קוֹמְמִיוּת יֵלֵכוּ. וּבְרֹאשָׁם יִמְלֹךְ: רָז
הַמְּכֻמָּן. לְיוֹם זֶה מְזֻמָּן. רָשׁוּם לְמוֹעֵד וְזֻמָּן. וּבוֹ נוֹקֵם יִמְלֹךְ:
רַעֲוָה נֶאֱמָן. בְּבֵאוֹ מְתֻמָּן. רוּחַ יַסְעִיר בְּתֹמֶן. בְּגִלְעָד יִמְלֹךְ:
שְׁנֵאַן עֲלִיוֹת. וְסוֹד פְּלִיאִיוֹת. שִׁיר מְהֻלְלִיוֹת. יְפָצְחוּ כִּי יִמְלֹךְ:
שְׁאִיוֹת תַּחְתִּיוֹת. וְהוֹד אוֹתִיוֹת. שָׁאוֹן הֲמוֹן בְּרִיוֹת. יָרִיעוּ כִּי
יִמְלֹךְ: חְבַן כֵּם כַּשְׁמַשׁ. שְׁמוֹ לְפָנֵי־שֶׁמֶשׁ. תֹּאַרוֹ כְּצֵאת הַשָּׁמֶשׁ.
בְּמַלְכוֹ יִמְלֹךְ: Vorb. תּוֹמַךְ מְמֻזָּרַח־שָׁמֶשׁ. וְעַד מְבוֹאַת שָׁמֶשׁ.
חַמָּה בָּרָה כַּשֶּׁמֶשׁ. יְרוֹמֵם וְיִמְלֹךְ: על כן נקוה לך oder der Linie.

עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפּוֹלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לָעוֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר. לֹא־הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא־רָאָה עָמָל בְּיִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהָיו עִמּוֹ וּתְרוּעַת מֶלֶךְ בּוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְנֶאֱמַר. יְיָ מֶלֶךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: וְנֶאֱמַר. שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: וְעַל־יְדֵי עַבְדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כֹּה־אָמַר יְיָ מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְגֹאֲלוֹ יְיָ צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין אֱלֹהִים: וְנֶאֱמַר. וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ: וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי אַתָּה פְּעַלְתּוֹ וְיָבִין כָּל־יְצִיר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים אֱמֶת וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם.
הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט
כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים.
אִם כְּבָנִים אִם
כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים
רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב
עַל־בָּנִים. וְאִם
כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ
תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנֵּנוּ
וְתוֹצִיא כָאוֹר
מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם
קָדוֹשׁ:

אֲרֻשַׁת שִׂפְתֵינוּ
יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם
וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין
מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל
תְּרוּעָתֵנוּ וְתִקַּבֵּל
בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
סֵדֶר מַלְכִיּוֹתֵינוּ:

היום (Gem. u. Vorb.) Heut ist der Tag, an dem entstand die Welt.

Heut ins Gericht Gott seine Wesen stellt, —

Ob wie ein Vater, mild in Liebe waltend,

Ob wie ein Herr, Gericht ob Knechten haltend.

Wenn wir verdient des Vaters mit Erbarmen,

Nimm Deine Kinder an mit offnen Armen!

Wenn wir als Knechte vor Dir stehen:

Empor demüthig unsre Augen sehen,

Bis Du das Wort der Gnade hast gesprochen,

Bis hell wie Sonnenlicht hervorgebrochen

Ist unser Recht vor Dir, o Herr,

O Heiliger, Erhabener!

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unsrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,

Der Du thronst in Majestät in den Himmels Hallen!

Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr

Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.

Nimm in Gnaden an den Klang,

Der als Herrn Dich feiernd eben zu Dir drang! —

(Am Sonntag wird statt dieſes Stückes das unten befindliche gebetet.)

Verfaßt nach dem doppelten Alphabeth.

אֶאְחַד בְּמַעֲשַׂי אֶדְאַג׃
בְּכָל־עֵת. אִירָא בְּיוֹם דִּין.
בְּבֹאִי לְזִכָּרוֹן: אֶדְרוֹשׁ
לְחַנּוּן. אֲחַלֶּה לְרַחוּם.
אֶחֱנֵן לְחַק לִי יוֹם לְזִכָּרוֹן:
בְּבֹאִי לְמִשְׁפָּט. בְּמִי
אֶשְׁעַן. וּמִי יְחַפֵּשׂ לִי צֶדֶק
לְזִכָּרוֹן: בְּאֻבוֹת בְּמַחְתִּי.
וּפָעֳלָם אֲכַלְתִּי. וְהֵם הָיוּ
לִי קֶדֶם לְזִכָּרוֹן: גְּבִרָה
זְרוֹעִי. בְּשַׁח מְחֵנִי נָא.
לְבַל־יִמַּח מֶנִּי שֵׁם וְזִכָּרוֹן:
גֶּבֶר אִם יַעֲמֹד לְפָנָיו
הֵיוֹעִיל. בְּעֵת יְבַקֵּשׁ מֶנִּי

אֶאְחַד (Gem.) Ob meiner Werke
fühl' ich trübes Bangen,
Die Sorge nagt, ſoll ich vor
Gott gelangen
Am Tag der Prüfung heute zum
Gedächtniß.
Drum will ich flehend dem Er-
barmer nah'n,
Mit Bitten dem, der ihn geſetzet an,
Den Tag, für mich zur Prüfung,
zum Gedächtniß.
בבאי Wenn hin ich treten ſoll
heut zum Gericht,
Wer iſt mein Anwalt? wer, der
für mich ſpricht,
Der mein Verdienſt aufſuchte
zum Gedächtniß?
Der Väter frommes Wirken war
mein Hort,
Von ihren Thaten zehrt' ich fort
und fort;
Sie wahrt' ich treu von je mir
im Gedächtniß.
גברה Stark war mein Arm, als
jener[1]) wandt' den Fluch
Und ſprach: „O löſche mich aus
Deinem Buch!"[2]) —
Daß nicht vertilget werde mein
Gedächtniß.
Wenn heut ein Mann aufträte,
würd' es frommen,

(Am Sonntag.)

In vierfachem Akroſtichon der verkehrten Alphabeth-Ordnung (ת״ש״ר״ק) nach dem Anfangsworte זכר.

זֵכֶר תְּחִלַּת כָּל־מַעֲשׂ. אֲשֶׁר בְּכָל־שָׁנָה נַעֲשׂ. תּוֹחֲלָתָם לְמָאַס.
יוֹצֵר בַּל־יִזְכֹּר: תּוֹכַחַת מַעֲשׂ. אִם יָצְאָה בְּבַעַס. תּוֹמֵךְ לְמַעֲנוֹ
יַעֲשׂ. וְיצוּרִים יִזְכֹּר: זֵכֶר שֶׁמִּבְּרֵאשִׁית. תְּבוּאַת רֵאשִׁית. שֹׂרֶשׁ
בְּפִיר רֵאשִׁית. רֵא וְיִזְכֹּר: שֶׁצֶף חֲרִישִׁית. אִם חָר לְהָשִׁית.

[1]) Moſcheh, nachdem ſich das Volk beim goldenen Kalbe verſündigt hatte. — [2]) 2. M. 32, 32.

זְכוּת לְזִכָּרוֹן: דַּצְתִּי
בְּלוּבַשׁ אֵפוֹד וְחֹשֶׁן
הַמִּשְׁפָּט. אֲשֶׁר־בָּם הוּחַק
שְׁמִי לְזִכָּרוֹן: דְּגֻל בַּמַּחֲתָה
עַד־יֵעָצֵר נֶגֶף. בְּגֶשֶׁת
זָר מְכַהֵן יָקוּד לְזִכָּרוֹן:
הַבִּיטָה אֵל בְּעָמְדִי לְפָנֶיךָ.
אֵין בְּקִרְבִּי אֱנוֹשׁ תְּוִי
לְזִכָּרוֹן: חֵישׁ מִי יְפַלֵּל
וְיָשִׁיב חֵמָה. וְיוּחַק לַדּוֹרוֹת
שְׁמוֹ לְזִכָּרוֹן: וּמִי שׁוֹנֵא

Wird Gott nach meinem Thun zu fragen kommen,
Wenn mein Verdienst Er rufet ins Gedächtniß?
דצתי Froh war ich deß, den Priesterschmuck umhüllt,
Dem auf der Brust geprangt des Rechtes Schild,
Mein Nam' auf ihm gegraben zum Gedächtniß[1]).
Die Seuche zwang er[2]) mit der Weihrauchwolke,
Da Priesterweih' begehrt der aus dem Volke,
Den Gluth verzehrt zum warnenden Gedächtniß.
הביטה O sieh! hier steh' ich,
Keiner in der Mitten,
Der wagen dürfte, jetzt für mich zu bitten,
Daß gnädig Du mich zeichnest ins Gedächtnis.
Wer durch Gebetes Kraft darf sich erkühnen,
Den Zorn, der strafend schon entbrannt, zu sühnen,
Daß aufbewahrt er bleibe zum Gedächtniß?

שׁוּבָה אֲשֶׁר הֵשִׁית. לַשּׁוֹבְבִים יִזְכֹּר: זָכָר רֹאשׁ עֲפָרוֹת. וְתוֹלָדוֹת סְפוּרוֹת. רִשּׁוּם סְפָרוֹת. לְמִסְפַּר חוֹל יִזְכֹּר: רִבַּע מִסְפָּרוֹת. מְחַנְּנֵי לְכַפָּרוֹת. רָגֵשׁ שׁוֹפָרוֹת. לְשַׁפְרֵרָם יִזְכֹּר: זָכָר קְרִיאַת סֵפֶר. אֲשֶׁר גָּלְמִי שִׁפֵּר. קָצַב־לוֹ בַּסֵּפֶר. בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר לְזִכֹּר: קָצַף אִם הָחֱרַט בַּסֵּפֶר. לְכִלְתִּי מְצוֹא כֹּפֶר. קִיּוּם זִכָּרוֹן זֶה סֵפֶר. לְפָנָיו יִזְכֹּר: זָכָר צְפוּן מֵרְדֵי־אוֹר. תְּמִים דּוֹר כָּאוֹר. צִיָּה כְּחָר רְאֹר. קְנוּיָו יִזְכֹּר: צְפוּפִים פְּנֵי נָאוֹר. מִשְׁפָּטָם תַּת לָאוֹר. צַחֵן

---

[1]) Auf dem Brustschilde trug der Hohepriester die Namen der zwölf Stämme Jisrael in Edelsteine gegraben (2. M. 28, 21. 29).

[2]) Aharon (4. M. 17, 6—15), nachdem Korach sich empört, gegen das Vorrecht der Priesterwürde in Aharons Familie sich aufgelehnt und dann mit seinem Anhange hingerafft worden war.

בֶּצַע יְדַבֵּר עָנוּ בִי. וַיַּעַן
וַיֹּאמַר עַד אָרוֹן לְזִכָּרוֹן:
וּבְטֶלֶה חָלָב יְכַפֵּר בַּעֲדֵנוּ.
וּכְנֶגֶד שְׁנֵי עֲפָרִים יַעַל
לְזִכָּרוֹן: זַעַף יֵרֵא וַיֹּאמַר
תְּהִי יָדְךָ בִּי. אֲשֶׁר כָּלֵב
אֱלֹהָיו הוּא לְזִכָּרוֹן: זָעַק
וְהֻשִּׁיב חֶרֶב אֶל־נִדְנָהּ.
וְהוּשַׁת לוֹ כַּשֶּׁמֶשׁ כֵּס
לְזִכָּרוֹן: חִכִּיתִי בְּעֵת עֶצֶר
לְפוֹתֵחַ וּמַמְטִיר. כְּמֵשִׁיב

Wer so Gewinnes Feind, daß er sie wage —
„Ist Einer, der mich zeiht?" die kühne Frage[1])
Und Gott zeugt selbst für ihn zum Ruhmgedächtniß?
Der schlichtes Opfer dar zur Sühnung brächte[2])
Und gleich wie jene beiden frommen Knechte[3])
An Würde war, zu gnädigem Gedächtniß?
זעף Wer spricht, wenn schon der Strafe Gluth entbrannt[4]):
O wend' auf mich, die strafen soll, die Hand!
Weil, Gottes Liebling, er Ihm im Gedächtniß?
Und wie er ruft, schon in die Scheide kehrt
Des Schwertes Blitz! Drum seinem Thron gewährt
Ist, gleich der Sonn', ein ew'ges Gedächtniß[5]).
חכיתי Einst harrt' ich des, der Erd' und Himmelspforte

רָע שְׁאֵר. בְּרִיב בַּל־יִזָּכֵר: זֵכֶר פְּעֻלַּת אֲזָרָה. הֵעָרְתָּ מְמַזָּרָה.
פְּעֻלּוֹ יְזֵרָה. בְּקֶרֶב שָׁנִים יִזָּכֵר: פֶּה אִם הָטָרַח. פְּרָחָיו לְמָרַח.
פְּלוּלוֹ יְצֵרָה. בַּעֲדָם יִזָּכֵר: זֵכֶר עֲקֵדַת מֹרִיָּה. כְּהֵית רְאִיָּה. עֲדֵי
עֲרוֹם וַעֲרָיָה. סְבוּכוֹ יִזָּכֵר: עֵצֶב טָרְיָה. אִם כְּאֻבָה פְּרִיָּה. עֲתָרוֹ
לְרָאָיָה. וְלִזְכוּת יִזָּכֵר: זֵכֶר סֻלָּם חָלָם. וְעָלָיו מְהוֹלָלָם. שָׂרֵי
אַרְבַּע וַעֲלָם. בּוֹ כְּמֵאָז יִזָּכֵר: שְׁרִינָיו בְּמַעֲלָם וַיֹּאמַר לְגַעֲלָם.
שִׁיחוּ יוֹעִילָם. בְּרִית לְזִכָּר: זֵכֶר נְקוּבֵי מַטּוֹת. שִׁבְעוֹת מַטּוֹת.

---

[1]) Wie Samuel der das Volk mit den Worten aufforderte: Hier bin ich! Zeuget gegen mich! wen hab' ich bedrückt, wen bedrängt? (S. 1. Sam. 3—5.) — [2]) Ein milchendes Lamm brachte Samuel zum Opfer (1. Sam. 7, 9). — [3]) An Ps. 99, 6 knüpft der Talmud die Bemerkung, daß Samuel dem Moscheh und Aharon an Bedeutung gleiche. — [4]) Wie David, der durch sein Opfer die Seuche abwandte (2, Sam. 24, 17—25; 1. Chr. 21 ff. 26 ff). — [5]) Von David heißt es Ps. 89, 37: „Und sein Thron ist wie die Sonne stets vor mir."

רוּחַ לַיֶּלֶד אָבוּד מִזְּכָרוֹן:
חַי לִרְאוֹת בְּרִית. בְּדַבְּרוֹ
קַנֵּאתִי. כִּי־עָזְבוּ עָם בְּרִית
וְזִכָּרוֹן: טֶרֶם הָיָה לִי
מְכַפֵּר פָּנִים. מִנְחָה הֹלֶכֶת
נַשְּׂחַד לְזִכָּרוֹן: טֶרֶף נֶרֶךְ
וְסַמִּים לְמֵסַב הֲדָרָיו. דֶּם
וָחֵלֶב לְנִיחֹחַ וְלֶחֶם
הַפָּנִים לְזִכָּרוֹן: יָצַגְתִּי עַל־
גֶּחָלַי רֵיקָה. כִּי לֹא־אַלְמָן
שַׁתִּי לְזִכָּרוֹן: יָהּ אֶבְטַח
בָּךְ וְלֹא בִּנְדִיבִים. כִּי הַם
בַּקָּבֶר. וְלָנֶצַח שִׁמְךָ

Erschloß und Leben gab mit seinem Worte
Dem Kinde, das entrückt schon dem Gedächtniß[1]).
Er lebet noch, treu waltend ob dem Bunde,
Der Feuereifer brennt aus seinem Munde[2]):
„Verlassen hat Dein Volk Bund und Gedächtniß!“[3])
מרם Sonst stand für mich der Priester, sühnend Schuld;
Das Opfer, das errungen Deine Huld,
Zog mir voraus zu gnädigem Gedächtniß.
Der Nard' und Spezereien heil'ger Hauch,
Die Spende, die verduftete in Rauch,
Warb, als Dein Tempel stand, um Dein Gedächtniß[4]).
יצגתי Arm steh' ich jetzt auf ausgebrannter Stätte,
Trostlos, wenn nicht Dein eigen Wort ich hätte,
Daß nie Du von mir scheidest, — zum Gedächtniß.
So will ich, Gott, auf Dich nur hoffend schauen,
Nicht auf die Edlen, die im Grabe, bauen.

נְדִידוּת הַמַּטּוֹת. לְאַמְּצָם יְזֻכָּר: נִשְּׂאֵי עֹל מוֹטוֹת. אִם פֶּן
לְהַמְטוֹת. נָפַץ חֻדַּר הַמַּטּוֹת. לְכִפּוּר יְזֻכָּר: זֶבֶר מְצוּקִים. יְסוֹד
מוּצָקִים. מִפְעָלָם לְצַעֲקִים. בְּפוּשׁ חָשׁ לְזֻכָּר: מַפֵּי יוֹנְקִים. אֲשֶׁר

[1]) Der Prophet Elijahu hatte geschworen, daß nur auf sein Wort Regen und Thau innerhalb dreier Jahre kommen sollte. Derselbe hatte durch seine Wunderkraft und sein Gebet ein bereits dem Tode verfallenes Kind wiederbelebt (1. Kön. 17, 1. 22). — [2]) Derselbe Prophet stand in heiligem Eifer gegen die in Götzendienst versunkene Zeit auf, heißt bei dem letzten der Propheten, Mal'achi: „Engel“ oder „Bote des Bundes“ (Mal. 3, 1) und ist nach der talmudischen Bezeichnung „noch am Leben“. (Vgl. 2. Kön. 2, 11 und Mal. 3, 23). — [3]) Seine Worte 1. Kön. 19, 10. 14. — [4]) Das Räucherwerk (2. M. 30, 34 ff.) und die gnadenerwirkenden Opferspenden.

לְזִכָּרוֹן: כָּל־אֵלֶּה סָמָכוּנִי, וְרַחֲמֶיךָ בְּקַשְׁתִּי. לוּלֵי הֵם תַּמְתִּי וְאֵינִי לְזִכָּרוֹן: כִּי הֵם בְּזִרוֹעַ עָדֶיךָ לֹא בָאוּ. רוֹמְמוֹתֶיךָ בְּפִיהֶם שָׁמוּ לְזִכָּרוֹן: לְיוֹם זֶה נִכְמָס סֶכֶם חֶשְׁבּוֹנוֹת, תְּחִלָּה לְיָמִים וְרֹאשׁ לְזִכָּרוֹן: לְהִקָּרֵא בּוֹ כְּתָב עֵט וְשָׁמִיר, גָּלוּי וּבָאֵר וְיָדוּעַ לְזִכָּרוֹן: מָוֶת וְחַיִּים שָׁלוֹם וּמִלְחָמוֹת, צַחֲצָחוֹת וָשֹׂבַע בָּאִים לְזִכָּרוֹן: מַעֲלֵי־גֶבֶר וּמִסְפַּר צְעָדָיו, נִשְׁכָּחוּ

Sie sind dahin, — doch ewig Dein Gedächtniß!
כל Das Alles stützt' mich einst! Doch Dein Erbarmen,
Das such' ich; ohne das — o weh mir Armen!
Ich wäre hin, entschwunden dem Gedächtniß.
Sie[1]) traten auf mit des Verdienstes Macht,
Sie meldeten von Deiner Wunderpracht,
Begeistert strömt' ihr Lobpreis Dein Gedächtniß.
ליום Der Tag ist längst zur Prüfung aufbewahrt,
Beginn der Tag', zur Rechnung aufgespart,
Seit aller Zeiten Anfang zum Gedächtniß.
An ihm verlesen wird, was in dem Buch
Verzeichnet ist als fester Gottesspruch,
Mit Demantgriffel grub Er's zum Gedächtniß.
מות Der Spruch ob Tod und Leben, über Fülle
Und Mangel, über Krieg und Friedensstille, —
Das Alles kommet heute zum Gedächtniß.
Des Menschen Thun, die Zahl von seinen Schritten,

בְּסוּף נֹאֲקִים, מַאֲמַר בְּרִית וְחֻקִּים, דְּבַר קָדְשׁוֹ יִזְכֹּר: זֶכֶר לְיֵן כְּפָרִים, וְאִמְרֵי שְׁפָרִים, לְמִשְׁלְמֵי פָרִים, בְּשָׁפָה יִזְכֹּר: לְעֵת בְּקוּר סְפָרִים, סְתָרִים מִסְפָּרִים, לְשָׁנֵי עֲפָרִים, לְצֶדֶק יִזְכֹּר: זֶכֶר כְּבוֹד מִשְׁכָּנָן, מְקוֹם דּוֹד שָׁכַן, בְּרוּבִים בּוֹ שָׁכַן, חֶסֶד נְעוּרִים יִזְכֹּר: כִּיוֹר עִם כָּן, וְנֹעַם קוֹל דּוֹכָן, כַּכִּיר בְּיוֹם מוֹכָן, לַנְּבוֹנִים יִזְכֹּר: זֶכֶר יְלִיד נוֹן, וּמִשְׁפְּטֵי אוּרִי אֶפְנוֹן, יְזָכְרוּ בְרִנּוֹן, פְּלֵאָם

[1]) Die früheren Frommen, Gottesmänner und Propheten.

מֵאֱנוֹשׁ. וְלָאֵל לְזָכְרוֹן:
נִסְתָּרָה דַּרְכִּי מִי יוּכַל
שִׂיחַ. לַשָּׁוְא נִכְתַּב־לִי
חֵטְא לְזִכָּרוֹן: נֶגֶד פָּנַי גֶּבֶר
מַעֲשָׂיו יוֹכִיחוּ. וְיַעֲנֶה־בּוֹ
כַּחְשׁוֹ עֵד לְזִכָּרוֹן: שִׂיחוּ
מְזוּמוֹת אֵל יַחַד כָּל־בְּנֵי־
אִישׁ. עוֹבְרֵי תַּחַת שֵׁבֶט
בַּצֹּאן לְזִכָּרוֹן: Vorb. סוֹגֵר
דֵּלֶת בְּעַד תְּמִימִים בְּזַעַם.
עַד־בּוֹא קָצָם צֵאת לְזִכָּרוֹן:
עֲשֵׂה פֶּלֶא לַחַיִּים לְבַל־
יִהְיוּ כַּמֵּתִים. חַיִּשׁ אֲמִתְּךָ
בְּקֶבֶר לְזִכָּרוֹן: עוֹרַרְתָּ אָז

Was längst dem Sinn des Sterblichen entglitten,
Gott hegt es treu in ewigem Gedächtniß.
נסתרה Wer spricht: Mein Weg — Gott ist er unbekannt!
Wer: Hier verzeichnet ist von Gottes Hand
Mit Unrecht mir ein Fehler zum Gedächtniß?
Ins eigne Antlitz zeiht den Mann sein Fehl,
Ihn straft die Lüge selber ohne Hehl,
Als Zeuge weckt und mahnt ihn sein Gedächtniß.
שיחו Er denkt ihm nach, dem großen Gotteswalten,
Ihr Sterbliche! wie Er wird Prüfung halten,
Wenn seine Heerd' Er mustert zum Gedächtniß. —
In Gnaden schließt die Thür Er vor dem Frommen,
Wenn sein Gericht entbrannt, — bis sie gekommen,
Des Heiles Stund', ihn rufend ins Gedächtniß.
עשה O wunderbar an allem Leben walte!
Laß sie nicht sterben, kräftig sie erhalte!
Im Grab ist Deiner Gnade kein Gedächtniß.

לְזִכָּר: יְקֻשׁ בְּרַק הַשָּׁנוֹן. אִם הָשְׁלַךְ לְתַאֲנוֹן. יַקְשִׁיב תַּחֲנוּן. חֲנוּנָיו לְזִכָּר: זָכָר טַעַם שׁוֹפְטִים. וְאוֹת קְצִיר־חִטִּים. טָפַשׁ שׁוֹטִים. יְחֻתַּל מִלְזִכָּר: טֶרֶח אַרְבַּעַת שְׁבָטִים. אִם נַעֲנַשׁוּ גִּשְׁפָּטִים. טֶבַע מִשְׁפָּטִים. אֲשֶׁר שָׁם יִזְכֹּר: זָכָר חֲצוֹת לַיְלָה. וְתוֹדוֹת מִשְׁפְּטֵי לַיְלָה. חִשַּׁף בְּאִישׁוֹן לַיְלָה. נִגּוּנוֹ לָמוֹ יִזְכֹּר: חֶקֶר מִפְקַד לַיְלָה. יִגְיַהּ בְּלֵהַב לַיְלָה. חֹק הָגָה יוֹמָם וָלַיְלָה.*לָהֶם יִזְכֹּר: זָכָר זֶה זְבוּל. אֲשֶׁר בְּבִצְעִי חָבוּל. זְדוֹנוֹת סָבוּל. עוֹד בַּל־

* לְיוֹמָם

בְּפַעַל. עוֹרְרֵנוּ בְּלֹא פַעַל.
הֲלֹא לְנִפְלְאוֹתֶיךָ תַּעַשׂ
לְזִכָּרוֹן: פְּנֵה אֱלֹהִים
בְּיוֹשְׁבֵי גַּנִּים. מַקְשִׁיב
לְנִדְבָּרֵימוֹ בְּדַת לְזִכָּרוֹן:
פְּעָלָם לְפָנֶיךָ וּשְׁכָרָם אִתָּךְ.
אִכְלֵי לֶחֶם הֲעֻצָּבִים בַּסֵּפֶר
לְזִכָּרוֹן: צָצוּ שָׁעֲלִים
מְחַבְּלִים כְּרָמִים. לְהַכְרִית
מִגְפֶּן שֹׂרֵשׁ וְזִכָּרוֹן:
צָרְרוּם בְּפֶרֶךְ. נָאֲקוּ
וְנוֹשָׁעוּ. בְּכִשֶּׁר הֲרֵרֵי־
קֶדֶם הוּחַק לְזִכָּרוֹן: קֶדֶם
בַּנְּתָה לַדָּרוֹת אֵין בָּהֶם

Einst riefst Du uns als würdig
Dir zu dienen;
O ruf' uns jetzt, ob wir's auch
nicht verdienen.
Erhalt' uns stets als Deiner
Huld Gedächtniß!
O schau' auf die, so Deinen
Gottesgarten,
Dein ewig Wort, mit treuer,
Liebe warten!
Aufzeichnest Du ihr Wort Dir
zum Gedächtniß.
Von Dir bewahrt wird ihrer
Seele Müh'n,
Von Dir wird einst Belohnung
ihnen blüh'n;
Ihr Thränenbrot — Dir bleibt
es im Gedächtniß.[1])
צצו Dem Weinstock[2]), den ge-
pflanzet Deine Hand,
Ihm lauert auf der Haß in
Feindesland,
Ihm zu vertilgen Wurzel und
Gedächtniß.
Es beugt Mizrajim sie durch
harte Frohn.
Der Armen Flehn — Gott hört's.
Das war der Lohn
Der frommen Horte[3]), dauernd
im Gedächtniß.
קדם Du hieltest Schau ob würde-
lose Zeiten;

יִזָּכֵר: זַעַם כַּמַּבּוּל. אִם יֵצֵאָה לַחֲבוּל. זִכָּרוֹן יֶרַח בּוּל. לְהַמָּלָה
יִזָּכֵר: זָעַר וָלַח כָּל־פַּעַל. בְּקֹרוֹ וָפֶלֶס יַעַל. וְאִם בְּמֶרֶד וְאִם בְּמַעַל.
רַב־חֶסֶד יִזָּכֵר: וְאִם טוֹב וְאִם רַע. אֲשֶׁר יֵאֵרַע. וָסָתוֹ יִפָּרַע.
בְּסַאסְאָה מִלְּזָכֵר: זָעַר הַחַיִּים. עַד בַּמָּה הֵם חַיִּים. הַן לַמָּוֶת אִם

[1]) Mal. 3, 16: „Da besprechen sich die Gottesfürchtigen mit einander, und es vernimmt der Ewige und hört es, und aufgeschrieben wird es ins Gedächtnißbuch vor ihm für die, so Gott fürchten und seines Namens achten.“ Jedes Wort frommer Andacht und stillen Betens und einsamen Forschens in der Gotteslehre ist unverloren; die Trauer und Trübsal, in und trotz welcher sich solch frommer Drang äußert, wird von Gott wahrgenommen. — [2]) Bild für Jisrael (Ps. 80, 9). — [3]) Der Erzväter.

חָפֵץ, חִלַּפְתָּם וְאִבַּדְתָּם
מִהְיוֹת לְזִכָּרוֹן: לַחְתָּ דּוֹר
מֵאָלֶף, אֲמָרֶיךָ הִנְחַלְתָּם.
לְמַעַנָם בְּכָל־דּוֹר חַקָּתָ
לְזִכָּרוֹן: רָם חָשַׁק מְאֹד
בְּכַלַּת נְעוּרִים, הֲרוּגֶיהָ
וַעֲנֻיֶּיהָ תַּתָּה לְזִכָּרוֹן:
רָצָה אַחֲרֶיךָ בְּגֵיא צִיָּה
וְצַלְמָוֶת, אַהֲבַת בְּלוּלֹתֶיהָ
תַּעַשׂ לְזִכָּרוֹן: שְׁחָתוּ
עַם־זוּ שְׁאֵת שְׁמָצָה
בְּקָמֵיהֶם, שֵׁם פֶּסֶל וְלֹא־
אֵל שָׁתוּ לְזִכָּרוֹן: שָׁכְלוּ
כְּמַעַט־רֶגַע, לוּלֵי קָם
בַּפֶּרֶץ, מְעוֹרֵר שְׁבוּעָה־

Du ließest hin sie eilen und entgleiten:
Nichts haftete von ihnen im Gedächtniß.
Aus tausenden erhobst Du ein Geschlecht;
Dein ewig Wort zu wahren, ward sein Recht.
Für alle Zeiten schriebst Du's zum Gedächtniß.
רם Lieb war dem Höchsten diese Jugendbraut;
Auf die Gemordeten, Gequälten schaut
Sein Auge liebend, wahrt sie im Gedächtniß.
Wie bräuchlich liebend sie Dir nachgeeilt
Durch Wüstebrand, wo Todesgrauen weilt, —
O stelle das für sie Dir vors Gedächtniß!
שחתו Es sank in Wahn[1]) das Volk, dem Feind zum Spotte!
Den todten Götzen machen sie zum Gotte;
Sie rufen ihn, statt Gottes, zum Gedächtniß.
Und hoch empor der Strafe Wogen schwellen,
Wenn der's nicht wagt, sich in den Riß zu stellen,

לְחַיִּים. חַי חַי יִזְכֹּר: הֲמוֹן שְׁאוֹן בְּרוּאִים. יַעַבְרוּ לְפָנָיו כְּמֵרִיאִים.
הֲלֹא כְּמוֹ רֵאוּיִים. לְכָל־אֶחָד יִזְכֹּר: זֶבֶר לַדְּלוּת וָעֹשֶׁר. בַּצָּרַת
וְחֹשֶׁר. הֹפִי וְגַם יֹשֶׁר. בַּדִּין הוּא יִזְכֹּר: דְּבַר גָּלוּי וְסָתֵר. בְּנִיגוֹת
וְסוֹתֵר. דַּי חָסֵר וְיָתֵר. לְקָצֵב יִזְכֹּר: זֶבֶר גְּנוּבִים לְיַשֵּׁב. בַּמִּדְבָּר
וְיוֹשֵׁב. גֶּשֶׁם וְרִיחַ לְנַשֵּׁב. מַהֵיוֹם יִזְכֹּר: גָּרוֹן לְהַקְשִׁיב. מַעַם שְׁמוֹ
חוֹשֵׁב. גְּלִיוֹת לְהָשִׁיב. בְּיוֹם תֵּקַע יִזְכֹּר: זֶבֶר בַּהַל וְחֵמָה. קֶרֶב
וּמִלְחָמָה. בְּקוֹעַ חוֹמָה לְחוֹמַת יָם יִזְכֹּר: בְּאָדָם וּבְבְהֵמָה. אִם
הֻקְנַם מְהוּמָה. בְּצוּר רוֹל הוֹמָה. לָאֲדָמָה יִזְכֹּר: זֶבֶר אֱמוּנָה

[1]) Beim goldenen Kalbe.

וּבְרִית לְזִכָּרוֹן: תְּעַבְתָּ
מֵאָז עֲדַת כָּל־לְאֻמִּים.
חָשַׂקְתָּנוּ מֵהֶם עֵדוּת
לְזִכָּרוֹן: תְּמוּר כֹּסֶף נִמְאָס
דּוֹר נִשְׁכַּח רַקְתָּ. רָגַנּוּ
שְׁנִית. כִּי שְׁכַחְנוּ מִזִּכָּרוֹן:
תָּר אִישׁ תֹּם בְּמִי זָרְעוּ
יְקָרָה. שִׁכֵּל יָדָיו לְאוֹת
וְזִכָּרוֹן: תִּרְפַּק מְשׁוּל Vorb.
אֶפְרַיִם בְּשַׁעֲשׁוּעַ יֶלֶד
וּבֵן יַקִּיר. הֲלֹא בְּכִרִי הוּא
חַקְתָּ לְזִכָּרוֹן:

Der Schwur und Bund erwecket ins Gedächtniß[1]).
תעבת Den Rücken wandteſt Du den Völkern allen;
Du fandeſt vordem nur an uns Gefallen:
Dein ewig Zeugniß iſt uns deß Gedächtniß.
Statt derer, die als werthlos Du erkannt,
Wie Dir gefällig eine Schaar erſtand[2]),
So nimm auch uns, entſchwunden dem Gedächtniß!
תר Als jener Fromme[3]) ſpäht', wo einſt genannt
Sein Name werde, legt' er ſeine Hand
Dem Jüngling auf zum Zeichen und Gedächtniß.
Ihn hege liebend, der den Namen trägt,
Den traulich koſend Du ihm beigeſezt,
Des „theuren Erſtgebornen", zum Gedächtniß!

(*) אַתָּה זוֹכֵר מַעֲשֶׂה עוֹלָם וּפוֹקֵד כָּל־יְצוּרֵי קֶדֶם. לְפָנֶיךָ נִגְלוּ
כָּל־תַּעֲלֻמוֹת וַהֲמוֹן נִסְתָּרוֹת שְׁמִבְּרֵאשִׁית: (כִּי) אֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי
כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: אַתָּה זוֹכֵר אֶת־כָּל־

וְשָׁקֶר. אִזּוֹן שִׁיחַ וָסֶקֶר. אוֹת פְּקֻדַּת בֹּקֶר. לְרֶגָעִים יִזְכֹּר:
אִם לְזֹל אִם לְיֹקֶר. אוֹ לְטַעַת אוֹ לְעַקֵּר. אֱנוֹשׁ בְּדַקְדּוּק Vorb.
וְחֹקֶר. לַמִּשְׁפָּט יִזְכֹּר:

אתה זוכר oder der Linie.

[1]) Moſcheh, der an den Bund mit den Erzvätern und an die Verheißung Gottes mahnte (2. M. 32, 13). — [2]) Die Zeit der Hasmonäer nach der des Esra. — [3]) Jaakob, da er die Söhne Joſefs ſegnete und dem jüngeren Efrajim den Vorzug vor dem älteren Menaſcheh gab, indem er jenem die rechte Hand auf das Haupt legte. Der Name Efrajim iſt ſpäter bei den Propheten oft Geſammtname für Jisrael und erſcheint auch in den Worten des Propheten Jeremia (31, 20): „Iſt mir ein theurer Sohn Efrajim?"

*) Ueberſetzung ſiehe S. 188.

הַמִּפְעָל. וְגַם כָּל־הַיְצוּר לֹא נִכְחָד מִמֶּךָּ: הַכֹּל גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. צוֹפֶה וּמַבִּיט עַד־סוֹף כָּל־הַדּוֹרוֹת. כִּי תְּבִיא חֹק זִכָּרוֹן לְהִפָּקֵד כָּל־רוּחַ וְנָפֶשׁ. לְהָזְכִּיר מַעֲשִׂים רַבִּים וְהַמּוֹן בְּרִיּוֹת לְאֵין תַּכְלִית: מַרְאשִׁית צָוְאַת הוֹדָעְתָּ. וּמִלְּפָנִים אוֹתָהּ גָּלִיתָ: זֶה הַיּוֹם תְּחִלַּת מַעֲשֶׂיךָ זִכָּרוֹן לְיוֹם רִאשׁוֹן. כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְעַל הַמְּדִינוֹת בּוֹ יֵאָמֵר. אֵי־זוֹ לַחֶרֶב. וְאֵיזוֹ לַשָּׁלוֹם. אֵיזוֹ לָרָעָב. וְאֵיזוֹ לַשָּׂבַע: וּבְרִיּוֹת בּוֹ יִפָּקֵדוּ. לְהַזְכִּירָם לַחַיִּים וְלַמָּוֶת: מִי לֹא נִפְקָד בְּהַיּוֹם הַזֶּה. כִּי זֵכֶר כָּל־הַיְצוּר לְפָנֶיךָ בָּא. מַעֲשֵׂה־אִישׁ וּפְקֻדָּתוֹ. וַעֲלִילוֹת מִצְעֲדֵי־גָבֶר. מַחְשְׁבוֹת אָדָם וְתַחְבּוּלוֹתָיו. וְיִצְרֵי מַעַלְלֵי־אִישׁ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁלֹּא יִשְׁכָּחֶךָ: וּבֶן־אָדָם יִתְאַמֵּץ־בָּךְ. כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לָעוֹלָם לֹא יִכָּשְׁלוּ. וְלֹא יִכָּלְמוּ לָנֶצַח כָּל־הַחוֹסִים בָּךְ: כִּי זֵכֶר כָּל־הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא. וְאַתָּה דוֹרֵשׁ מַעֲשֶׂה כֻלָּם: וְגַם אֶת־נַחַ בְּאַהֲבָה זָכַרְתָּ. וַתִּפְקְדֵהוּ בִּדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. כַּהֲבִיאֲךָ אֶת־מֵי הַמַּבּוּל לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר מִפְּנֵי רוֹעַ מַעַלְלֵיהֶם. עַל־כֵּן זִכְרוֹנוֹ בָּא לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהַרְפּוֹת זַרְעוֹ כְּעִפְּרוֹת תֵּבֵל וְצֶאֱצָאָיו כְּחוֹל הַיָּם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם: וְנֶאֱמַר. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר: וּבְדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. זָכָר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ: וְנֶאֱמַר. טֶרֶף נָתַן לִירֵאָיו יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: וְנֶאֱמַר. וַיִּזְכֹּר לָהֶם בְּרִיתוֹ וַיִּנָּחֵם כְּרֹב חֲסָדָיו: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. הָלוֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי יְרוּשָׁלַיִם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְיָ זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה: וְנֶאֱמַר. וְזָכַרְתִּי אֲנִי אֶת־בְּרִיתִי אוֹתָךְ בִּימֵי נְעוּרָיִךְ וַהֲקִימוֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם: וְנֶאֱמַר. הֲבֵן יָקִיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים כִּי־מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכוֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם־יְיָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ. וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים מִשְּׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם. וּזְכָר־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד וְאֶת־הַשְּׁבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמֹּרִיָּה. וְתֵרָאֶה לְפָנֶיךָ עֲקֵדָה שֶׁעָקַד אַבְרָהָם אָבִינוּ אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ עַל־גַּב הַמִּזְבֵּחַ וְכָבַשׁ רַחֲמָיו לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם. כֵּן יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת־כַּעַסְךָ מֵעָלֵינוּ. וּבְטוּבְךָ הַגָּדוֹל יָשׁוּב חֲרוֹן אַפֶּךָ מֵעִמֶּךָ וּמֵעִירְךָ וּמֵאַרְצֶךָ וּמִנַּחֲלָתֶךָ. וְאַתָּה־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַדָּבָר שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר: וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: *) כִּי זוֹכֵר כָּל־הַנִּשְׁכָּחוֹת אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם וְאֵין שִׁכְחָה לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. וַעֲקֵדַת יִצְחָק לְזֶרַע הַיּוֹם בְּרַחֲמִים תִּזָּכוֹר. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ זוֹכֵר הַבְּרִית: ותוקעין תשרית.

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

כשיש ברית מילה מוסיפין זה בפתיחת ארון הקדש.

*) זְכֹר בְּרִית אַבְרָהָם וַעֲקֵדַת יִצְחָק. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: אוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵינְךָ אָבִינוּ. לְמִי הַחֹתֶמֶת הַכָּרֵ־נָא כִּי אִם־בְּבָשָׂרֵנוּ. כָּרַתָּ בְרִית, תּוֹחַלְתֵּנוּ. זְכֹר אַל־תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: רַחֲמֶיךָ זְכֹר לְהַלְבִּין כַּשֶּׁלֶג אָדֹם. הַבֵּט לַבְּרִית, בָּנֶיךָ נָא תַּפְדֵּם. קוֹל יַעֲקֹב אִישׁ תָּם הַקְּדֵם. זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶדֶם. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: טִפֵּי אֹהֲבֶיךָ עַד בֵּינְךָ וּבֵין יְדִידֶיךָ. נָא הַדֵּם לְאוֹת לְמִשְׁמֶרֶת לַעֲבָדֶיךָ. חָזַק דְּרוֹשׁ דָּמִים שָׁפְכוּ דָּמֵי חֲסִידֶיךָ. זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ. וְשׁוּב בְּרַחֲמִים עַל־שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: הֹרֵשׁ דָּמִים דִּין דֵּינֵנוּ. הָשֵׁב שִׁבְעָתַיִם אֶל־חֵיק מְעַנֵּינוּ. חִנָּם נִמְכַּרְנוּ וְלֹא בְכֶסֶף פְּדֵנוּ. זְקֹף מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמֵם לְעֵינֵינוּ. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

הַיּוֹם הָרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט
כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים.
אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים.
וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנֵּנוּ
וְתוֹצִיא כָּאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם קָדוֹשׁ:

אֶרֶשׁ שִׂפְתֵינוּ
יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם
וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין
מַבִּיטוּ וּמַקְשִׁיב לְקוֹל
תְּרוּעָתֵנוּ וְתַקְבֵּל
בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
סֵדֶר זִכְרוֹנוֹתֵינוּ:

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unſrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohlgefallen,
Der Du thronſt in Majeſtät in des Himmels Hallen!
Du vernimmſt und horcheſt mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der ſteiget heut zu Dir empor.
Horche gnädig und erbarmungsvoll
Auf den Ton, der, rufend zur Erinnerung, jetzt vor Dir erſcholl! —

(Am Sonntag wird ſtatt dieſes Stückes das unten befindliche gebetet)

Nach doppeltem Alpha-Beth am Anfange der Verſe.

אָנוּסָה לְעֶזְרָה. אֶמְצָא
נֶגְדִּי אֵל קָרוֹב לִי. בְּעֵת
קָרְאִי בְקוֹל: אֲשֶׁר בַּעֲדַת־
אֵל בְּקִרְבִּי נִצָּב. וּפֹה
בְּמִקְדָּשׁ מְעַט אֲצַפֶּה לוֹ

אנוסה (Gem.) Ich ruf' in Angſt: Iſt keine Hülfe da? —
Sie ſtehet vor mir! Gott ja iſt mir nah,
Laſſ' ich erſchallen ihm Gebetes Stimme!
Hier in der frommen Schaar in meiner Nähe,
Wenn ich vor ihm im Heiligthume ſtehe,

(Am Sonntag.)

Nach vierfachem Alphabeth.

אֶשָּׂא דַעִי בְּצֶדֶק. תֵּת לְפַעֲלִי צֶדֶק. אֶשְׁאֲלָה מִשְׁפְּטֵי־צֶדֶק.
כּוֹל לְהָרִים כִּשּׁוֹפָר: אֵין־קֹרֵא בְצֶדֶק. רַדַּף צֶדֶק צֶדֶק. אֶקְרָא

בְּקוֹל: בַּקְּרֵנִי דָּרְשֵׁנִי, שָׁה
סְּזוּרָה אֲנִי, נִגְזַרְתִּי וְנֶאֱלַמְתִּי
בְּלִי לְהָרִים קוֹל: בֶּאֱמֹר
נוֹוֵי נִדְּחָה הִיא, שְׁמֶרָהּ
וְצַלָּהּ לֹא יִשְׁאַג בְּקוֹל:
גַּלְתִּי שִׂיחַ בְּחָקָיו, וְחִבֵּי
עֶרֶב, הִטָּה אָזֶן וְשָׂח
הַשְׁמִיעֵנִי אֶת־קוֹלֵךְ קוֹל:
גָּז וּבָרַח מֶנִּי כְּעֹפֶר עַל־
הָרֵי בָתֶר, בְּבַקְּשׁוֹ דָת
וָאוֹת בְּמִשְׁכָּנְתִּי וְאֵין קוֹל:
דִּלֵּג מְבֻתָּר לְבֶתֶר, הַשִּׁיבֵהוּ
אֵלַי, אוּלַי יִשָּׂא פָּנֶיךָ עֲקֵב

Weilt Er bei mir, hört meine leise Stimme!
בקרני O schau nach mir, ein Hirt der wieder schirmt!
Sieh Deine Heerde hier, irr und verstürmt:
Sie steht verstummt, erhebt nicht ihre Stimme.
Die Quäler sprechen, die sie zausen, scheeren:
„Sie ist verlassen; nicht nach ihr sich kehren
Wird mehr ihr Hirt, nicht hebt Er seine Stimme.“
נלתי Einst war sein Wort mir Seelenlust! Dem Laut —
Wie horcht' Er gern und sprach zu mir so traut:
„O laß mich hören deine holde Stimme!“[1])
Er floh von mir, enteilte, wie Gazelle;
Er suchte Glaubens Spur in meiner Zelle:
Er fand sie leer, vernahm nicht Laut noch Stimme[2]).
דלג O du des Bundes Wart, mein frommer Ahn![3])
Bring' mir ihn wieder! du ja darfst ihm nah'n;

שִׁמְעָה צָדָק, בְּקוֹל בָּלוּל בַּשּׂוֹפָר: בַּנְתִּי בְמַדָּעִי, לְמַרְחוֹק שְׁאֵת
דַּעִי, בְּטוּי תְרוּעָה בְּיִדְעִי, בְּקוֹל מַתָּן שׂוֹפָר: בּוֹ בָּהָרְעִי, אַרְצָה־
כִּי רֹעִי, בְּאַמְצוֹ זְרוֹעִי, בְּקוֹל כֹּחַ שׂוֹפָר: נַשֶּׂתִּי בְיוֹם דִּין,
לְהִתְנַפֵּחַ בַּדִּין, גּוֹלֶה עֹמֶק הַדִּין, בְּקוֹל קְפָאוֹן שׂוֹפָר: גְּזֵרַת דָּת
וָדִין, אִם חִיַּבְתִּי בַּדִּין, גָּרוֹנִי יְעַכֵּב מוֹרַע דִּין, בְּקוֹל עִם שׂוֹפָר:
דְּרֹשׁ וְהַעַל רְטִיָּה, לִפְנֵי טְרִיָּה, דַּעַת לְטָרִיָּה, קוֹל חֹבֶשׁ שׂוֹפָר:

[1]) Mit Wohlgefallen horchte Gott der Stimme Jisraels, wo sie sich in der Beschäftigung mit seiner Lehre und in der Verkündigung derselben vernehmen ließ. Die Worte des Hohen Liedes (2, 14) „Laß mich hören deine Stimme, denn sie ist lieblich“ werden hierauf gewendet — [2]) Als in Zeiten religiöser Gleichgültigkeit die Liebe zu dem göttlichen Worte erstarb, zog sich Gott von Jisrael zurück. — [3]) Abraham.

שָׁמְעֲךָ בְקוֹל: דְּרוֹשׁ טוֹבָה
לָמוֹ וּרְאֵה שֵׂה מוֹרִיָּה. אֵלֶּם
פְּיהוּ יְהִי צֶדֶק לְלֹא שָׁמְעָה
בְקוֹל: הָסֵר מֵחָלָק יָדַיִם
שְׁעִירוֹת. הוֹגֶה בְּתַחֲנוּנִים.
כִּי לְךָ הַקּוֹל: הוֹשַׁע אֲשֶׁר
לֹא תִשְׁכַּח עֵדוּת. וּמִפִּי
זַרְעוֹ לֹא־יָסוּף קוֹל: וְחוֹזַי
וּמְלִיצַי הֵם בְּנֵי אִמִּי. וְאָז
נִחֲרוּ־בִי. לְמַעַן אֶשְׁמַע
קוֹל: וְעַל מִשְׁמַרְתָּם
יַעֲמְדוּ וַיִּזְעָקוּ וְגַל לָהֶם
סוֹד. וְהוּא יַעֲנֵם בְּקוֹל:

Dein achtet Er! Du horchest seiner Stimme! —
O schenke uns Huld! Sieh dort den Opferbund,
Schau' stilles Dulden, wie es schließt den Mund[1])!
O denk' es der, die nicht gehorcht der Stimme!
O von dem Frommen[2]) ab הסר die rauhen Hände
Des Bruders nimm, zu unserm Flehn Dich wende!
Dir ruft sie ja, die wohlvertraute Stimme!
O hilf, daß nicht der ew'gen Wahrheit Kunde
Entschwinde, daß nicht aus der Sprößling' Munde
Entweiche Deiner Lehre heil'ge Stimme!
Die Seher einst, des ew'gen וחוזי Wortes Künder,
Wie zürnten sie treumeinend ob der Sünder,
Wie mahnten sie, zu horchen Deiner Stimme!
Sie standen auf der Warte, riefen laut,
Und Dein Geheimniß — ihnen war's vertraut,

דָּחוּי לִכְרוּיָה. בְּעֵד נָבְרִיָּה. דְּרוֹר לְכָל־בְּרִיָּה. בְּקוֹל הָעֲבָרַת שׁוֹפָר: הָכְשֵׁל בְּנַאֲפוּף. בְּזֶרֶת גְּפוּף. הָצֵז בְּרִיב צָפוּף. בְּקוֹל חֲרָדַת שׁוֹפָר: הֶעֱנֵשׁ בְּאִפּוּף. וְשָׁב הֱיוֹת חָפוּף. הוֹעִילוֹ לֵב כָּפוּף. בְּקוֹל כְּפִיפַת שׁוֹפָר: וְאִם שׁוּד יַעֲלֹזוּ. וּבַדִּין יְלִיזוּ. וְצֶדֶק יָרוּץ לְאָחֳזוּ. בְּקוֹל חֵיל שׁוֹפָר: וּכְמוֹ מַכְנִים בְּזוּ. וּמוֹצִיא בְזוּ. וְכַן מָנוּ יְנִיזוּ. בְּקוֹל רוֹחַ שׁוֹפָר: זֶה מִכָּל־קוֹלוֹת. אֲשֶׁר בְּמַקְהֲלוֹת. זַקֵּק לְקַהֲלוֹת. קוֹל תַּקַּע שׁוֹפָר: זְמַנֵּי עֲקֵלְקַלּוֹת. מְחֻיְבֵי סְקִילוֹת.

[1]) Abraham, bereit, seinen Einzigen zu opfern, und Jizchak, der es still über sich ergehen ließ. — [2]) Jaakob. Esaws Hände sind rauh 1. M. 27, 23. — Jaakob stellt das Volk Jisrael, Esav die Verfolger desselben dar.

וְהָ חָמַק מֶנִּי, אֲסוֹבֵב
וַאֲבַקְּשֶׁנּוּ בְּכָל־מָקוֹם
הוּא. אָנָה אֶשָּׂא קוֹל:
זֶכֶר דּוֹדִי לְמַטָּה, אַדִּיר
בַּמָּרוֹם, מְלֹא כָל־הָאָרֶץ
כְּבוֹדוֹ, לְמַעֲלָה קוֹרְאִים
בְּקוֹל: חֲיָלַי מַיִם, אֲשֶׁר
בָּם שְׁבִילוֹ, דִּבְּרוּ תְמוּנָה
לֹא רָאִינוּ. זוֹלְתִי קוֹל:
חִפַּשְׂתִּי יְשִׁימוֹן הַיֵּשׁ.
וְאָמְרוּ אָיִן, קֶדֶם תִּתּוֹ עֹז,
בְּעַתַּנִי בְּקוֹל: טָהוֹר דִּלֵּג
הָרִים וְעֶבֶר, וּמִמְּעוֹן הַר
מוֹר אָז נָתַן קוֹל: טִמֵּאתִי
יְדִידוּת שִׁכְנוֹ וְעָלָה, לְיוֹם

Zu ihnen redete die Gottesstimme.
וה Er ist hinweggezogen, mir entschwunden.
Ich zieh' ihm nach, bis ich ihn aufgefunden.
Wo weilet Er, daß ruf' ihn meine Stimme?
Die Erde ruft: „Er prangt in Himmelsreichen!“ —
„Sein Glanz ergossen ist in Erdenreichen,“
Ruft's aus den Himmelshöh'n mit lauter Stimme[1]).
חילי „Bild und Gestalt ist nicht hindurchgezogen,“ —
So sprechen, die sich ihm gebahnt, die Wogen[2]).
„Ihn sah'n wir nicht, wir hörten seine Stimme!“
Die Wüste rief, als dort ich ihn erspäht:
„Hier ist Er nicht. Einst hier in Majestät
Erglänzt' Er und mich schreckte seine Stimme[3]).“
טהור Der Lautre hin ob Bergeskuppen eilt
Und auf Morija's[4]) heil'ger Zinne weilt.
Aus seiner Ruhestatt scholl seine Stimme.
Den holden Sitz hat Sündenschuld entweiht.

זְעוּ בְּנִדּוּעַ מַקְלוֹת. בְּקוֹל שָׁמַע שׁוֹפָר: חַי, מִכָּל־שָׁנָה יוֹם זֶה
שִׁבָּה. חָקוּק לְשׁוֹשַׁנָּה. לְקוֹל חֲרוּת שׁוֹפָר: חִבָּתוֹ מִשְׁנָה. שְׁנִיָּה
מַרְאשָׁנָה. חַטָּא כָּל־הַשָּׁנָה. דְּחוּת בְּקוֹל שׁוֹפָר: טָבַע בְּרָכוֹת

[1]) Der suchende Sänger wird vom Himmel an die Erde, von der Erde an den Himmel gewiesen, da eben das All der Herrlichkeit Gottes voll und Er dem Auge entrückt ist. — [2]) Als beim Durchzuge durchs rothe Meer die Fluth sich theilte. — [3]) Bei der Offenbarung des göttlichen Gesetzes am Sinai. — [4]) Wo der Tempel als feste Stätte der göttlichen Gegenwart stand.

כֻּלָּא יָבֹא, בְּאָזְנֵי קוֹל:
יַקְרָתִי בְעֵינָיו, וְנִלְוָה לִי
בַּשִּׁבְיִי. עִמּוֹ־אָנֹכִי אָז
הֶבְטִיחֵנִי בְקוֹל: יָרֵד
לְשִׁנְעָר וְשָׁם כֵּם בְּעֵילָם.
הִשְׁמִיעַ כַּאֲרִי וּכְנָחָשׁ
קוֹל: כְּלֵה מֶנִּי הוֹב
בְּהִתְרַפֵּה מִמְּלֹאכֶת. חַק
בַּמִּכְתָּב וַיַּעֲבֵר־קוֹל: בָּבֵשׁ
לִי אַרְבָּעָה רָאשֵׁי נְמֵר.
וְגַם אֲנִי בְּהוֹדָיוֹת סֶלָה
אַשְׁמִיעַ לוֹ קוֹל: לְחַיֵּת

Er zog davon! Doch wieder naht die Zeit
Der Rückkehr einst: — so kündet seine Stimme.
יקרתי Ich blieb ihm werth. Auch in der Knechtschaft Leiden
Blieb Er bei mir. Denn nie von mir zu scheiden,
Verhieß Er mir mit seiner Tröstung Stimme[1]).
Er zog hinab mit mir nach Babylon[2]),
Aufstellet Er in Elam[3]) seinen Thron.
Dort hört' ich Leu'ngebrüll, der Schlangen Stimme[4]).
כלה Er wehrt dem Bären[5]), der des Tempels Gründung
Feindselig hemmt, und freudige Verkündung
Läßt Er ergehn, den Ruf von Freundes Stimme[6]).
Er beugte die vier Pardelköpfe[7]) nieder.
Und jauchzend klangen ihm des Dankes Lieder,
Erschallen ließ ich jubelnd meine Stimme. —

תֵּשַׁע. מוּל שׁוֹפָרוֹת תֵּשַׁע. טָהוֹר מֵהֶם יִשַּׁע. בְּקוֹל דַּת שׁוֹפָר:
טָנַף צָחוּנִי רָשַׁע. בְּשׁוּבָם מִפֶּשַׁע. טְרִיָּתָם תְּשַׁעֲשַׁע. בְּקוֹל
שָׁוְא שׁוֹפָר: יִיטַב מִשּׁוּר פָּר. וּמֵאַיִל הַמִּשְׁפָּר. יוֹם הַמִּסְפָּר.
לְקוֹל חִדּוּשׁ שׁוֹפָר. יִקַּשׁ יוּפָר. וְשָׂטָן יֵחָפֵר. יִשַּׂר לֵב יָשְׁפָּר.
בְּקוֹל שִׁפּוּר שׁוֹפָר: כָּעֵת הֵם תּוֹקְעִים. גַּיְא מַבְקִיעִים. בָּרְבִים

---

1) „Mit ihm bin Ich in der Bedränguiß!" Ps. 91, 15. — 2) Als Nebukadnezar das Volk ins Exil führte. — 3) Medien. — 4) Die Thiere sind symbolische Bezeichnungen der Weltmächte nach der Vision bei Daniel (Cap. 7). Der „Leu" ist Babel, die „Schlange" das medische Reich. — 5) In der angeführten Vision (Dan. Cap. 7) Bild des persischen Reiches. — 6) Die Störungen von Seiten feindseliger Völker beseitigte endlich der Erlaß des Darius, der den Tempelbau befahl (Esra 6, 1—13). — 7) Die vier Diadochen, denen Alexanders des Großen Reich zufiel. S. Raschi zu Dan. 7, 6.

לַחַת Dem Thier des Schilfes[1]) liefert' Er das Land.
Es fragt, zum Himmel frech ewporgewandt:
„Wen hab' ich dort?" mit frevlen Hohnes Stimme.
Zermalmet von des Grausen Eisenzähnen[2]),
Zerstampft von seinem Fuß, ließ ich ertönen
Zu meines Heiles Gott Wehrufes Stimme.
מרת Die Zeit, wann naht das Heil, hüllt Gott in Schweigen.
Nicht that Er kund, wann sich die Turtel[3]) zeigen
Wird wieder, kündend Heil mit ihrer Stimme,
Versiegelt hat Er der Erlösung Stunde;
Auch meinen Sehern gab Er nicht die Kunde,
Wann wieder sie erheben ihre Stimme,
נא O sieh mein Leid, ins Elend mich verbannt!
Hier Alles fremd, kein Mensch, dem ich bekannt,
Zu dem ich flehend sende meine Stimme!

מַשְׁקִיעִים. בְּקוֹל שְׁאוֹן שׁוֹפָר: בְּל־הַמּוֹן מְרֵעִים. בְּחֵיל מִתְרוֹעֲעִים. בַּאֲשֶׁר הֵם מַתְרִיעִים. קוֹל יָרִיעַ כְּשׁוֹפָר: לְקוֹלוֹ כְּיָקְשֵׁב. יְבֵעַת בָּל־מוֹשֵׁב. לְאֻמִּים בְּסַעַר יִנָּשֵׁב. בְּקוֹל מַעֲרֶת שׁוֹפָר: לְיִדְעָיו יוּשַׁב. לְאוֹת טוֹב יִתְחַשָּׁב. לְעֵת יִתְיַשָּׁב. בְּקוֹל

---

[1]) Das große römische Weltreich. S. meine „Beiträge zur Sprach- und Alterthumsforschung" II. S. 139. — [2]) Dan 7, 19: „— das vierte Thier . . . furchtbar und gewaltig und von übermächtiger Stärke, und Eisenzähne hatte es und eherne Klauen, fraß und zertrat Alles" u. s. w. [3]) Die Frühlingsvorbotin. Hohes Lied 2, 12: „Die Stimme der Turtel wird vernommen in unserem Lande" wird auf den Heilboten Moscheh gedeutet, der den Lenz der Erlösung nach dem Winter der Frohn in Mizrajims Knechtschaft verkündete. Die symbolische Wendung der Stelle ist hier festgehalten.

אֲמָנָה. כִּי לֹא יִפּוֹל דָּבָר.
מִמַּקְשִׁיבֵי דְּמָמָה וָקוֹל:
שׂוֹשׂ יָשִׂישׂ לִבִּי בְּקִרְבִּי.
בְּשָׁמְעִי הוֹדִי דוֹפֵק עַל־
פִּתְחֵי קוֹל: Vorb. סָלָה
יְשִׁמֵנִי כַּחוֹתָם עַל־לִבֶּךָ.
כְּאָז תַּחַת הַתַּפּוּחַ עוֹרְרֵנִי
בְּקוֹל:

עֶלְיָתֵנִי אֵל עַל־כָּל־
גָּנוֹת. כִּי בַעֲבוּרִי בְּחוֹרֵב
תַּתָּה קוֹל: עַל־כָּל־אֱלֹהִים
מְאֹד נְתַעֲלֵיתָ. נָצַח
תִּתְעַלֶּה בְּתִרוּעַת קוֹל:

Kein Wort — ich weiß es — fällt[1]), das Du vertraut
Den Boten, die gehorcht dem leisen Laut,
Mit dem zu ihnen redet' Deine Stimme.
שוש Ja, jubelnd werd' ich, wenn mir neu vereint,
An meine Thüre klopfen, wird der Freund[2]),
Wenn ich vernehme seine holde Stimme.
O wie den Siegelring mög' Er mich tragen
An seinem Herzen[3]), wie in jenen Tagen,
Da mich erkor der Weckruf seiner Stimme[4]).
עליתני Ob alle Töchter[5]) hast Du mich erhöht.
Um meinetwillen ja Dein Ruf ergeht,
Am Choreb dort erschallte Deine Stimme!
Ob alle Götter bist Du, Gott, erhoben.
Mein Preisgesang soll Dich auf ewig loben;
Für ewig jubeln soll Dir meine Stimme.

טַעַם שׁוֹפָר: מוֹאֲסָיו לְהַבְקִיעַ. בּוֹגְדָיו לְקַעְקֵעַ. מְרַדָּיו לְהַשְׁקִיעַ.
בְּקוֹל חָזוּק שׁוֹפָר: מַאֲרִיךְ בְּהַתָּקָעָה. מְקַצֵּר בְּהַבָּקָעָה. מַרְיֵעַ
וְתוֹקֵעַ. בְּקוֹל שָׁלוּשׁ שׁוֹפָר: נוֹתֵן אֵימוֹת. מַחֲפִיז אֵמוֹת. נוֹסֵךְ
גוֹאֲמוֹת. מְקוֹל בּוּק שׁוֹפָר: נוֹתֵץ חוֹמוֹת. מַשְׁבִּית מִלְחָמוֹת.
גוֹהֵם בַּהֲמוֹת קוֹל שַׁאֲנַ שׁוֹפָר: סוֹדוֹ כְּנֵלָה. בְּסִין לַסְּגֻלָּה. סַיָּם

---

[1]) Alles durch die Propheten verheißene Heil wird sicher eintreffen. — [2]) Nach dem Hohen Liede (5, 2), wo der Freund — d. i. nach der symbolischen Auslegung: Gott — an die Thüre klopft und um Eingang bittet; hier: wie Er in neuer Huld Jisrael sich zuwendet. — [3]) Hoh. L. 8, 6: „O trage mich wie den Siegelring auf Deinem Herzen!" — [4]) Die mächtigen Donnerstimmen bei der Offenbarung am Sinai. — [5]) Die Nationen der Welt (H. L. 2. 2).

פְּעָה מִמִּדְבָּר צִפּוֹר
מִמִּצְרַיִם. וְיוֹנָה הִשְׁמִיעָה
מֵאַשּׁוּר קוֹל: פְּקֹד צִפּוֹר
בַּיִת. דְּרוֹשׁ יוֹנַת אֵלֶם.
תְּקַע לָמוֹ בַּשּׁוֹפָר. וּשְׁרֹק
לָמוֹ בְּקוֹל: צוּר חֻקִּים
מָנִי. לְבַל־יָעוּפוּ כְּנָשֶׁר.
לְבַל־יִכָּנְפוּ מַשְׁמִיעֵי קוֹל:
צְרוּפָה אֶלְמַד. וְעֵינַי
לְמוֹרַי. בְּאָז צִיר מְדַבֵּר.
וְאֶל מְשִׁיבוֹ בְּקוֹל: קָרֵב
קֵץ. בָּא עֵת מִשְׁפָּט. קָם
מֵלִיץ יֹשֶׁר. לְהִתְחַנֵּן

Das Vöglein rief, das in der Wüste irrt',
Aus Haft befreit[1]), Dir zu; die Taube[2]) girrt'
Aus Aschur Dir mit heißen Sehnens Stimme[3])
O such' es auf, das Vöglein, Dir vertraut,
Und Deine stumme Taube! — Schofars Laut
Laß hallen und den Lockruf Deiner Stimme[4])!
צור Wahr' ewig mir Dein Wort, laß nicht entschwinden
Es mir im Flug; erhalte die verkünden
Der ew'gen Lehre Wort mit frommer Stimme!
Wie will ich gern Dein lauter Wort erlernen,
Von meinen Lehrern nicht den Blick entfernen,
Wie einst Dein Herold[5]), treu, horcht' Deiner Stimme!
קרב Das Ende naht, der Tag für das Gericht;
Aufsteht der Anwalt, der zum Heile spricht:
Um Gnade flehend hebt er seine Stimme.

מְגִלָּה. בְּקוֹל הִלּוּךְ שׁוֹפָר: סוֹד יוֹם נְאֻלָּה. בְּחָשְׁפוֹ לַדְּגוּלָה.
שָׁשׁוֹן וְגִילָה. קוֹל יַשְׁמִיעַ שׁוֹפָר: עָשׁוֹר דּוֹחָה. עָנֵג מְרֻחָה.
עֲבֵרוֹת מַמְחָה. בְּקוֹל צָרַח שׁוֹפָר: עֲוֹנוֹת מֹחָה. עֲבֵדוּת מְאַחָה.
עֲבֵדוּת מַנָּחָה. קוֹל חִצּוּר שׁוֹפָר: פַּגֵּר וְהַסֵּעַר. מַמְלְכוּת שָׁעִיר.
פִּשְׁעָהּ תָּעִיר. בְּקוֹל קוֹלוֹת שׁוֹפָר: פִּתְחִי הָעִיר. תַּשְׁקִיעַ וְתַבְעִיר.
פַּחַד רַב וְצָעִיר. מִקּוֹל הֲמִית שׁוֹפָר: צִיּוֹן רָמָז אוֹת. שׁוֹפָרוֹת

---

[1]) Jisrael nach der Erlösung aus Aegypten. Die Bezeichnung ist Ps. 84, 4 entlehnt: „Auch der Vogel fand seine Stätte": den (in der Wüste) Herumirrenden ist eine Heimath gewährt. — [2]) Bezeichnung für Jisrael nach Hohelied 2, 14; 5, 2; 6, 9. — [3]) Nach Hoschea 11, 11. — [4]) Secharjah 10, 8: „Ich will sie locken und versammeln, denn Ich habe sie erlöst." — [5]) Moscheh.

בְּקוֹל: קָדֵשׁ חָדָשׁ. וְהוּכַן
מוֹעֵד. וָאֶתְקַע בַּשּׁוֹפָר.
וְיַעֲנֶה־לִּי בְקוֹל: רָגָשׁ
מִקֶּבֶר. צְוָחָה מְפֻלַּע.
בְּתֵת יְבֵשִׁי עֶצֶם מֵעָפָר
קוֹל: רְאוּ נֵס בֶּהָרִים. וְקוֹל
שׁוֹפָר בָּאָרֶץ. לְהַשְׁמִיעַ
רֶגֶן מְהֻמוּמֵי קוֹל: שֶׁגֶג
לֵב הוּתַל עוֹד בַּל־יַטֶּנּוּ.
בְּלִי לְהַכְבִּיד אֹזֶן מִשְׁמוֹעַ
קוֹל: שׁוֹבֵב לִי כְּקֶדֶם דָּת.
מוֹרָשָׁה אֲשֶׁר בָּהּ *עִלַּפְתַּנִי
בְּלַפִּידִים וָקוֹל: תְּבוּנָה

Der Mond ist angesetzt, die Zeit bestimmt;
Des Schofars Hall Er dann von mir vernimmt,
Antworten wird mir Er mit seiner Stimme.
רגש Aus Gräbern Dröhnen, von den Höhen Stürmen!
Wenn von Gebein, auf dem sich Hügel thürmen,
Erschallen wird der längst Entschlafnen Stimme.
Hoch auf den Bergen seht das Banner wehen!
Und mächt'ger Hall des Schofar wird ergehen[1]),
Und laut dann jubelt der Verstummten Stimme.
שגג Nicht wird der Wahn, das Herz bethörend, locken,
Nicht wird er fürder Herz und Ohr verstocken,
Daß es sich trotzig schließt der Mahnung Stimme.
Gieb wieder Deines Wortes Erbbesitz,
Wie einst, als Du mit Deines Glanzes Blitz
Ertheilt es, da mich schreckte Deine Stimme[2]).

שְׁלֹשׁ מֵאוֹת. צְוָחָה בְּמִדְבָּן דְּאוֹת. בְּקוֹל שִׁתּוּף שׁוֹפָר: צְפָצְפוּ
צְבָאוֹת. כְּשָׁרוּ פְלָאוֹת. צִוּוּר כְּעֶשׂ נִפְלָאוֹת. בְּקוֹל עֶרֶב שׁוֹפָר:
קוֹל חֲלוּשָׁה. בְּאַרְקָא חֲלָשָׁה. קוֹלוֹת מַתָּן שְׁלָשָׁה. קוֹלוֹת כְּנָתְנוּ
בְּשׁוֹפָר: קֶרֶן מְשֻׁלָּשָׁה. הַיּוֹם לְזֶבֶר אֲשַׁלָּשָׁה. קְרוֹא עוֹד שְׁלָשָׁה.
בְּקוֹל עִתּוּד שׁוֹפָר: רָחַשְׁתִּי לַעֲלִיוֹת. וְעֵינַי תְּלוּיוֹת. רְאוֹת כְּנוּם
גָּלְיוֹת. בְּקוֹל גְּדָל שׁוֹפָר: רְבִיעִית חַיּוֹת. לִיקוֹד לְהֵיוֹת. רָשָׁף
שַׁלְהֶבְיוֹת. בְּקוֹל לַהַב שׁוֹפָר: שְׁנָה תְּעוֹרֵר. לְשַׁלֵּם גְּמוּל לַצּוֹרֵר.
שְׁאוֹנוֹ תְּפוֹרֵר. בְּקוֹל גְּבוּרוֹת שׁוֹפָר: שׁוּעָן תַּדְרֵר. גְּאֻלָּה תְּבָרֵר.

[1]) Jes. 18, 3: „All ihr Weltbewohner und auf Erden Weilende! wenn man das Banner auf Bergen erhebt, werdet ihr sehen, und wenn man in die Posaune stößt, werdet ihr hören. — [2]) Am Sinai.
* עלף = erzittern.

הֵפִיק אִישׁ נְבוֹן דָּבָר. וְחַק נֹעַם זְמִירוֹת בְּנְעִימוֹת קוֹל: תְּהִלָּה יְתַנּוּ אָז לַכֹּל הִשְׁמִיעַ. לְאֵל מוֹשֵׁל בַּכֹּל יְמְתִּיקוּ בְקוֹל: תַּחַת בְּנֵי צִיּוֹן. בְּנֵי יָוָן שָׁחוּ. הִבְרַקְתָּ חִצִּים. וַתְּהֻמֵּם בְּקוֹל: תַּרְעֵם לְבוּזַי. תִּתְקַע בַּשּׁוֹפָר. בְּסַעֲרוֹת תֵּימָן. אָז יֵלֶךְ־קוֹל:

תבונה Des Wortes Meister[1]) strömte weise Lehren;
Er ließ in Anmuth Weihelieder hören:
Zu Deinem Preise klang die holde Stimme —
Und rief sie Alle auf, Dein Lob zu preisen.
So wird, Allherrschender! in süßen Weisen
Dir Alles singen mit Begeistrungsstimme.
תחת Vor Zijons Söhnen mußte Jawan[2]) sinken.
Du ließest Deines Blitzes Pfeile blinken,
Und sie verwirrte Deine Schreckensstimme.
Laß Deine Donner meinen Feind zerschmettern!
Dein Schofar halle, und in Südens Wettern
Laß mir erschallen der Erlösung Stimme!

(*אַתָּה נִגְלֵיתָ בַּעֲנַן כְּבוֹדֶךָ עַל עַם קָדְשֶׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם: מִן־הַשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּם קוֹלֶךָ. וְנִגְלֵית עֲלֵיהֶם בְּעַרְפַּלֵּי־טֹהַר: גַּם (כָּל־)הָעוֹלָם כָּלוּ חָל מִפָּנֶיךָ. וּבְרִיּוֹת בְּרֵאשִׁית הָרְדוּ מִמֶּךָ. בְּהִגָּלוֹתְךָ מַלְכֵּנוּ עַל־הַר סִינַי. לְלַמֵּד לְעַמְּךָ תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וַתַּשְׁמִיעֵם אֶת־הוֹד קוֹלֶךָ. וְדִבְּרוֹת קָדְשֶׁךָ מִמַּדְהֲבוֹת אֵשׁ: בְּקֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם נִגְלֵיתָ וּבְקוֹל שׁוֹפָר עֲלֵיהֶם הוֹפָעְתָּ: בַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי

שׁוֹכְנִים תְּזוֹרֵר. בְּקוֹל הַעֲרֹת שׁוֹפָר: תְּיַשֵּׁר מֵחֲרמוֹן. לְרוֹעֵץ אַדְמוֹן. תַּשְׁלֵג בְּצַלְמוֹן. בְּקוֹל הֲמוֹן שׁוֹפָר: Vorb. תְּצַעֵד כְּבִישִׁימוֹן. בְּמַתָּן אָמוֹן. תַּשְׁמִיעַ בְּאַרְמוֹן. קוֹל קוֹרֵא בַּשּׁוֹפָר:

אתה נגלית oder der Linie.

[1]) David. — [2]) Die Syrer im Kampfe mit den Makkabäern.

*) Uebersetzung siehe S. 194.

בְּהִית הַבֶּכֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל־הָהָר וְקֹל שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה: וְנֶאֱמַר. וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל: וְנֶאֱמַר. וְכָל־הָעָם רֹאִים אֶת־הַקֹּלֹת וְאֶת־הַלַּפִּידִים וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק: וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר. עָלָה אֱלֹהִים בִּתְרוּעָה יְיָ בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְנֶאֱמַר. בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר הָרִיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְיָ: וְנֶאֱמַר תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגֵּנוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: וְנֶאֱמַר הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: וְעַל־יְדֵי עֲבָדֶיךָ הַנְּבִיאִים כָּתוּב לֵאמֹר. כָּל־יִשְׁבֵי תֵבֵל וְשֹׁכְנֵי אָרֶץ כִּנְשֹׂא־נֵס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקֹעַ שׁוֹפָר תִּשְׁמָעוּ: וְנֶאֱמַר. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתָּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנִּדָּחִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְהִשְׁתַּחֲווּ לַיָי בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלָם: וְנֶאֱמַר. וַיְ עֲלֵיהֶם יֵרָאֶה וְיָצָא כַבָּרָק חִצּוֹ וַאדֹנָי יֱהוִה בַּשּׁוֹפָר יִתָּקַע וְהָלַךְ בְּסַעֲרוֹת תֵּיכָן: יְיָ צְבָאוֹת יָגֵן עֲלֵיהֶם: כֵּן תָּגֵן עַל־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּשְׁלוֹמֶךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ

בִּרְנָה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשֶׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ כְּמִצְוָה עָלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:
וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁיכֶם וּתְקַעְתֶּם בַּחֲצֹצְרֹת עַל עֹלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכָּרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל שׁוֹפָר וּמַאֲזִין תְּרוּעָה וְאֵין דּוֹמֶה לָךְ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ קוֹל תְּרוּעַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים:

תקיעה: שברים: תרועה: תקיעה:

(*) הַיּוֹם הֲרַת עוֹלָם. הַיּוֹם יַעֲמִיד בַּמִּשְׁפָּט כָּל־יְצוּרֵי עוֹלָמִים. אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים. אִם כְּבָנִים רַחֲמֵנוּ כְּרַחֵם אָב עַל־בָּנִים. וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְלוּיוֹת עַד שֶׁתְּחָנְנֵנוּ וְתוֹצִיא כָאוֹר מִשְׁפָּטֵנוּ. אָיוֹם קָדוֹשׁ:

(Am Sabbath wird das folgende ארשת in vielen Gemeinden nicht gebetet.)

אֲרֶשֶׁת שְׂפָתֵינוּ יֵעָרֵב לְפָנֶיךָ אֵל רָם וְנִשָּׂא. מֵבִין וּמַאֲזִין מַבִּיט וּמַקְשִׁיב לְקוֹל תְּקוּעָתֵינוּ וּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן סֵדֶר שׁוֹפְרוֹתֵינוּ:

ארשת (Gem. u. Vorb.) Unsrer Lippen Regung, Herr, laß Dir wohl gefallen,
Der Du thronst in Majestät in des Himmels Hallen!
Du vernimmst und horchest mit huldvollem Ohr
Auf den Ton, der steiget heut zu Dir empor.
Nimm in Gnaden an den Klang,
Der, vom Schofar kündend, eben zu Dir drang! —

*) Uebersetzung siehe S. 232.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

Gem. u. Vorb. וְתֶעֱרַב לְפָנֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן: אָנָּא רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן (עִירֶךָ) וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָיִם: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

Vorb. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל־נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב

O laß Dir wohlgefallen unser Beten, wie Ganzopfer und Altargaben! O Erbarmer, in der Fülle Deiner Barmherzigkeit lasse zurückkehren Deinen Gottesglanz nach Zijon, Deiner Stadt, und die Ordnung des Tempeldienstes nach Jeruschalajim! Und unsere Augen mögen es sehen, wenn Du nach Zijon zurückkehrest in Barmherzigkeit! Und dort wollen wir in Ehrfurcht Dir dienen, wie in den Tagen der Vorwelt und den Jahren der Vorzeit.

(Vorb.) Gelobt sei Du, Ewiger, dem allein wir in Ehrfurcht dienen wollen.

Gem. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל־שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל־שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וְבָרֵר וְצַהֲרַיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

Gem. אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכֹר רַחֲמֶיךָ וּכְבוֹשׁ כַּעַסְךָ וְכַלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית וְעָוֹן וּמַגֵּפָה וּפֶגַע רַע וְכָל־מַחֲלָה וְכָל־תַּקָּלָה וְכָל־קְטָטָה וְכָל־מִינֵי פֻרְעָנֻיּוֹת וְכָל־גְּזֵרָה רָעָה וְשִׁנְאַת חִנָּם מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

(Gem.) Unser Vater, unser König! Sei Deines Erbarmens eingedenk und halte ein Deinen Zorn, und wehr' ab Seuche, Schwert und Hunger, Elend und Verderben, Schuld und Plage und jedes böse Begegniß, jegliche Krankheit und jeglichen Anstoß, jeden Hader, jede Art von bösem Geschicke und jedes harte Verhängniß und unverdienten Haß von uns und all Deinen Bundeskindern.

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה. וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

Vorb. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֱמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו

כֹּהֲנִים Vorb. laut

עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר׃ Gem.

Die Priester.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ

(Vorb.) Unser Gott und unserer Väter Gott! Segne mit dem in Deiner Thora geordneten dreifachen Segen, wie er durch Moscheh, Deinen Knecht, verzeichnet und durch den Mund Aharons und seiner Sprößlinge ist ausgesprochen worden, die Priester, Deine heilige Schaar.

(Die Priester:) Gelobt sei Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt, der uns mit der

Weihe Aharons geheiligt und uns geboten hat, sein Volk Jisrael in Liebe zu segnen.

בְּקִדְּשָׁתוֹ שֶׁל־אַהֲרֹן וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה׃

Vorbeter.

Es segne dich — Es segne dich der Ewige von Zijon aus, der Schöpfer des Himmels und der Erden!

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃

Der Ewige — Ewiger, unser Herr! wie herrlich ist Dein Name auf der ganzen Erde!

יְיָ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ׃

Und behüte dich! — Behüte mich, mein Gott! denn auf Dich vertrau' ich.

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמְרֵנִי אֵל כִּי־חָסִיתִי בָךְ׃

Während die Priester singen, betet die Gemeinde.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל־עוֹלָם, אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלְּךָ. חָלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה־הוּא׃ יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה, בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל־עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל־אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלָי׃ אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק, וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמַרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרִיחוֹ עַל־יְדֵי אֱלִישָׁע, וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת־קִלְלַת בִּלְעָם הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל־חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵנִי וְתִרְצֵנִי׃

Es lasse leuchten — Gott begnad' uns und segne uns, lasse leuchten sein Antlitz mit uns! Selah.

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה׃

יי יי אל רחום וחנון
ארך אפים ורב־חסד
ואמת:
פְּנֵה־אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי־
יָחִיד וְעָנִי אָנִי:
אֵלֶיךָ יי נַפְשִׁי אֶשָּׂא,
וְיָחֳנֶךָּ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים
אֶל־יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי
שִׁפְחָה אֶל־יַד גְּבִרְתָּהּ
כֵּן עֵינֵינוּ אֶל־יי אֱלֹהֵינוּ
עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ: רבונו של עולם,
יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת
יי וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ:
(וּמְצָא־חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב
בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:)
יי יי חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה
זְרוֹעַם לַבְּקָרִים אַף־
יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה:
פְּנֵיו אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ
מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־
אֵלַי אָזְנְךָ בְּיוֹם אֶקְרָא
מַהֵר עֲנֵנִי:
אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־
עֵינַי הַיּשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם:

Der Ewige — Ewiger, Ewiger! Gott, barmherzig und gnädig, langmüthig und reich an Huld und Treue!

Kein Antlitz — Wende Dich zu mir und begnade mich; denn einsam und bedrängt bin ich.

Zu dir — Zu Dir Ewiger, will ich meine Seele erheben!

Und begnade dich! — Sieh, wie der Knechte Augen auf des Herrn Hand, wie der Magd Augen auf der Gebieterin Hand, so sind unsere Augen gerichtet auf den Ewigen, unsern Gott, bis Er uns begnadigt.

Es wende — Er empfängt Segen vom Ewigen und Huld vom Gotte seines Heils.

Der Ewige — Ewiger, begnad' uns! auf Dich hoffen wir. Sei ihr Arm an jeglichem Morgen und unsere Hülfe zur Zeit der Bedrängniß.

Kein Antlitz — Verbirg Dein Antlitz nicht vor mir am Tage, da ich bedrängt bin. Neige mir Dein Ohr, am Tage, da ich rufe; eilig erhöre mich!

Zu dir — Zu Dir erheb' ich mein Auge, o Du im Himmel Thronender!

וְיָשְׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם׃

Und gebe — Und sie sollen in meinem Namen den Ausspruch geben über die Kinder Jisrael, und ich werde sie segnen.

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל | לְרֹאשׁ׃

Dir — Dir, Ewiger! gehört die Größe und Stärke und Glanz und Sieg und Majestät, denn Alles im Himmel und auf Erden ist Dein; Dein, Ewiger, die Herrschaft, und Du erhebst Dich über alles als Haupt.

שָׁלוֹם שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו׃

Frieden! — Frieden, Frieden mit dem Nahen und Fernen, spricht der Ewige, und Ich heile ihn.

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתֵּעָשֶׂה לְמַעַן קָדְשַׁת חַסְדֶּיךָ וְגָדֶל רַחֲמֶיךָ וִיכֹלֶת טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא הַיּוֹצֵא מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדוֹשֶׁךָ. שֶׁתְּהֵיָה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לְךָ וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי וְאֶנְקָתִי תָּמִיד כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֶנְקַת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ. וְתִתֶּן־לִי וּלְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנָתֵנוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח וְלֹא בְצִמְצוּם בְּהֶתֵּר וְלֹא בְאִסּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ הָרְחָבָה כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ לֶחֶם לָאֱכֹל וּבֶגֶד לִלְבֹּשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ. וְתִתֶּנֶנּוּ לְאַהֲבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ. וְיִהְיוּ דְבָרַי

Und gebe (Gem.) — Sei es Dir wohlgefällig, Ewiger, mein Gott und meiner Väter Gott! Daß Du um Deiner Heiligkeit und Gnade und großen Barmherzigkeit willen, so wie um Deines erhabenen und hochheiligen Namens willen, wie er in dem Priestersegen gesprochen wurde aus dem Munde Aharons und seiner Sprößlinge, der Dir geweihten Schaar, — daß Du mir nahe seiest, wenn ich Dich rufe, und mein brünstig Gebet stets erhöreſt, wie Du das Flehen Jaakobs, des Untadligen, vernommen. Und mögest Du mir geben und allen Gliedern meines Hauses unsere Nahrung und Verpflegung, reichlich, nicht bedrängt, auf erlaubtem, nicht verbotenem Wege, in Gemächlichkeit, ohne Kummer, aus Deiner mildspendenden Hand, wie Du Nahrung in Fülle und Gewand zur Umhüllung gegeben dem Jaakob, unserem Ahn. Und lasse uns Liebe, Gunst und Gefallen finden in Deinen Augen und in den Augen Aller, die uns

נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקֶךָ לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו. וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלָאוֹת וּלְטוֹבָה אוֹת. וְתַצְלִיחֵנִי בְּדָרְכִי וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה וְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיהָ. וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתַאֲרִיךְ יָמַי (וימי אָבִי וְאִמִּי) (וימי אִשְׁתִּי וּבָנַי וּבְנוֹתַי) בְּטוֹב וּבְנָעִימוֹת בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

sehen, und vernimm unſere Worte, wenn wir Dich anbeten, wie Du den Joſef, Deinen Frommen, anmuthig und in Gunſt und wohlgefällig erſcheinen ließeſt vor Dir und Allen, die ihn ſahen. Und erweiſe mir Deine Gnade und wundervolle Führung in Liebes- und Huldzeichen. Verleihe meinem Herzen Einſicht, all die Worte Deiner Lehre zu verſtehen und zu halten und den in ihr verborgenen Sinn, und bewahre mich vor Fehltritten, und läutere meine Gedanken und meinen Sinn für Deinen Dienſt, und verlängere meine Tage und die meiner Angehörigen (meines Vaters, meiner Mutter, Frau, Söhne, Töchter) in Glück und Annehmlichkeit, in Lebenskraft und Frieden!

Wenn die Prieſter das Wort שלום ausgeſprochen haben, ſagt die Gemeinde אמן.

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

אדיר Mächtiger in den Höhen, thronend in Allmacht! Du biſt der Friede und Dein Name Frieden. Sei es Dir wohlgefällig, daß Du walten laſſeſt über uns und über Dein ganzes Volk Jiſrael Leben und Segen zu bleibendem Friedensgeſitze!

Die Prieſter kehren das Geſicht gegen die Geſetzlade und beten.

(רִבּוֹן הָעוֹלָם. עָשִׂינוּ מַה־שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ. אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:)

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ Bord

וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם:

וְנֶאֱמַר. כִּי־בִי יִרְבּוּ יָמֶיךָ וְיוֹסִיפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים: לְחַיִּים טוֹבִים תִּכְתְּבֵנוּ. אֱלֹהִים חַיִּים. כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים: בַּכָּרתוֹב. וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

(Deffnen der Bundeslade.)

הַיּוֹם תְּאַמְּצֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּבָרְכֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּגַדְּלֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּדָרְשֵׁנוּ לְטוֹבָה: אמן
הַיּוֹם תִּשְׁמַע שַׁוְעָתֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ אמן
הַיּוֹם תִּתְמְכֵנוּ בִּימִין צִדְקֶךָ: אמן

(Schließen der Bundeslade.)

ונאמר (Vorb.) Und es heißt: Denn durch mich mehren sich deine Tage und häufen sich dir Lebensjahre. Zu heilvollem Leben verzeichne uns, lebendiger Gott! verzeichne uns ins Buch des Lebens, wie geschrieben steht: Ihr aber, treu anhangend dem Ewigen, eurem Gotte, lebendig seid ihr Alle heut.

היום (Vorb. u. Gem.) Heut' o kräftige uns!

Heut' o segne uns!

Heut' o erhebe uns!

Heut' o schaue nach uns im Heile!

Heut' o erhör' unser Flehen!

Heut' o nimm in Barmherzigkeit und Huld unser Gebet an!

Heut' o stütz' uns mit dem Arme Deines Heils!

Gem. כְּהַיּוֹם הַזֶּה תְּבִיאֵנוּ
שָׂשִׂים וּשְׂמֵחִים בְּבִנְיַן
שָׁלֵם, כַּכָּתוּב עַל־יַד
נְבִיאֶךָ, וַהֲבִיאוֹתִים אֶל־הַר
קָדְשִׁי וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית
תְּפִלָּתִי עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם
לְרָצוֹן עַל־מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי
בֵּית־תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל־
הָעַמִּים: וְנֶאֱמַר, וַיְצַוֵּנוּ יְיָ
לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַחֻקִּים
הָאֵלֶּה לְיִרְאָה אֶת־יְיָ אֱלֹהֵינוּ
לְטוֹב לָנוּ כָּל־הַיָּמִים לְחַיּוֹתֵנוּ
כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְנֶאֱמַר, וּצְדָקָה
תִּהְיֶה־לָּנוּ כִּי־נִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת
אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי
יְיָ אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּנוּ:
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים
וְחַיִּים וְשָׁלוֹם יִהְיֶה־לָּנוּ
וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל עַד הָעוֹלָם:
Borb. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה
הַשָּׁלוֹם: קדיש שלם.

כהיום (Gem.) Wie am heutigen Tage, ſo mögeſt Du uns heimbringen froh ſund freudig zu dem wieder hergeſtellten Baue, wie geſchrieben ſteht durch Deinen Propheten: Und Ich werde ſie bringen zu meinem heiligen Berge und ſie erfreuen in meinem Bethauſe; ihre Ganz- und Freudenopfer werden zum Wohlgefallen ſein auf meinem Altare; denn mein Haus wird ein Bethaus genannt werden für alle Völker. Und es heißt ferner: Und es hat uns geboten der Ewige, auszuüben all dieſe Satzungen, zu fürchten den Ewigen, unſern Gott, zu unſerem Heile alle Tage, uns am Leben zu erhalten, wie am heutigen Tage. Und es heißt: Und zum Frommen wird es uns ſein, wenn wir darauf halten, auszuüben dieſes ganze Gebot vor dem Ewigen, unſerem Gotte, wie Er's uns geboten. — Und Frommen und Segen und Barmherzigkeit und Leben und Frieden möge uns werden und ganz Iisrael in Ewigkeit!

ברוך (Borb.) Gelobt ſeieſt Du, Ewiger, der ſtiftet den Frieden.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר | רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:
Borb. יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ | שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ,
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

Gem. אָמֵן יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃
Sorb. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא
וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. כָּבֵל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃
Sorb. תִּתְקַבֵּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי
בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃
Sorb. יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל
וְאִמְרוּ אָמֵן׃

Gem. עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־
Sorb. יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ. אֵין כַּאדוֹנֵינוּ. אֵין כְּמַלְכֵּנוּ. אֵין כְּמוֹשִׁיעֵנוּ. מִי כֵאלֹהֵינוּ. מִי כַאדוֹנֵינוּ. מִי כְמַלְכֵּנוּ. מִי כְמוֹשִׁיעֵנוּ׃ נוֹדֶה לֵאלֹהֵינוּ. נוֹדֶה לַאדוֹנֵינוּ. נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ. נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ׃ בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ. בָּרוּךְ אֲדוֹנֵינוּ. בָּרוּךְ מַלְכֵּנוּ. בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ׃ אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה הוּא אֲדוֹנֵינוּ אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ. אַתָּה הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ׃ אַתָּה הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים׃

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת. הַצֳּרִי וְהַצִּפֹּרֶן וְהַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה. מוֹר וּקְצִיעָה שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. קִשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בְּרִית כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה קַבִּין. יַיִן קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ יַיִן קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר חִוָּרָיָן

עַתִּיק, מֻלַּח חְדוּמִית רַבָּע (הַקָּב), מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שֶׁהוּא. רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּכַּפַּת הַיַּרְדֵּן כָּל־שֶׁהִיא. וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. וְאִם חִסֵּר אַחַד מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן־גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר. הַצְּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בְּרִית כָּרְשִׁינָה שֶׁשָּׁפִין בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן, כְּדֵי שֶׁתֵּהָא נָאָה: יַיִן קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן, כְּדֵי שֶׁתֵּהָא עַזָּה: וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בְּעַזָּרָה מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן הָיוּ אוֹמְרִים. לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: בַּשֵּׁנִי הָיוּ אוֹמְרִים. גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים. אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים. אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים. הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים. יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים. מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: מִזְמוֹר שִׁיר לֶעָתִיד לָבֹא. לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים מַרְבִּים שָׁלוֹם בָּעוֹלָם: שֶׁנֶּאֱמַר. וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: אַל תִּקְרָא בָּנָיִךְ אֶלָּא בּוֹנָיִךְ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

*) עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר
בְּרֵאשִׁית. שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ
כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל-
הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם
וְיוֹסֵד אָרֶץ וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ
בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ
אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ. וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל-
לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל-הָאָרֶץ
מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל-כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת
עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן.
לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל-בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ
לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל-רִשְׁעֵי אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל-יוֹשְׁבֵי
תֵּבֵל כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל-בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל-לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וְיקַבְּלוּ
כֻּלָּם אֶת-עֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם
וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ
בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר.
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל-כָּל-הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד: קדיש יתום. אדון עולם.

ונוסגים להקוע מלמים קולות מיהו לינן מעכנות מהרי כנר ינלו י"ס, ו"ע
מנוהגים להמליט מאה קולות.

---

*) Ueberſetzung ſiehe S. 184.

מזמורים של יום.

(Am Sonntag.)

הַיּוֹם יוֹם רִאשׁוֹן בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(כד) לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי־הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנָהָ: מִי־יַעֲלֶה בְּהַר יְיָ וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁיו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי־זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

* נפשי ק'. * דרשו כתיב.

(Am Dienstag.)

הַיּוֹם יוֹם שְׁלִישִׁי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(פב) מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: עַד־מָתַי תִּשְׁפְּטוּ־עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשְׂאוּ־סֶלָה: שִׁפְטוּ־דָל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ הַצְדִּיקוּ: פַּלְטוּ־דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים הַצִּילוּ: לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי אָרֶץ: אֲנִי אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם: אָכֵן כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ: קוּמָה אֱלֹהִים שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי־אַתָּה תִנְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם:

(Am Mittwoch.)

הַיּוֹם יוֹם רְבִיעִי בַּשַּׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(צד) אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים: עַד־מָתַי רְשָׁעִים | יְיָ, עַד־מָתַי רְשָׁעִים יַעֲלֹזוּ: יַבִּיעוּ יְדַבְּרוּ עָתָק יִתְאַמְּרוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: עַמְּךָ יְיָ יְדַכְּאוּ וְנַחֲלָתְךָ יְעַנּוּ: אַלְמָנָה וְגֵר יַהֲרֹגוּ וְיתוֹמִים יְרַצֵּחוּ: וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה־יָהּ וְלֹא־יָבִין אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: בִּינוּ בֹעֲרִים בָּעָם

וּכְסִילִים מָתַי תַּשְׂכִּילוּ: הֲנטַע אֹזֶן הֲלֹא יִשְׁמָע אִם־יֹצֵר עַיִן
הֲלֹא יַבִּיט: הַיֹּסֵר גּוֹיִם הֲלֹא יוֹכִיחַ הַמְלַמֵּד אָדָם דָּעַת: יְיָ יֹדֵעַ
מַחְשְׁבוֹת אָדָם כִּי הֵמָּה הָבֶל: אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר אֲשֶׁר־תְּיַסְּרֶנּוּ יָהּ
וּמִתּוֹרָתְךָ תְלַמְּדֶנּוּ: לְהַשְׁקִיט לוֹ מִימֵי רָע עַד־יִכָּרֶה לָרָשָׁע
שָׁחַת: כִּי לֹא־יִטֹּשׁ יְיָ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב: כִּי־עַד־צֶדֶק יָשׁוּב
מִשְׁפָּט וְאַחֲרָיו כָּל־יִשְׁרֵי־לֵב: מִי־יָקוּם לִי עִם־מְרֵעִים מִי־
יִתְיַצַּב לִי עִם־פֹּעֲלֵי אָוֶן: לוּלֵי יְיָ עֶזְרָתָה לִּי כִּמְעַט שָׁכְנָה דוּמָה
נַפְשִׁי: אִם־אָמַרְתִּי מָטָה רַגְלִי חַסְדְּךָ יְיָ יִסְעָדֵנִי: בְּרֹב שַׂרְעַפַּי
בְּקִרְבִּי תַּנְחוּמֶיךָ יְשַׁעְשְׁעוּ נַפְשִׁי: הֲיְחָבְרְךָ כִּסֵּא הַוּוֹת יֹצֵר עָמָל
עָלַי־חֹק: יָגוֹדּוּ עַל־נֶפֶשׁ צַדִּיק וְדָם נָקִי יַרְשִׁיעוּ: וַיְהִי יְיָ לִי
לְמִשְׂגָּב וֵאלֹהַי לְצוּר מַחְסִי: וַיָּשֶׁב עֲלֵיהֶם אֶת־אוֹנָם וּבְרָעָתָם
יַצְמִיתֵם יַצְמִיתֵם יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

(צה) לְכוּ נְרַנְּנָה לַיְיָ נָרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ: נְקַדְּמָה פָנָיו בְּתוֹדָה
בִּזְמִירוֹת נָרִיעַ לוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל יְיָ וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל־כָּל־אֱלֹהִים:

(Am Freitag.)

הַיּוֹם יוֹם שִׁשִּׁי בְּשַׁבָּת שֶׁבּוֹ הָיוּ הַלְוִיִּם אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

(צג) יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל
בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ
נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים
אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ
נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

תפלת מנחה.

קודש אשרי לוועיס פרשת התמיד.

(י אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃
(קמה) תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ
וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃
חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד׃ טוֹב־יְיָ לַכֹּל
וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ
יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃
לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל
אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן־לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ
אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו
וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים
יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי
פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְיָ׃ וַאֲנִי

ובא Und es wird kommen für Zijon ein Erlöser und für die von Missethat Bekehrten in Jaakob!

*) Ueberſetzung ſiehe S. 46.

*ונרלותך כתיב. יונדול כתיב.

זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אָמַר יי רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי בְּפִיךָ לֹא־יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יי מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם׃ וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל׃ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יי צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃ וּמְקַבְּלִין דֵּן מִן־דֵּן וְאָמְרִין קַדִּישׁ בִּשְׁמֵי מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ קַדִּישׁ עַל־אַרְעָא עוֹבַד גְּבוּרְתֵּהּ קַדִּישׁ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יי צְבָאוֹת מְלֵיָא כָל־אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ׃ וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־יי מִמְּקוֹמוֹ׃ וּנְטָלַתְנִי רוּחָא וְשָׁמְעַת בַּתְרַי קָל זִיעַ סַגִּיא דְּמְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין בְּרִיךְ יְקָרָא דַיי מֵאֲתַר בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ׃ יי | יִמְלֹךְ לְעֹלָם

spricht der Ewige. Und Ich — dies ist mein Bündniß mit ihnen, spricht der Ewige: Mein Geist, der auf dir ruht, und meine Worte, die Ich gelegt in deinen Mund, sollen nicht weichen aus deinem Munde und dem Munde deiner Kinder und deiner Kindeskinder, spricht der Ewige, von nun an bis in Ewigkeit. — Du aber bist der Heilige, thronend unter den Lobliedern Israels. — Und es rief Einer dem Andern zu und sprach: Heilig, heilig, heilig ist der Gott der Heerschaaren; so weit die Erde, reicht seine Herrlichkeit. (Und sie empfangen Einer von dem Andern das Wort und sprechen: Heilig in den Himmeln der höchsten Höhe, der Stätte seines Gottesglanzes, heilig auf der Erde, dem Werke seiner Macht, heilig in Ewigkeit und in Ewigkeit der Ewigkeiten ist der Gott der Heerschaaren; voll ist die ganze Erde vom Glanze seiner Herrlichkeit[1]). Und es erhob mich ein Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens: Gepriesen sei die Herrlichkeit des Ewigen von seiner Stätte aus. (Und es trug mich empor der Wind, und ich hörte hinter mir eine Stimme mächtigen Rauschens derer, die Lobgesänge anstimmten und sprachen: Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen aus der Stätte, wo sein Abglanz thront.) Der Ewige wird regieren immer

1) Die hier und später eingeschlossenen Worte sind die chaldäische Umschreibung (Targum) der vorangegangenen Bibelverse.

וָעֶד: יְיָ מַלְכוּתֵהּ קָאֵם
לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:
יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק
וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שָׁמְרָה־
זֹאת לְעוֹלָם לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת
לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לִבָּם
אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר
עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה
לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־
חֲמָתוֹ: כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב
וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־
קֹרְאֶיךָ: צִדְקָתְךָ צֶדֶק
לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת:
תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד
לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ
לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם: בָּרוּךְ
אֲדֹנָי יוֹם | יוֹם יַעֲמֹס־לָנוּ
הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ
צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ
בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: בָּרוּךְ
אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ
וְהִבְדִּילָנוּ מִן־הַתּוֹעִים וְנָתַן

und ewig. (Der Ewige — sein Reich dauert in Ewigkeit und Ewigkeit der Ewigkeiten). Ewiger, Gott Abrahams, Jizchaks und Jisraels, unserer Väter! bewahre dies für ewig als den Trieb der Gedanken im Herzen Deines Volkes und richte ihr Herz zu Dir. — Er aber ist barmherzig, vergiebt die Schuld und richtet nicht zu Grunde und wendet so oft seinen Zorn ab und wecket nicht auf seinen ganzen Grimm. — Denn Du, o Herr, bist gütig und verzeihend und reich an Huld Allen, die Dich anrufen. Deiner Gerechtigkeit Spruch bleibt gerecht für ewig und Deine Lehre Wahrheit. O verleihe Treue dem Jaakob, Huld dem Abraham, die Du geschworen unseren Vätern seit den Tagen der Urzeit. Gepriesen sei der Herr! An jedem Tage legt Er uns auf, Gott, unser Heil, Selah. Der Ewige der Heerschaaren ist mit uns, eine feste Burg ist uns der Gott Jaakobs, Selah. Ewiger der Heerschaaren! Heil dem Manne, der auf Dich vertraut. Ewiger, hilf! der König erhöre uns am Tage, wenn wir rufen. Gelobt sei unser Gott, der uns erschaffen hat zu seiner Ehre und uns abgesondert von den Irrgläubigen,

לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם
נָטַע בְּתוֹכֵנוּ הוּא יִפְתַּח
לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ
אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת
רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ בְּלֵבָב שָׁלֵם.
לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק וְלֹא
נֵלַד לַבֶּהָלָה: יְהִי רָצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה
וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה
לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי
הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ
כָּבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי
לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר
אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיְיָ וְהָיָה יְיָ
מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַיְיָ עֲדֵי־
עַד כִּי בְיָהּ יְיָ צוּר עוֹלָמִים:
וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי
לֹא־עָזַבְתָּ דֹּרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ
חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל
תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

and der uns gegeben die Lehre der Wahrheit und das ewige Leben gepflanzet in unsere Mitte. Er öffne unser Herz durch seine Lehre, und lege in unser Herz seine Liebe und Ehrfurcht, und daß wir seinen Willen erfüllen mögen und ihm dienen mit ganzem Herzen, auf daß wir uns nicht mühen umsonst und nicht zur Welt bringen zur Verwirrung. Möge es beschlossen sein vor Dir, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott, daß wir beobachten Deine Satzungen in dieser Welt, und wir das Glück haben und erleben, sehen und erben Heil und Segen für die Jahre der Zeit des Erlösers und für das Leben der künftigen Welt, auf daß Dich lobpreise unseres Geistes Herrlichkeit und nimmer schweige. Ewiger, mein Gott! immerdar dank' ich Dir. Gesegnet ist der Mann, der vertrauet auf den Ewigen, und der Ewige ist seine Zuversicht. Vertrauet auf den Ewigen bis in Ewigkeit; denn in Jah, dem Ewigen, ist ein Hort der Ewigkeiten. Und vertrauen mögen auf Dich, die Deinen Namen kennen, denn Du verlässest nicht die Dich suchen, Ewiger! Der Ewige will es um seiner Gnade willen; Er macht groß die Lehre und herrlich.

(Der Vorbeter sagt Halb-Kadisch.) — חצי קדיש. אומר

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם

אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
אֵל עֶלְיוֹן, גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים, וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי
אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל | לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:
זָכְרֵנוּ לְחַיִּים, מֶלֶךְ | חָפֵץ בַּחַיִּים, וְכָתְבֵנוּ
בְּסֵפֶר הַחַיִּים, לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:
מָגֵן עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים | אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים,
סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים, וּמַתִּיר אֲסוּרִים, וּמְקַיֵּם |
אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה
לָךְ, מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:
מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים, זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים
בְּרַחֲמִים:
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:*

Keduschah bei Wiederholung der Tefillah durch den Vorbeter.

*נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם.
כַּכָּתוּב עַל־יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:

Gem. u. Vorb.

קָדוֹשׁ | קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

Vorb.

לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ.

Gem. u. Vorb.

בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

Vorb.

וּבִדְבָרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

Gem. u. Vorb.

יִמְלֹךְ יְיָ | לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

Vorb.

לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ
אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ. תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ. וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלוּזוּ וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה. יוֹם תְּרוּעָה מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לִפְלֵיטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְלוֹךְ עַל כָּל־הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בִּכְבוֹדֶךָ. וְהִנָּשֵׂא עַל כָּל־הָאָרֶץ בִּיקָרֶךָ. וְהוֹפַע בַּהֲדַר גְּאוֹן עֻזֶּךָ עַל כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אַרְצֶךָ. וְיֵדַע כָּל־פָּעוּל כִּי

אַתָּה פְּעַלְתּוֹ. וְיָבִין כָּל־יָצוּר כִּי אַתָּה יְצַרְתּוֹ. וְיֹאמַר כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ. וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה אֱלֹהִים | אֱמֶת. וּדְבָרְךָ אֱמֶת וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַזִּכָּרוֹן:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל־חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ. וְעַל־נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל־נִפֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ. וְעַל־נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

cm. מודים אֲנַחְנוּ לָךְ. שְׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל־בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל־שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ. לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ. וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְּךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל־שֶׁאֲנַחְנוּ מודים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה. וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם׃ עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ׃ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי׃ עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃ וְשָׁם נַעַבְדְּךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃ וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

Der Vorbeter wiederholt die Tephillah; אבינו מלכנו (S. 149) wird an Sabbathen nicht gebetet. Nach קדיש שלם folgt עלינו (S. 266).
An einem Freitage wird אבינו מלכנו nicht gebetet, sondern nach קדיש לכה דודי, לכו נרננה und תתקבל wird wie an jedem andern Freitage das Abendgebet für Sabbath verrichtet. כמה מדליקין wird jedoch nicht gesagt.

כדר תשליך.

Wenn der erste Tag des Neujahrfestes an Sabbath fällt, geht man am zweiten Tage nach dem Minchah-Gebet zu einem Bache oder Teiche und sagt dieses.

מִי־אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל־פֶּשַׁע
לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי־
חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבֹּשׁ
עֲוֹנֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם:
וְכָל־חַטֹּאת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ
בִּמְקוֹם אֲשֶׁר לֹא־יִזָּכְרוּ וְלֹא־יִפָּקְדוּ וְלֹא־
יַעֲלוּ עַל־לֵב לְעוֹלָם: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב
חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ
מִימֵי קֶדֶם:

שיר היחוד ליום ראשון.

אָשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי. הָאֱלֹהִים הָרֹעֶה אֹתִי מֵעוֹדִי:
עַד־הַיּוֹם הַזֶּה הֶחֱזַקְתָּ בְּיָדִי. חַיִּים וָחֶסֶד עָשִׂיתָ עִמָּדִי:
בָּרוּךְ־יְיָ וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ. כִּי עַל־עֲבְדּוֹ הִפְלִיא חַסְדּוֹ:
אֱלֹהַי מָרוֹם בַּמֶּה אֲקַדֶּם. וּבַמֶּה אֶבֹא לֵאלֹהֵי קֶדֶם:
אִלּוּ הָרִים לְמַעֲרָכָה. וְכָל־עֲצֵי לְבָנוֹן בַּכֹּל עֲרוּכָה:
וְאִם כָּל־בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת קְרוּצִים. נָתָחִים עֲרוּכִים עַל־הָעֵצִים:
וְאַף זָיוֹת מְזֻבַּח מְכוּסִים דָּם בַּמַּיִם ו מְכַסִּים:
וְכַחוֹל סֹלֶת דָּשֵׁן וְשָׁמֵן. בָּלוּל בְּרֵבֵבוֹת נַחֲלֵי שָׁמֶן:
וּלְאַזְכָּרָה לְבוֹנָה וְסַמִּים. וְלִקְטֹרֶת כָּל־רָאשֵׁי בְשָׂמִים:
וְאִדֵּי נֵרוֹת עַל הַמְּנוֹרוֹת. יְהִיוּ מְאִירוֹת כְּשִׁבְעֵי הַמְּאוֹרוֹת:
וּכְהַרְרֵי־אֵל ו לָהֶם הַפָּנִים. עַל־שְׁלָחָנוֹת עֲרוּכִים בְּפָנִים:
וְיַיִן כְּמֵטַר הַשָּׁמַיִם. וְשֻׁכָּר לְנֶסֶךְ כְּעֵינוֹת מָיִם:
וְאִלּוּ כָּל־בְּנֵי אָדָם כֹּהֲנִים. וּלְוִיִּם ו מְשׁוֹרְרִים בִּכְנָף־רְנָנִים:
וְכָל־עֲצֵי עֵדֶן וְכָל־עֲצֵי יְעָרִים. בְּנוֹרוֹת וּנְבָלִים לַשָּׁרִים:
וְכָל־בְּנֵי אֱלֹהִים בְּקוֹל תְּרוּעָתָם. וַהֲכוֹכָבִים מְמַסְלוֹתָם:
וְכָל־הַלְּבָנוֹן וַחַיָּה כֻּלָּהּ. אֵין־דֵּי בָּעֵר וְאֵין־דֵּי עוֹלָה:
הֵן בְּכָל־אֵלֶּה אֵין־דֵּי לַעֲבוֹד. וְאֵין־דֵּי לְקַדֵּם אֵל הַכָּבוֹד:
כִּי נִכְבַּדְתָּ מְאֹד מַלְכֵּנוּ. וּבְמֶה נִכַּף לַאדוֹנֵינוּ:
אָמְנָם לֹא יוּכְלוּ כַּבְּדֵךְ כָּל־חָי. אַף כִּי־אֲנִי עַבְדֵּךְ:
וַאֲנִי נִבְזֶה וַחֲדַל אִישִׁים. נִמְאָס בְּעֵינַי וּשְׁפַל אֲנָשִׁים:
וְאֵין לְעַבְדֵּךְ כֹּל ו לְכַבְּדֵךְ. לְהָשִׁיב לְךָ גְּמוּל עַל חַסְדֵּךְ:
כִּי הִרְבֵּיתָ טוֹבוֹת אֵלַי. כִּי הִגְדַּלְתָּ חַסְדְּךָ עָלַי:
וְרַב שִׁלּוּמִים לְךָ חֲיַבְתִּי. כִּי עָשִׂיתָ טוֹבוֹת אִתִּי:
וְלֹא חָיַבְתָּ לִי גְּמוּלֶךָ. כָּל־טוּבָתִי בַּל־עָלֶיךָ:
עַל הַטּוֹבוֹת לֹא עֲבַדְתִּיךָ. אַחַת לָרִבֹּא לֹא נִמַּלְתִּיךָ:
אִם־אָמַרְתִּי אֲסַפְּרֵה־נָּא כָּמוֹ. לֹא יָדַעְתִּי סְפוֹרוֹת לָמוֹ:

וּמָה אָשִׁיב לְךָ וְהַכֹּל שֶׁלְּךָ. לְךָ שָׁמַיִם אַף־אֶרֶץ לָךְ׃
יַמִּים וְכָל־אֲשֶׁר־בָּם בְּיָדֶךָ. בֻּלָּם יִשְׂבְּעוּן מִיָּדֶךָ׃
וַאֲנַחְנוּ עַמְּךָ וְצֹאנֶךָ. וַחֲפָצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ׃
וְאֵיךְ נַעֲבוֹד וְאֵין לְאֵל יָדֵנוּ. וְלִשְׂרֵפַת אֵשׁ בֵּית־מִקְדָּשֵׁנוּ׃
וְאֵיךְ נַעֲבוֹד וְאֵין זֶבַח וּמִנְחָה. כִּי לֹא־בָאנוּ אָל־הַמְּנוּחָה׃
וּמַיִם אַיִן לְהַעֲבִיר טֻמְאָה. וַאֲנַחְנוּ עַל־אֲדָמָה טְמֵאָה׃
שֵׁשׁ אָנֹכִי עַל־אִמָּרֶיךָ. וַאֲנִי בָאתִי בִּדְבָרֶיךָ׃
כִּי כָתוּב. לֹא־עַל־זִבְחֶיךָ וְעוֹלֹתֶיךָ אוֹכִיחֶךָ׃
עַל־דָּבָר זֶבַח וְעוֹלוֹתֵיכֶם. לֹא צִוִּיתִי אֶת־אֲבוֹתֵיכֶם׃
מַה־שָּׁאַלְתִּי וּמַה־דָּרַשְׁתִּי מִמְּךָ. כִּי אִם־לְיִרְאָה אוֹתִי׃
לַעֲבוֹד בְּשִׂמְחָה וּבְלֵבָב טוֹב. הִנֵּה שָׁמוֹעַ מִזֶּבַח טוֹב׃
וְ֒לֵב־נִשְׁבָּר מִמְּנָחָה טְהוֹרָה. זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה׃
זֶבַח וּמִנְחָה לֹא־חָפַצְתָּ. חַטָּאת וְעוֹלָה לֹא שָׁאָלְתָּ׃
מִזֶּבַח אֶבְנֶה בְּשִׂבְרוֹן לִבִּי. וַאֲשַׁבְּרָה אֵת רוּחִי בְּקִרְבִּי׃
רוּם לֵב אַשְׁפִּיל וְאֶת־רוּם עֵינַי. וְאֶקְרַע לְבָבִי לְמַעַן אֲדֹנָי׃
שִׁבְרֵי רוּחִי הֵם זְבָחֶיךָ. יַעֲלוּ לָרָצוֹן עַל־מִזְבְּחֶךָ׃
וְאַשְׁמִיעַ בְּקוֹל הוֹדָיוֹתֶיךָ. וַאֲסַפְּרָה כָּל־נִפְלְאוֹתֶיךָ׃
וַאֲשֶׁר יָדְעָה נַפְשִׁי אַחְבִּירָה. אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹת וַאֲדַבְּרָה׃
וּמָה אֶעֱרוֹךְ וְלֹא יָדַעְתִּי מָה. הֲיָכוֹל אוֹכַל דַּבֵּר מְאוּמָה׃
כִּי אַיִן חֵקֶר לִגְדֻלָּתוֹ. וְגַם אֵין מִסְפָּר לְתִבוּנָתוֹ׃
חָכָם לֵבָב הוּא וּמִי כָמוֹהוּ שַׁגִּיא לֵחַ לֹא מְצָאנוּהוּ׃
עוֹשֶׂה גְּדוֹלוֹת וְרַב נוֹרָאוֹת. גָּדוֹל אַתָּה וְעוֹשֵׂה נִפְלָאוֹת׃
עַד־אַיִן מִסְפָּר וְעַד־אַיִן חֵקֶר. וְלֹא נוֹדַע כִּי לֹא יֵחָקֵר׃
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תִּעְיֶרְךָ. וְאֵיזֶה פֶּה אֲשֶׁר יַגִּידֶךָ׃
חַי לֹא רָאֲךָ וְלֵב לֹא יָדָעֲךָ. וְאֵיזֶה שֶׂכֶל אֲשֶׁר יַצִּיעֲךָ׃
גַּם מַשָּׂרֵתֶיךָ לֹא רָאוּךָ. וְכָל־חַכְמֵי־לֵב לֹא מְצָאוּךָ׃
אַתָּה לְבַדְּךָ מֵבִיר שִׁבְחֶךָ. וְאֵין זוּלָתְךָ יוֹדֵעַ כְּחֶךָ׃

וְאֵין יוֹדֵעַ בִּלְעָדֶיךָ. שְׁבָחוֹת רָאוּיוֹת לְכִבּוּדֶךָ:
עַל־כֵּן תְּבוֹרַךְ בְּרָאוּי לָךְ. בְּפִי קְדֻשָּׁךְ בְּבוֹדֶךָ וְנִדְלָךְ:
וּמִפִּי הַכֹּל בְּכָל־אֱלִוּתָם. בְּפִי מַדָּע אֲשֶׁר־אַתָּה חַנַּנְתָּם:
יוֹדוּ פְלֵאֲךָ הַשָּׁמַיִם. וְיַאַדִּירוּךָ קוֹלוֹת מָיִם:
וְיָרִיעוּ לְךָ כָּל־הָאָרֶץ. יוֹדוּךָ כָּל־מַלְכֵי אֶרֶץ:
אַף יוֹדוּךָ כָּל־הָעַמִּים. וְיִשְׁבְּחוּךָ כָּל־הָאֻמִּים:
כָּל־זֶרַע יַעֲקֹב עַבְדֶּךָ. כִּי עֲלֵיהֶם גָּבְרוּ חַסָּדֶיךָ:
אֶת־שֵׁם יְיָ יְהַלְלוּ כֻלָּם. אַל אֱלֹהִים אֱמֶת וּמֶלֶךְ עוֹלָם:

ליום שלישי.

אָמְנָם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה. אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ:
אַתָּה בוֹרֵא וְלֹא נִבְרָאתָ. אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצָרְתָּ:
אַתָּה מַמִּית וְאֶת־כֹּל תְּבַלֶּה. אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַף תַּעֲלֶה:
וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אָתָּה. וְעַל יְדֵי נְבִיאֶךָ כֵּן הוֹדַעְתָּ:
וְלֹא תָמוּת אֵל חַי וְלֹא מַתָּה. מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אָתָּה:
מַשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ. מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלִיתָ:
מָוֶת וּמַדָּוֶה אֵין לְפָנֶיךָ. תְּנוּמָה וְשֵׁנָה אֵין לְעֵינֶיךָ:
הֲלֹא מֵקֶדֶם אֵל חַי אַתָּה. מֵאֲשֶׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנֵּיתָ:
וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה. מֵאֱלֹהוּתְךָ לֹא תִתְנַנֶּה:
חָדָשׁ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצֵאתָ. חַדַּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חָדַשְׁתָּ:
לֹא יָחוּלוּ זְקֵנָה וּבַחֲרוּת עָלֶיךָ. גַּם שֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
וְלֹא־חָלוּ בְךָ שְׁמָחָה וָעֶצֶב. וְדִמְיוֹן | נוֹצָר וְכָל־דָּבָר קָצֶב:
כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ נֶפֶשׁ. אַף־לֹא תִדְמֶה אֶל כָּל־נֶפֶשׁ:
כָּל־הַיְצוּרִים גְּבוּל סְבָבְתָּם. אֶל־רַאשִׁיתָם וְלַאֲחֲרִיתָם:
כִּי כָל־הַבְּרוּאִים בִּגְבוּל שַׂמְתָּם. וְלִימֵי צִבְאָם גְּבוּל הִקַּפְתָּם:
וְלָךְ אֵין גְּבוּל וְלֵימֶיךָ. וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וְלַעֲצָמֶךָ:
עַל־כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לְכֹל. לְיָדְךָ וּלְחַסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל:

הַכֹּל צְרִיכִים לְצִדְקוֹתֶיךָ. וְאֵינְךָ צָרִיךְ לִבְרִיּוֹתֶיךָ:
כִּי טֶרֶם כָּל־יְצִיר הָיִיתָ לְבַדֶּךָ. מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ:
רִאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדֶךָ עֲרוּכִים. אַתָּה־כָם וְהֵם בְּרוּחֲךָ שְׁרוּכִים:
כֹּל אֲשֶׁר הָיָה בָּרִאשׁוֹנָה. וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בָּאַחֲרוֹנָה:
כָּל־מַיְצִירִים וְכָל־מַעֲשֵׂיהֶם. וְכָל־דִּבְרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם.
מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף תֵּדַע כֻּלָּם. וְלֹא תִשְׁכַּח כִּי אַתָּה אָצְלָם:
אַתָּה בְרָאתָם וְלִבָּךְ עֲרָכָם. לְבַדְּךָ תֵּדַע מְקוֹמָם וְדַרְכָּם:
הַן אֵין־דָּבָר מִפִּךָ נָעְלָם. כִּי לְפָנֶיךָ נְכוֹנִים כֻּלָּם:
אֵין חֹשֶׁךְ וְאֵין מָנוֹס וָסֵתֶר. לָנוּס שָׁמָּה וּלְהִסָּתֵר:
אֵת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא. בְּלִי נְטוֹת אֲלֵהֶם בְּעֵת שָׁתְרָצֶה:
כִּי אֶת־הַכֹּל בָּאַחַת תִּרְאֶה. לְבַדְּךָ תַּעֲשֶׂה וְאֵינְךָ נִלְאֶה:
כִּי עַל־נוּי וְעַל־אָדָם יַחַד. עַל כֹּל תְּדַבֵּר בְּרֶגַע אֶחָד:
תִּשְׁמַע בְּרֶגַע כָּל־הַקּוֹלוֹת. זַעַק וַלַּחַשׁ וְכָל־הַתְּפִלּוֹת:
אַף תָּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם. בְּרֶגַע תַּחְקוֹר כָּל־לִבְּיהֶם:
וְלֹא תַאֲרִיךְ עַל־מַחְשְׁבוֹתֶיךָ. וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל־עֲצָתֶךָ:
אֵצֶל עֲצָתְךָ גְּוַרְתָּךְ. לְקֵץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ:
וְכֻלָּם בֶּאֱמֶת בְּתֹם וּבְיֹשֶׁר. מִבְּלִי עֵרֶךְ וּמִבְּלִי חֶסֶר:
מִפִּךָ דָּבָר לֹא יֹאבַד. וְדָבָר מִפִּךָ לֹא יִכָּבֵד:
כֹּל אֲשֶׁר־תַּחְפּוֹץ תּוּכַל | לַעֲשׂוֹת. וְאֵין מִי מוֹחֶה בְּיָדֶךָ מַעֲשׂוֹת:
יְכֹלֶת יָיְ בְּהָפְצוֹ קְשׁוּרָה. וּבִרְצוֹת יָיְ לֹא אֲחֹרָה:
אֵין דְּבַר־סֵתֶר מִפִּךָ נִכְחָד. עֲתִידוֹת וְעוֹבְרוֹת לְךָ הֵם יָחַד:
אֲשֶׁר מֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. הַם כֻּלָּם בְּךָ וְאַתָּה בְּכֻלָּם:
חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹד | דְּרָכֶיךָ. אֶל־עַבְדֶּיךָ וּמַלְאָכֶיךָ:
וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעָךְ. דָּבָר סוֹד וְסָתֶר לְהוֹדִיעָךְ:

כִּי (1)לְךָ כָּל־סוֹד יְגֻלֶּה. בְּטֶרֶם עַל | לֵב כָּל־יְצִיר יַעֲלֶה׃
בְּלֵב כָּל־נִבְרָא לֹא תִמָּצֵא. מִפִּינוּ עָתָק לֹא יֵצֵא׃
בְּאֵין־לוֹ קָצֶה וְלֹא יֵחָצֶה. לֵב לֹא־יָתוּר וְאֵין־פֶּה פּוֹצֶה׃
בְּאֵין־לוֹ רוּחוֹת וְלֹא רֻוָחוֹת. אֵין־לוֹ שְׁיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת׃
לְמֵרָחוֹק מִי יִשָּׂא דַעְוֹ. לְלֹא־תְחִלָּה וְלֹא־סוֹף לְהַגִּיעוֹ׃
אֲגֻדִּים אֲחָדִים תּוֹךְ וְסוֹף וָרֹאשׁ. פֶּה וְלֵב אֻבָּלִם מְדֻרָשׁ וּמְחֻרָשׁ׃
גַּבֵּהּ וְעֻמָּק נְעוּצִים בְּסוֹבֵב. (2)חָכָם וְרֵב נָבוּב לֹא יְכֻבַּב׃
סוֹבֵב הַכֹּל וּמְלֵא אֶת־כֹּל. וּבִהְיוֹת הַכֹּל אַתָּה בַּכֹּל׃
אֵין עָלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ. אֵין הוֹן־לְךָ וְאֵין בֵּינוֹתֶיךָ׃
אֵין מַרְאֶה וְגַב לְאַחוֹרֶךָ. וְאֵין גּוּף לְעֶצֶם יְחוֹדֶךָ׃
וְאֵין בַּתְוֶךְ מְמֻךָ נִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם דַּק מְמֻךָ נֶחְדָּל׃
וְאֵינְךָ גֶּאֱצָל מִכֹּל וְנִבְדָּל. וְאֵין מָקוֹם רַק מְמֻךָ וְנֶחְדָּל׃
מְקֹרֶה וְשִׁנּוּי אֵין־בְּךָ נִמְצָא. וְלֹא־זְמַן וְעֵרֶעַר וְלֹא־כָל שִׁמְצָה׃
כָּל־זְמַן וְכָל־עֵת אַתָּה מְכִינָם. אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׁנֵּם׃
כָּל־מַדָּע לֹא יַשִּׂיג אוֹתָךְ. אֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יִמְצָא אוֹתָךְ׃
בְּמִדָּתְךָ הֲכָמָתְךָ. כְּגֻדְלָתְךָ תְּבוּנָתֶךָ׃
חָכָם אַתָּה מֵאֵלֶיךָ. חַי מֵעַצְמְךָ וְאֵין כְּגֵילֶךָ׃
זוּלַת חָכְמָתְךָ אֵין חָכְמָה. בִּלְתִּי בִינָתְךָ אֵין בִּינָה וּמְזִמָּה׃
חָלַקְתָּ בְּלֵב חֲכָמִים שֵׂכֶל. וְרוּחֲךָ תְּמַלֵּאם וְדַעְתָּם תַּשְׂכֵּל׃
מִכַּלְעֲדֵי כֹחֲךָ אֵין גְּבוּרָה. וּמִכַּלְעֲדֵי עֻזְּךָ אֵין עֻזָּרָה׃
אֵין | נִכְבָּד כִּי־אִם כִּבְרֹתוֹ. וְאֵין גָּדוֹל כִּי־אִם גַּדְּלָתוֹ׃
כָּל־יָקָר וְכָל־טוֹב מִיָּדֶךָ. לַאֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ עֲשׂוֹת חָסָדֶיךָ׃
אֵין חֵקֶר לְגֻדְלָתֶךָ. וְאֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתֶךָ׃
אֵין עוֹד זוּלָתֶךָ. חַי וְכֹל תּוּכַל וְאֵין בִּלְתֶּךָ׃
וְלִפְנֵי הַכֹּל כֹּל הָיִיתָ. וּבִהְיוֹת הַכֹּל כֹּל מְלֵאתָ׃
לֹא לְחָצוּף וְלֹא הַטּוּף יְצוּרֶיךָ. אַף לֹא מֵעֲטוּפֶיךָ׃

(1) מִמְּךָ Nach Einigen (2) חָכָם־לֵב וְנָכוֹן לֹא יִלָּבֵב

בַּעֲשׂוֹתְךָ כֹּל | לֹא נִבְדַּלְתָּ. מִתּוֹךְ מַלַּאכְתְּךָ לֹא נֶחְדַּלְתָּ:
בְּעֲשׂוֹתְךָ אֶת־הַשָּׁמַיִם. וְאֶת־הָאָרֶץ וְאֶת־הַמָּיִם:
לֹא קֶרֶבְךָ וְלֹא רַחֲקוּךָ. כִּי כָל־קֵירוֹת לֹא יַחֲלָקוּךָ:
נֶרֶם | מַיִם לֹא יִשְׁטְפֶךָ. וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יַהֲדֹפֶךָ:
אַף כָּל־טִנֹּפֶת לֹא תְטַנְּפֶךָ. אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ לֹא־תִשְׂרְפֶךָ:
לַחֲיוֹתְךָ אֵין חִפָּרוֹן. וּלְיִחוּדְךָ אֵין יִתָּרוֹן:
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה. חֹסֶר וְעֵרֶךְ בְּךָ לֹא־יִהְיֶה:
וְשִׁמְךָ מֵעִידְךָ כִּי הָיִיתָ. וְהֹוֶה וְתִהְיֶה וּבְכֹל אָתָּה:
הֹוֶה לְעוֹלָם וְכֵן | נוֹדַעְתָּ. נֵעִידְךָ וְכֵן בְּךָ הַעִידוֹתָ:
שְׁאַתָּה הוּא וְהֹוֶה בְּכֹל. שִׁלְךָ הַכֹּל וּמִמְּךָ הַכֹּל:
שְׁמוֹת יְקָרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ. בְּתֹקֶף יְקָרְךָ בְּךָ יַסְהִידוּ:

ליום רביעי.

אָרוֹמִם אֱלֹהַי אָבִי וְאֵלִי. אַגֶּדָּה אֱלֹהַי צוּרִי וְגוֹאֲלִי:
אֲיַחֵד אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. בְּכָל־יוֹם פַּעֲמָיִם:
אֵל חַי אֶחָד הוּא־בָּרָאנוּ. אָבִיר יַעֲלֹב אָב לְכָלָּנוּ:
אַדּוֹנֵנוּ אֲדוֹן כָּל־הָאָרֶץ. מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:
אֵין כְּאֵל אֵשׁ־אוֹכְלָה וְקַנָּא. לְעוֹלָם יְיָ אֱמֶת אֵל־אֱמוּנָה:
אוֹרִי וְיִשְׁעִי מָעוֹז חַיָּי. עָלַיִן תְּלוּיִם כָּל־מַאֲוַיָּי:
אֱלֹהִים אֱמֶת הוּא אֱלֹהִים חַיִּים. לֹא יְכִילוּ זַעֲמוֹ גּוֹיִם וְאִיִּים:
אַדִּיר וְאַמִּיץ כֹּחַ וְרַב אוֹנִים. אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים:
אֱלֹהַּ עוֹשֵׂי אִישִׁי וּבוֹעֲלִי. אֵדוּף נְעוּרַי שׁוֹמְרִי וְצֵלִי:
בּוֹרֵא כָל וְיִשְׂרָאֵל גּוֹאֵל. בָּרוּךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:
בּוֹרֵא רוּחַ הָרִים יוֹצֵר. מִמְּךָ מְזִמָּה לֹא־יִבָּצֵר:
גָּאֶה מֵשִׁיב גְּמוּל עַל־גַּאִים. עַל הָרָמִים וְעַל הַנִּשָּׂאִים:
גְּבוֹר בְּקוּמוֹ לַעֲרוֹץ בְּעֶבְרָה. מַהֲדַר גְּאוֹנוֹ מִי לֹא יִירָא:

גְּבוֹהַּ כָּל־אֲשֶׁר־תַּחְתָּיו נוֹשֵׂא. וּגְדֹל־כֹּחַ גְּדוּלוֹת עוֹשֶׂה:
גָּדוֹל הוּא וּשְׁמוֹ גְּבוּרָה. אַרְיֵה שָׁאַג מִי לֹא יִירָא:
הוֹדִי דָּגוּל הוּא מֵרְכָּבָה. אֵל נַעֲרָץ בְּסוֹד קְדוֹשִׁים רַבָּה:
הַיָּן יָתֵב כְּעִתִּיק יוֹמִין. וּצְבָאוֹ עַל שְׂמֹאל וְעַל יָמִין:
הֲדָרוֹ וְהוֹדוֹ עַל (בְּנֵי) עֲבָדָיו. הֲדָר הוּא לְכָל־חֲסִידָיו:
הוּא אַל אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל־בָּשָׂר. שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה מַכִּיל:
וַדַּי וָתִיק יוֹדֵעַ וָעֵד. יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
וַאֲשֶׁר חֵרֵב נַאֲוָתֵנוּ. לְהִלָּחֵם מִלְחַמְתֵּנוּ:
זוֹכֵר לְעוֹלָם בְּרִית רִאשׁוֹנִים. כְּיוֹם אֶתְמוֹל|לוֹ אֶלֶף שָׁנִים:
זֶה אֱלֹהֵינוּ וְלוֹ קִוִּינוּ. וְזִמְרָת יָהּ הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ:
חֵלֶק יַעֲקֹב יוֹצֵר הַכֹּל. חַנּוּן יְיָ וְחָסִיד בַּכֹּל:
חַי לְעוֹלָם יְיָ חֶלְקִי. חֲכַם הָרָזִים יְיָ חִזְקִי:
טוֹב וּמֵטִיב הַמְלַמֵּד|דֵּעָה. טְהוֹר עֵינַיִם|מֵרְאוֹת בְּרָעָה:
יָשָׁר יְיָ וְיָשָׁר דְּבָרוֹ. יְדִידֵי יְדִידוּת מִשְׁכְּנוֹת דְּבִירוֹ:
יוֹעֵץ וְגוֹזֵר מִי יְפִירֶנָּה. וַיַּחְתּוֹךְ וְיִפְעַל מִי יְשִׁיבֶנָּה:
יָפָה הוֹדִי. יָפְיוֹ וְטוּבוֹ יֵרָאוּ וְיֶחֱזוּ צִיּוֹן בְּשׁוּבוֹ:
כְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת. יָעִיר קִנְאָה לַעֲשׂוֹת נְקָמוֹת:
כָּנָשָׁר עַל־כְּנָפַי נְשָׂרִים. נָשָׂא עָבְדָיו | וְיִשֵּׂר הֲדוּרִים:
כָּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שַׁחַל. כְּרָקֵב וּכְעָשׁ וְרוּחוֹ בַּנָּחַל:
כָּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שׁוֹקֵד. דְּבָרוֹ כַּעֲשׂוֹת כְּמַקֵּל שָׁקֵד:
כַּבִּיר כֹּחַ לֵב כְּמוֹ שָׁחַל. כְּלָבִיא וְכַאֲרִי וְרוּחוֹ כְּנָחַל:
כְּאֶרֶז כָּחוֹר כְּגִדְלָתוֹ. כִּבְרוֹשׁ רַעֲנָן עֲנוָתָנוּתוֹ:
כְּתַפּוּחַ בְּרֵיחוֹ עֹז אַהֲבָתוֹ. עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ:
כְּתַפּוּחַ בְּעֲצֵי הַיַּעַר. כֵּן דּוֹדִי עִם־יוֹשְׁבֵי שָׁעַר:
כַּבִּיר כֹּחַ לְמַרְגִּיזֵי אֵל נוֹקֵם. וְכַטַּל הוּא לְיִשְׂרָאֵל:
כּוֹסִי מָנָת חֶלְקִי וְגוֹרָלִי. אֲנִי לְדוֹדִי נַחֲלָה וְדוֹדִי לִי:
כְּבוֹדִי יְיָ לֹא אֲמִירֵנוּ. הָאֱמַרְנוּהוּ וְהָאֱמִירָנוּ:

כְּאַרְיֵה יִשְׁאַג וְכַכְּפִיר יִנְהָם. אַל־יִהְיֶה כְּגֶבֶר וּכְאִישׁ נִדְהָם:
כְּרוֹעֶה אֲשֶׁר לֹא יוּכַל צֹאנוֹ לְהַצִּיל. וְהָיָה לְמַאֲכָל:
כְּגִבּוֹר אֵין אֵיָל וּכְאוֹרַחַ. נָם וּבוֹרַחַ מֵר צוֹרֵחַ:
כְּאַרְיֵה מַשְׁחִית וְכַכְּפִיר לְעוֹזְבָיו. כְּרָכָב גַּם כָּעָשׂ לְאוֹיְבָיו:
כַּבִּיר כֹּחַ כְּשָׁמִיר וָשַׁיִת. וְלֹא יַשְׁאִיר בְּנוֹקֵף זַיִת:
כְּשָׁמִיר וָשַׁיִת צָרִים יְמַגֵּן. כְּצִפֳּרִים עָפוֹת לָעִירוֹ יָגֵן:
כְּגִשְׁמֵי נְדָבָה לָנוּ יָבֹא. כְּמַלְקוֹשׁ וְכַטַּל יַדְבִּיקֵם בּוֹ:
כְּנֶשֶׁר יָרַחֵף עַל־גּוֹזָלָיו. וּכְצֵל כְּנָפָיו יֶחֱסוּ מְיַחֲלָיו:
לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה. אֵל נוֹרָא עֲלִילוֹת:
כְּצִפֳּרִים עַל עִירוֹ יָגֵן. וּכְצֵל כְּנָפָיו רָנָנוֹת יְנַגֵּן:
לְצִבְיִ וּלְעֹפֶר דּוֹמֶה דּוֹדִי. כִּי יַקְדִּמֵנִי אֱלֹהֵי חַסְדִּי:
לְפָנֵי עַמּוֹ יְיַשֵּׁר הֲדוּרִים. וְיַשְׁאִם עַל־כַּנְפֵי נְשָׁרִים:
לְעוֹלָם יְיָ חֶלְקִי וְצוּר לִבָּבִי. בָּלָה שְׁאֵרִי לָךְ וּלְבָבִי:
לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה וְרַב נוֹרָאוֹת:
מָקוֹם וּמָעוֹן אַתָּה לְעוֹלָמֶךָ. וְאֵין יוֹדֵעַ אֶת־מְקוֹמֶךָ:
מוֹרָאִי אֵל רוֹעִי וְיוֹצְרִי. צוּר יְלָדָנִי מְחוֹלְלִי וְצוּרִי:
מָרוֹם וּמָעוֹז הוּא לִי וּמַחְסִי. מִגְדַּל עוֹז שֵׁם יְיָ מָנוֹסִי:
מֶלֶךְ יַעְקֹב מִשְׂגַּב־לָנוּ. הוּא מְחוֹקְקֵנוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ:
מַגִּיד יְשׁוּעוֹת מִשְׁעָן יְהִי־לִי. מִבְטָח אֱלֹהִים יְיָ חֵילִי:
מוֹשֵׁל עוֹלָם מַלְכוּתְךָ. בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר מֶמְשַׁלְתְּךָ:
מִי יִתֶּנְךָ בָּאָח לִי לְצָרָה. הוֹשַׁע יְיָ כִּי יָדְךָ לֹא קָצְרָה:
מְקוֹר חַיִּים מְקֻוֶּה יְיָ־אֵל. לֹא אֶעֱזוֹב, כִּי מָעֻזִּי אֵל:
מָגֵן יְשָׁעִי וְחֶרֶב גַּאֲוָה. לְשִׁמְךָ וּלְזִכְרְךָ נֶפֶשׁ תַּאֲוָה:
מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ. אַשְׁרֵי אָדָם אֲשֶׁר עֹז־לוֹ בּוֹ:
נָבָר וְנָעִים נָאוֹר וְנוֹרָא. נֶאְדָּר וְנֶאְזָר שְׁמוֹ בִּגְבוּרָה:
נֶאֱמָן נֶצַח יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ לֹא יְשַׁקֵּר. אַשְׁרֵי כָּל־חוֹכֵי לוֹ:
נֶצַח יִשְׂרָאֵל הָאֵל הַנֶּאֱמָן. מֵאֱלֹהָיו יָהוּדָה לֹא־אַלְמָן:

נִפְלָא עַל כָּל־הַנִּפְלָאִים. וּמִתְנַשֵּׂא לְכָל־הַנִּשָּׂאִים:
נִקְדָּשׁ וְנַעֲרִץ אֱלֹהֵי קְדוּשִׁי. נָכוֹן וְנִשְׂגָּב יְיָ נַפְשִׁי:
נוֹרָם וְנוֹטֶה וּבַעַל חֲמָה לְצָרָיו. לְאוֹיְבָיו אִישׁ מִלְחָמָה:
נֵרִי יְיָ בְּהִלּוֹ נֵרוֹ עֲלֵי רֹאשִׁי. וְנֵר לַרַגְלִי דְּבָרוֹ:
סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד יְיָ סַלְעִי. כּוֹבֵל וְסוֹלֵחַ נוֹשֵׂא פִּשְׁעִי:
סַהֲדִי יְיָ סַלְעִי וְסִתְרִי. סוֹבֵל וְסוֹלֵחַ סַעֲדִי וְסִבְרִי:
סַלְעֵנוּ יְיָ וּמְצוּדָתֵנוּ. עֶזְרָתֵנוּ וּמְפַלְטֵנוּ:
עִזּוּז וְגִבּוֹר עָזִּי וְעֶזְרִי. עֶלְיוֹן עוֹזְרִי אֵל־יְהִי עָרִי:
עִיר וְקַדִּישׁ | שָׁת | סְבִיבָיו סֵתֶר. אָכֵן אַתָּה אֵל מִסְתַּתֵּר:
עַד מְמַהֵר לְשַׁלֵּם גְּמוּל לְאוֹיְבָיו. שֹׂמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לְאֹהֲבָיו:
פָּדָה אֶת־אַבְרָהָם יְדִידוֹ. הוּא יִפְדֶּה יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ:
פֹּחַד יִצְחָק יִתֵּן פִּחְדּוֹ. עַל־צָרֵי בְנֵי יַעֲקֹב עַבְדּוֹ:
פּוֹעֵל וְחוֹקֵר וְדוֹרֵשׁ וּבוֹדֵק כָּל־הַלְּבָבוֹת. לוֹ אֶתֵּן צֶדֶק:
צָרוֹר הַמּוֹר אֶשְׁכּוֹל הַכֹּפֶר. נוֹתֵן לָעֲמוֹ צָרָיו כְּפֶר:
צַח וְאָדוֹם דּוֹדִי בִּצְבָאָיו אוֹת. עַל־כֵּן | נִקְרָא יְיָ צְבָאוֹת:
צַדִּיק יְיָ הַצּוּר תָּמִים. אָבְטַח עֲדֵי־עַד בְּצוּר עוֹלָמִים:
צָבָא הַשָּׁמַיִם | מְשִׁתַּחֲוִים לוֹ. שְׂרָפִים עוֹמְדִים | מִמַּעַל לוֹ:
קָדוֹשׁ הוּא בְּכָל־מִינֵי קְדֻשּׁוֹת. כְּתוֹת שֵׁשׁ קָדוֹשׁ מְשֻׁלָּשׁוֹת:
קָיָם לְעָלְמִין אֱלָהָא חַיָּא. מָרֵא דְּאַרְעָא וּמָרֵא דִּשְׁמַיָּא:
קוֹנִי מֵרַחֵם | מְקַנֵּא לְשׁוֹנְאָיו. קֶרֶן יִשְׁעִי וְקָרוֹב לְקוֹרְאָיו:
רָחוֹק מִכֹּל וְאֶת־כֹּל רוֹאֶה. כִּי־רָם יְיָ וְשָׁפָל יִרְאֶה:
רוֹעִי יְיָ לֹא־אֶחְסַר כֹּל. וָרָב פֹּחַ וְרַב־חֶסֶד לַכֹּל:
רַחוּם יְיָ רוֹפֵא וּמְחַבֵּשׁ לִשְׁבוּרֵי לֵב. וָעָוֹן כּוֹבֵשׁ:
רַעְיִ כֻּלּוֹ הוּא מַחֲמַדִּים. מִשְׁפְּטָיו אֱמֶת מְתוּקִים וַחֲמוּדִים:
רֹאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן. מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל שׁוֹכֵן עַד:
שִׁלִּיט מָלֵךְ שְׁמַיָּא בְּכָל דָּר וָדָר. לֵהּ אֲנָא מְשַׁבַּח מְרַמַּם וּמְהַדַּר:
שָׂמֵשׂ וּמָגֵן יְיָ אֱלֹהִים. שׁוֹפֵט צֶדֶק וּמַשְׁפִּיל גְּבֹהִים:

שַׂגִּיא כֹּחַ לֹא־מָצָאנוּהוּ. יַשְׁגִּיב בְּכֹחוֹ וּמִי־כָמֹהוּ:
שְׁלֹמֹה שְׁמוֹ כִּי שֶׁלּוֹ שָׁלוֹם. כִּי יְדַבֵּר אֶל־חֲסִידָיו שָׁלוֹם:
שֵׁם יְיָ אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה. כְּתוּעֲפוֹת רְאֵם לוֹ כִּכְפִיר וּכְאַרְיֵה:
שַׁדַּי מְאוֹרִי מַלְכִּי וְאֵלִי. הַלְלוּיָהּ שִׁמוּ נַפְשִׁי הַלְלִי:
תִּתַּמֵּם עִם־יוֹשְׁבֵי נְטָעִים. הַשָּׁרִיגִים שִׁלְשֶׁת הָרוֹעִים:
תִּתְחַפָּד תִּתְבָּר עִמָּם. וְעִם־עִקְּשִׁים תִּתַּפָּל | לְהָמָּם:
תָּמִים דַּרְכָּךְ תַּקִּיף מִכָּל. תּוּכַל | לְבַדְּךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־כֹּל:
תּוֹחַלְתִּי וְסִבְרִי וְתִקְוָתִי. תַּאֲוַת נַפְשִׁי וּתְשׁוּקָתִי:
תָּהַלְתִּי וְתִפְאָרְתִּי וְעֻזִּי. מִבְּעֵי אִמִּי נוֹחִי וְנוּזִי:
תְּמִים דֵּעִים אֵל דֵּעוֹת אֶחָד. כָּל־הַלְּבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יָחַד:

ליום ששי.

אַתָּה לְבַדְּךָ יוֹצֵר כֹּל הוּא. וְלֹא יְדֻמֶּה מַעֲשֶׂה לְעוֹשֵׂהוּ:
כָּל־הָאֲרָצוֹת לֹא יְכִילוּךָ. וְאַף הַשָּׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּךָ:
אָז יָחִילוּ מַיִם חַיִּים | מִפָּנֶיךָ. אֱלֹהִים חַיִּים:
רָעֲשָׁה אֶרֶץ וְנָסוּ מָיִם. וְנָטְפוּ מַיִם | מִן הַשָּׁמָיִם:
נוֹטֶה לְבַדְּךָ הַשָּׁמָיִם. רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:
עָשִׂיתָ כָּל־חֶפְצְךָ לְבַדֶּךָ. וְלֹא נִצְרַכְתָּ עֵזֶר כְּנֶגְדֶּךָ:
סוֹעֵד אַיִן מִי יִסְעָדֶךָ. הַכֹּל מִמְּךָ וּמִיָּדֶךָ:
כְּכֹחֲךָ אָז כֵּן עֻתָּה וַדַּעְתֶּךָ. וּלְעוֹלָם כָּל־כְּבוֹדְךָ אַתָּךְ:
וְלֹא יַעַפְתָּ וְלֹא יָגַעְתָּ. כִּי בִמְלַאכְתְּךָ לֹא עָמַלְתָּ:
כִּי בְרִבְרְךָ כָּל־יְצוּרֶיךָ. וּמַעֲשֵׂה חָפְצְךָ בְּמַאֲמָרֶיךָ:
וְלֹא אַחֲרִתּוֹ וְלֹא מַהֲרָתוֹ. הַכֹּל עָשִׂיתוֹ יָפֶה בְּעִתּוֹ:
מִבְּלִי מְאוּמָה כֹּל חִדַּשְׁתָּ. וְאֶת־הַכֹּל בְּלִי כֹל פָּעָלְתָּ:
וְעַל לֹא יְסוֹד הַכֹּל יָסַדְתָּ. בְּרָצוֹן רוּחֲךָ כֹּל תָּלִיתָ:

זְרוֹעוֹת עוֹלָם אֶת־כֹּל נוֹשְׂאוֹת. מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף וְאֵינָם נִלְאוֹת:

בְּעֵינֶיךָ לֹא דָבָר הֶקְשֵׁה. רְצוֹנְךָ כָּל־דָּבָר | רוּחֲךָ עֹשֶׂה:

לִפְעָלָתְךָ לֹא דָמִית. אֶל־כָּל־תּוֹאַר לֹא שָׁוִיתָ:

וְלֹא קָדְמָה לְמַלְאכְתְּךָ מְלָאכָה. חָכְמָתְךָ הִיא הַכֹּל עָרָכָה:

לְרְצוֹנְךָ לֹא קָדְמוּ וְאֲחָרוּ. וְעַל חֶפְצֶךָ לֹא נוֹסְפוּ וְחָסָרוּ:

מִכָּל־חֶפְצֶךָ לֹא שָׂכַחְתָּ. וְדָבָר אֶחָד לֹא חָסַרְתָּ:

לֹא הֶחֱסַרְתָּ וְלֹא הֶעֱדַפְתָּ. וְדָבָר רֵק | בָּם לֹא פָעָלְתָּ:

אַתָּה תִשְׁבַּחַם וּמִי הִתְעִיבָם. שָׂטָן דָּבָר לֹא נִשְׁמַע בָּם:

הַחִלּוֹת בְּחָכְמָה עָשִׂיתָם. בִּתְבוּנָה וּבְדַעַת כְּלִיתָם:

מֵרֹאשִׁית וְעַד אַחֲרִית עֲשׂוּיִם. בְּאֱמֶת וּבְיֹשֶׁר וְטוֹב רְאוּיִם:

הַקַּדְמָתְּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ. רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:

כִּי רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ. הֲלֹא מֵעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ:

וְעַד לֹא כָל־חַי הוּכַן לְכַלְכֵּל. לְפָנַי אוֹכֵל תִּתֵּן אֹכֶל:

וּמָעוֹן וּמְקוֹנָה תַּעֲשֶׂה בְּפִי כֹל. צָרְכֵי הַכֹּל בַּאֲשֶׁר לַכֹּל:

שִׁלְשֶׁת יָמִים הָרִאשׁוֹנִים. אָז הֲכִינוֹתָם לָאַחֲרוֹנִים:

אָז עָטִיתָ אוֹר כַּשַּׂלְמָה. אֵדֶר מְאוֹרוֹת מְמוּל שַׂלְמָה:

בְּטֶרֶם כָּל־יְצוּר מְאֹד גָּדַלְתָּ. וְאַחַר כֹּל מְאֹד נִתְגַּדַּלְתָּ:

אָז בְּאֵין לָבוּשׁ הוֹד וְהָדָר לוֹבֵשׁ. עַד לֹא אָרַג גְּאוּת לָבָשׁ:

אוֹר כַּשַּׂלְמָה וְכַמְעִיל עוֹטֶה. שָׁמַיִם כַּיְרִיעָה נוֹטֶה:

עָשִׂיתָ בָּם לָאוֹרִים דְּרָכִים. וָרָצוֹא וָשׁוֹב בְּנַחַת מְהַלְּכִים:

הִבְדַּלְתָּ בֵּין מַיִם לָמָּיִם. בְּמֶתִיחַת רָקִיעַ הַשָּׁמָיִם:

מְזוֹנוֹת מְעוֹנַת לְשֶׂרֶץ מַיִם. וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל־פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם:

עָשָׂב וְחָצִיר לָבְשָׁה אַדְמָה. מַאֲכָל | לְחַיָּה וּלְכָל־בְּהֵמָה:

בְּקֶרֶן שֶׁמֶן נֵן | נִטַּעְתָּ. אֶל־הָאָדָם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ:

עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ עָשִׂיתָ לוֹ. דֵּי מַחְסוֹרוֹ אֲשֶׁר־יֶחְסַר לוֹ:

כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּיָדוֹ פָּתָה. וְתַחַת רַגְלָיו הַכֹּל שָׂתָה:

לְהַעֲלוֹת מֵהֶם בָּקָר וָצאן. עַל מִזְבַּחֲךָ יַעֲלוּ לְרָצוֹן׃
עָשִׂיתָ לוֹ בְּתֹנֶת לְשָׁרֵת. לְהַדֶּרֶת קֹדֶשׁ וּלְתִפְאָרֶת׃
שַׂמְתָּ בְּקִרְבּוֹ חָכְמַת אֱלֹהִים. כִּי יְצַרְתּוֹ־לְךָ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים׃
לֹא מָנַעְתָּ עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה. צְרֵכֵי אָדָם וְבָקָם בְּחָכְמָה׃
מַעֲשֶׂיךָ מְאֹד רַבּוּ וְגָדְלוּ. וְשִׁמְךָ יְיָ כְּקָם יְהַלְלוּ׃
רַבּוּ וְגָדְלוּ מְאֹד מַעֲשֶׂיךָ. יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ׃
כֹּל פָּעַלְתָּ לְמַעֲנֶךָ. וְלִכְבוֹדְךָ כָּל־קִנְיָנֶךָ׃

שיר הכבוד׃

כשפותחין הפיוט לאנעים זמירות יש לומר ד' פסוקים אלו׃

שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד׃ מי זה מלך הכבוד ה' עזוז וגבור ה' גבור מלחמה׃ שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד׃ מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה׃

אַנְעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶעֱרוֹג. כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַּעֲרוֹג׃
נַפְשִׁי חָמְדָה בְּצֵל יָדֶיךָ. לָדַעַת כָּל־רָז סוֹדֶךָ׃
מִדֵּי דַבְּרִי בִּכְבוֹדֶךָ. הוֹמָה לִבִּי אֶל־דּוֹדֶיךָ׃
עַל־כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ נִכְבָּדוֹת. וְשִׁמְךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת׃
אֲסַפְּרָה בְּבוֹדְךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ. אֲדַמֶּךָּ אֲכַנְּךָ וְלֹא יְדַעְתִּיךָ׃
בְּיַד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ. הֵמִיתָ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ׃
גְּדֻלָּתְךָ וּגְבוּרָתֶךָ. כִּנּוּ לְתַקֵּף פְּעֻלָּתֶךָ׃
דִּמּוּ אוֹתְךָ וְלֹא כְּפִי־יָשְׁךָ. וַיְשַׁוּוּךָ לְפִי מַעֲשֶׂיךָ׃
הַמְשִׁילוּךָ בְּרוֹב חֲזָיוֹנוֹת. הִנֵּךְ אֶחָד בְּכָל־דִּמְיוֹנוֹת׃
וַיַּחֲזוּ בְךָ זְקֵנָה וּבַחֲרוּת. וּשְׂעַר רֹאשְׁךָ בְּשֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת׃
זְקֵנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֲרוּת בְּיוֹם קְרָב. כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָדָיו לוֹ רָב׃
חָבַשׁ כּוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ׃
טַלְלֵי אוֹרוֹת רֹאשׁוֹ נִמְלָא. קְוֻצּוֹתָיו רְסִיסֵי לָיְלָה׃
יִתְפָּאַר־בִּי כִּי חָפֵץ־בִּי. וְהוּא יִהְיֶה־לִּי לְעֶטֶרֶת צְבִי׃

בָּתָם טָהוֹר פְּז דְּמוּת רֹאשׁוֹ. וְחַק עַל־מֵצַח כָּבוֹד שֵׁם קָדְשׁוֹ:

לְחַן וּלְכָבוֹד צְבִי תִּפְאָרָה. אָמְתוֹ לוֹ עִטְרָה עֲטָרָה:

מַחֲלָפוֹת רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בְהָרוֹת. קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחֹרוֹת:

נְוֵה הַצֶּדֶק צְבִי תִּפְאַרְתּוֹ. יַעֲלֶה נָא עַל־רֹאשׁ שִׂמְחָתוֹ:

סְגֻלָּתוֹ תְּהִי בְיָדוֹ עֲטֶרֶת. וּצְנִיף מְלוּכָה צְבִי תִּפְאֶרֶת:

עֲמוּסִים נְשָׂאָם עֲטֶרֶת עֶנְדָם. מֵאֲשֶׁר יָקְרוּ בְּעֵינָיו כְּבָדָם:

פְּאֵרוֹ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו. וָקָרוֹב אַלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו:

צַח וְאָדוֹם לְלָבְשׁוֹ אָדוֹם. פּוּרָה בְּדָרְכּוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאֱדוֹם:

קְשֶׁר תְּפִלִּין הֲרָאָה לָעָנִיו. תְּמוּנַת יֵי לְנֶגֶד עֵינָיו:

רוֹצֶה בְעַמּוֹ עֲנָוִים יְפָאֵר. יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת בָּם לְהִתְפָּאֵר:

רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֱמֶת קְרָא מֵרֹאשׁ. דֹּר וָדֹר עִם דּוֹרְשֶׁךָ דְּרוֹשׁ:

שִׁית הֲמוֹן שִׁירַי נָא עָלֶיךָ. וְרִנָּתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ:

תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת. וּתְפִלָּתִי תִּכּוֹן קְטֹרֶת:

תִּיכַּר שִׁירַת־רָשׁ בְּעֵינֶיךָ. כְּשִׁיר יוּשַׁר עַל־קָרְבָּנֶיךָ:

בֵּרַכְתִּי תַּעֲלֶה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר. מְחוֹלֵל וּמוֹלִיד צַדִּיק | כַּבִּיר:

וּבֵרַכְתִּי תְּנַעֲנַע לִי רֹאשׁ. וְאוֹתָהּ קַח־לְךָ כְּבָשְׂמִים רֹאשׁ:

יֶעֱרַב נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ. כִּי נַפְשִׁי תַּעֲרוֹג אֵלֶיךָ:

לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ: לך יי הממלכה והמתנשא לכל לראש: מי ימלל גבורות יי ישמיע כל תהלתו: